

Giới thiệu Anh Em

Tác phẩm Anh Em nói về sự thay đổi của hai người đã vì nhau mà cùng nhau thay đổi. Anh và cô đã là tình thân với nhau từ thuở bé, bất chấp mọi rào cản ngăn cách và họ vẫn đến được với nhau.

Anh vốn nghịch ngợm nhưng đã trở thành một người am hiểu sự đời, cô thì dịu dàng nhưng bây giờ đã hóa lạnh lùng. Họ cùng nhau ôn lại kỷ niệm xưa, cầm tay nhau nói về kỷ ức. Xem ra họ cần thêm một cái gì đó để có thể biến tình thân này trở thành tình yêu mãnh liệt.

Một câu chuyện tình đáng nhớ, những kỷ ức đẹp đẽ khó quên ấy của hai người sẽ để lại vô số hình ảnh đẹp đến động lòng trong tâm trí của độc giả...

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cô ấy là em gái tôi

Ánh hoàng hôn trong ngày hè tươi sáng, trên mặt cỏ của hoa viên Nhai Tâm ở trung tâm thành phố C, vài thiếu niên có dáng vẻ học sinh hoặc ngời hoặc đứng, có người vừa cười vừa tán gẫu, có người đùa giỡn, còn có người tràn đầy hăng hái quan sát người đi đường tới lui, nhìn như thoải mái thư giãn, lại tràn đầy sức sống.

“Đan Nhĩ Nhã, khoa kiến trúc đại học A không phải đã chọn mày sao, còn chăm chỉ như vậy làm gì?” Một thiếu niên mày rậm nhanh nhẹn chui đầu vào nhìn bức vẽ của bạn học, bất mãn gây ầm ĩ, sau khi tới gần xem lại la to lên: “Vẫn đang vẽ về căn phòng rách nát đó à! Bên kia có một mỹ nữ, mày vẽ lại được không?”

“Mỹ nữ, ở đâu?” Có người hấp tấp như ra-đa dò sóng.

“Trong mắt Lão Tân ngoại trừ hóa học ra bà lão đều thành mỹ nữ, mày cũng tin!”

“Mày còn nói nữa, liền phía trước cái kia, nếu người đó quay đầu lại không xấu, tao khẳng định sẽ theo đuổi cô ấy!”

Người nói lời này rõ ràng có danh dự khá cao, mọi người đều bị lời nói của cậu thiếu niên đó hấp dẫn, một đám người đều xúm lại đây.

Nhìn theo hướng chỉ của người đó, vài thiếu niên đem ánh mắt ngắm nhìn bóng lưng của hai cô bé ở con đường đối diện.

Trong hai người có một cô bé tròn tròn mập mập, dáng người giống trẻ con, đương nhiên không có khả năng là mục tiêu nhiệm vụ, chờ nhìn đến người cao kia, nháy mắt nhóm người này đã im lặng không ít.

Cô bé có thân hình cao gầy thon thả, tóc đen tuyền được cột thành kiểu đuôi ngựa, hơi gọn ở phía sau cổ, tạo nên một độ cong đẹp. Người mặc chiếc áo T-shirt xanh thâm không tay, chiếc quần ngắn màu trắng, quần áo mộc mạc mà lại đeo lên lưng một cái balô màu hồng chói mắt, cho dù màu sắc đậm nhạt, đều không thể đoạt được ánh sáng rực rỡ trên người cô bé, tay chân cô bé thon dài cân xứng, không quá đầy đặn, gầy không thấy xương, làn da lại trắng như ngọc, óng ánh trong suốt.

Vòng eo cô bé rất nhỏ, cặp mông no đủ dưới chiếc quần ngắn màu trắng, một đôi chân thon dài, đường cong rất đẹp nhất là từ bắp chân đến mắt cá chân, đẹp đến độ như đi ra từ tranh.

Xuống chút nữa, dưới đôi chân nhỏ nhắn mang một đôi giày xăng đan bằng da màu nâu, đi lại nhẹ nhàng trên các bậc thang, tóc đuôi ngựa đung qua đung lại, kéo theo một nhóm người ở phía sau nhìn chăm chăm cô bé khiến trong lòng của các thiếu niên theo đó mà đung đưa.

Có người nuốt một ngụm nước miếng, cười gượng một tiếng nói: “Nói không chừng là chi diễn trò ở phía sau thôi, không phải có câu nói này sao? Nữ sinh đại học C vừa quay đầu lại, núi lở đất rung nước chảy ngược.....”

“Đừng nói mò, một mày đã từng học về qua, xem độ cong xương sọ và hình dáng cái gáy của cô bé, thì tuyệt đối không có khả năng là cô gái xấu!”

Người trước bị ngắt lời sau, lại không có chút không vui nào, người thiếu niên đó cũng không phải thật sự hy vọng đó là một cô gái xấu, vội đẩy đẩy người bên cạnh: “Đan Nhĩ Nhã, mày học phác họa hơn người khác, nói một câu, rốt cuộc xấu hay không xấu?”

Người thiếu niên bị nhắc tới lúc này mới ngẩng đầu lên, hơi hơi nheo lại đôi mắt hẹp dài, nhìn cẩn thận bóng lưng mọi người chỉ, gật gật đầu nói: “Ừh, sẽ không xấu.”

Mọi người sôi huyết sôi trào, bắt đầu ủy thác cho nhau: “Mày đi, giả bộ hỏi đường nào đó đi như thế nào, làm cho cô bé quay đầu lại!”

“Nơi này rất gần đại học C, cô ấy có thể là sinh viên không?”

“Sinh viên thì sao, qua nửa tháng nữa chúng ta cũng đều vào đại học rồi!”

“Lão Mã, mày không phải đăng ký vào đại học C sao, nhanh lên, nói không chừng là sư tỷ!”

.....

Phía bên này còn chưa bàn xong, cô bé bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn lướt qua nơi phát ra tiếng ồn ào, chỉ với cái nhìn này, đã đủ làm cho mọi người trong nháy mắt không phát ra tiếng động nào.

Ông trời ơi, cái này đâu chỉ là không xấu, phải nói là mỹ nữ a! Hơn nữa mỹ nữ này còn đang nhìn tôi – gần như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Càng kỳ lạ là, mỹ nữ này sau khi nói vài câu với bạn học, lại đi tới chỗ bọn họ.

Mấy người thế là anh nhìn tôi tôi nhìn anh, nhìn nửa ngày, lại quyết định trong nháy mắt: Cô ấy là tới tìm tao!

Hay là tiếng nói vừa rồi quá lớn nên cô ấy nghe thấy? Hay là thấy mình ngọc thụ lâm phong nên nàng giết tới? Lúc mấy người đang chảy nước miếng tự kỷ, cô bé đã tới trước mặt, phải nói chính xác là đến trước mặt Đan Nhĩ Nhã.

Mọi người thế này mới tỉnh lại, nhìn tiểu mỹ nữ bên cạnh càng xem càng thấy đẹp, và ghen tỵ với người vừa mới đứng dậy đón mỹ nữ- Đan Nhĩ Nhã -- dựa vào cái gì a! Dựa vào cái gì số đào hoa đều đưa cho thằng này hết? Không phải là vóc dáng cao chút diện mạo khôi ngô chút thôi sao, mỗi ngày đều là bản mặt của người chết có gì để thích! Các cô bé đều thích dạng nông cạn này sao? Nhìn không thấy phong lưu phóng khoáng anh tuấn tiêu sái biết tình thế thôi.....[nơi này bỏ bớt một trăm chữ] anh đây?

“Thật không ngờ ở trong này gặp được anh, thứ bảy bà ngoại và cậu em về nước, làm phiền anh nhìn thấy mẹ em thì hỏi một tiếng, trước khi tới sân bay có thể đến đón em đi cùng không.” Tiếng nói của cô bé trong trẻo êm tai, so với tướng tượng còn non nớt hơn, thấy Đan Nhĩ Nhã gật đầu đồng ý sau lại nở nụ cười mang theo lúm đồng tiền, tươi mới như anh đào tháng năm.

Cô bé không ở lại lâu, nói lời cảm tạ sau liền xoay người rời đi, mà mấy người thiếu niên còn đắm chìm trong nụ cười kia không thể tự thoát khỏi, người đã đi xa mới hồi phục tinh thần lại, bắt đầu đồng loạt vặn hỏi Đan Nhĩ Nhã.

“Mày quen biết cô ấy sao?”

“Cô ấy tên gì?”

“Bao nhiêu tuổi rồi? Xem ra không giống sinh viên lắm.”

“Bọn mày không có gian tình đúng không, hay là có gian tình vậy?”

.....

Đợi đến bọn họ bày miệng tám lời hỏi xong, Đan Nhĩ Nhã mới chậm rãi dọn xong giá vẽ ở trên người, thực tự nhiên nói ra một câu: “Hách Tĩnh, em gái tao, còn có,” Nhìn mọi người một vòng sau mới bổ sung thêm “Năm nay cô bé mới mười bốn tuổi, vừa tốt nghiệp trung học cơ sở.”

“Trời ạ, nhỏ như vậy? Giết hại mầm non quốc gia a!” [ai giết hại a, đại ca, nào ngài phải tu sửa rồi!]

“Dáng người trở mã thật tốt.....” [không cần phải nói, lỗ tai vị này đã đóng lại, chỉ dùng mắt, còn có miệng, nước miếng một mảnh.]

“Tao biết cô ấy là Tĩnh, nhưng mày không phải chỉ có một em trai song sinh thôi sao? Khi nào lại có thêm một em gái?” [rốt cục có một đầu óc tỉnh táo.]

“Ba năm trước.” Đan Nhĩ Nhã mặt không chút biểu cảm trả lời xong, xách túi lên bước đi, tiếng gào khóc bám đuôi vô số.

Thực ra Đan Nhĩ Nhã và Hách Tĩnh quan hệ rất đơn giản, ba năm trước cha mẹ Hách Tĩnh ly hôn, mẹ tái giá với cha của Đan Nhĩ Nhã - Đan Dũng, hai người thành anh em kế. Đan Nhĩ Nhã còn có một em trai song sinh, nhưng hôn lễ ngày đó nghe nói là đá bóng bị gãy chân rồi nên ở nhà nghỉ ngơi không ra, Hách Tĩnh vì vậy chưa thấy qua người này, nhưng nghĩ lại cũng không có gì tốt đẹp để gặp, bởi vì nghe nói hai anh em này lớn lên rất giống nhau, ngay cả người thân đều từng nhận lầm.

Trên thế giới này có người lớn lên cùng mặt mình giống như khuôn đúc, không biết có cảm giác gì? Hách Tĩnh rất hiếu kỳ, lại nghĩ đến dáng vẻ không cười không nói lúc nào cũng nghiêm trang của Đan Nhĩ Nhã, hai khuôn mặt than như hình ảnh từ trong gương xuất hiện trong đầu cô bé, cô bé không nhận được cười ra tiếng.

“Có gì buồn cười? À đã nói tốt rồi, hôm nay đi ra ngoài ăn, chị không thể chối ý!” Rốt cục đợi được Hách Tĩnh trở về, cô bé trừng đôi mắt thật to nói. Cô bé thoát nhìn so với Hách Tĩnh nhỏ hơn mấy tuổi, tính tình còn trẻ con, cơ thể hai má đều là tròn tròn, có chút mập của trẻ con, nhưng mà có thể thấy được ngũ quan rất sâu sắc, sắc mặt cũng hồng hào, là một tiểu mỹ nhân.

“Tĩnh Hàm, không ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe, về nhà chị nấu cơm cho em ăn có được không?”

“Không được, nguyên một tuần em đều ăn thức ăn chị nấu, hôm nay em muốn đi ra ngoài ăn, hơn nữa, em nói rồi không nên gọi em là Tĩnh Hàm! Gọi em là Wendy, tên tiếng anh của em là Wendy!” Cô bé cau mày lớn tiếng tuyên bố, rõ ràng rất tức giận.

“Được rồi Wendy, có thể đi ra ngoài ăn, nhưng mà đi không cho chúng ra ăn gà rán, chị mời em ăn thức ăn trong nồi đất được không? Miến bò nồi đất*.” Hách Tịnh tiếp tục cùng cô bé thương lượng.

Cô gái cau mày nhìn Hách Tịnh, cảm thấy cô bé dừng lại, không tính thỏa hiệp. Giằng co hồi lâu, cô bé rốt cục bĩu môi một cái: “Em còn muốn ăn thịt dê xiên*, có bỏ ớt vào.” Nói xong đi trước làm gương, dẫn đầu tới trước cửa một tiệm ăn.

Hách Tịnh lắc đầu, sửa sang lại quai cặp sách, đi theo vào.

Hai cô bé ăn uống no đủ, mang một gói đồ ăn đi về nhà. Bây giờ được nghỉ hè, người lớn trong nhà đều có chuyện bận, còn lại em gái tiểu thư và cô bé hai người, mỗi ngày đều vì chuyện cơm mà âm ỉ một phen.

Tựa như Hách Tịnh không thể giải thích vì sao em kế - Vu Tĩnh Hàm rõ ràng có một người mẹ hiền lương thực đức nấu cơm đều ngon, cứ khẳng khái thích ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe như Fastfood, còn Vu Tĩnh Hàm cũng không thể hiểu rõ Hách Tịnh vì sao mỗi ngày đều ăn những món ăn gia đình, lại không chê ngán tởn nào.

Tính tình và khẩu vị của hai người hoàn toàn tương phản, Vu Tĩnh Hàm thích náo nhiệt, thích kết bạn gọi tên nước ngoài, Hách Tịnh mặc dù không tính là người hướng nội, nhưng càng thích an tĩnh, thích một mình đọc sách viết chữ về tranh, trừ bữa ăn chính thì đối với đồ ăn vặt lại cảm thấy không hứng thú.

Vốn mỗi người đều có đặc điểm riêng cũng không sao, nhưng kỳ lạ là tính tình mẹ kế Lí Băng và Hách Tịnh rất hợp nhau, mà đối với đứa con gái ruột thịt của chính mình thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bởi vì là con ruột nên không có chỗ nào để cố kỵ, dạy dỗ cũng không lưu tình chút nào, chuyện này ngược lại tạo ra tính cách phản kháng của Vu Tĩnh Hàm, vốn đối với chị kế này đã không thích, lại tăng thêm vài phần oán hận.

Cũng may hai người kém nhau ba tuổi, vì Hách Tịnh đến trường sớm, nên lớn hơn 4 lớp so với cô bé, thời gian nghỉ ngơi của hai người khác nhau, hơn nữa Hách Tịnh né tránh, nên không có phát sinh xung đột lớn.

Nhưng lúc này là thời gian nghỉ hè, Hách Kính ba Hách Tịnh, là người nổi tiếng về ngôn ngữ học và lịch sử học, nên cần phải đi phát biểu học thuật và toạ đàm linh tinh ở các nơi trong nước, không khéo là, năm nay giáo viên trung học Lí Băng cũng cần phải mang đội trại hè đi nơi khác.

Năm rồi nếu xuất hiện loại tình huống này, Vu Tĩnh Hàm khẳng định đã sớm gói đồ tới nhà của bà nội cô bé ở, cách ba đến năm ngày lại gọi điện thoại cho Hách Tịnh để khoe khoang, nói nhà bà nội là ngôi biệt thự lớn cỡ nào, cha ruột cô bé lại mua bao nhiêu thứ tốt v.v...

Năm nay Lí Băng trước khi rời đi muốn đưa cô bé về Vu gia, Vu Tĩnh Hàm lại sống chết không chịu đi, thà rằng mỗi ngày cùng chị kế dưới một mái hiên, ăn cơm cô làm, bị cô quản đầu quản chân. Về sau dưới yêu cầu của Lí Băng lại còn viết giấy cam đoan, “Mỗi ngày làm xong bài tập mới có thể đi chơi”, “Trước khi trời tối nhất định phải về nhà” Các điều kiện hà khắc đều đáp ứng hết.

Hách gia ở là khu lầu của giáo viên viên chức, hàng xóm đều là giáo viên đại học C, nhiều năm đều quan tâm lẫn nhau, chuyện an toàn không là vấn đề. Mà Hách Tịnh bắt đầu từ lớp lá đã làm tấm gương tốt, bây giờ chẳng qua là trông nom em gái, sau khi Tĩnh Hàm viết giấy cam đoan, nhóm người lớn cũng yên tâm hơn tiếp tục bận chuyện của mình.

Vu Tĩnh Hàm là người nóng tính, không kiên nhẫn cùng Hách Tịnh nhàn tản đi trên một con đường, liền giành trước xông về phía trước. Hách Tịnh cũng không đi nhanh hơn, mà là nhìn bóng lưng cô bé như nghĩ đến điều gì, tiện đà dưới đáy lòng thở dài -- hai người ngay cả đi đường đều không đi cùng nhau, Vu Tĩnh Hàm vẫn đi theo cô, xem ra gần đây Vu gia đã xảy ra chuyện, không phải nghiêm trọng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hai năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Vu Tĩnh Hàm, cô có vẻ kiêu ngạo hơn, hoặc nói là mềm mại đáng yêu. Có lẽ vì lúc đó cô được cưng chiều như một công chúa nhỏ, không buồn không lo, mà không phải là một cô gái nghịch ngợm.

Việc cha tái hôn cũng là do Hách Tịnh thúc đẩy.

Khi mới quen, rất nhiều người sẽ cười híp mắt hỏi nguồn gốc cái tên Hách Tịnh từ đâu mà có. Những lúc này, Hách Tịnh cũng rất lúng túng. Bởi vì, tính tình của cô không giống với Trương Dương.

Giống như nhiều đứa trẻ khác, Hách Tịnh không thể tự đặt tên cho mình, ghi vào giấy chứng sinh, làm sổ hộ khẩu, in lên thẻ căn cước. Cũng như không ngoài ý muốn, tương lai sẽ được ghi vào giấy chứng tử.

Thật ra, lúc đặt cái tên này, cha cô không chắc chắn con gái mình khi khóc nước mắt rơi động lòng người. Mặc dù, bây giờ đã thành sự thật. Ban đầu,

ông nghĩ đơn giản, ông họ Hách, vợ mình họ Lương. Hai người gọi con gái là Hách Tịnh cũng là điều dễ hiểu, nghĩa là thanh nhã, lịch sự. Đời sau nhà họ Hách, không cần đặt họ tên phức tạp, ít gặp để thể hiện là học rộng sâu xa.

Bởi vì, thành phố C cải cách mở cửa, nếu như nói còn có dòng họ xưng là Dòng dõi quý tộc Nho học, thì phải là nhà họ Hách. Hai bộ Kinh thi và Thư kinh nhà họ Hách truyền lại đời sau, Gia phả có ghi lại rất nhiều Tiến sĩ, Cử nhân; người trí thức, học rộng càng đếm không hết. Dù đã trải qua những năm 60 – 70 của thế kỷ hai mươi, cả nước, thậm chí trên thế giới, cũng sẽ xuất hiện bóng dáng người nhà họ Hách ở thành phố C.

Trong dòng tộc, cùng là giáo viên ở tuổi bốn mươi, giữ chức chủ nhiệm khoa lịch sử đại học C nằm trong năm nơi quan trọng trong cả nước. Hách Kính không quá xuất sắc, nhưng cũng không phải là bồi nhọ danh dự tổ tiên. Nhờ sự dạy dỗ nghiêm khắc của nhà họ Hách, trăm năm bấp bênh, một mạch thư hương truyền lại đời sau, trừ bỏ những họ hàng xa xôi, cũng không có xuất hiện ai bại hoại gia phong.

Như vậy, bản thân là con cháu ruột đời thứ hai mươi bốn của nhà họ Hách, chuyện Hách Kính li hôn có vẻ không êm đềm tốt đẹp.

Nhà họ Hách cũng không bảo thủ, phong kiến. Người đứng đầu trong dòng họ không tham gia vào chuyện hôn nhân của con cháu, con cháu tự do yêu đương, tự làm chủ hôn nhân. Có thể, lý trí nhắc nhở họ về những quy định nề nếp. Sau khi kết hôn, vợ chồng sống với nhau hòa thuận, cũng có khi là tôn trọng nhau như khách, yên phận sống qua ngày. Duy chỉ có Hách Kính ly hôn.

Sau khi ly hôn, hai bên tóc mai lốm đốm trắng, cũng rụng rất nhiều. Hách Tịnh biết, ông thức trắng đêm ngồi trong phòng sách chịu đựng, chờ đợi. Ngày thứ hai, khuôn mặt hốc hác đôi mắt đỏ bừng, còn kiên trì hơn đi học.

May mắn, khi cha mẹ ly hôn Hách Tịnh đã không chút do dự lựa chọn sống với cha. Thập niên 90, phần lớn các gia đình không có thói quen mời người giúp việc, ông bà nội sống cùng bác cả, mười tuổi cô đã phải gánh vác phần lớn mọi việc trong nhà.

Cô ngủ dậy lúc sáu giờ, đi chợ mua thức ăn cho cả một ngày. Về nhà sắp xếp mọi thứ, vào phòng sách gọi cha ra ăn bữa sáng xong mới đi học.

Buổi trưa tan học, cô nhanh chóng về nhà nấu cơm. Sau đó, chờ cha mình về nhà ăn cơm, nếu ông không về, cô lại đưa cơm đến văn phòng nhìn ông ăn. Thời gian sau khi tan học buổi chiều tương đối nhiều, cô nghe lời bà nội đến hiệu thuốc. Rồi đến thư viện mượn sách dinh dưỡng, nấu canh bổ thận an thần cho cha mình, có bệnh chữa bệnh, không có bệnh thì tăng cường sức khỏe.

Hách Tịnh đi học tiểu học, trung học cơ sở đều ở trong đại học C. Nhà ở là nhà dành cho công nhân viên chức thuộc phạm vi đại học C. Cả ngày, bóng dáng cô một mình chạy qua chạy lại. Rất nhanh, cả khoa ngữ văn, thậm chí phần lớn trường đại học C đều biết giáo sư Hách có cô con gái hiếu thuận.

Cuối cùng, sau khi ly hôn tâm tình sa sút cũng giảm bớt, nhìn thấy tốc độ trưởng thành của con gái, diện mạo quá giống vợ cũ Lương Thanh, lập tức ôm con gái khóc lớn.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Hách Tịnh nhìn thấy cha khóc.

Về cơ bản, cuộc sống trở lại bình thường, cha cô tiếp nhận việc đi chợ nấu ăn làm việc nhà, những việc này vốn là ông làm theo thói quen. Mẹ cô, Lương Thanh là bác sĩ khoa não ở bệnh viện, công việc bận rộn, thường xuyên trực đêm. Căn bản, không có thời gian làm việc nhà, thời gian bên cạnh cha con cô lại càng ít.

Vì vậy, cuộc sống của hai người cũng không tồi, nhất là con gái Hách Tịnh càng khéo léo hiểu chuyện. Mỗi ngày, trước khi đi ngủ đều pha cho cha một ly sữa tươi đưa vào phòng sách. Nửa đêm đi vệ sinh thấy đèn phòng sách còn sáng liền cứng rắn buộc ông đi ngủ, rảnh rỗi còn nấu thuốc có lợi cho sức khỏe.

Cô vốn không thích học những thứ liên quan đến truyền thống quốc gia như đánh đàn, chơi cờ, làm thơ, vẽ (gốc: cảm kỳ thi họa). Nhưng vì, nửa muốn khiến cha vui vẻ, nửa muốn rút ngắn thời gian suy nghĩ lung tung của cha nên cô quán quýt cha đòi học. Thời gian trôi qua, lại trở thành niềm yêu thích. Vì vậy, có người kể thừa, trong nhà lại có người già như bấu vật. Hai người dạy và học cùng nhau tiến bộ, ngày càng vui vẻ.

Dĩ nhiên, nghĩ đến con gái khổng lồ lúc nào cũng ở nhà cả ngày, Hách Kính thường dẫn Hách Tịnh đi ra ngoại thành vẽ cảnh vật, tiện thể hít thở không khí trong lành, khiến cho tinh thần hai cha con phần chẵn hơn.

Sau này, lời nói của Hách Tịnh càng làm người ta ngạc nhiên, không ngừng khuyến khích cha mình đi tìm tình yêu thứ hai. Hách Kính vốn không đồng ý, Hách Tịnh lợi dụng lý do hoàn cảnh gia đình không hoàn chỉnh, cũng bắt đầu nhờ bảy cô tám dì giúp mình tìm mẹ kế.

Nhiều lần trắc trở, hai cha con biết Lý Băng ly hôn vì chồng ngoại tình. Lý Băng dạy ngữ văn, không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, tính tình cũng dịu dàng uyển chuyển. Giữa hai lông mày có nét buồn khiến bà như người đẹp trong tranh bước ra.

Hách Tịnh vừa nhìn liền thích bà, mà theo quan sát thấy ấn tượng của cha đối với Lý Băng cũng không tồi, chứng minh cô đúng. Hách Kính chưa từng nằm trong hoàn cảnh này, cũng bắt đầu chủ động hẹn gặp Lý Băng.

Hách Kính là người học rộng, thái độ và cách cư xử chín chắn, có sức hấp dẫn cao. Hai người qua lại hơn nửa năm, nỗi buồn trên nét mặt Lý Băng dần biến mất. Nhận thấy rất hợp nhau, tức là không gặp nhau sớm hơn, rất nhanh đi đến quyết định kết hôn. Bởi vì, hai người từng kết hôn, nên không tổ chức lớn. Sau khi đăng ký kết hôn, làm bữa cơm thân mật mời bạn bè thân thích.

Thật ra, hai người đều có con cái, Lý Băng còn có hai đứa trẻ. Vì vậy, vấn đề là sau khi kết hôn họ sẽ ở đâu.

Con trai của Lý Băng là Vu Hạo Dương ít hơn Hách Tịnh mấy tháng, dưới một lớp. Con gái là Vu Tĩnh Hàm nhỏ hơn ba tuổi, dưới bốn lớp. Đầu học ở

trường tiểu học và trường trung học thuộc đại học C, chỉ cách nhau một bức tường. Dĩ nhiên, ở tại nhà họ Hách là phù hợp nhất.

Mà ngôi nhà hai cha con nhà họ Hách đang ở là Nhà nước cấp. Mặc dù, có ba phòng ngủ một phòng khách, nhưng diện tích cũng không lớn, nhỏ nhất là phòng ngủ được dùng làm phòng sách. Nếu như bọn họ chuyển vào, tất nhiên Lý Băng và cha ngủ phòng chính. Nhưng còn lại hai phòng, hai cô gái một chàng trai, cũng có chút chật chội.

Chồng cũ của Lý Băng cho họ cuộc sống sung sướng, trên người hai anh em toàn là hàng hiệu. Chứng tỏ sự thành công của cha bọn họ —— Dù sao, đầu những năm 90 thu nhập cũng không cao.

Nhìn sắc mặt anh em nhà họ Vu không tốt chút nào, cậu ta thấy mình được chia phòng sách, hừ một tiếng nói: "Nhỏ như vậy, giường cũng không bỏ được".

Em gái liếc nhìn Hách Tịnh, xem căn phòng của cô, bĩu môi: "Tôi không thêm ở cùng cô".

Lý Băng xấu hổ, sắc mặt hơi đỏ lên, vừa cố gắng tỏ ra nghiêm khắc, dùng âm thanh dịu dàng êm ái mắng các con, vừa nhẹ nhàng thương lượng với Hách Kính: "Nếu không, ở nhà em đi? Rộng rãi hơn một chút."

Nhìn dáng vẻ mẹ kế, Hách Tịnh thở dài, mẹ lịch sự như vậy, lại sinh ra con cái vô lễ như thế, có thể tưởng tượng bọn họ theo gien cha mình. Chỉ thấy khó hiểu, cha bọn họ là người có tiền, sao lại đồng ý cho hai anh em ở cùng mẹ? Bọn họ đã từng đi qua nơi ở của Lý Băng một lần, chính là khu biệt thự mà Đài truyền hình đã quảng cáo. Sau khi ký hôn, Vu Tự Cường cho vợ ngôi biệt thự mới tinh, ý nói không tiếc tiền nuôi dưỡng con cái.

Hách Kính vừa dọn dẹp phòng sách, vừa lau mồ hôi cười nhìn vợ mới cưới nói: "Ồ chỗ của em hơi xa, giao thông cũng không thuận tiện, mấy đứa nhỏ đều đi học ở đây, thời gian thì eo hẹp, ở gần buổi sáng có thể ngủ thêm một lát."

Lý Băng gật đầu mỉm cười đồng ý, nhìn cảnh tượng vợ chồng đầm ấm hòa thuận, mặt hai đứa bé càng khó chịu hơn.

Sách trong phòng sách được dọn đi, thường đặt ở phòng ngủ của mình, Hách Kính đem bỏ vào thùng đựng hàng, chuẩn bị chở về nhà cũ. Trong phòng có thể để một chiếc giường đơn, một bàn học và một tủ quần áo. Tuy nhiên, phòng vẫn còn rộng, nhưng sắc mặt Vu Hạo Dương vẫn rất khó coi.

"Mẹ, vớ bóng bàn, quần áo, giày thể thao của con để ở đâu?". Đứa con trai kiêu ngạo không vừa ý nhìn mẹ nó, chẳng thèm nhìn hai cha con nhà họ Hách một cái.

"Còn nữa, phòng khách chắc cũng không bỏ vừa Piano của con". Cô gái nhỏ vội vàng hứa theo anh trai, tiện thể giữu cọt một tiếng.

Mặt Lý Băng tức đến đỏ lên, bà cố gắng nghiêm khắc nói với con mình: "Con trai cần nhiều quần áo làm gì? bây giờ là học sinh, học tập là chính, ngày nghỉ có rảnh rồi chơi bóng, trở về nữa lấy cũng được." Lại nhìn con gái: "Bình thường nhắc luyện đàn con kêu đau bụng, giáo viên dạy Piano cũng bị con dọa chạy, còn mang theo Piano làm gì?"

Nghe Lý Băng vạch trần hai anh em đùa giỡn, trong lòng Hách Tịnh cười trộm, nghĩ đến bà ăn mặc giản dị, cảm giác mình càng ngày càng thích bà mẹ kế.

Nhưng anh em nhà họ Vu không đồng ý với bà, một một đứa ngẩng đầu chê giường nhỏ, một đứa thì nói vừa học xong bài hát, chuẩn bị luyện tập thật tốt, lúc sinh nhật bà nội đánh cho bà nghe, còn nói đàn tranh cũng muốn chuyển qua.

Lý Băng càng tức giận, nhìn Hách Tịnh im lặng đứng bên cạnh, hận không thể đánh cho con cái một trận, nhưng đến bây giờ bà chưa bao giờ đánh chúng. Đến cuối cùng, tức giận đến mức tay chân luống cuống, đôi môi run rẩy.

Hách Kính không đành lòng, đang muốn mở miệng, lại nghe con gái Hách Tịnh thở dài, lắc đầu một cái —— đây là chuyện mẹ con người ta, nếu xen vào thì càng rối hơn!

"Các con nếu là không muốn ở đây, có thể trở về tìm cha các con, hoặc là bà nội, mẹ tuyệt đối không ngăn cản!" Người con gái thủy mị phát uy, không phải chuyện đùa, Lý Băng vốn thon thả nhu nhược, lúc này một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ cửa phòng, rất có khí thế.

Nghe vậy, hai anh em sững sờ, ngừng phàn nàn, liếc nhìn nhau, anh trai mở miệng trước: "Mẹ, mẹ về cùng chúng con chứ?"

"Tất nhiên là không, mẹ và chú Hách kết hôn, sau này sẽ là người một nhà."

Em gái chột khóc lớn: "Mẹ, mẹ không phải có chúng con rồi sao?"

Nghe vậy thân thể Lý Băng cứng đờ, từ từ buông cánh tay xuống, cúi đầu lau nước mắt cho con gái: "Ai nói? Chúng ta về sau đều là người một nhà."

Em gái nhẹ giọng nức nở: "Vậy cha đâu rồi, còn có ông bà nội nữa, chúng ta không phải là người một nhà sao?"

Nhìn đến đây, hai người nhà họ Hách liếc nhau một cái, lặng lẽ thở dài đi ra khỏi phòng, khép cửa lại, để lại không gian cho ba mẹ con.

Rót một ly nước trái cây cho cha, Hách Tịnh cũng uống một ly, sau một hồi chột ngẩng đầu, nhìn cha nói: "Cha, con bỗng nhiên hiểu tại sao lại để hai đứa trẻ này cho dì Lý chăm sóc rồi".

Mặt Hách Kính không thay đổi hỏi: "Tại sao?"

Hách Tịnh hằm hừ: "Đương nhiên là vì ngăn cản đi Lý tái hôn, hai anh em này lần qua lần lại, ai dám lấy mẹ bọn họ?" Thường ngày, nhà bọn họ có ba phòng ngủ một phòng khách cũng xem là rộng rãi, có những gia đình mấy đời chen chúc trong một gian phòng đầy thôi. Hách Kính cười lắc đầu: "Máu mù chém không đứt, bọn họ nghĩ cha mẹ ruột của mình hòa thuận, cũng là thường tình."

Hách Tịnh vẫn không cam lòng: "Vậy thì đừng ly hôn, lại âm mưu dùng hai anh em ngăn cản, làm cho người ta xem thường!"

"Cô nói ai âm mưu! Ai làm cho người ta xem thường?" Tiếng hét khiến cho hai cha con giật mình. Quay đầu nhìn lại, Vu Hạo Dương như con gà trống con hiếu chiến, mặt đỏ tía tai nhìn Hách Tịnh chăm chăm.

Lời vừa ra khỏi miệng Hách Tịnh liền hối hận, với bậc cha chú dù sao cũng là người lớn, mình không nên nói xấu sau lưng ông ta, xấu hổ nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Lời xin lỗi thành khẩn làm Vu Hạo Dương chột dạ, còn cảm thấy như mình bắt nạt kẻ yếu. Vì vậy, ánh mắt lườm cô càng thêm hung dữ, Vu Hạo Dương tức giận nói: "Chờ xem, cô dám gây khó dễ cho mẹ và em gái tôi, tôi sẽ không tha cho cô!" Nói xong liền mở cửa nghênh ngang bỏ đi.

Trời bên ngoài đã tối, Hách Kính vội vàng lấy áo khoác đuổi theo, cho dù là nghịch ngợm, thì Vu Hạo Dương cũng chỉ là đứa nhỏ mười mấy tuổi

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Vậy mà đêm đó, Hách Kính rốt cuộc cũng không thể đưa Vu Hạo Dương trở về, chỉ là theo đuôi thằng bé đến nhà họ Vu, bà Vu nhìn thấy cháu trai vội vàng ôm lấy, không xem ai ra gì hỏi han ân cần, giống như nó phải chịu đựng bị ngược đãi không ra con người. Hách Kính lúng túng, cũng không thể đi lên trả lời, xác nhận thằng bé an toàn, sau đó trở về nhà họ Liễu.

Không biết mẹ con ba người đã đạt được thỏa thuận gì, tóm lại vấn đề dường như được giải quyết, Vu Hạo Dương trở về nhà ở, Vu Tĩnh Hàm lại bịu môi chuyển vào phòng sách. Thật ra thì Hách Tịnh cảm thấy đem phòng của mình tặng cho cô ta ở cũng không sao, nhưng Lý Băng kiên quyết không đồng ý, nói phải có thứ tự đến trước và sau, hơn nữa Vu Tĩnh Hàm còn nhỏ thì phải ở gian phòng nhỏ, nhưng con bé lại khóc rống không chịu. Đến lúc này, Hách Tịnh cảm thấy mẹ kế thực dịu dàng, kỳ thật còn là một người rất có nguyên tắc, càng tăng thêm tăng vài phần kính trọng với bà.

Mẹ kế mang tới cho mọi người rất nhiều niềm vui. Sau này Hách Tịnh tổng kết, Lý Băng là một người được thừa kế truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Quốc chúng ta, ngoài công việc giúp chồng dạy con, lo liệu việc nhà, mọi thứ cũng rất có bản lĩnh.

Lý Băng rất khéo tay làm được thức ăn ngon, hơn nữa còn hết sức chú trọng sức khỏe và chất lượng cuộc sống. Buổi sáng tự mình ép sữa đậu nành, hầm cháo hấp bánh bao, thường ngày mua cá tôm, nấu canh, một ngày ba bữa có mặn có chay hợp lý, kèm theo mỗi ngày đổi lại rất đa dạng, nuôi một nhà bốn người nuôi thành sắc mặt hồng hào tinh thần và thể lực dồi dào, đầy nhiệt huyết. Cho thấy cuộc sống chất lượng của nhân dân tại tại quốc gia xã hội chủ nghĩa.

Hơn nữa cô còn là một người có cuộc sống thú vị, cũng rất có thương thức, từng bước một cải thiện cuộc sống của nhà họ Hách. Đầu tiên là môi trường sống, cô mua khá nhiều hậu hoa từ chợ hoa, trang trí ban công thành sắc màu rực rỡ, lại đem tất cả rèm cửa sổ màu xám tro nhà họ Hách dùng trong nhiều năm đổi thành màu sắc ấm áp, còn lại chia làm hai tầng, khi Hách Tịnh thấy rèm cửa tơ lụa màu trắng bị gió thổi lên, thời điểm đó cơ hồ cho là mình biến thành công chúa, đang ở trong lâu đài chờ đợi hoàng tử đến.

Tường trắng đơn điệu bị giấy dán tường dán lên, toàn bộ đồ dùng trong nhà cũng đều được bày biện hợp lý hơn, tủ lạnh và tivi cũng được Lý Băng tự tay tân trang lại – tay cầm của tủ lạnh và tivi được bọc lại bằng hoa văn. Ngoài ra còn có bộ ghế salon, đệm dựa, thảm, tất cả đã đổi mới, tủ giày, phòng vệ sinh, tủ chứa đồ mỗi chi tiết đều được tiến hành sửa đổi.

Những thứ cải tạo này tiến hành theo chất lượng nên không phải một ngày một ngày hai mà hoàn thành, vì vậy tất cả mọi người không cảm thấy khó chịu, chẳng qua là cảm thấy phòng ở dường như sáng sủa hơn, không gian rộng rãi, cuộc sống thuận tiện, rất có cảm giác gia đình.

Hách Kính là một người đàn ông, bình thường bận rộn công việc, tâm tư cũng không coi là tinh tế tỉ mỉ, những thay đổi này mang lại sự thuận lợi, nhưng không có mất đi suy nghĩ sâu xa, Hách Tịnh nhìn tất cả vào trong mắt. Từ khi bắt đầu biết chuyện, nhà đối với bọn họ cũng chỉ là nơi ăn uống nghỉ ngơi, nhiều hơn nữa là đọc sách làm bài tập. Phòng ngủ của cô cho tới bây giờ đều là nơi để vật phẩm cần thiết, đơn giản có thể so với doanh trại quân đội, chưa bao giờ có phong cách nữ tính. Hách Tịnh đối với những thay đổi mà mẹ kế đem lại vừa vui mừng, lại vừa lo lắng với những thay đổi mà mẹ kế mang lại, dường như mình ở trong căn phòng phong cách cổ tích, cũng lặng lẽ xảy ra biến hóa nào đó.

Cùng xảy ra biến hóa, không chỉ có một mình Hách Tịnh. Có lẽ là lý do cùng ngành, cộng thêm tính tình đều thuộc loại tương đối ôn hòa, hôn nhân của Hách Kính và Lý Băng rất nhanh đã vượt qua thời kỳ cọ sát mà bước vào trạng thái vợ chồng hòa hợp. Hách Tịnh phát hiện, ba ba sau khi tái hôn không

thức đêm nữa, tóc không rụng, quần đen dưới mí mắt không còn, trên mặt cũng rạng rỡ hơn, ngay cả Lý Băng tinh thần cũng toả sáng thật giống như trẻ hơn mấy tuổi, thật là ứng với một câu quảng cáo: "Người ấy tốt, tôi cũng tốt."

Vì thế, Hách Tịnh chân thành cảm ơn mẹ kế của mình, bởi vì sự cảm kích này, dù Vu Tĩnh Hàm càng khiêu khích bới móc, cô cũng không để lại dấu vết gạt bỏ, tận lực khiến cho cô bé vui vẻ.

Khí trời chuyển lạnh, lúc Hách Tịnh nhận được chiếc áo lông đầu tiên trong đời mình thì loại cảm kích này đạt tới cực điểm, mặt khác còn cộng thêm một phần được yêu thương mà hoảng sợ, nếu không phải là lớn vậy rồi còn chưa từng làm nũng, cô thật muốn ôm Lý Băng cọ qua cọ lại gọi một tiếng "Mẹ" rồi, ông trời đền bù cho người có lòng, không uổng công cô nhọc lòng giúp cha tìm kiếm mùa xuân thứ hai.

Vu Tĩnh Hàm nhận được áo len lại bình tĩnh hơn nhiều, cảm lên làm ra một động tác quen thuộc —— bĩu môi, còn lẩm bẩm: "Áo len này quá dày, mặc vào căng phồng khó coi chết đi được, cái này mua bên ngoài còn xinh đẹp hơn."

Không chỉ là quần áo, Vu Tĩnh Hàm cũng kín đáo phê bình thức ăn Lý Băng làm, cộng thêm điều kiện kinh tế giàu có, thường xuyên cùng bạn học ra bên ngoài ăn cơm, nên cô thích những món ăn mới lạ, mua từ cửa hàng ăn nhanh. Lý Băng vì thế hết sức nhức đầu, đã từng cố gắng hạn chế tiền tiêu vặt của cô bé, nhưng nhà họ Vu cũng cho hết sức hoang phí, Lý Băng dù không cho, Vu Tĩnh Hàm cũng không thiếu tiền tiêu vặt.

Thấy Tĩnh Hàm ném áo len vào ngăn tủ, đến gấp cũng không gấp, Hách Tịnh cảm thấy ngượng ngùng, trong lòng oán thầm cô bé đang ở trong phúc mà không biết hưởng, nếu không phải áo len của cô bé mình mặc vào quá ngứa, thật muốn nói một câu: "Em không muốn thì cho chị là được." Cũng chỉ là suy nghĩ như thế mà thôi, lúc này cô càng hiểu rõ, con bé dù có phá hỏng cũng không tặng đồ cho mình.

Buổi tối nằm ở trên giường cầm áo len vuốt ve, mãi cũng không ngủ được, Hách Tịnh nghĩ tới một người khác đang ở trong phúc mà chẳng biết hưởng kia, chính là người cha nhà họ Vu, Vu Tự Cường, đầu óc ông ta không biết chứa bao nhiêu nước mới có thể vứt bỏ người vợ như Lý Băng.

Hách Tịnh rất hiếu kỳ đối với hôn nhân của cha mình, vô tình có được vô cùng thỏa mãn.

Ngày đó, trường học chọn cô tham gia thi hùng biện, là trường trung học Thực Nghiệm nơi Lý Băng làm việc. Hách Tịnh đọc từng chữ rõ ràng, thật trọng, cộng thêm ưu thế về ngoại hình, mặc dù tuổi dự thi là nhỏ nhất, lại được thứ hạng không tồi, là giải nhất, đứng sau giải đặc biệt. Sau cuộc thi là phần trao giải thưởng và chụp ảnh, làm tốn một ít thời gian, lúc kết thúc đã đến giờ tan tầm.

Giáo viên cùng đội tuyển và Hách Tịnh đi chào hỏi. Sau đó, liền đi tìm Lý Băng cùng nhau về nhà. Sau khi xong việc Lý Băng sẽ đi chợ mua thức ăn về nhà, mình cũng có thể giúp cầm vài thứ.

Trên đường hỏi thăm, cũng tới được khoa Ngữ văn của Lý Băng, cửa không khóa, Hách Tịnh ở cửa ra vào liền thấy Lý Băng ngồi ở phía cửa sổ thu dọn đồ đạc trên bàn, vừa muốn mở miệng gọi, phát hiện phía sau có người muốn vào phòng, lập tức nghiêng người nhường đường, người đến là một nữ giáo sư mang kính hơn 40 tuổi, Hách Tịnh lập tức mỉm cười chào hỏi: "Chào giáo sư."

Nữ giáo sư không lập tức vào văn phòng, đưa tay nâng kính, có chút kinh ngạc nói: "Hả, em không phải là người mới giành được giải nhất sao? Cô nhớ em là người thi đầu tiên, tại sao lại tới đây?"

Vừa rồi trong cuộc thi, giám khảo và rất nhiều khán giả vốn là giáo viên và học sinh, giáo sư xuất hiện ở đây, chắc là giáo viên dạy ngữ văn, có mặt trong cuộc thi vừa rồi cũng không khó hiểu lắm, Hách Tịnh vừa muốn giải thích, Lý Băng cũng đã nhận ra tiếng động bên này, vội vàng bước tới và nói: "em ấy tới tìm tôi, Tịnh Tịnh, đây là tổ trưởng tổ Ngữ văn giáo sư Vương, giáo sư Vương, đây là con gái của tôi, Hách Tịnh."

"Con gái?" giáo sư Vương bỗng nhiên hiểu ra: "Khó trách, cô bé này còn nhỏ tuổi cũng đã đàn áp được đám đông, thì ra là có cao thủ ở phía sau chỉ bảo, diện mạo không quá giống, nhưng so với cô thì xinh đẹp hơn." Nói xong vui vẻ nhìn Hách Tịnh cười, cảm thấy hứng thú tiếp tục hỏi: "Em là học sinh trường cao trung thuộc đại học C ư? Không thì cần nhắc tới trường học của chúng ta, học tập cùng mẹ? Thật ra chuyển trường trung học cũng tốt, dù sao em cũng mới năm đầu tiên. . . ." Trường trung học Thực Nghiệm và trường đại học C là hai trường tốt nhất thành phố này, ngay từ đầu hai trường đã cùng nhau tranh giành học sinh ưu tú, giáo sư Vương là cán bộ lãnh đạo, đương nhiên sẽ dốc hết sức thực hiện phương châm của trường học.

Lý Băng hơi xấu hổ nhìn vào mắt Hách Tịnh, có chút do dự muốn mở miệng giải thích, thấy giáo sư Vương vẫn nói hưng phấn, mà Hách Tịnh cười híp mắt vui vẻ lắng nghe, mới yên tâm, khéo léo nhìn giáo sư Vương nói: "Cha cô bé là giáo sư nổi tiếng trường đại học C, hiện tại ở trường đại học C mọi người là đều khen ngợi, đi học ở trường trung học C dễ dàng hơn."

Giáo sư Vương bỗng nhiên hiểu ra, lúc này mới nhớ sau khi ly hôn Lý Băng lại tái hôn, chồng cũ của cô họ Vu, là một doanh nhân giàu có, từng quyên góp tiền cho trường học, xem ra "Con gái" không phải như bà nghĩ. Bà vốn là người thông minh, lập tức nói tiếp: "Thực ra, đi học gần nhà cũng tốt, nhưng mà trong các trường trung học thì trường trung học Thực Nghiệm cũng đứng nhất nhì trong thành phố, dẫn đầu trong việc mở các lớp chuyên đề và chương trình dạy học, cũng có lợi thế. Dù sao cũng không muộn, nghĩ lại nên thi vào trường nào thì tốt".

Từ nhỏ đến lớn Hách Tịnh đã sống cùng giáo viên, cũng biết cách nói chuyện khiến cho họ vui vẻ hơn. Vì vậy, khi Lý Băng dọn dẹp xong đồ của mình liền nhìn thấy, hai người phụ nữ một lớn một nhỏ dường như là bạn bè lâu năm. Cười nói với cô bé: "Bình thường Giáo sư Vương rất nghiêm khắc, học sinh đều sợ bà, không ngờ hai người lại hợp nhau như vậy. Bà là người mạnh mẽ, có tài ăn nói, con cần thận bị bà ấy thuyết phục đến lúc không thể không thi vào trường trung học Thực Nghiệm đâu đấy."

Hách Tịnh không lo lắng chút nào: "Trường trung học Thực Nghiệm cũng không tồi, sân trường lớn, môi trường cũng tốt, ngay cả sân thể dục cũng rộng hơn, những năm gần đây so với đại học C không thua kém nhiều lắm." Trường đại học C nổi tiếng đã lâu, nhưng bởi vì gần chợ, nên diện tích không lớn, cơ sở vật chất như phòng thí nghiệm, sân thể dục nhỏ hơn trung học Thực Nghiệm một chút.

"Học ở trường trung học Thực nghiệm thì phải ở nội trú, con yên tâm về cha mình sao?" Hai cha con quan hệ rất tốt, có thể vì nhiều năm sống nương tựa vào nhau. Lý Băng mặc dù không đến mức ghen tị, nhưng cũng không nhận được trêu ghẹo con bé.

Hách Tịnh nhếch khóe miệng lên, mắt híp lại thành hình trăng cong, rất tự nhiên trả lời: "Giao cha cho dì, con còn không yên tâm sao?"

Trêu ghẹo người ta lại bị người ta trêu ghẹo lại, Lý Băng cảm thấy mình rất vô dụng, không ngờ lại bị đứa trẻ mười hai tuổi đùa đến đỏ mặt, nhưng trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Đến cửa chính trường học thì vui vẻ biến mất trong nháy mắt. Nhìn thấy người đàn ông đứng cạnh chiếc xe hơi màu đen cao cấp bên vỉa hè, Lý Băng cả người cứng đờ.

Lúc này Hách Tịnh đang kéo cánh tay Lý Băng, thì nhận ra biểu hiện cứng đờ của bà, theo ánh mắt Lý Băng nhìn về phía người đàn ông kia, cảm nhận đường nét trên khuôn mặt phóng khoáng, đáng người vạm vỡ, trước kia chưa từng nhìn thấy, nhưng không hiểu tại sao lại có cảm giác quen thuộc, trong lòng Hách Tịnh khẽ động, lập tức biết được thân phận của người đó, vì vậy khi Lý Băng đi về phía ông ta, cô cũng theo sát phía sau.

"Anh tới đây làm gì?" Thái độ của Lý Băng lạnh nhạt, lại có chút tức giận.

Ban đầu người đàn ông trầm mặc, sau đó liếc Hách Tịnh một cái mới từ từ mở miệng: "Chúng ta nói chuyện riêng một chút." Ánh mắt của ông ta không tốt, giọng nói không giống cầu xin, lại giống như ra lệnh, Hách Tịnh cố gắng giữ bình tĩnh nhìn ông ta, từ sau lưng Lý Băng đến gần ông ta hơn.

Lý Băng có vẻ mệt mỏi, bả vai hơi hạ xuống, khó chịu hồi lâu mới nói: "Chúng ta còn có gì để nói, cũng đã ly hôn rồi, mỗi người đều có cuộc sống riêng, quấy rầy tôi như vậy làm gì?" Nói xong cảm thấy cánh tay căng thẳng, vội vàng nghiêng đầu nhìn, dường như bây giờ mới phát hiện Hách Tịnh vẫn khoác tay đi theo cô.

Lý Băng có chút bối rối cười nhìn Hách Tịnh, theo bản năng né tránh ánh mắt trong trẻo của cô bé, nhưng khi nói với người đàn ông có chút lạnh lùng: "Chúng tôi còn có việc, không thể đi cùng anh." Nói xong bước đi cùng Hách Tịnh.

Người đàn ông khẽ nghiêng mình, thân hình cao lớn chặn đường đi của bọn họ, thái độ ông ta cương quyết: "Hoặc là em đi theo anh, chúng ta tìm nơi nói chuyện một chút, hoặc là," vừa nói vừa nhìn xung quanh, lúc này là thời gian tan học, không ít học sinh biết Lý Băng đã bắt đầu nhìn bọn họ, người đàn ông giật giật khóe miệng mới tiếp tục nói: "Hoặc là em muốn nói chuyện ở chỗ này?"

Lý Băng nhìn thấy ánh mắt của mọi người, càng thêm bối rối, tức giận, bắt đầu nghiêng đầu nhìn con gái bên cạnh. Từ trước đến nay vô cùng thông minh, theo thói quen nhìn mặt nói chuyện, về mặt Hách Tịnh nhìn bà đây vô tội, không có ý định tránh đi, mà Lý Băng cũng không có can đảm mở miệng đuổi con bé đi nơi khác, nhất thời tình trạng thêm căng co.

Ánh mắt vô tội của Hách Tịnh nhìn về phía người đàn ông kia, rất lễ phép nói: "Chú tìm mẹ con có chuyện gì sao? Tuyến xe của trường con đã đi rồi, con chỉ có thể đi tuyến xe của trường mẹ thôi, chú có việc gì muốn nói sao, nhưng con cũng không muốn bỏ lỡ cả tuyến xe này đâu."

Lý Băng được nhắc nhở lập tức gật đầu: "Đúng vậy, bỏ lỡ tuyến xe này thì làm sao về nhà? Chúng ta hôm nào rảnh rồi nói chuyện tiếp". Cũng không quan tâm đến việc Hách Tịnh bình thường gọi bà là "Dì", tại sao hôm nay lại gọi là "Mẹ".

Đề nghị của Lý Băng lại làm cho không gian trở nên yên tĩnh hơn, người đàn ông này dường như đang cố gắng nhịn tức giận xuống, gần như từ trong kẽ răng rặn ra một câu: "Mẹ cháu?" Đối mặt với Lý Băng, nhưng lại có ý nói cho Hách Tịnh nghe. "Hừ" lạnh một tiếng, nhưng không tiếp tục nhắm vào Hách Tịnh nữa, mà nhìn Lý Băng nói: "Lên xe đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện." Nói xong mở cửa xe ra.

Hách Tịnh không để ý lời nói của người đàn ông kia, vô tội nhìn mẹ kế. Lý Băng thờ dãi nhìn con bé giới thiệu: "Đây là cha của Tĩnh Hàm, Vu Tự Cường, con gọi là chú Vu đi, chú ấy tìm mẹ chắc là có chuyện phải nói, nếu con không bận chuyện gì thì đi với mẹ." Dừng một chút lại nói "Chỉ sợ cha con và em gái hôm nay phải ra bên ngoài ăn cơm rồi." Nói xong bà chột xoay người nhìn Vu Tự Cường: "Cho tôi mượn điện thoại của anh dùng một chút, tôi phải gọi điện về nhà."

Thấy anh ta hung dữ nhìn mình chằm chằm, Lý Băng co người lại. Ngay sau đó nhận thấy sự ảm áp trên tay mình, là Hách Tịnh đang cầm tay cô, bàn tay rất nhỏ, cũng rất ảm áp, tinh thần phấn chấn lại, uốn thẳng lưng nhìn về phía trước.

Lý Băng gọi điện thoại về nhà báo tin. Sau đó, một hàng ba người đi tới một quán cà phê. Quán cà phê này cũng lần đầu tiên nhìn thấy, không phải người có tiền sẽ không dám đến. Hách Tịnh lần đầu tiên tới đây, nhưng tuổi tác của cô bé so với diện mạo trưởng thành hơn, đối với sự trang trí lộng lẫy bên trong cũng chỉ thân nhiên liếc nhìn một cái, cũng rất tự nhiên với sự phục vụ chu đáo của nhân viên, khiến cho người không chút quan tâm đến cô bé như Vu Tự Cường cũng phải nhìn mấy lần.

Đồ uống được đưa lên, Hách Tịnh tự mình tự ngồi một chỗ ăn uống, làm như mình là vật trang trí —— hiển nhiên, hai người kia cũng xem cô bé là vật trang trí. Nhưng cũng không có cách nào, bản thân cô bé cũng muốn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Anh không kết hôn với người khác." Vu Tự Cường chăm chú nhìn Lý Băng, vẻ mặt hết sức phức tạp.

Lý Băng cười dịu dàng: "Anh cũng không lớn tuổi, sự nghiệp lại thành công, rồi cũng sẽ gặp được người tốt hơn tôi."

"Anh đã nói với em, anh không muốn kết hôn với người khác!" Vu Tự Cường nói với vẻ tức giận.

"Cần gì phải thế, tuổi trẻ của phụ nữ cũng có hạn, không nói đến người khác, Lâm Thiển đi theo anh không đến tám năm cũng đã năm năm rồi, cho dù hiện tại cô ấy trẻ tuổi, nhưng có mấy năm để lãng phí tuổi trẻ đây?"

"Anh đã nói với em đó là cô ta chủ động tiếp cận anh!" Ánh mắt Vu Tự Cường càng nguy hiểm hơn, tiếng cũng lớn hơn: "Anh là một người đàn ông, mà đàn ông ở bên ngoài khó tránh được việc gặp dịp thì chơi, anh chưa bao giờ nghĩ tới muốn kết hôn với cô ta."

Lý Băng không yên tâm nhìn Hách Tịnh một cái, nét mặt cô bé không hề thay đổi, đang chuyên tâm ăn một ly nước đá bào, từ nét mặt có thể nhìn thấy được nước đá bào vô cùng ngon miệng. Lý Băng do dự một chốc mới mở miệng: "Dù sao đi nữa, mọi người cũng không phải trẻ con, mặc kệ quá khứ thế nào, bây giờ chúng ta đã ly hôn, tôi cũng đã có gia đình mới, dù anh có kết hôn hay không, kết hôn với ai, cũng là chuyện của anh, không cần nói cho tôi biết."

Vu Tự Cường cười lạnh: "Chẳng lẽ em không phải quan tâm người nào sẽ trở thành mẹ kế của con trai em?"

Đối với vấn đề này, Lý Băng cũng hết sức thản nhiên: "Lúc đó tôi đã cho thằng bé lựa chọn, thằng bé có thể đi theo tôi, nhưng chính bản thân nó không muốn, nó là đứa kiên cường, con trai khi còn bé trải qua chút thất bại cũng tốt. Hơn nữa, không phải còn mẹ của anh nữa ư, thằng bé dù sao cũng là cháu đích tôn của nhà họ Vu." Năm đó hai người âm ỉ muốn ly hôn, là lúc quan hệ tồi tệ nhất, mẹ Vu Tự Cường cũng không đối xử tệ với cháu mình, mặc dù bà trọng nam khinh nữ, đối với cháu gái cũng có chút không tốt, nhưng dù sao thằng bé cũng là đời sau của nhà họ Vu.

Đôi mắt Vu Tự Cường lóe sáng hiểu rõ: "Em vẫn còn trách mẹ anh? Anh đã nói rồi, mẹ anh là người không có học thức, em đừng so đo với bà, bà cũng không phải muốn chống đối em, chỉ là cảm thấy con dâu quá xuất sắc cho nên mẹ anh thấy áp lực, bà ấy à, năm đó cũng bị bà nội làm cho khổ sở. . . ."

"Sau đó thì sao? Bà ấy bị người khác khiến cho khổ sở thì trả thù trên người vô tội sao? Bà nội của anh lúc đó có để chuột trong chăn không? Có dùng bàn chải đánh răng chùi nhà vệ sinh không? Bà có khích lệ cha anh không đứng đắn ở bên ngoài hay không, còn không ngại tự mình làm môi?" Lý Băng lớn tiếng cắt đứt lời nói Vu Tự Cường, tâm trạng hết sức kích động, Hách Tịnh sợ đến giật mình, đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy đôi tay Lý Băng nắm đọc chiếc bàn, đầu ngón tay trắng bệch, cho thấy dùng lực rất lớn.

Vu Tự Cường từ lúc xuất hiện, khuôn mặt u ám rồi cuộc cũng lộ vẻ xúc động, có chút xấu hổ, hần chậm rãi mở miệng khuyên nhủ: "Anh biết em uất ức, anh đã nói với mẹ rồi, hiện tại mẹ cũng đã hối hận, đối với Hạo Dương cũng rất tốt. Sau này chúng ta và mẹ tuyệt đối không ở chung, chỉ ngày lễ tết quan tâm hai người già một chút có được hay không?" Nghe lời này, trong nháy mắt Hách Tịnh cảm thấy nước đá bào trong miệng không có mùi vị, thấy được sự yêu thương và cưng chiều trong mắt Vu Tự Cường khi nhìn Lý Băng.

Lý Băng nghe vậy, đầu tiên là tức giận rồi chuyển sang kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi, cô khó khăn mở miệng: "Anh nói cái gì? Về sau?"

Hai tay Vu Tự Cường chống bàn, thái độ bình tĩnh, ánh mắt sâu xa không giấu được tình ý: "Băng Băng, anh vẫn chỉ yêu mình em, đừng tự làm theo ý mình có được hay không? Ngoan, trở về cùng anh, anh bảo đảm về sau sẽ đối xử tốt với em hơn".

Lý Băng "HAAA" một tiếng, tầm mắt nhìn ra cửa sổ, tự mình ổn định lại cảm xúc nói: "Vu Tự Cường, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi nói những lời đó không phải là muốn có sự đồng tình của anh, chẳng qua là một người đã từng bị đối xử tệ, chỉ trút hết bất mãn mà thôi. Dù sao cũng qua rồi, bà ấy cũng không thể đối xử với tôi như thế nữa. Bây giờ tôi rất hạnh phúc, cho nên chúng ta cũng không có cái gì gọi là về sau nữa".

Mắt Vu Tự Cường hơi nheo lại, trên mặt mang theo một loại ra lệnh quen thuộc, lời nói có chút cầu xin, cũng không còn kiên nhẫn: "Băng Băng, đừng ầm ỉ nữa, anh đã hạ mình cầu xin em trở lại, mẹ anh cũng đã bảo đảm, anh còn đồng ý với em giữ khoảng cách với Lâm Thiển và Lưu Bình, em còn muốn gì nữa? Muốn anh đi xin lỗi trên Đài Truyền Hình sao?" Câu nói sau cùng mang vẻ chế giễu.

Lý Băng giận quá hóa cười: "Tổng giám đốc Vu, tôi nói rồi tôi đã kết hôn, lỗi tại ngài không phải không nghe được chứ!"

Vu Tự Cường nghiêm mặt, vỗ lên bàn một cái, cà phê cũng bắn ra ngoài, con giận của hắn tất cả đều trở lại: "Chỉ là một kẻ dạy học vô dụng, vợ hắn chán ghét nên đi theo người khác, tại sao hắn lại tranh giành em với anh? Anh đã nói với em, dám đụng đến vợ anh, anh không tìm người xử lý cũng may cho hắn rồi!" Một câu cuối cùng, lại hét lên với Hách Tịnh.

Vu Tự Cường không biết rằng, nước đá bào đưa đến gần mình từ lúc nào, khuôn mặt lạnh lùng nhìn hắn. Mặt Vu Tự Cường khó chịu, vừa muốn mở miệng trách móc, đã bị ngay một quả đá nhỏ, nhanh như cắt lù trở về. Hắn cũng không kịp suy nghĩ, chỉ cảm thấy cổ họng đau rát, nước mắt không kiềm chế được chảy xuống, theo đó là một trận ho long trời lở đất. Dường như hắn nghĩ mình ho ra cả lục phủ ngũ tạng, nhưng khi đưa tay nhìn, thì đó là máu tươi, cổ họng đau rát không thể nói ra lời.

Mà người làm chuyện đó đã nhanh nhẹn đi ra tới cửa, cười hi hi nhìn hắn nói: "Chú Vu, nhiệt độ của chú quá cao, ăn chút nước đá bào để hạ sốt". Ngay

sau đó một cái muỗng nhỏ bằng inox được ném ở trên bàn.

Nói chuyện cuối cùng lại biến thành một trò cười. Vu Tự Cường cố nén đau đớn muốn đánh Hách Tĩnh, nhưng bị Lý Băng kéo lại, Hách Tĩnh vội vàng gọi nhân viên phục vụ, nhờ họ gọi cho bác sĩ. Nhân viên phục vụ lo lắng tìm quản lý, bọn họ không hiểu tại sao khách hàng lại bị ghen ở cổ họng, nhưng nhìn khách hàng thật sự khó chịu, nói không ra lời, đành phải gọi xe chở người đến bệnh viện. Lý Băng hơi sợ, chân tay luống cuống không giúp được gì, bị Hách Tĩnh kéo về nhà. Lý Băng lo lắng cho Hách Tĩnh, từng là vợ chồng nhiều năm, cô hiểu rõ Vu Tự Cường. Hắn không phải người chịu bị thiệt thòi. Vì vậy, mỗi ngày cô tự mình đưa đón Hách Tĩnh đi học, khiến cho Vu Tĩnh Hàm làm loạn mấy lần vì khó chịu.

Cho đến khi hết học kỳ, cũng không thấy Vu Tự Cường có hành động gì, Lý Băng mới yên tâm.

Lý Băng không biết, chuyện này cũng không cần phải giải quyết gì. Cũng không phải Vu Tự Cường đột nhiên thay đổi tính cách trở nên khoan dung. Dù hắn có tức giận cũng không thể làm gì Hách Tĩnh. Đầu tiên, nếu bị mọi người biết ông ta bị đưa trẻ mười mấy tuổi đánh bị thương, thể diện sẽ bị mất hết. Cho nên, chuyện này không thể lộ ra ngoài. Mặt khác, ông ta cũng không thể trước mặt vợ cũ lớn tiếng nói xấu Hách Kính. Ông ta lớn lên trong môi trường xã hội đen, sau đó chuyển sang kinh doanh làm ăn minh bạch rõ ràng. Hơn nữa, hắn làm việc cũng rất quyết đoán, biết trước biết sau, không tiếc tiền. Vì vậy, cả hai đều được hắn sử dụng, làm việc cũng rất ngang ngược. Nhưng cha mẹ Vu Tự Cường đều là nông dân, địa vị ở thành phố C còn thấp. Trước mặt còn phải khinh nể các anh chị máu mặt, mà nhà họ Hách cũng là bậc nhất ở thành phố C.

Năm đó, khi tổ chức xã hội đen “Anh Cường” đối phó với nhà họ Hách, chuyện ghê tởm gì bọn chúng cũng dám làm. Nhưng với sự nghiệp lớn mạnh như “Tổng giám đốc Vu” cũng không dám tùy tiện ra tay. Người nhà họ Hách làm lớn rất nhiều, ngành nghề phức tạp. Hơn nữa, anh em nhà họ Hách rất đoàn kết, nề nếp, sự dạy bảo trong nhà nghiêm khắc, bình thường sẽ không gây khó dễ cho người khác. Nhưng nếu đụng đến bọn họ thì đừng nghĩ đến việc sống tiếp ở thành phố này. Không nói đến những việc khác, khi Hách Kính kết hôn với vợ trước. Đồn Dĩnh là Phó thị trưởng Thành phố C, lại chậm trễ không cho phép. Nghe nói, người nhà họ Hách đã can thiệp vào. Vu Tự Cường cũng biết Đồn Dĩnh, con trai của một cán bộ cao cấp, bố anh ta có công lao trong chiến đấu, đã làm việc lâu năm trong quân đội. Người như vậy cũng không thể đầu lại nhà họ Hách, một người kinh doanh như ông ta thì có thể làm gì?

Nếu không phải như thế, thì ông ta cũng không cần hao tâm tốn sức khuyên nhủ Lý Băng trở về bên cạnh mình, mà chỉ cần trực tiếp đến nhà họ Hách bắt người là được.

Hách Tĩnh không biết Vu Tự Cường còn tìm gặp Lý Băng nữa hay không, nhưng mẹ kể tỏ ra không có chuyện gì, vẫn như trước, chăm sóc cẩn thận cho cuộc sống của bọn họ. Thỉnh thoảng tỏ ra ngượng ngùng khi ở cùng cha mình, rất thật lòng không có vẻ gì là giả dối, Hách Tĩnh cũng giấu chuyện đó không nói ra. Mặc dù không thỏa thuận trước, nhưng hai người cũng không đề cập đến khi đối mặt với Hách Kính.

Tĩnh lại từ hồi tưởng, mới thấy Vu Tĩnh Hàm đã đi trước cô, Hách Tĩnh vội vàng đuổi theo. Dù nhà họ Vu xảy ra chuyện gì, cũng muốn cải thiện quan hệ tốt hơn với cô em gái sống cùng mình hai năm. Chuyện người lớn quá phức tạp, đưa trẻ vì thế mà bị ảnh hưởng.

“Aaaa! Anh là ai?” Khi Vu Tĩnh Hàm về đến nhà chợt hét lên, Hách Tĩnh vội vàng bước nhanh về nhà, đúng lúc người thiếu niên đứng trước cửa từ từ ngẩng đầu lên.

“Anh trai, sao anh lại ở đây... Có chuyện gì sao?” Vu Tĩnh Hàm vội vàng đặt câu hỏi, giọng nói có chút run rẩy. Hách Tĩnh nhìn cô, có lẽ là do ánh đèn, vốn dĩ khuôn mặt Vu Tĩnh Hàm hồng hào nay trở nên trắng bệch.

Vu Hạo Dương nhìn qua hai người, không nói gì, chậm chạp đứng lên, nghiêng người dựa vào bờ tường, hình như đang chờ người mở cửa.

Lúc trước, chiều cao của Hách Tĩnh và Vu Hạo Dương tương đương nhau, nhưng giờ cậu đã thay đổi. Nét mặt phóng khoáng, liêu lỉnh và ngang ngược hơi giống Vu Tự Cường. Khuôn mặt không thô kệch giống cha cậu, ngược lại rất thanh tú, cộng thêm da dẻ trắng bóc, xem ra là một thiếu niên tuấn tú. Trừ vóc dáng cao hơn Hách Tĩnh nửa cái đầu, thì trạng thái tinh thần cũng có sự thay đổi lớn. Không còn là mặc quần áo hàng hiệu lóng lánh, tính tình nóng nảy, bướng bỉnh. Hiện tại, đầu tóc gọn xộn, quần áo giản dị, tính thần sa sút. Cậu bình tĩnh im lặng, đáy mắt chứa một tầng sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, dường như không có chỗ trút hết bực tức.

Hách Tĩnh do dự mở cửa, tuổi mười bốn mười lăm là thời kỳ làm loạn, hành động liêu lỉnh và không biết sợ sệt, lại không tinh táo và có thể kiềm chế. Còn đối với quy tắc làm người, bọn họ có thể làm ra những chuyện hối hận cả đời. Hách Tĩnh cũng biết, cậu ta đối với cô không có ý tốt, thậm chí là căm thù. Hiện tại, không có người lớn ở nhà, cô không dám chắc có xảy ra chuyện gì hay không.

Hách Tĩnh do dự trong chốc lát, trong lúc Tĩnh Hàm hỏi thăm anh trai mình, cô gõ cửa nhà đối diện. Khuôn mặt tươi cười của giáo sư Trương lộ ra: “Bác Trương, hôm nay chúng cháu ra ngoài ăn cơm mang về hơi nhiều đồ ăn. Nhưng tủ lạnh bị hư, có thể cho cháu gửi nhờ mai qua lấy được không ạ?”

Giáo sư Trương mặc quần đùi áo ba lỗ mở cửa, tay đang đưa chiếc quạt làm từ cây hương bồ, vui vẻ cầm chiếc túi nói: “Con bé này thật hiểu chuyện, lãng phí thức ăn là không tốt, cứ để ở đây. Để bác gái nấu ăn, ngày mai qua đây ăn cơm là được. Trong nhà không có người lớn, gọi các cháu qua ăn cơm thì không chịu. À, đúng lúc có dưa hấu mát lạnh, mau vào ăn đi.”

Hách Tĩnh tế nhị từ chối, để lộ ra Vu Hạo Dương đằng sau, giải thích với giáo sư Trương: “Trong nhà cháu có khách, là anh trai của Tĩnh Hàm, sau khi tiễn khách cháu sẽ đến ăn dưa hấu của bác”. Trái cây cô thích ăn nhất là dưa hấu, khi còn bé điều cô thích nhất là bỏ đôi trái dưa hấu rồi hét lên: “Ăn dưa hấu, ăn dưa hấu”. Người lớn trong nhà cũng đã quen thuộc tiếng hét như quả lựu đạn của cô.

Sau khi Giáo sư Trương nghe cô nói, lắc đầu cười nói: “Dưa hấu nhà bác Trương để cho cháu ăn hết”. Nhìn thấy thiếu niên sa sút tinh thần đằng sau thì chau mày. Mặc dù không nói gì, nhưng lúc đóng cửa thì để cửa khép hờ.

Đạt được mục đích, Hách Tĩnh mở cửa cho hai anh em họ vào trước, mình đóng cửa vào sau nhưng lại để cửa khép hờ.

Vu Tĩnh Hàm chưa bao giờ vào phòng bếp, nên cũng không biết tủ lạnh có hư hay không. Giờ phút này, lại chỉ quan tâm đến anh trai Vu Hạo Dương. Lôi cậu ta vào ngồi trên ghế salon, bắt đầu hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em nói đến. ....người phụ nữ đó”.

Vu Hạo Dương ngẩng đầu lên, cũng không trả lời câu hỏi của em gái, mà nhìn Hách Tĩnh nói với giọng giễu cợt: “Em gái tôi cũng ở đây, cô cảm thấy tôi sẽ làm gì cô? Hại cô tôi có lợi gì? Có nhất thiết tìm người đề phòng tôi như vậy không? Nếu không muốn tôi vào nhà, cứ nói thẳng ra, tôi lập tức ra ngoài.” Nói xong, dường như muốn đứng lên xông thẳng ra cửa.

Hách Tĩnh cũng không tức giận, cô thông thả vào phòng bếp lấy mấy chai nước cho ba người, Vu Tĩnh Hàm cầm chai nước lạnh mới hiểu ra: “A, cô... cô nói dối, tại sao cô lại dối với anh tôi như vậy?”.

Hách Tĩnh lạnh nhạt nói: “Cũng nên đề phòng, lúc cậu ấy bỏ đi lại nói là do tôi gây khó dễ. Mấy năm qua hai người cũng không vừa lòng đối với tôi, một mình tôi không đánh lại với hai người”.

Khuôn mặt Vu Tĩnh Hàm tức giận đến đỏ bừng: “Tôi không có.....”.

Ánh mắt Hách Tĩnh sáng lên: “Nói như vậy, em đối với chị không có không vừa lòng với chị? Có phải cảm thấy chị đặc biệt khoan dung, rất có phong độ?”.

Vu Tĩnh Hàm chế nhạo một tiếng, bĩu môi nói một cách mỉa mai: “Chưa thấy ai da mặt dày như cô, tự dất vàng lên mặt mình”.

Hách Tĩnh vẫn mỉm cười, em gái nhỏ không phản đối kịch liệt. Có vẻ đồng ý với lời mình nói, hai năm đối tốt với cô bé cũng không uổng. Mà Vu Hạo Dương cũng hiểu rõ em gái của mình. Kích động và tức giận trên khuôn mặt cũng dịu đi mấy phần, ánh mắt nhìn Hách Tĩnh cũng không gay gắt nữa.

“Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, một cây làm chẳng nên non, quan lớn ***** Anh Minh Thần Võ Nghĩa Bạc Vân Thiên, hỗ trợ một tay”. Nói đến đây, dừng một chút nhìn sang hai anh em họ Vu, cười gượng nói: “Đó là không thể nào”. Nhìn thấy ánh mắt tức giận và khinh thường của đối phương thì chậm chậm nói: “Nhưng đưa ra biện pháp thì có thể”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Vì không ưa Hách Tĩnh, làm phiền cô một chút, nên tâm trạng của hai anh em cũng tốt hơn. Trừ chuyện cha mẹ ly hôn, hai đứa trẻ này từ lúc sinh ra chuyện gì cũng thuận lợi, chưa bao giờ gặp chuyện bất lợi. Chưa đủ lớn để giấu mọi chuyện trong lòng, Hách Tĩnh khéo léo khiến hai anh em nói rõ ràng.

Mặc dù Vu Tự Cường kiêu ngạo và liều lĩnh, nhưng đối với Lý Băng là thật lòng, nói không muốn kết hôn với người khác là thật. Sau khi ly hôn, ông ta có rất nhiều tình nhân. Nhưng trừ Lý Băng thì không có ý định kết hôn với bất cứ người nào. Có thể vì ông ta đã có một đứa con trai và một đứa con gái. Mặt khác, ông ta không muốn có sự ràng buộc nào.

Dù Vu Tự Cường tốt thế nào, thì những cô tình nhân kia cũng không một lòng với ông ta. Tất nhiên, vị trí bà chủ nhà họ Vu rất nhiều kẻ muốn. Dĩ nhiên sẽ tạo ra sự cạnh tranh, mà khi cạnh tranh quá dữ dội sẽ sinh ra thủ đoạn.

Là tự mình đứng giữa trận chiến oanh oanh liệt liệt của các tình nhân, đến cuối cùng có hai người, căn cứ đặc điểm bản thân, chúng ta tạm thời xưng họ là Tiêu Nhu và Tiêu Thiển. Sở dĩ nói này hai người lên cấp, là bởi vì họ không chỉ được Vu Tự Cường sủng ái, càng thêm đến nhà lớn nhà họ Vu, Vu lão phu nhân cũng công nhận thân phận của các cô.

Vu lão phu nhân của nhà họ Vu kể từ khi con trai ly hôn, trừ khi cùng lão đầu từ cãi nhau, thỉnh thoảng đi dạo một chút tiệm trang sức, cũng không có chuyện khác làm. Trước kia có con dâu, bà còn có thể khoe dáng vẻ mẹ chồng, thuận tiện ở giữa con dâu quạt gió thổi lửa nhìn cá đùa giỡn (quạt gió thổi lửa nhìn cá đùa giỡn: xúi bẩy gây chuyện rồi xem chuyện hay). Hiện tại đừng nói không thấy bóng dáng con trai, nên vô cùng yêu thương cháu trai, không lộ diện cũng không sao, bà ăn cần hỏi han quan tâm mười câu, cậu có thể trả lời một câu cũng tốt rồi. Cháu gái mặc dù hoạt bát hơn, nhưng tương lai là người của người ta. Huống chi cháu gái kiên trì đi theo mẹ cũng là không biết xấu hổ, hận quạ cùng nhà, Vu lão phu nhân đối với cô cũng thân thiện.

Cuộc sống tịch mịch, có tiền có thời gian, Vu lão phu nhân có một thân thể và tinh thần tốt mà nói, thật sự là quá khó chịu rồi. Bà không thể không nghĩ tới tìm người giải sầu. Sau khi nhà bà phát đạt thì chị em trước đây ở quê phần lớn cũng không lui tới nữa. Tới đều là tổng tiền, bà lại không ngốc, làm sao để cho người ta chiếm tiện nghi. Mà các hàng xóm láng giềng mới, cũng đều mắt chó nhìn người thấp, bà không nhìn được mắng mấy trận phở. Về sau, xa xa liền trốn tránh bà, hại bà muốn đi dạo phố chỉ có thể kéo ông già nhà mình đi cùng. Bán mặt cho đất bán lưng cho trời, ông Vu có thể là đối tượng tốt nhất?

Bà Vu quá hối hận, bà vì sao chỉ sinh con trai mà không sinh con gái? Mặc dù con gái là tiền bồi thường, nhưng bây giờ bà không phải cũng đền nổi rồi sao? Tôi thiếu dùng để giải buồn không tôi.

Tịch tịch tới lúc này, bà Vu quá thông suốt. Trước kia không khỏi tán gẫu là bởi vì có con dâu, hiện tại nhàm chán là bởi vì con trai ly hôn, như vậy tìm thêm một con dâu không được sao?

Căn cứ theo nguyên tắc, bà Vu quyết định bắt đầu từ những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh con trai, chọn lọc từng người.

Có lần trước dạy dỗ, lúc này bà Vu chọn con dâu hết sức cường ngạnh quả quyết. Trình độ học vấn quá cao là không thể, tối thiểu không thể cao hơn trường đại học con trai tốt nghiệp; tính tình mạnh hơn là không được, tránh không để bà già nông dân này trong mắt; thích khoe khoang cũng không được (Lý Băng giỏi giang, ở trong mắt nàng đều ở trước mặt con trai khoe mẽ, nổi bật cái tốt nên mẹ của ông ta cái gì cũng sai.). Nhà họ Vu hiện tại giàu có, mời được bảo mẫu làm người giúp việc; còn có điểm quan trọng nhất, chính là con trai không thể thích người phụ nữ này, nếu không chẳng phải là muốn cùng mình giành con trai? Nếu không cùng dạng với hồ ly tinh!

Điều kiện của bà Vu còn có rất nhiều, nhưng không chịu nổi người ta sinh ra ưu tú hơn con trai. Mấy tháng Hải Tuyền cùng PK (PK là viết tắt của cụm từ Personal Killing, ám chỉ cách hành động game thủ ra tay sát hại đối thủ) đi qua, Tiểu Nhu và Tiểu Thiên song song vào ở nhà lớn nhà họ Vu. Nguyên nhân chọn hai mà không phải một, trừ họ có vẻ ngoài tương đương nhau, còn có bà Vu có một ý định nhỏ —— con trai ưu tú như vậy, có thể lựa chọn nhiều người như vậy, bà Vu không muốn làm cho bất kỳ một người phụ nữ nào cảm giác mình là người chiến thắng được, bà cụ hết sức hưởng thụ người khác cạnh tranh nhau lấy lòng bà.

Khi Vu Hạo Dương tan học về nhà, phát hiện bình thường thương nhân thường vây bên cạnh bà nội Hồng Lâu Mộng, nay một thanh tú một xinh đẹp hai nữ nhân trẻ tuổi thì lập tức tròn mắt. sống sờ giống nhau, còn có Vu Tự Cường, chỉ là hai người bọn họ đều là đi theo hán không thời gian ngắn, nhất dạ phu thê bách nhật ân, nhìn họ phục vụ bà nội cao hứng, ông cũng không có lập trường nói gì, dù sao vợ mình nhất thời không đồng ý phục hôn.

Cha thì dễ nói chuyện, con trai lại bị màn này kích thích bất thường. Đầu tiên Vu Hạo Dương thông suốt, sau tránh ra ngoài mấy ngày, nhưng mấy ngày sau trở lại, phát hiện hai người phụ nữ kia đã xây dựng cơ sở tạm thời trong nhà rồi. Từ trước đến giờ vắng lạnh, phòng khách nhà họ Vu nhất thời oanh thanh yến ngữ (ý chỉ người có giọng nói hay như chim Oanh và chim Yến) rất náo nhiệt. Bà Vu được nịnh nọt nên rạng rỡ, mười phần đắc ý, may ông Vu nhũn nhũn, nhìn vóc người có thể thấy là ông cụ cao lớn gấp đôi vợ mình, cũng chỉ thờ dài.

Vừa bắt đầu, Vu Tự Cường còn có chút lúng túng và lo lắng, sau lại thấy hai người phụ nữ này lại bình an vô sự phục vụ mẹ mình, không có náo loạn tranh chấp, đồ máu biến lai cũng giảm bớt (bởi vì thời gian đi dạo phố ít đi). Từ từ cũng để mặc không can thiệp, nếu có người hỏi, chỉ nói là trong nhà có bà con xa đến thăm mẹ, hơn là mấy ngày bà cụ ở một mình. Ông là một người đàn ông bận rộn, nào có thời gian để ý tới những chuyện trong nhà, tùy bà cụ gầy vò thôi.

Ngày lễ thứ nhất Vu Tĩnh Hàm đến thăm cũng biết chuyện này, đối mặt với sắc mặt tái xanh anh trai, cô cũng tức giận khác thường, hai người phụ nữ kia đều không phải là đồngghiêm chỉnh gì, so với ngón tay út của mẹ còn kém xa, mắt bà nội và cha đều bị mù sao?

Hai anh em đại náo một cuộc, nhưng Vu lão phu nhân giờ phút này bộ dạng đang hưởng thụ cô trang lão Phong quân trên TV, quả thật muốn nghiện, cũng muốn cháu đứng bên. Hơn nữa, nghe nói Tiểu Nhu có thể mang thai.

Nhìn vẻ mặt dữ tợn hai anh em, Vu lão phu nhân hiểu ra, con trai còn trẻ, lần nữa cưới con dâu, thế nào rầu rĩ không có cháu trai ở đây? Huống chi, hồ ly tinh sinh con trai, không một lòng với mình, nhiều năm như vậy bà nhiều thương yêu nó, không như ý thì hô to gọi nhỏ, xem ra tương lai cũng không trông cậy được. Vì vậy, từ trước đến giờ thương yêu cháu trai, lần đầu tiên bà Vu nổi giận với cậu, còn suýt nữa động thủ.

Lần xung đột này, hậu quả lớn nhất chính là chuyện Tiểu Nhu mang thai, vốn là Tiểu Nhu len lén nói cho bà Vu, nói giữ bí mật với Vu Tự Cường, phải “Cho ông kinh hi”. Thời điểm gây gỗ nổi giận lại bị bà Vu hét lên.

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, Vu Hạo Dương choáng váng, Vu Tĩnh Hàm ngây người, Tiểu Nhu đỏ mặt, Tiểu Thiên mặt tái xanh, Vu Tự Cường biết được sắc mặt quý dị, Hồng Lục xanh trắng gì đều có.

Người phản ứng đầu tiên là Vu Hạo Dương, hai mắt cậu đỏ ngầu xông ra ngoài cửa lớn. Phát giác lúc này có người muốn đưa tay can, cậu càng liều mạng vung một cái. Chính là chỗ này, lại hỏng chuyện, chỉ nghe Tiểu Nhu kêu to một tiếng ngã nhào trên mặt đất. Ngay sau đó xoa bụng lớn tiếng kêu đau, mà mặt dưới váy màu trắng, từ từ trào ra một vùng máu tươi, đá cẩm thạch màu sáng trên sàn nhà tương đối chói mắt kinh hãi.

Sau chuyện kia là một đoàn hỗn loạn, ba chân bốn cẳng đưa Tiểu Nhu đi bệnh viện. Mặt Vu Hạo Dương căng thẳng trắng bệch như tờ giấy, đưa em gái về nhà họ Hách rồi quay đầu bước đi, Vu Tĩnh Hàm trong khoảng thời gian này cũng không có tin tức của cậu, cậu không ở nhà, cộng thêm là nghỉ, cũng có cách nào đến trường học tìm cậu.

Không nghĩ tới hôm nay cậu ta lại xuất hiện ở cửa nhà họ Hách, còn là một bộ dạng nghèo túng nhếch nhác. Theo cách Vu Tĩnh Hàm nói, hẳn gãy không ít, cho thấy phải là chịu không ít đau khổ.

Hách Tĩnh nghe hai anh em trình bày xong, không nói gì. Sau đó nói xin lỗi rồi vào phòng ngủ của cha mẹ khóa cửa lại.

Hai anh em nhìn nhau, cũng không ai mở miệng, chỉ ngồi trên salon phòng khách ngơ ngác chờ đợi. Sau nửa tiếng, Vu Hạo Dương hết kiên nhẫn, muốn đứng lên thì cửa phòng ngủ mở ra.

Trên mặt Hách Tĩnh không rõ buồn hay vui, từ từ ngồi xuống salon, dường như đang cân nhắc sau mới mở miệng: “Tôi vừa gọi cho chú Đường là luật sư. Căn cứ pháp luật, chuyện này cũng không nghiêm trọng. Khách quan mà nói, không xem là phạm pháp”.

Nghe vậy, Vu Tĩnh Hàm thở phào nhẹ nhõm, không khỏi vui mừng. Nhìn về phía anh trai mình thấy anh vẫn chau mày, có chút không hiểu.

Đường như Hách Tịnh đã dự đoán được phản ứng của cậu, tiếp tục nói: "Cố ý khiến người ta hư thai (sinh non) có thể tính vào tội cố ý tổn thương, loại bị thương nhẹ.... Nhưng theo cậu nói, không thấy rõ là ai làm. Cũng không phải, có nhiều người làm chứng ở đây, coi như đại đa số là người thân của cậu, nhưng còn có Tiểu Thiển ở đây. Dưới tình huống bình thường, cô ta sẽ không cho lời khai bất lợi cho cậu. Cho nên, cậu sẽ không có chuyện gì. Nhưng nếu tôi nghĩ không sai, cậu phiền não không phải vì mình có tội phải ngồi tù, mà là cảm giác mình hại một cái mạng. Nhất là, mạng người kia có thể là em trai hoặc em gái mình."

Hách Tịnh nói vừa dứt, cảm giác tựa như Vu Hạo Dương bị người ta đâm một nhát, khuôn mặt trong nháy mắt có chút vặn vẹo, đôi mắt đỏ ngầu trừng cô, một lát sau rồi lại nhếch nhác nghiêng đầu đi.

Hách Tịnh ở trong lòng khẽ cười, xem ra cái này là bá đạo của bé trai, không hề giống cha cậu. Thật ra thì cậu có một trái tim thiện lương, đối lập với người thân. Chẳng hạn như mẹ và em gái cậu, ví dụ như tiểu sinh mệnh không được hoan nghênh kia.

Trầm mặc cho dù hai anh em đứng ngồi không yên lần nữa muốn bộc phát, đột nhiên Hách Tịnh hỏi Vu Hạo Dương: "Cậu cùng Tiểu Nhu hiểu rõ sao?"

Vu Hạo Dương tức điên, cậu hung hung dữ dữ mà nhìn Hách Tịnh, nửa ngày mới thốt ra một câu: "Tôi không cùng cô ta nói chuyện nhiều!" Cô nói có quen hay không?

Hách Tịnh gật đầu: "Vậy được rồi," Nghiêng đầu lại hỏi Vu Tĩnh Hàm: "Cô còn nhớ rõ chỗ đứng mấy người khi đó không?" Tiểu nha đầu trí nhớ rất tốt, mỗi nhóm máu của ngôi sao nổi tiếng cô yêu thích đều nhớ rất rõ.

Vu Tĩnh Hàm cảm thấy khó hiểu, nhìn mặt Hách Tịnh nghiêm túc, mà đây là chuyện liên quan đến anh trai mình, lập tức trầm tư suy nghĩ.

Khuôn mặt Hách Tịnh tươi cười: "Tôi nói rồi, trên thế giới làm gì có chuyện trùng hợp như thế". Không uổng công cô đọc nhiều truyện trinh thám Agatha*. Thấy hai anh em vẫn không hiểu, Hách Tịnh gợi ý: "Nghĩ xem, bỗng dưng Tiểu Nhu lại ở cửa, ở giữa Vu Hạo Dương và Tiểu Nhu là bà nội cậu, tại sao cô ta lại bị Vu Hạo Dương kéo?"

"Chính là, cô nói đầu óc người phụ nữ này không phải bị bệnh sao? Muốn kéo cũng là Tiểu Thiển kéo". Vu Tĩnh Hàm nổi nóng.

Vu Hạo Dương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Hách Tịnh, không thể tin nổi.

Ánh mắt Hách Tịnh khẳng định, dùng sức gật đầu một cái.

"Làm sao có thể." Vu Hạo Dương có chút lờ đờ.

"Có thể cái gì, hai người đang nói cái gì mà bí hiểm thế?". Vu Tĩnh Hàm nhìn hai người trước mình mặt "Mặt mày đưa tình" cảm thấy bất mãn, hét lớn.

Bỗng dưng Hách Tịnh im lặng, khóe miệng cong lên, đôi mắt lại không cười, chậm rãi nói: "Không phải người mẹ nào cũng yêu con mình".

"Hai người nói gì thế, tôi nghe không hiểu?". Vu Tĩnh Hàm tức giận khi lãng quên.

Hách Tịnh thở dài, giải thích: "Tiểu Nhu này không đơn giản, hai người còn trở về nhà họ Vu chứ? Nếu không ngại thì về xem tình hình bây giờ thế nào".

Ngoài dự đoán của mọi người, sau khi Vu Hạo Dương trở lại nhà họ Vu. Chẳng những không bị trách mắng, ngược lại mọi người vui vẻ nhiệt tình, nhất là bà Vu.

Chỉ thấy bà một bước dài xông lên đem cháu trai kéo vào trong ngực, hành động chi nhanh chóng, khí thế mãnh mẽ, không giống một cụ già sáu mươi tuổi. Ôm cháu trai tâm can của mình... Gào khóc nửa ngày, miễn cưỡng bị Vu Hạo Dương đẩy ra, còn lưu luyến cầm tay cậu không thả.

Vu Hạo Dương nhìn bốn phía, mở miệng hỏi: "Mấy người kia đâu rồi?".

Đầu tiên, bà Vu sững sờ một chút, sau đó hiểu ra. Ngay lập tức, khuôn mặt tức giận, liền mắng: "Đừng nhắc tới kia hai *****, đều chẳng ra gì! Một kẻ muốn hại cháu trai nhà họ Vu, một kẻ muốn đem loại con hoang đồ thừa cho nhà họ Vu chúng ta.....".

"Đủ rồi, ở trước mặt trẻ con nói bậy bạ!" Ông Vu lớn tiếng, mặt đỏ tía tai đi về phía vợ mình, trong mắt tràn đầy trách cứ.

Bà Vu khóc lóc nước mắt giàn giụa, chưa kể lễ xong đã bị cắt ngang. Từ trước đến giờ, bà luôn lán át chồng mình, nhưng bây giờ lại không nổi giận, cũng không bẻ lại, mà ngoan ngoãn theo mọi người vào phòng.

Là người hiếu thảo, Vu Tự Cường cũng không có ý giúp mẹ mình, đi đến vỗ vai con trai, né tránh ánh mắt con trai, cười khổ an ủi: "Không sao, không sao, đều qua rồi. Về phòng nghỉ ngơi một chút, buổi tối mời mọi người ăn bữa tiệc lớn".

"Không cần". Vu Hạo Dương lạnh lùng nói: "Con trở về lấy ít đồ, ngày mai mang đi".

"Mang đi? Mang đi đâu?" Vu Tự Cường cau mày hỏi. Sau khi con trai mất tích, ông cho người đi tìm, biết cậu ở nhà bạn học không có nguy hiểm, không lâu sẽ về, mới không bắt ép. Lần này muốn đi đâu?

"Tìm mẹ con". Vu Hạo Dương ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cha mình, nói từng chữ từng chữ: "Sau khi ly hôn, không phải hai anh em con được tòa xử

ở với mẹ sao?".

Vu Tụ Cường nói không ra lời, ông bị chính con mình nhìn đến hoảng sợ. Trong ánh mắt chứa nhiều loại cảm xúc, không phải là của đứa trẻ mười bốn tuổi.

*Agatha: Agatha Mary Clarissa Miller là nhà văn trinh thám người Anh

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Hách Tịnh và Vu Hạo Dương đều không phải là kẻ ngu ngốc, rõ ràng muốn trưởng thành sớm một chút. Nhưng dù sao hấn cũng chỉ mới mười bốn tuổi, lúc ấy không có Internet, thông tin liên lạc không hiện đại bằng bây giờ. Suy nghĩ của bọn họ vẫn còn đơn thuần, thế giới người lớn đối với bọn họ quá phức tạp. Cho đến sau này, bọn họ mới biết sự thật về trò cười ở nhà họ Vu.

Thì ra là sau khi Tiểu Nhu tỉnh lại, đầu tiên khóc lóc một trận, lúc bà cụ gào thét vì mất cháu trai, cô ta thút thít lắc đầu: "Không liên quan đến thằng bé, là cháu không cẩn thận."

Ngoài dự tính, bởi vì lúc đó rất nhiều mọi người thấy Vu Hạo Dương kéo cô ta, ông cụ Vu cũng không nhận được khuyên cô: "Cháu đừng buồn, mặc dù thằng bé không cố ý, nhưng nó quá lỗ mãng, chờ nó trở về, sẽ để cha nó dạy dỗ."

Tiểu Nhu chỉ khóc lắc đầu: "Thật không liên quan đến thằng bé, lúc cháu lùi chân ra phía sau không cẩn thận dẫm lên chân người nào đó. Sau đó bị đẩy một cái rất mạnh mới ngã xuống. Hạo Dương dùng sức không lớn, cháu vốn sẽ không ngã xuống."

Người nào đẩy ư? Phía sau cô có hai người, một là Tiểu Thiển, một là ông cụ Vu. Ông cụ Vu tự biết mình có đẩy hay không, như vậy đáp án đã rõ ràng rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Thiển vận vẹo, gương mặt múa vuốt như muốn nhào tới: "Cô ***** ngậm máu phun người, người nào đẩy cô hả ? !"

"Tốt lắm!" Nghe tiếng chạy tới Vu Tụ Cường vung tay lên đẩy cô ta sang một bên, Tiểu Thiển định nói, nhìn thấy ánh mắt kinh người của Vu Tụ Cường cũng tự động im lặng.

Tiểu Nhu vẫn khóc rất thương tâm, thỉnh thoảng nhìn trộm Vu Tụ Cường, đáng về thận trọng hết sức trù mên.

Đầu tiên bà cụ Vu hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Thiển, nhìn lại Tiểu Nhu lại vô cùng thương xót, đau lòng an ủi: "Đừng lo lắng, cháu còn trẻ, bồi dưỡng thật tốt rất nhanh có thể mang thai lần nữa. . . . ."

"Đù rồi!" Vu Tụ Cường quát lên một tiếng, nhìn Tiểu Nhu cười lạnh nói: "Cô diễn đủ chưa? Diễn đủ rồi liền thu dọn đồ đi thôi, đồ cho cô tôi sẽ không lấy lại, tiền phẫu thuật cô phải trả lại cho tôi, tôi không trả tiền cho thằng đàn ông khác."

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người đều im lặng nhìn về phía Vu Tụ Cường. Sau đó lập tức chuyển ánh mắt sang Tiểu Nhu, trên mặt cô ta hốt hoảng không thể tránh được ánh mắt Hữu Tâm Nhân (Người có quyết tâm).

"Có ý gì? Đứa trẻ không phải của nhà họ Vu!" Bà cụ Vu hét chói tai.

Tiểu Nhu khóc đứng lên: "Không, không phải của anh, sao anh lại nói như vậy?" Khóc thương tâm cực kỳ.

Vu Tụ Cường vẫn cười lạnh: "Vậy cô bảo tôi nói sao? Tôi đã buộc ga-rô (ngăn sinh nò) rồi, làm sao cô có thể mang thai con của tôi chứ?"

Lần này không chỉ có Tiểu Nhu Tiểu Thiển choáng váng, bà cụ Vu cũng điên lên rồi: "Con vì sao muốn buộc ga-rô (ngăn sinh nò)? !"

"Con có con gái, không muốn có con trai nữa, cho dù muốn, " Vu Tụ Cường vừa nói vừa khinh miệt nhìn sang Tiểu Nhu và Tiểu Thiển, "Các người cũng không xứng!"

Sau trận hỗn loạn, Tiểu Nhu Tiểu Thiển ở đâu thì về nơi đó, bà cụ Vu rút kinh nghiệm xương máu. Sau phát hiện mình chỉ có Vu Hạo Dương là cháu trai ruột, nhất thời luống cuống, bắt đầu thúc giục con trai tìm cháu trai.

"Thôi, để cho nó bình tĩnh mấy ngày, rất nhanh sẽ trở về." Vu Tụ Cường an ủi mẹ, lúc ly hôn xử cho Lý Băng nuôi nhưng thằng bé cũng trở về đấy thôi, bây giờ có thể đi đâu?

Vậy mà không theo dự đoán của hân, con trai lại nói về nhà họ Hách. Thời điểm ly hôn hân để cho Lý Băng nuôi con trai con gái, là bởi vì hân chắc chắn Lý Băng sẽ không tái hôn, hân cũng không có ý định kết hôn với người khác. Ly hôn chỉ là thủ tục, nếu hân không có thời gian dạy dỗ, để con đi theo mình mẹ ruột cũng không có gì không tốt, dù thế nào đi nữa hân sẽ chu cấp tiền bạc cho bọn họ.

Lý Băng tái hôn là ngoài ý muốn, khi con trai chạy về hân vui mừng chuyện đã thành công. Về phần con gái, dù sao cũng không đổi họ, ở tại nhà họ Hách cũng không sao. Huống chi con bé cũng thường xuyên về nhà, xem như Lý Băng còn có liên quan với nhà họ Vu.

Nhưng bây giờ, con trai đột nhiên muốn đến nhà họ Hách sống, khiến cho Vu Hạo Dương không cách nào đón nhận tình cảm của hân. Mặt khác con trai không công nhận hân, thậm chí là từ bỏ, hân sao có thể cho phép điều đó xảy ra!

"Nếu như ba không nhầm thì mẹ con và tên họ Hách đều không ở nhà, con đi qua đó làm gì? Dứt khoát đi như vậy, con có thể đi, đi giúp em gái con thu dọn đồ đạc đưa em gái về đây đi." Thấy con trai cau mày muốn mở miệng, Vu Tự Cường đem dập tắt điều thuốc trong tay, nghiêm túc mở miệng: "Ba là ba con, biết con đang nghĩ gì, ba bảo đảm, đời này trừ hai anh em con ra sẽ không còn có đứa con nào khác."

Lời nói Vu Tự Cường rất có khí phách đàn ông, cũng biểu đạt đầy đủ yêu thương cùng quyền uy của người cha. Dĩ nhiên, về phần buộc ga-rô ... Chuyện này, hân không có cách nào giải thích cho thiếu niên choai choai, chỉ sợ giải thích nó cũng không hiệu.

Vậy mà từ trong cuộc ***** đi ra Vu Hạo Dương lại hiểu lầm ý tứ của hân, hình ảnh máu tươi còn quần quanh con ác mộng của hân. Bây giờ biết được con Tiểu Nhu đã không còn, cha lại khẳng định "Sẽ không lại muốn đức con khác", câu nói "Không phải người mẹ nào cũng yêu con của mình" của Hách Tĩnh cứ vang vọng bên tai, mẹ còn như vậy cha thì sao?

Trong lúc nhất thời cậu cảm thấy vừa giận vừa sợ, nhưng không biết nên mở miệng thế nào, nửa ngày mới tức giận nói một câu: "Con sẽ không trở về, em gái cũng không." Nói xong liền quay đầu chạy, hơn nữa càng chạy càng nhanh, giống như phía sau có người đuổi theo.

Vào dịp nghỉ hè, mười bốn tuổi Vu Hạo Dương chính thức ở tại nhà họ Hách. Hân không hề chê gian phòng quá nhỏ nữa, cũng không muốn treo nhiều bộ quần áo. Mà Vu Tĩnh Hàm ôm khư khư mấy con gấu bông của mình xâm lấn giường Hách Tĩnh.

Giường Hách Tĩnh vốn rộng rãi nay chứa một loạt gấu bông nên không gian hẹp lại, mà liên tục bị Vu Tĩnh Hàm "Vô Ảnh Cuộc" đạp xuống sàn nhà. Cô tiếng thờ dài khổ sở, ôm gối sang phòng ngủ bố mẹ ngủ tạm. Hách Tĩnh suy nghĩ, hay là nói ba mua thêm cái nệm đặt ở dưới sàn trong phòng mình.

Thứ bảy Hách Tĩnh dậy thật sớm, phát hiện anh em nhà họ Vu cũng không ngủ nướng. Hách Tĩnh ba chân bốn cẳng nấu bữa sáng, sau đó nói với bọn họ mình có chuyện phải ra ngoài, hai người kia đáp một tiếng trở về phòng. Hách Tĩnh cảm thấy trải qua biến cố lần này, hai người tạm thời sẽ không gây rắc rối. Trong lòng yên tâm thu xếp mọi việc, chờ người lớn về nhà.

Thấy thời gian còn sớm, Hách Tĩnh liền đem album ảnh ra, thảng thốt vừa gửi đến đây. Trong album là ảnh gia đình, ngồi ở hàng đầu tiên là hai vị lão nhân đầu đầy tơ bạc, nụ cười ưu nhã, mặt mày toát ra một loại thần trọng bình tĩnh, rất ra dáng Hoa kiều cao quý. Hách Tĩnh có chút hâm mộ, lại không biện pháp ở cùng với bề trên của mình. Ông bà của cô cũng là phần tử Tri Thức, nhưng lúc ông ngoại bị cô kéo bộ râu sẽ giơ lên tay cao, sau đó nhẹ nhàng đánh mõng cô, bà ngoại thường lấy mấy cái kẹo trong túi tới dỗ, chứ không phải bộ dạng như ăn phải lửa giống trong ảnh.

Phía sau là một đôi vợ chồng trung niên, là cậu mợ của cô, nghe nói họ ở nước Mỹ mở công ty rất thành công, ở phố người Hoa rất nổi danh, mà dáng dấp họ cũng xác thực "Nhân sĩ thành công". Dĩ nhiên, đây là chỉ khí chất hay nói là khí thế. Phía sau nữa là mấy người nam nữ trẻ tuổi, quần áo thời thượng, tướng mạo xuất sắc, cũng có thể giả làm minh tinh điện ảnh. Hách Tĩnh chú trọng quan sát ba cô gái kia, dường như tóc dài cắt tia đủ độ cong, tính xảo ưu nhã không kém minh tinh Hồng Kông trên áp-phích, nụ cười cũng tương tự. Một cô gái khẽ nghiêng người tựa vào cậu, Hách Tĩnh khẳng định là chị họ, còn một người bên cạnh mợ, Hách Tĩnh cảm thấy không có khả năng là chị dâu. Chị dâu cả chỉ có thể là người mỉm cười đứng ở bên phải nhìn thẳng ống kính kia, cô so với trong ba cô gái đáng người cao nhất, cũng xinh đẹp nhất, đứng phía sau nhất định là anh cả, như vậy hai chàng trai trẻ tuổi chưa kết hôn kia nhất định là hai anh họ.

Tấm ảnh này rất lớn, cũng rất rõ ràng, bất luận là tài nghệ chụp ảnh hay rửa ảnh đều cao hơn phòng chụp ảnh của nhà Hách Tĩnh. bởi vì Hách Tĩnh chưa từng có taamsanhr nào đẹp như vậy, nhưng cô cũng không phải là người thích chụp ảnh.

Đem tấm ảnh cất đi, hôm nay mẹ muốn cô gặp mặt những người thân bên kia, Hách Tĩnh có chút sợ sệt vì đây là lần đầu tiên.

Nhìn thời gian gần đến, Hách Tĩnh dọn dẹp ổn thỏa trước khi xuống lầu chờ. Không lâu lắm, một chiếc xe hơi màu lam đậm dừng lại, ghé lái mở ra, xuống xe là một người xa lạ, thái độ cung kính nói: "Đan tiên sinh và bác sĩ Lương còn bận chút việc, có thể tới muộn một chút, tôi lái xe qua đón cô trước." Nói xong mở cửa sau ra.

Đây là tài xế, Hách Tĩnh do dự, mặc dù thoát nhìn không có vấn đề gì, nhưng dù sao cô cũng không biết người này. . . . . "

Do dự tiêu tan bởi Đơn Nhĩ Nhã liền xuống xe sau khi tài xế mở cửa, khẽ gật đầu nói: "Chúng ta hãy đi trước."

Hách Tĩnh cảm giác Đơn Nhĩ Nhã là một ông cụ non, và lại rất ít cười. Không biết tại sao, ngược lại hân lại khiến cô cảm thấy thoải mái, cô không thích anh trai kể suốt ngày cười hi hi. Huống chi dù biểu hiện hân không gần gũi với mình, coi là lẽ phép, cũng không giống như đứa trẻ ngây thơ ác ý ghét bỏ cô, ví dụ như Vu Hạo Dương.

Đơn Nhĩ Nhã xuất thân từ gia đình lễ nghi, Hách Tĩnh yên tâm hưởng thụ chăm sóc của hân. Khi hân bảo lên xe trước, dĩ nhiên, Đơn Nhĩ Nhã giúp cô đóng cửa lại, sau đó lên ghế phụ ngồi. Như trong dự đoán của cô, dù sao tính cả hôn lễ, đây là lần thứ ba gặp mặt, cùng nhau ngồi ở phía sau sợ rằng sẽ té nhát, ai cũng không tự nhiên.

Quả nhiên, cho đến xuống xe ở bãi đậu xe, trừ tài xế dẫn đường, Hách Tịnh và Đon Nhĩ Nhã cũng không mở miệng nói chuyện.

Máy bay hạ cánh đúng giờ, lúc ở cửa chờ Hách Tịnh hơi khấn trương, chưa bao giờ gặp mặt thì bọn họ làm sao tỏ ra "Thân thích" đây? Nhất là cha mẹ còn ly hôn. Chỉ là, nếu bọn họ không thích cô, cô cũng có thể không cần để ý như vậy? Dù sao bọn họ vừa giàu có lại xuất sắc, cô cũng không mơ tưởng. Người nhà họ Hách tuyệt đối sẽ không khom lưng uốn gối. . . . .

Hách Tịnh lắc lắc đầu, kịp thời không chế suy nghĩ lộn xộn của mình như Thiên Mã Hành Không (Ngựa thần lướt gió tung mây). Ngẩng đầu lên, phát hiện Đon Nhĩ Nhã đang nhìn mình, vẻ mặt không thay đổi, nhưng Hách Tịnh cảm thấy hấn nhìn thấu ý nghĩ của mình. Nhưng khi hấn tiếp xúc với ánh mắt của cô lại mở ánh mắt nhàn nhạt, dường như chưa bao giờ chú.

Có quan hệ gì, ngược lại trong lòng Hách Tịnh bình tĩnh rồi, thật muốn leo lên quyền quý, nhà họ Đan cô đều khinh thường, hưởng chỉ cái khác. Mẹ cô - Lương Thanh muốn sau khi ly hôn con gái sẽ theo mình, nhưng Hách Tịnh kiên quyết cự tuyệt.

Trong lúc vẫn còn mất hồn, Hách Tịnh cảm giác Đon Nhĩ Nhã bên cạnh khẽ đẩy cô, giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói: "Có phải bọn họ hay không?"

Theo lời hấn nói, Hách Tịnh thấy ở cửa mấy người, lập tức sửa sang lại quần áo của mình đi lên phía trước.

Đối phương rất nhanh cũng nhìn thấy cô, hai ông bà tóc bạc yên lặng nhìn cô, Hách Tịnh ủ rũ nửa ngày: "Ông ngoại, bà ngoại" còn chưa nói ra miệng, liền bị bà cụ thà gây kéo tay cô, "Là Tịnh Tịnh, bảo bối của ta, rốt cuộc nhìn thấy cháu!"

Bà ngoại trong ảnh ưu nhã như vậy, lại đối với mình nhiệt tình, thật sự khiến Hách Tịnh phản ứng không kịp, chờ bà buông cô ra, Hách Tịnh phát hiện hai người đang lau nước mắt, ông ngoại càng nhìn cô từ trên xuống dưới, trong miệng trừ "Tốt, tốt." Ở ngoài vẫn chưa phát ra điều gì khác.

Hách Tịnh cũng có chút kích động, trong đôi mắt có chưa xót, chỉ nghĩ mình nên giải thích một chút: "Mẹ cháu bận chút việc, nhưng rất nhanh là có thể tới."

Ánh mắt bà ngoại buồn bã, nhưng lập tức lau nước mắt bật cười: "Không sao, bọn họ hiện tại cũng bận, cậu mẹ cháu cũng không có chút thời gian trở về." Nghiêng đầu kêu người phía sau: "A Hoán A Băng, mau tới đây gặp em gái Tịnh Tịnh của các cháu."

Phía sau bà cụ là một đôi nam nữ trẻ tuổi xinh đẹp, "Người quen" trong ảnh, cô gái chào hỏi cô liền đứng ở bên cạnh tò mò ngắm nhìn, chàng trai chợt đi lên trước ôm cô vào trong ngực, cũng hôn "Chụt chụt" trên mặt cô một cái, sau đó lớn tiếng than thở: "Ông nội bà nội, em gái Tịnh Tịnh so với trong ảnh xinh đẹp hơn, quả thật không giống nhau, làm sao mà nhận ra được."

Nhiệt tình của hấn làm cho Hách Tịnh có chút ảo giác, lần đầu tiên trong đời bị đàn ông trẻ tuổi ôm vào trong ngực, còn thân thiết hôn. Mặc dù có quan hệ máu mủ, trên người hấn mùi nước hoa nhàn nhạt dễ chịu, nhưng lần đầu tiên gặp mặt người xa lạ, Hách Tịnh cảm giác hết sức khó chịu, theo bản năng bắt đầu giãy giụa.

Cũng may chàng trai được gọi là "A Hoán" rất nhanh buông cô ra, mặt thương tâm mà nói: "A, cô gái xinh đẹp như vậy, tại sao lại là em gái con!" Nhưng nếu để ý ánh mắt của hấn, sẽ phát hiện trong đó một tia thương tâm cũng không có, ngược lại dí dỏm chớp chớp.

Trong lòng Hách Tịnh hồi tỉnh liếc mắt: được rồi, dịu dàng không phải anh kế, mà là anh họ.

Trải qua một hồi náo loạn, ông bà nín khóc mỉm cười rồi, cười nắc nẻ hấn: "Đứa nhỏ này, treu đùa linh tinh."

"Vị này là?" Chị gái gọi là "A Băng" phát hiện sự tồn tại của Đon Nhĩ Nhã, theo lời cô ấy hỏi, ông ngoại và bà ngoại cũng hơi nghi vấn nhìn qua.

Hách Tịnh đang muốn giới thiệu, Đon Nhĩ Nhã đã bước lên trước lễ phép, sau đó nói: "Cháu tên là Đon Nhĩ Nhã, Đon Dũng là cha cháu. Ông ấy cùng đi Lương bận chút chuyện, sẽ tới ngay." Dù nói năng lễ phép nhưng trên mặt không thay đổi, không giống anh họ cười hi hi, đẹp trai như nhau, thậm chí tuổi tác cũng không khác biệt lắm, lại hoàn toàn trái ngược.

Hách Tịnh nghe hấn giới thiệu, trong bụng âm thầm bội phục, Đon Nhĩ Nhã không nói nói nhằm là có đạo lý, câu nói ngắn gọn nhưng chứa hàm ý: không chỉ có giới thiệu mình, xác nhận thân phận, còn nói rõ nguyên nhân người lớn toái trĩ, bên trong thậm chí hàm ẩn quan hệ cùng thái độ mọi người —— hấn không đơn giản, là một cảm quyền khách liêu.

Tài xế và Đon Nhĩ Nhã quan tâm lo liệu, mấy người rất nhanh làm xong thủ tục lấy hành lý, vừa đi ra cửa chính sân bay, liền chạm mặt Đon Dũng và Lương Thanh đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Lương Thanh ngẩng đầu lên nhìn mọi người đối diện, vẻ mặt biến đổi một hồi, ánh mắt hết sức phức tạp, há miệng, lại không biết phải nói gì vào lúc này, mà ông bà ngoại của cô cũng cảm thấy lúng túng với thái độ nhiệt tình vừa rồi với cô. Nhất thời mọi người yên tĩnh lại, hơi có chút lúng túng, có lẽ bởi vì đối mặt với người lớn, anh họ cũng không còn dám nói giỡn nữa.

Cuối cùng Đan Dũng là người phá vỡ sự im lặng, ông dùng giọng điệu bình thường của mình nói : "Ba mẹ, hoan nghênh mọi người trở về nước, con cùng Tiểu Thanh ở nhà hàng Cẩm Đô đã chuẩn bị bàn chờ mọi người, ở nhà cũng chuẩn bị xong phòng cho mọi người, chúng ta về nhà nghỉ ngơi rồi ăn cơm nhé? Nhĩ Nhã, con và Tịnh Tịnh cùng nhau chiêu đãi các anh chị, nếu không mệt thì đi dạo xung quanh một chút, thành C mấy năm nay cũng thay đổi nhiều rồi." Một câu cuối cùng vừa bày tỏ tình cảm vừa giới thiệu cho người ở nước ngoài về.

Ở nhà họ Đan, cha con chuẩn bị cẩn thận, lần đầu gặp mặt có chút lúng túng nhưng dễ dàng vượt qua. Hai cụ già đi theo Đan Dũng, Lương Thanh lên một chiếc xe, những người trẻ là không nghĩ ngờ chút nào đi theo Đan Nhĩ Nhã cùng Hách Tịnh.

Anh họ nhiệt tình vẫn như cũ: "em gái Tịnh Tịnh à, Thành C có những chỗ nào đặc sắc, có thể giới thiệu cho bọn anh?" Hách Tịnh bởi vì câu "Em gái Tịnh Tịnh" của hắn đột nhiên lạnh người, cũng may nhìn anh ta cũng không đến nỗi nào, vì vậy cô cũng trả lời dang hoàng: "Rất nhiều, có công viên, viện bảo tàng, còn có khu vui chơi, anh muốn đi chỗ nào?"

Nụ cười của anh họ cứng đờ, nghĩ đến em họ mình dù sao chỉ có 14 tuổi, không trách cô, hỏi tiếp: "Trừ mấy chỗ cho trẻ em chơi đó, thật sự không có chỗ khác nữa sao? Chỗ mà thanh niên như anh thường đến ấy."

"Đương nhiên là có." Hách Tịnh lập tức gạt đầu tỏ vẻ khẳng định, thấy trong mắt anh họ sáng lên, cố gắng nén cười đáp: "Còn có Danh Thành, nhiều danh lam thắng cảnh, miếu Đôn tự cũng có rất nhiều người đến, chùa Thiếu Lâm Bắc tông, Nam tông, ..."

Nhìn mặt anh họ càng ngày càng xám, Hách Tịnh vẫn cố gắng nín cười, A Băng mở miệng: "Tịnh Tịnh em đừng để ý đến hắn, người này đầu óc toàn RUBBISH, hắn trước khi về nước đã lo tráo trét về Cẩm Tú Hà, tức là nơi người Trung Quốc các em gọi là thanh lâu đó".

Bị em gái một câu đã nói toạc ra, dù là da mặt dày như a Hoán cũng có chút xấu hổ, hắn nhỏ giọng quát: "Lương Vũ Băng, Jerry bạn anh, em đừng hòng nhờ anh hện hắn ta ra nữa.

A Băng khinh thường bĩu môi: "Không cần, lần trước gặp hắn, hắn lại còn đánh nhau, em không có hứng thú với người như vậy." Nói xong còn làm hành động nhún vai.

Anh em này trở về từ Mỹ chứ không phải sao Hoả nha? Nói chuyện làm cho bạn Tịnh Tịnh đỏ mặt, quay sang nhìn Đan Nhĩ Nhã, phát hiện cái người lúc nào cũng mặt lạnh kia cũng có chút đỏ mặt, mới lấy lại thăng bằng. Minh là người bình thường, người không bình thường nhất là anh em họ Lương đang ngồi kia

Hách Tịnh nghe anh em cãi nhau mà hóa đá, đi lòng vòng quanh thành C, đã đến thời gian ăn cơm, mọi người cùng đi tới nhà hàng Cẩm Đô sang trọng, phát hiện mấy vị trưởng bối đã ngồi ở đó rồi.

Trong phòng bài trí tươm tở, phục vụ bàn quần áo chỉnh tề, khách ngồi nghiêm chỉnh, Hách Tịnh có chút ảo giác, tựa như gian thương đang bàn tính hợp đồng chứ không phải là người thân lâu ngày gặp mặt.

Liếc nhìn vẻ mặt của những người trẻ tuổi, Hách Tịnh tin rằng suy nghĩ của họ cũng không khác gì mình.

Tất cả mọi người rất khách sáo, Lương Vũ Băng và Lương Vũ Hoán lần này mới chính thức gặp mặt cô của mình, mà Lương Thanh cũng bị đi cả của Hách Tịnh lôi kéo, mặt vui vẻ kể cho ông bà Lương kể đủ chuyện nhỏ nhặt hàng ngày.

Đi cả đã hơn sáu mươi tuổi, hơn nửa đời người ở nông thôn, gần đây điều kiện cuộc sống tốt lên, nhưng cũng không có thay đổi, cả ngày làm việc tay chân như một thói quen, điều này làm cho bà nhìn già hơn tuổi thật, ngược lại nhìn như cùng vai vế với ông bà Lương.

"Chú thím lúc đi, mới đó lúc đó mới có 49 tuổi, lúc đi tiểu Thanh còn bé xíu." Đi cả khoa tay múa chân kể, "Vừa gầy lại ốm yếu, khi đó sợ không nuôi được. Nay Tiểu Thanh, em cũng đừng trách chú thím, họ là người của Quốc Dân đảng, nếu là không đi, cho dù chưa có chuyện gì, cách mạng văn hóa muốn tránh cũng không thoát, như thầy giáo Triệu ở thôn chúng ta, lúc trước chỉ viết cho quan huyện chút văn thơ, cách mạng văn hóa cũng bị đóng chuồng bò, nói là phản cách mạng, đành bị cắt ngang chân, đau chết. Tiểu Thanh cũng chính là tốt số, có phúc khí, đụng phải giáo sư Hách, Hồng Vệ Bình có hung hăng cũng không dám đắc tội nhà họ Hách. . . . ." Nói tới chỗ này, Đi cả chợt dừng lại, lúng túng liếc nhìn Đan Dũng, nhưng ông ngược lại vẻ mặt tự nhiên, gấp cho đi cả chút thức ăn: "Chị cả, từ huyện thành tới đây cũng xa, chắc rất mệt, chị nên ăn thêm một chút."

Đi cả lúc này mới yên tâm, ăn thêm một chút rồi lại trở về đề tài cũ: "Lúc đó Tiểu Thanh mà đi cùng chú thím chắc cũng không sống được tới giờ. Cha mẹ cháu dùng tiền mọi người để lại mua dê mẹ, một con dê lớn rồi có dê con, bán đi mua thêm dê mẹ, lúc tiểu Thanh hai tuổi mới đi được, trước đó toàn là chị cắt cỏ cho dê." Nói xong còn cười rất vui vẻ.

Lương Thanh mặt mày căng thẳng nhưng cũng lộ ra ý cười: "Tất nhiên, không có cha mẹ và chị, em sợ rằng không sống được tới hôm nay."

Mọi người đang ngồi đều hiểu, "Cha mẹ" trong miệng bà chỉ tuyệt đối không phải là ông bà Lương đang ngồi kia. Ông bà lão nghe lời này trên mặt vốn là giọng cười cũng duy trì không nổi nữa, vẻ mặt suy sụp với làn da nhăn nheo lại càng già hơn

Chỉ thấy ông Lương thờ dài nhưng vẫn không nói gì, bà Lương cúi đầu, làn da nhăn nheo trên tay khoanh lại nổi đầy dấu vết đồi mồi, vạm vỡ đốt ngón tay cho đến nỗi trắng bệch.

Tiếp tục nói chuyện, Di cả cũng quay sang Lương Thanh mà nói: "Cũng không thể nói như vậy, nếu không phải chú thích để lại tiền bạc, sợ cả nhà chúng ta cũng không thể qua nổi. Cho đến khi anh cả lấy vợ mới dùng hết số tiền đó, Tiểu Thanh có công việc, cha mẹ khám bệnh, uống thuốc, đường lão đều là em bỏ tiền ra, ai cũng trách chúng ta không biết lo toan, cả đời nông dân không kiếm được tiền, cháu trai lớn có công việc cũng là em tìm cho nó, chị mới đi theo ra đây, làm người thành phố. . . . ."

Di cả lớn tuổi, thao thao bất tuyệt, nói chuyện không ngừng, nói quá khứ, nói hiện tại, cũng nói đi nói lại mấy chuyện cũ. Di nói chuyện lớn tiếng như người đang cãi nhau nhưng cũng không ai để ý. Mọi người trong bàn đều biết là không có bà thì bữa cơm hôm nay vô cùng lúng túng.

Về phần những người trẻ, Đan Nhi không bị người khác ảnh hưởng tâm tình, hẩn tập trung ăn uống, Hách Tịnh và anh em Lương gia rất hứng thú đối với chuyện đi cà kê. Anh em nhà họ Lương thì hứng thú với những chuyện cũ còn Hách Tịnh lại muốn biết chuyện của Lương Thanh, Đan Dũng và Hách Kính. Cô muốn biết những chuyện cũ này, về phần nguyên nhân, cô tự nói với mình, cô chỉ là muốn đòi lại công đạo cho ba cô.

Nhưng đáng tiếc là, cho dù cô đeo bám ba như thế nào thì ba cô cũng không chịu kể cho cô, nói cô còn nhỏ không nên biết chuyện của người lớn, mẹ cô cũng không chịu nói, dĩ nhiên, cho dù bà có nói, Hách Tịnh cũng không chịu tin.

Di cả là một người hiền lành, Hách Tịnh trước kia cũng nghĩ tới từ bà ấy hỏi thăm tin tức, mà bà chỉ nói "Nghiep churong", rồi nói Lương Thanh thông minh lại hiểu thuận, vừa là đại mỹ nhân, trên đời này đàn ông ai cũng đều nên thích mẹ cô, còn ba cô Hách Kính cũng là người tốt, di cô kể về ba cô như Phật Di Lặc đem điều tốt đến. Nhưng làm sao hai người không đi đến cuối cùng của con đường hôn nhân thì bà lại không biết.

Vì vậy Hách Tịnh liền hỏi bà: "Có phải Đan Dũng là người xấu hay không?" Tiểu thuyết, phim ảnh không phải đều nói như vậy sao? Nam nữ nhân vật chính là người tốt, chỉ có người xấu mới xen vào bọn họ, tựa như Mã Văn Tài đối với Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài.

Đan Dũng là người xấu sao? Di cô suy nghĩ một lúc lại kiên quyết lắc đầu: "Tiểu tử kia người cũng rất tốt, ngoại hình tốt, tính tình cũng tốt, hiền lành, không ngang ngược giống con nhà giàu có"

Tại sao ông ta lại không phải là người xấu! Hách Tịnh nóng nảy: "Nhưng ông ta cướp đi mẹ, ông ta khiến cho mẹ cùng ba ly hôn!"

Di cô lắc đầu một cái: "Mẹ con vốn là. . . . . Ai, thôi, Nói với đứa trẻ như con thì ích gì, đó là chuyện của người lớn, đã qua rồi thì để nó qua luôn đi. Sau đó xoa đầu cô, "Dì cho con bánh chiên này."

Mỗi lần ăn miếng dính đầy mỡ mà trong lòng vẫn khổ sở, Hách Tịnh đã buông tha rồi. Lần này lại dễ dàng nghe di cô kể lại chuyện cũ, Hách Tịnh không muốn bỏ qua một chữ nào.

Nhưng quá đáng tiếc là, di cô tuy có lời nhưng mỗi khi đề cập đến ba cô đều ngưng lại. Cuối cùng cũng chỉ nói về những khi mẹ cô còn nhỏ và chuyện của vài năm gần đây.

Mặc dù như thế, Hách Tịnh cũng biết được không ít chuyện của mẹ cô.

Như bà ngoại cô sinh mẹ cô ra trong đêm trăng tròn, mẹ cô nhỏ bé, yếu ớt. Cả nhà không may gặp khó khăn phải ra đi, mang theo mẹ cô yếu ớt, chưa đầy một tuổi mà lưu lạc bên ngoài, sợ nguy hiểm, chưa biết sống chết như thế nào.

Suy đi tính lại, ông bà Lương quyết định gửi con gái ở lại cho em họ xa ở quê nuôi dưỡng, hy vọng con gái khỏe mạnh, cũng đem tất cả tiền mặt để lại cho em họ, chỉ hy vọng em họ có thể giúp đỡ nuôi con gái một thời gian. Khi chiến tranh đã kết thúc, em họ thật thà chắc không có tai họa nào. Đợi đến lúc khó khăn qua đi, họ sẽ quay trở lại đón con gái.

Nhưng họ không ngờ tới lúc quay trở lại thì đã nửa thế kỷ trôi qua. Lúc đó, họ tới Đài Loan, rồi đến Mỹ, thời gian cơ cực, thậm chí đã mất đi đứa bé ba tuổi. Đến khi ổn định muốn quay về đón con gái thì lại mất đi tin tức. Ngay cả thư từ cũng không thể gửi do trong nước mở cuộc vận động, ngăn chặn toàn bộ thư tín.

Ông bà Lương vô cùng hối hận, nhưng rồi lại cảm thấy may mắn, lẽ ra họ là một gia đình, có hoạn nạn phải ở cùng nhau nhưng ngay cả con trai ba tuổi của họ cũng không thể vượt qua giai đoạn khó khăn đó thì đứa con gái yếu ớt sợ rằng cũng không giữ nổi tính mạng.

Sự thật như thế, nhưng vợ chồng ông bà Lương đối với con gái vô cùng áy náy mà Lương Thanh đối với cha mẹ cũng có chút oán hận, đến năm 40 tuổi bà mới gặp lại cha mẹ. Đó không phải là một chuyện vui vẻ lắm

Di cả của cô luôn khen mẹ cô ngoan ngoãn, hiểu chuyện. Học xong trung học thì thi vào đại học y. Tuy chỉ là cao đẳng y nhưng di cô cũng không phân biệt đại học, cao đẳng, chỉ biết là mẹ cô đã rất cố gắng

Di cô đối với mẹ cô vô cùng yêu quý. Hách Tịnh cũng rất tôn trọng di cả bởi vì di cả là người lớn bên mẹ cô, lại cũng rất quý cô, vì vậy rất yêu quý di cả. Trong lòng cô hết sức phức tạp, cô và mẹ cũng không quá thân thiết. Trong ấn tượng của cô, mẹ cô là mẫu người phụ nữ chỉ có sự nghiệp. Bà dồn tất cả thời gian vào việc học tập và công tác, việc nhà cũng là ba làm, đưa đón cô cũng là ba, nhưng ba cô vẫn rất thuận lợi đạt được một sự nghiệp thành công. Còn mẹ cô, bà tuy cố gắng, nhưng như vậy nhiều năm cũng không thể lên làm phó khoa, rất nhiều bác sỹ đến tuổi như mẹ cô cũng đã trở thành chuyên gia, không cần trực ca đêm, mà mẹ cô vẫn còn cùng đám bác sỹ trẻ mới tốt nghiệp làm ở phòng khám, thậm chí còn chủ động trực thay cho người khác, chỉ vì người đó có thể nói thêm vào lời tốt cho mẹ cô.

Hách Tịnh không hiểu mẹ cô suy nghĩ như thế nào, lại đang kiên trì những thứ gì. Vợ giáo sư Trương bên cạnh, chỉ là công nhân dệt bình thường, nhưng cô ấy đem nhà cửa dọn dẹp sạch sẽ, ngày ngày nấu nhiều món ăn ngon. Mỗi lần mùi thơm thức ăn bay tới, Hách Tịnh lại hâm mộ cô bé mập mạp ở nhà chú Trương, cô cũng mơ mình cũng có thể có mẹ như cô Trương. Mặc dù ba cô chưa bao giờ nói qua, nhưng cô cũng biết rằng, ba cô cũng muốn có

một người vợ như vậy, chứ không phải kiếm luôn chức mẹ như bây giờ, vừa kể xong thời kỳ lịch sử Nam Bắc triều, thì lại đi dạo khắp chợ mua thức ăn. Rồi vừa nghiên cứu luận văn, vừa sửa lỗi chính tả cho cô.

Hách Tịnh lúc còn rất nhỏ đã cảm thấy, ba cô và cô đều rất kiên nhẫn, vì lo lắng chuyện sẽ xảy ra mà vẫn kiên trì nhưng cuối cùng vẫn không thể cứu vãn nổi.

Mẹ cô, Lương Thanh rất kiên quyết ly hôn với ba cô.

Bởi vậy mà ba cô nhốt mình trong thư phòng cả ngày không ăn uống gì. Hách Tịnh quỳ khóc ở trong phòng ngủ van xin mẹ cô đừng ly hôn, đừng rời bỏ ba cô và cô, đừng dọn đi khỏi nhà. Trong lòng Hách Tịnh mẹ cô không thật sự thân thiết nhưng dù sao cũng là mẹ ruột của cô, mà ba cô là yêu mẹ cô như vậy, cô vẫn muốn ba mẹ không ly hôn.

Lương Thanh cũng khóc, nhưng cuối cùng thì ôm cô và thốt lên : “Xin lỗi con”. Lời xin lỗi của mẹ cô như cuốn phim quay chậm tua đi tua lại trong đầu cô

Ngày tiếp theo, ba mẹ cô đến cục dân chính ly hôn.

Ba tháng sau, mẹ cô tái giá, trở thành bà chủ của nhà họ Đan

Một năm rưỡi sau, ba cô mới lấy Lý Băng.

Bốn năm sau, bọn họ ngồi vào nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đoàn người nhà họ Lương thăm người thân xong rất nhanh liền chia hai hướng đi, hai cụ già lớn tuổi không có phương tiện đi lại, hướng chỉ bọn họ trở về nước lần này chủ yếu là thăm người thân, trở lại quê hương chỉ muốn ở lại thành C không muốn đi đâu. Mà đây còn là lần đầu tiên anh em Lương Vũ Hoán và Lương Vũ Băng tới Đài Loan, hiện tại bọn họ vẫn còn đang đi học, cơ hội đi xa không nhiều lắm, lần này được tự do, bọn họ rất nhanh liền đi đến Bắc Kinh chơi. Họ nhanh chóng đi du lịch đến Tây An, dù sao ông bà đã có đi chăm sóc, cũng không cần bọn họ quan tâm.

Vì vậy mùa hè này Hách Tịnh có nhiệm vụ chính là dùng thời gian của mình gần gũi với ông bà, đây là lần đầu tiên gặp mặt ông bà ngoại. Trong lòng Hách Tịnh không muốn ở lại nhà họ Đan, mà cũng không muốn cùng ông và bà ngoại ở trong khách sạn. Cuối cùng hai ông bà nhà họ Lương cũng không ở lại nhà họ Đan, mà ở khách sạn năm sao để cho nhân viên tận tình phục vụ mình. Khách sạn cách nhà họ Đan không xa, nên Lương Thanh cũng tranh thủ thời gian đến thăm hỏi cha mẹ của mình, nhưng vì công việc luôn bận rộn nên cô cũng rất vội vàng còn Đan Dũng càng không cần phải nói, thăm cha mẹ vợ không thường xuyên lắm vì ông ta không có thời gian, Đan Nhĩ Nhã cũng tranh thủ đi thăm ông bà, nhưng hẳn muốn học lên đại học ngay, có rất nhiều hoạt động để tham gia, bên cạnh đó hẳn và hai ông bà không cùng huyết thống, nên không cần phải vội đến thăm hỏi, Hai ông bà cụ họ Lương cũng biết điều này vì vậy không muốn làm phiền hẳn nên mọi việc liền rơi vào người Hách Tịnh.

Mùa hè có nhiều ngày rảnh, mỗi ngày Hách Tịnh cùng hai ông bà đi dạo, uống trà, ăn cơm, sau đó không có làm gì khác, ngày xưa so với bây giờ quê hương đã thay đổi nhiều, không có chuyện gì để trò chuyện. Nên buổi tối Hách Tịnh đưa ông bà trở lại khách sạn, sau đó cùng bọn họ đi ăn cơm tối, ở Thiên Đô còn chưa tới hẳn, cô liền một mình ngồi xe về nhà. Hơn nửa tháng này, ngày nào cũng vậy, trừ đi dạo, đi ngắm cảnh, nói chuyện phiếm, chủ đề không có thay đổi, chủ yếu chỉ là hình thức. Càng về sau Hách Tịnh có chút áy náy, cô lo lắng cho ông bà có thể cảm thấy nhàm chán, có thể hối hận việc trở về nước lần này, không nhận được suy nghĩ lung tung, cho rằng do hai anh em họ Lương còn đang đi du lịch chưa về nên hai ông bà không trở về nước ngay.

Chỉ đau lòng vậy thôi, Hách Tịnh cũng không có sáng kiến tốt hơn, cô đành dùng kinh nghiệm bản thân để chăm sóc ông bà của mình, trước kia khi tiếp xúc với ông bà cô dường như không để ý nhiều, chỉ tùy tiện làm nũng một chút, cũng có thể làm cho ông bà buổi sáng vui mừng đem đồ ăn ngon cho cô.

Hằng ngày Hách Tịnh vẫn kiên trì trở về nhà, trừ không muốn 24h đều ở lại đây, trong lòng không yên lo sợ hai anh em nhà họ Vu ở nhà có một mình sẽ buồn.

Sự thật chứng minh là cô quá lo lắng, hai anh em nhà họ Vu kia không có cô chăm sóc vẫn tốt vô cùng. Chỉ ăn hơi nhiều một chút.

Cũng may, Vu Hạo Dương là một thiếu niên đang trưởng thành, trừ thay đổi hình dáng, tinh thần có chút ẻo lả ra, thì không thấy có gì thay đổi nhiều. Còn Vu Tĩnh Hàm liền thâm, hơn nửa tháng ăn quá nhiều, thân hình nhanh chóng béo tròn ra. Hách Tịnh nhìn cô ta đoán chừng tăng ít nhất 5kg, với chiều cao chưa tới một mét tư, thì đối với một thiếu nữ mười một tuổi mà nói đây là hơi mập mạp.

Khi nhìn đồng quần áo đều mặc chật, với tính khí tiểu thư rớt cuộc cô ta cũng nhận thức được tính chất nghiêm trọng của vấn đề, vì quá xấu hổ nên bắt đầu giặt lấy sang người khác.

"Đều là tại cô! Cô hứa với mẹ tôi là chăm sóc thật tốt cho tôi, hiện tại thì sao, tôi thành bộ dáng như thế này cô vui chứ?" Vu Tĩnh Hàm ngồi ở trong đồng quần áo, khóc hết sức thương tâm.

Hách Tĩnh rất nhức đầu, Lý Băng lúc đi quả thật có nhờ cô trông coi Vu Tĩnh Hàm một cách nghiêm khắc, mà trước đó cô cũng có làm, nhưng trong khoảng thời gian này do đi ra ngoài nhiều, cô có đặc biệt dặn dò bọn họ phải đi ăn cơm ở căn tin trường học, phiếu cơm đã đưa cho bọn họ rồi, bây giờ nhìn lại thân hình tròn vo của Vu Tĩnh Hàm, rồi nhìn phiếu cơm vẫn còn nguyên chưa dùng đến, Hách Tĩnh cực kỳ tức giận, nghĩ thầm cô có nghe lời tôi dặn không? cô có nghe lời tôi sao? Giờ muốn tôi phải làm như thế nào. Thật là mệnh khổ nha, ban ngày chăm sóc hai ông bà cụ, mà buổi tối còn phải trấn an cô, tôi mới mười bốn tuổi nha, tôi dễ dàng sao!

Chỉ là Hách Tĩnh không phải người thường đem tức giận nói ra, đối mặt với vấn đề này phản ứng đầu tiên của cô thường nghĩ tới là giải quyết nó như thế nào.

"Bắt đầu từ bây giờ gà chiên, khoai tây chiên, Hamburger, nước ngọt, sô cô la, cô không được ăn, cô làm được chứ?" Hách Tĩnh nhìn chăm chăm Vu Tĩnh Hàm từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, trong mắt không có tin tưởng.

Vu Tĩnh Hàm bị ánh mắt nhìn kích thích của cô mà kinh sợ, còn muốn độn thổ, dùng sức đem toàn bộ quần áo ném vào người Hách Tĩnh, đỏ mặt tía tai quát: "Tôi dĩ nhiên làm được, tôi vốn cũng không ăn nữa. . . . ."

"Vậy là được" Hách Tĩnh nhanh chóng cắt đứt ý nghĩ của cô em gái này, không để ý tới sự giải thích, dù sao sự thật như thế, dù nói như thế nào thì sự việc đã xảy ra rồi, nên cô trực tiếp ra chỉ thị "Hai anh em cô bắt đầu từ ngày mai phải cùng làm việc và nghỉ ngơi với tôi, buổi sáng chạy bộ, buổi sáng sẽ cùng ông bà tản bộ, buổi chiều chơi bóng, buổi tối bơi lội. Trước khi đi học còn hai mươi ngày, hi vọng tốc độ giảm cân của cô có thể đạt được." Hách Tĩnh nói xong nhanh chóng bỏ đi, cô cần nghỉ ngơi, mà bắt đầu từ ngày mai, cô phải dành thời gian để chạy tới chạy lui hai nơi.

Hách Tĩnh đoán chừng hai ông bà cụ dường như không thích con nít, cho nên hai anh em nhà họ Vu một thì được nuông chiều, một thì phản nghịch, nhưng ở trong mắt hai ông bà thấy cũng rất đáng yêu. Vì vậy Vu Tĩnh Hàm rất thích, lại biết được ông bà mới từ Mỹ về tính cách nhẹ nhàng, nhất thời hưng phấn, mặt đỏ bừng, quán lấy hai ông bà cụ không ngừng hỏi nhiều vấn đề, thì ra ông bà rất vui tính, dễ gần. Nghĩ tới đây, Vu Tĩnh Hàm không nhận được hưng hăng trọn mắt nhìn Hách Tĩnh một cái hừ, đồ ích kỷ, mẹ của tôi, mẹ cũng chia cho chị một nửa, chị có ông bà tốt như vậy mà còn che giấu tôi.

Hách Tĩnh bị Vu Tĩnh Hàm trừng mắt mà không giải thích, không muốn so đo với đứa em này. Có lẽ tâm tình của hai ông bà cụ vui tính, nhưng sự lăng mạn của Hách Tĩnh một phần nào bị mất đi, trong khoảng thời gian gần gũi này bọn họ chỉ ngoài việc ăn uống với nhau ra hầu như thời gian còn lại rất nhàm chán không có việc gì để làm, chỉ có khách khí với nhau thiếu đi sự cởi mở nhiệt tình. Cô không hề phát hiện, nay chính vì sự vui vẻ, nhiệt tình của Vu Tĩnh Hàm đã cho cô ý thức được rằng mình đã thiếu đi sự "Nhiệt tình, vui vẻ", cô không có vây quanh ông bà mình líu ríu cười đùa, mặc dù cô rất tận tình chu đáo, nhưng sự nhiệt tình này cô làm không được, có thể vẫn giả bộ được, nhưng với tính cách Hách Tĩnh vốn không dễ tình cảm lộ ra ngoài như người khác. Thấy hai ông bà cười rất vui vẻ như hai đóa hoa, tay của bà ngoại Hách Tĩnh thậm chí không ngừng xoa bóp khuôn mặt mập mạp của Vu Tĩnh Hàm, ở trong lòng Hách Tĩnh thở dài một cái, có lẽ trong khoảng thời gian này, cảm giác mệt mỏi không chỉ có một mình cô. Mà sự tiếp xúc này đối với họ cũng trở nên mệt mỏi, nhàm chán. Hách Tĩnh không thừa nhận cũng không được, có lẽ vấn đề là ở mình.

Ngay cả Vu Hạo Dương vốn thần sắc không vui vẻ gì, cũng bởi vì trong những ngày hè rất nóng, nắng nhiều, da hần vốn tái nhợt cũng bị ánh mặt trời làm ửng đỏ, hiện ra cậu thiếu niên vốn giống như ông cụ non nay trở nên tràn trề sức sống, đến lúc này Hách Tĩnh mới phát hiện Vu Hạo Dương có dáng dấp hết sức tuấn tú, cộng thêm đáng rất cao, nếu như cười nhiều hơn nữa chính là điển hình bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái. Vu Hạo Dương sẽ không giống như em gái của mình làm ra những hành động đó, nhưng đối với hai ông bà hiền lành hòa ái, hiền nhiên cũng có cảm tình, nên ông bà có vấn đề gì cản trở lời liền đáp lại, sau đó thậm chí còn chủ động dìu đỡ ông cụ Lương.

Cuối cùng con vì rút cảm xúc này cũng lây lan sang người của Hách Tĩnh, cô quyết định sẽ cố gắng thay đổi, cô đưa tay day mặt của mình, cố gắng lấy tay đem nụ cười trên mặt nở ra, làm ra vẻ mặt cuồng nhiệt đáng yêu tham gia vào. Ông bà ngoại bởi vì thấy cô vui vẻ mà kích động, Hách Tĩnh cảm thấy đau lòng, cười đến ra tiếng, nhìn ông và bà tâm tình phong phú, vui vẻ và thiện lương, họ cùng nhau nói chuyện phiếm. Hách Tĩnh rất nhanh liền cảm nhận được niềm vui, dẫn đến tâm tình xuất hiện vài phần phấn khởi, từ từ loại hưng phấn này cùng với tâm tình kích động, từ giả bộ vui vẻ liền có vài phần chân thành.

Hai ông bà cụ nhà họ Lương là những người hiểu biết, rất nhanh cảm thấy tâm tình cô cháu gái có chút thay đổi, gánh nặng trong lòng của hai ông bà phần nào được giảm bớt, hai ông bà không để tâm nhiều chỉ mong hơn nữa tháng này ở bên nhau sẽ có tình cảm tốt đẹp, vui vẻ với nhau.

Buổi trưa ăn cơm xong, mọi người đều vui, lúc trở lại khách sạn Hách Tĩnh thấy ông mình có chút mệt mỏi, chủ động nắm tay của bà ngoại đề nghị ông bà về phòng nghỉ trưa, bà ngoại vốn không nỡ rời đi, nhưng cháu ngoại chủ động lên tiếng nên không có cự tuyệt, cộng thêm đã già sức khỏe không tốt, hồi tưởng những ngày tiếp theo ở chung với nhau mà vui vẻ, không biết đến bao giờ gặp lại, liền nghe lời cùng chồng trở về nghỉ ngơi.

Về phần mấy người trẻ, vốn sức khỏe dồi dào, cộng thêm còn có nhiệm vụ chăm sóc ông bà, dĩ nhiên là muốn trong thời gian này được ở lại khách sạn sa hoa để hưởng thụ một chút.

Trước tiên sẽ là vận động nhẹ nhàng, cho nên Hách Tĩnh liền lôi kéo Vu Tĩnh Hàm đi đánh cầu lông, còn Vu Hạo Dương không nói tiếng nào một mình đi đánh banh vào vách tường, xem ra hần đang cần phát tiết, Hách Tĩnh đồng tình lén lút nhìn bóng lưng hần ta, lời cần nói cũng đã nói rồi, không cần suy nghĩ nhiều, chỉ trông cậy vào chính bản thân của hần.

Đợi cho đến lúc cả người ra nhiều mồ hôi, mọi người nghỉ ngơi một lát. Sau đó Hách Tĩnh theo kế hoạch dẫn bọn họ đi hồ bơi để bơi.

Vu Tĩnh Hàm có chút chịu không nổi: "Nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi một lát nữa được không?" Hách Tĩnh hiểu ý em mình, dựa vào thân hình cao hơn cô ấy, cô chỉ cần ra sức một chút đã làm cô ấy không tiếp nổi trái cầu, để cô ấy nửa ngày chỉ có việc đi nhặt cầu, hiện tại eo của cô ta cũng thẳng không đứng lên

nói.

Hách Tịnh không nói nhiều, chỉ đưa mắt nhìn cô ta, không tới hai phút Vu Tĩnh Hàm liền bị cô nhìn đến phát điên, đi thì đi, ai sợ ai!

Thay đồ bơi xong liền đi xuống hồ, lúc này phát điên liền chuyển sang Hách Tịnh. Hách Tịnh vịn vẹo mặt mình sau đó đứng vào chỗ nước cạn nhìn anh em nhà họ Vu la nhé: "Hai anh em các người, sao không bơi? !" Trách sao họ không mặc đồ bơi, ngày hôm qua thời điểm dẫn bọn họ đi trung tâm thương mại mua đồ, Hách Tịnh còn tưởng rằng bọn họ để lại ở nhà họ Vu không có mang theo, thì ra là vậy, thật không ngờ!

Vu Hạo Dương nhìn thấy ánh mắt hung dữ của Hách Tịnh, liền mắt tự nhiên nghiêng đầu đi, mang theo một tia then thùng cùng quật cường, mà Vu Tĩnh Hàm rất vui liền nhìn chị mình hi hi cười nhạo: "Tôi nói rồi tôi không biết bơi? Là chị dẫn chúng tôi tới. Lần này tức chết chưa !"

Hách Tịnh tức giận, một cước đạp bọn họ, "Thì đừng học, dù sao các người nước ngập cũng không chết, nhất là cái người mập này, ném vào trong nước cũng sẽ không chìm!"

Vu Tĩnh Hàm giận dữ, dùng dằng đứng lên bắt lấy Hách Tịnh: dám nói tôi mập, tôi xé cô! Xé không được cô cũng sẽ đè chết cô!

Hách Tịnh sớm có phòng bị, quay người một cái, lại bơi giỏi nên linh hoạt tránh thoát được móng vuốt của Vu Tĩnh Hàm, đang muốn lặn xuống chỗ nước sâu, chợt ở dưới chân có chút mất thăng bằng, chuẩn bị không kịp liền sặc nước, nghiêng đầu mở mắt ra nhìn thấy Vu Hạo Dương mới từ trong nước chui đầu lên, mặt hấn vì nín thở có chút ửng hồng, tóc ướt mềm nhũn dính vào trán, làn da trắng bóng, hơn nữa trong mắt bởi vì trò đùa được như ý mà trên mặt hiện ra tia nghịch ngợm, làm cho hắn nhìn có vẻ ngây thơ rất đẹp trong giống như đứa trẻ, lúc này trong lòng Hách Tịnh có cảm giác chút ngứa, trong chớp mắt, cô liền có ý nghĩ muốn xông tới giống như sò đầu của chú chó nhỏ, mặt khác muốn hung hăng khi dễ giầy xéo.

Chỉ thấy Hách Tịnh chợt nhú chặt mày, trong miệng đứt quãng kêu "Chân, bị thương rồi hình như bị chuột rút!" Cả thân mình liền rơi xuống nước, trước khi chìm mất vào trong nước không quên quan sát sắc mặt của hai anh em họ.

Trong nháy mắt thấy được anh em họ biến sắc, nhất là Vu Hạo Dương. Vu Tĩnh Hàm hoảng sợ mở to mắt, mồm há to tựa hồ muốn hô cứu mạng. Vu Hạo Dương sợ tới mức môi cũng bắt đầu run run, theo bản năng liền hướng Hách Tịnh xông đến, liền bị Vu Tĩnh Hàm kéo lại: "Anh điên rồi!", sau đó hô to: "Cứu mạng! Có người chết đuối! Cứu mạng!"

Chính là "ùm" một tiếng, nhân viên cứu hộ nhảy xuống nước. Trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt đầy lung túng của Hách Tịnh, cô vừa nhỏ giọng giải thích chính mình không có việc gì, vừa cảm ơn nhân viên cứu hộ đang đề nghị cô đi bệnh viện kiểm tra. Lúc này cô không thể không nhỏ giọng giải thích mình đang đùa giỡn.

Không chỉ có nhân viên cứu hộ kinh ngạc, mà anh em nhà họ Vu cũng giật tím mặt, Vu Tĩnh Hàm một chân nhào tới cô tay nắm chân đá: "Cái chị này, hết chuyện chơi rồi phải không? Chị nghĩ hù chết người à? ! chị bệnh thần kinh nha!" vừa gào vừa đánh Hách Tịnh.

Vu Hạo Dương mặc dù không có đánh cô, dường như trong mắt có hàng ngàn dao găm muốn đâm thủng cô, Hách Tịnh trên người vừa bị đánh đau, cộng thêm trong lòng uất ức, muốn rơi lệ rồi, cô rất buồn, tất cả mọi người đều nói cô già trước tuổi, Vu Tĩnh Hàm còn nói cô giống như bà già, hôm nay lúc tâm tình tốt, cô cũng muốn một lần đùa giỡn hoạt bát một chút, cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy rồi?

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Về phía hai anh em họ Vu, buổi tối lúc đi ngủ Hách Tịnh cảm thấy Vu Tĩnh Hàm rất khó hiểu, lúc nằm ngủ cô ấy đề nghị ngủ chung, Hách Tịnh nghĩ do ban ngày mình làm cho sợ hãi nên tối không dám ngủ một mình, bản tính vốn hiền lành nên cô ôm mềm, gọi đến phòng ngủ chung.

Đợi đến khi Vu Tĩnh Hàm kể chuyện xong, Hách Tịnh mới hiểu được hành động khó hiểu của em gái mình, rõ ràng cô ấy vì chuyện ban ngày làm sợ mà không dám ngủ một mình!

Nguyên nhân chính thì ra những người nhà họ Vu rất sợ nước, mấy đời của nhà họ Vu đều có người chết đuối dưới nước. Một người cô của Vu Tự Cường thì nhảy xuống giếng tự tử, còn người cô khác khi đang giặt quần áo ở bờ sông bị ngã xuống sông chết. Đến đời Vu Tự Cường, cũng không có thay đổi, Vu Tự Cường vốn không phải con trai một, anh ta có một người anh trai và một cô em gái, khi đang cấy lúa người anh bị té nhào xuống nước, nước chỉ tới mắt cá chân nhưng đã làm anh của Vu Tự Cường chết đi. Còn người em gái, cô của hai anh em họ Vu, vào thời điểm cô của họ chết thì Vu Tĩnh Hàm cũng được sinh rồi, lúc đó cô của họ dẫn theo Vu Hạo Dương mới chỉ ba tuổi ra hồ nước bắt nòng nọc chơi, bị ngã xuống hồ không đứng lên được, Vu Hạo Dương thì quá nhỏ chỉ biết khóc ngất đi, sau khi tỉnh lại không còn nhớ gì nữa.

Sau không còn cách nào khác, nhà họ Vu đi khắp nơi xem bói, còn mời cả thầy tướng số đến nhà xem phong thủy, thầy tướng số nói rằng nhà này bị quỷ nước theo bám, mỗi đời phải có người cúng tế, muốn xua đuổi quỷ nước phải làm như thế này, hàng năm bày đồ cúng mà cúng, con cháu đời sau đều phải đổi tên, trong tên phải có chữ "Thủy", Vu Tĩnh Hàm cùng Vu Hạo Dương cũng bị thay đổi tên. Dù có bơi giỏi cỡ nào cũng sẽ bị chết đuối, nên nhà họ Vu cấm con cháu không được đến gần nước chỉ khi đi tắm mà thôi, ở trong nhà đều không cho dùng bồn tắm.

Hách Tĩnh nghe chuyện như vậy, thẩn thẫn không yên, mặc dù cô không tin quỷ thần, nhưng cũng đồng tình với gia đình gặp hoàn cảnh như vậy, hơn nữa cô cảm thấy đau lòng trước sự sợ hãi khi bị dọa của hai anh em họ Vu, nên khi nghe Vu Tĩnh Hàm kể chuyện xong cô liền ôm em gái mình, Hách Tĩnh thậm chí còn cảm thấy cô ấy run run trong lòng mình, lập tức ôm an ủi cô ấy.

"Trên cái thế giới này làm gì có quỷ ma, bà cô chết có thể gặp phải chuyện đau buồn gì không dám nói ra, lúc đó xã hội chưa phát triển thuốc men sẽ không nhiều, lại không tìm được đường ray xe lửa, treo cổ thì không dám, đành chọn phương án nhảy xuống giếng tự sát là dễ coi nhất, cùng quỷ nước không có liên quan gì với nhau. Về bà cô chết khi giặt quần áo ở bờ sông, mặc dù trường hợp này không nhiều, nhưng cũng không phải hiếm thấy, đâu phải chỉ xảy ra ở nhà họ Vu ở những nhà khác cũng có trường hợp như thế. Còn bác của anh em họ Vu chết khi đang cấy lúa có thể do cơ tim bị tắc nghẽn, nhất định là... bệnh tái phát, mẹ chị là bác sĩ, nên chuyện này chị hiểu hơn so với em, về phần bắt nòng nọc ngã vào trong hồ thì dĩ cả nhà chị đã từng bị té mà, ở trong hồ có rất nhiều bèo, rất nhiều rong, nếu biết bơi cũng không bơi được, may mắn là chị đi ngay bên cạnh, đi xuống cứu đi ấy lên, Cô của em chết là do không có ai bên cạnh cứu, anh trai của em lúc đó chỉ là đứa trẻ ba tuổi, quá nhỏ dĩ nhiên không làm được gì! Hiện nay chúng ta bơi lội đều đến hồ bơi rồi, em có nghe nói qua có người nào bị chết đuối trong hồ bơi chưa? Ngày hôm qua mực nước còn chưa qua hết chân của nhân viên cứu hộ, thì sao mà chết được?"

Một hơi nói quá nhiều, đối với Tĩnh Hàm đây là lần đầu tiên thấy Hách Tĩnh như vậy, không nhịn được cảm thấy lạ, sợ hãi trong đầu mới vừa rồi liền biến mất, bắt đầu kéo kéo quần lấy Hách Tĩnh nói những chủ đề khác, Hách Tĩnh có câu trả lời có câu không, cuối cùng ngủ quên lúc nào cũng không biết.

Hôm sau lúc trên bàn ăn sáng, Vu Tĩnh Hàm cao hứng đem những lời Hách Tĩnh nói buổi tối hôm qua thuật lại cho anh mình nghe không thiếu chữ nào, nói đến câu nào đều thêm câu "Đúng không, chị." Mục đích để Hách Tĩnh xác nhận lại, mà Hách Tĩnh lần đầu tiên nghe Vu Tĩnh Hàm mở miệng gọi mình là chị, trong lòng rất vui, nhưng mặt vẫn bình thường không biến sắc, rất chắc chắn gật đầu bảo đảm: "Đương nhiên, em Tĩnh Hàm nói đúng đó." Vu Tĩnh Hàm nhún mày một cái, coi thường câu nói phía sau của cô, tiếp tục nói chuyện với anh của mình.

Không biết Vu Tĩnh Hàm nói có tác dụng với Vu Hạo Dương hay không, vẫn bị bộ dạng đối thoại của hai anh em họ làm cho tâm tình kích động một chút, ăn sáng xong, thấy thái độ Vu Hạo Dương nhẹ nhàng hơn nhiều, hai cô gái âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm qua sau khi sự việc trở lại bình thường, Hách Tĩnh đã từng hỏi Vu Tĩnh Hàm: "anh của em trong lòng rất sợ nước, nhưng tại sao còn dám trong hồ đùa giỡn chị?" Quan hệ cùng hai người họ không phải là không hòa thuận được.

Vu Tĩnh Hàm suy nghĩ một chút rồi nói: "Ai bảo chị khi để em, anh của em chỉ muốn trả thù giúp em!"

Là muốn trả thù sao? Hách Tĩnh nghiêm túc nhìn người thiếu niên đối diện với mình, anh ta nhìn thấy ánh mắt của cô có chút tránh né, sau có chút xấu hổ, hung tợn trừng mắt nhìn cô, Hách Tĩnh giật mình một cái, cảm thấy như thế này mới là bình thường, đây mới đúng là một thiếu niên nghịch ngợm, phá phách.

Người thiếu niên này đúng là nghịch ngợm, biết rõ lịch sử của nhà họ Vu, dù buổi chiều Hách Tĩnh muốn chuyển học bơi sang làm chuyện khác, nhưng Vu Hạo Dương lại kiên trì muốn tiếp tục học bơi.

Hách Tĩnh không lay chuyển được anh ta, đành tiến hành công kích anh ta: "Anh biết bơi hả? Đừng nói anh sẽ bơi ở khu vực của thiếu nhi nha, thật mất mặt quá!"

Vu Hạo Dương tức giận phồng má, hít thở sâu vài cái mới vững vàng mở miệng nói: "Không phải cô sẽ dạy bơi cho tôi sao?"

"Tôi?" Hách Tĩnh giật mình há to miệng, chỉ chính mình, sau đó chỉ vào bọn họ "Dạy các người?" Đây hai anh em các người, một cao hơn tôi nửa cái đầu, một nặng hơn tôi 10kg, mà còn mắc chứng bệnh sợ nước, tôi mà dạy các người bơi, ăn no rồi việc sợ sống lâu hay sao!

Đáng tiếc Hách Tĩnh vào cuộc bỏ chạy đều thất bại, bị hai anh em họ ba chân bốn cẳng kéo đến hồ bơi, Hách Tĩnh cực kỳ tức giận rống Vu Tĩnh Hàm: "Cô không muốn bơi mà? Cô ồn ào làm gì!"

Vu Tĩnh Hàm cười híp mắt nói: "Bà ngoại nói rồi, bơi lội không chỉ rèn luyện thân thể, còn có vóc dáng đẹp, đối với con gái tốt nhất là nên vận động." Nói xong hé mắt quan sát thân hình mảnh mai của Hách Tĩnh, cô này có vóc dáng cân xứng, thiện cảm với cô ấy không còn nữa, cô ta tập luyện có thân hình đẹp như vậy, còn với mình thì không cho bơi, không có lương tâm gì hết!

Hách Tĩnh chịu thua hai anh em này luôn, vùng vẫy một lát: "Tôi sẽ cho anh em các người đi học một lớp bơi lội cấp tốc."

Vu Hạo Dương trầm mặc nửa ngày, sau đó chợt nhớ tới bèn nói: "buổi sáng tôi có đi hỏi rồi, lớp học chia theo chiều cao 1.2 m."

Hách Tĩnh hoàn toàn tuyệt vọng, cô học bơi lúc bốn tuổi rưỡi, chiều cao vừa đúng 1.2m, nhưng đây không phải nguyên nhân để cho cô tuyệt vọng, nguyên nhân chính là cô phát hiện Vu Hạo Dương rất muốn học bơi, xem ra mình lừa gạt không được rồi.

Nửa giờ sau, hai anh em họ bắt đầu vào hồ bơi.

Rất may Vu Hạo Dương im lặng không lên tiếng theo. Hách Tĩnh yêu cầu luyện tập thả lỏng, nín thở, không đánh tay chân lung tung, sau đó Hách Tĩnh yên lặng nhìn bọn họ, nhìn thấy anh ta uống ít nhất là năm ngụm nước, cô cầu nguyện trong tối về anh ta đừng có đau bụng. Suy tính nếu buổi tối anh ta mà bệnh, đến chăm sóc rất phiền toái, cho nên Hách Tĩnh đưa tay chế trụ trước ngực của anh ta, dạy anh ta phương pháp bơi cho đúng, ngoài ra còn bảo anh ta hãy thả lỏng cơ thể.

Nhưng đáng tiếc chính là tay cô chẳng những không tương trợ cho anh ta được bình tĩnh, ngược lại còn hại anh ta uống thêm mấy ngụm nước, sắc đến đỏ mặt tái tái.

Hách Tịnh mặt tối lại, cách thức bơi của cô đều là thầy cô dạy, cô rất nhanh hiểu được nội dung chủ yếu ở đâu, trừ bơi ếch thầy dạy nửa ngày ra, còn lại là bơi tự do hay bơi ngửa, bơi bướm đều tự học mà biết, còn người này năng lực kém quá!

Một người nữa cũng đang liên tục chiến đấu ở chỗ khác, phát hiện Vu Tĩnh Hàm đang cầm phao bơi mở to mắt nhìn khắp nơi, trong mắt không còn thấy nỗi sợ trong quá khứ của cô ta, lúc này Hách Tịnh đã nhìn thấy những người nước ngoài trên ngực toàn lông vàng óng. Mặt Hách Tịnh đen lại, con nhỏ này mười một tuổi sao? Không phải ăn nhiều gà chiên mà dậy thì sớm chứ! Nhìn hình dáng của cô ta cũng bình thường thôi, cũng đâu có thay đổi.

"Nhìn cái gì vậy, không phải cô muốn học bơi sao?" Lúc này đây cô ta không mong Hách Tịnh sẽ có thái độ tốt với mình, dù sao vị huấn luyện viên này không những dạy miễn phí, mà còn bị bắt buộc.

"Chị Tịnh, chị la lớn làm em sợ!" trong lời nói của Vu Tĩnh Hàm có vài phần nũng nịu, vài phần trêu chọc hết sức triu mến.

Hai tay mỏi mệt làm Hách Tịnh cảm thấy phát bực: "Còn nói nữa hả, cái mông của cô đã nổi trên mặt nước rồi kìa! Mập hơn nữa tôi không còn sức nâng cô lên đâu!"

Lời nói ra Hách Tịnh có chút hối hận, cô bình thường nhưng là người lớn trong mắt người em gái này, thế nào lại nhắc đến vấn đề "Cái mông" của cô ấy, thật là bị hai anh em này giận đến không kìm nén được rồi.

Có một câu nói, "Đừng đưa tay, đưa tay nhất định sẽ bị bắt." Ý câu này là một quan chức nọ tham nhũng bị tội, bây giờ ứng trên người của cô biến thành: "Đừng mở miệng, mở miệng ắt gặp họa." Lời vừa nói ra Hách Tịnh cảm thấy rất hối hận, mới vừa hối hận liền nghe tiếng cười "hi hi" phát ra.

Theo tiếng cười phát ra, Hách Tịnh nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Đan Nhĩ Nhã.

Hách Tịnh đỏ mặt nhìn dáng vẻ của anh ta giống như ở chỗ này lâu lắm rồi, mà bản thân không hề phát hiện ra, màn vừa rồi chắc anh ta đã nhìn thấy hết, còn nghe mình nói vậy, dạo này thật là . . . . . (nhiều năm được giáo dục ngoan ngoãn, khiến trong lòng Hách Tịnh cũng không dám ở trước mặt người khác nói tục, thật là thâm).

Đang do dự không biết phải chào hỏi như thế nào, không nghĩ tới Đan Nhĩ Nhã như một mảnh thú lao xuống nước không thấy bóng dáng, mặt hồ yên lặng một hồi liền bắt đầu bập bênh.

Hách Tịnh miệng có chút há to, hơn nữa còn lúng túng, nghĩ thầm anh khá lắm, Đan Nhĩ Nhã. Coi như không quen biết lẫn nhau, quen biết sơ sơ còn chào hỏi một tiếng, còn anh cứ như vậy gặp phải, cười nhạo, sau đó liền biến mất? Một câu chào cũng không? Còn giả bộ không biết, tốt, muốn giả bộ thì mọi người cùng nhau giả bộ, xem ai sợ ai!

Hách Tịnh tức giận hung dữ vỗ xuống nước một cái, nước văng lên đầu, mặt của Vu Tĩnh Hàm, cô ta lau mặt xong tiến tới hỏi: "Mới vừa rồi anh đó có dáng người đẹp quá, là ai thế?"

Hách Tịnh nhìn Vu Tĩnh Hàm một cách kỳ quái: "Cô tới hồ bơi để nhìn thân thể của người ta à?" Đan Nhĩ Nhã, rõ ràng hai người đã gặp nhau rồi, chẳng lẽ bây giờ đi qua đi lại ở trước mặt mà cũng không nhận ra nhau?

Vu Tĩnh Hàm bị chỉ số IQ của mình làm cho nhục nhã, tức giận nói: "Tôi dĩ nhiên là nhớ mặt anh ta, không phải lần trước cô đã nói về anh ta sao, nhưng vấn đề rốt cuộc anh ta là ai thế? Vậy sao lần này không chú ý đến cô?" Lời cuối cùng nói xong nhưng trong giọng nói còn mang chút hưng phấn, đáng vẻ có chút hả hê.

Mặt Hách Tịnh đen lại, lên tiếng nói: "Không liên quan đến cô." Sau đó một tay đẩy Vu Tĩnh Hàm vào trong nước: "Trước tiên hãy tập nín thở, đừng nói lung tung."

Giảng co như vậy được mấy ngày, hai anh em nhà họ Vu đã có tiến bộ rõ rệt, nhất là Vu Hạo Dương những lần kế tiếp tự mình bơi, còn Vu Tĩnh Hàm bị Hách Tịnh nghiêm khắc giám sát bắt tập luyện, cộng thêm cô ta nhìn thấy ở bể bơi có rất nhiều cô gái mặc đồ tắm đáng rất chuẩn nên rút ra kinh nghiệm bản thân phải tập luyện nghiêm túc nhanh giảm cân, để có được vóc dáng tuyệt mỹ như vậy.

Những ngày bình yên đi qua, Lý Băng và Hách Kính thường xuyên gọi điện thoại về nhà, tất cả những lo liệu tốt đẹp Hách Tịnh đều kể hết còn những gì không tốt cô không có nói, chỉ nói Vu Hạo Dương cùng với nhà họ Vu này sinh một chút mâu thuẫn, tạm thời đến ở nhà họ Hách, mà bản thân Vu Hạo Dương cũng không muốn nói nhiều trong điện thoại, vì vậy Lý Băng dặn dò con trai mình phải nghe lời của Hách Tịnh, cũng đừng lo lắng, chỉ nói sẽ mau chóng trở về khi công việc kết thúc.

Về phần Hách Kính, Hách Tịnh suy nghĩ rất lâu sau đó quyết định không nói chuyện nhà họ Lương trở về nước lần này cho ông biết, nhân duyên trở thành người một nhà không còn nữa, nên không thể coi là người thân với nhau huống chi lúc trước bọn họ cũng chưa từng gặp mặt qua, bây giờ cha mình đã có Lý Băng, đừng để cho những chuyện như vậy làm phiền họ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong tích tắc ngày nghỉ đã hết, anh em nhà họ Lương đi du lịch cũng đã trở lại thành C, bọn họ không giống như ông bà mình đã về hưu, ở nước Mỹ bọn họ còn phải đi làm, đi học nữa.

Trước khi trở về Mỹ hai ông bà họ Lương suy nghĩ rất nhiều. Đầu tiên trong thời gian này bà ngoại Lương trước tiên thăm dò, thuyết phục, khuyên Hách Tịnh đi du học ở Mỹ, Lương Vũ Hoán sau khi trở lại liền ôm Hách Tịnh thổ lộ tâm tình: "Em Tịnh, nếu như em chịu đến Mỹ du học, anh hàng ngày dẫn em đi chơi, suy nghĩ một chút liền thấy ánh mắt ghen tỵ của em mình như sắp nổi điên!" Lương Vũ Băng liếc anh mình một cái: "Anh mới là người điên." Sau đó không để ý tới anh ta liền khóc lóc kêu loạn, cũng mở miệng khuyên nhủ: "Tĩnh Tịnh, anh cũng vậy cảm thấy em đi Mỹ sẽ tốt hơn, các anh đã đi tham

quan một số trường đại học ở Bắc Kinh với Thượng Hải, phát hiện ra rằng bất kể là kỹ năng mềm hay cứng ở đây so với bên Mỹ còn thua xa."

Đối với những lời khuyên này, Hách Tịnh có thái độ nhẹ nhàng nhưng rất kiên quyết thể hiện ý định của mình.

Hách Tịnh so với các bạn cùng trang lứa thì trưởng thành sớm hơn, lớn lên trong gia đình như vậy, nên từ trước đến giờ cô rất giỏi xem xét và biết dấu đi quan điểm của mình. Vì vậy cô cảm nhận tình cảm của nhà họ Lương đối với cô là quan tâm chăm sóc, cùng máu mủ tình thâm nên việc trò chuyện tương đối rất hợp ý cũng có thể do áy náy mà họ muốn bù đắp tình thương cho cô. Giống như cô cũng cảm giác được tấm lòng của ông bà cụ họ Lương đối tốt với mình và anh em Lương Vũ Băng và Lương Vũ Hoán tuy bất đồng với nhau, nhưng đối với bọn họ đều là sự thương yêu, từ khiển trách dạy bảo, sau đó đổi thành dung túng cùng lấy lòng. Dưới tình huống như thế Hách Tịnh cảm thấy có nhiều áp lực, tình cảm này giống như một cái áo đẹp lộng lẫy sa hoa, mọi người thấy đẹp sẽ rất thích ngắm nhưng mặc nó vào người lại cảm thấy không thoải mái, về đến nhà nếu có cơ hội sẽ muốn thay ngay.

Bỏ qua không muốn đề cập đến những cảm xúc đó nữa, chỉ riêng vì cha là Hách Kính thời, Hách Tịnh cũng không muốn bỏ đi.

Kiên quyết từ chối, cho nên hai ông bà họ Lương đem theo thất vọng về nước. Nhìn bóng dáng bọn biến mất, trong lòng Hách Tịnh phần nào cảm thấy cô đơn, trong khoảng thời gian sống chung với nhau tuy rất gần gũi nhưng cũng có tình cảm với nhau, trong đầu toàn là hình ảnh hai ông bà hiền từ, phúc hậu, còn có Lương Vũ Hoán nhiệt tình, Lương Vũ Băng lý trí, không nghi ngờ gì cả, chính bọn họ đem đến cho cô sự yêu mến.

Buồn buồn quay đầu đi, Hách Tịnh suýt nữa đụng vào mẹ mình Lương Thanh, nhìn vẻ mặt phức tạp cùng hai mắt đỏ hoe của mẹ, Hách Tịnh ngậm ngùi cả người, mới vừa rồi trước khi chia tay, mặt mẹ có chút khách sáo, thái độ thông dong lại xa cách, giờ sao lại như thế này?

Lương Thanh nhìn thấy được ánh mắt dò xét của con gái mình, dường như không chịu nổi nữa, tâm tình phức tạp, vài giây ngậm ngùi thờ hồn hèn mấy cái, liền che miệng quay đầu chạy đi, Đan Dũng ở bên cạnh cô lập tức đuổi theo, động tác nhanh nhẹn linh hoạt không giống một người lớn tuổi có cuộc sống an nhàn sung sướng.

Đưa mắt nhìn Đan Dũng đuổi theo sau ôm bà vai mẹ, mẹ cô bắt đầu khóc thút thít, lấy tay che mặt không chịu ngẩng đầu lên, mà Đan Dũng thì ở bên cạnh vẫn nghiêng đầu an ủi, sau đó hai người họ sánh bước bên nhau rất nhanh đi ra khỏi sân bay.

Xem ra mình đã bị bỏ rơi ở đây rồi, nhưng mà lần này Hách Tịnh không có trách cứ mẹ mình, từ lúc sinh ra đến bây giờ hơn nửa đời người, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy cha mẹ của mình, mà hai ông bà tuổi đã già sắp gần đất xa trời, có thể sau này không có điều kiện gặp lại nữa, nên tâm tình không bình tĩnh được.

Thật tốt mẹ đã có người an ủi, nghĩ đến Đan Dũng trong lòng Hách Tịnh có chút phức tạp, ông ta đối với mẹ yêu mến cùng quan tâm tựa như xuất phát từ tình yêu chân thật, hơn nữa không để ý đến ánh mắt của người khác, lấy điểm này của ông ta so sánh có thể nói đây là người đàn ông tốt, về mặt này cha Hách Kính làm không được.

Hách Tịnh tin tưởng cha cũng rất yêu mẹ, nhưng mà tình yêu của ông rất kín đáo, giống như người Trung Quốc cổ xưa rất khiêm tốn. Ở trong ấn tượng của Hách Tịnh, cha mẹ chưa bao giờ có những cử chỉ thân mật trước người ngoài, tay nắm tay cũng chưa từng, mặc dù cha thường lấy hình ảnh của mẹ làm chủ đề ngâm thơ vẽ tranh, nhưng sau đó đem cất đi.

Khôi phục lại tinh thần của mình Hách Tịnh phát hiện Đan Nhĩ Nhã đang quan sát mình, xem ra anh ta nhìn rất lâu rồi, bị cô nhìn thấy cũng không có chút xấu hổ nào, lần này vẫn cười cười, mặc dù nụ cười kia chỉ là nhếch miệng một chút, nhưng Hách Tịnh thề rằng nàng nhìn thấy được nụ cười trong đôi mắt ấy, không giống với nụ cười ở lần gặp mặt trong hồ bơi.

Nghĩ đến lần trước lúc gặp nhau ở hồ bơi, Hách Tịnh kìm chế tâm tình của mình không thêm đáp lại, lập tức đưa ra vẻ mặt thản nhiên, sau đó một mình đi thẳng ra ngoài.

"Em không phải cùng đi với chúng tôi sao? Sân bay còn cách nhà em rất xa." Thanh âm của Đan Nhĩ Nhã vang lên ở phía sau, thanh âm từ xa đến gần, hiển nhiên đuổi theo.

Hách Tịnh càng bước nhanh hơn, cũng không quay đầu lại nói: "Tôi tự mình về được." Hừ, anh già bộ không quen biết tôi, tôi cũng không quen biết anh! Có xe, có tài xế riêng có gì đặc biệt hơn người, không phải lấy tiền của nhà nước sao, đồ sâu mọt, đồ sâu mọt!

Trên đường về hỏi thăm mấy lần, Hách Tịnh cuối cùng tìm được chuyến xe buýt chuẩn bị rời bến, đang muốn lên xe, có một bàn tay thon dài đưa ra ngoài ngăn ở cửa xe, không cho cô lên, sau đó có một cánh tay khác đưa ra hai vé xe: "Nơi bán vé xe không có ở trên đây đâu."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Cho tới khi xe khởi động, điều hòa hạ thấp nhiệt độ xung quanh xuống, nhiệt độ trên mặt Hách Tịnh mới giảm xuống một chút, cô liếc mắt nhìn Đan Nhĩ

Nhà ngồi bên cạnh : “ Sao anh cũng đi xe buýt thế? lái xe đâu?”

Đon Nhi Nhã ra về thời phào, nói: “ Cuối cùng em cũng chú ý tới anh, thật không biết đắc tội với em cái gì, tài xế đã về trước rồi.” Không nói lên được là thật ra, để một cô bé như em về một mình, người lớn làm sao có thể tha cho anh.

Mặc dù anh không nói, Hách Tịnh căn bản cũng đoán được nguyên nhân, hừ một tiếng: “ đoạn đường này đã tính là gì, em còn một mình đi ba tiếng ô tô tới nhà đi cả cơ, giữa chừng còn phải đổi một chuyến xe.”

Đon Nhi Nhã có chút bất đắc dĩ, nhưng anh vốn không nói nhiều, nên cũng không giải thích gì nữa, Hách Tịnh trong lòng còn tức giận, nên dĩ nhiên cũng không nói thêm, kế tiếp hai người đều không nói gì cả đoạn đường.

Đon Nhi Nhã đưa Hách Tịnh tới cổng, do dự một chút, nhưng vẫn nói: “ Em nếu có thời gian rảnh, có thể tới nhà thăm dì Lương một chút, dì rất nhớ em.” Dừng một chút lại nói: “ Cha anh rất bận thường không ở nhà, anh đi học đại học, Nhi Tín mấy năm trước phải đi học trường quân đội ở nơi khác, cho nên em không phải lo lắng sẽ ảnh hưởng tới người khác.”

Hách Tịnh lần chân nửa ngày, khi Don Nhi Nhã xoay người bước đi mới nói ra một tiếng “ Cảm ơn”, dù cho như thế nào, cũng luôn cảm ơn cha con bọn họ đối xử tử tế với mẹ mình.

Đon Nhi Nhã dừng bước một chút, nhưng không nói gì, lại đi thẳng.

Hách Kính và Lý Băng một trước một sau về nhà, nhà họ Hách dĩ nhiên một phen náo nhiệt, nghe mấy đứa nhỏ nói lại nguyên nhân Vu Hạo Dương rời khỏi nhà họ Vu, Lý Băng trước cau mày, sau hỏi Vu Hạo Dương: “ Thời gian này bên kia có đi tìm con không?”

Vu Hạo Dương do dự một chút, rồi nói thực: “ Có, ba và bà nội cũng tới tìm rồi, con kiên trì không chịu quay về, về sau, về sau chúng con liền ở bên ngoài, có lẽ bọn họ không tới tìm nữa.”

Lúc này, Hách Tịnh mới tranh thủ nói ra việc nhà họ Lương đã về nước thăm người thân, vừa nói vừa quan sát sắc mặt Lý Băng. Lý Băng vẫn chưa lộ vẻ không vui, biết được con gái không chạy lung tung bên ngoài, mà vẫn cùng người lớn đi dạo phố, nói chuyện phiếm thì lộ ra vẻ vui mừng và tán thưởng, gật đầu với Hách Tịnh, lúc này Hách Tịnh mới yên tâm mà ngồi xuống.

Hách Kính nghe nói vợ cũ gặp được cha mẹ đã thất lạc mấy chục năm, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó có chút mất mát, Hách Tịnh thấy thâm lo lắng, nhưng cũng không lộ ra mặt, cười nói: “ Họ còn hỏi con có muốn tới nước Mỹ không? Con nói, con không muốn đi, con đã mất rất nhiều nỗ lực mới thi đỗ vào lớp đặc biệt trường trung học thực nghiệm, có đi chăm sóc, còn không phải tới kí túc, con mới không tới nước Mỹ gặm Hamburger.”

Vũ Tinh Hàm về mặt tiếc nuối: “ Chỉ biết ăn thôi, vẫn nói người đẹp phương Tây mới không phải là ngày ngày ăn Hamburger.”

Bị Vũ Tinh Hàm nói là chỉ biết ăn, Hách Tịnh đương nhiên không phục, buột miệng nói: “ Được thôi, về sau không cho em ăn Hamburger nữa...”

“ Được rồi, đều đi nghỉ sớm chút đi.” Hách Kính ngắt lời tranh chấp của hai người, Hách Tịnh nhìn mặt cha có chút mệt mỏi, tâm tình cũng không tốt, liền im lặng, chỉ nghe Hách Kính tiếp tục nói: “ Dương Dương cứ yên tâm ở lại, không cần lo lắng những việc khác, dương và mẹ của con sẽ tìm thời gian nói chuyện với ba con một chút.”

Nghe xong những lời này, vẻ mặt căng thẳng của Vu Hạo Dương liền thả lỏng ra một chút, cũng không nói gì nữa, đi theo hai chị em ra ngoài.

Sau đó, hai người lớn cũng không để cho mấy người trẻ tham dự vào chuyện này nữa, cụ thể bọn họ nói chuyện như thế nào mọi người đều không biết, chỉ biết là người nhà họ Vu cũng không tìm tới nữa, mà Vu Hạo Dương cũng coi như chính thức dọn vào nhà họ Hách, ngay cả đồ dùng, quần áo bên nhà họ Vu cũng được mang tới.

Khai giảng học kì mới, Vũ Tinh Hàm lên lớp 6 trường trung học thực nghiệm đại học C, Vu Hạo Dương và Hách Tịnh đều đi học tại trường trung học thực nghiệm, chỉ có điều một người học năm ba sơ trung, một người học năm nhất cao trung.

Trước khi đăng ký thi sơ trung, thầy Vương nhiệt tình yêu cầu Hách Tịnh đi thăm trường trung học thực nghiệm, cũng đặc biệt sắp xếp cô tới xem phòng máy tính, Hách Tịnh đầu tiên là bị một loạt những máy vi tính mới làm cho hoa mắt, tiếp đó thầy Vương lại nói liên tục, nói lấy lợi ích làm quan trọng. Thi ra trường trung học thực nghiệm thật phổ trương, năm nay có dán thông báo rõ ràng, top 10 kì thi cấp ba toàn thành phố, nếu như đăng ký thi trung học thực nghiệm, đều được học bổng, số tiền rất khả quan.

Hách Tịnh do dự đầu tranh một hồi, thầy Vương không chỉ tự mình liên tục khuyên nhủ, còn tạo áp lực bảo Lý Băng khuyên cô, Lý Băng vốn là giáo viên trường trung học thực nghiệm, mặc dù tỏ rõ rằng sẽ không can thiệp tới quyết định của Hách Tịnh, nhưng dĩ nhiên cũng có khuynh hướng vì trường mình kéo học sinh giỏi, Hách Tịnh dưới từng đợt từng đợt tấn công liền khuất phục.

Vì thế cô bỏ qua cơ hội được tuyển thẳng vào trường trung học thực nghiệm đại học C, tham gia kì thi cấp ba, cũng đạt được thành tích cao thứ hai toàn thành phố, thành tích cao nhất toàn thành phố đã vào trường thực nghiệm đại học C, cô chính là thủ khoa trường trung học thực nghiệm. Kỳ thi khảo sát vào trung học Thực nghiệm, Hách Tịnh không nghĩ gì xếp thứ nhất, hơn nữa còn cách người thứ hai số điểm không nhỏ, sau cuộc thi, ban lãnh đạo trường đã họp, không chỉ theo cam kết trước đây phát tiền thưởng cho Hách Tịnh, mà còn đồng ý cho cô có thể tự do ra vào phòng máy tính học tập – xem ra, có người đã báo cáo lên trên trước rồi.

Cuộc sống cấp ba của Hách Tịnh vừa bắt đầu liền rất thuận lợi, cô vốn tính nhờ Hách Tịnh đi cửa sau sắp xếp không phải ở lại trường, bởi vì từ lúc sinh ra tới giờ cô còn chưa từng rời khỏi cha Hách Kính, mặt khác đối với Vũ Tinh Hàm cũng có chút không yên tâm, về sau lại nhận thấy bọn họ không có

mình cũng sống rất tốt, nhất là Vu Tĩnh Hàm, mỗi lần Hách Tĩnh trở về ngủ cùng cô ấy, đều bị đá xuống giường mấy lần, ngày thứ hai còn la hét còn la hét rằng mình không thể lật người khiến mình bị đau lưng.

Lâu ngày, Hách Tĩnh cũng tự cảm thấy thật buồn cười, Lý Băng ngày nào cũng về nhà, bà là vợ của cha, mẹ của Vu Tĩnh Hàm, có bà chăm sóc, chính mình còn là một học sinh năm nhất trung học, còn mơ hồ đi làm quản gia.

Sau khi quyết định ở lại trường, thời gian của Hách Tĩnh liền thoải mái hơn. Cô có một hệ thống phương pháp học tập đặc biệt, hơn nữa chương trình học năm thứ nhất trung học không quá nặng, bởi vậy việc học ở trường rất đủ năng lực. Vì thế thời gian sau khi học xong, ngoại trừ luyện tập thể dục, cơ bản cô cũng giam mình ở phòng máy tính.

Máy vi tính khiến Hách Tĩnh được tiếp xúc với một thế giới mới, trong thế giới này, Hách Tĩnh không chỉ liên lạc với anh em Lương Vũ và Lương Vũ Băng ở nơi khác trên thế giới, mà còn biết rất nhiều người trong nhiều ngành nghề trên trời Nam đất Bắc, khi cần tra tư liệu, thắc mắc vấn đề gì thì cũng không cần phải chạy tới thư viện, trên mạng đều có đáp án.

Thời điểm này internet vẫn chưa phổ biến, những người tham gia diễn đàn cơ bản đều là những nhân tài có trình độ học vấn cao, những học sinh trung học như Hách Tĩnh rất ít, vì không muốn thu hút sự chú ý, trừ khi gặp người quen, nếu không Hách Tĩnh cũng rất ít khi nói mình mười tám tuổi, vẫn nói mình học năm thứ nhất đại học, cho dù như thế, những lão gia hỏa đó vẫn hay gọi nàng là em gái nhỏ.

Phạm vi diễn đàn mà Hách Tĩnh gia nhập rất rộng, có pháp luật, giáo dục, quốc học, còn có một diễn đàn giành cho những người thích truyện trinh thám huyền bí, mọi người không chỉ thảo luận tiểu thuyết trinh thám, mà còn sưu tập không ít những vụ án thật tới để thảo luận, nghe nói trong diễn đàn một số người đều là cảnh sát có kinh nghiệm điều tra nhiều năm, còn là những cảnh sát có trình độ hiểu biết về máy tính.

Dĩ nhiên, vì yêu cầu giữ bí mật, những người này cũng sẽ không giảng giải chi tiết những vụ án có thật, chỉ là giải thích một chút suy luận của mình và hoàn cảnh vụ án, như thế cũng đã đủ khiến mọi người nhiệt huyết sôi trào rồi.

Trên diễn đàn này, Hách Tĩnh cũng quen biết một số người bạn hay nói chuyện trên mạng. Bởi vì sợ bị mọi người coi là đứa trẻ mà không chịu cùng cô thảo luận, vì thế khi mới tham gia diễn đàn này Hách Tĩnh liền tự nói mình 25 tuổi, bởi vì chỉ quen thuộc cuộc sống trong trường học, nên cô tự nói mình là giáo viên trung học, sở thích đọc và sáng tác tiểu thuyết trinh thám nghiệp dư, điều này trái ngược lại với thực tế.

Mà cũng không biết có phải là do suy nghĩ của cô thành thực hơn với thực tế khá nhiều, mà mọi người trên diễn đàn đều không chút nào nghi ngờ cô..., bởi vì nickname của cô là “Thiên Lương Hào Cá Thu”, tất cả mọi người đều gọi cô là cô tiểu Thu, còn có cùng cô thảo luận việc dạy dỗ trẻ nhỏ, giọng điệu rất tôn kính. Lâu dần, Hách Tĩnh bắt đầu ngưng ngừng, đối mặt với sự tin tưởng và nhiệt tình của mọi người, cô có chút hối hận chính mình lúc bắt đầu đã giấu giếm, muốn tìm cơ hội giải thích, lại sợ người khác thẹn quá hóa giận sau này sẽ không để ý tới cô, bởi vì đã từng có sinh viên đại học đối với “chị Tiểu Thu” bày tỏ tình cảm.

Lời nói dối trùng điệp đã tạo thành áp lực, nhưng hiện tại Hách Tĩnh đúng là không thể rồi bỏ được diễn đàn này, chỉ có thể cố gắng hết sức che dấu đi, có lúc lại là chỗ ngấp phải ruồi, nói lên các đề nghị mà các bậc cha mẹ khác áp dụng, hiệu quả thu được rất rõ ràng.

Xem ra, chính mình thật là có thiên phú về giáo dục trẻ em, nhưng rất đáng tiếc là nghề nghiệp mà đời này cô lựa chọn, chính là phải đem giáo viên và bác sĩ loại bỏ đi.

Dĩ nhiên trên thế giới mạng Hách Tĩnh nhận được không hẳn là hoa tươi cùng lời khen ngợi như vậy, giống như trên diễn đàn trinh thám đó, cô gặp phải một nickname của một người là “Quý thị nhất nặc”, từ khi mới bắt đầu liền bắt đầu với cô.

Người này hình như đã sớm chú ý tới cô, đầu tiên là thắc mắc địa chỉ IP của cô, nói nếu cô là giáo viên, làm sao có thể cả đêm khuya cũng lên mạng ở trường, trừ phi là cô trông phòng vi tính, mà trước đây Hách Tĩnh đã nói mình dạy mỹ thuật, không phải là giáo viên môn học chính nên có rất nhiều thời gian rảnh.

Hách Tĩnh thật sự hoảng sợ, bởi vì chương trình học máy tính của trường học rất ít, hơn nữa giáo trình rất rõ ràng, vì thế kiến thức máy tính của cô cơ bản là tự học từ sách tham khảo, còn có rất nhiều điều là do tự mình mày mò cùng với sự chỉ bảo của các bạn bè trên mạng, đối với việc tra cứu địa chỉ cụ thể của người khác như thế nào, ngay cả khái niệm như thế nào cô cũng không biết, người này cũng thật lợi hại, anh ta vì sao biết là mình lên mạng ở phòng máy của trường chứ? Nghe giọng điệu của anh ta, hình như ngay cả việc mình là người ở thành phố, học trường nào anh ta cũng đã biết, Hách Tĩnh có cảm giác giống như hoàng đế mặc áo mới, hơn nữa trực giác của cô cảm thấy đây là một người con trai, một người con gái cũng sẽ không thể làm ra một việc dọa người như thế này.

Lúc này, phản ứng đầu tiên của Hách Tĩnh chính là lập tức logout, sau đó cô liền hối hận, như thế không phải là có tật giật mình sao, cô lại lập tức đăng nhập vào, rồi xin lỗi mọi người, nói rằng mình không cẩn thận làm mất mạng rồi, mạng trong phòng máy tính của trường không ổn định, chỉ là cô lên lên mạng nên không tiện nói gì, cũng nói là cô ở trong kí túc xá của trường, tiền lương của giáo viên ít không mua nổi máy tính, cũng chỉ có thể trộm sử dụng phòng máy của trường.

Sau đó, mọi người bên dưới liền đáp lại, có người nói sau khi về nước mới phát hiện kỹ thuật trong nước lạc hậu, một máy 486 giá hơn vạn, tốc độ internet cũng chậm còn phải dùng dây điện thoại, còn có người nói tốc độ internet chậm, còn hay bị cúp điện, kì họp đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc vừa thông qua ba nghị quyết, tới thời điểm xây dựng xong bắt đầu phát điện, lúc đó mới có thể giải quyết các khó khăn về điện.

Vì thế có người lên tiếng phản đối, nói rằng như thế có khả năng phá hủy cân bằng sinh thái, có rất nhiều chuyên gia không đồng ý ký tên, con người không thể vì thỏa mãn dục vọng bản thân mà mù quáng thay đổi tự nhiên.

Sau đó, trên diễn đàn mọi người bắt đầu thảo luận hai vấn đề về sự hài hòa giữa người và thiên nhiên. Vấn đề lên mạng của “Cô giáo tiểu Thu” liền bị bỏ

qua một bên.

Sau đó bởi vì có kỳ thi giữa kỳ, số lần Hách Tĩnh lên mạng liền giảm bớt, lúc quay lại thì “Quý thị nhất nặc” lại nói: “Thế nào, cô giáo tiểu Thu dạy mỹ thuật cũng phải thi giữa kỳ sao? Thi có khó không?”

Người khác cho là anh ta nói đùa, nhưng Hách Tĩnh trong lòng có quỷ, cũng có chút thẹn quá hóa giận, cô trước tiên là đáp lại anh một câu: “Ai cần anh lo!” sau lại thể hiện “Tôi là người lớn, không so đo với trẻ nhỏ”, không nhịn được bắt đầu công kích anh: “Anh thi sao? Cả ngày chơi bời lêu lổng, không có việc gì chẳng lẽ cũng rất vinh quang sao?”

Quý thị nhất nặc: “Tại sao lại nói như vậy?”

Thiên Lương Hào Cá Thu: “Anh có phải là rảnh rỗi tới phát điên không, sao lại chú ý tới tôi có thi hay không?”

Quý thị nhất nặc: “Đã lâu không gặp, rất nhớ cô, không được sao?”

Hách Tĩnh đỏ mặt, cô bị đùa giỡn đúng không? A a a! Vì thế cô không nhịn được làm một việc hết sức ngây thơ, cô logout rồi, còn thuận tay tắt máy tính.

Tối thứ hai đăng nhập, cô trước tiên là cẩn thận quan sát từng li từng tí, thấy “Quý thị nhất nặc” không online, mới chào hỏi mọi người như mọi ngày, cũng giải thích chuyện logout ngày hôm qua: “Có người nhờ tôi giúp một việc, đi vội quá, thật ngại”

Lúc này Quý thị nhất nặc bỗng nhiên xuất hiện: “Hóa ra là như vậy, a, tôi còn tưởng rằng mạng của trường cô giáo tiểu Thu lại không ổn định, lần sau thi sao, là bị mất điện?”

Hách Tĩnh thật sự nổi giận rồi, cô không dễ giận ai, luôn được cho là tính khí rất tốt, nhưng khi lên mạng, đối mặt với những khiêu khích vô cớ của Quý thị nhất nặc, Hách Tĩnh cảm giác những mặt bốc đồng ẩn giấu của mình cũng bị làm cho bộc phát, cô phát huy toàn bộ tiêu chuẩn cuộc thi thuyết trình và biện luận của mình, không hề có lời lẽ thô tục, đánh gục “Quý thị nhất nặc” từ đầu tới chân. còn tặng miễn phí thuốc bổ “Gà trống nhân sâm”, sau đó Hách Tĩnh nhớ lại, cảm thấy nếu như chính mình bị người khác nói những lời này, thì cô sẽ không còn mặt mũi nào vào diễn đàn này được nữa.

Trên thực tế Hách Tĩnh cũng thật sự xấu hổ rất lâu không dám lên diễn đàn này, bởi vì khi nàng dừng tay, không đánh chữ nữa, Quý thị nhất nặc chỉ trả lời một câu: “cô giáo tiểu Thu, cô là đang viết lời bình sao?”.

Sau đó Hách Tĩnh thật có ý nghĩ muốn chết, vì vội vàng mà thao tác sai, cô quên mở nói chuyện riêng, mà bây giờ là tám giờ tối, là lúc có rất nhiều người trên diễn đàn, tất cả mọi người đều lặng lẽ thấy được việc vắng người của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sau khi sự việc phát sinh khá lâu Hách Tĩnh không có mặt mũi lên mạng, lúc nhàn rỗi, cô nhớ lại những lời Đơn Nhĩ Nhã nói trước khi đi, xem trên tin tức có nói trong thành có hoạt động quan trọng, Đơn Dững có lẽ cũng không rảnh ở nhà, cô quyết định tìm thời gian tới gặp mẹ mình một chút.

Sau khi nhà họ Lương về Mỹ, Hách Tĩnh còn chưa gặp qua mẹ mình lần nào, thông qua mấy cuộc điện thoại, hai người cũng không nói chuyện nhiều, chỉ hỏi thăm nhau mấy câu bình thường, nhưng Hách Tĩnh nhạy cảm cảm thấy tâm tình của mẹ hình như không quá tốt, rốt cuộc cũng là mẹ ruột, Hách Tĩnh quyết định đi biểu đạt một chút sự quan tâm của mình, cô cũng không thể không bằng cả con riêng như Đơn Nhĩ Nhã.

Chọn một ngày cuối tuần, anh em nhà họ Vu vì đều phải học lên nên bị Lý Băng đưa đi học bổ túc rồi, mà Hách Kính có buổi thảo luận phải tham gia, do đó chỉ còn lại một mình Hách Tĩnh, chính là thời cơ tốt để vi phạm quy ước đi thăm mẹ ruột, mấy điều trước Hách Tĩnh cũng không hứng thú, chỉ có thể làm việc cuối cùng thôi.

Biết rõ Lương Thanh từ trước tới nay luôn bận rộn, Hách Tĩnh cũng không dám tự ý đến thăm, mà là trước đó vài ngày đã gọi điện thoại, hẹn trước thời gian, xác định bà ở nhà cô mới tới. Đến trụ sở thị chính, Lương Thanh hiển nhiên đã dặn dò, bảo vệ ngoài công để cô đăng kí rồi cho cô vào, cũng không kiểm tra gì cả.

Hách Tĩnh đưa tay sờ mặt mình, cô và Lương Thanh có diện mạo giống nhau tới 80%, người ngoài liếc mắt một cái liền nhìn ra hai người có quan hệ. Chỉ là nhớ lại ánh mắt kinh ngạc vừa rồi của bảo vệ, Hách Tĩnh lại cúi đầu mắt nhìn giò hoa quả to nhất trên tay - thấy thế nào cũng giống như đi thăm người thân. Đúng thế, có lẽ thật chỉ là thân thích thôi.

Trong nhà quả nhiên chỉ có một mình Lương Thanh, sau khi mở cửa khuôn mặt bình tĩnh của bà hiện ra một chút vui vẻ, còn thoáng qua một chút xúc động, bảo Hách Tĩnh vào nhà, đổi giày, sau đó nhìn thấy giò hoa quả, sắc mặt chợt trở nên buồn bã, muốn nói gì đó, lại không nói ra miệng.

Hách Tịnh tiện tay đặt hoa quả lên bàn ở phòng khách, nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của Lương Thanh, có chút áy náy, lại có chút vui vẻ khó hiểu, liền ra vẻ tự nhiên hỏi: "Chú Đan, mọi người không có nhà sao, một mình mẹ ở nhà à."

Lương Thanh làm như không biết cô vốn đã biết rõ còn cố hỏi, nghiêm túc đáp: "Thành ủy có hoạt động, chú Đan thời gian này bề bộn nhiều việc, chưa tới nửa đêm chưa về nhà."

Hách Tịnh gật gật đầu, cũng không có khách khí với Lương Thanh nữa, cầm đồ ăn vặt lên, cô chuẩn bị vừa ăn vừa đi tham quan nhà họ Đan.

Lại nói tới, đây là lần đầu tiên Hách Tịnh tới thăm nhà, lần trước tham gia hôn lễ là ở khách sạn, sau đó Đan Dũng và Lương Thanh mấy lần mời cô tới nhà chơi, cô đều không đồng ý, vợ chồng ông Lương từ lần đó cũng chỉ gặp mặt nhà họ Đan ở nhà hàng hoặc bên ngoài, không phải cố ý, nhưng quả thật cũng không có lý do phải tới nhà.

Nhà họ Đan đơn giản hơn tưởng tượng của Hách Tịnh rất nhiều, coi như rộng rãi nhưng cũng không bày trí quá nhiều, trừ mấy tấm tranh chữ treo tường, tất cả đồ đạc trong nhà đều là đồ cần thiết, phát hiện thấy trừ máy tính, máy in máy fax hiện đại bên ngoài, thì phòng sách so với của người bình thường cũng không có gì khác nhau, trên giá sách được phân loại ra một số loại sách lịch sử, địa lý, quân sự và truyện, còn có một số sách sử dụng y học, Hách Tịnh nghi ngờ đó là của Lương Thanh.

Phòng sách rất sạch sẽ, gọn gàng, toàn bộ căn phòng mang tới cho người ta một cảm giác chinh tề, sạch sẽ, rất trang nhã, lấy suy đoán của Hách Tịnh cũng đoán được đây là phong cách của Đan Dũng, về sự sạch sẽ, chinh tề, đại khái là công của bảo mẫu, bởi vì Lương Thanh chắc là sẽ không làm việc nhà.

Quả nhiên, chờ Lương Thanh đem đĩa dưa Cáp Mật, các miếng cắt to nhỏ, không giống nhau mang lên, chính bà cũng có chút ngượng ngùng: "Thím Trương trong nhà có việc, mẹ cho thím nghỉ, đây là dưa Cáp Mật vận chuyển theo đường hàng không từ Tân Cương tới, rất ngọt, con nếm thử chút."

Nhìn Lương Thanh thần sắc cung chiêu, ánh mắt tha thiết mời mọc, Hách Tịnh ngạc nhiên, đem tầm mắt đặt ở đĩa dưa Cáp Mật, cũng lấy một miếng cho lên miệng cắn một cái.

"Như thế nào? Có phải rất ngọt hay không?"

Đúng là rất ngọt, Hách Tịnh chưa bao giờ ăn loại dưa Cáp Mật thơm ngọt như thế này, gật đầu một cái, rồi lại cắn một miếng, chợt cảm thấy cổ họng ngứa ngứa có chút khó có thể nuốt xuống, nhưng cô cố khắc chế cảm giác này, thuận thực ăn hết một miếng dưa.

Lương Thanh rất cao hứng, liền đem toàn bộ đĩa còn lại đưa cho cô, bắt đầu ở trong phòng tới lui tìm cái gì đó.

"Vừa vận thời gian trước khai mạc hội thương mại nông nghiệp quốc gia, được tặng rất nhiều mặt hàng triển lãm, mẹ biết con thích ăn trái cây, liền giữ lại cho con, xoài Philippin, sầu riêng Thái Lan, măng cụt Việt Nam, à còn có thời gian trước mẹ ra ngoài họp có mua cho con ít quần áo, đợi lát con thử qua một chút xem có vừa hay không..."

Hách Tịnh đặt cái đĩa trên bàn, yên lặng nhìn mẹ, Lương Thanh tiếp xúc với ánh mắt của cô liền yên tĩnh lại, ngượng ngùng đặt mọi thứ qua một bên, hai người cùng trầm lặng, vẫn là Hách Tịnh mở lời phá tan sự yên tĩnh: "Mẹ không cần như vậy."

Bà vai Lương Thanh lập tức sụp xuống, bà liền ngồi xuống sô pha, hai khuỷu tay chống đỡ trên đùi, vẫn dùng bàn tay trắng nõn, mảnh khảnh che mặt, xoa nắn một hồi mới ngẩng đầu lên nhìn Hách Tịnh: "Tịnh Tịnh, mẹ biết con trách mẹ, nhưng mẹ ...."

Hách Tịnh lắc đầu "Bố con, ông ấy hiện giờ sống rất tốt, mẹ ở đây cũng không tồi, như vậy thì, con còn có điều gì có thể trách đây."

Lương Thanh lại trầm mặc trong chốc lát, mới hỏi: "người ba con mới lấy ... bà ấy đối với con thế nào? Có làm khó dễ con hay không?"

"Di Lý là người rất tốt, di ấy đối với con cũng rất tốt". Thậm chí đi càng giống với mẹ ruột của con hơn mẹ, Hách Tịnh đưa mắt nhìn ra cảnh vật muôn màu xung quanh, dù sao cô không nhẫn tâm nói ra lời nói thật.

Lương Thanh cẩn thận quan sát biểu tình của Hách Tịnh, không nhìn ra được dấu vết giấu diếm cùng ứng phó, mới nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu: "Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi" nhưng nét cô đơn trên mặt không cách nào che dấu được.

Hách Tịnh ở trong lòng thở dài cho bố mình, sự áy náy và quan tâm từ đầu tới cuối dường như chỉ tập trung vào mình, đối với bố mẹ không nhắc tới một từ.

Hách Tịnh chỉ có thể tự mình nói ra: "Bố cũng tốt lắm, sau khi kết hôn cùng di Lý, tính cách của bố cũng thay đổi rất nhiều, con người cũng trẻ ra, hai người họ rất hòa hợp, tình cảm cũng rất tốt." Hách Tịnh vừa nói chuyện vừa quan sát mẹ của mình, hi vọng có thể từ biểu hiện trong ánh mắt của bà nhìn ra được một chút ghen tị gì đó.

Nhưng đáng tiếc là cô lại thất vọng một lần nữa. Lương Thanh nghe xong lời của cô, thế nhưng biểu tình lại mang chút vui sướng và như trút được gánh nặng, gật đầu nói: "Con người của ba con rất tốt, nếu di Lý kia giống với miêu tả của con, vậy thì ở cùng với ông ấy rất xứng, nhất định có thể sống rất tốt, Tịnh Tịnh, ba con đời này thật không dễ dàng, vì thế để ông ấy vui vẻ, con cũng nên tôn kính di Lý, có biết không?"

Hách Tịnh hoàn toàn không nói gì, mang theo sự không cam lòng cùng bất đắc dĩ gật đầu đồng ý: "Đó là đương nhiên".

Buổi trưa, Lương Thanh trong trang phục cao quý thanh lịch, cùng với Hách Tịnh cũng đã được thay quần áo mới mua, hai mẹ con cùng tới một nhà hàng

Pháp ăn cơm, Lương Thanh từ khi tiến vào cửa liền giảng giải với cô một số lễ nghi và điều phải chú ý trong ăn cơm Tây, không sợ phiền hà, còn có chút tương tự với thái độ nghiêm túc của bà trong công việc. Mà bản thân Hách Tĩnh được giáo dục cũng không tồi, đầu óc linh hoạt học hỏi nhanh, rất nhanh liền học một biết mười, nắm được mấu chốt, Lương Thanh rất vừa lòng, trong mắt bà tràn ngập kiêu ngạo cùng tự hào.

Ngoại hình hai người vốn cực kỳ xuất sắc, hơn nữa dung mạo có chút tương tự và khí chất tốt, từ khi vào nhà hàng liền hấp dẫn rất nhiều người chú ý, sau khi ngồi xuống liền có thêm quản lý nhà hàng cũng tự mình tới chào hỏi, chờ khi ông ấy trực tiếp gọi Lương Thanh là “Lương phu nhân”, Hách Tĩnh mới biết Lương Thanh là khách quen, chẳng trách đối phương lại ân cần như vậy..

“Hôm nay là lần đầu tiên tôi đưa con gái tới đây, mọi người đem một vài món đặc biệt của nhà hàng lên đi.” Lương Thanh nói xong hai câu này thì không hề đáp lại sự nhiệt tình của vị quản lý, thái độ khách khí cũng không thân thiện, vị quản lý kia cũng thực thức thời, sau khi xác nhận mọi việc chu đáo, thì không hề nhiều lời vô nghĩa, chào và rời đi.

Hai mẹ con liền yên lặng dùng cơm, ngẫu nhiên nói chuyện với nhau đôi lời, đều là Lương Thanh đang chỉ bảo cho cô lễ nghi và động tác, trong ấn tượng của Hách Tĩnh mẹ mình cũng không thường tới nhà hàng Tây, xem ra là từ sau khi gả cho Đan Dũng liền có, chỉ là dù sao thì số lần Hách Tĩnh tới nơi này không nhiều, nên không thông thạo như mẹ, sau khi ăn lưng dạ liền bắt đầu quan sát người xung quanh.

Trong phòng ăn này có rất nhiều người nước ngoài, cũng có người Trung Quốc, phần lớn đều là im lặng dùng cơm trong tiếng nhạc ưu nhã, thư thái, tất cả đều lộ vẻ an nhàn, hài hòa như vậy, cho tới khi một gương mặt quen thuộc đập vào mắt.

Thời điểm Vu Tự Cường ngẩng đầu lên nhìn thấy Hách Tĩnh tựa hồ cũng lấp bắp kinh hãi, nhưng ông rất nhanh liền thu lại biểu tình, thấy cô ngồi đối diện với Lương Thanh, liền nói với bạn gái đối diện điều gì đó, sau đó liền cầm ly rượu đi về phía các cô.

“Đan phu nhân, không nghĩ tới gặp được bà ở đây, thật là hân hạnh, hân hạnh.” Nói xong liền nhìn về phía Hách Tĩnh, làm như vừa mới phát hiện: “Đây là con gái của bà đi, hai người đáng đẹp cũng thật giống, thoát nhìn giống như hai chị em”

Hách Tĩnh nhàn nhạt liếc ông một cái, cũng đứng lên cung kính nói: “Chú Vu, đã lâu không gặp.”

Lương Thanh khách khí đáp lại, nghe lời nói của Hách Tĩnh chợt nhũn mảy, thật là cũng không biết hỏi cái gì, thành phố này nói lớn cũng không lớn, quan hệ của Vu Tự Cường, Lý Băng và Hách Kính bà đã sớm rõ ràng, chỉ là không biết Vu Tự Cường và Hách Tĩnh đã sớm biết nhau, dĩ nhiên càng không biết đoạn rắc rối làm tổn thương người kia.

Hách Tĩnh không tự chủ được nhìn người mà Vu Tự Cường mang tới, thấy cô vẫn đưa lưng về phía bọn họ như trước, chỉ thấy một bóng lưng yếu đuối, mái tóc dài, đen nhánh, thoát nhìn rất trẻ tuổi, nhớ lại cảnh ngày đó Vu Tự Cường nói với Lý Băng “Chỉ yêu mình cô ấy” trong lòng liền cười một cái.

Thấy Lương Thanh cũng theo ánh mắt Hách Tĩnh nhìn về bên kia của mình, Vu Tự Cường liền có một chút lúng túng giải thích:

“Người ở bên bên không tiện, không thể tới chào hỏi, hai người từ từ ăn, tôi xin phép đi trước, hôm khác sẽ tới gặp mặt bà cùng ông Đan.”

Sau khi Vu Tự Cường trở lại bàn rất nhanh liền kêu phục vụ tính tiền, còn chần chừ một chút, trong lúc đó phục vụ còn hướng bàn họ bên này liếc mắt một cái, Hách Tĩnh suy nghĩ chợt lóe, không khỏi có chút thấp thỏm nhìn mẹ, thấy bà vẫn tiếp tục ăn cơm, cũng không có nói gì, đành tiếp tục quan sát.

Vu Tự Cường thanh toán xong sau đó rất nhanh liền dẫn bạn gái rời đi, chỉ là ông đi ở phía bên ngoài, dáng người cao lớn khôi ngô vừa vận che chắn hoàn toàn bóng dáng của bạn gái, từ góc độ của mẹ con Hách Tĩnh nhìn đến chỉ có thể nhìn thấy tà váy đen đưa, cùng sợi tóc thỉnh thoảng bay bay, còn lại chỉ là một bóng hình thon thả đi về phía cửa.

Thời điểm Hách Tĩnh cảm thấy tức nuối, một bát ngờ xảy ra, khi phục vụ mở cửa cho Vu Tự Cường, lúc cúi chào, ông gật đầu đáp lại, chính lúc này, bạn gái của Vu Tự Cường liền quay đầu lại hướng Hách Tĩnh cùng Lương Thanh liếc mắt nhìn, mà một khắc như vậy khiến cho Hách Tĩnh vẫn chú ý quan sát thấy rõ diện mạo của cô.

Một cô gái cực kì trẻ, khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt lịch sự thanh tú, còn mang theo một chút phong độ của người trí thức, mười phần giống như cô gái lương thiện. Vu Tự Cường thật đúng là nghiệp chương không dứt, Hách Tĩnh không nhận được thờ dài.

Thời điểm cô gái nhìn thấy mẹ con Lương Thanh, đôi mắt dần hiện ra vẻ kinh ngạc, còn có chút không vui, cô ấy ngần ngừ trong chớp mắt, ngay sau đó lại thể hiện ra một chút tâm tình phức tạp, thần sắc không tốt, Hách Tĩnh cảm thấy cô ấy có thể là đã hiểu lầm cái gì đó, liền cũng không có để ý.

Cũng không lâu về sau, Hách Tĩnh rất hối hận lúc đó mình đã khinh thường mà sơ sót, cô biết nếu thời gian quay lại, cô sẽ níu lấy cô bé kia không thả, còn bây giờ thì làm thế nào, Hách Tĩnh cũng không biết, cô chỉ biết cô hận không thể làm cô bé kia chưa bao giờ xuất hiện trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ăn cơm trưa xong, Hách Tịnh rất muốn đi thẳng về nhà, nhưng cuối cùng không còn cách nào khác đành đi gặp mẹ mình một chút, trong lòng cảm thấy thấp thòm không yên, sau đó liền theo mẹ cô đi đến nhà họ Đan.

Ăn cơm no, nên hai người từ từ leo lên cầu thang, chờ Lương Thanh cầm chìa khoá mở cửa, bất chợt người cô cứng lại.

Hách Tịnh không rõ chân tướng nhìn mẹ mình, Lương Thanh nhỏ giọng nói: "Khi ra khỏi nhà mẹ đã khoá cửa rồi, sao bây giờ cửa không có khoá." An ninh ở đây rất tốt, những người không có nhiệm vụ sẽ không được vào đây, cô cố gắng nhớ lại xem Đan Dũng có ở nhà hay không, còn Đan Nhĩ Nhã sẽ không có ở đây hiện giờ nó đang ở thành B, chưa đến kỳ nghỉ hè, nó sẽ không tự tiện trở về đây mà không thông báo trước, còn đi Trương giúp việc đã xin nghỉ việc rồi.

Chẳng lẽ là ăn trộm? Hách Tịnh có chút khẩn trương, còn Lương Thanh thì ít nghi ngờ hơn, cô rất có lòng tin với an ninh ở khu vực này, đang do dự không biết có nên đẩy cửa vào hay không, thì bất ngờ cửa từ bên trong mở ra xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc, làm hai mẹ con cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Nhĩ Nhã, sao bây giờ con lại ở đây?" Quan hệ giữa Lương Thanh với người con riêng này cũng rất hòa thuận, lập tức mở miệng hỏi thăm, sau đó dường như kêu Hách Tịnh vào nhà.

Mở cửa là một nam nhân mặc áo thun xanh quần sọc, vai rộng eo nhỏ, vóc người chắc và cân xứng, có một số thanh niên nhìn bên ngoài rần ròi kiên cường, nhưng cũng có những thanh niên nhìn rất cô độc, biểu hiện rất kiên cường, nhưng ở bên trong có nhiều tâm sự, nhìn tóc anh ta ướt nhẹp, chắc vừa mới tắm xong. Hách Tịnh biết học đại học sẽ được học quân sự, nhưng cô không nghĩ tới trải qua khóa học đáng vẻ công từ hàng ngày của Nhĩ Nhã trở nên như vậy. . . . . Cô không biết nên dùng từ gì để hình dung, dù sao bây giờ hình dáng của Đan Nhĩ Nhã cho cô cảm giác nhìn không giống lắm, Hách Tịnh quan sát đồng thời cũng phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, ánh mắt kia rất xa lạ và hết sức khác biệt, cô bỗng nhiên có cảm giác khác thường, cũng có chút ngượng ngùng, cúi đầu cúi gầy và nhìn thẳng vào mặt anh ta.

Trước tiên là hướng Lương Thanh gật đầu chào, không lưu lại cảnh tượng vừa quan sát Hách Tịnh, sau đó mới tiến lại Lương Thanh nói một câu: "Tôi là Đan Nhĩ Tín." Nói xong liền xoay người bỏ đi, vừa đi vừa dùng khăn lau khô tóc.

Hai mẹ con đều ngây người, nguyên nhân chính là anh em song sinh của Đan Nhĩ Nhã!

Anh ta và Đan Nhĩ Nhã quả thật rất giống nhau, Hách Tịnh lập tức hiểu được cảm giác khác thường vừa rồi là ở đâu ra, mới vừa rồi Đan Nhĩ Tín chú ý cô thì rõ ràng đây là lần đầu nhìn thấy người xa lạ, với ánh mắt bất bẻ cùng thăm dò, điều đó không hề xuất hiện ở trên mặt của Đan Nhĩ Nhã.

Lương Thanh cùng Đan Nhĩ Tín cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trước kia không tiếp xúc nhiều, hai người nói chuyện với nhau không quá mười câu, thậm chí cô còn nhớ người con riêng này đối với cô không có yêu thích, cự tuyệt tham gia hôn lễ của cô với ba chúng, chỉ là mẹ kế rất khó làm, hơn nữa Đan Dũng cũng không ép buộc, nên cô cũng không có phí sức tạo mối quan hệ này, mà Đan Nhĩ Tín cũng không nghĩ sẽ gặp cô ở đây, thời điểm thăm người nhà xong không có trở lại thành phố B nơi nhà của ông bà Đan đang ở, lần này sao nó lại đến đây, trùng hợp lần này Hách Tịnh lại đến nhà..

Lương Thanh mặc dù nghi ngờ, nhưng cô không mở miệng hỏi, chỉ là hiện giờ cô có chút luống cuống, khách sáo nói chuyện để ý nó một chút, bản thân cũng là chủ nhà, nếu không quan tâm sẽ không ôn hòa cho lắm, làm mẹ kế rất là khó! "

Cũng may Đan Nhĩ Tín mở miệng trước: "Tôi đi cùng lãnh đạo tới đây, khi nào xong việc trong quân khu, mọi việc xong xuôi, sẽ trở lại một chuyến, sáng sớm ngày mai sẽ đi." Hắn nhấn mạnh câu cuối cùng, giống như muốn tránh né, Lương Thanh cảm thấy được điều đó, gật đầu khách sáo nói: "Bình thường ba con đều mười giờ tối mới về, muốn hay không để đi gọi điện thoại nói cho ba con biết?"

"Không cần, tôi đã đánh thắng rồi." Nói như đinh đóng cột, còn mang theo một chút mất tự nhiên cùng cao ngạo, lần này Lương Thanh không muốn nói gì hết, bắt đầu dọn dẹp trước, sau đó gọi Hách Tịnh đem đồ ra.

Giọng nói của Đan Nhĩ Tín rất giống Đan Nhĩ Nhã, chẳng qua cách thức nói chuyện hơi khác biệt—— sự khác biệt này vốn có sẵn cộng thêm cố ý làm ra mà không hề hay biết. Theo như tin tức có được trong quá khứ, hơn nữa vừa rồi thái độ lạnh nhạt của anh ta cùng với vẻ mặt cao ngạo, Hách Tịnh cho rằng anh ta sẽ không để ý đến mình, thật không nghĩ đến sau khi lau tóc xong hắn đem khăn lông ném một cái, đến ngồi bên cạnh cô, vẫn gương mặt cao ngạo lạnh nhạt lên tiếng hỏi cô: "Cô tên gì?"

Hách Tịnh kinh ngạc nhìn anh ta, dựa theo tình hình thực tế trả lời, Đan Nhĩ Tín gật đầu một cái, lại hỏi cô học trường học nào lớp mấy, tiếp tục nói chuyện với dáng vẻ như vậy. Hách Tịnh vừa trả lời cẩn thận vừa che dấu tâm tình của mình, trước khi trả lời vấn đề của anh ta. Đối với Hách Tịnh mà nói, cô đã từng trò chuyện với Đan Nhĩ Nhã rồi, không thể xem Đan Nhĩ Tín là người xa lạ được, đối phương dễ dàng nhìn thấy, nên hỏi thì đáp, giữa họ có sự không tự nhiên cho lắm.

Lương Thanh khẽ nhú mày, mở miệng trước sau điều chỉnh vẻ mặt, mang theo tia hiếu ý thể hiện ra: "Tịnh Tịnh, đợi lát nữa mẹ bảo tài xế Vương đưa con về nhà, những trái cây này thì con không thể mang về hết, để lại cho anh Nhĩ Tín một ít."

Hách Tịnh lập tức nói: "Không cần, trong nhà vẫn còn, mẹ để lại đây đi, con tự mình ngồi xe về nhà." Nói xong cũng đứng lên cáo từ, không cần mẹ nhắc nhở, cô cũng biết mình nên đi.

Đan Nhĩ Tín khẽ nhú mày đứng lên, chậm rãi nói: "Di Lương, đi đừng khách sáo, tôi không ăn trái cây, toàn bộ để cô ấy mang về đi." Hai mẹ con đều

mở miệng từ chối, anh ta không thể lung lay được, không biết lấy chìa khoá xe từ đâu ra, nói: "Tôi lái xe đến, để tôi đưa em về."

"Không cần." "Không cần!" Hai mẹ cùng đồng thanh, chỉ là một người thì khách sáo, một người khác khá vội vàng. Nhìn thấy được vẻ luống cuống của mình, Lương Thanh hơi lúng túng mà nói: "Con vừa trở về còn phải nghỉ ngơi cho tốt, để đi gọi tài xế Vương đưa em nó về." Suy nghĩ một chút lại bổ sung: "Chúng tôi thuận đường về còn phải mua vài món đồ."

Hách Tịnh liếc nhìn mẹ cùng phối hợp gật đầu: "Đúng, em có chút đồ cần mẹ cùng đi mua."

Đan Nhĩ Tín vừa nhú lông mày, cười, chỉ là nụ cười kia thấy thế nào giống như mang theo tia giễu cợt.

Lương Thanh không để ý đến phản ứng của nó, vội vã thu thập xong đồ dẫn theo con gái ra cửa.

Chờ tài xế tới, Lương Thanh nhỏ giọng vội vàng dặn dò con mình: "Đan Nhĩ Tín với anh trai nó rất khác nhau, con không nên qua lại với nó."

Hách Tịnh nghĩ thầm nếu như không đến tìm mẹ, chỉ sợ ngay cả cùng anh ta gặp mặt cũng sẽ không, nói gì lui tới, chỉ là cô vẫn gật đầu đáp ứng cảm nhận được sự quan tâm của mẹ mình.

Lương Thanh vẫn không có yên tâm, do dự một chút, trong lòng đấu tranh có nên mở miệng hay không khi thấy con gái mình càng ngày càng đẹp như đoá hoa chớm nở, nhưng cuối cùng cô vẫn hạ quyết tâm, tiếp tục nói: "Hắn. . . . đạo đức không tốt lắm, bậc tiểu học đã bắt đầu hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, đến bậc trung học thiếu chút nữa giết người, còn có cả nữ sinh, việc đó, vì hắn mà mang thai, " thấy con gái mình hiểu rõ trắng đen, mắt lập tức tròn to, Lương Thanh cảm giác có chút thẹn thùng, cô dường như gạt bỏ hô hấp, vượt qua những lời khó nói liền kể lại hết: "Sau lại nữ sinh kia sanh non, nháo nhào muốn tự sát, Chú Đan không còn biện pháp đành đưa hắn đến học trường quân đội."

"Cho nên tôi không phải người tốt, tất cả con gái đối với tôi nên tránh xa, đúng không, Di Đan?" Giọng nam lạnh lùng từ sau lưng truyền đến, hai mẹ con trong nháy mắt hóa đá, sắc mặt Lương Thanh càng thêm trắng bệch, cô nghiêng đầu thấy biểu cảm lạnh lùng của Đan Nhĩ Tín theo bàn năng đem Hách Tịnh giấu ở sau lưng.

Hách Tịnh cũng hơi xấu hổ, cô khẽ nhích người ra, hướng Đan Nhĩ Tín cúi đầu chào xin lỗi: "Thật xin lỗi." Sau đó thì sao, nói gì, từ trước đến giờ tài ăn nói hơn người của Hách Tịnh bây giờ cũng làm khó cô, nói chúng tôi không nên sau lưng nói xấu anh, còn là nói chúng tôi nên tin tưởng anh không có hư như vậy?

Giương mặt Đan Nhĩ Tín trở lại bình thường vừa cười, thoáng chốc ném thứ gì tới, Hách Tịnh theo phản xạ đưa tay nhận được, phát hiện một xâu chìa khóa, Đan Nhĩ Tín đối với sự sững sờ của hai mẹ con chậm rãi giải thích: "Ra cửa đã quên mang theo chìa khóa, Di Đan, Hách *****, xin lỗi các người, chút nữa tôi còn phải đi ra ngoài, không thể ở lại mở cửa cho các người." Nói xong liền xoay người lại, bước chân nhàn nhã giống như là tản bộ.

Thì ra Lương Thanh ra cửa quên mang theo chìa khóa, nhận lấy cái chìa khóa từ con gái đưa tới, sắc mặt Lương Thanh vẫn như cũ không thể dịu xuống, Hách Tịnh đang muốn mở miệng trấn an mẹ, thì tài xế Vương lái xe tới, hắn thấy hai người ở bên ngoài chờ, vội vàng xuống xe nói xin lỗi: "Thật xin lỗi thưa bà Đan, tôi rất cố gắng để không đến trễ, sao không gọi điện thoại cho tôi trước khoan hãy xuống lầu, bên ngoài trời lạnh lắm, xin mời lên xe."

Hai mẹ con im lặng không nói chuyện nữa thẳng đường đến thành C, ở trước cửa khu vực nơi Hách Tịnh ở, Hách Tịnh mở miệng ngăn không để tài xế Vương xuống xe đăng ký, cười nói: "Ông Vương, ông vất vả rồi, bên trong đường hẹp chạy xe vào không tốt, con cùng mẹ tản bộ đi vào là được, ông ở bên ngoài nghỉ ngơi một lát đi." Nói xong xuống xe vào cửa quầy bán đồ lật vật, rất nhanh liền ôm hai lon đồ uống lạnh ra ngoài, Lương Thanh không uống đồ lạnh, nên Hách Tịnh cầm một lon đưa cho bảo vệ gác cửa, một lon đưa cho tài xế Vương.

Tài xế Vương được Lương Thanh đồng ý cũng vui vẻ ở trên xe uống nước nghỉ ngơi, bảo vệ tiểu khu tay cầm nước uống tay giúp Hách Tịnh lấy đồ trên xe xuống đi nhanh về phía trước —— anh ta đối với những người sống trong khu này ai cũng quen thuộc, sớm biết nhà nào mấy người sống lâu nào cũng nhớ rất rõ.

Cuối cùng hai mẹ con cũng có thời gian thảo luận tiếp chuyện vừa rồi.

"Là mẹ sơ xuất, Đan Nhĩ Nhã thông minh như vậy, mà họ là anh em sinh đôi, nên nó sẽ không có ngốc, mặc dù thông minh này không dùng đúng chỗ." Trong lời nói của Lương Thanh mang theo ân hận lẫn thù hận.

Hách Tịnh không biết nói gì, chỉ đành chuyên tâm ăn kem của mình, thật ra thì cô cảm thấy Đan Nhĩ Tín thật lòng xuống đưa chìa khóa, tình cờ nghe được những lời nói của hai mẹ con cô. Nhìn biểu hiện của anh ta, dường như đối với Lương Thanh có thái độ không thân thiện lắm, lần này nghe hai người nói chuyện, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa, Hách Tịnh có chút lo lắng nhìn mẹ mình.

Sắc mặt Lương Thanh có chút trắng bệch, thấy ánh mắt lo lắng của con gái lập tức an ủi: "Con yên tâm, con và nó sau này sẽ không có cơ hội gặp nhau, cho dù có gặp mặt, nó cũng không dám làm gì được con."

Hách Tịnh thấy mẹ hiểu lầm, trong lòng cảm thấy khó chịu, suy nghĩ một chút bèn hỏi: "Mẹ, mẹ ở nhà họ Đan có hạnh phúc không?"

Lương Thanh nghe vậy liền giật mình, đầu tiên không biết làm sao, sau lại từ từ quay mặt sang, thấy vẻ mặt ân cần của con gái không mang theo ý gì, trong lòng có một dòng nước ấm xôn lên, lập tức cảm thấy nhiệt độ trong người lên cao rất nhiều, lời nói không có mạch lạc: "Tịnh Tịnh, mẹ rất hạnh phúc, không có ai là không thương mẹ, con yên tâm, mẹ sống rất tốt."

Hách Tịnh mỉm môi, lại hỏi: "Con nghe nói, lần trước mẹ cùng chú Đan trở về thành B, chỉ có hai ngày liền trở về nhà, có phải hay không ở bên nhà họ Đan. . . . ."

Trong lòng Lương Thanh dường như trở nên tốt hẳn lên, cô hít sâu một hơi, mang theo thần sắc nhẹ nhõm nói: "Con yên tâm, Chú Đan" dùng một chút rồi không nói tiếp, vốn mặt đang trắng chuyển sang đỏ ửng, cô lấy lại bình tĩnh mới nói tiếp: "Tóm lại con không phải lo lắng cho mẹ, thằng bé Đan Nhĩ Tín kia cũng chỉ làm ồn ào một chút, nói vài lời khó nghe, nó cũng không dám làm gì đâu."

Thế nhưng Hách Tĩnh không hiểu sự việc ra sao, nhưng nhìn bộ dạng mẹ như vậy chắc cũng phần nào yên tâm, chỉ là không nhịn được mở miệng khuyên mẹ: "Mẹ, bất kể như thế nào, Đan Nhĩ Tín cũng là con trai của chú Đan, quan hệ giữa hai người đừng làm căng thẳng thêm, nếu không, chú Đan rất khó xử."

Kể từ khi cha mẹ ly hôn, Hách Tĩnh trở thành người quán xuyến tất cả trong gia đình, sau này mặc dù có mẹ kế Lý Băng, nhưng hai anh em họ Vu không lúc nào để cô bớt lo nghĩ một chút, dần dà tính cách cô trở nên chu đáo luôn lo nghĩ cho người khác, ngoài ra còn do lý thuyết xương, nên không nhịn được liền nói ra những lời nói như vậy, lời vừa nói ra, hai mẹ con cũng cảm thấy không đúng, có cảm giác sai, vì vậy hai người lúng túng, ánh mắt phức tạp Lương Thanh nhìn chằm chằm Hách Tĩnh một hồi lâu, cho đến khi kem trong tay Hách Tĩnh tan hết, kem chảy ra dính vào tay thấy nhờn nhớt nên Hách Tĩnh muốn đi vào nhà, nên Lương Thanh mới chột tính lại, sờ sờ tóc con gái tạm biệt: "Thời gian không sớm, con lên nhà đi, mẹ về đây."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sự việc phát sinh ở nhà họ Đan cũng không có ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của Hách Tĩnh, qua cuộc trò chuyện đó, quan hệ giữa hai mẹ con được cải thiện hơn nhiều, biểu hiện là số lần gọi điện thoại cho nhau tăng lên đáng kể. Đạo này công việc của Lương Thanh không còn bận như trước, cô đã có thời gian đi dạo phố mua sắm, có lúc còn cùng Đan Dũng đi du lịch trong nước đôi khi còn ra nước ngoài, dường như mỗi lần đi du lịch cô đều mua quần áo, trang sức hoặc đồ chơi về làm quà tặng Hách Tĩnh, nhưng mà quần áo Hách Tĩnh mặc hàng ngày rất đơn giản gọn gàng, đối với mấy đồ này cô không thích hợp lắm, nhưng đây là quần áo mẹ tặng nên cô cũng nhận lấy.

Có một lần Vu Tĩnh Hàm lục đồ của cô đã lớn tiếng kêu lên: "Trời ơi, đây là cái gì? Nào vậy, kẹp tóc, còn có cả khăn lụa, Hách Tĩnh chị có được từ đâu?"

Hách Tĩnh kỳ quái nhìn cô ta một cái, không chút để ý nói: "Không phải em có rất nhiều đồ sao?" Đồ của Vu Tĩnh Hàm chiếm hết ba phần tư tủ quần áo, hai phần ba ngăn kéo tủ, hai người xài chung phòng nhưng chỉ có kệ sách là Hách Tĩnh dùng nhiều nhất, còn giường Vu Tĩnh Hàm chiếm hơn phân nửa, cô ta còn không hài lòng hay sao?

"Cái gì đây!" Vu Tĩnh Hàm mang theo vội vàng nói: "Đây là kiểu dáng mới nhất của Chanel trong năm nay, còn có cái kẹp tóc này, tiền mua nó có thể mua được mười bộ đồ, còn nữa nhãn hiệu khăn lụa này trong nước đã không còn bán, Chị, không phải chị ăn trộm chứ? !" Nói xong, âm thanh của Vu Tĩnh Hàm càng ngày càng nhỏ, còn nhìn chung quanh.

Hách Tĩnh bị đáng về lên la lên lút của cô ta làm cho dờ khóc dờ cười, đành phải giải thích: "Mẹ của chị mua cho chị."

"Cái gì!" Vu Tĩnh Hàm háng giọng hô lên, giết người nha, "Mẹ cũng quá thiên vị! Em là con ruột của mẹ, mẹ còn chưa mua, tại sao mua cho chị hả. . . .". Vốn trong lòng Vu Tĩnh Hàm còn đang hoài nghi, nghe được câu trả lời, mang theo ý nghĩ liền mở cửa kêu lên, nhưng nhìn Hách Tĩnh không chút cử động nào, nhớ lại lời nói của chị ấy, lập tức nhận ra nửa ngày mới mở miệng: "Chị nói là mẹ chị? Mẹ ruột của chị?" Khí thế giảm đi ít nhiều.

Hách Tĩnh tức giận gật đầu một cái, nhìn thấy khuôn mặt hăm mộ của Vu Tĩnh Hàm "Mẹ chị thật tốt, em cũng muốn có người mẹ như vậy, còn có ông bà ngoại ở nước ngoài, thật hăm mộ chết đi! Không được, chị này chút nữa phải cho em mượn mặc mấy ngày!" không nói nhiều, Vu Tĩnh Hàm đem vấy khoa tay múa chân ướm thử vào người, dường như không vừa nhưng vẫn luyến tiếc nhìn nó.

Hách Tĩnh thiếu chút học máu ra ngoài, nghĩ thầm người mẹ ruột này nếu có thể đối với cô, đối bao nhiêu mình cũng nguyện ý đổi. Thấy Vu Tĩnh Hàm mắt sáng tiếp tục lục đồ của cô trong ngăn kéo mà vẫn không nhìn thấy gì khác, bất đắc dĩ nói: "Đừng tìm nữa, cần gì chị cho em mượn, chỉ cần nhớ trả cho chị, nhớ đừng làm hư, còn nữa phải trả lại cho chị, chị mới cho mượn tiếp." Không phải cô hẹp hòi, thật sự là Vu Tĩnh Hàm có tiền sử mượn đồ không trả, còn cầm đi cùng bạn học đối với nhau, sau khi bị hư thì vứt đi, đồ trả về chỗ cũ rất ít. Hách Tĩnh đối với đồ dùng của mình cũng rất tiếc, sử dụng đồ rất ngăn nắp, gọn gàng không tùy tiện, vì vậy rất ít hao tổn, đồ của cô bị hư đều do Vu Tĩnh Hàm làm, trong đó có mấy ảnh do ông bà ngoại Lương cho cũng bị —— hư, còn có vòng cẩm thạch của bà nội cho cũng —— bể.

Mặc dù Vu Tĩnh Hàm miễn cưỡng đáp ứng, nhưng sắc mặt lại vui mừng hơn hờ, những thứ đồ này thật tốt, cô không nỡ đổi với người khác !

Thời gian trôi qua nhanh, trong nháy mắt Hách Tĩnh đã lên lớp mười một, cuộc sống của cô vẫn bình thường không thay đổi, chỉ là lúc này khoa học tự nhiên và khoa xã hội cùng nhau tổ chức các cuộc thi, Hách Tĩnh đối với các cuộc thi bất kể có hứng thú hay không, các thầy cô đều yêu cầu cô tham gia, tất cả các môn thi cũng tổ chức một lượt, vì vậy cô không có nhiều thời gian dành cho bản thân.

Sau lần tranh chấp trước qua đi, Hách Tĩnh, trên mạng online đều trò chuyện thẳng thắn, chỉ cùng mọi người thảo luận những chủ đề cảm thấy hứng thú, rất ít nói tới chuyện của mình, mà rất khéo là, tần số xuất hiện của tên "Quý thị nhất nặc" cũng ít đi rất nhiều, dường như chưa từng xuất hiện, chắc gần đây có việc bận.

Thời gia hai người vào mạng Internet cũng giảm bớt, cơ hội online dĩ nhiên ít hơn rồi, Hách Tịnh cuối cùng không cần tức giận nữa, xấu hổ nhìn máy tính nghiêng răng nghiêng lợi.

Kể từ khi Vu Hạo Dương dọn vào nhà họ Hách, sau đó thay đổi rất nhiều, vốn là một thiếu niên nghịch ngợm hiện tại rất trầm lặng, cũng không đi đánh nhau, dường như chỉ dùng thời gian để học tập, vốn ban đầu rất tệ nhưng bây giờ thành tích từng ngày có tiến bộ, Lý Băng hết sức mừng cho sự thay đổi của con trai, nghĩ hết tất cả biện pháp giúp đỡ con mình. Thật ra thì không chỉ có Lý Băng, tất cả mọi người trong nhà đều ủng hộ anh ta, vì vậy những môn xã hội thì có Lý Băng cùng Hách Kính kèm, còn những môn học tự nhiên thì có Hách Tịnh, cả dãy nhà trong trường đại học C đều là các giáo viên, trong hoàn cảnh này rất may mắn, cộng thêm bản chất của anh ta cũng thông minh, nên Vu Hạo Dương không muốn tiến bộ cũng không được.

Vì vậy sau một năm học tập, lại là con của giáo viên, Vu Hạo Dương cũng được thi vào trường trung học Thực Nghiệm, Tuy rằng không học giỏi như Hách Tịnh, nhưng đối với thành tích trung bình của Vu Hạo Dương mà nói, đây được xem là tiến bộ vượt bậc, đây là trường trung học nằm trong top 5 trường trọng điểm.

Ngay cả thành tích của Vu Tĩnh Hàm cũng tiến bộ, từ nhỏ cô con gái này đã quen học ở trung học cơ sở C, Lý Băng tính đem cô con gái này chuyển tới trường trung học Thực Nghiệm, để cô dễ dàng chăm sóc cho hai đứa con, nhưng Vu Tĩnh Hàm sống chết cũng không đồng ý, đầu tiên là nói trường trung học Thực Nghiệm quá xa, cô không muốn dậy sớm như thế sẽ không tốt cho sức khỏe của mình, còn nói trường trung học C chất lượng dạy học tốt hơn, ở đây đã quen nhiều bạn học, tóm lại là không muốn chuyển sang trường học khác, Lý Băng suy nghĩ đến Hách Kính đang dạy ở trường đại học C, gần trường trung học C, nên cũng không có kiên trì nữa.

Lớn thêm một tuổi, hai anh em họ Vu không chỉ thành tích có tiến bộ, mà ngoại hình cũng thay đổi theo. Có lẽ do di truyền gen tốt, nên chỉ cần tập luyện chăm chỉ, cô gái mập mạp Vu Tĩnh Hàm đã cao thêm không ít, liền có dáng hình thon thả rất nhiều, trở thành thiếu nữ có hình dáng xinh đẹp, cộng thêm cô ta rất điệu đà trong lớp nên nổi tiếng là mỹ nữ, bên cạnh thường xuyên có con trai vây quanh. Lý Băng rất lo lắng sợ con gái yêu sớm, nên nhờ Hách Tịnh đến đó thăm dò, đôi lần sự khinh thường và chế cười của Vu Tĩnh Hàm: "Những tên tiêu tử kia còn con nít biết cái gì, tầm còn do mẹ tầm cho, cái tôi muốn chính là tình yêu! Tựa như Scarlett cùng Rhett Butler, cô nói xem Scarlett có phải ngu không? Ashley có gì tốt, Rhett Butler vừa đẹp trai vừa có tiền, còn yêu cô ta tha thiết như vậy, cô ta lại không chọn!"

Hách Tịnh ở trong lòng liếc mắt xem thường, một cô gái mười hai tuổi học theo tiểu thuyết không phải chuyện xấu, nhưng Rhett Butler kia rất lớn tuổi, đáng tuổi cha của cô ta, sao không chín chắn cho được.

Cũng không phải lo lắng cô ta yêu sớm, đứa trẻ này chỉ muốn những chàng trai giống Rhett Butler, con đường phía trước vẫn còn rất dài.

Về phần Vu Hạo Dương, tình hình trở nên khác.

Anh ta tựa như thời kỳ mùa xuân, giống như cây cối nhanh chóng đâm chồi nảy nở, sau đó phiêu du khắp nơi, đúng vậy, anh ta thật sự rất khoáng đạt.

Vu Hạo Dương vốn là thanh tú xinh đẹp "mặt trắng nhỏ", loại vóc dáng cao gầy nhỏ bé yếu ớt, rất giống con gái, có lần Hách Tịnh còn nghi ngờ đoán chừng hẳn thừa hưởng gen con gái của Lý Băng, nhưng bây giờ cô không nghĩ như vậy.

Chỉ sau một năm tập luyện, Vu Hạo Dương không chỉ có vóc dáng tăng cao lên, khiến cho anh ta đứng cạnh những nam sinh khác ở trường giống như hạc đứng giữa bầy gà, ngay cả ba vòng cũng gia tăng —— không cần hoài nghi, thật sự là ba vòng, theo Hách Tịnh quan sát, anh ta đã có cơ ngực rồi! Dĩ nhiên, hiện trường quan sát là vào ban đêm, khi anh ta học bài đến khuya mới đi tắm, trong lúc đang tắm bị một người họ Hách nào đó mất nhầm mắt mở đi vệ sinh, kết quả chưa kịp vào liền bị đẩy ra ngoài, cái đầu té xuống một cái rất đau, đêm đó trí nhớ Hách Tịnh rất rõ ràng cho dù rất đau nhưng ấn tượng vẫn làm cô nhớ mãi. Dĩ nhiên, chuyện này rất ám muội, nên cô không dám đề cập tới.

Tóm lại, một thiếu niên mười lăm tuổi không chỉ có vóc người trở mã, khuôn mặt cũng dần mất đi nét nữ tính chuyển thành điển trai, từ từ thể hiện rõ là một nam nhân, cộng thêm thành tích học tập tốt đẹp, chăm tập thể thao, Vu Hạo Dương ở trong trường chính là bạch mã hoàng tử trong lòng biết bao cô gái, tới chỗ nào cũng có nữ sinh nhìn lên, cười duyên, còn có cô ý tiếp cận.

Nhưng đáng tiếc chính là, Vu Hạo Dương đủ đẹp trai, giàu có, nhưng anh ta không để ý đến ai. Anh ta chỉ quan tâm đến học tập, còn thời gian rảnh ngoài ăn cơm, ngủ ra thì anh ta chỉ chuyên tập thể dục, các nữ sinh quang minh chính đại nhìn anh ta, cũng chỉ thừa dịp anh ta đang trên sân bóng chơi đùa tập luyện mà nhìn.

Chiều hôm đó sau giờ tan học, Hách Tịnh theo thường lệ cùng các bạn chung ký túc xá đến căn tin ăn cơm, thấy hôm nay mọi người sao không tìm chỗ ngồi ăn, mà cầm hộp cơm trên tay chạy ra ngoài, không nhìn được liền hỏi, có một bạn gái hướng Hách Tịnh giải thích: "Hôm nay lớp mười có trận đấu bóng rổ."

Hách Tịnh gật đầu một cái, bày tỏ biết rồi: "Vậy là sao hả?"

Mấy nữ sinh nhìn thoáng qua, có người cười hi hi nói: "Có anh chàng đẹp trai cùng với ăn cơm, rất lợi cho tiêu hóa."

Một nữ sinh khác bĩu môi: "Nói thẳng ra là cô nhìn Vu Hạo Dương chơi bóng, còn biện minh."

"Ha, chẳng lẽ cô không giống như vậy sao? Đừng nói với tôi anh chàng đẹp trai kia không phải Vu Hạo Dương nha."

Hách Tịnh ngạc nhiên, đây là tình huống gì, trước đây Vu Hạo Dương là một anh chàng nghịch ngợm quậy phá giờ sao trở thành như thế này rồi, làm cho tất cả con gái trong trường động lòng? Khi cô đang vội vã chạy tới sân bóng, cô còn nhìn thấy các chị lớp mười hai cũng vì nam sinh đang đến kia nào loạn lên (nghiêm chỉnh mà nói là nam nhân anh tuấn), không phải kỳ thi tốt nghiệp là quan trọng sao?

Bởi vì có bất đồng với nhau nên lúc ở trường học cô và Vu Hạo Dương cũng không có gặp mặt, xung quanh Hách Tĩnh dường như không có ai biết cô cùng với Vu Hạo Dương có quan hệ, suy nghĩ một mình ăn cơm rất buồn, hơn nữa trong lòng cô chút hiểu kỳ, Hách Tĩnh cũng mang theo hộp cơm cùng bạn học gia nhập đội ngũ si tình.

Có lẽ cuộc sống tại trường trung học quá nhàm chán, nên các học sinh nam có thể đi đến sân bóng xả stress, các bạn học sinh nữ chỉ biết chọn la hét, cổ vũ để phát tiết thôi.

Hách Tĩnh cùng đám bạn chưa tới chỗ ngồi liền bị những tiếng hoan hô hấp dẫn, chỉ thấy phía trước sân bóng rổ ba tầng ngoài đều là người, nam có, nữ thì nhiều hơn, từ những tiếng hoan hô cổ vũ hơn nữa còn là Vu Hạo Dương ném bóng, bên cạnh có những âm thanh mềm mại đồng thời hô: "Vu Hạo Dương, anh thật giỏi!" "Vu Hạo Dương, cố gắng lên!"

Những bạn cùng phòng ở bên trái và bên phải Hách Tĩnh tự nhiên xông lên, đang phải che chắn cho hộp cơm không bị rớt, căn bản không nhìn thấy người đang đi tới, mà còn phải chen lấn đến vị trí có thể xem được.

"A? Hách Tĩnh, bạn cũng tới xem bóng hả?"

Hách Tĩnh cầm hộp cơm ngẩng đầu lên, nhìn trường lớp Đại Phùng đang gương to mắt nhìn, Đại Phùng người to như cột điện lại cao, thân thể đứng chắn lối đi làm cho Hách Tĩnh phải chờ mấy bạn gái kia mở lối đi khác, lúc này cô mới có thể nhìn thấy tình hình sân bóng, mà không cần bạn học giải thích tình hình phía dưới.

"Ai u, thì ra là bạn lớp trưởng của chúng ta, bạn lớp trưởng chỉ thấy một người đẹp thôi, chúng tôi chỉ là cây cối hoa cỏ nên không nhìn." Cùng đến có một cô gái không vui, bỗng nhiên trọng tài kêu dừng trận đấu, cô ta tiến vào lối đi mở rộng tầm mắt bắt đầu tìm đại Phùng tính sổ.

Đại Phùng vuốt đầu cười cười mấy tiếng, cô gái kia nhìn vóc dáng mình một chút, sau nhìn lại so với Hách Tĩnh, vừa cười mấy tiếng, hướng về phía Hách Tĩnh mang theo tia nịnh hót.

Hách Tĩnh sinh nghi cảnh giác, người tự nhiên ân cần với mình thì không phải kẻ gian cũng không tốt lành gì, cô cũng nhận ra mình không có sức quyến rũ lớn như vậy có thể hấp dẫn em gái thanh mai trúc mã của lớp trưởng đến nỗi ngày nhớ đêm mong. Đại Phùng chỉ là gặp nạn nhờ cô giúp đỡ, lần trước anh ta đối với cô cũng chỉ cười, Hách Tĩnh liền giả bộ bệnh xin nghỉ phép mấy hôm.

Nhưng hiển nhiên có người chẳng suy nghĩ, các bạn cùng lớp tiếp tục trêu chọc lớp trưởng Đại Phùng này, còn có người nhìn Hách Tĩnh nháy mắt, không để ý gì đến trận đấu, hưng phấn hướng Đại Phùng đang đỏ mặt tía tai huyền não la lên một tiếng.

Đại Phùng, anh thật to gan, tiếng hét làm cho một số người đang xem trận đấu quay lại nhìn, trận bóng rất ồn ào, não nhiệt nên cô nghĩ nhất định sẽ không nghe thấy tiếng hét vừa rồi. Tốt nhất là những người đang chơi bóng dưới khán đài, như thế họ sẽ không chuyên tâm, vừa rồi đang có một cầu thủ cướp được bóng dễ dàng, tự nhiên bị tiếng hét này làm phân tâm quên chuyện bóng, biến thành dẫn bóng chạy, không đánh bóng vào, nhưng trọng tài không theo quy tắc nhắc nhở, khiến những người xem trên khán đài tức nổi trong tiếng reo hò cổ vũ.

Chờ Hách Tĩnh hết phân tâm lại nhìn ông anh xui xẻo của mình mà thấy bức mình, Không phải Vu Hạo Dương chơi bóng rất lợi hại, tại sao bị đám con gái mê trai kia làm cho phân tâm nhỉ? Ôm bóng chạy sai vị trí vi phạm luật, thật là mất mặt, cô nghĩ mình không nên theo trào lưu cùng mọi người đến đây xem trận đấu này!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Đại Phùng chỉ cần lớn tiếng một chút đã làm người khác sợ, nhưng với Hách Tĩnh và các bạn cùng phòng thì không, các cô gái này lúc đầu còn sùng sốt, sau ngược lại càng thêm thích thú.

"Không được nóng? Lớp trưởng à, theo đuổi bạn gái, nhất là theo đuổi bạn gái xinh đẹp, không chỉ có thái độ kiên nhẫn, mà da mặt phải dày, anh như vậy không được nha." Một cô bạn gái khác đang múc cơm ăn, đưa mắt nhìn xuống sân bóng, không đợi nuốt cơm xuống liền liếc mắt nhìn lên đánh giá Đại Phùng.

"Đúng thiệt là, như đã nói, em gái tiểu Cầm tháng trước còn tới cửa tra hỏi, anh đây là như thế nào? Người yêu đây yêu cầu tan học?" Một nữ sinh khác lại quơ quơ cái muỗng chỉ trích anh ta.

"Thế này là sao!" Đại Phùng lên tiếng đẩy cái muỗng ra, chọc cho nữ sinh kia trợn mắt to nhìn cái muỗng đang ở trong tay Đại Phùng, rồi nhìn lại hộp cơm trong tay mình còn hơn phân nửa, do dự dùng tay của mình lấy thức ăn, xem cái nào nhanh hơn.

"Là như vậy, câu lạc bộ thể thao của trường đang tổ chức thi bóng rổ nữ, tôi tìm các bạn tính toán xem tham gia như thế nào, các chị lớp mười hai đang chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học thì không tính, chúng ta lớp mười một cùng với các em lớp mười nhất định phải tham gia. Bước đầu là các lớp tranh tài với nhau, trận chung kết cuối cùng thì hai đội sẽ tranh nhất nhì, sau đó còn phải chọn những cầu thủ xuất sắc ở các lớp mười cùng lớp mười một tạo thành một đội ngũ, tôi trường biểu diễn, để ban hiệu trưởng quan sát." Rốt cuộc Đại Phùng cũng tìm được cơ hội nói hết, dùng giọng điệu như ra lệnh, sau đó tha thiết nhìn chăm chăm Hách Tĩnh.

Hách Tĩnh bắt đầu dĩ thử dài, liều chết giãy giữa: "Ha ha, rất tốt nha, tranh tài là phụ, hữu nghị mới là chính, lớp trưởng anh ổn chứ, vậy tốt, tổ chức đi, lúc đó sẽ có rất nhiều người tham gia." Nhìn chung quanh, mới vừa rồi các bạn cùng phòng còn trêu chọc rất dữ dội, bây giờ phát hiện bọn họ chỉ nhìn trời, nhìn đất, còn giả bộ vui đầu ăn——không hại chết cô mới lạ! Những lời vừa rồi chọc phá lớp trưởng đầu rồi hả? !

Sự thật chứng minh, liều chết giãy giữa cuối cùng cũng phải chết .

"Hách Tĩnh, bạn là học sinh giỏi của trường, ở lớp chúng ta nhìn chung vóc dáng của bạn cũng cao, mình nghĩ, cuộc so tài này như thế nào cũng được, nhưng biểu diễn bạn nhất định phải tham gia, " Đại Phùng tự nhiên mà nói, cuối cùng vẫn không quên khen tặng cô"anh ta ngừng một chút, hướng chỗ cô vừa đứng, nói tiếp: nửa trường học đến xem cũng đủ để bạn cố gắng lên, còn có ban hiệu trưởng nữa, chẳng phải sẽ nổi tiếng nha, không, đoán chừng là rất nổi tiếng, nghe nói có người tiếng tăm lừng lẫy như Hách Tĩnh đây tham gia, điểm ấn tượng cũng phải tăng vùn vụt. . . Thật tuyệt!"

"Ta sẽ đánh chết ngươi!" Hách Tĩnh rốt cuộc nổi đóa, còn những"Ánh mắt", nhìn cô như một danh nhân!

Nói tới nói lui, thi thì thi, phải bắt buộc tên Đại Phùng ký cam kết giúp mình trực quét dọn vệ sinh n lần (n phải không định số, phải xem đại ***** tâm tình), Hách Tĩnh nhắm mắt đáp ứng tham gia trận bóng rổ, không chỉ có thi đấu biểu diễn, đội bóng rổ cô còn phải làm đội trưởng, người chủ lực của đội——đoán chừng điều này cũng là chủ ý tốt của Đại Phùng, trước tiên cũng chỉ nói cho dễ nghe, nguyên nhân chủ yếu ban khoa học tự nhiên có rất ít học sinh nữ, trừ những bạn nhỏ người, thấp và mập không chạy nổi, tất cả đều phải thi, vừa lúc đủ 7 cô gái, năm người chính còn hai người dự bị, không dư không thiếu người nào.

Hơn nữa đây là lớp trọng điểm của trường, lại còn là con gái, mọi người rất xem trọng học tập, những thứ khác đều không quan tâm, cảm giác tập thể vinh dự không thành vấn đề với họ, thành tích học tập tốt mới quan trọng. Ngoài ra Hách Tĩnh còn là lớp phó học tập nếu không xung phong, căn bản sẽ không có ai lãng phí thời gian đi tham gia thi đấu, vì vậy Hách Tĩnh không chỉ làm đội trưởng mà còn phải mỗi ngày đến từng phòng bắt mọi người tới luyện tập, trong lòng có nhiều oán trách nhưng ngoài mặt phải cầu xin họ tham gia, thật sự khổ không thể tả.

Đều là tại cái tên đáng chết Đại Phùng! Hách Tĩnh lần nữa nguyên rủa anh ta, hi vọng anh ta sẽ mất ăn mất ngủ, tóc rụng, sẽ bị em gái Thanh Mai Trúc mã đánh chết . . . . .

Chạng vạng tối, Hách Tĩnh từ trong phòng ăn cơm, cam chịu số phận đem hộp cơm đặt trên lò nhiệt cho nóng, bởi vì trận bóng rổ xui xẻo này, ngay cả cơm tối cô cũng chưa ăn, chỉ sợ sau khi đại hội thể thao lần này kết thúc cô sẽ bị đau bao tử.

Mới vừa thay quần áo thể thao xong, đang thắt dây giày, dưới lầu truyền đến tiếng quản lý ký túc xá gọi mở cửa: "241 Hách Tĩnh, có người tìm!"

"Biết rồi!" Hách Tĩnh cũng lớn tiếng trả lời, trong ký túc xá tuy có điện thoại, nhưng mọi người lại thích truyền tin trực tiếp hơn..., ít phiền toái, vì vậy nội bộ liên lạc hay là..." truyền tin căn bản đều dựa vào rống" với nhau, dù đã được giáo dục tốt vài chục năm nhưng cuối cùng Hách Tĩnh cũng không khỏi nhập gia tùy tục.

Lúc xuống lầu gặp phải mấy bạn học kiêm đồng đội, Hách Tĩnh vội vàng kêu: "Đừng quên đi xuống sân tập." Đôi lấy ánh nhìn kinh ngạc của những người kia, nói: "Cuối tuần là thi giữa kỳ, Không phải Đại Phùng đã nói ngừng luyện tập hai tuần sao?" Đại Phùng bây giờ ở trong lớp kiêm lớp trưởng cùng Huấn Luyện Viên kết hợp với những huấn luyện viên khác, tất cả đều là cầu thủ trong đội bóng rổ chơi tương đối giỏi, phải nói tập thể nam sinh đều thể hiện mình là phái mạnh, tất cả mọi người rất nhiệt tình, bảy nữ sinh tập với mười huấn luyện viên, thật là một đội hình mạnh nha! Hách Tĩnh hơi trào phúng ở trong lòng le lưỡi một cái.

Nghe những lời nói của đồng đội Hách Tĩnh lập tức dừng bước lại, như ở trong mộng mới tỉnh lại liền vỗ vào đầu mình, gần đây thật là bận, thế nào liền quên nhanh như vậy! Đang muốn đi theo mọi người trở lại ăn cơm, đột nhiên mới nhớ lúc này quản lý ký túc xá có nói có người tìm mình, xem ra không phải người trong đội bóng rổ, nên phải đi gặp.

Vừa đến đại sảnh, Hách Tĩnh chỉ nghe thấy những tiếng cười khanh khách, trong phòng hết sức náo nhiệt, bọn con gái không ngừng tiến vào, hoàn toàn không giống như thường ngày rất vội vã, tất cả mọi người bây giờ rất nhàn nhã, còn có mấy nữ sinh đang cầm hộp cơm cũng không gấp gấp lên lầu, ngược lại vây quanh ở bảng thông báo vừa nhìn vừa thảo luận, khiến Hách Tĩnh cảm thấy rất ngạc nhiên.

Bảng thông báo kia chỉ để thông báo tin tức vệ sinh của ký túc xá, bởi vì thường xuyên kiểm tra đột xuất, nên cô nhớ không lầm là không có một người nào trong ký túc xá đạt yêu cầu, nhưng do quản lý ký túc xá rất thích thành tích, sau kiểm tra thấy thành tích không có cập nhật, bảo mọi người hãy tiếp tục duy trì——chẳng lẽ thành tích tệ như vậy cũng đáng giá nói chuyện say sưa?

Vậy mà rất nhanh, Hách Tĩnh liền phát hiện các nữ sinh bắt đầu đi hay ngừng, chỗ họ chú ý chỉ có một, đó chính là gương mặt lạnh đứng dựa vào tường Vu Hạo Dương.

Vì sợ ngộ nhận, Hách Tĩnh trước khi tiếp xúc với anh ta tầm mắt chỉ chỉ chính mình, sau đó ném cho anh ta ánh mắt nghi ngờ hỏi, phản ứng đầu tiên của Vu Hạo Dương là liếc cô một cái, sau đó hai tay nhét vào túi sài bước đi ra ký túc xá.

Được rồi, anh ta là tìm đến cô, đúng hơn kêu cô xuống là anh ta.

"Có chuyện gì không, ngày mai không phải về nhà sao?" Không phải Hách Tịnh không muốn gặp anh ta, chỉ là nhìn vào nhiều ánh mắt nghi vấn của mấy nữ sinh kia thật sự cô cần rất nhiều dũng khí. Khi Hách Tịnh phát hiện Vu Hạo Dương ở trong trường rất được hoan nghênh, vốn không liên lạc nhiều nên hai người thường tránh gặp mặt nhau, nên các bạn cùng phòng cũng không biết bọn họ quen nhau, bởi vì Hách Tịnh rất hiểu cái gì gọi là người nổi tiếng.

Mới đây, thời gian trước Hách Tịnh đã cắt đuôi một số người theo đuổi mình, có khi đang đi trên đường cũng nghe được có người nhỏ giọng bàn tán: "Kia, có thấy không, Em gái cắt tóc ngắn lớp mười một kia."

"Ừ, Đúng vậy, tôi ngày hôm kia có nhìn thấy, tóc của cô bé rất đen và mượt, mặt có nhỏ, rất đẹp nha, tôi cũng muốn có khuôn mặt như vậy."

"Thôi đi, mặt người ta, gọt đi hai lạng thịt cũng còn giống như cái bánh bao, làm gì mà nhỏ!"

"Nói vậy, mặt Hách Tịnh đâu xem là nhỏ!"

"Gương mặt cô là mặt trái xoan, lại nói người có ngũ quan vóc dáng tốt, mắt hai mí bồ câu."

"Bạn còn nói nữa! Bạn có khác gì mình, miệng cũng tám chuyện đầy thôi!"

Còn có một người khác không vì cô mà động lòng, nhỏ giọng hừ một tiếng: "Giả bộ tinh khiết, giả bộ nai tơ!" Lời này đối tượng hiển nhiên nhắc đến là Hách Tịnh.

Thật đúng là tai bay vạ gió, Hách Tịnh nghe được mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu đi mau không dám nhìn xem ai nói xấu mình —— làm người tốt dễ dàng sao? Có ai biết, tóc của cô là do cúp điện bị Vu Tĩnh Hàm giờ cây nên không cần thận đốt cháy nên phải cắt bỏ đó!

Tốt cho Vu Hạo Dương là một đứa bé ngoan, không có học phim thần tượng cho nên: "Không có việc thì không thể tìm cô sao?" ... Lời nói —— dĩ nhiên, anh ta đoán chừng cũng không học theo phim thần tượng, anh ta bước nhanh về phía trước, đoán chắc chắn phía sau Hách Tịnh sẽ cùng bước theo. Tên xấu xa này, còn ra vẻ người tốt, Hách Tịnh lắc đầu một cái, dưới chân cũng không dám dừng lại, các nữ sinh ở những dãy lầu khác đều chạy đến nhìn!

Vu Hạo Dương dẫn cô đi đến bãi tập, bởi vì đây là thời gian ăn cơm, hơn nữa đang trong giai đoạn chuẩn bị thi giữa kỳ, nên bãi tập cũng không nhiều người, chỉ có hai ba con mèo và còn một cột bóng rổ trống không.

Chỉ thấy Vu Hạo Dương không biết từ nơi nào lấy ra quả banh, đầu tiên là tới trung tâm sân bóng rổ, sau đó đem banh ném vào Hách Tịnh.

Hách Tịnh nhận lấy quả banh, có chút ngây ngốc hỏi: "Làm gì?"

Hách Tịnh ở trước mặt Hạo Dương luôn xuất hiện hình tượng người chị, thông minh, linh hoạt, lý trí, bình tĩnh, còn có bạo lực độc tài, hiện tại lộ ra biểu hiện sững sờ, ngây ngô chọc cho Vu Hạo Dương cong lên khóe miệng cười xuống, nói: "Để tôi xem các người tập luyện đến đâu rồi, thấy các người chơi bóng giống như kéo bè kéo lũ đánh nhau quá, lại không có huấn luyện viên chuyên nghiệp, tôi đây thương xót, cho các người mở rộng tầm mắt." Vừa nói xong cười hạ xuống, bộ mặt đều là đắc ý, nói "Không cần quá cảm kích tôi" đứng căng thẳng.

Hách Tịnh ôm banh đứng bất động, mặt hoài nghi nhìn anh ta: "Anh rất giỏi sao? Tôi từng thấy anh dẫn bóng chạy với em trai nhỏ."

Vu Hạo Dương mặt đen lại, nụ cười cũng biến mất trong nháy mắt không thấy, anh ta bắt đầu cắn răng nghiền lợi: "Cô nói nhảm nhiều như vậy, cùng với tôi đấu một trận, thắng rồi hãy nói!"

Em trai vẫn là em trai, anh ta là con trai, mình là con gái hơn nữa đây là lần đầu chơi bóng rổ, nếu có thắng cô thì cũng không thể nói tài nghệ của anh ta cao nha, thật là chịu không nổi kích thích, Hách Tịnh lắc đầu một cái.

Thật ra tài nghệ chơi bóng của Hạo Dương rất tốt. Bởi vì từ nhỏ anh ta có luyện tập một thời gian, Hách Tịnh tay chân thì mềm mại, phản ứng cũng rất linh hoạt, cộng thêm thân cao, thường ngày cùng các bạn có luyện tập sơ nên có thể chiếm ưu thế, nhưng bây giờ là Vu Hạo Dương, thậm chí đến nửa giờ cũng không chạm được bóng nói gì dẫn bóng, bị hấn dễ dàng đưa bóng vào rổ.

Vu Hạo Dương đưa bốn ngón tay nâng bóng xoay quanh, cười cười nhìn tới Hách Tịnh, chân mày khóe mắt đều là đắc ý: "Như thế nào? So với những nam sinh của lớp cô mạnh hơn nhiều phải không!"

Hách Tịnh một tay đỡ chân, một tay nâng lên quơ quơ, đợi hơi thở đều đặn mới nói: "Được rồi, tôi thừa nhận rồi, chỉ là tại sao anh muốn dạy tôi, lớp anh không phải cũng thi sao? Có thể chúng tôi sẽ trở thành đối thủ của nhau, anh không sợ các bạn trong lớp nói anh phản bội?"

Vu Hạo Dương từ đắc ý biến thành tức giận: "Ít nói nhảm, được lợi còn ra vẻ! Thừa dịp anh đây có tâm tư có thời gian dạy cô mấy chiêu, tránh cho cô vào sân lao đảo nghiêng ngã!" Trời ơi, tên này uống lộn thuốc rồi! Hách Tịnh đứng lên duỗi cánh tay bắt đầu đuổi theo. Chẳng phải năm đó anh ta ở trong hồ bơi uống rất nhiều nước sao, còn dám xem thường cô, hôm nay không dạy dỗ tốt anh ta sẽ không cho qua, cô nhất định phải làm cho anh ta hiểu rõ cái gì gọi là chị cũng như mẹ, "Tiểu tử", ta đây chính là bà cô của người!

Chương 15

Cũng không biết là một người dạy một người so với nhiều người cùng học hợp lý hơn, hay là do tài nghệ của Vu Hạo Dương thật sự cao hơn người khác, tóm lại là lần này đặc biệt có hiệu quả. Từ dần bóng, chuyển bóng, tới chạy tới vị trí cùng ném rõ, Hách Tịnh được Vu Hạo Dương chỉ dẫn đúng trọng điểm, lập tức hiểu được những điểm mấu chốt, chính cô cũng có cảm giác mình chuyên nghiệp lên không ít.

Không nghĩ tới tiểu tử này cũng có chút tài năng, Hách Tịnh không thể không bội phục, một tiếng đồng hồ này, so với hai tuần rèn luyện trong đội bóng rổ có tiến bộ hơn rất nhiều.

Nhưng là thực lực hai người chênh lệch, thể lực cũng cách xa nhau, nhìn Vu Hạo Dương tinh lực vẫn dư thừa phía trước, còn mình mệt mỏi gần chết phía sau, cái được gọi là “giáo huấn” của Hách Tịnh cũng không có chỗ phát huy.

Để Hách Tịnh ở một bên vừa nghỉ ngơi vừa xem, Vu Hạo Dương vừa cầm bóng vừa nói điểm mấu chốt, Hách Tịnh nhìn quả bóng rổ kia có lực hút tựa như bị anh dùng tay không chế ở xung quanh người, nhìn không được có chút ngứa ngáy ở trong lòng, vì vậy làm ra vẻ không chút để ý tiến lại gần, thừa lúc anh cúi đầu không để ý tới, nhanh chóng ra ***** cầu – chính là dùng phương thức anh vừa dạy.

Chạm được tới quả bóng rổ Hách Tịnh trong lòng vui mừng, ha ngửa ngửa chân trước xem anh còn đắc chí được không!

Hách Tịnh như mong muốn cướp được bóng, nhưng chưa đắc ý được một giây, liền cảm nhận được cái gì gọi là vui quá hóa buồn rồi, cô bước chân phải quá mạnh, trọng tâm không vững, mà Vu Hạo Dương chưa kịp chuẩn bị, liền bị cô đập phải chân trái, trình độ tiếp đất của Vu Hạo Dương so với Hách Tịnh chắc chắn là hơn nhiều, chịu ảnh hưởng từ hai phía, chắc chắn Hách Tịnh sẽ ngã xuống, mắt thấy sẽ phải ngã như con chó ngã xuống bùn.

Nhìn sàn xi măng cứng cách gương mặt mình càng gần, Hách Tịnh chờ đợi, ý niệm cuối cùng là – xong rồi, sẽ không phải là ngã hồng đi!

Tựa như là cùng lúc, Hách Tịnh cảm thấy có một bóng trắng lóe trước mặt, cả người liền nặng nề ngã ở – ách, trên người của Vu Hạo Dương, ách, trừ gương mặt của cô được bảo vệ, sự thật lại một lần nữa chứng minh, tiểu tử này là có bấp thính... Lại nói Vu Hạo Dương với việc dùng tốc độ sét đánh quay người ngay tại thời khắc Hách Tịnh ngã xuống đã vượt lên trước làm đệm thịt, trừ khuỷu tay và phần lưng quệt xuống nền xi măng bị thương ngoài da, còn có một bị kịch lớn, mắt cá chân của anh bị trật.

Hách Tịnh thậm chí còn hoài nghi mình nghe được tiếng rắc rắc, còn tưởng rằng chân bị gãy, phục hồi lại tinh thần liền vội vàng kiểm tra chân của anh, Vu Hạo Dương vẻ mặt nhăn nhó kêu đau, kéo Hách Tịnh đang muốn chạy đi tìm người lại, cực kỳ tức giận nói: “Chân tôi không bị gãy, là trật mắt cá chân, đỡ tôi tới phòng y tế!”

Hách Tịnh ngăn chặn lại tâm tình lo lắng vô cùng của mình, nhìn chân trái có vẻ kỳ lạ của anh, nửa tin nửa ngờ nói: “Thật là không gãy? Hay là để tôi tìm người đưa anh tới bệnh viện.”

“Chân của tôi hay chân của cô a, gãy hay không chẳng lẽ tôi không rõ!” Tuy nói như thế, biểu tình của Vu Hạo Dương vẫn rất chật vật, mồ hôi chảy ròng ròng, hiển nhiên là bị đau không nhẹ.

Mặc dù Hách Tịnh cảm thấy nên đi bệnh viện, ý tá trong phòng y tế thật sự không thể nào tin tưởng, nhưng cô là người gây ra họa, giờ phút này vị “thiếu gia” lại đang phát cáu, cô tự nhiên không dám chạm vào mũi nhọn, chỉ đành làm theo lời anh nói.

Nhưng tiểu tử thú vị Vu Hạo Dương này thật sự phiền toái, lúc đầu là lôi kéo cánh tay Hách Tịnh không để cho cô đi, khi xác định cô sẽ không đi lập tức buông ra, chờ Hách Tịnh đem tay anh đặt trên vai mình thì anh đứng lên thì anh như bị bóng vọi vàng rụt tay về, sau lại phát hiện mình thật sự không thể tự đi, mới không thể không khoác bả vai cô.

Có thể là chân trái anh bị thương không nhẹ, anh dường như chỉ dùng chân phải nhảy đi, vừa nhảy vừa nhe răng nhếch miệng, nhìn rất buồn cười, Nhưng hiện tại Hách Tịnh cũng không có tâm tình cười nhạo anh, cô không có cách nào chịu được tốc độ nhanh như rùa này, thời gian tự học buổi tối sắp kết thúc, các bạn học rất nhanh sẽ rời khỏi phòng học, nhất định sẽ đi qua sân vận động, lúc đó thấy hai người bọn họ chắc chắn sẽ bị cười, mà điều cô e ngại là với tác động của tin đồn, cô rất nhanh sẽ thành người nổi tiếng.

Vì vậy hoặc là không giúp, đã giúp thì phải giúp tới cùng, Hách Tịnh quyết định hi sinh vì nghĩa giúp anh một lần. Nhưng mà từ sân vận động tới phòng y tế cũng không gần, Vu Hạo Dương mặc dù còn ít tuổi nhưng cũng hơi gầy, vóc dáng không quá cao, thể trọng cũng không nhẹ, bây giờ một chân của anh không cách nào chịu lực, Hách Tịnh cũng chỉ có thể khoác tay trái anh trên vai mình nửa dìu nửa khiêng anh đi, Vu Hạo Dương cũng nghĩ như thế, lần này ngược lại không có phản đối nữa, chỉ là thể lực của Hách Tịnh có hạn, đi như thế không được mấy bước liền thở hổn hển.

Vu Hạo Dương hình như rất khó chịu, vẫn giằng giằng rút tay về nhất định tự mình đi, Hách Tịnh buông anh ra, vuốt vuốt cổ có chút đau của mình, tức giận nhìn anh một cái, mới thấy mặt anh đỏ bừng, mồ hôi đầy mặt, không khỏi giật mình, nhớ lại vừa rồi cánh tay ấm áp có lực của anh dán trên cổ cô, liền có chút ngượng ngùng, thắm mắt mình sợ ý.

Lúc này vấn đề tình cảm nam nữ tự do yêu đương vẫn còn là đi trái với thời đại bảo thủ, nhất là tại địa điểm đặc biệt như trường học, những ngày thường khi thảo luận bài vở, trừ khi thật sự cần thiết còn nếu không thì là nam một nhóm nữ một nhóm, rất hạn chế việc gặp gỡ riêng, việc yêu sớm là việc rất ít,

tất cả mọi người đều tập trung học tập,thình thoảng trêu nhau một vài lời mà thôi, ngay cả tiết thể dục cũng là tách ra, nam nữ học sinh không hề có sự tiếp xúc tay chân.

Vì thế không có cơ hội cũng không thể hiện là bọn họ không muốn sáng tạo cơ hội, người khác phải tự nhiên hấp dẫn nhau, ai cũng không thể ngăn cản.

Trận thi đấu bóng rổ này, có rất nhiều nam sinh tình nguyện làm huấn luyện viên cũng chứng minh vấn đề này. Thời kỳ trưởng thành của nam và nữ, hormone giới tính cao, tâm tư xôn xao sẽ không vì sự bảo thủ của thời đại mà thay đổi, sự đè nén ngược lại kích thích trí tưởng tượng.

Vì vậy thời điểm cùng học, khi chuyển bóng dẫn bóng, giành bóng, một vài ánh mắt giao nhau, lần đầu đôi vai thỉnh thoảng chạm nhau, hoặc là anh đụng tay của tôi, tôi đạp chân của anh, đều có thể khiến mưa rơi hoa nở, khiến trái tim của các nam nữ thiếu niên đập loạn nhịp, sự ngưng ngững ngọt ngào hồi lâu, thậm chí có thể tới nửa đêm nằm tâm sự cùng bạn trong phòng.

Từ trước tới giờ sự quan sát của Hách Tĩnh rất nhạy bén, cộng thêm suy nghĩ quen thuộc từ sớm, tự nhiên liền thấy được những biểu hiện của bạn học, chỉ là tính tình cô bình tĩnh, không hay nhiều chuyện, chỉ cố gắng tránh những bạn nam có ý tiếp xúc, va chạm, cũng không hề có phản ứng khác lạ. Dù sao thì bọn họ cũng không làm gì quá đáng, thỉnh thoảng bàn tay nhỏ bé bị chạm phải, cô cũng không nổi giận, ngược lại lại cảm thấy cảnh bọn họ về mặt nghiêm chỉnh rồi tranh thủ lúc không ai để ý mà hoảng hốt “xuống tay” thật sự rất tức cười. Mà các bạn học nữ, mặc dù trên mặt điềm tĩnh, nhưng về thẹn thùng cùng sự rạng rỡ hiện rõ trong mắt, cũng chứng minh họ không ghét cũng không tức giận.

Cùng là trong lòng mọi người đều hiểu rõ đó là trò chơi nhỏ trong thời kỳ trưởng thành không liên quan tới phẩm hạnh con người, có lẽ là liên quan tới tình yêu, có lẽ không, nhưng đều là bộc lộ tình cảm trong lòng mình, thế nhưng đó chính là những tình cảm tốt đẹp và hết sức quý giá, bởi vì khi giai đoạn này trôi qua, có lẽ cả đời đều sẽ không có một lần nữa.

Hiện giờ Hách Tĩnh không có, bởi vì cô trưởng thành sớm, thật ra thì không hẳn là trưởng thành sớm, mà là trong cuộc đời cô thiếu hụt đầu chỉ những điều này, dĩ nhiên những thứ khác cũng là nhiều năm sau cô mới nhận ra được.

Bây giờ Hách Tĩnh chỉ quan tâm tới cái chân bị thương của Vu Hạo Dương, sự mất tự nhiên vừa rồi chỉ là trong nháy mắt, Vu Hạo Dương nhỏ hơn cô, hai người từ đầu đã đối địch, sau lại trở thành chị em một nhà, Hách Tĩnh không xem anh là một người khác phái khác, mà trong mắt cô, Vu Hạo Dương cũng chỉ là một đứa nhỏ, bản chất không khác với Vu Tĩnh Hàm, mặc dù anh đáng người cao lớn nhưng cũng chỉ là một thiếu niên.

Chỉ là phản ứng của Vu Hạo Dương làm cô ý thức được dù sao hai người cũng không phải là chị em ruột, nên muốn tránh tạo nên sự nghi ngờ, cô xoa cổ có chút buồn buồn, mắt nhìn qua hàng rào sân tập thấy từ phía phòng học có một bóng người đi tới, nhất thời đã có chủ ý.

Đại Phùng lớp đặc biệt mặc dù được cử làm lớp trưởng, chủ yếu là do anh có thái độ nghiêm túc, con người nhiệt tình, hào phóng, vị trí trong lớp khá cao. Thật ra thì thành tích của anh không được xem là rất tốt, mặc dù ở lớp anh rất nỗ lực nhưng cũng chưa thấy hiệu quả. Khi vào lớp đặc biệt, nếu không phải là không có ai xung phong thì chức vị lớp trưởng này cũng không tới lượt anh đảm đương.bởi vì thành tích không ổn định, lần thi đó suýt chút đã bị rơi xuống lớp phổ thông rồi.

Học sinh như Đại Phùng ở trường cấp hai đều không khó tìm, bọn họ luôn là người thức dậy sớm nhất, đi ngủ muộn nhất, trên lớp không ngừng tìm giáo viên hỏi bài, tan lớp trừ những bài tập thầy cô giáo, còn có thể tự mình tìm thêm những bài tập, tài liệu, tự làm khó mình, vừa có thời gian rồi liền tới phòng tự học, luôn không hài lòng về thành tích và thứ hạng của mình.

Vì vậy Đại Phùng đối với việc Hách Tĩnh học hành thoải mái lại dễ dàng đạt được thành tích tốt, có tâm tình rất phức tạp. Hai người một là lớp trưởng một là lớp phó học tập, trên công việc lấy thừa bù thiếu hợp tác ăn ý,mà Hách Tĩnh giải quyết các vấn đề một cách đơn giản rõ ràng, cách nhìn nhận vấn đề sắc bén,nhanh nhẹn, tựa như một dòng suối ngọt, trong biển học khó khăn vô biên này làm cho người ta thanh tỉnh đầu óc, thư thái tâm hồn.

Từ phương diện nào đó mà nói, Đại Phùng rất thích ở cạnh Hách Tĩnh, thậm chí là không tự chủ được mà dõi theo cô, ngay cả lúc xếp chỗ ngồi cũng sẽ cố ý ngồi gần cô. Nhưng Đại Phùng lại hết sức tỉnh táo, rõ ràng, anh tuyệt đối không thật sự thích Hách Tĩnh, anh chỉ là sự yêu mến giữa nam sinh và nữ sinh, mặc dù tính tình Hách Tĩnh ôn hòa, bề ngoài xinh đẹp, hoàn mỹ tới mức không thể bắt bẻ gì, trong và ngoài lớp đều có người ái mộ.

Hách Tĩnh quá mạnh mẽ, không phải là dùng cảm, mà là từ chỉ số thông minh tới chỉ số tình cảm, còn có năng lực xử ý,còn có sự thành thạo xử lý mọi chuyện và thái độ thờ ơ, làm cho cô toát ra một sự mạnh mẽ kiên định. Nữ sinh, phải giống như em gái tiểu Cầm biết làm nũng cũng biết khi tức giận sẽ nín thở tai anh mắng anh là lưu manh rồi nháy mắt sẽ đòi hỏi quà tặng, như thế mới gọi là đáng yêu.

Mặt khác, mặc dù là một nam sinh, anh không muốn thừa nhận, anh có chút ghen tị với Hách Tĩnh, bởi vì không có bất kì một nam sinh nào lại không hi vọng trước mặt nữ sinh, mình mới là người mạnh nhất.

Con sâu dậy sớm bị chim ăn, Đại Phùng tới sớm bị bắt làm trắng đĩnh.

Đại Phùng thấy đáng về chạt vật của Hách Tĩnh, kinh ngạc và vui vẻ trong lòng con chưa kịp bộc lộ liền bị Hách Tĩnh một câu nín lại: “Giúp tớ một tay, đưa bạn này tới phòng y tế”

Ân huệ còn thiếu 1 lần, mà nếu như không chịu ân huệ, thì sau này còn có nhiều vấn đề cần cô trợ giúp, Đại Phùng không dám từ chối, không nói hai lời liền đỡ lấy Vu Hạo Dương, đỡ lên lưng, công Vu Hạo Dương chạy đi cũng không nói câu nào, xem ra nữ sinh dù có mạnh như thế nào, cho dù cố gắng hết sức cũng không thể, Đại Phùng nghĩ như thế, tâm tình vui vẻ lên nhiều.

Nhưng mà đã giúp cô rồi, thì cũng muốn thỏa mãn sự tò mò của mình, Đại Phùng hỏi nam sinh trên lưng: “Người anh em ở lớp nào vậy?”

“Lớp mười à, sao tôi không biết nhỉ, nhưng mà nhìn có chút quen quen, có phải thường chơi bóng rổ không?” Đây rõ ràng là nói thừa, đối phương đang

mặc đồng phục bóng rổ đây thôi, chỉ là Hách Tịnh có chút khâm phục trí nhớ của anh, trước đây không lâu anh còn xem Vu Hạo Dương chơi bóng rổ rồi mà, người ta cũng bởi vì câu nói kia mà bị trọng tài phạt.

“Ừ, chúng ta đã cùng nhau đánh bóng”. Vu Hạo Dương khách khí nói rõ sự thật.

Hách Tịnh không còn gì để nói, cô hình như đã hiểu tại sao mỗi lần thi văn Đại Phùng đều không được khá rồi, cái trí nhớ này!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Cũng may là trí nhớ Đại Phùng tuy kém, lòng hiếu kỳ không nhỏ, nhưng không phải là người thích tung tin đồn đại về người khác, vì thế sau khi biết được họ là hai chị em kế, chỉ nhủ mảy, cũng không có vẻ giật mình, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, ví dụ như nguyên nhân Vu Hạo Dương bị thương, mà còn ở lại băng bó cho Vu Hạo Dương, lấy thuốc, xác nhận vết thương không nghiêm trọng không cần tới bệnh viện, còn chủ động nhận nhiệm vụ đưa Vu Hạo Dương về kí túc xá.

“Em trai của Hách Tịnh cũng là em trai của anh, anh cho em số điện thoại của anh, mấy ngày này em có việc gì không thuận tiện, cứ tìm anh, anh nếu không rảnh thì cũng tìm người giúp em”. Đại Phùng vỗ ngực bảo đảm, anh khí thế mạnh mẽ như kim chủ nhà giàu liền khiến Hách Tịnh bật cười, Đại Phùng cũng không để ý tới cô, tiếp tục bắt chuyện với Vu Hạo Dương: “Chờ em khỏi hẳn, chúng ta cùng nhau chơi bóng nhé, mấy ngày nay học cùng với những nữ sinh kia, xương cốt của anh cũng gỉ sét rồi.”

Vu Hạo Dương lúc đầu chỉ lạnh lùng, thỉnh thoảng mới đáp lời một câu, sau đó thấy Đại Phùng thật sự chân thành, lại được người ta giúp đỡ, liền vui vẻ cùng đi (dĩ nhiên, theo tình huống này, không thể nào là anh chủ động...), trao đổi số điện thoại, bọn họ trở về kí túc xá nam, dĩ nhiên là Hách Tịnh không tiện đi theo.

Hôm sau là chủ nhật, như bình thường thì bọn sẽ gặp Lý Băng rồi cùng nhau về nhà, như vậy thì chiếc chân bị thương của Lý sẽ bị bại lộ trước mặt mẹ anh rồi.

Lý Băng tất nhiên rất kinh hãi, nhưng sau khi lên tiếng hỏi rõ nguyên nhân bị thương thì cũng không nói gì, chỉ bảo Vu Hạo Dương ở lại trường học đừng có chạy lung tung, đồ dùng hàng ngày cần có thì cuối tuần bà trở lại trường sẽ mang tới. Chương trình lớp mười cũng không nhiều lắm, vì vậy mặc dù có không ít học sinh chủ nhật cũng ở lại trường không về nhà, nhưng kí túc xá của Vu Hạo Dương lại chỉ còn một mình anh ở lại, Hách Tịnh suy nghĩ tới việc hẳn không tiện mua cơm, liền chủ động nói ở lại chăm sóc anh.

Theo sự hiểu biết của Hách Tịnh về Lý Băng, với tình huống này, bà sẽ lựa chọn hoặc là để cô về nhà, bà sẽ ở lại chăm sóc con trai, hoặc là tìm một chiếc xe đưa đón mấy người bọn họ, nhưng lần này Lý Băng lại không phản ứng gì với sự sắp xếp này, chỉ dặn dò hai người bọn họ tự chăm sóc mình thật tốt liền rời đi, lúc gần đi còn có chút không yên tâm, nụ cười cũng không được tự nhiên.

Trong lòng Hách Tịnh không khỏi có chút thấp thỏm, mặc dù khoảng thời gian gần đây bọn họ chung sống với nhau như người một nhà, nhưng mà dù sao anh em nhà họ Vu mới là con đẻ của bà, Vu Hạo Dương lại vì cô mà bị thương, cô thật không dám chắc chắn là trong lòng Lý Băng có oán giận mình hay không?

Nhưng Vu Hạo Dương dĩ nhiên là không để ý tới mấy điều này, hình như rất hài lòng với sự an bài này, giống như thiếu gia mà chỉ huy cô: “Buổi tối tôi không muốn ăn cơm ở nhà ăn, đối diện trường học có quán ăn có món sườn rất ngon, cô đi mua cho tôi”. Chủ nhật trường học không đóng cổng, không hạn chế sự ra vào của giáo viên và học sinh, ngay cả sự quản lý kí túc xá cũng buông lỏng một chút, bởi vì sẽ có phụ huynh mang đồ tới.

Hách Tịnh có suy nghĩ trong lòng nên thái độ cũng khá, đồng ý ngay, không chỉ có mua sườn mà còn mua canh móng heo, hai đồng xương, rau xào, còn có bát cháo gà bốc hơi nóng, mặc dù không phải là đồ trân quý gì, nhưng đem so sánh với thức ăn nhạt nhẽo của nhà ăn thì cũng được xem như là một bữa tiệc lớn rồi. Nhất là đây đều là những món Hách Tịnh tự mình mua về kí túc xá, trên người nàng xách canh, nước, càmen chén cháo, nhìn giống như một cái cây thông noel.

Mùi vị của thức ăn không tồi, Vu Hạo Dương ăn tới căng tròn bụng, sau đó nhìn Hách Tịnh vẫn chưa hề ăn một chút gì an ủi: “Yên tâm đi, thấy cô chân thành nhiệt tình như thế, bản thiếu gia đây tha thứ cho cô, thù gây chân này sẽ không báo, chỉ cần ngày ngày cô mang cơm cho tôi thôi.”

Hách Tịnh cũng không suy xét anh rõ ràng chỉ là trệt chân, lúc nào thì đã biến thành thù gây chân rồi, chỉ là có chút lo lắng nói: “Thứ hai đi học rồi, tôi sẽ không thể vào kí túc xá nam của bọn anh được, cơm thì có thể lấy được, tôi sẽ nhờ người mang tới cho anh, đến lúc đó anh đi học, về phòng, còn có sinh hoạt hàng ngày thì làm thế nào?”

Vốn đang vui vẻ đắc ý vì cơm nước no nê Vu Hạo Dương nghe thấy những lời này liền sầm mặt lại: “Thiếu gia tôi cũng chỉ là đau chân thôi, cũng không phải người tàn phế, vì sao phải cần có người chăm sóc?” Nói xong còn cầm chiếc khăn lông, cũng lấy chiếc gậy đánh bóng làm gậy chống, sau đó khập khiễng đi ra ngoài.

“Anh đi đâu thế?” Hách Tịnh đòi ánh mắt khỏi chiếc gậy kia, khi còn bé cô thường sang nhà bác Đường chơi bóng bi-a, nên biết một chiếc gậy tốt rất đắt, trong tay Vu Hạo Dương có chiếc gậy đó hiển nhiên không phải là hàng nhái gì, xem ra còn rất mới, lại còn dùng làm gậy chống, quả nhiên là phá giá chi từ.

“Tắm, yên tâm, tôi có thể tự lo việc sinh hoạt của mình” Vu Hạo Dương hàm hồ nói một câu, rồi cầm mấy thứ, còn lấy trong tủ ra một bộ quần áo, sau đó dùng ba cái chân đi ra ngoài.

Được rồi, Hách Tịnh thừa nhận là mình đã quá lo lắng rồi, nhìn khắp phòng ngồn ngộn những đồ không dùng, còn trên giường của Vu Hạo Dương lại càng lộn xộn hơn, bản tính quân gia của cô lại phát tác, không nhịn được liền bắt tay vào dọn dẹp.

Trong kí túc xá đều là nhà tắm công cộng, tới phòng tắm phải đi qua một hành lang thật dài, vì vậy Hách Tịnh cũng không lo lắng anh quần áo xộc xệch đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, mà chỉ tự nhiên, nhẹ nhàng quét dọn vệ sinh, xem như là rèn luyện sau khi ăn xong.

Đợi tới khi Vu Hạo Dương tắm xong quay về, nhìn thấy phòng kí túc không chỉnh tề trước kia đã được dọn dẹp, quần áo lộn xộn trên giường cũng được gấp gọn liền xấu hổ, may là da đã bị phơi nắng thành màu mật, nhưng vẫn có thể nhìn ra mặt anh đỏ lên, lúng túng không biết nên nói gì.

Hách Tịnh cũng không để ý, cười chào anh ra về, còn hỏi anh sáng mai muốn ăn gì, cũng bảo đảm sáng sớm ngày mai liền mua mang tới đây.

Lần này tay chân Vu Hạo Dương không biết nên để ở đâu, anh mở miệng rồi lại khép lại, gờ tay lên muốn nắm lấy cơ hội tốt, rốt cục kêu một tiếng “ai da” xoa xoa cánh tay, trên tay còn vết thương mới bị té rách ngày hôm nay, miệng vết thương vốn được bôi thuốc đỏ, nhưng anh mới tắm xong nên đã lau đi không ít, vết thương có chút trắng bệch, Hách Tịnh kêu lên một tiếng vội chạy đi tìm hộp cứu thương, lấy thuốc đỏ ra muốn bôi giúp anh.

Kết quả là còn chưa có lại gần liền bị Vu Hạo Dương đẩy ra, tức giận nói: “Hách Tịnh, cô lo lắng quá thế, tôi là đàn ông con trai, trước kia chơi bóng bị ngã so với lúc này còn đau hơn nhiều cũng không cần làm thế này, đừng có xem tôi như một đứa trẻ yếu ớt.”

Hách Tịnh nhìn vẻ mặt chán ghét của anh, lại nghe anh nói mình là “người lớn” không xưng là thiếu gia nữa rồi, liền bị chọc cười, vốn tâm tình thấp thòm liền nhẹ nhõm không ít, ngược lại lại có ý nghĩ trêu chọc anh, hỏi ngược lại: “Thế nào, không phải anh lúc đầu còn kêu hừ hừ, bắt tôi phục vụ anh sao?”

Vu Hạo Dương có chút xấu hổ, sờ sờ gáy nói: “Ai ngờ cô lại nghe lời như thế chứ!” Theo tính cách gian trá giao hoạt của Hách Tịnh, anh cứ nghĩ rằng mình sẽ phải trải qua một hồi đấu trí đấu dũng và cãi vã, những yêu cầu đưa ra chỉ thực hiện được một nửa, cộng thêm mua một tặng một, anh cũng rất cao hứng rồi, không nghĩ tới không những phục vụ chu đáo tất cả, mua một tặng một lại là Hách Tịnh mà không phải anh, nhận được sự phục vụ ngoài ý muốn này lại khiến anh bất an, thậm chí bất mãn, mặc dù chính anh cũng không biết tại sao lại bất mãn.

Nhìn anh tức giận, tóc vừa được sấy khô sau khi tắm dựng lên, lại thấy ngây thơ hơn bình thường rất nhiều, Hách Tịnh mềm lòng quyết định không trêu anh nữa, dặn anh bôi thuốc đúng giờ rồi rời đi, lần này Vu Hạo Dương không nhắc lại nữa, còn nói sáng mai ăn cái gì cũng được, cũng không cần mua tới quá sớm, Hách Tịnh nghe những lời này liền nhìn anh một cái, không nghĩ tới tiểu tử này ngay lập tức biến sắc, rống lên một câu: “Tôi muốn ngủ nướng, đừng đánh thức tôi quá sớm!” Sau đó đóng sầm cửa sau lưng cô.

Một đứa trẻ kỳ cục! Hách Tịnh lắc đầu một cái, đi xuống trở về kí túc của mình.

Nhưng mà một tuần sau là kì thi giữa kì, mỗi lớp cũng không thể nhàn nhạ, bởi vì Vu Hạo Dương đi lại không tiện, kí túc xá lại khá xa phòng học, vì thế đi học hoặc tan lớp đều khó tránh khỏi cần các bạn cùng phòng giúp đỡ. Hách Tịnh ra vào kí túc xá nam không dễ dàng, liền chủ động nhận việc mua cơm, Vu Hạo Dương cùng các bạn cùng phòng đưa tiền, Hách Tịnh tất nhiên cũng phải giúp các bạn cùng phòng của anh mua cơm, sau đó mang tới dưới kí túc xá nam, có người sẽ xuống lấy.

Đĩ nhiên, lúc này Hách Tịnh cũng không có biện pháp để ý tới các tin đồn đại rồi, có lời đồn gì cô cũng phải nhận, nhất là khi Lý Băng không có ở trường.

Cuối tuần này Lý Băng về nhà cũng không quay lại trường, gọi cho hai người bạn họ nói thân thể không thoải mái, dù sao cũng đang trong thời gian hi, cũng không cần lên lớp nên xin nghỉ một tuần, đồ đạc của bọn họ cũng nhờ giáo viên khác đưa giúp.

Vốn nghe thấy Lý Băng bị bệnh, hai người cũng có chút lo lắng, nhưng Lý Băng giải thích ngay rằng mình chỉ có chút không thoải mái, không phải là bệnh nặng gì cả, đề bọn họ yên tâm với cuộc thi phía trước, mà Hách Tịnh thấy giọng của Lý Băng trong điện thoại cũng không lộ vẻ khó chịu gì, tuy có chút tâm tình không tốt, cũng yên tâm, dù sao cũng còn cha Hách Kính mà, bọn họ là trẻ con cũng không giúp được cái gì, không gây phiền thêm đã là không tệ rồi.

Trên thực tế, Hách Tịnh đã đoán trước được, gần đây cô còn phiền não những tin đồn trong trường. Vu Hạo Dương đã bị tương đương mấy ngày, những tin đồn tưởng đã lặng yên lại bắt đầu nổi lên khắp nơi.

Có người nói Hách Tịnh theo đuổi Vu Hạo Dương, ra vào kí túc xá nam như chỗ không người, mỗi ngày đưa cơm, còn hỏi han ân cần, không chỉ lấy lòng Vu Hạo Dương, còn nịnh bợ cả bạn cùng phòng của Vu Hạo Dương, hoàn toàn không biết ngại là gì, thật là làm xấu mặt nữ sinh – dĩ nhiên là những lời này phần lớn là của các bạn nữ.

Còn có tin nói Vu Hạo Dương cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, không biết như thế nào làm chân mình bị thương, rồi lừa gạt Hách Tịnh, mà Hách Tịnh vừa xinh đẹp lại lương thiện, không so đo với trẻ con như anh, liền mỗi ngày đều làm việc thiện đưa cơm cho anh – những lời này chủ yếu là của các bạn nam.

Còn có cả tin nói Hách Tịnh bị một tên côn đồ lưu manh lừa gạt, bắt nạt Vu Hạo Dương nhìn thấy, vì vậy không tự lượng sức mình làm anh hung cứu

mỹ nhân, kết quả ngược lại bị đánh một trận toi đời, Hách Tịnh sau khi được cứu liền đem lòng cảm kích, mới có thể quan tâm ân cần như bây giờ, từ xưa tới nay, anh hùng cứu mỹ nhân cũng là muốn lấy thân báo đáp, nghe nói hai người này tám chín phần sắp thành một đôi rồi, chị em yêu nhau thực tế rất bất ngờ ! Cho dù nói những lời này là nam hay nữ nhưng Hách Tịnh cảm thấy trí tưởng tượng của người này cũng thật phong phú, chắc chắn là lớp khoa văn.

Tin đồn lan truyền được mấy ngày, Hách Tịnh ngược lại lại thấy may mắn vì Lý Băng không có ở trường, khiến cô có đủ thời gian để giải quyết các vấn đề này.

Cách giải quyết của cô thật đúng là không kiêng dè gì ai, đường hoàng đứng ở nơi ghi chép quản lý kí túc xá nam, cười tủm tỉm nói em trai mình bị thương, cô làm chị, tới chăm sóc em.

Ra khỏi kí túc xá, Hách Tịnh càng thêm thân thiết, giúp đỡ Vu Hạo Dương lên lớp và tan lớp, vẫn mang cơm cho họ, gặp người quen liền nhiệt tình chào hỏi, có người hỏi thì nhiệt tình giải thích: “Em trai tôi, chơi bóng bị thương, tôi phải chăm sóc nó.” Hoặc là nhiều lời nói giỡn: “Chúng tôi đáng về không giống nhau sau? Nam thanh nữ tú, có điểm nào không giống?” hoặc là tựa như tùy tiện nói chuyện phiếm: “Đúng thế đó, chúng tôi chỉ khác họ mà thôi.”

Bởi vì chính sách của quốc gia, số con mỗi nhà cũng ít đi, nam nữ bình đẳng, hai đứa con trong nhà một theo họ bố một theo họ mẹ cũng không phải là hiếm thấy, dĩ nhiên, sự thật sau những lời này Hách Tịnh sẽ không nói, xem như là nói dối cũng chỉ nói một chút còn lại thì để cho mọi người tự tưởng tượng.

Bởi vì Hách Tịnh lớn hơn một lớp nên mọi người cũng không nghi ngờ độ tuổi của họ, khi phát hiện gian tình bí mật đã trở thành chuyện của hai chị em làm mọi người giảm nhiệt tình. Độ tuổi này của trẻ con, sợ nhất chính là bị bố mẹ nhéo lỗ tai nhắc nhở: “Con xem người ta đi, mấy anh chị em nhà học học tốt như vậy, nhìn lại con một chút, bố mẹ cũng có phải là cho các con ăn ít đâu, mà sao lại không có tiền đồ như thế chứ!”

Cho nên, một cặp chị em ưu tú như thế, đối với học sinh cấp ba mà nói, nếu như không phải là có chút ảm ức thì thật sự không có gì đáng để chú ý.

Gần đây Vu Hạo Dương cũng không cao hứng lắm, thật ra thì do những lời đồn đại quá nhiều anh cũng rất đau đầu, còn có mấy lần nổi nóng với những người kia, khi thấy những lời đồn dưới sự nỗ lực của Hách Tịnh cũng lắng xuống thì anh cũng không vui vẻ được bao nhiêu, còn đối với Hách Tịnh lúc nóng lúc lạnh.

Hách Tịnh cảm thấy anh có chút khó hiểu, chỉ là sắp phải thi, lại có chút lo lắng việc ở nhà, cũng không quá để ý tới cảm xúc của anh, đợi đến khi thi xong, mặc dù ngày mai mới là thứ năm vẫn còn có tiết, nhưng Hách Tịnh quyết định xin về trước.

Hôm qua Vu Tĩnh Hàm có gọi điện cho cô, nói gần đây Hách Kính và Lý Băng thường ở trong phòng bàn bạc việc gì đó, có lần cô ấy nghe thấy có tiếng cãi nhau, lúc đi ra mắt Lý Băng đều đỏ hoe, sắc mặt của Hách Kính cũng rất khó coi.

Vu Tĩnh Hàm đoán rằng Hách Kính khi dễ Lý Băng, còn bất bình thay cho mẹ mình, chính cô cũng không dám nói, liền nhờ Hách Tịnh đứng ra. Nguyên văn là: “Quản lý ba chị, nếu không em với anh em cũng không khách khí đâu, nhà mẹ đẻ của em cũng sẽ thế.”

Hách Tịnh nghi ngờ cô ấy gần đây xem phim quá nhiều, cũng không để ý tới cô, nhưng cũng không thể không lo lắng cho hai người, cha mình sẽ khi dễ Lý Băng, Hách Tịnh không tin, vậy cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Hách Tịnh về tới nhà trời cũng đã tối, trước tiên đứng ở cửa nghe ngóng, không thấy động tĩnh gì, cầm chìa khóa đang định mở cửa, cửa nhà giáo sư Trương ở bên cạnh bỗng mở ra, là vợ của giáo sư Trương.

Di Vương mập mạp cùng với con trai tiểu Trương của di đều có khuôn mặt tròn trịa, mỗi lần Hách Tịnh nhìn thấy bọn họ tâm tình cũng rất tốt, liền quay đầu chào hỏi: “Di Vương, đi ở nhà à, đi đã ăn cơm chưa ?”

Di Vương nheo mắt cười: “Ăn rồi, ăn rồi, tiểu Hàm nhà cháu với Tiểu Bàn nhà bác cùng đăng ký lớp aerobic, tối nào cũng phải tập, bác Trường vừa mới đưa bọn họ ra ngoài.”

Thì ra là Vu Tĩnh Hàm lôi kéo bạn mới, thành lập nhóm giảm cân, thật là đáng mừng, Hách Tịnh cũng rất vui vẻ, cũng không mở cửa, thuận tiện cùng đi Vương hàn huyên.

“Tĩnh Tịnh, ba cháu không ở nhà chứ?” Di Vương nhìn nàng một cái, nhìn qua mắt thần, ra vẻ lơ đãng hỏi.

Đây là một tòa nhà cũng, hiệu quả cách âm cũng không tốt, hai người hành huyền ở cửa đã lâu trong nhà cũng không có động tĩnh gì, chắc là không ai ở

nhà, nếu không sẽ ra ngoài hỏi cô vì sao không nói trước đã về nhà. Nhưng khi nhìn thấy biểu tình của dì Vương, trong lòng Hách Tĩnh chợt có dự cảm bất thường, trực giác của cô cho rằng sự xuất hiện của dì Vương cũng không phải là tình cờ, mà những lời nói này của dì, càng không phải là thuận miệng nói ra.

“Tĩnh Tĩnh, nhà cháu cũng không có ai ở nhà, mà lâu rồi dì cũng không gặp cháu rất nhớ cháu, tới nhà dì ngồi chơi một chút đã.” Dì Vương vừa nói vừa mở cửa nhà, bảo Hách Tĩnh đi vào.

Vào nhà dì, Hách Tĩnh cũng đã quen thuộc rồi, có thể nói là không xa lạ gì mấy với nhà mình, thế nhưng lần này, ngồi trên sofa đợi dì Vương lấy trà, không hiểu sao Hách Tĩnh có một cảm giác gò bó và khấn trương.

“Dì Vương, tuần trước cháu có chút việc không thể về nhà, ba cháu không gây phiền toái gì cho cháu chứ ạ?” Bởi vì Hách Tĩnh thông minh từ nhỏ và Hách Kính rất cưng chiều con gái, người quen biết bọn họ thường đùa giỡn, nói Hách Tĩnh là một bà quản gia nhỏ, cha Hách Kính điều gì cũng nghe theo cô, Hách Tĩnh cũng cố làm ra vẻ một tiểu quý chọc cười mọi người.

Quả nhiên, lần này dì Vương lại bị chọc cười: “Tiểu quý đáng yêu, người không biết còn cho rằng cháu đã lớn thế nào rồi, ài, nước mình có chính sách kế hoạch hóa gia đình đúng là không tốt lắm, cháu xem dì muốn sinh một đứa con gái như cháu thì có phải tốt hơn không.” Đây vốn là lời lẽ bình thường, nhưng giọng điệu của dì Vương hôm nay có chút không bình thường, dường như đang rất cố gắng kìm nén không nói thẳng những điều trong lòng.

Hách Tĩnh hiểu rõ cá tính dì Vương, bà không thể nào dừng việc kể về người khác, vì thế mặc dù trong lòng nóng vội, nhưng cũng không lộ vẻ gì ra ngoài, chỉ cùng bà nói linh tinh kiếm chuyện.

Quả nhiên, không lâu sau, dì Vương liền tỏ ra không yên lòng, mấy lần muốn nói rồi lại thôi, sau đó chợt nói ra một câu: “Tĩnh Tĩnh, cha cháu có phải là luôn muốn có con trai không?”

Hách Tĩnh bị câu hỏi đột ngột này làm cho ngây ngẩn cả người, ý này là từ đâu ra vậy?

Dì Vương nói câu này vốn cũng không để cô trả lời, có câu mở đầu, cánh cửa trong lòng bà tự nhiên được mở ra, lời nói giống như nước lũ tràn về, thao thao bất tuyệt không dừng.

“Tĩnh Tĩnh, cháu phải khuyên nhủ ba cháu, mọi người đều có công việc của mình, giống như nhà dì, dì chỉ là một công nhân, nhưng dì với bác Trương của cháu cũng được xem là vợ chồng viên chức, dì dù có thích con gái như thế cũng không dám sinh thêm. Lại nói bây giờ, ông ấy muốn có con trai, cũng không nên lấy mẹ tiểu Hàm, tìm một người chưa kết hôn sinh con, không phải là có thể sinh thêm sao? Vốn dĩ ta nghe bác Trương nói, năm nào đó có thể lên chức Phó Viện Trường, nhưng với chuyện tác phong có vấn đề lần này, khó có thể nói trước được...”

Hách Tĩnh kích động, liền đứng lên, lớn tiếng chặn lại lời của bà: “Ài? Dì nói ài? Ài tác phong có vấn đề?”

Dì Vương bị giật mình sợ, có thể nói bà nhìn Hách Tĩnh lớn lên, đứa nhỏ này lịch sự lại hiểu chuyện, gặp chuyện không hề hoang mang, so sánh với người lớn còn bình tĩnh hơn, luống cuống to tiếng với người lớn như thế này, cũng là lần đầu tiên. Chỉ là chuyện này khiến Hách Tĩnh giật mình cũng không có gì lạ, chính bà lúc mới nghe được cũng giật mình kinh hãi.

Với tình cảm nhiều năm qua, dì Vương cũng sẽ không để ý tới thái độ của Hách Tĩnh, kéo cô ngồi xuống, vẻ đồng tình cùng yêu thương vỗ nhẹ nhẹ bả vai cô an ủi: “Trước tiên cháu đừng nóng vội, tình huống cụ thể thế nào mọi người còn chưa rõ ràng lắm, lẽ ra chuyện này dì không nên nói cho cháu biết, chỉ là Lý Băng mặc dù không phải người có lỗi, cùng bố cháu cũng là vợ chồng, cháu cũng là đứa bé hiểu chuyện, có lúc còn hiểu chuyện hơn người lớn, dì cảm thấy nên nói cho cháu biết trước là tốt. Thật ra cũng phải nói lại, chuyện này vốn cũng không nghiêm trọng như vậy, nhưng vấn đề là bụng của nữ sinh kia đã lộ ra rồi, cô bé khóc lóc muốn sinh đứa bé, trường học cũng đã quyết định là muốn khai trừ cô ấy.”

Hách Tĩnh giống như bị sét đánh trúng đầu, đầu trống rỗng, lúc trước nghe được tin bố mẹ muốn ly hôn cũng không kinh động như tin tức này, cô nhìn dì Vương miêng mở ra rồi khép lại như vẫn còn muốn tiếp tục nói chuyện này, nhưng Hách Tĩnh đã không thể nghe được bà nói những gì, không, cô cũng không thể nghe được nữa rồi, cô muốn cùng cha hỏi rõ chuyện này, người khác nói cô đều không tin!

Hách Tĩnh cố gắng duy trì vẻ trấn tĩnh, cùng dì Vương nói hết câu chuyện: “Cảm ơn dì đã cho cháu biết chuyện này, chẳng qua ba cháu không phải người như vậy, ông ấy cũng chưa từng nói qua muốn có con trai, nhất định là có chuyện gì mà chúng ta không biết, cháu nhất định sẽ nghĩ cách tìm hiểu rõ ràng.”

Dì Vương đang sáng khoái vì đã nói ra được bí mật trong lòng, như được giải thoát, nhưng hình như lại có chút hồi hận, cũng phụ họa theo lời của Hách Tĩnh, nhưng trong mắt và vẻ mặt cũng hiện rõ lên vẻ an ủi qua loa, Hách Tĩnh tâm tình bất an, sợ làm ra chuyện thất lễ, vội vàng chào tạm biệt và trở về nhà mình.

Ngôi nhà vẫn như thế, có hơi lộn xộn so với bình thường một chút, những vẫn rất ấm áp, thoải mái, nghĩ tới những điều này đa phần là công của Lý Băng, trong lòng Hách Tĩnh có chút ưu thương, cũng không bật đèn, cô vui mừng trên ghế sofa, ôm đệm dựa lưng lẽ sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Sự dạy dỗ của nhà họ Hách rất nghiêm khắc, Hách Kính lại là người khiêm tốn, điềm đạm, Hách Tĩnh đã nghĩ rằng ông sẽ mắc rất nhiều sai lầm, thậm chí còn âm thầm trách ông không biết nói lời ngon ngọt dụ dỗ mẹ mình vui vẻ, nhưng cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới ông sẽ phạm sai lầm trong quan hệ nam nữ, về việc đang có mối quan hệ tốt đẹp với vợ lại làm một nữ sinh mang bầu, việc kinh động như thế lại càng không thể tin được.

Như vậy, đến tột cùng là có vấn đề gì đây? Lý Băng đâu rồi, bà có biết hay không, bà ngã bệnh với chuyện này có liên quan gì không? Hách Tĩnh nghĩ tới sắp nổ đầu, không được, cô không thể suy nghĩ lung tung nữa, cô phải tìm cha hỏi cho rõ chuyện này.

Thời điểm Hách Tịnh vừa đứng lên muốn đi ra ngoài, cửa cạch một tiếng mở khóa, có người về nhà.

Trong nhà không có mở đèn, nhưng hành lang tòa nhà có đèn, ánh lên bóng dáng của Hách Kính, trong lòng Hách Tịnh thở phào nhẹ nhõm, nếu như là Lý Băng về nhà trước, cô thật sự không biết mình nên nói cái gì, vừa muốn mở miệng, đối phương cũng phát hiện trong nhà có người, liền nói trước: “Băng Băng, sao em tự mình trở về?” Vừa kinh ngạc vừa vội vàng, còn mang theo một chút trách cứ.

Hách Tịnh lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói: “Cha, là con.”

Thân hình Hách Kính khựng lại một chút, dừng lại bước chân đi vào phòng khác, đi lên trước bật đèn, thấy đứng bên cạnh sofa quả nhiên là con gái Hách Tịnh, thế nhưng bộ dạng thờ phai nhẹ nhõm, đối thành giọng điệu ngày thường giữa hai cha con hỏi: “Tịnh Tịnh à, sao con không nói trước đã về rồi.”

Hách Tịnh nhìn cha mình từ đầu tới chân. Chỉ thấy đầu của ông bóng bóng giống như vài ngày chưa tắm, còn có một ít râu lún phún, sắc mặt hơi xám, trông đôi mắt tràn đầy tia máu đỏ, dưới mí mắt có hai quầng thâm, hốc mắt lộ rõ, áo sơ mi trên người có chút nhăn nhúm, điều này với hình ảnh một giáo sư luôn chỉnh tề lên lớp như Hách Kính mà nói, thật đúng là tình huống hiếm có, trên người của ông tất cả đều bộc lộ về mệt mỏi và đau khổ. Hách Tịnh nhìn thấy mà trong lòng đau nhói.

Hách Kính thấy vẻ mặt của con gái có gì không đúng lắm, liền cố gắng nở nụ cười, còn dùng tay xoa xoa mặt, khiến cho mặt có chút hồng hồng: “Mấy hôm nay trường học có chút việc bận, chịu đựng qua mấy đêm, liền có bộ dáng thế này, con ăn cơm chưa, ba làm chút gì cho con ăn nhé?”

Hách Tịnh cố nhìn dòng lệ trong mắt và ngăn lại lời muốn nói ra trong ngực, cố tự trấn định nói: “Ba, con không đói bụng, nếu như tiện, thì con muốn nói chuyện với cha một chút.”

Hai cha con ngồi đối diện nhau trong phòng sách, Hách Tịnh quyết định nói thẳng, đem mọi chuyện nghe được ở nhà dì Vương nói lại cho cha, cô nói rất nhanh, không nhìn về mặt của Hách Kính, cho tới khi nói ra hết tất cả, mới từ từ ngẩng đầu lên, hỏi cha mình: “Ba, những điều này đều là lời đồn, là có ý hăm hại, đúng không ạ?”

Hách Kính không trả lời, cũng không nhìn cô, ông im lặng khiến Hách Tịnh không thể nào bình tĩnh được nữa, cô có chút gấp gáp hỏi: “Nữ sinh kia có mục đích gì? Tại sao cô ta vu oan cho cha!”

Về mặt của Hách Tịnh hiện ra thống khổ và không biết làm thế nào, mấy lần ông mở miệng rồi lại im lặng, không nói nên lời, tay trái Hách Tịnh đề lên tay phải của mình, ngăn cản chúng phát run, đổi sang vấn đề khác: “Dì Lý đâu rồi, bà ấy có biết không?”

Lần này Hách Kính lấp bấp mở miệng: “Bà ấy bị lên mụn nước, ba đưa bà ấy đi nằm viện rồi.”

Lý Băng yếu ớt, có thể là hệ miễn dịch không được tốt, vì thế nếu hơi mệt một chút thì cơ thể sẽ xảy ra vấn đề, lần trước bà đã từng lên mụn nước một lần, chỉ là lần trước chỉ cần đi bệnh viện truyền nước rồi ở nhà nghỉ ngơi, lần này sao lại nghiêm trọng tới mức phải nằm viện? Hiểu được thắc mắc của con gái, Hách Kính lại giải thích: “Không nghiêm trọng như lần trước, chỉ là ba bảo bà ấy điều trị hoàn toàn, hơn nữa, nằm viện điều dưỡng rất tốt.”

Dĩ nhiên, sự thật cụ thể như thế nào, hai cha con cô đã ngầm hiểu với nhau, chỉ là, những sự che giấu này khiến Hách Tịnh càng thêm tuyệt vọng.

“Ba, chẳng lẽ...” Hách Tịnh không biết mình nên dùng giọng điệu gì để nói hết câu hỏi, quyết định không nói hết, chỉ dùng ánh mắt chất vấn.

Hách Kính vẫn đang rối rắm, cho tới khi ánh mắt sắc bén của con gái hình như muốn xuyên qua người ông, mới giống như hạ quyết tâm, từ từ cất lời: “Tịnh Tịnh, con vẫn là một đứa trẻ, ba vốn không muốn cho con biết chuyện này”

“Ba, con là con gái của ba.” Hách Tịnh hít sâu một hơi “Hơn nữa con đã trưởng thành, dù là chuyện gì, con cũng có thể tiếp nhận, xin cha nói cho con biết sự thật.” Hách Tịnh ngồi thẳng lưng, cố gắng làm cho giọng nói của mình có vẻ thành thực mà trang trọng, không mang theo bất kỳ tính nết tùy hứng trẻ con hoặc cảm xúc nào.

Vậy mà, từ những lời nói ngập ngừng và mơ hồ của Hách Kính biết được sự thật, thì cô không còn cách nào giữ bình tĩnh được nữa, cô nổi giận, vỗ bàn đứng lên.

“Ba, làm sao ba có thể như thế! Vì bài nghiên cứu bảo vệ mà đi câu dẫn giáo sư, sự việc này ở đại học C không phải là chưa từng có, nhưng có ai đã mạn như cô ấy, hơn nữa nếu thật sự đúng là cô ta vì bài nghiên cứu bảo vệ thì cũng thôi đi, đây lại còn vì muốn gả cho ba mà đi phá hoại gia đình của ba, mặc dù không được chấp thuận, cũng có thể hiểu được, nhưng cô ta sao lại như thế? Cô ta huyền ảo, ồn ào như thế cơ bản là muốn phá hủy ba!”

Hách Kính bị tiếng thét của Hách Tịnh làm im lặng, ông tròn mắt há mồm nhìn con gái, vẫn luôn biết cô trưởng thành sớm, nếu không cũng sẽ không nói với cô sự việc đó, nhưng Hách Kính không nghĩ tới cô nhanh như vậy nói ra được điểm mấu chốt.

Hách Kính đi tọa đàm bên ngoài bị đối tác chuốc say, sau đó bị dẫn trở lại khách sạn theo sau là một nữ sinh, qua một đêm bất tỉnh nhân sự, lại phát hiện mình cùng nữ sinh kia thân thể trần truồng nằm trên giường, mặc dù Hách Kính tin tưởng mình sẽ không nhân lúc say rượu làm việc thất đức treu ghẹo nữ sinh, hình như người ta vẫn là một cô gái nhỏ, loại chuyện như thế con gái luôn thua thiệt, ông tình nguyện gánh chịu trách nhiệm bồi thường. Nhưng cô gái kia kiên trì nói không muốn bồi thường bất kì điều gì, cô ta chỉ là ngưỡng mộ Hách Kính có thể làm ra chuyện như thế, thậm chí tất cả đều là cô chủ động.

Biết được sự thật Hách Kính rất tức giận, nhưng cũng rất bất đắc với nữ sinh đang khóc thảm thiết này, ông bày tỏ rõ ràng mình và vợ tình cảm rất tốt, tuyệt đối sẽ không ly hôn để cưới cô ta, mọi người thậm chí đã quên đi sự kiện này không phải ông không muốn chịu trách nhiệm, mà là kinh nghiệm nói cho ông biết, một số trách nhiệm mình không nên chịu, mình chịu không nổi.

Sau khi về nhà Hách Kính liền nói chuyện này với Lý Băng, mặc dù Lý Băng tức giận, nhưng thấy Hách Kính thẳng thắn như thế, cũng biết chuyện này trách nhiệm không phải ở ông, liền tha thứ cho ông. Sau đó nữ sinh kia vẫn nắm lần bảy lượt chặn tìm Hách Kính nhưng không gặp, cơ hội ở chung cũng không có, không chỉ như thế, Hách Kính còn thay đổi tính trầm lặng ngày thường, mấy lần trường học có hoạt động được mang theo người nhà, ông liền đưa Lý Băng tham gia cùng, dùng cách này thể hiện sự ân ái giữa hai người.

Sau khi Hách Kính đã thể hiện quan điểm và lập trường rõ ràng, nữ sinh kia cuối cùng cũng hết hi vọng, lại suy nghĩ nói với Hách Kính, cô ta muốn bồi thường.

Cô ta muốn Hách Kính giúp cô giành được vị trí được cử đi học nghiên cứu sinh, hơn nữa phải trả cho cô ta một khoản tiền, để cô ta có thể học xong đại học và nghiên cứu sinh. Cô nữ sinh này gia cảnh không tốt, thành tích chỉ mức khá, những yêu cầu này cũng rất bình thường, Hách Kính sau khi thương lượng với Lý Băng liền đáp ứng.

Chỉ là vì tránh phiền toái sau này, Hách Kính không sắp xếp cho cô ta học lớp nghiên cứu của mình, mà là sửa đổi một chút, thay cô viết mấy bài phát biểu luận văn ẩn tượng, cũng đề cử cô ta với một giáo sư nổi danh khác, về chuyện tiền, Hách Kính đưa trước một phần, đợi khi cô ta học nghiên cứu sinh mới đưa nốt phần còn lại.

Chuyện này vốn là ông sẽ tuyệt đối không nói với con gái vị thành niên, nhưng dưới sự dụ dỗ của Hách Tịnh liền đem những điều che giấu này nói ra, sau khi nói xong, vốn đã đoán là ánh mắt của con gái sẽ hoặc là hoảng sợ, hoặc là khó chịu hoặc xấu hổ, cũng không cho phép, nhưng lại không nghĩ rằng con gái mình nhanh như vậy đã bình tĩnh phân tích rõ ràng.

Mặc dù chuyện khó tin, nhưng nếu đúng như Hách Kính nói, ông chỉ phạm sai lầm lớn nhất là lừa gạt viết luận văn giúp học sinh, nhưng đó là vì phạm đạo đức nghề nghiệp, Hách Tịnh không quan tâm, cô chỉ quan tâm tới bản thân cha và gia đình đằng sau ông, vì vậy cô tiếp tục hỏi: “Vậy thì, đứa bé trong bụng của cô ta.”

“Con trai” hai chữ vừa ra khỏi miệng, Hách Kính liền giống như bị kim châm, giật mình một cái, lập tức nói: “Đứa bé không phải là của cha!”

Hách Tịnh cắn môi, cô tin tưởng cha mình, nhưng cô lại rất muốn hỏi làm sao ba có thể xác định đây, nếu nữ sinh kia đã dám tiết lộ ra bên ngoài, thì cũng nói rõ ràng thời gian không có sự chênh lệch.

Hách Kính cũng biết mình cần giải thích, mặt đỏ bừng im lặng nửa ngày mới thốt lên một câu: “Thật ra thì ta hiểu rõ, lần đó căn bản không xảy ra chuyện gì.” Ông trời phù hộ, con gái ngàn vạn lần đừng mở miệng, hỏi không có việc gì xảy ra rồi cuộc là chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hách Tịnh không mở miệng hỏi nữa, đây thật sự không phải vấn đề để hai cha con cô nên thảo luận, nhưng Lý Băng đã ngã bệnh, mà trong vấn đề này, Hách Tịnh cảm thấy Lý Băng là người trong cuộc, chưa chắc có đủ lý trí để nhìn nhận vấn đề cho thấu đáo, không thể không cần một người góp ý.

"Ba, con biết rõ ba và di là những người có học thức, rất xem thường âm mưu quỷ kế, nhưng ba là người dạy về lịch sử, sẽ hiểu rõ từ xưa đến nay người tranh quyền đoạt lợi, âm mưu tính toán rất nhiều, hơn nữa chuyện này khắp nơi đều lộ ra sơ hở, con không tin chính ba cũng không phát hiện được." Hách Tịnh rất tin tưởng ba mình, rất nhanh khẳng định Hách Kính vô tội trong chuyện này, bắt đầu nghiêm túc phân tích đầu đuôi câu chuyện.

Đúng vậy nha, Hách Kính cho đến bây giờ có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa cho mình được, từng bước từng bước mọi chuyện thật trùng hợp.

Đầu tiên đây là trợ lý nghiên cứu sinh của ông bị bệnh, đề cử đồng hương của mình là sinh viên nữ tên Đại Tứ đi thay. Ngẫu nhiên buổi toạ đàm lại được tổ chức tại quê nhà của cô ta, xin đi theo Hách Kính xem như cò xát thực tế kết hợp về nhà một chuyến, trợ giảng của Hách Kính là làm những công việc như chỉnh sửa lại văn kiện, tra tìm tài liệu đơn giản, người nào làm cũng được không có vấn đề gì, Hách Kính nổi tiếng dễ chịu, nên dễ dàng chấp nhận.

Sau khi uống rượu say liền có một đêm tình với cô học trò kia, cô học trò đó lại thừa nhận mình hâm mộ Hách Kính đã lâu, thật ra Hách Kính biết mình 99% là bị oan, nhưng từ nhỏ đến lớn cuộc sống của ông rất đơn giản, tính tình đơn giản, chưa bao giờ làm điều gì trái đạo đức, cũng sẽ không tự nhiên cưỡng bức một cô gái ngưỡng mộ mình, sau đó ra tay giúp đỡ còn đưa tiền cho cô ta, chủ yếu xuất phát từ tấm lòng nhân đạo.

Nhưng nhất thời mềm lòng, đem tới tai họa về sau.

Trở về trường học không lâu cô sinh viên kia phát hiện mình mang thai, đầu tiên nhà trường lên lút điều tra, sau khuyên cô ta nên đi phá thai, cô ta kiên quyết không đồng ý, bị nghỉ học cũng sẽ không tiếc, cô sinh viên đó nói cô làm chuyện này là không đúng, nhưng thai nhi này chính là đứa bé trai mà người cô yêu không có con trai, đứa bé được sinh ra người đó sẽ rất vui mừng.

Những chuyện vô căn cứ như vậy, sau ai đó đồn đãi truyền đi, người khiến cô sinh viên kia mang thai chính là giáo sư trong trường, mà giáo sư trong trường trừ những giáo sư nữ ra thì những giáo sư nam cũng quá sáu mươi tuổi rồi, người lại có con gái, số lượng cũng không nhiều, Hách Kính lại là một trong số những người đó.

Vừa đúng lúc, Hách Kính lại giúp viết luận văn, giới thiệu giáo viên hướng dẫn, còn có chuyển một khoản tiền cho cô nữ sinh kia, cũng bị người nào đó phát hiện, truyền đến hiệu trưởng của trường.

Lần này xem như, tội danh của Hách Kính đã được định rồi, mặc dù luật pháp không công nhận chứng cứ này, nhưng những lời đồn đãi có thể giết chết người, dù sao nếu như không có nguyên nhân chính đáng thì giáo sư giúp học sinh viết luận văn, còn đưa tiền sẽ bị nghi ngờ?

Mặc dù cho tới bây giờ, địa vị của gia đình họ Hách cùng với bản thân của Hách Kính ở trong giới học thuật giới cũng rất giỏi cùng uy tín, nên lãnh đạo nhà trường đối với Hách Kính chưa có đưa ra quyết định xử phạt, nhưng danh tiếng của Hách Kính đã không còn, ván đã đóng thuyền rồi, cuối cùng mặc dù chuyện này được giải thích là sự hiểu lầm, nhưng hơn phân nửa mọi người đều cho rằng lãnh đạo nhà trường cùng gia đình họ Hách che đậy sự việc.

Kế hoạch rất độc ác và nham hiểm nhưng có hiệu quả. Bởi vì làm học giả và giáo sư, nhất là Hách Kính xuất thân từ gia đình danh gia quyền quý, quan trọng nhất không phải là giỏi, mà còn là danh tiếng, đối phương đánh rắn phải đánh đầu, nắm được điểm yếu này của Hách Kính cộng thêm nhược điểm hay mềm lòng, nên chuyện này rất dễ thành công, chỉ lệ thuộc vào tâm lòng quá nhân hậu của Hách Kính nữa.

Rốt cuộc là ai thao túng chuyện này? Cô nữ sinh kia? Cô ta có lý do gì nhất định đối với Hách Kính đuổi cùng giết tận. Đối với ba vì yêu mà thành hận, không chiếm được sẽ phá hủy ba cho bằng được hay sao? Việc cô ta mang thai con của người khác sự việc này chưa hiểu lắm, kiểm tra lại thời gian, nếu quả thật giống như cô ta nói đối với Hách Kính đã ngưỡng mộ từ lâu, như vậy thời gian cô ta mang thai con của người khác, đối với Hách Kính còn không chết tâm.

Hách Tĩnh cảm thấy sự việc này có người đứng phía sau chỉ đạo, người bày mưu là ai thì chưa biết được. Từ động cơ gây án mà phân tích, Hách Kính thật xui xẻo, chuyện thăng chức bị đình lại, đây được xem như đối thủ cạnh tranh với ông được lợi, từ trong miệng Hách Kính, Hách Tĩnh được biết, khả năng đối thủ duy nhất của Hách Kính chính là người đã đề cử cho cô gái kia, người này được xem là một trong những người hại Hách Kính.

Trong lòng Hách Tĩnh còn xuất hiện một nhân vật khác, đó chính là Vu Tự Cường cha của hai anh em nhà họ Vu, nếu như Hách Kính bởi vì chuyện xấu này hôn nhân sẽ tan vỡ, như vậy Lý Băng trở lại bên cạnh ông ta, khả năng này rất có thể xảy ra, cũng có thể đây là một tình nghi người cần suy tính.

Vu Tĩnh Hàm trở về khiến cuộc trò chuyện của hai cha con ngừng hẳn, cô nhìn thấy Hách Tĩnh trở về rất vui mừng, thỉnh thoảng lại quan sát người phụ nữ của gia đình nhà họ Hách, nhưng vẫn nhìn đến khi trở về phòng ngủ lúc ngủ mới nhào lên hỏi: "Như thế nào? Hỏi được gì rồi? Ba của chị rốt cuộc tại sao khi dễ mẹ tôi, còn chọc cho mẹ tôi khóc." Vừa nói vừa làm ra dáng vẻ hung dữ: "Mẹ tôi đối với chị tốt như vậy, hai người họ nếu có đánh nhau, chị nhất định không được giúp ba chị, như thế sẽ có lỗi với mẹ của tôi!" Nói xong còn động thủ với Hách Tĩnh, Hách Tĩnh sợ nhột, mỗi lần Vu Tĩnh Hàm sử dụng chiêu này, cô cũng không biết phải làm sao.

Nhưng hôm nay Hách Tĩnh có tâm sự nặng nề, nên tâm trạng trở thành bức bối liền vung tay lên đẩy Vu Tĩnh Hàm ngã xuống đất, sau đó không chỉ có cô ngăn cản cả người, Vu Tĩnh Hàm cũng ngăn ngại, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Hách Tĩnh: "Chị, chị khi dễ tôi!"

Hách Tĩnh dù sao so Vu Tĩnh Hàm lớn hơn vài tuổi, cũng thường vận động, sức khỏe dẻo dai hơn so với Vu Tĩnh Hàm nên khi cô ta bị té mông đập xuống đất rất đau, cộng thêm trong lòng uất ức, lập tức khóc oa oa.

Trong lòng Hách Tĩnh cảm thấy hối hận cho động tác vừa rồi, cô không khống chế được trước tình huống xảy ra, nên hôm nay lại mắc nhiều sai lầm, huống chi đối với bản thân đã cố gắng rất nhiều nhưng đối với chuyện tình cảm vẫn chỉ là hoài nghi, làm sao lại có thể vì giận Vu Tự Cường mà đánh con của ông ta. Vì vậy vội vàng đỡ Vu Tĩnh Hàm đứng lên, lấy đồ cất giấu đã lâu trong ngăn kéo ra dụ dỗ cô ta, như thế cô ta mới nín khóc.

Vu Tĩnh Hàm bị quần áo, trang sức hấp dẫn, không chỉ có quên mất khóc, mà quên luôn chuyện Hách Tĩnh ngày hôm nay rất khác thường cùng với lo lắng cho mẹ của mình cũng quên mất, cao hứng bày ra.

Thấy cô ta vô cùng vui vẻ, Hách Tĩnh trong lòng cảm thấy hâm mộ đứa trẻ này, làm một đứa con nít là chuyện rất hạnh phúc.

Ngày hôm sau Vu Tĩnh Hàm có giờ học, mà Hách Kính cũng muốn đi làm, nếu không sẽ càng dễ cho người mượn cớ nói ra nói vào. Có thể do con gái tin tưởng nên Hách Kính có tinh thần tốt hơn so với tối hôm qua rất nhiều, Ông dọn dẹp sạch sẽ, ăn sáng xong liền đi đến trường học, trước khi đi ông còn dặn dò Hách Tĩnh: "Bất luận như thế nào, đây là chuyện của người lớn, ba tự mình giải quyết, con không phải quan tâm, chuyên tâm học tập là được."

Đêm tối đã qua, ánh mặt trời vừa sáng cũng làm cho con người thêm dũng khí, lần nữa phấn chấn lại tinh thần Hách Kính hết sức hối hận, không nên đem những chuyện phức tạp cùng không vui như thế này cho con gái biết, dù thế nào nó vẫn còn nhỏ, cũng chỉ là một cô gái mười lăm tuổi, thời điểm mình mười lăm tuổi đang làm gì? Đường như trừ ăn cơm ra chỉ có đọc sách, chuyện gì cũng không cần quan tâm. Là bản thân vô dụng, không thể cho con gái một tuổi thơ hạnh phúc.

Hách Tĩnh cười đáp ứng ba mình, cũng đang thu dọn xong đồ sau lập tức lên đường đến bệnh viện thăm Lý Băng.

Lý Băng đối với việc Hách Tĩnh đến thăm mình cảm thấy rất kinh ngạc, biết được đứa nhỏ này xin nghỉ học sau càng thêm không nhịn được nhẹ nhàng trách mắng cô mấy câu, Hách Tĩnh chỉ cười cười cũng không giải thích, hỏi thúc Lý Băng mau ăn cháo mình vừa đem đến khi còn nóng, xác nhận bệnh của Lý Băng có chuyển biến tốt, liền muốn cùng cô nói chuyện một chút.

Mục đích ở đây là tịnh dưỡng, vì vậy bệnh viện Lý Băng ở bệnh nhân không nhiều, cho nên phòng bệnh rất rộng rãi, Lý Băng một mình một phòng, hôm nay kiểm tra cũng trị liệu xong, không còn người quá rầy, nói chuyện cá nhân rất tốt.

Nhưng khi Lý Băng biết được Hách Tịnh muốn cùng cô thảo luận vấn đề gì thì tức giận đỏ bừng cả mặt: "Ba của con, ông ấy cũng thật là, tại sao có thể đem những chuyện này nói cho con nghe, con một sách đúng là con một sách, ngu xuẩn chết đi được!"

Hách Tịnh nghe di ấy chửi mình ba, không có tức giận, cô nghe ra được những lời nói kia thật ra là quan tâm cùng đau lòng, đối với ba còn có mình. Bởi vì sự việc này, cô vốn là theo phản ứng tự nhiên phải nói những câu kia: "Con cùng ba trước kia gặp bất cứ chuyện gì tất cả đều cùng nhau giải quyết." Nên cũng không phải ba nói ra, chỉ do con làm nũng, ăn vạ buộc ba phải nói.

Lý Băng mặc dù biết cô gái lên giường cùng Hách Kính chỉ là dụ dỗ, nhưng chưa biết ở trường học bây giờ đang nói bóng gió Hách Kính, hiện tại cục diện vô cùng khó khăn, Hách Tịnh biết đó là ba muốn bảo vệ cô, cũng không muốn cho cô có gánh chịu áp lực, nhưng Hách Tịnh lại cảm thấy nếu như Vu Tự Cường là một trong số những người tình nghi, như vậy Lý Băng nhất định phải biết được chân tướng sự tình, nếu không trong hai người nếu sinh ra hiểu lầm, chuyện sẽ càng thêm rắc rối.

Lý Băng biết được sự tình liên cau mày, Hách Tịnh lại đem phân tích của mình nói cho cô nghe, dĩ nhiên cô cũng không có đem hoài nghi của mình nói ra, chỉ nói có người đã giảng bày hăm hại Hách Kính, nhất định đây là gian kế. Về phần Vu Tự Cường đây có phải âm mưu của anh ta bày ra hay không, dù sao Lý Băng đối với anh ta có phần hiểu rõ hơn một chút, phán đoán càng thêm chính xác.

Hách Tịnh sau khi nói xong cũng không mở miệng nữa, lẳng lặng chờ đợi Lý Băng đáp lại, cô rất có kiên nhẫn, cho dù Lý Băng cần thời gian để suy nghĩ, cô cũng có thể đợi, nhưng không ngờ chính là Lý Băng trầm ngâm một chút liền đuổi cô đi: "Không phải nói Hạo Dương bị thương sao? Con nhanh trở về trường học đi, nó không hiểu chuyện, năng lực tự chăm sóc cũng kém, con giúp di chăm sóc nó một chút."

Lý Băng rốt cuộc vẫn là mẹ kế, thường ngày cùng Hách Tịnh mặc dù sống rất hòa thuận, nhưng vẫn còn mang theo phần khách khí, cũng rất ít ra lệnh cho cô phải làm cái gì, nhưng lần này tự nhiên ra lệnh cho cô trở về chăm sóc cho Hạo Dương, giọng nói còn không cho cự tuyệt, đối với Lý Băng mà nói, đây là lần đầu tiên.

Hách Tịnh có chút ngạc nhiên, lập tức liền ý thức được Lý Băng là muốn cản mình, nói cách khác không có ý định để cho mình nhúng tay vào chuyện này, cô làm sao có thể yên tâm, đang muốn giải thích, Lý Băng mở miệng lần nữa: "Tịnh Tịnh, di biết rõ con muốn nói gì, mà di cùng ba con dù sao cũng là vợ chồng, chuyện như vậy nên để hai chúng ta cùng nhau đối mặt, coi như con không tin tưởng di, thì cũng phải tin tưởng ba con chứ, như vậy để cho chúng ta chính mình tự giải quyết có được không?"

Lời nói này của Lý Băng mang theo mấy phần nghiêm nghị, mắt nhìn thẳng Hách Tịnh, thấy lo lắng trong lòng giảm xuống, chợt có chút không chắc chắn, chẳng lẽ là mình nhiều chuyện rồi hả? Còn nói, làm vợ, đối với bản thân sẽ không tha cho người nào dám làm tổn hại đến quyền lợi của mình, cho dù người kia là chồng trước là ba của các con cô cũng không được?

Lý Băng lập tức làm thủ tục xuất viện, thời điểm Hách Tịnh đi theo cô làm thủ tục, mới ý thức được bây giờ Lý Băng còn là bệnh nhân, tự mình quá rầy một bệnh nhân, không thể để cho cô ấy nghỉ ngơi mà phải xuất viện, có phải hay không có chút ích kỷ!

Lý Băng đối với mình không giống mẹ đẻ, mới vừa rồi còn dùng thái độ như vậy đối đãi mình, có thể đem tâm so tâm, mình vừa thật coi di cùng với ba giống như người thân? Ba thương tiếc Lý Băng bệnh yếu không đành lòng nói cho di biết sự tình, như vậy mình đứng ở cương vị gì mà tới nơi này cùng di ấy nói chuyện? Mình không có đem lợi ích cùng sức khỏe của Lý Băng đặt ở vị trí ưu tiên? Mình chỉ là muốn những chuyện Vu Tự Cường vì Lý Băng mà thiết kế âm mưu hại Hách Kính, cũng không trông nom không để ý đã chạy tới tìm Lý Băng, còn không phải tình cảm không cân bằng đã sớm mất ổn định?

Mang theo vô cùng lo âu và rất nhiều áy náy, cộng thêm tia mờ mịt mất mát về đến nhà, Hách Tịnh dường như bị Lý Băng dẫn đến trường học ngay lập tức, cô không dám không đồng ý sự cùng Lý Băng xảy ra xung đột, chỉ đành phải nghe theo lời của di ấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Sau khi trở lại trường học Hách Tịnh không biết phải làm sao, từ trước đến giờ bất cứ làm việc gì cô luôn luôn có kế hoạch rõ ràng, lần này cô có cảm giác rất xa lạ.

Bởi vì là ngày chủ nhật, các bạn cùng phòng đã trở về nhà, hiện tại hành động của Vu Hạo Dương căn bản không đáng ngại, lại nói Hách Tịnh cũng không muốn nhanh đối mặt với anh ta, cô sợ mình có những lời nói cử chỉ sơ suất sẽ làm lộ bí mật, rõ ràng Lý Băng không muốn cho các con của mình biết chuyện này.

Vì vậy Hách Tịnh ở trong ký túc xá trên giường lăn qua lộn lại, sau đó xuống giường dọn dẹp phòng, làm cho trạng thái tinh thần mình luôn mệt mỏi nhưng thân thể lại cảm giác rất nhàn nhã, làm cô muốn điên lên rồi. Cô rất muốn làm một cái gì đó, không phải không thể, mà là không dám, cô không thể không để ý lời cảnh cáo của Lý Băng, cô không dám đem sự hòa thuận cùng tình nghĩa đánh cược được. Bây giờ điều cô muốn duy nhất chính là ba mình được bình an, hạnh phúc, điều này làm cho Hách Tịnh cực kỳ rối rắm.

Vận bất đắc dĩ, Hách Tịnh lại đi đến phòng máy của trường, cô quyết định làm một chút chuyện để quên đi suy nghĩ của mình, tìm người trò chuyện, mặc dù nói chuyện với những người xa lạ, cũng có thể làm cho cô ít suy nghĩ lung tung.

Hách Tịnh không chút do dự liền vào diễn đàn cá nhân bình luận, đúng lúc này Quý thị nhất nặc cũng ở đây, thấy nick Hách Tịnh sáng đèn cũng không như thường ngày chủ động chào hỏi, nói không chừng anh ta đã sớm quên mất cô, hiện tại tâm tình Hách Tịnh xám xịt, cảm giác những áy náy của mình trước đây với anh ta trong lòng cảm thấy buồn cười.

Có lẽ là do tâm tình kích động nên dẫn đến hành động khác hẳn với bình thường, cô cần phát tiết, Hách Tịnh mang theo tia mải mại chủ động trò chuyện với Quý thị nhất nặc.

"Làm sao thế ? Quý công tử đang vô công rồi nghề hay sao vậy." Được rồi, Hách Tịnh thừa nhận, cô chính là tìm anh ta mắng một trận, tốt nhất hai người có thể đấu một trận với nhau ở trên mạng, đáng tiếc đối phương hồi lâu không có trả lời.

"Thế nào, tức giận rồi sao? Anh là con trai, sẽ không hẹp hòi như vậy chứ!" Không biết vì sao, anh ta cũng không để ý tới, Hách Tịnh vẫn muốn cùng anh ta nói chuyện, cứ như vậy tiếp tục quấy rầy.

"Đừng nói lần trước bị tôi mắng đã sợ nha, thật vô dụng?" Hách Tịnh kiểm tra lại một lần nữa lên lút nói chuyện phiếm, rồi gửi đi.

Một hồi lâu không có hồi âm, Hách Tịnh bất đắc dĩ đợi thêm một lát, cảm giác mình thật sự nhàm chán, xem như tìm anh ta mắng một chút, đâu cần da mặt dày như vậy, huống chi đối phương chưa bao giờ gấp mặt đây vẫn xem như người xa lạ, coi như anh ta nhiều chuyện gây chút tổn hại, nhưng cũng không có thương tổn tới mình, mình cần gì phải như vậy nữu lầy không buông.

Đang lúc mặt mày Hách Tịnh xám xịt chuẩn bị logout khỏi diễn đàn thì đối phương lại trả lời.

"Cô giáo Tiểu Thu?"

"Tại sao lâu như thế, phản xạ này hình như hơi lâu đó nha." Hách Tịnh lập tức phản chấn lại tinh thần, không nhận được lớn tiếng dọa người, lần trước mặc dù mắng anh ta, nhưng mình đã mắng đủ rồi, hiện tại anh ta chịu để ý tới mình, có phải hay không nói cho rõ ràng thì ân oán có thể xóa bỏ ?

"Tôi cho rằng cô đã bị trộm tài khoản, kiểm tra lại mới phát hiện IP không sai, thế nào mặt trời mọc hướng tây hả, tự nhiên cô giáo tiểu Thu chủ động tìm tôi nói chuyện?"

.....

"Chuyện lần trước là tôi không đúng, hôm nay tôi ở đây nhận lỗi anh được chưa, nếu cần tôi cũng có thể ở trong diễn đàn công khai nói lời xin lỗi. Dĩ nhiên, anh cũng có thể lựa chọn không chấp nhận." Biết sai liền nhận lỗi, làm chuyện tổn hại người khác sẽ phải nói lời xin lỗi, cũng tận lực bồi thường, là một trong những nguyên tắc đối nhân xử thế của Hách Tịnh, cô sẽ không bởi vì Quý thị nhất nặc là người xa lạ liền thay đổi nguyên tắc này, về phần khiêu khích trước kia, trừ tâm tình không tốt suy nghĩ có chút biến động, cũng là chốt dạ sợ anh không để ý mình, có lẽ trong tiềm thức cảm thấy nên để Quý thị nhất nặc có một cơ hội mắng mình xem như hai người huề nhau.

Nhưng rất đáng tiếc chính là, Quý thị nhất nặc chưa cho cô cơ hội huề nhau, nói xin lỗi cũng không nhận, trực tiếp trả lời một câu: "Người nào mà bình tĩnh được với con người lúc nào cũng hay cắn nhai, cô giáo tiểu Thu, gần đây có gì vội? Kỳ thi giữa kì môn mỹ thuật kết thúc rồi mà?"

Lại bị anh ta nhạo báng nữa, lần này Hách Tịnh vừa ngượng lại vừa tức, chỉ đành chuyển từ bị động sang thế chủ động: "Còn anh, anh đang làm cái gì?"

"Không phải là anh không có việc gì làm ngoài chơi bồi lêu lổng, làm hoa hoa công tử nha, nếu sinh ra ở thời cổ đại đó chính là mèo trêu chọc chó làm xằng làm bậy, còn sinh ở thời hiện tại chính là sâu bọ của quốc gia, u nhọt của xã hội, làm trở ngại con đường xây dựng Xã Hội Chủ Nghĩa, là sâu bọ cản trở thực hiện con đường Cộng Sản —— cũng không thể xưng là chương ngại vật, bởi vì còn không xứng đáng."

Về mặt Hách Tịnh nhăn nhó rồi, thua thiệt của cô mới vừa nãy còn áy náy ở trong lòng cảm thấy anh ta thật là người rộng lượng vẫn ở trên mạng chờ cô!

Anh ta nói đoạn thoại kia, đoạn nội dung cô đã mắng anh ta lần trước.

"Trí nhớ tốt quá vậy!" Hách Tịnh có chút thẹn quá hóa giận.

"Cô giáo à, cô không biết có hai cách gọi là copy cùng viết lại hay sao? Tôi đem những lời cô nói ra viết vào giấy và ghi nhớ, đặt ở đầu giường trước khi ngủ phải đọc lại."

.....

Hách Tịnh lại muốn logout rồi.

"Đừng thoát." Quý thị nhất nặc dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, kịp thời ngăn cản cô: "Hai ta sống hòa bình với nhau có được hay không?"

Được rồi, Hách Tịnh tự nhủ, cô dù sao lúc trước có mắng chửi anh ta, bị tổn hại một chút cũng là bình thường, chỉ cần anh ta chớ quá đáng, cô vẫn có thể thỏa hiệp được .

"Thật ra thì tôi không phải người xấu, cũng không chơi bời lêu lổng, cô giáo tiểu Thu cô ngàn vạn đừng xem thường tôi." Nghe được đối phương lại bắt đầu nói vậy rồi, Hách Tịnh cũng không phản bác, bởi vì tâm tình của cô đã khá hơn nhiều.

"Mao chủ tịch dạy chúng ta, cách mạng quần chúng không phân chia giai cấp, coi như anh không có việc làm, tôi cũng vậy không có tư cách coi thường anh." Hách Tịnh bắt chước anh ta nói lung tung.

"Chủ tịch Mao có nói cái này thật không?"

"Dĩ nhiên!" Hách Tịnh làm như có thật, Chủ tịch Mao có nói hay không cô cũng không biết, dù sao cô đã từng nghe qua, vì để cho lời mình được coi trọng, tìm cho nó một xuất thân tốt đẹp là được, coi như không thể leo lên Hoàng Thân Quốc Thích, nhưng đây là ý kiến không tồi, thử hỏi thời đại bây giờ còn có ai dám đem so với Mao Chủ tịch .

"Nói vậy, những lời này rõ ràng là tôi nói!"

"Anh, Anh là ai?" Hách Tịnh cảm giác mình lại đánh giá thấp da mặt dày của anh ta.

"Tôi là người của quân Giải Phóng vinh quang."

"Thiệt hay giả."

"Tôi là đứa trẻ ngoan, chưa bao giờ dám lừa cô giáo."

"Tôi cũng không phải là cô giáo."

"Hà...!"

"Tôi nói là tôi không phải cô giáo của anh." Ý thức được mình lỡ lời, Hách Tịnh vội vàng bổ sung thêm. Đáng tiếc đối phương dương dương đắc ý không chịu buông tha cô: "Tiểu nha đầu đừng giả bộ đại nhân, tôi cá là cô không vượt qua hai mươi tuổi!"

Có lẽ là cuộc trò chuyện tương đối lơ lửng, hôm nay có chút đặc biệt, Hách Tịnh không có giấu diếm, cứ thừa nhận: "Anh nói đúng, tôi đã lừa mọi người, thật ra thì tôi không phải cô giáo, cũng xác thực không lớn hơn 20 tuổi."

Sau khi nói xong, Hách Tịnh có cảm giác dễ chịu hơn, rốt cuộc không hề cố làm ra vẻ thành thực lão luyện, chấp nhận trong miệng anh ta là "Tiểu nha đầu" cùng hẳn nói chuyện.

"Còn không đành lòng nhận tội, cô rốt cuộc mấy tuổi?"

"Mười lăm tuổi, thật ra thì tôi là học sinh, học lớp mười một."

Đối phương trầm mặc hồi lâu, cho đến khi Hách Tịnh lần nữa thúc giục, mới từ từ truyền đến một câu nói: "Cô bé, cô thật đúng là ‘trẻ tuổi’ nha."

Hách Tịnh nhũn mày, anh ta có ý gì nha, nói thật ngược lại không tin sao? Thích tin hay không! Hách Tịnh chẳng thèm mở miệng, nói tiếng gấp lại rồi thoát ra, cũng tắt máy vì tính, trò chuyện trên Internet rất tốt đẹp, tùy thích có thể kết thúc.

Ở bên ngoài một vòng, sau đó ăn cơm, rồi lại gọi điện thoại cho Vu Hạo Dương nói cho anh ta biết mình đã trở về, lúc đem thức ăn đến cho Vu Hạo Dương thì về mặt Hách Tịnh so với ngày thường không khác lắm, Hách Tịnh tự mình giải thích rằng mới từ trường học về, lên mạng, thuận tiện chăm sóc anh luôn, Vu Hạo Dương cũng không có chút nghi ngờ, chỉ là nhũn mày một cái: "Trên Internet cái gì cũng rất hư ảo, cô cũng đừng quá mê, mấy ngày trước ở trong một bài báo của một tác giả nào đó có đề cập đến vấn đề này, tôi xem căn bản cô cũng phù hợp." Nói xong nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hách Tịnh một phen.

Hách Tịnh tròn to hai mắt, giống như vừa phát hiện ra một châu lục mới: "Anh? xem?"

Vu Hạo Dương khẽ đỏ bừng mặt, trừng mắt rống lên: "Không được sao? Không phải cô nói muốn thành tích môn văn đạt điểm cao thì phải đọc nhiều sách hay sao?!"

Hách Tịnh vội vàng ngậm miệng, ngăn chặn mình cười. Cô nghĩ hai anh em họ Vu là người thừa kế gen của Vu Tự Cường, sẽ không thích đọc sách, không nói đến Vu Tĩnh Hàm, ngay cả người hăng hái giống Vu Hạo Dương cũng không có, trừ trong giờ học còn những lúc học ngoại khóa sẽ không đem theo sách bên người, ngay cả tin tức về thể thao, anh ta cũng xem trên TV, cũng không thèm đọc tạp chí thể thao.

Sau khi Vu Hạo Dương tới trường trung học Thực Nghiệm thông qua các kỳ thi mới hiểu rõ, tổng thể học lực cũng không tệ lắm, môn văn là kém nhất, viết văn càng kém hơn, khiến thân là giáo viên môn ngữ văn, giáo viên Lý Băng cảm thấy hết sức mất thể diện, tự mình bắt con học lại, nhưng Vu Hạo Dương ngại Lý Băng dài dòng, luôn tìm cơ hội trốn tránh.

Sau này có lần nói chuyện phiếm với Hách Tịnh cô nói cho anh ta biết, có thể đọc thêm sách ở bên ngoài, nội dung câu cú không khác lắm, chỉ cần cảm

thấy hứng thú cũng có thể đọc được, từ từ bồi dưỡng ngữ cảm sau, học ngoại ngữ cũng giống như vậy, tiếng Anh cũng có thể dùng loại phương pháp này.

Hách Tịnh cũng chính là thuận miệng nói, dù sao người ta có mẹ ruột là nhân sĩ chuyên nghiệp, còn chưa tới phiên cô vung tay múa chân, không nghĩ tới tên tiểu tử này chẳng những bắt đầu đọc thêm sách, nhìn thấy trong lúc này những học sinh trung học thường xem tác phẩm ưu tú, xem ra anh ta không giống mình nghĩ là dạng người xem Anh văn bản chính mà là nhìn bản dịch, cũng đủ khiến Hách Tịnh ngạc nhiên rồi, cô vốn cho là anh ta sẽ xem sách của Kim Dung Cổ Long hay Tiểu Thuyết Vô Hiệp, vốn còn muốn nhắc nhở anh ta một chút thật ra thì tác giả Lương Vũ Sinh phong cách viết tốt hơn nhiều.

Xem ra, anh ta so với tưởng tượng của cô lớn hơn nhiều, cũng tiến bộ hơn, thiếu gia nhà này sắp trưởng thành rồi, Hách Tịnh nhìn anh ta cảm giác rất là vui mừng, có lẽ mình thật ra phải làm cô giáo, học trò sẽ ở khắp nơi, khẳng định cảm giác so bây giờ còn tốt hơn.

Hách Tịnh mắt híp lại, cái mũi thẳng tắp bởi vì cười mà có chút hơi nhú, môi nhàn nhạt hồng, hàm răng tuyết trắng, giống như trân châu loại sáng bóng, gương mặt hiện rõ hai lúm đồng tiền, âm áp trời chiều hắt vào, gương mặt bình thường tron bóng như ngọc, giờ phút này xem ra giống tấm vải nhung bao trùm bên ngoài, cũng mơ hồ lộ ra gương mặt thiếu nữ đồ ửng, tựa như trái đào mặt mới vừa hái xuống, Vu Hạo Dương chỉ nhìn chốc lát, đã cảm thấy nụ cười của cô có chút nóng lên, vội vàng không nhìn, hồi lâu sau mới lên tiếng lần nữa: "Tốt lắm đừng nói nhảm, tóm lại cô tạm thời lên Internet, có sách gì hay nhớ giới thiệu cho tôi."

Ách, được rồi, mặc dù thái độ hần không tốt, Hách Tịnh vẫn cảm thấy như mình bị lấy lòng rồi, thiếu niên chăm chỉ học hành không ai theo kịp nha!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trở lại trường học có một số chuyện phát sinh, rốt cuộc cũng làm cho tâm tình Hách Tịnh chuyển biến tốt lên một chút. Một tuần mới bắt đầu, mà Lý Băng vẫn chưa có trở lại trường dạy học, có thể nói, Hách Tịnh đã biết nguyên nhân nên cũng không có vội vàng, nhưng vì Vu Hạo Dương không chịu, anh ta nói nhất định phải về nhà một chuyến.

Thời điểm này mọi việc như một mớ bòng bong làm sao Hách Tịnh dám để cho anh ta trở về, ra sức đảm bảo với anh ta rằng thứ Sáu tuần trước lúc trở về nhà thì thấy Lý Băng đã tốt hơn rồi, bệnh không có gì nghiêm trọng.

"Vậy tại sao cô lại xin nghỉ phép?" Vu Hạo Dương hiển nhiên không tin, mặc dù Hách Tịnh không có nói sai, nhưng anh ta vẫn nghi ngờ có chuyện gì đang gạt mình.

"Tôi không có lừa anh, di thật không có sao, tôi xin nghỉ chỉ là tôi muốn cùng ba tôi làm một số việc, ba tôi gần đây có chút việc khó khăn." Hách Tịnh không có biện pháp nói dối lừa gạt anh ta, chỉ đành phải nói ra một phần câu chuyện.

"Ba cô có chuyện gì sao?" Vu Hạo Dương nhướn mày thật cao, trên mặt nghi ngờ càng lớn, tựa hồ căn bản không tin tưởng Hách Kính xảy ra chuyện, Hách Tịnh còn có thể đi học tốt, còn có thể cùng mình ở chỗ này nói chuyện không đâu. Nói vậy.

"Có tin hay không là tùy anh!" Hách Tịnh nghiêm mặt, cô vốn đang lo lắng đề phòng bị người khác nhìn thấy tình cảm của mình, giờ phút này còn bị vị thiếu gia này chất vấn tâm tư lại mất công phải giải thích.

Không nghĩ tới cô sẽ tức giận, Vu Hạo Dương lại dao động, đối với lời nói của cô ngược lại tin hơn phân nửa, quay mặt qua an ủi cô: "Chú Hách là người tốt, sẽ không có chuyện gì. Cô đừng quá lo lắng, cần tôi làm cái gì thì cứ nói." Mặc dù không biết chuyện gì, nhưng Hách Tịnh ở đây thật tốt, cũng sẽ không quá nghiêm trọng.

Anh ta an ủi dễ dàng cô dĩ nhiên không có tác dụng lớn, nhưng mà câu nói của anh ta "Cần tôi làm cái gì cứ mở miệng" lại mang đến cho Hách Tịnh cảm giác thật âm áp, dù sao, bọn họ hiện tại cũng là người một nhà, trong nhà có người an ủi động viên cũng tốt hơn. Điều này làm cho cô ý thức được nếu có chuyện xảy ra, cũng sẽ có người đứng ở bên cạnh cô, Hách Tịnh rất hi vọng, người phía sau thao túng âm mưu kia không phải là Vu Tự Cường. . . .

Thi giữa kỳ đã xong, trong thời gian dài không còn môn học, đội tuyển bóng rổ lại tiếp tục tập luyện, nhờ được Vu Hạo Dương chỉ vài chiêu trình độ của Hách Tịnh đã khá hơn làm mọi người phải trở mắt nhìn. Cô chính là như vậy, khi chuyện gì cô không biết cũng sẽ làm không tốt, càng ngày càng sẽ không thích, ngược lại cũng thế, hiện tại Hách Tịnh cũng cảm thấy đối với môn bóng rổ cũng có hứng thú, cô đã không cần các nam sinh cầm tay chỉ đạo, cô đã biết dẫn bóng tự nhiên, ném bóng chính xác. Lúc chuyển bóng, phong cách chơi ở trong sân rất là dễ nhìn.

Học sinh lớp Hòa tiền, nhất là nữ sinh, dường như ai cũng có tính háo thắng, thành tích của Hách Tịnh rất tốt nên được cầm cờ dẫn đầu đội, bản thân cô học giỏi lại thông minh, muốn mọi người không phục cũng không được. Nhưng ở trong trận đấu cô chơi rất tốt, vì vậy các nữ sinh khác cũng thu hồi tâm ý không tốt về cô, mọi người ra sức luyện tập chăm chú, động tác cơ bản đã thuần thục hơn sau còn tham thảo sách lược tiến công, dùng lời nói của Đại Phùng chính là muốn phát huy sở trường của lớp hòa tiền —— mang đầu óc đi chơi bóng.

Không nhớ rõ lời nào là lời nói của danh nhân "Trên thế giới vận động thể thao còn tốt hơn một số vấn đề khác." Hôm nay Hách Tịnh cảm nhận được

điểm này, mỗi ngày chơi bóng xong mình ướt đầm mồ hôi, sau khi tắm rửa thân thể nhẹ nhàng khoan khoái hơn, không chỉ có thân thể nhẹ nhõm rất nhiều, giống như tâm tình cũng được thanh lọc, cô dùng hành động này để thoát khỏi đoạn thời gian nóng nảy bất an lúc trước, mỗi ngày đều ngủ ngon giấc.

Cuối cùng cũng tới ngày thi đấu, đội của lớp Hòa tiền trải qua năm trận, thắng một mạch vào vòng trong tranh trận chung kết được ngôi vị Á quân, đối thủ là đội lớp năm. Nữ sinh trong đội lớp năm số lượng nhiều hơn lớp Hòa tiền gấp hai, cơ hội dễ dàng chọn được những cầu thủ tốt nhất tham gia thi đấu, càng không cần phải nói lớp họ vừa tuyển được hai cầu thủ rất tốt vào học.

Hai cầu thủ này không cần nhìn mặt và giọng nói, nhìn giống nhau như hai giọt nước, đều tóc ngắn, vóc người cao gầy thon dài, bắp đùi bèn chắc, bắp chân căng, thẳng, toàn thân cao không có một tia thịt dư, da cũng bóng loáng, toàn thân cũng lộ ra hơi thở khỏe mạnh, rõ ràng tuổi thanh xuân sức lực tràn trề, ở trong đám nữ sinh liễu yếu đào tơ này giống như hạc đứng giữa bầy gà.

Hai nữ sinh một tiền vệ, một hậu vệ, cộng thêm một người cao 1m tám nữ sinh Đại Cá Tù làm trung phong, khiến cho đội bóng rổ lớp năm một đường thắng lớn, chưa từng bại.

Hách Tịnh ở chỗ đội Hòa tiền mặc dù cũng đánh bại rất nhiều đối thủ, nhưng thành tích có thể so với đội kia kém xa, có mấy điểm thậm chí là ngang hàng, lợi dụng đối phương phạm quy phạt bóng mới giành được thắng lợi.

Dưới tình hình thực lực cách nhau quá xa, đội Hòa tiền của ban tự nhiên không thiếu chính là lý trí, vì vậy trong đội trên dưới đối với cái thành tích này cực kỳ hài lòng, tuy nói là ngôi vị á quân, nhưng từ trên xuống dưới cũng đã dự liệu được kết cục rồi, mọi người nhất trí là đừng để thua quá khó coi thì được.

Điều khiến các cầu thủ trong đội hòa tiền cảm thấy bất ngờ chính là, cầu thủ đội lớp năm cũng rất cao thượng, ở trong trận đấu cũng không có đem hết toàn lực đánh ra, mà chỉ đem số lượng khổng lồ, dẫn đến tình hình thực lực hai bên sẽ không chênh lệch lắm, cuối cùng kịch liệt mà náo nhiệt hoàn thành một cuộc tranh tài.

Sau khi kết thúc trận bóng, mọi người ở chung một chỗ hoan hô ăn mừng, có một đội viên đích thân ra sân chất vấn: "Đội của lớp năm cùng đội chúng ta tranh đấu giao hảo sao, tôi thể nào cũng cảm giác là họ nhường chúng ta?"

Câu nói này được nói ra lập tức bị xem thường: "Con mắt nào của cô nhìn thấy bọn họ nhường cho chúng ta?"

Cô đội viên này rất chấp nhất: "Tôi nhìn họ ra sân tranh tài, hai cầu thủ kia khỏe lắm, chúng ta là loại tuyển thủ bình thường, đối với các cô ấy là không đáng ngại!"

"Thực lực chúng ta cũng không kém nha, kỹ thuật của Hách Tịnh cũng không tồi, còn có tiểu Mạnh, đừng xem thường cô ấy, cô ấy dẫn bóng rất linh hoạt. . . . ."

Hai bên tranh chấp không phân thắng bại, chủ nhiệm lớp một đứng ra nói lời phân rõ trắng đen: "Ngôi vị á quân trong trận chung kết, đương nhiên là do công sức của chúng ta mà chiến thắng, thực lực cách xa, nên họ chiến thắng cũng là lẽ tất nhiên."

Hách Tịnh nghe vậy lập tức dùng ánh mắt bá phúc nhìn về phía chủ nhiệm lớp mình, đúng là gừng càng già càng cay!

Mấy ngày sắp tới chính là buổi tranh tài thể thao của toàn học sinh trung học, bởi vì trường trung học Thực Nghiệm có diện tích sân thể dục lớn nhất, nên cuối cùng thống nhất, trận chung kết quyết định tổ chức ở đây. Nghe nói đến lúc đó không chỉ có ban lãnh đạo của bộ giáo dục đi tham dự, mà còn có thị trường cũng có thể đến xem.

Đội bóng rổ lớp mười và lớp mười một sẽ thi đấu biểu diễn, chính vào ngày đó sẽ có một tiết mục ra sân.

Vì vậy bên này trận bóng vừa kết thúc, đội biểu diễn liền bắt đầu chọn người, lớp mười một trừ hai cầu thủ trong đội lớp năm trúng cử, bị đại Phùng đoán trúng ra, Hách Tịnh cũng được chọn làm đội viên chính thức, còn một đội viên chính thức khác là ở lớp chín nghe nói vào trung học cô ta bắt đầu chơi bóng rổ rồi, thành tích thì không tệ nên được vào học trường trung học Thực Nghiệm, bên cạnh đó thành tích thể dục cũng tốt không thua gì học sinh trường thể thao.

Hách Tịnh rất là bất an, bởi vì thắng thắn mà nói, thực lực của cô so với các đồng đội mới này thật sự kém quá xa, căn bản không chỉ một cấp bậc, từ nhỏ đến lớn bắt kẻ làm chuyện gì, cô cũng không thể hiện trước tập thể, nhất là lần này ở trước rất nhiều người còn có ban lãnh đạo đến tham dự.

Hách Tịnh tìm giáo viên thể dục nói chuyện, châm chước nửa ngày mới mở miệng: "Cô, con cảm thấy được con tối đa cũng là một hậu bối, lớp hai có Lưu Anh, lớp tám có Phùng Nam, lớp 10 có Lý Anh Nam, chúng con cũng đã giao đấu qua, thực lực của các bạn ấy so với con mạnh hơn nhiều. Mà lớp con mặc dù chiến thắng bọn họ, nhưng đó là do tập thể phối hợp tốt, thắng lợi vừa rồi với con không có liên quan, con mặc dù là đội trưởng, nhưng ở lớp chúng con chỉ cầu mong chơi cho tốt nhất, cùng các bạn ấy chênh lệch không nhỏ."

Không nghĩ tới gương mặt đỏ thắm trên dáng người to lớn của cô giáo thể dục, đầu tiên là định thần lại sau nhàn nhạt mà đem tóc xoắn vén một bên, đưa tay ngắt gương mặt của Hách Tịnh, cười híp mắt nói: "Em cũng biết mình chơi bóng mặc dù không phải là tốt nhất, mà có thể làm được đội trưởng hả, cô cùng tổ trưởng tổ thể dục đã thương lượng rồi, đội trưởng đội biểu diễn lần này sẽ là em."

"Hả?" Hách Tịnh cảm rớt xuống, vẻ mặt như đưa đám, cô ở trong đội trình đội chơi cũng không phải là tệ nhất!

Hơn nữa ở trong đội cô là người rất có uy tín bởi vì cô học giỏi nhất, nhưng đi ra bên ngoài so với mọi người cô còn kém xa, làm sao mà lãnh đạo toàn

những bạn chơi tốt hơn mình!

Vậy mà cho đến khi hai bên má bị nắn đỏ bừng, Hách Tịnh cũng không thể từ chối, ngược lại vị đội trưởng lớp mười một mới vừa ra lò này dành hướng cửa đi ra, quay đầu lại không cam lòng ngắm nhìn phòng làm việc của các giáo viên thể dục, vừa xoa xoa gương mặt nóng hừng hực của mình, vừa bị ăn đậu hũ, không biết còn tưởng rằng cô đang có vấn đề gì!

Nhưng tự nhiên "Xuất hiện" ra một thân phận làm đội trưởng thật sự khiến Hách Tịnh đầu đầu không dứt. Lần đầu tiên huấn luyện, căn bản hướng về phía những cầu thủ kia làm Hách Tịnh muốn ỏi nước miếng, hoặc là học máu.

"X, con yêu tinh lớp bốn thật OOX, bản cô nương cũng đã cảnh cáo cô, còn dám hướng nam sinh của tôi mà thân cận, hôm nào tôi sẽ tìm cô tinh số." Một nữ sinh Giáp nói.

"Chớ OX lo lắng, cái đó cô ta trừ cái mặt so với cô lớn hơn, nơi đó lớn cũng không bằng cô, bạn trai cô sẽ không coi trọng cô ta đâu." Một nữ sinh Ất khuyên nhủ, nhân tiện nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, ánh mắt mập mờ, xem lời nói của mình với bộ dáng đắc ý, cười khanh khách ra ngoài.

Nữ sinh Giáp cũng cười, lúc cười chân đá nhẹ vào mông nữ sinh ất, nữ sinh ất cũng không yếu thế, hi hi ha ha cười, quay đầu lại sờ nhẹ ngực nữ sinh giáp.

Đứng ở một bên giống như bối cảnh bài trí sẵn, Hách Tịnh, mặt liền đỏ, quay đầu lại tìm hiểu tình hình chung quanh, phát hiện không ai chú ý liền vội vàng cúi đầu giả chết. Mặc dù nhìn vóc dáng bọn họ thật tốt, Hách Tịnh cũng đưa tay tìm kiếm xúc động, thế nhưng chỉ là kích động mà thôi, dừng lại ở giai đoạn phán đoán, cũng không có ý định thay đổi thực tế, hai người này làm sao lại có thể như vậy? Còn có những lời nói tục kia mà còn mạnh miệng. . .

"Cái đó, các bạn học, chúng ta bắt đầu tập luyện thôi." Chuẩn bị xong động tác, Hách Tịnh mới kêu các đồng đội.

Hai bạn thể dục dừng lại một chút, sau đó vẫn tiếp tục nói chuyện, thanh âm dường như còn lớn hơn chút. Lớp Năm chiều cao 1,80m, cân nặng 90kg trung phong Đại Cá Tù, nghe vậy đảo đôi mắt nhỏ nhìn xuống Hách Tịnh, tiếp tục vận vẹo vài động tác, chỉ có Triệu Lôi ở lớp chín, chịu nghe cô nói..., dừng lại động tác bành bạch dẫn bóng, trả lời một câu: "cô giáo Lưu không tới sao?"

Cô giáo Lưu chính là giáo viên thể dục của bọn họ, nghĩ đến cô ấy gò má Hách Tịnh liền bắt đầu nóng lên —— ách, đây thật không phải hiện tượng bình thường, chỉ là Hách Tịnh nghiêm túc trả lời: "Cô giáo Lưu đang họp, nói chúng ta trước khi luyện tập hãy làm quen lối chơi bóng của nhau một chút, cũng thuận tiện tự giới thiệu bản thân. Tôi xin giới thiệu trước, tôi lớp một Hách Tịnh, vị trí cũ là trung phong, chỉ là trình độ chơi bóng bình thường, ở chỗ này có thể học hỏi thêm, xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn." Lớp một cũng chính là lớp hòa tiền, bình thường đối với mọi người đây là người nổi tiếng, nhưng trước mặt những người này xem như không có ra gì, nhưng Hách Tịnh không muốn ở chỗ này chứng tỏ bản thân. Mà nhìn chung ở đây đều là tính hoa, nữ sinh lớp hòa tiền vốn vóc dáng không cao, trong những người lùn mới có một vài người cao, chiều cao 169m của Hách Tịnh được xem là cao nhất rồi, mà bây giờ trừ Triệu Lôi cùng cô không sai biệt lắm, còn lại ba nữ sinh kia có vóc dáng so với cô cao hơn, vị trí thứ nhất của Hách Tịnh nhất định là phải thay đổi.

Có lẽ biểu hiện của Hách Tịnh rất chân thành, có thể nụ cười của cô quá rực rỡ, thái độ lạnh nhạt của mấy nữ sinh kia hòa hoãn không ít, Triệu Lôi thứ hai tự giới thiệu mình, kế tiếp là trung phong Đại Cá Tù cũng lên tiếng, cô nàng này được gọi Cung xinh đẹp, nhưng mọi người thích gọi cô là đại cá hoa, bởi vì vậy hiển nhiên so với tên của cô thật dễ dàng gọi hơn

.

Nữ sinh Giáp do dự một chút, mở miệng nói tên của chính mình, thì ra tên cô là Tôn Miêu Miêu, nghe giống như là nữ sinh rất ngoan, vì cô thể hiện nguyện vọng làm một người tốt.

Cuối cùng là cô nữ sinh Ất, cô gái có đôi mắt xéch rất đẹp, giờ phút này khẽ treo ngược, xem ra quyến rũ lại bén nhọn, ánh mắt của cô ta nhìn thẳng Hách Tịnh, mang theo chút chất vấn cùng ý lạnh hỏi: "Vu Hạo Dương tại sao lại dạy cô chơi bóng?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Ý nghĩ đầu Hách Tịnh sau khi nghe được câu hỏi của cô ấy chính là: "Làm sao cô ấy biết Vu Hạo Dương dạy mình chơi bóng", ý nghĩ thứ hai là "Cô ấy thích Vu Hạo Dương" ý nghĩ thứ ba là "Cô ấy nghi ngờ mình rồi." Kế tiếp liền bắt đầu lo lắng "Mình nên giải thích thế nào đây" cuối cùng còn có chút cảm xúc, tiêu tử Vu Hạo Dương chết tiệt, toàn mang phiền toái tới cho cô!

Trong lòng rối rắm, Hách Tịnh quyết định nói ra, cô cười híp mắt nói: "Bởi vì tôi là chị của cậu ấy mà."

Nữ sinh Át cũng không hề buông lỏng cảnh giác tiếp tục hỏi: “Chị hay là chị họ? Có quan hệ máu mủ không?”

Hách Tịnh cực kì buồn bực, ai nói là học sinh ban thể dục đầu óc ngu si tứ chi phát triển chứ, nhìn người ta hỏi vấn đề này mà xem. Quả thực là nói trúng tim đen, trúng mấu chốt nha! Nhưng cô cố tình ngậm bồ hòn làm ngọt không nói ra miệng, chỉ đành cười khô khốc một tiếng: “Đều không phải” Đầu óc cô nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ xem như thế nào cho qua được.

Nữ sinh Át lại gây sự: “Vậy rốt cuộc là quan hệ như thế nào?”

Hách Tịnh không muốn nói tục, rõ ràng như thế tức là không có gì cũng trở thành có gì đó rồi, chỉ đành phải nói sự thật. Nhìn mặt nữ sinh Át thể hiện rõ “Tôi biết ngay là có gì mờ ám mà”, thật uổng cho cô mồm miệng lanh lợi, trừ ở trong lòng đem Vu Hạo Dương mang, thì bên ngoài cũng không biết nên nói cái gì.

“Như vậy thì,” nữ sinh Át tự nhiên vuốt tóc, thấy Hách Tịnh buồn bực, cô càng tức giận hơn, bắt đầu đưa ra yêu cầu: “Về sau hai người phải kiêng dè, nói chuyện phải có người thứ ba ở cùng, không nên tới kí túc xá tìm anh ấy, cũng không cần đi cùng nhau trên đường, hơn nữa không được để anh ấy dạy cô chơi bóng rổ....”

Hách Tịnh trợn mắt há mồm nhìn đôi môi mỏng của nữ sinh át cao thấp nói, cảm giác như mình không cẩn thận gặp được người ngoài hành tinh, hoặc là -- đã xuyên qua rồi, chẳng lẽ đã xuyên tới thời cổ đại nam nữ thụ thụ bất thân? Nhưng nhìn tới nữ sinh át mặc áo phông không có tay, cái mông nhỏ được bao bọc thật chặt trong chiếc quần thể thao xê tà ngắn, cũng không giống mà, nếu thật sự là tới thời đại kia, người phụ nữ này ăn mặc như thế không phải sẽ bị phạt sao!

“... Thật ra thì tốt nhất là hai người dứt khoát tách ra, như thế là xong hết mọi chuyện!” Hách Tịnh rốt cuộc cũng hồi hồn, nghe được câu mấu chốt cuối cùng. Cô ưỡn ngực, thấy được ánh mắt nữ sinh kia theo động tác của cô mà phóng tới cái nhìn laser sắc bén thì không nhìn được lại rụt thấp xuống, chỉ là cô vẫn ưỡn thẳng lưng đáp lời: “Vị bạn học này, thật ngại quá, tôi còn không biết tên bạn, bạn không cảm thấy bạn đi quá xa rồi không?” Được rồi, trong hiện thực thì Hách Tịnh không thể nói được câu mắng chửi người, vì vậy câu hỏi cũng có chút lễ phép, như thế thì xem như có vẻ khí thế chưa đủ.

“Cô không đồng ý?” Mắt xéch híp lại, cảm giác mười phần uy hiếp quan sát Hách Tịnh, từ gương mặt tới bộ ngực, sau đó là cái mông, chân rồi lại trở về gương mặt, tâm tình chán ghét và tức giận đã cao tới mức không còn lời nào có thể miêu tả được.

Hách Tịnh bị cô ta nhìn rất không thoải mái, chỉ là cô cũng không bị dọa sợ, tiếp tục ôn hòa lễ độ mà nói: “Đây là chuyện trong nhà của mình, cũng không cần cô nhọc tâm, Về phần Vu Hạo Dương, tôi nghĩ cô có điều gì thì trực tiếp tìm anh ta mà nói”

Hách Tịnh vẫn không hiểu, tại sao từ phim truyền hình, tới các tác phẩm văn học, vừa có vấn đề về tình cảm, thì chính là các nhân vật nữ tự mình ra trận, từ vợ cả với vợ lẽ, tiểu tam và người chính, hoặc là hai người tranh một nam, móng tay cào rách mặt, tóc xù như chuông gà, quần áo bị xé rách, người nằng nặc một câu “tiện nhân” mình đáp lại một câu “Đồ đáng chết”, quả thực là rất mất mặt, xấu hổ!

Còn đàn ông thì sao? Những người đàn ông dẫn tới vụ tranh chấp này thì đi đâu? Chẳng lẽ người bị tính sổ, bị đánh bị mắng nhất không phải là những người đàn ông đi trêu hoa ghẹo nguyệt, chân đạp mây thuyền này sao? Tại sao những người phụ nữ yếu ớt đáng thương này đều muốn tự mình đấu tranh, càng tranh thì hai bên càng tổn hại rồi lại thành ngư ông đắc lợi? Tự trọng của con gái, tự ái, kiêu ngạo còn có bản tính thuần khiết bẩm sinh, lương thiện, tốt đẹp đi đâu hết rồi? Chẳng nhẽ những điều quý giá này không bằng một tên Sở Khanh sao?

Dĩ nhiên, Hách Tịnh hiểu lúc này không nên nghĩ tới những việc này, bởi vì rõ ràng nữ sinh này hiểu lắm quan hệ của bọn họ, quan hệ của bọn họ không thích hợp thành loại quan hệ này, Hách Tịnh chỉ là do thông cảm mà phát sinh. Nhìn nữ sinh trước mặt so với cô cao hơn, khỏe hơn, nói chuyện cũng là nhìn từ trên cao xuống, giọng điệu như ra lệnh, nhưng Hách Tịnh cảm thấy cô ấy rất nhu nhược, rất đáng thương, thậm chí còn ần giấu cảm xúc bị ai, bắt hạnh ở bên trong.

Nữ sinh át làm sao có thể đoán được ý nghĩ thật sự của Hách Tịnh, vốn là uy hiếp không có hiệu quả đã rất khó chịu, hiện tại nha đầu chết tiệt này còn dám dùng loại ánh mắt đó nhìn cô, không giáo huấn cô ta thì cô ta cũng không biết mình lợi hại! Cô luôn luôn là động thủ so với động não còn nhanh hơn, ý vào ưu thế chiều cao, không chút nghĩ ngợi liền tát một cái.

Hách Tịnh không hề có kinh nghiệm đối co cùng người khác, xung quanh cô người lý tính chiếm đa số, ngay cả Vu Tịnh Hàm nhiều nhất cũng chỉ là ngoài miệng, cơ bản không nghĩ tới có người không một lời phải trái liền ngay ở trường học đánh người, vì vậy khi bàn tay của nữ sinh kia vung tới gần, cô chỉ là dựa vào phản ứng nhảy bèn lập tức né tránh, không nghĩ tới nữ sinh kia đánh một lần không trúng lại được thế lần tới, giờ tay lên mục tiêu là gương mặt của cô, bị ai hơn chính là lần này vào lúc muốn tránh đi Hách Tịnh phát hiện cánh tay mình bị một bàn tay khỏe chắc giữ chặt, là Tôn Miêu Miêu!

Hách Tịnh cực kỳ hối hận, cô không nên đem đoạn đối thoại của hai nữ sinh này làm chuyện cười, Tôn Miêu Miêu này đã nói rõ ràng là muốn đi làm cho mặt một nữ sinh nở hoa, hiện tại sẽ không phải là lấy cô làm đối tượng đi!

Đau đớn trong dự liệu thế nhưng không có rơi trên mặt, cánh tay giờ lên của nữ sinh át bị người khác ngăn lại, là Triệu Lôi vẫn luôn yên lặng đứng bên cạnh theo dõi sự việc, vóc dáng của cô mặc dù không cao như hai nữ sinh thể dục, nhưng cánh tay lại có lực như nhau.

“Người XX bớt lo chuyện người khác đi!” Nữ sinh át tức giận mắng to, xoay người hung hăng đẩy ngã Triệu Lôi, Triệu Lôi bị đẩy lao đảo té ngã trên đất, đôi mày rậm cong lên muốn chống lại, nữ sinh át lại nhào tới, chợt nghe thấy Hách Tịnh hô to một tiếng: “Vu Hạo Dương”

Ba chữ ngăn ngừ thành công khiến nữ sinh át dừng tay, Hách Tịnh tránh khỏi cánh tay của Tôn Miêu Miêu, chạy tới đỡ Triệu Lôi đứng lên, hai nữ sinh nhìn xung quanh một lượt không thấy bóng dáng của Vu Hạo Dương, lại muốn làm khó dễ, mặt Hách Tịnh liền trầm lặng như nước, lạnh lùng nhíu mày hỏi: “Mấy người điên rồi sao? Ở nơi này đánh nhau, có tin là ba phút sau giáo viên ở trong có thể chạy tới? Vậy thì các người cảm thấy nếu giáo viên nhìn thấy chúng ta đánh nhau, sẽ cho rằng tôi đang bắt nạt các người sao?” Học sinh giỏi đều có ưu thế này, đừng nói là cô bị đánh, cho dù cô chủ động

khieu khích, ra tay đánh hai nữ sinh kia trước, thì ở phía nhà trường và trong mắt các giáo viên, người sai lầm cũng không phải là cô.

Bởi vì ở nơi có tên là trường trung học trọng điểm này, học sinh ban thể dục vốn là một quần thể đặc thù, thành tích của bọn họ so với học sinh bình thường thường chỉ chênh lệch nửa điểm hoặc một điểm, hơn nữa việc huấn luyện thường chiếm cả thời gian lên lớp, lúc đó liền có việc kết bè kéo phái trốn học đánh nhau hút thuốc, uống rượu càng xảy ra nhiều, cho nên quản lý không được tốt, vì thế mỗi giáo viên chủ nhiệm đều không muốn trong lớp mình có học sinh ban thể dục.

Nhưng bởi vì thân thể bọn họ cường tráng, cho nên học sinh bình thường có người khinh thường việc cùng bọn họ lui tới, những người còn lại thì không dám trêu chọc bọn họ, nhưng bất kể là vì nguyên nhân gì, nhóm bọn họ ít người nhất định bị chèn ép, trong lòng bất ổn liền có tình gây chuyện, nhưng thường thường người bị đánh thường là học sinh bình thường, nhưng người bị phạt đều là học sinh ban thể dục, đây dường như đã thành một luật định.

Nói một cách khác, nếu như hôm nay người cùng hai nữ sinh này xảy ra mâu thuẫn là Triệu Lôi hoặc Cung Mỹ Lệ hoặc là học sinh bình thường khác, nhà trường cũng sẽ đem trách nhiệm tính trên đầu hai học sinh ban thể dục này, huống chi lần này người bọn họ chọc tới là Hách Tĩnh.

Từ trước tới nay học sinh đứng đầu trong mọi cuộc thi lớn nhỏ trong hai năm này chỉ có một, đó là Hách Tĩnh.

Các buổi lễ quan trọng, lãnh đạo đi thị sát, học sinh tiến lên tặng hoa, kể từ hai năm trước liền được chỉ định cố định, đó cũng chính là Hách Tĩnh.

Dạ hội trong phạm vi toàn trường, các hoạt động cùng các cuộc tranh tài, nếu như cần một học sinh làm chủ trì, nếu là một nam một nữ, người nữ nhất định là Hách Tĩnh, nếu như chỉ cần một dẫn chương trình, thì người nam kia chắc chắn sẽ phải xuống đài.

Dưới tình huống này có thể nói, không cần bất kì chỗ dựa nào, dựa vào bản thân Hách Tĩnh tự cô cũng có thể uy phong ở trường, huống chi cô còn là người nhà họ Hách! Hiệu trưởng của trường đều là học sinh của ông cô – hơn nữa còn không thể đếm hết, đại thọ 80 vừa rồi của ông người tới ngồi kín bàn.

Không ý thế hiếp người đó là cô có tu dưỡng, cũng không thể cho là cô sẽ để cho người khác bắt nạt.

Về phần Vu Hạo Dương, Hách Tĩnh chắc chắn rằng cô nữ sinh này lại tự mình đa tình, ánh mắt của tiểu tử đáng chết này mà kém như vậy, cô lại không giết anh!

Thấy hai nữ sinh liếc mắt nhau một cái, như là đã có được sự ăn ý nào đó, Hách Tĩnh giật giật khóe miệng, cũng không nói gì nữa, nghiêng đầu chạy tới phòng nghỉ bên cạnh sân bóng, gọi điện thoại.

“Là Vu Hạo Dương? Không phải à. Vậy bạn nói cho cậu ấy biết, tôi không biết cậu ấy đang làm gì, trong vòng mười phút nữa phải tới sân bóng rổ, nếu không tôi muốn anh ấy đẹp mặt”

Việc đánh nhau lúc này chỉ là trong nhất mắt, bởi vì vừa chơi bóng rổ nên cơ thể di chuyển nghiêng ngả, cũng không hấp dẫn sự chú ý của mọi người, vì vậy trên sân lại tạm thời không phục bình thường, Hách Tĩnh xác nhận Triệu Lôi không bị thương, mới cùng cô ấy chuyển bóng, hai nữ sinh ban thể dục làm ra vẻ không để ý tiếp tục nói chuyện phiếm, chỉ là thanh âm không có tùy ý như vậy, nội dung nói chuyện cũng ít hơn nhiều, hầu hết ánh mắt đều nhìn ngắm hai bên trận đấu, cuối cùng quyết định không gia nhập bên kia, tự mình tới khu nghỉ ngơi ăn chocolate, xem ra là cần bổ sung năng lượng, cũng không biết là do tập luyện mệt mỏi hay là xem cuộc vui tới mệt mỏi.

Thời điểm Vu Hạo Dương chạy những bước dài tới, Hách Tĩnh liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, ừ, tám phút rưỡi, cũng tạm được, lại thấy chân trái Vu Hạo Dương dẫm lên dây giày chưa buộc hết chân phải, suýt chút ngã xuống, khóe miệng không nhịn được khẽ cong lên.

Anh chạy tới bên cạnh Hách Tĩnh còn chưa kịp thở đã vội vàng hỏi: “Cô không sao chứ!” Nhìn từ trên xuống dưới trái qua phải quan sát Hách Tĩnh một vòng không thấy bị thương mới hỏi lại: “Có chuyện gì thế, gấp như vậy?” Đối với người khác làm như không thấy cũng không chào hỏi, tiếp xúc với khuôn mặt kiểu ngạo tuôi cười của nữ sinh ắt, cũng không nhìn một cái.

Hách Tĩnh buồn cười nhìn biểu tình của nữ sinh kia, lại nhận được cái trừng hung hăng của cô ấy, Hách Tĩnh cũng không thêm để ý, đưa tay giới thiệu với Vu Hạo Dương: “Đây là thành viên trong đội bóng rổ lớp 11 của tôi Tôn Miêu Miêu, còn vị này tên tuổi là gì tôi cũng không biết” chỉ vào nữ sinh ắt Hách Tĩnh tiếp tục nói: “Chỉ là anh nên biết cô ta mà thôi.”

“Không biết” câu trả lời của Vu Hạo Dương nhanh giống như chưa có đi qua não, mặt của nữ sinh ắt thoát xanh thoát trắng, rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng nói một câu: “Tôi tên là Lâm Lệ, chúng ta đã cùng nhau chơi bóng rổ.”

Hách Tĩnh nhẹ nhàng thở ra một hơi, rốt cuộc cũng biết tên tuổi nữ sinh ắt rồi, vẫn là Vu Hạo Dương có mặt mũi mà!

Vu Hạo Dương nhú mày một cái: “Không thể nào, tôi cũng không chơi bóng cùng con gái.”

Lâm Lệ sắc mặt biến đổi một hồi, lúc đó anh cùng một nhóm nam sinh chơi bóng, có người tạm thời có chuyện phải rời đi, không tìm được người bổ sung thay thế, hai bên số lượng không đều, mà học sinh ban thể dục Lâm Lệ cũng quen biết nhiều người trong bộ họ, có người ồn ào muốn cô vào sân giải cứu đội trưởng, cô kiềm chế vui sướng trong lòng vừa muốn ra sân thì Vu Hạo Dương liền lau mồ hôi nói anh có việc phải đi trước.

Cứ như thế nhân số lại đều nhau, Lâm Lệ dĩ nhiên lại phải ra sân, cô cũng không phải nhất định cùng bọn họ chơi bóng, chỉ là trong lòng có tức nuối và tò mò liền đi theo Vu Hạo Dương, lại phát hiện anh tự nhiên lại đi tới kí túc xá nữ!

Lâm Lệ vừa giận vừa sợ, thế là nếu Vu Hạo Dương thật sự đang đợi nữ sinh nào, mình nhất định cho tiểu **** kia một bài học thích đáng!

Đợi thật lâu mới thấy Hách Tịnh đi xuống, nhìn lúm đồng tiền của cô như đóa hoa, thấy cô cùng Vu Hạo Dương túy ý nói đùa, nhìn cô được Vu Hạo Dương cầm tay dạy cách chơi bóng, trái tim Lâm Lệ tan nát. Nhất là thấy cái tiểu **** này còn dám lại gần ám toán Vu Hạo Dương, kết quả ngược lại chính là chân mình không vững sắp ngã.

Thời điểm Lâm Lệ thấy được cảnh này rất vui mừng, cô hi vọng tốt nhất là Hách Tịnh bị ngã hồng mắt không thể gặp ai! Ai ngờ hi vọng tan biến, Vu Hạo Dương tự nhiên đem mình ra làm đệm thịt, còn bị trật chân, nếu không phải sợ anh có ấn tượng xấu với mình, Lâm Lệ thật sự muốn xông lên đánh Hách Tịnh một trận!

Sau lại có tin đồn của hai người truyền ra, Lâm Lệ ghen tị tới phát điên, hẹn bạn bè muốn tìm cơ hội dạy dỗ Hách Tịnh, dạy dỗ cô ta tới khi chủ động chia tay với Vu Hạo Dương mới thôi, sau lại có tin đồn hai người là chị em, trong lòng Lâm Lệ bình tĩnh một chút, nhưng vẫn không thể quên được, ánh mắt Vu Hạo Dương nhìn cô ấy không đúng, lại nói không phải đều là chị chăm sóc em sao? Có người em nào hiểu chuyện, vì đại tới mức mình bị thương chứ nhất định không để chị bị hao tổn một sợi tóc gì sao?

Vì vậy tại trận trung kết tranh quán quân, cô cùng đồng bọn bàn bạc xong, cho Hách Tịnh một chút ân huệ, không làm cho cô ấy thua thảm hại, người trong giang hồ đã nói ân oán rõ ràng, kết quả cô vừa không phải đánh người, cũng không hề mắng chửi người, chỉ hơi hột đưa ra mấy yêu cầu với Hách Tịnh, cô ấy lại dùng ánh mắt giễu cợt đó nhìn cô! Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Lâm Lệ chính là ghét Hách Tịnh như thế, tự cho là người gặp người thích, giả bộ thực nữ!

Tiếp đón ánh mắt Lâm Lệ dường như có thể giết chết người, Hách Tịnh sò sò mũi ngượng ngùng nói: “Tôi cũng là nữ sinh chứ?”

Vu Hạo Dương khinh bỉ nhìn cô một cái: “Tôi với cô được gọi là chơi bóng sao? Tôi là dạy cô!” Vừa nói vừa đoạt lấy quả bóng rổ trong tay Hách Tịnh vỗ nẩy cái, sao đó vừa nhắc tay chính là một cú ném bóng tuyệt đẹp, soái ca chơi vui vẻ liên nhếch nhếch khóe miệng: “Giáo viên có ở đây không? Có muốn tôi tiếp tục dạy cô không?”

Hách Tịnh liếc mắt tức giận nói: Được rồi đại thiếu gia, chân anh còn chưa khỏi hẳn đó.” Lại nhìn sắc mặt một mảnh tái xanh của Lâm Lệ, thờ dài, lòng dạ mình cuối cùng không cứng rắn, chỉ đành phải nói: “Đội của tôi và Lâm Lệ, có thể có chút hiểu lầm với anh, anh đi giải thích rõ đi.”

“Giải thích, giải thích cái gì?” Vu Hạo Dương rút cuộc nhận thấy không khí xung quanh có chút không đúng, chân mày nhíu lại thật sâu.

“Giải thích chúng ta mặc dù cùng tới cùng đi, còn ở cùng dưới một mái nhà, về sau thời gian khá dài đại khái không tránh được tiếp xúc, nhưng chỉ là chị em thuần khiết.” Hách Tịnh thật sự không muốn dùng giọng điệu tức giận nói chuyện, nhưng cô cũng không có biện pháp mà, tượng đất chẳng phải cũng có ba phần tức giận sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Không 1nghĩ tới aVu Hạo Dương 2dchẳng những bkhông trở bthành một 43người em engoan ngoan 6nghe lời, 9fnà ngược 2lại còn dnhiều mảy, 38trộn to dhai mặt 6quát lên 56với Hách 3Tịnh: “bTôi nói này, 0ecoi như cô aăn no rồi fviệc không a5có chuyện 6gi lắm,nhưng 8thiếu gia 9tôi thì rất 88bạn!” Mọi 37người thấy dsắc mặt a5anh biến e7đôi, lại 18còn lộ ra 3đáng vẻ 5hung dữ với aaHách Tịnh 74đều dùng 3bsốt, nhất 78là Lâm Lệ ccvà Tôn Miêu abMiêu, ánh ebắt liếc d4qua xem Hách 45Tịnh bị 0dmắng tới dnhặt mảy daxám xẹt, catrong lòng cliền thấy 5có chút sáng 8ekhoái, nhưng 6mà cảm giác 8sáng khoái 60này còn chưa ekip bộc 1lộ ra ngoài, d1liền nghe etiếng quát 4của Vu Hạo 35Dương: “ 1Quan hệ dacủa chúng 35ta thì liên 9quan gì tới 5người khác? 9Không nhẽ fngay cả 0con chó con 5mèo nào 3đó cũng a8phải kéo 32tôi tới fadể xem, a6rất phiền 9cho thiếu 93gia tôi, 6không có dviệc gì 0đừng quấy 6rầy tôi!” 3Nói xong 5liền bước 82nhanh về 3cp phía trước, 3ngay cả 8đầy giày 3bị tuột 07cũng không 82có buộc 6lại.

Lâm aLệ và Tôn fbMiêu Miêu cnhư nuốt 13phải nguyên 60một quả ctrứng gà 5luộc, xuống akhông được, 5lên cũng 8không xong, fdngheh hợe fngân chết, d8mặt đỏ 12tia tai, 8tức giận 0tới mức 66hơi thờ 8gấp còn 2chưa được cõn định 6lại, một f1tiếng hô 43cao vút truyền 25tới: “ 64Chuyện gì 29xảy ra? afĐều thất 3thần gì 9thế, còn 47không bắt cđầu tập 5eluyện!” aLà cô giáo 9Lưu tới, f0cuối cùng 2cũng có 0người dàn 48xếp đại 5fcục, Hách 19Tịnh thờ 31phào nhẹ 4nhồm,nhẹ c8liếc nhìn dkhuôn mặt dLâm Lệ fìm tím 7xanh xanh fthông rồi f9lại xanh 53biếc, màu abgì cũng fcó,tự nhiên anày sinh 0chút đồng b6cảm.

Nhìn b6bề ngoài ccũng thật d8sự là rất 6nông cạn, 6thật rất 22nông cạn btrời! Lâm 8Lệ cũng 15thật dững 0fcảm, còn 2chưa hề dbđiều tra d4tốt đã 1edám yêu b8thích, không 75biết Vu cHạo Dương e1vốn là 26một người 6miệng lưỡi 0rất độc 54sao? Tâm 5tur thiếu 7nữ tan vỡ 1chứ? Lâm cLệ này 3cũng nên a7được dạy b2đổ đi! 62Hình tượng dbạch mã 89giả tạo 3của Vu Hạo 2Dương cũng enên bị 0chọc phá edi!

Đi 3anhiên, sự b7việc này fccuối cùng f5như thế fnào không f7phải là 4cquan trọng finhất, loại 3tính huống e0này Hách 1eTịnh không amuốn lặp 4lại lần 70hai.

Có e0lẽ là sự e4bộc lộ 9cbản chất 6của Vu Hạo daDương đã bkích quá 2mạnh, có 0lẽ là ý 50thức được 50Hách Tịnh 4không hề e8nhất gan, b9sợ

phiên 1phức, dễ 83bắt nạt enhur tướng 1tượng, 3aLâm Lệ 71 và Tôn Miêu 6Miêu sau b0đó cũng 2không có ddchủ động cetới quấy b8rầy, dưới c2sự hướng 4ddẫn của 89cô Luru,cuộc 6huấn luyện f0không còn e5gi trở 5cngại bắt 49đầu. Bọn b9họ đều 0là người 24có thực 2lực,vì 7bdụ như 8bHách Tịnh, 9cũng bởi 4vì chăm 4echi luyện aetập nên 23đường như cẽcũng không 4có trở b3ngại, hơn 2nữa Hách eTịnh cũng cfcó ưu thế 55hơn người, 67ánh mắt 93cô rất 6chính xác, 0phản ứng 60hết sức 5enhanh nhẹn, 22sự phán d6đoán tốt, 4ecộng thêm 52thân thể 4finhanh nhẹn, 88lực bật fihảy lên 08lớn, phát dhuỵ ưu thế blớn khi fgianh bóng 3trên không, 52thường 1cắt đường 9truyền bóng c0của đôi 6ephương, bchi cần 5cô nhìn 7chuẩn vị 07trí, rất 53ít trường dđhợp thất 1bại.

Tới fhôm đầu edchính thức, 8quả nhiên 2dhoạt động aadiễn ra eehết sức 92long trọng, dnáo nhiệt, 5nhưng theo ckế hoạch eathị trường 08Đan Dững 5muốn tham 44gia lễ khai 72mạc lại 1vẫn chưa atới, hiện 1tại lãnh fđạo cục 7giáo dục 68và hiệu 0trường 63dẫn chương atrình, tất 8cả mọi 2người đều d5không dám etự bắt 98đầu trước,cả fhoội trường 19trên dưới 66ngàn người 8đang ngóng 3đợi. Hách aTịnh thấy atình hình 84như thế btrong lòng 1cảm thấy 7có chút 86quái dị fvà bắt 2an, Đan Dững dñay, rất 5chú ý hình atượng của 82minh, cũng c2có gắng fạo dụng c4phong thái a4binh dị ccdễ gần,nếu ckhông cũng 3sẽ không 7dthu xếp 5công việc 46bớt chút 6thời gian 4tham gia hoạt edộng thực 65tê ở trường etrung học 17này, vậy bthì bây 9egì là 6thế nào? eTạm thời 5có chuyện bgi sao? Vậy 5thì khẳng 9định không 3bphải chuyện d2công, bởi bvi tất 9cả lịch 3trình của 02thị trường a1đều được bsắp xếp 8axong xuôi, f2chỉ có 1thế là 2dchuyện riêng, 77nói tới 0chuyện riêng, 5angười nhà 59của ông 10ở thành dphố C cũng 4chỉ có 2dmột mình d4Lương Thanh. ....

Lúc fhách Tịnh debên này 9còn đang 04tâm phiền 16ý loạn 7suy đoán, 4dchợt cảm 7thấy xung 1bquanh xôn f0xao, ngắng 16đầu nhìn f2lên, phát 4ahiện một 62chiếc ô tô admàu đen 88dừng cạnh 4sân khấu, bvài người 8emặc tây 5trang ngay engấn bước 5xuống, nhưng 5fkhông có c9Đan Dững, 33chỉ thấy cmột người 3trực tiếp 9bước lên 0bục, cùng 9cục trưởng 0cục giáo bdục và 44hiệu trưởng 97nhỏ giọng 8nói gì đó, 3sau đó liền dvoi và 1đi xuống.

Sau b2đó hiệu 0trường c2liền tuyên 1bố Đan d8thị trường 6vì có việc d0xây ra cần bexừ lý không e0thể ra được, f2nên lần 76này không 3thể tới, 35cục trưởng 45cục giáo addục thay 5ông đọc 8diễn văn 9khai mạc, dfcuộc thi 6lập tức 4bắt đầu.

Hách 13Tịnh vẫn 76đang chìm 2trong suy cđoán của 67minh, bà 1vai bị ai 09đó vỗ 9nhẹ, là 1acô Luru, 5fcô phản 82ứng tự 8nhiên cười 97hì hi già ecmà không edđứng đắn, về mặt 9bhết sức 8ngghiêm túc 0nhìn Hách 67Tịnh trong dđám người: 81“ Em và 3Đan thị atrường 89là thân 7cthích đứng 4không?” 45Hách Tịnh cetrong lòng ehỏi hợ 9vẫn chưa cừr lời, 07cô Luru lại 8nói tiếp: bb“ Cô cũng 9không biết 1l có chuyện cagi, nhưng 56em đừng 9sợ, có cthể là fThành uy 4bcó việc a1gì đó tìm 4fem tham gia 3cũng không 35chùng.” 3anói xong 60còn có 0l ý cười 1cười, đáng btiếc là 01nụ cười 9kia thể b2hiện chính dcô cũng 8không tin, fcsau khi cười 2l xong lập 89tức lại 0dnói: “ 63Là thế cnày, thư 8ký Đan thị 3trường 89muốn em 8ađi theo ông 5Ấy, cũng fkhông nói 3bnguyên nhân, chỉ bnói có chuyện 3fquan trọng, 3dkhông được 2chậm một 1giây.”

Thấy fakhuôn mặt a6Hách Tịnh 3trong nháy c1mắt trắng 6dbệnh, không 84có chút 7máu, cô eLuru không 9bnhịn được, 0hỏi Hách 6aTịnh: “ c4Néu không 7cô đi cùng 5em nhé?” b4Cô Luru không 23dám nói dera rằng, 8thư ký thị btrường 29nói người bthân quan ctrọng của 1Hách Tịnh axảy ra chuyện, dmuốn cô echạy tới 5đó trước, 6cbởi vì 1arất có c0thể sẽ f4chính là flần cuối.

Hách 4Tịnh mím ecmôi thật ccchặt, đi detho cô Luru dra khỏi 38đám người, buyn chuyễn 72cự tuyệt 1cô Luru đi 6cùng sau 3đó liền akhông hề 1nói gì nữa, edi tới a5trước xe cbvì bí thư ckia mở cửa 0xe cho cô, 87không do 1bdự chút 7nào lên 4xe, vị nam 95thứ ký atrung niên fkia mang theo b5ánh mắt 4đan ui đồng 4tình khiến 0eHách Tịnh f3thấy mà b4run, cô không 5dám nhìn 85bất kì 8eai, cũng 1fkhông dám 4nhìn bất 4l kỷ vật d5gì, chỉ ecúi đầu bdxuống.

Đường 70như trái fqua một athế kỷ, 62xe rớt cuộc 9dừng lại, bcửa xe mở d0ra, một bthanh âm 13kèm theo dtiếng nức 65nờ kêu emột tiếng: 0“ Tịnh bTịnh!” bTiếp theo 1cô liền 8cbị kéo ffvào một 1lồng ngực 2mềm mại 39thơm mát, 7là mẹ cô 5Lương Thanh, aeHách Tịnh 1achợt ngắng a1đầu lên, 1bà không blàm sao? fd!

Lương 4Thanh đứng e2bên cạnh 1Đan Dững, a1ông cũng a3là một 5thân tây 97trang, rất b5dễ nhận 4thấy Đan d2thị trường 9không có 7nuốt lời, 2fông vốn 2là muốn 76đi tham gia 83hoạt động, dHách Tịnh elại nhìn 7evào mắt 6l Lương Thanh, 4nhận thấy 1bà trừ 51mắt sung 4bđỏ, tóc acó chút broll loạn, adcũng không 9thấy có bgi không 8ồn.

Nhưng 0là Lương 6cThanh rất 9it có lúc 93luống cuống 3như vậy, b4bà khốc 7tới thương 83tâm như fthế, còn d6bộ dáng cbà ôm chặt fminh này, 2người bà 3brun rầy 9kịch liệt 0như vậy 7ecòn có bà fđôi với 46minh. ... c © DiendanLeQuyDon.comđầu lòng d8cùng ấy d4này thể e7hiện rõ ffràng như vậy!

Có dthể đừng benhur vậy! fKhông cần 6khốc suột 5mướt như 5cthế, từ dkhi nào thì c6vị bác bbsĩ máu lạnh, fngười mẹ e0nữ cường anhân, Lương 1fThanh Lương ephu nhân 0đôi thành d6nữ chính 4trong kịch beQuỳnh Dao b4rồi hả?

Rốt 73cuộc chuyện 7gì xảy 10ra, rốt 5dcuộc là 1ông ngoại 6và bà ngoại, 7ddi cả, 7bọn họ, 2đã xảy dera chuyện 97gì? Bị cthương? 8Ngã bệnh? 66Thậm chí dlà qua đời? 5Ông ngoại 2cvà bà ngoài bđã cao tuổi, 32Di cả cũng 8sáu bảy c5chục tuổi 6rồi, mặc cdù Hách 1aTịnh thích 8bọn họ, bcùng biết 9con người 73có sinh lão cbệnh tử, 99không phải 17hoàn toàn 62không cách 13nào chấp e1nhận thực c5tế.

“ 7Tịnh Tịnh, edi vào gặp 60ba con lần 31cuối đi, 5còn có ... 2di Lý con.”

Một 73tiếng nổ f0nổ trong 09đầu Hách 9Tịnh, Hách 0Tịnh cảm fgiać như 8clinh hồn dcminh đời 4cđi rồi, 09cô ở trên 4không trung 0mắt nhìn 47xuống tất 1cả, mới 2phát hiện d1nơi này 0là của 8chính bệnh 4viện, ngoài 80cửa lại 3ecó mấy d7chiếc xe 64lục tục 9tới, Vu d8Hạo Dương và Vu Tịnh 5fHàm từ 7hai chiếc 5xe chạy edxuống, hai 49người tựa cnhư du hồn 3clảo đảo, 03ánh mắt dtrống rỗng enặt không c5còn chút 1máu, sau a9lưng Vu Tịnh 32Hàm còn 4có Vu Tự 1Cường, c4sắc mặt 8ông cũng barất kém, 79khuôn mặt 8avón có 0chút tàn 2bạo, giờ 3cphút này ccàng giống 3như về 7atùy lúc 5muốn ăn 8thịt người.

Thế 10nào mà sau 04khi linh hồn 2rời khỏi 5cơ thể 9bcòn có thể 67chuyển động 56sao? Hách caTịnh nhìn b9cơ thể 0fminh được b0Lương Thanh e9đỡ đi cvào bệnh 5viện, đi e3tới một acăn phòng, 1trên hai 3echiếc giường 4lớn cũng dcó hai vật 8bình dáng 6người, 22cũng bị acái chăn efmàu trắng dche

đây, a0mặt hơi 75dài, một a9có chút 23ngắn, cô 66được đưa atới chiếc 82đường người 3dài một 7chút kia, 2lại nghe 0bthấy một e3tiếng thê 5elương la cêlên: “ 59Không! Tịnh 1Tịnh nó 2còn nhỏ, đừng cho 5nó nhìn!”

“ eA Thanh, như cđvây đi, fchúng ta 2fôn trọng 6ý của Tịnh 0aTịnh, bởi avì đây 34không phải là cái chết 2bình thường, bcsau đó phải fđi giải fphẫu tử 01thi, như 7vậy....”

“Chú fĐan, chú 5bói cái 74gi thế?” 6Hách Tịnh fnghe mình 58cười, cười 8tới thờ 1akhông ra 74hỏi: “ 4Cháu mới 7không có 48hứng thú 3xem người 4đchết đâu, d9cháu phải 64về, trận cbóng rổ 7sắp bắt 4đầu, ba 34cháu nói fđtan lớp eesẽ tới eatrường echáu, ông 6fấy còn đfchưa xem 7cháu chơi 2dbóng rổ e1đầu, ông 36ấy không 6biếtm con 64gái của fông làm 9gi cũng 39có thể b2vô cũng atốt, chơi d1bóng rổ acũng như a8vậy.” 8Nói xong 6liên quay 7đầu chạy 1fra ngoài.

Lúc 76ngày vẫn 10còn có người dxống vào fbên trong, bxô vào Hách 2Tịnh, hai f4người đều dbị ngã exuống dưới, 1chiều cao 57và cân nặng 63chiếm thể 02yếu, Hách 0Tịnh liền f6bị đưng d2bật trở 78lại, trong efiếng kinh 5hồ của demọi người biền ngã exuống giường 8sau lưng. 7 © DiendanLeQuyDon.comĐây là 60một chiếc bgường cbđơn giản, 0cbị lực 3đưng mạnh 1xô đẩy, 5chân trắng fiền tut exuống, Hách 3aTịnh vừa 8angắt đầu, 90liền nhìn 84thấy gương emặt quen bthuộc từ cbkhi ra đời, bnứt khớp 74chặt, sắc 1amặt tái 3xanh, tiếp b6xúc với 1elàn da lạnh 9ngắt cứng dnhư băng.

“ 14A !!!!!”

Ngày a0đó Hách 2Tịnh không 9thể đi 6ra cổng 8bệnh viện, 30rất lâu 7sau đó cũng dakhông thể, 7ebởi vì d0cô ôm chặt 5cha không 29thả, nói 7ông chỉ 80là một 3môi, là ccô không bngoan, không flo đỡ, 6mới khiến 84ba mệt như bvậy, cô 54không bao a0giờ đi aanữa, muốn 6ở cùng 18ba, giúp 4công tằm, b4cho ăn cơm, 3phục vụ tới khi 6ông tỉnh 9lại.

Lương cbThanh muốn c9cô buông catay, Hách 04Tịnh chỉ 1emim cười bbất đầu 21một cái: c1“ Mẹ, 7cmẹ là bác 1sĩ, chẳng 5lẽ không 4fbiết sao? bTrên báo 5chỉ đều a3nói, người d7sống thức 0vật chỉ 4cần chăm eesóc tí eemi, cũng 0ecó thể 2dcó lúc tỉnh 4lại, không 0ephải đã 73từng có cfrường 4hợp thành 49công sao! 1Mẹ cùng afcha li hôn, 5tự nhiên 8không thể anhờ cậ 8fngười, fihưng mà 33cha con có dphúc khí, 3con gái ông 6ấy cũng 6trường ethành!”

“ 53Tịnh Tịnh! bBa con ông bấy không ccô hô háp, fakhông có enhip tim, 5đồng ấy 20đã chết, d2chết con dbiết không? bd!” Thấy 6acon gái bắt 4đầu ôm dnhặt chồng 1btrước, 2thân mật abdán mặt ealên làm a1nũng, Lương 15Thanh không 1chịu nổi 7đá kích dnày, bật 8khóc to.

“ 7aMọi người fđđi ra ngoài 40đi, ba cháu 8ông ấy 3không thích aquá ồn 2lào, đứng 5rồi, mặ 8cho cháu 63bát cháo 8făn đêm, 82ba cháu thích 03cháo kê, 7hình như 8ccó thể 7ăn thức 94ăn lỏng 1khác, còn 1aphải tìm 3một bộ 07quần áo 6sạch sẽ, 27phía trên 6này là cái 59gi, là máu dsao? Ba cháu 9ebị thương! acBác sĩ ngoại 31khoa đầu btrời, mẹ 47không chữa 4được, 6amau gọi 21đồng nghiệp 89kỹ thuật edtốt nhất 4ecủa mẹ 1tới! Vết 0thương lớn 44như vậy, fphải xử 6ely ngay!”

Hách 3dTịnh tay 53chân luống 2cuống “cầm 8amáu” cho ccha, một 33hộ sĩ nhìn 30không nổi, 8đưa tay 94kéo cô, 4bị Hách 59Tịnh một 0tiếng hất 74ra: “ Các b4người làm b6ăn kiểu b8gi thế 66không biết! c4Còn không cmau đi, cần 08thân tôi 9tổ cáo 5các người!”

Lương ebThanh định ctự mình 6hành động 6drời, lại b9bị Hách dTịnh đẩy 61ra, nhưng 0Lương Thanh 50không khuất 97phục tiếp 0tục kéo f6cô, kéo bra được 73một chút dliền tiến e4cả người dalên ôm cô, d0tùng chút 6từng chút fđi chuyển bco thể, 4Hách Tịnh 2vừa giẫy 99giụa vừa dkhàn khan 7kêu la: “ 9bMẹ buông 6fcon ra! Con 4muốn chăm 2dsóc cha con! edMẹ không 9muốn ông 6ấy nhưng bcon muốn, 6bmẹ, buông 49con ra, buông 7acon ra được 24không? Mẹ. 6d © DiendanLeQuyDon.comLương Thanh! ffBà không dcó lương dtâm, người fphụ nữ edộc ác cnày, bà dbuông tôi 3ra, ba tôi fđnêu có fñệnh hệ 1agi, bà không 8xong với f7tôi! Lương c1Thanh, Lương 9cThanh, lương 1dtâm bà bị 39chó ăn hết feròi sao? 81Tôi chăm 6sóc ba tôi 85bà cũng dkhông cho!”

Hách 2cTịnh vừa 90liều mạng 1egẫy giụa 36vừa lên fiếng kêu bbmắng mẹ 2mình, Lương 64Thanh lệ 89roi đầy 42mặt, nhưng fday cũng 2fkhông buông 0ra, bà tuy flà người 7trưởng 5thành nhưng dsức lực 6sao với Hách e3Tịnh thường 9luyện tập 2không lớn 1bhom bao nhiêu, 1chỉ chốc flát sau liền e7bị Hách 4Tịnh làm 5echo chặt 77vật không echịu nổi, 6etóc tai tán c1loạn, quần 6áo rối 7loạn, trên cmặt trên bco xuất 4ahiện vết 1fthương, 19nhưng bà 5lại không edể cho 73người khác 4tiến tới, abcon có một 1bác sĩ xem 7sắc mặt 9của Đan fĐDững đi elên muốn c2đem Hách 14Tịnh gậy 26mê, lại 30bị Lương 8fThanh quát 0một tiếng: a“ Cút!”

Cuối dcùng vẫn 7là Đan Dững 65lên tiếng: 8“ A Thanh, anhr vậy 78không phải d1cách hay, 7cho con bé b5tiêm thuốc dan thần 02thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sau khi Hách Tịnh tỉnh lại từ giấc ngủ mê, người đầu tiên nhìn thấy dĩ nhiên là Đan Dững, cô cau mày, đợi đến khi phục hồi ý thức, chuyện lúc trước hiện ra trong đầu, cô chột ngồi dậy, nhưng bởi vì đột nhiên thấy chóng mặt nên lại nằm xuống.

“Vừa hết thuốc mê, con nên nằm nghỉ một chút”. Thấy Hách Tịnh vẫn còn giùng giởng, Đan Dững liền nói, giọng nói trầm ồm mang cho người khác cảm giác yên tâm, nếu như người nghe không phải là Hách Tịnh, họ có thể sẽ theo bản năng làm theo yêu cầu của ông. Hách Tịnh lại mất điếc tai ngo, vẫn vùng vằng bò dậy, thế nhưng mắt cũng không nhìn ông. Đan Dững thở dài, tiếp tục nói: “Mẹ con trông con một ngày một đêm, dưỡng cho người đưa bà ấy đi nghỉ ngơi, trước khi đi bà ấy nhờ dưỡng chăm sóc con.”

Nếu như Hách Tịnh có để ý, cô sẽ nhận thấy sắc mặt của Đan Dững cũng rất khó coi, hiển nhiên cũng không được nghỉ ngơi, nhưng cô vẫn chưa quan tâm tới, cũng không ngẩng đầu, vòng qua Đan Dững xông ra ngoài, Đan Dững cũng không ngăn cản cô, chỉ nói vọng theo sau lưng cô: “Vụ án của ba con đã được phá, cũng đã bắt được hung thủ.” Quả nhiên, lời nói của ông vừa ra khỏi miệng, thân thể Hách Tịnh chấn động, bước chân đột nhiên dừng lại, từ từ nghiêng đầu sang chỗ khác, oán hận nhìn chằm chằm Đan Dững, ngực phập phồng kịch liệt, thờ hồn hèn từng hơi.

“Dưỡng vẫn biết con là một đứa trẻ kiên cường và lý trí, sẽ không bị bất kì chuyện gì quật ngã, ngồi đi, dưỡng từ từ nói cho con.” Đan Dững lại ngồi xuống chỗ cũ, cầm lấy quả cam, từ từ lột vỏ, sau khi bóc xong không nhìn ánh mắt như muốn giết người của Hách Tịnh, đưa cam cho cô: “Ăn cam đi, dưỡng cũng chính là người thân của con, cho nên con không cần khách sáo.”

Cô khách sáo lúc nào, cô đều không khách sáo mà có ý nghĩ muốn ra tay đánh ông! Chỉ là giống như Đan Dững nói, từ nhỏ Hách Tịnh có sự tự chủ rất cao, không dễ dàng mất khống chế, ngày đó sở dĩ tổn thương quá lớn, hơn nữa tổn thương tới quá đột ngột, lý trí cô sớm đã hiểu cha đã chết, chỉ là trên tâm lý không cách nào tiếp nhận, cũng không nguyện ý tiếp nhận, mới nao loạn như thế, mà hiện giờ cô muốn đi ra ngoài cũng không phải là vì tiếp tục náo, mà là muốn xử lý chuyện sau đó.

Hách Tịnh cố nén tức giận, dùng ánh mắt ép hỏi Đan Dững, nhưng Đan Dững là ai, sao có thể bị ảnh hưởng bởi ánh mắt của cô bé nhìn như “sắc bén” này, vẫn tự nhiên gọt quả cam lên, lại đưa tới: “Dùng cẩn thận một chút, ăn một chút gì thả lỏng một chút, không phải con thích ăn cam sao? Quả chuối kia thế nào, ngại ngừng, dưỡng sẽ không gọt vỏ nếu muốn ăn táo thì con phải tự mình làm rồi.” Đan Dững biểu hiện một bộ dáng người hiền lành thương lượng, khiến Hách Tịnh muốn tức giận cũng không có nơi phát tác, được rồi, coi như ông lợi hại, mình đề ý sẽ bị rồi, nhin một chút có làm sao.

Hách Tịnh đi tới nhận lấy quả cam một hơi nhét vào miệng, khiến miệng phồng như bánh bao, hơi nhai nhai liền nuốt xuống, nước cam chua ngọt từ cổ họng chảy tới dạ dày, khiến đầu óc cô tỉnh táo không ít, ngồi phía trước đối diện với Đan Dững, Hách Tịnh mở miệng lại phát hiện cổ họng mình vẫn khàn khàn không chịu nổi, chỉ là cô vẫn kiên trì hỏi: “Rốt cuộc là ai làm ba cháu bị thương.”

Đứa nhỏ quật cường này! Cô chính là dùng từ “bị thương”, còn không chịu tiếp nhận thực tế sau? Đan Dững trong lòng cảm thán, nhưng trên mặt không hề biến đổi, rút từ túi hồ sơ bên cạnh ra mấy trang giấy: “Ngẫm tặc mà nói con còn chưa trưởng thành, không thể cho con xem những tài liệu này, chỉ là con là con ruột Hách Kính, hơn nữa dưỡng tin tưởng con có thể bình tĩnh xem chuyện này, cho nên, hiện tại dưỡng cho con làm người lớn để xem.” Đan Dững trước hết nâng cao cô lên.

Hách Tịnh không thèm suy nghĩ xem có phải toàn bộ vụ án cũng sẽ do thị trường đại nhân tự mình tham gia, thậm chí thay thế cảnh sát và thân nhân người trong cuộc đàm phán, cô chỉ nhanh chóng đoạt lấy phần tài liệu chưa kịp đưa tới kia từ tay Đan Dững.

Mấy trang giấy thật mỏng kia bị Hách Tịnh nắm chặt trên tay, càng nắm càng chặt, cho tới khi khớp xương cổ trắng bệch, mới run rẩy đôi môi nói: “Tôi không tin! Cha cháu ông ấy và người phụ nữ kia cơ bản là không có gì, cô ta và đồng hương chó mà gì kia tại sao muốn giết chết cha cháu?”

Đan Dững không trả lời vấn đề của cô, mà đưa cho cô một tấm ảnh: “Con biết người này?”

Sau khi Hách Tịnh nhận lấy, vừa nhìn liền xác định mình đã từng thấy cô gái trong hình, trí nhớ của cô trước giờ rất tốt, suy nghĩ trong nháy mắt, trái tim của cô lại lần nữa đập bịch bịch kịch liệt: “Người này cháu biết, cô ta và Vu Tự Cường cùng nhau ăn cơm.” Chính là lần đó tại nhà hàng Pháp, đầu óc Hách Tịnh hoạt động nhanh, từ sự lúng túng sau khi bị phát hiện của Vu Tự Cường, tới ông ta cố ý ngăn cản bọn họ gặp mặt, còn có gần đây ở trường cha luôn gặp xui xẻo, tất cả hiện ra sinh động, Hách Tịnh lại muốn hét lên.

Đan Dững ngăn cản cô, lời của ông khiến Hách Tịnh sửng sốt tại chỗ.

“Bảo cáo giám định thi thể nói lên, cha con, Lý Băng, còn có cô gái này Giang Tú, cô ấy là sinh viên khoa Lịch sử đại học C của cha con, ba người đều chết ở hiện trường, nguyên nhân cái chết đều là bị một vũ khí sắc nhọn đâm thương, người đánh chính là đồng hương của Giang Tú, người này đã nhận tội, trải qua điều tra của cảnh sát, anh ta thật sự chính là hung thủ duy nhất.”

Về sau Hách Tịnh mới biết được quá trình vụ án, thì ra là đồng hương của Giang Tú, Vương Bình và Giang Tú lớn lên cùng nhau, trước buôn bán trái cây ở thành phố C, theo như anh ta nói thì Giang Tú đã đồng ý lấy anh ta, cho nên những năm qua Giang Tú học đại học, học phí và tiền sinh hoạt đều do anh ta bỏ tiền, vốn dự định đợi Giang Tú tốt nghiệp liền kết hôn, không nghĩ tới lại được một người đồng hương khác cũng học ở đại học C cho biết, Giang Tú thế nhưng lại câu dẫn thầy giáo của mình, còn muốn sinh con cho ông ấy.

Trải qua nhiều ngày Vương Bình theo dõi điều tra, rốt cuộc biết rõ là vị giáo sư nào, còn biết được vị giáo sư này cho Giang Tú một khoản tiền, ngày đó anh ta nấp ở gần phòng trọ bên ngoài của Giang Tú, nghe trộm điện thoại của Giang Tú, biết được cô muốn hẹn gặp vị giáo sư kia, bởi vì ông ta đồng ý cho cô một khoản tiền.

Vương Bình thấy lòng của Giang Tú không còn hi vọng, quyết định chó cùng giết dậu tới giây đở cho đôi câu nam nữ này một trận, vì vậy giấu một cái dao quả dưa trên người, trước đó mai phục ở chỗ gặp mặt, lại ngoài dự đoán, vị giáo sư này lại cùng vợ tới trước, cũng là vợ ông ta đưa cho Giang Tú phong bì tiền.

Đột nhiên ý thức được có thể vị giáo sư này có lẽ sẽ không ở cùng một chỗ với Giang Tú, trong lòng Vương Bình lại dấy lên hi vọng, anh ta ngược lại bắt đầu thấy không đáng cho Giang Tú, bởi vì cô bị “bất nạt”, lập tức lao ra đứng trước mặt mọi người, làm chỗ dựa cho Giang Tú, mắng vị giáo sư kia

dám làm không dám chịu, bất nạt vị hôn thê của anh ta, hơn nữa vừa nói lại vừa ra tay dạy dỗ vị giáo sư không bằng cảm thú này.

Anh ta vốn cho là mình uy phong lẫm liệt giúp đỡ Giang Tú hả giận, Giang Tú nhất định sẽ cảm kích mình. Anh ta từ nhỏ đã thích Giang Tú, trải qua nhiều năm như vậy tình cảm của hai người vẫn rất tốt, chỉ còn thiếu điều muốn đăng kí kết hôn rồi, Giang Tú mặc dù mang thai con của người khác, cô muốn phá bỏ liền phá bỏ, không muốn sinh ra hẳn cũng sẽ không ghét bỏ cô, hai người sẽ vẫn sống tốt đẹp.

Không nghĩ tới từ lúc anh ta xuất hiện Giang Tú tựa như thấy quỷ, hẳn vừa mở miệng, cô lại vừa đánh vừa đá lại mắng để cho anh ta biến đi, Vương Bình bị đánh tới giận tím gan tím ruột, ý xấu nổi lên, nghĩ thầm người phụ nữ này đúng là không tự trọng, mình thật lòng liền bị cô ta xem là cú chốt, cái người chơi xong rồi lại vứt bỏ, cô cũng xem như là báu vật, còn không phải là xem trọng mấy đồng tiền sao? Nghĩ tới đây anh ta tới giật lấy phong bì trong tay Giang Tú, làm sao Giang Tú chịu cho anh, ngay cả khi anh ta lôi dao ra cũng không để ý, cô biết Vương Bình hơn hai mươi năm, biết lá gan anh ta không lớn như vậy, cũng biết cho dù cô làm chuyện gì, chỉ cần hai ba câu làm cũng, anh ta cũng sẽ tha thứ cho cô.

Đáng tiếc Giang Tú hiểu rõ Vương Bình, cũng không có nghĩa là người khác cũng hiểu rõ, Lý Băng liền bị cái dao sáng loáng kia hù dọa, cô cuống quýt lôi kéo Hách Kính, định tìm điện thoại báo cảnh sát, Hách Kính là đàn ông, lại là một chính nhân quân tử, làm sao có thể nhìn nữ sinh bị người ta cầm dao đe dọa, còn mình lại bỏ trốn? Vì vậy vừa khuyên, vừa nhắm mắt tiến lên muốn đoạt lấy dao của Vương Bình, Giang Tú lại gấp gấp vội vàng hô lớn: “Giáo sư Hách, thầy đi mau, em không sao!”

Vương Bình thấy Giang Tú bảo vệ Hách Kính, trong miệng còn kêu “giáo sư, giáo sư” càng thêm giận cũng không có chỗ phát, dưới sự kích động con dao không xác định hướng, lỡ tay cửa vào vị trí nào đó của Giang Tú, một tiếng kêu thảm sau đó chỉ thấy máu phun nhanh, mà Giang Tú giật giật mấy cái liền tắt thở, Vương Bình sợ tới choáng váng, Hách Kính cũng sợ tới choáng váng.

Cũng là Lý Băng phản ứng trước, bà lôi kéo Hách Kính đang hóa đá bỏ chạy, bởi vì hẹn gặp ở nơi hoang vu ít người lui tới, Vương Bình sau khi hết khiếp sợ vì cái chết của Giang Tú liền ý thức được không thể để hai người kia chạy thoát, nếu không mình cũng chết chắc, giết bọn họ còn mình chạy trốn, may ra có đường sống.

Vì vậy hoặc là không làm, đã làm thì phải làm tới cùng, thật ra thì vốn là hai người Hách Kính và Lý Băng nếu muốn dốc sức đấu một trận, Vương Bình chưa chắc đã giành phần thắng, nhưng hai người bọn họ đều là văn nhân, đều là giáo viên, ngay cả gà cũng chưa từng giết, huống chi là người. Hách Kính bị Vương Bình đuổi theo phía sau còn cố gắng khuyên anh ta đi tự thú, kết quả là bị con giận lấn áp Vương Bình đâm một dao vào giữa ngực, bị giết tới đỏ con mắt, còn lại một mình Lý Băng, dĩ nhiên cũng không thể thoát được.

Sơ sẩy lớn nhất của Vương Bình, sợ là đánh giá thấp năng lực phá án của cảnh sát. Anh ta thường ngày lúc bán trái cây cùng mọi người nói chuyện, biết một chút trình tự phá án của cảnh sát, cần phải có chứng cứ, anh ta liền đem con dao cùng quần áo dính máu vứt xuống sông, nghĩ tới lúc không bị mọi người nghi ngờ sẽ quay trở về nhà, lấy khoản tiền anh ta chuẩn bị ngày mai đi mua trái cây, hơn nữa những thứ trong phong bì này, nghĩ rằng cũng đủ để anh ta chạy tới một nơi xa lạ mai danh ẩn tích làm ăn.

Anh ta thấy thời gian trôi rất nhanh, ngay cả trái cây bán còn thừa cũng không xử lý liền tới bến tàu mua vé, không nghĩ tới anh ta mua vé tàu còn chưa có vào bến, liền bị người ta bắt lại. Sau đó quần áo dính máu và hung khí cũng bị tìm thấy, phong thư Hách Kính đưa vẫn còn trên người, chứng cứ xác thực, không thể nào chối cãi, hẳn chỉ đành nhận tội.

Nghe giống như sự việc hoàn toàn ngẫu nhiên, Hách Tịnh không các nào tiếp nhận cha mình chết chính bởi một sự “Tình cờ” như vậy, cô có chút chấp nhất, cha cô và Giang Tú không có quan hệ, nếu cha đã nói như vậy, cô hết sức tin tưởng, vậy thì, đến tận cùng là nguyên nhân gì khiến ông bị cuốn vào vụ **** này? Hách Tịnh cảm thấy nếu như người đứng sau sự việc đó đúng là Vu Tự Cường, như vậy so với Vương Bình mà nói, cô càng hận hơn, đó chính là người trước.

Cô còn chưa kịp nghĩ thông suốt tất cả, lại bị một tin tức bạo phá bắt buộc cô phải tiếp nhận.

“Căn cứ báo cáo nghiệm thi, hai người phụ nữ tử vong đều mang thai, chỉ là Giang Tú mang thai đã hơn năm tháng, còn Lý Băng mới gần ba tháng.”

Bởi vì Hách Tịnh không thể tiếp nhận điều gọi là “chân tướng” này, tự mình hỏi thăm người phụ trách vụ án, tới cuối cùng người nọ liền bổ sung một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lúc này tâm tình của Hách Tịnh không biết dùng từ gì để hình dung, đầu óc của cô cũng ngắc cảm thấy đau, dường như đã hỏng mất rồi, không cách nào xử lý những tin tức phức tạp như vậy nữa.

Cuối cùng cô cũng hiểu tâm tình ngày đó của Vu Hạo Dương, không, so với anh ta trong lòng của cô bây giờ càng đau đớn hơn. Bởi vì Hách Tịnh vốn đã yêu thương Lý Băng, đã từ lâu xem di ấy như là thành viên trong gia đình, nếu như di ấy sinh con, bất kể là con trai hay con gái, cũng là em của cô, ở trên

thế gian này cũng có thể xem như là tay chân của cô. Vừa mới biết tin như vậy, lại tàn nhẫn nói cho cô biết nó không còn nữa, hoàn toàn giống như có một người thân đã rời khỏi, mà còn là vĩnh viễn rời đi, tánh mạng của cô đã định trước vì vậy mà thiếu sót.

Hách Tịnh hoảng hốt đi ra khỏi trụ sở công an, bị ánh sáng của mặt trời chiếu vào làm hoa mắt, chỉ đành dựa vào tường nghỉ ngơi một chút, hiện tại sắc mặt của cô còn trắng hơn so với vách tường, qua hồi lâu cô mới cảm giác tìm lại được hô hấp.

Cẩn thận mỗi bước đi về phía trước, Hách Tịnh luôn cảm giác mình làm thất lạc cái gì, giống như có chuyện quan trọng mà quên mất, đầu óc trống rỗng lại nặng nề, cô không biết làm sao mà mình có thể đứng lên được. Đợi đến khi theo thói quen trở về thành C mọi người trong dãy lầu, đi mua đồ ăn trở về, đi Vương nhìn thấy cô ngạc nhiên hỏi: "Tịnh Tịnh, làm sao con một mình trở về? Mẹ con đâu?"

A, đúng rồi, những ngày qua cô không có đi học, sau khi xuất viện Hách Tịnh vốn muốn về nhà, nhưng Lương Thanh lại kiên quyết không cho, Hách Tịnh cũng không muốn đi đến nhà họ Đan, nên Lương Thanh cùng con gái đến ở trong khách sạn, nhưng chỉ là Hách Tịnh không thích nơi này, hôm nay Lương Thanh nhìn thấy cô có vẻ bình thường nên trở lại bệnh viện làm việc, Hách Tịnh mượn cơ hội chạy ra ngoài, mới có thể tự mình đến trụ sở công an hỏi thăm vụ án.

Đứng ở trước cửa nhà mình, muốn vào lại không dám vào, ngây ngốc nhìn chữ "Phúc" trên cửa lớn, còn có câu đối xuân ở trên khung cửa, đây là tự tay ba viết vào dịp năm mới, cô tự tay mình khuấy hồ rồi dán lên, nét chữ nhìn cứng cáp nhưng không có cảm giác mạnh mẽ bức người, nhìn đoan trang nhưng rất quân tử, giống như bản thân của Hách Kính.

Khoảng cách giữa những thứ kia với cô không quá 15m, vật còn đây mà người thì âm dương cách trở, Ba không còn ở đây sao? Điều này sao có thể? Ba đã không thực hiện lời hứa, cùng cô lớn lên, nhìn cô lập gia đình, cùng cô sống chết, ngậm kẹo vui đùa cùng cháu.

Hách Tịnh định mở cửa, cửa được mở ra bỏ sẽ từ trên ghế salon đứng lên, lấy mắt kiếng xuống cười nói: "Tịnh Tịnh trở về rồi, tuần này muốn ăn cái gì? Sườn nướng hay là thịt bò hầm cách thủy?"

Hách Tịnh lại không dám mở cửa, cô lo lắng suy nghĩ sợ sự việc đáng sợ kia trở thành sự thật.

"Tịnh Tịnh, Tịnh Tịnh!" Hách Tịnh mang theo do dự suy nghĩ bị Di Vương cắt ngang "Con làm sao vậy?"

"Làm gì?" cánh tay của Hách Tịnh bị bà ấy kéo đến quá chặt, có chút không nhịn, lập tức giãy ra, Di Vương kinh ngạc nhìn tay của mình bị vứt ra, há hốc miệng muốn nói cái gì, rồi lại thôi, trước vô nhẹ nhàng người Hách Tịnh hạ xuống, thấy cô không còn né tránh, mới nói tiếp: "Đã như vậy rồi, Tịnh Tịnh con phải nghĩ thoáng một chút, con còn nhỏ, bản thân ở một mình sẽ không được đâu, con hãy trở về tìm mẹ con đi. Trường học nơi đó con yên tâm, ba con nhân duyên nhất định sẽ tốt, mọi người cũng sẽ không nói lung tung, hơn nữa những loại tin tức này mọi người nói một chút sau cũng không còn hứng thú, Ông Trương nhà đi gần đây cùng một số người gây gỗ, nói giáo sư Hách không phải người như vậy, đi cũng vậy cảm thấy ông ấy chỉ là nhất thời hồ đồ. . . . ."

Hách Tịnh chợt xoay người lại, nhìn phía sau lưng mập mạp của người phụ nữ trung niên này, tại sao trước kia lại cho rằng đi ấy nhiệt tình niềm nở? Bây giờ nhìn lại lại quả thực có nhiều vấn đề làm lòng người thay đổi, còn là tâm tình của cô cũng thay đổi?

Những vấn đề này Hách Tịnh không để ý tới suy nghĩ, cô chỉ là lớn tiếng tuyên bố: "Ba con cùng cô gái kia một chút xíu quan hệ cũng không có, đứa bé trong bụng của cô ta cũng không phải của ba con!"

Di Vương vì thương xót cùng dễ dàng tha thứ nhìn cô.

Hách Tịnh cắn môi ngăn chặn mình khóc ra thành tiếng, nâng cao tiếng nói để che giấu trong họng nước nờ nghẹn ngào: "Di chờ đó, con nhất định sẽ nghĩ biện pháp chứng minh điểm này!"

Đứa bé trong bụng Giang Tú tuyệt đối không phải của ba Hách Kính, trong bụng Lý Băng mới đúng, đứa bé không có duyên phận kia có thể là em trai hoặc em gái, nếu như, nếu như không có sự việc ngoài ý muốn này, thật là hạnh phúc biết đường nào một đứa con, nhất định sẽ thông minh, nhất định xinh đẹp, cô nhất định sẽ yêu mến nó, đem tất cả kỹ năng cùng kinh nghiệm chỉ dạy cho nó, không để cho bất kỳ kẻ nào khi dễ nó, như vậy, khi có một ngày cô già đi, cha mẹ qua đời, cô đơn và lạnh lùng trên thế giới này, còn có một người, một người cùng chung dòng máu với cô, sẽ hiểu cô quan tâm đến cô, còn sẽ có cháu gọi cô là cô hoặc dì, rất nhiều người thân, rất nhiều sung sướng, rất nhiều hạnh phúc, đó mới là cuộc sống trọn vẹn.

Giờ đây tất cả đều là bọt nước tan biến, tất cả đều không thể vẫn hồi, Hách Tịnh thậm chí cảm thấy được mình sống cũng không có ý nghĩa.

Chỉ là, chuyện xảy ra hôm nay, đã cho cô cảm giác mình ít nhất phải làm rõ một chuyện.

"Có thể hay không phải kiểm tra, cha của đứa bé trong bụng Giang Tú là ai?" Lại một lần nữa cô đi tới trụ sở công an, người phụ trách ở đây đang chuẩn bị tan ca, lại bị Hách Tịnh ngăn ở lại phòng làm việc. Nhìn cô tuổi còn nhỏ mà đã gặp biến cố lớn, hết sức đáng thương, người cảnh sát có thái độ rất thiện cảm, không cảm thấy bị quấy rầy, mà rất kiên nhẫn giải thích với cô, vậy mà kết quả cũng không như mong đợi.

"Nghiêm chỉnh mà nói cũng không phải là không thể, nhưng kỹ thuật này trước mắt ở thành C còn chưa có, còn muốn kiểm tra phải đưa ra nước ngoài xử lý, hao phí tiền của rất nhiều, hơn nữa sự việc này cùng vụ trọng án không có liên hệ trực tiếp, bất kể hai người phụ nữ chết và đứa bé trong bụng là của ai, nhưng hung thủ đã bắt được, vụ án này trước mắt không có điểm nghi ngờ."

Nhưng ở trong lòng của cô có điểm nghi vấn! lòng Hách Tịnh đang gào thét, nhưng trên mặt lại không thể không cười khổ cảm kích lời giải thích của chú cảnh sát. Hôm nay còn chưa tìm ra được manh mối gì khác, người trong cuộc cũng đã chết không có đối chứng, chẳng lẽ để cho lời đồn đãi khắp nơi, mặc cho chân tướng bị chôn vùi, khiến cả đời trong sạch, thanh liêm của ba Hách Kính, bị người đời chia vào việc "Gian tình với học sinh nữ" và chết bởi

vì "Ngoại tình mà mưu sát" danh tiếng vì vậy bị vùi chôn trong nấm mồ sao? Hách Tĩnh nghĩ đến đây đã cảm thấy mình muốn điên rồi!

Vì thế cô mấy lần chạy đến trụ sở công an, tự bản thân bỏ tiền ra chi trả chi phí, đáng tiếc làm thủ tục theo trình tự nhưng không thể lấy được kết quả.

Vạn bất đắc dĩ, mấy phen do dự, Hách Tĩnh lại tìm tới mẹ của mình là Lương Thanh.

"Tĩnh Tĩnh, chúng ta nên quên việc này đi, con yên tâm, trong trường học sẽ không còn ai bàn luận đến ba con, bên ngoài cũng sẽ không có người nào nữa chú ý đến, mẹ bảo đảm, có được hay không?" Lương Thanh ôm Hách Tĩnh khóc thút thít, cảm giác toàn thân con bé ốm chỉ còn da bọc xương, vốn là mặt trái xoan mượt mà, khỏe mạnh đờ ềng cũng biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn duy nhất mặt tái nhợt, Lương Thanh cảm giác lòng mình giống như bị dao ghim vào.

Hách Tĩnh buông mặt mũi, nói hết lời xin mẹ, vẫn còn vì ngày đó dưới tình thế cấp bách mở miệng trách mắng chuyện của ba nói lời xin lỗi, nhưng Lương Thanh nhìn không giống tức giận, chính là chết sống không đáp ứng chuyện này.

Hách Tĩnh bất đắc dĩ, lại đi tìm ông bà nội. Tuổi già lại mang tang con nên nhìn hai ông bà giống như già thêm mười tuổi, ông nội nghe được thỉnh cầu của cháu gái mình, ngồi ở trên ghế nửa ngày cũng không trả lời, trừ thỉnh thoảng chớp mắt một cái, cả người dường như hóa đá.

Còn bà nội tay run rẩy với đến, đem Hách Tĩnh ôm vào trong ngực, sờ sờ gương mặt của cô, cũng thờ dài, cũng không nói gì, cho đến khi Hách Tĩnh không nhìn được giằng giằng đứng lên, ông nội mới mở miệng lên tiếng: "Chuyện này cứ như vậy đi, truy cứu cũng vô ích. Nếu ba con bản thân đã bị vu khống dù có tranh cãi, xem như vô tội, cũng là không bị tội, nhưng người chết như đèn đã tắt, những hư danh kia bỏ qua cũng được."

Lời của ông nội khiến tia hy vọng cuối cùng của Hách Tĩnh cũng chặt đứt, bởi vì cô biết làm trường bồi trong một gia tộc, lời của ông nội Nhất Ngôn Cửu Đình, ông đã ra quyết định này, chuyện của ba ba mọi người trong gia tộc cũng sẽ không nhúng tay vào.

Dưới tình huống bị từ chối, cảm thấy nản lòng thoái chí mấy ngày, Hách Tĩnh chợt nhớ đến trước kia ở trong diễn đàn trình thám có bàn luận qua việc có thể bảo tồn chứng cứ, nói là khi trình độ kỹ thuật xét nghiệm chưa đạt tới thì có thể đem mẫu thí nghiệm bảo tồn, trong tương lai khoa học có tiến bộ lúc đó có thể đem mẫu đi phân tích kiểm nghiệm. Hách Tĩnh lại dấy lên một tia hy vọng, lần này cô đã có kinh nghiệm, không hề thông báo cho người lớn, mà là tự mình đi khiếu nại, hơn nữa còn phát động trên diễn đàn cho một số bạn bè biết.

Hách Tĩnh chân thật nói ra tuổi cùng thân phận của mình, mọi người rất sợ hãi than vẫn đã bị sự thông minh cùng nghị lực của cô bé này làm rung động, ai có tiền thì bỏ tiền, ai có khả năng gì thì giúp khả năng đó, hết sức vô tư trợ giúp cho cô rất nhiều.

Trong những người này còn có một người vốn là pháp y, ông ta thông qua một chút tài năng, hỗ trợ giúp Hách Tĩnh lấy được mẫu ADN mà cô muốn, cũng chỉ điểm cho cô chính mình có thể bỏ ra một số tiền đi đến chỗ tư nhân cất giữ mẫu. Nhưng là từ đầu đến cuối người pháp y này không có lộ diện, cũng không có nói cho Hách Tĩnh biết tên thật của mình, ông ta chỉ là giống như nói giỡn: "Đây chính là chuyện phạm pháp, sao có thể quang minh chính đại mà liên quan."

Hách Tĩnh biết ông cũng không phải nói giỡn, cũng chân thành cảm ơn hành động của ông ta, người pháp y này cung cấp hết những gì biết được sau liền biến mất không thấy, giống như thay áo mới, có lẽ là rời đi khỏi diễn đàn, nhưng Hách Tĩnh đối với ông ta lòng tràn đầy biết ơn, cô muốn bản thân sẽ vĩnh viễn nhớ đến người này, cũng cảm kích ông ấy.

Hoàn thành chuyện này, Hách Tĩnh mới cảm giác như mình lại trở về nhân gian, mới có thời gian để ý tới những chuyện đã xảy ra ở thế giới này.

Vấn đề khó khăn lớn nhất là, cô còn chưa trưởng thành, người nào sẽ trở thành người giám hộ cho cô.

Không thể nghi ngờ Lương Thanh là người được đề cử, thái độ của cô cũng hết sức ương ngạnh kiên trì, nhưng công việc Đan Dững đã ổn định, không có chuyện gì xảy ra ông ta sẽ rất nhanh trở về thành B, Lương Thanh cũng không thể một mình ở lại thành C, mà Hách Tĩnh coi như không phải là bởi vì lưu luyến thành C, mà là cô và các bậc cha chú của mình cùng sinh ra và lớn lên ở đây, cũng không muốn cùng Lương Thanh với con cái nhà họ Đan sống chung một chỗ.

Hách Tĩnh cho mình quyền chọn người giám hộ là ông nội, nhưng là Hách Tĩnh không nghĩ tới, từ trước đến giờ ông bà nội rất thương yêu mình nhưng lần này tự nhiên khuyên cô nên đi theo mẹ mình, ông nội lên tiếng: "Ông và bà nội của cháu đều gần đất xa trời, nhất định không thể nhìn cháu lớn lên, bác của cháu bọn họ cũng có con của mình cần chăm sóc, bất kể như thế nào, Lương Thanh vẫn là mẹ ruột của cháu, là người thân nhất của cháu trên cái thế giới này, hiện tại cuộc sống của mẹ cháu cũng tốt hơn, sẽ không bạc đãi cháu."

Bà nội tuổi đã cao nên cũng khuyên cô, chính là bổ sung thêm một câu: "Cháu yên tâm, bất kể đi tới chỗ nào, cháu cũng là người của nhà họ Hách, nhà họ Hách sẽ là chỗ dựa của cháu, cháu gái nhà họ Hách sẽ không thể bị khi dễ."

Nhưng lại không có một câu giữ ở lại.

Hách Tĩnh chưa bao giờ oán hận tuổi của mình, tại sao cô không thể sinh ra sớm mấy năm, tại sao bây giờ cô không phải mười tám tuổi mà là mười lăm tuổi, tại sao cô, phải đi theo mẹ đến nhà họ Đan?

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Còn mười phút nữa là tan ca, trong phòng thay đồ nữ tại cục công an ở thành B, cảnh tượng thật náo nhiệt. Màu đen của giày da, chân thẳng tắp, phía trên váy màu lam đậm đến đầu gối, áo sơ mi xám tro vạt áo bó vào eo váy, tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, dọc theo cả váy màu lam nhô ra đường cong, cổ mảnh khảnh thon dài được cổ áo sơ mi bao quanh, toàn thân thoát ra dáng vẻ làm cho người ta một loại cảm giác cảm dục, nhìn theo chiều dọc hiện ra khuôn mặt của một nữ cảnh sát, mặt như hoa sen mới nở, da thịt trắng như ngọc, mặt mày như vẽ, nét đẹp thanh xuân phơi phới không vì màu sắc của quần áo mà làm giảm đi nét xuân tươi trẻ, chỉ là vẻ mặt có chút lạnh nhạt, nhưng những tia lạnh này không hề làm cho người ta đông cứng, ngược lại vì có tăng thêm vài phần thần bí cùng cảm giác xa cách, ở trong đám đông càng thêm bắt mắt, làm cho mọi người muốn không chú ý cũng khó.

"Ai ya, Hách Tĩnh, từ năm nhất đến bây giờ, năm năm qua mình đều nhìn thấy bạn mặc quần phục rồi, tại sao mỗi lần bạn thay đồ, trong đầu của mình cũng chỉ có thể xuất hiện bốn chữ đây?" Triệu Lôi cũng thay xong y phục khóa lại học tủ, mấy bước vượt qua Hách Tĩnh. Đây là một cô nàng mắt to mày rậm khí phách anh hùng, vóc dáng cô so với Hách Tĩnh không khác biệt cho lắm, chỉ là không giống dáng người mảnh khảnh như Hách Tĩnh, bả vai cô hơi rộng, thắt lưng cao thẳng, mặc dù mặc đồng phục giống nhau, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác nhau.

Âm thanh gót giày đập mạnh xuống sàn nhà kêu lanh lảnh ngừng lại, Hách Tĩnh quay đầu tức giận liếc cô nàng một cái: "Cậu cảm miệng!"

"Đồng phục hấp dẫn nha!" Hách Tĩnh cảnh cáo không có hiệu quả, Triệu Lôi còn gật gù đắc ý nói ra, hai người là bạn bè thời trung học, lên đại học cũng cùng trường nhưng khác khoa, hiện tại cùng làm việc tại cục công an ở thành B, Hách Tĩnh thi học khoa ngoại ngữ, nên ở lại cục công an làm phiên dịch, còn Triệu Lôi học về trinh sát, sau khi kết thúc khóa huấn luyện này sẽ lập tức xuống đội hình sự, nghe nói người phụ trách nơi đó đã nghỉ sinh, đại đội già trẻ bề lớn nơi đó đang trông chờ nữ trinh sát đầy chuyên môn đến cửa.

"Đoán xem đến lúc đó đồng phục của ai sẽ hấp dẫn hơn", Hách Tĩnh có chút nhếch khóe môi, không khỏi ác ý suy đoán.

Triệu Lôi hiển nhiên không có hiểu biết cảm của Hách Tĩnh, còn cảm đầu cảm cổ trêu đùa: "Sẽ là ai có khả năng khuynh thành, rồi hướng người đẹp cười một tiếng, chính là muốn nhiều người cười chứ sao." Nếu như không phải là trong hành lang có đàn chị đi qua đi lại nhìn, cánh tay của cô đã sớm quàng lên cổ Hách Tĩnh rồi.

Cho dù như thế, bọn họ rất nhanh được các phòng ban nhận vào làm việc. "Triệu Lôi, cô còn huấn luyện cần phải xuống hai địa phương để làm báo cáo tổng kết, đợi lát nữa đến phòng làm việc của tôi một chuyến, Còn nữa..., hai ngày nay đem đồ vật sửa sang một chút, cuối tuần đi căn cứ huấn luyện, học tập trung độ." Một đàn chị ôm tài liệu đưa đến, sau khi thông báo xong liền vội vã đi, để lại Triệu Lôi che cái trán mà ai oán.

"Hai chúng ta cùng tốt nghiệp, tại sao cậu nhanh có nhiệm vụ, vừa tiếng Anh vừa tiếng Pháp, cậu thật có bản lĩnh, tớ liền không dứt huấn luyện!"

Lông mày Hách Tĩnh thanh tú khẽ cong lại: "Tại sao hai chúng ta cùng nhau tốt nghiệp, tiền lương chúng ta bằng nhau, tớ liền phải khổ thân vì công việc, còn cậu lúc nào cũng huấn luyện thật lãng phí tiền đóng thuế của người dân?"

Triệu Lôi há hốc mồm cứng lưỡi, cô sớm nên biết, bàn về tài ăn nói, không mấy ai có thể đem ra so sánh làm sao mà vượt mặt cái người "Đồng phục hấp dẫn".

Hạng nhất cả nước về hùng biện của học sinh trung học.

Hạng nhất cả nước giải thưởng Olympic hóa học.

Xếp thứ ba trong kỳ thi tốt nghiệp trung học của khoa tự nhiên tại thành B.

Có thành tích học tập xuất sắc như vậy, không phải là bị các trường cao đẳng ở nước ngoài tuyển chọn, thì cũng bị các trường đại học A, B danh tiếng trong nước chọn vào, mọi người cũng không nghĩ tới cô sẽ dự thi cảnh sát. Đường như ở trong nhận thức hiểu biết của mọi người, chính là đầu óc ngu si tứ chi phát triển, ái chà, sức khỏe tốt đầu óc thông minh chính là văn võ song toàn thì mới có thể thi cảnh sát.

Nhưng là đóa hoa duyên dáng yêu kiều Hách Tĩnh không chỉ có dự thi vào cảnh sát, mà chuyên ngành lại chọn khoa ngoại ngữ, khiến cả đám thầy trò mở rộng tầm mắt. Cũng không phải là nói khoa ngoại ngữ không tốt, chỉ là một số trường học đây là ngành học không phổ biến, Hách Tĩnh thi tốt nghiệp trung học xong có thể chuyển thẳng vào một số trường cao đẳng trong nước, vậy mà đến năm thứ nhất ở trường cảnh sát chọn ngành trinh sát cũng không được học.

Nghe nói năm đó Hách Tĩnh đã từng dùng cảm xôn vào phòng làm việc của thầy hiệu trưởng, lúc này mặc áo sơ mi trắng vai kiên cường nhìn thầy hiệu trưởng, càng không ngừng lấy tay lau mồ hôi, cuối cùng trả lời chắc chắn là: "Chúng tôi là học sinh trúng tuyển, muốn hàng ngày rèn luyện tư cách."

Hách Tĩnh neho mắt lại, tổng hợp tổ chất? Kiểm tra sức khỏe, cô là người cầm cờ dẫn trước, kiểm tra thị lực mắt nhìn 5. 1, cao 1,69 m, cân nặng 50kg, chỉ tiêu bình thường, nếu đi thi tiếp viên hàng không còn đạt tiêu chuẩn. Thầy hiệu trưởng mặc dù tóc điểm bạc mồ hôi cũng chảy không ít, cô mặc dù tôn kính bậc bề trên, nhưng cũng không thể nói không sai!

Hách Tĩnh nhìn thầy hiệu trưởng đến đỏ mặt tía tai cả nửa ngày, bỗng nhiên nhanh trí nghĩ ra ý, hắng giọng một cái lớn tiếng nói: "Là khảo nghiệm tâm lý, các em lúc trước không phải cũng muốn hỏi điều này sao? Trong kết quả phân tích, em không thích hợp làm trinh sát phá án, học ngoại ngữ đi, con gái học ngoại ngữ tốt vô cùng, em mặc dù học khoa tự nhiên, nhưng điểm thi môn tiếng Anh rất cao.

Nếu nói trải nghiệm bản thân, thì không hề giống với bất kỳ cuộc thi trải nghiệm nào mà Hách Tịnh đã từng nghiên cứu học hỏi qua, nó rất đơn giản, đơn giản ngay cả không thể dùng trong học tập, nói khó khăn nhất, khó khăn ở chỗ không có đáp án rõ ràng, ở trong lòng thầy là cái gì đây?!, Hách Tịnh ít từng bị thất bại trong các cuộc thi, lần này chịu khổ bị rớt, vẫn không có cơ hội thi lại.

Tư cách ở trong lòng không đạt tiêu chuẩn, thật là lý do không thể bắt bẻ! Hách Tịnh mất trọn to. Thầy hiệu trưởng ngưng nói chuyện, ông ta có chút bận tâm đến cô bé xinh đẹp này có con mắt to hốc mắt xanh biếc, sau đó bổ sung thêm một câu: "Tóm lại cứ như vậy đi, không điều chuyển nữa, dĩ nhiên, em còn có thể lựa chọn nghỉ học." Nói đến nghỉ học, trong mắt thầy hiệu trưởng thoáng qua tia không đành lòng, cũng chỉ là chột lóe qua, lần này tư chất của cô, được đặt ở khoa ngoại ngữ, thật là có chút mai một.

Điều khiến thầy hiệu trưởng không ngờ, là Hách Tịnh không chỉ không nghỉ học, cũng không còn cầu xin chuyển khoa, thực tế cô vẫn tiếp tục học, làm mọi người đợi chính là bốn năm.

Chẳng qua, trong bốn năm nay ở khoa ngoại ngữ tất cả chuyên ngành đều bị Hách Tịnh xem thường, không chỉ có thông thạo nắm vững N ngoại ngữ, có mấy môn thậm chí còn lấy được chứng chỉ. Thật giỏi nha! Một môn ngoại ngữ là có thể làm cho người ta áp lực lớn như rụng sạch tóc, duy trì một ngày nghỉ mười ngày học Hách Tịnh không chỉ có thành thạo ngoại ngữ mà còn nắm giữ vài môn, đây là người sao? Gia súc cũng không mạnh như vậy! —— đây là tiếng nói tận đáy lòng của các sinh viên.

Học trò như vậy tại sao học xong khoa chính quy cũng không tiếp tục học tiếp, nghiên cứu sinh cũng có thể học, tương lai nói không chừng còn có thể học bác sĩ, ở thành B tốt nghiệp cao đẳng ngành ngoại ngữ không nổi tiếng cho lắm không được huy hoàng, ngày huy hoàng sẽ không lâu? —— đây là điều nhắc nhở thầy cô trong trường nên có ý tưởng làm cho khoa ngoại ngữ mở rộng hơn.

Trường cao đẳng sau có cải cách hủy bỏ một số quy định, lẽ ra nhân tài như Hách Tịnh, ở trong các công ty nước ngoài, làm phiên dịch cho công ty, còn có một số công ty kinh doanh tranh dành nhân tài, không cần thiết phải làm một nhân viên nhà nước với đồng lương ít ỏi như vậy làm thêm giờ cũng không có tiền tăng ca, coi như nếu làm nhân viên công vụ, còn làm công việc kinh doanh ở bộ Ngoại Giao sẽ có rất nhiều cơ hội làm những công việc có chất lượng tốt, nhưng là Hách Tịnh cố tình làm phiên dịch tiếng Anh ở cục công an được xem như một nhân viên nho nhỏ.

Cảnh sát dân sự, tiền lương ít ỏi, lại ở một mình trong ký túc xá, ăn là ăn ở canteen của cảnh sát, sống cũng tuyệt đối chi tiêu không ít, giống như Hách Tịnh là đỉnh ốc vạn năng.

Trong vòng nửa năm, tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha còn có tiếng Nhật, tiếng Nga bất kỳ công việc nào, Hách Tịnh cũng nhận làm, bất kể Đông Tây, Nam hay Bắc, lại càng không kể bất kỳ ngôn ngữ nào, chỉ cần thiếu người, mọi người truyền miệng nhau chính là: "Có khó khăn gì, cứ tìm Hách Tịnh!"

Nhìn Hách Tịnh tăng ca, công việc bận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, Triệu Lôi ghen tị nảy ra chê cười: "Đáng đời! Để cho cậu học nha! tuổi xuân bốn năm học đại học không có tình yêu, không đi dạo phố, ngày ngày liên đến thư viện trường học phát âm, xem phim cũng chỉ nghe tiếng cũng không nhìn phụ đề hay thuyết minh, hiện tại rất dễ chịu, cậu sẽ vì Đảng ta dâng hiến cả cuộc đời, nói không chừng còn muốn cống hiến luôn tuổi thanh xuân của con cháu mình, dĩ nhiên, nếu như cậu còn có thời gian để sanh con."

Hách Tịnh liếc mắt nhìn thấy dụng ý của cô ta, lạnh lạnh nói: "Là ai ở trong phòng hồ sơ nhìn tài liệu án quên luôn thời gian mà ở bên trong còn khóa cửa suốt đêm? Những phạm nhân buồn lậu thuốc phiện, trộm cướp, so với Lưu Đức Hoa còn đẹp trai hơn hả?"

Triệu Lôi ngưng ngừng lại thua trận, hừm hừ một tiếng đi lên kẹp cổ Hách Tịnh: "Nha đầu chết tiệt, miệng lưỡi bén nhọn nha, nhường cho tôi một câu sẽ chết hả! Tôi thừa nhận tài ăn nói không bằng cậu không được sao?" Nói xong chột đắc ý mà cười cười: "Chỉ là phá án đầu cần có tài ăn nói, cậu chờ xem, tôi nhất định có thể làm nữ cảnh sát ưu tú nhất toàn cục cho xem!"

Hách Tịnh khẽ mỉm cười: "Tôi chờ, nói không chừng sẽ còn là người trẻ tuổi nhất bà tám nhất nhận cờ khen thưởng." Thiếu niên chí lớn không phải lo, Triệu Lôi nhìn thấy căm tức dâng trào, cô ấy còn trẻ, hình như nhỏ hơn mình một tuổi, nhưng lại già dặn hơn.

"Đi, cậu mới ba tám!" Triệu Lôi đẩy cô.

"Tốt, tôi ba tám, như vậy, nói cho cậu biết hôm nay trong phòng ăn anh chàng nào đó đã đem sữa chua tặng cho cậu uống, là anh chàng nào?" Hách Tịnh thuận thế liền ngã xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, lấy kính trên mặt xuống, thần nhiên nhìn Triệu Lôi mặt đỏ bừng.

Trò chuyện cùng Triệu Lôi, cũng làm tâm tình Hách Tịnh khá hơn một chút. Hách Kính đã qua đời sáu năm rồi, mà Hách Tịnh dựa vào năng lực của mình cùng quan hệ lấy mẫu ADN đưa đi kiểm tra, kết quả đúng như dự đoán, đứa bé trong bụng Giang Tú không có quan hệ gì với Hách Kính, nhưng kết quả đến chậm như vậy cũng không đem đến cao hứng cho Hách Tịnh.

Người và vật đã không còn, 6 năm qua học sinh ở đại học C tốt nghiệp qua mấy khóa, giáo sư nào về hưu cũng đã về hưu, đi cũng đã đi, những người giáo sư có quan hệ tốt với Hách Kính chỉ còn mấy người mà nay cũng đã lớn tuổi, Hách Tịnh đến chào họ thì mọi người thương tiếc Hách Kính đã mất sớm, là tổn thất lớn trong giới học thuật, cũng không còn ai nói tới xi căng đan cùng lời đồn đãi năm đó, Hách Tịnh ngoài mặt vui mừng nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác mệt mỏi, sự kiện kia giống như mẹ Lương Thanh đã nói nó sẽ không bị bàn luận quá lâu. Nhưng sự thật cũng giống như ông nội nói, người chết như đèn tắt, không có gì so sánh được với mạng sống, cái gì đều không quan trọng, cố gắng nhiều hơn nữa sinh mạng ba người cũng không sống lại, còn Giang Tú, mặc dù ghê tởm, nhưng tội không đáng chết, người thân của cô ta nhất định cũng đau lòng.

Lần trước về nhà, trừ tạo mộ ba, thăm viếng đi cả, Hách Tịnh còn đi gặp ông bà nội. Ông nội tinh thần như cũ vẫn khỏe mạnh, hơn nữa tâm tình rất bình thản, làm như đạt tới cảnh giới không vui cũng không buồn, Hách Tịnh nói tới kết quả kiểm tra ba đã được minh oan, cũng chỉ đổi lại ông nhẹ nhàng thở dài: "Cái đứa bé này, nhạy cảm vô cùng, lại có chấp quá lớn, lùi một bước trời cao biển rộng, có lúc học buông xuống mới có thể sống vui vẻ."

Phương pháp dưỡng sinh gia truyền của nhà họ Hách, đối với bất cứ chuyện gì đều không cố chấp, quần áo chỉ làm ấm ăn vừa no bụng, mọi việc đều hướng đến việc dạy đức tài làm trọng. Có thể làm người máy cũng không tệ, hiện tại đây là gia đình gia giáo có rất nhiều nhân tài ưu tú, nhưng ông cũng sẽ không tranh thắng thua với người khác, cũng không dính vào chuyện thị phi, vì vậy người sống rất thọ, ông bà nội tuổi đã gần 90, thân thể vẫn còn rất linh hoạt, cuộc sống hoàn toàn tự lo liệu.

Hách Kính nếu như không có gặp Lương Thanh, cũng sẽ là người như vậy, Lương Thanh đại khái nói là đời này ông ta chỉ cố chấp duy nhất một chuyện, nhưng lại thay đổi cả cuộc đời của ông ta.

Mà trước kia Hách Tĩnh, tự nhận mình là người bình thân thuận theo tự nhiên, nhưng biến cố lần này xảy ra trong lòng cảm giác rất tang thương, cũng không có thời gian tự suy ngẫm, hôm nay được ông nội nhắc nhở, cô mới chợt giật mình thì ra trong lúc vô tình bản thân đã thay đổi quá nhiều.

Trước kia mặc dù cô học tập cũng cố gắng, nhưng cũng không cưỡng cầu, cô đọc lướt qua, mọi việc thuận theo tự nhiên. Nhưng kể từ sự kiện kia cô liền hăng hái từ mọi phương diện cố gắng hoàn thiện chính mình, nhiều loại ngôn ngữ như vậy, coi như cô được ông trời ban cho thiên phú cao, cũng không phải là tùy tiện có thể học giỏi.

Cô lao vào công việc chịu nhiều mệt nhọc, có người cảm thấy mục đích làm việc của cô rất cao, hoài nghi cô có dã tâm rất lớn, trời mới biết cô mở rộng mạng lưới giao thiệp của mình, chỉ là muốn vào lúc cần thiết vì cha mà rửa sạch oan khuất.

Lúc nào thì, cuộc sống của cô đơn giản chỉ còn lại có một mục tiêu, hiện tại mục tiêu đã đạt thành, hiệu quả cũng không rõ ràng, cô liền thất hồn lạc phách.

Bà nội một tay vuốt tóc dài của cô, một tay thì xoa giữa lòng mày cô, mặt trần đầy nhân hậu cùng ám áp: "Tĩnh Tĩnh, cháu mới hai mươi một tuổi, đáng đáp như đoá hoa nhỏ, so với mẹ của cháu năm đó nhìn cũng không tệ, vì cái gì mà phải cau mày đây? Điểm này cháu không giống như mẹ."

Không bằng người nào? Mẹ Lương Thanh sao? Đón ánh mắt nghi ngờ của Hách Tĩnh, bà nội tiếp tục nói: "Mẹ cháu này, chỉ vì mình mà sống, điểm này cháu nếu như giống như mẹ mình nhất định sẽ sung sướng nhiều lắm. Cháu là cháu gái của chúng ta, mà chúng ta không phải vì mình mà ích kỷ, chúng ta chỉ hy vọng cháu sống vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Chưa từng nói chuyện yêu đương sao? Nếu như không tính lần dây dưa kia, việc yêu đương cần phải có “thương” có “yêu”, cô dĩ nhiên là chưa từng nói chuyện yêu đương!

Buổi tối về phòng mình, sau khi nằm trên giường, lòng của Hách Tĩnh rất lâu cũng chưa thể yên ổn lại, thì ra là thâm thoát mình đã tới thời gian bị sắp xếp xem mắt rồi sao?

Hách Tĩnh biết mình trưởng thành sớm, cũng vẫn thừa nhận mình trưởng thành sớm, nếu “trưởng thành sớm” thật ra thì còn chưa phải thành thực. Mặc dù cô ăn nói chín chắn, làm việc với phong thái người lớn, giải quyết những vấn đề mà vốn là người lớn phải làm, nhưng ở sâu trong nội tâm cô vẫn không cho mình thật sự là người lớn, tư duy theo quán tính khiến cô cảm giác bản chất mình thật ra vẫn còn là một đứa trẻ.

Hóa ra khi tự nhiên nói tới, nếu nói “trưởng thành sớm” cũng đã không còn sớm, cô cũng thành người lớn rồi, muốn nói chuyện yêu đương, muốn kết hôn, thậm chí tương lai sẽ có con của mình, nói không chừng cũng sẽ sinh ra một “quái thai” trưởng thành sớm giống mình, Hách Tĩnh giật mình, vội vàng xua tan hình ảnh một đứa trẻ với bộ râu dài ra khỏi đầu.

Thế gian có biết bao cặp vợ chồng, liền có bấy nhiêu hình thức ở chung, nếu lấy cô sẽ như thế nào, có giống như ông bà tóc bạc cùng sống tới cuối đời, hay như giáo sư Trương và di Vương hàng xóm lo củi gạo dầu muối, hay giống như Hách Kính và Lương Thanh, Vu Tự Cường với Lý Băng gặp khó khăn liền chia ly, còn có giống như Đan Dũng Lương Thanh gần như mây tan thấy trăng sáng.

Chuyện này dường như không có cách nào nắm giữ được, cũng không thể chuẩn bị sẵn, Hách Tĩnh có chút lo sợ, đối mặt với vấn đề chưa từng tiếp xúc.

Nhìn một số người cùng thế hệ đi, Triệu Lô đã cùng anh chàng sửa chữa có tình cảm, có lẽ sẽ trở thành vợ chồng cùng chung sống, à không, phải là cặp đôi xuất sắc của sở cảnh sát, còn có Đan Nhĩ Nhã bên cạnh mình, với sự xuất sắc và kén chọn của anh, nhất định sánh đôi cùng người tài mạo song toàn thông minh lanh lợi, tương lai có người vợ như thế, Lương Thanh nhất định không buồn tẻ, nói không chừng còn muốn đấu tranh mẹ chồng nàng dâu, đáng tiếc Lương Thanh không phải là mẹ chồng nghiêm chỉnh, sợ là không đấu lại, tương lai còn phải khuyên nhủ bà thu liễm lại.

Mang theo một chút phiền muộn và một chút chua xót đi ngủ, Hách Tĩnh mơ một giấc mơ kỳ quái, nhưng phần lớn là ác mộng, không phải là bị người đuổi giết, chính là bị bỏ lại nơi hoang đảo không lối thoát, hoặc là bị kết tội mà cô giải thích như thế nào cũng không có một ai tin cô giúp cô.

Bị hoảng sợ thở dốc làm tỉnh lại, Hách Tịnh không thể ngủ tiếp, âm thầm hạ quyết tâm lần sau có ai tỏ lộ nhất định không nên vội vã cự tuyệt, có lẽ, đúng là nên nói chuyện yêu đương rồi.

Lúc này Hách Tịnh hạ quyết tâm, không nghĩ tới việc “lần sau” đó lại tới nhanh như vậy, không chủ định như thế. Giống như việc ném tú cầu ngày xưa, mặt thẹn thùng, trong lòng tràn đầy ảo tưởng, kết quả khi dứt khoát ném xuống, lại phát hiện người tiếp tú cầu của mình không phải là Trạng Nguyên trẻ trung ưa nhìn mà mình đã ngắm trước, mà là anh thịt lợn nhà hàng xóm, hơn nữa người này đã giết heo được hơn hai mươi năm rồi.

Dĩ nhiên, hình dung Chu Hải Phong như vậy có chút không hiện hậu, người ta chẳng qua là quân nhân, người lính xuất thân đặc biệt, từng sát sinh, chỉ là không phải giết heo, mà là người, nghe nói số người bị anh đánh hạ, số vong hồn không kém năm trăm.

Mười bảy tuổi tham gia quân ngũ, tới ba mươi bảy tuổi là cấp bậc đại tá, làm lính được hai mươi năm, nghe nói đã được coi là tuổi trẻ tài cao, còn có tiền đồ sáng lạng, tướng quân tương lai, trụ cột quốc gia.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, vô số hào quang bị bao phủ bởi làn da ngăm đen cương tráng trên người, cũng không thể khiến anh tạo ra thêm một phần ấn tượng với Hách Tịnh.

Bị Triệu Lôi tìm được ở nhà vệ sinh nữ, sợ của công bị hư hỏng sẽ tính trên đầu mình, Hách Tịnh chỉ đành mở cửa ngăn cách ra, về mặt đau khổ nói: “Tớ bị đau bụng, hôm nay không cách nào đi được, cậu giúp tớ nói với trưởng ban của chúng mình một tiếng được không?”

Triệu Lôi cố gắng làm dáng vẻ đồng tình, nhưng ánh mắt kia nhìn thế nào cũng giống như có chút hả hê, cô thờ dài ảo não: “Đừng nói là trưởng ban, ngay cả trưởng phòng của các cậu cũng không tiện cho phép a, người ta đã ngồi ở phòng làm việc của cục trưởng chúng ta chờ rồi đó, nếu không thì tớ xông vào, nói đi cả của cậu tới cản nghỉ ngơi, không thể tham gia nhiệm vụ?”

Trưởng ban của họ là nữ, nhưng cục trưởng là nam, hơn nữa vị thần đó, Hách Tịnh dù cam đảm tới đâu cũng có mặt mũi nào dùng lý do để xin nghỉ, nhưng hình tượng đưa nhò khỏe mạnh của cô đã in sâu vào lòng người, hiện nay dùng lý do bị bệnh cũng không kịp, chỉ đành vác bộ mặt đưa đám, lưu luyến khỏi nhà vệ sinh nữ đã ẩn nấp nửa giờ.

Bóng lưng u rù cúi đầu của Hách Tịnh vừa rời khỏi tầm mắt, tiếng cười lớn của Triệu Lôi liền không thể khống chế được, cười tới đỏ mặt vỗ ngực liên tục, người sợ nổi danh, heo sợ khỏe mạnh, đi đêm lắm có ngày gặp ma, làm nhiều việc, cuối cùng gặp hoa đào nát a hoa đào nát. Mặc dù Triệu Lôi cảm thấy Chu Hải Phong thật ra thì không tệ, rất ngoan a, nhưng nếu để anh ta cùng một chỗ với Hách Tịnh, mười người sẽ có tám người cảm thấy như hoa nhài cắm bãi phân trâu (nhất là màu sắc và hình dáng), còn lại hai người kia sẽ liên tưởng tới người đẹp và quái vật.

Hách Tịnh hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đưa tay gõ cửa phòng làm việc của cục trưởng, khuôn mặt cục trưởng đại nhân của bọn họ trắng noãn, hơi có chút béo phì, khí chất nho nhã, nếu như đổi một thân cảnh phục thành đồ Tây, nếu nói là học giả tác phong nhanh nhẹn hay là phú thương cũng có người tin tưởng. Ông ấy, so sánh hai người, một người cao lớn khôi ngô như một ngọn núi nhỏ với Chu Hải Phong, thật đúng là không thể không khiến người ta sinh ra liên tưởng nào đó.

Tuy bị so với phân trâu, nhưng Chu Hải Phong thật ra cũng không được coi là xấu xí, chỉ là ngũ quan đoan chính bị ve ngăm đen nổi bật toàn thân làm lu mờ, chỉ có hàm răng rất trắng, anh lại có tính rất ít khi cười, cao lớn nghiêm chỉnh ngồi ở đó, nghiêm trang nói một câu: “Cảnh sát Hách, tôi thấy con người cô thật không tệ, nếu như cô nguyện ý, trước hết chúng ta có thể phát triển quan hệ yêu đương” sau đó hai hàng lông mày nhíu lại, bổ sung thêm: “Chỉ là cô năm nay mới 21 tuổi, chưa tới mức tuổi kết hôn muộn, trở về phải viết báo cáo đặc biệt mới có thể kết hôn, vấn đề này cục trưởng các cô đã đồng ý.”

Đại đội đặc chủng nằm ở ngoại ô thành phố B, mới đưa tới một số tài liệu nước ngoài cần phiên dịch, nhiều loại ngôn ngữ, nhu cầu cấp bách là tìm được nhân tài am hiểu rõ, thuần thục nhiều loại ngôn ngữ, hơn nữa thời gian nhiệm vụ eo hẹp, phải cần nhiều người, bắt buộc đi tạm điều người từ cục công an thành phố B tới, mà Hách Tịnh đang làm thêm giờ tới chuẩn bị những mặt hàng tốt để đi công tác ngoài cục, tự nhiên đứng mũi chịu sào, bị mượn ra ngoài.

Vậy mà mọi người đã quên, đồ tốt cần che giấu tránh trộm nhòm ngó, người tài cũng giống vậy.

Hách Tịnh lác lư suốt một đường trên xe tới huyện ở trong núi gần với căn cứ đại đội đặc chủng A, vừa xuống xe liền phát hiện xung quanh ánh sáng nhanh chóng tăng lên, những người lãnh đạo bước tới nghênh tiếp cũng đặc biệt nhiệt tình, bắt tay đặc biệt dùng sức, chỉ đạo viên chỉ đội thông tin của đại đội nhìn về phía lão Hà ban tuyên truyền bộ chính trị thành phố cười rất rục rịch: “Thì ra là anh em trong đơn vị, ngay cả việc bên chúng ta thiếu hụt người sắp xếp tư liệu công việc cũng suy tính đến, nhưng mà chúng ta myốn mượn người hiểu ít nhất sáu thứ tiếng Anh, Pháp, Đức, Ý, Hàn, Nhật, còn có tiếng Tạng rồi người phiên dịch, đồng chí là am hiểu ngôn ngữ nào, những đồng chí khác lúc nào thì tới, cần phải một chiếc xe nữa không?”

Đồng chí chỉ đạo viên có chút gấp, vội vàng, đồng chí lão Hà rất lúng túng, ha ha cười khan mấy tiếng, trước tiên là nói đi dỏm một câu: “Tôi hiện tại chỉ am hiểu một loại ngôn ngữ, Trung văn, tiêu chuẩn tiếng phổ thông.” Lão Hà là người gốc thành phố B, ngay cả tiếng địa phương cũng không biết chút nào.

Lời vừa nói ra, những người lãnh đạo đại đội cũng tròn tròn mắt, chỉ đạo viên nhìn cả vai hai vạch ba sao của lão Hà một chút, còn có một cảnh sát thực tập hai vạch trên vai – Hách Tịnh, thu lại nụ cười, sắc mặt nhìn qua cũng không tốt.

Lời nói tự chê của Lão Hà không có chút hiệu quả nào, liền vội vàng khôi phục vẻ nghiêm trang nói: “Tôi giới thiệu một chút, đồng chí này là Hách Tịnh,” vừa nói vừa dừng một chút, phát hiện mọi người trừ sự kinh ngạc khi đàn ông mới gặp được mỹ nữ ra, về mặt cơ bản không có gì thay đổi, chợt ý thức được thanh danh vang dội của tiểu cô nương vẫn chỉ là nội bộ trong ngành, lập tức không dám thừa nước đục thả câu nói nhảm nữa, lập tức nói rõ ràng: “Mọi người cần nhiệm vụ phiên dịch mấy loại ngôn ngữ kia cũng do một mình cô ấy đảm nhiệm, dĩ nhiên, cục chúng tôi còn có rất nhiều nhân tài phiên dịch ưu tú, nhưng là thứ nhất công việc mọi người rất bận, thứ hai là trong văn kiện mọi người gửi tới có nói còn có mấy loại ngôn ngữ chờ quyết định,

chưa xác định loại ngôn ngữ, lãnh đạo của chúng tôi cảm thấy công việc này để cô ấy đảm nhận là thích hợp nhất.”

Trong nhất thời Hách Tịnh cảm thấy ánh sáng chói trên người mình lại tăng thêm một bậc, trừ ánh sáng mắt thường nhìn thấy được, khẳng định còn có tia hồng ngoại, tiến hành quét xem chức năng, còn có tia tử ngoại, cô đều muốn sắp bị thương rồi.

Theo yêu cầu ký thỏa thuận giữ bí mật, Hách Tịnh đeo tai nghe lên, bắt đầu công việc, cô mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nhưng người xung quanh không cách nào bình tĩnh.

Vốn là yêu cầu phiên dịch theo tài liệu ghi âm và ghi hình, tốc độ thành thạo ngôn ngữ là 1:6, nói cách khác một phút nói ngoại ngữ, có sáu phút dịch lại tài liệu thành văn bản tiếng Trung, đã được coi là rất vui vẻ, đây cũng là tình huống giống như thế.

Nhưng hiển nhiên Hách Tịnh không thuộc về loại tình huống này. Trong phòng máy yên tĩnh, cũng mấy người phụ trách ở chi đội đi cùng, chỉ thấy Hách Tịnh vẻ mặt tao nhã đeo tai nghe, ánh mắt chuyên chú rồi lại giống như không có tập trung, hành động duy nhất chính là đôi tay trắng nõn tinh xảo, như ngọc nhẹ nhàng tung bay trên bàn phím màu đen, từng chữ từng chữ Hán không kịp chờ đợi chạy ra ngoài.

Đội phiên dịch phát hiện được điểm mấu chốt, thì ra là cô gái này mỗi bản tài liệu dĩ nhiên lại chỉ nghe đọc có hai lần, lần thứ nhất chỉ bất động ngồi nghe, lần thứ hai vừa nghe vừa viết, tốc độ không hề chậm lại, không hề đảo lộn, nói cách khác tốc độ phiên dịch của cô là 1:2.

Thần a, mấy người đang ngồi lau từng vốc mồ hôi lạnh, ngay cả lời tiếng Trung, cũng không phải ai cũng đều có loại tốc độ này!

Hách Tịnh trong vòng một ngày đem nhiệm vụ vốn là chia cho tám người phiên dịch hoàn thành toàn ộ, kế tiếp lại xác định ba mục không rõ ngoại ngữ xác định được hai bản, trên cơ bản cũng xác định được bản cuối cùng chỉ là tiếng một địa phương Trung Quốc, mà vừa vận loại tiếng địa phương này Hách Tịnh đã từng nghe qua, cô có chút áy náy giải thích: “Tôi đã từng du lịch qua địa phương kia, nhưng chỉ có thể nghe hiểu đại khái, xác suất chính xác sẽ không vượt quá 80%, muốn chính xác hơn nữa thì các vị cần tìm người dân bản xứ rồi.”

Phiên dịch Anh vẫn đội tin tức chột mở miệng: “Những bản còn lại độ chính xác là bao nhiêu?”

Hách Tịnh mang theo một chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng nói: “Cô lẽ là 95%, có một ít lời nói của một vài người có chưa khẩu âm, còn gặp phải mấy người Đông Âu nói tiếng Anh, phát âm có chút mơ hồ.”

Vị phiên dịch này ngu ngơ, cả đội tin tức sôi trào.

Phong bế căn cứ, nhưng trong nội bộ cũng không phong bế, tin tức truyền đi so với cấp quang còn nhanh hơn, độ tin tức sôi trào chốc lát sau cả đại đội cũng đều sôi trào, đến cuối cùng ngay cả binh lính phòng ăn cũng biết, hôm nay cô gái nhỏ yếu ớt mềm mại tới đại đội, vốn cho là làm công việc nội bộ, ai biết lại là mũi nhọn của đội quân, lấy một đầu với mười chùng loại kia... Mũi nhọn của đội quân, thiên tài ngôn ngữ a! Mấu chốt là người này còn là một mỹ nữ, đại mỹ nữ, giống như là sau khi làm lính nhìn thấy heo mẹ được gặp Điều Thuyền... Bởi vì người truyền đi những lời này chính là những tiểu hộ sĩ bình thường mắt cao hơn đầu ở bộ phận cứu thương, bạn hỏi đàn ông đi đâu rồi, nói nhảm, đàn ông dĩ nhiên cũng đi xem mỹ nữ! Nếu không phải là đúng vào thời gian làm cơm tối, bạn cho rằng tôi có thể nhịn được?

Ngày đó hoàn thành nhiệm vụ, Hách Tịnh liền cùng lão Hà liền tạm biệt lãnh đạo căn cứ, không nghĩ tới ánh mắt mọi người từ ánh mắt nhìn từ cao xuống đã biến thành ngưỡng mộ, cách thức tiếp đãi cũng nâng cao lên, tiến đưa họ không chỉ có đội trưởng đội tin tức và chỉ đạo viên, mà còn có phó Đại đội trưởng đại đội A, cũng chính là đồng chí Chu Hải Phong.

Chu Hải Phong là cấp bậc đại tá, mà bên này Lão Hà chỉ là cấp phó, còn không nhìn thấy chức vụ, chỉ là nhân viên điều tra cấp phó, tới nơi này là theo thái tử đi học, chính là hộ ông và thay thế đồng chí nhỏ chưa đủ kinh nghiệm ứng phó với những ảnh hưởng bên ngoài, về phần ông theo “thái tử”, ngay cả thời gian thử việc cũng chưa qua, tuy nói có thể làm, nhưng bởi tin tức chỉ đạo viên cấp bậc Trung tá tới tiếp đón và vui vẻ đưa tiễn, cũng coi như là cách đãi ngộ cực kỳ quy cách rồi.

Dưới mắt liền chợt xuất hiện một pho tượng thần như vậy, lão Hà liền có chút lo sợ, ông đã lẫn lộn trong công việc mấy chục năm, chỗ ở còn rất gần cục lãnh đạo bộ chính trị, tự nhiên biết vị Chu đội trưởng này cũng là có thể xưng anh gọi em, nhất thời có chút sợ hãi.

Hách Tịnh cũng không quá sợ hãi, chỉ là có chút kinh ngạc, nhất là Chu Hải Phong còn ăn không nói có, dùng dụng điệu “ôn hòa” hỏi han cô một chút, cuối cùng anh ta còn mời mọi người ở lại ăn cơm tối.

Dĩ nhiên, anh “muốn mời” là khiến cho người ta không thể không nhận lời việc này.

Hách Tịnh từ nhỏ đến lớn đã từng trải, khến cô sớm đối mặt với sự khen thưởng, miễn dịch với sự chú ý của hàng vạn người, ở trường thì không sợ hãi, thấy biến không sợ, có sự can đảm khi bị nghìn người nhìn ngắm, nhưng lần này cô vẫn bị dọa sợ.

Lúc Hách Tịnh, lão Hà đi theo một nhóm lãnh đạo đại đội đi ăn cơm, đúng lúc đi trước đội ngũ binh lính vừa kết thúc huấn luyện chuẩn bị đi ăn cơm, lãnh đạo đi phía trước, dĩ nhiên bọn họ muốn xếp hàng chờ ở bên ngoài.

Thực ra thì Hách Tịnh từng tham gia tranh tài diễn thuyết ở hội trường lớn chưa được mấy nghìn người, cũng không hề luống cuống, nhưng lần này thì từ khi đi qua mấy trăm người đó, cô thấy khăn trương, cảm giác được lưng mình toát mồ hôi, giữ nguyên một tư thế ngồi cả ngày khiến cổ cũng cứng lại, đầu cô ngẩng lên, nhưng mí mắt lại cúi nhìn xuống mũi chân mình, cũng cố gắng không chế mình không đi lệch.

Khí thế những người này quá mạnh mẽ! Đại đội A, đại đội lính đặc chủng đỉnh cao nhất cả nước, có thể nói là trong đây bất kỳ người lính nào cũng đều

là trải qua tầng lớp chọn lọc một người giữa nghìn người, sau đó tăng thêm ngọn lửa nhiệt huyết qua muôn ngàn thử thách, bọn họ là vũ khí sắc bén, bọn họ là vua lính!

Bị một đám người như thế nhìn chăm chú vào, Hách Tĩnh cũng không phải là nguyên thủ quốc gia, cũng tự thấy không có tiềm chất đó, cảm giác rất không tự nhiên, nhưng lúc cô thấy lão Hà trước mặt mình cũng có chút phát run thì cô liền tha thứ cho mình.

May mắn là bọn họ ăn cơm ở phòng bao độc lập dùng để mời khách, không ở chung với những người lính kia, lúc lão Hà ngồi xuống còn có chút luống cuống, bỏ mũ cảnh sát xuống lau mồ hôi, còn uống hết cốc nước mà phục vụ tiếp rót trước đó, nếu đem ra so sánh, Hách Tĩnh với dung nhan kiều diễm nhưng thần sắc tinh táo lạnh nhạt, liền thể hiện rõ sự khác biệt, bởi vì, cũng không ai biết được trong lòng bàn tay cô đều là mồ hôi, hơn nữa áo lót sau lưng đã sớm ướt đầm.

“Trước hết, tôi muốn thay mặt đơn vị quân đội cảm tạ đơn vị anh em đã nhiệt tình trợ giúp, cũng cảm tạ cảnh sát Hách đã tận tâm tận lực, tôi kính cạn ly trước” Rượu đặc chế 54 độ của quân khu, một ly thủy tinh này Chu Hải Phong uống ít nhất hai phần ba, lão Hà tuy cũng nói am tường về rượu, cũng không dám mạnh uống như anh ta, thêm nữa vừa mới bị kinh sợ, lúc đang uống rượu ông vô ý liền bị sặc, tiếng ho khan kịch liệt giữa căn phòng yên tĩnh khiến người ta chói tai, lão Hà cũng rất khản trương, xấu hổ sau đó có chút sợ, ông là đồng chí lão làng trong ban tuyên truyền, vốn là có chút tiểu lượng, một cân rượu để cũng không thay đổi dáng vẻ, ông nghĩ muốn đưa tay gọi thêm rượu, lại không cẩn thận làm đổ ly rượu, sao đó lại làm rơi đĩa, lách ca lách cách một hồi rất náo nhiệt.

Nhìn thấy sắc mặt biến đổi nhanh của lão Hà, mà hơn nữa mọi người còn chăm chú nhìn ông điều bộ cười không ý tứ tốt, Hách Tĩnh âm thầm thở dài một tiếng, cầm ly rượu trước mặt lên, rót đầy cho mình, đứng lên nói: “Anh Hà là sư huynh cùng trường với tôi, thật ra thì bàn về tuổi tác không chênh lệch gì nhiều, lần này còn cực khổ cùng tôi tới đây làm việc, dạ dày anh ấy không tốt, chị dâu đã sớm dặn dò tôi để ý không cho anh ấy uống nhiều rượu, tôi làm sư muội liền thay mặt anh ấy.” Nói xong liền uống trước một ly, nồng độ rượu để cao vào cổ kích thích làm cho cô khẽ cau mày, vì vậy những người đàn ông đang ngồi cảm giác lòng mình khẽ nhấm lại, có người mềm lòng định ngăn cản, làm khó con gái, hơn nữa lại là một mỹ nữ còn trẻ tuổi như vậy, hơn nữa còn là mỹ nữ tuổi còn trẻ lại giúp đơn vị mình đại ân như vậy, thật không phải là việc quân nhân ưu tú của Đảng ta nên làm.

Nhưng là còn chưa kịp mở miệng, Hách Tĩnh đã mở miệng, uống cạn ly rượu của mình.

Bị còn rượu xông lên, vốn là cả ngày bận rộn sắc mặt có chút tái nhợt trên mặt Hách Tĩnh nhanh chóng dâng lên hai rặng mây đỏ, đôi mắt như mặt hồ trong suốt có chút gợn óng, hơi nóng bốc lên, mờ mịt sương mù, hàm răng chính tề trắng nõn như ẩn như hiện dưới đôi môi đỏ tươi mềm mại lúc khép lúc mở, giọng nói lạnh lạnh thanh thúy như ngọc, từng câu chữ, đều giống như một thanh chùy, đã kích trái tim những người đang ngồi, những người này cô lẽ đã trải qua núi thủy biến máu, cũng từng trải qua những viên đạn bọc đường, cung tuyệt đối chưa hề ở trong trận đánh trải có sự buông lỏng như vậy, hoặc là nói là đã biết phong tình như thế.

Nhất thời rơi vào yên tĩnh, yên tĩnh tới mức mọi người chỉ có thể nghe được tiếng trái tim mình nhảy lên, thỉnh thoảng còn có âm thanh nuốt nước miếng.

Dĩ nhiên, những âm thanh này Hách Tĩnh không nghe được, nhìn tất cả mọi người lẳng lặng không có phản ứng gì, trong lòng có chút cảnh báo, nghĩ thầm chẳng lẽ bọn họ mất hứng khi mình thay lão Hà uống rượu? Hay là mất hứng mình không có kính trọng bọn họ?

Lúc Hách Tĩnh ở nhà di cã, cô tự cất rượu Hoa Điều làm nước uống có ga uống, hơn nữa là càng uống càng có tinh thần, một ngày sau khi uống say liền cùng anh họ chị họ chơi đấu địa chủ một cửa đánh năm hào thắng năm mươi, danh tiếng “tiểu thần rượu” và “tiểu côn đồ” hết sức vang dội, cô tự nhiên biết là mình có tử lượng.

Vì vậy sau khi ăn vài miếng nhắm, thấy lão Hà có chút cúi đầu xuống đất, dáng vẻ hoàn toàn ủ rũ, Hách Tĩnh động tâm, giọng lên lên cao, đôi mắt đẹp lưu chuyển, hàm răng trắng nhẹ mở, hơi mỉm cười nói: “Đơn vị anh em trợ giúp nhau là đương nhiên, tôi vừa mới tham gia công việc chưa tới một năm, kinh nghiệm chưa đủ, năng lực có hạn, có thể được các vị quan lớn công nhận tôi rất cao hứng, cũng rất cảm tạ các vị lãnh đạo cho tôi một khẳng định, ở đây tôi xin thay mặt kính các vị một chén.” Nói xong liền bắt đầu từ Chu Hải Phong và các vị quan lớn chạm cốc, sau đó lần nữa một hơi uống sạch.

Kế hoạch của cô rất hoàn hảo, chưa tới mấy phút, cô kính rượu một lần nữa, liền lôi kéo lão Hà cáo từ, như thế là nhiệm vụ hôm nay hoàn toàn kết thúc.

Đáng tiếc thường thường mọi việc đều là kế hoạch không ngăn được sự biến hóa, Chu Hải Phong vẫn yên lặng nhìn cô chăm chú một lát sau đó chợt lên tiếng, giọng nói vẫn chắc chắn ngăn người khác từ chối “Cảnh sát Hách, đại đội chúng tôi đặc biệt cần những nhân tài như cô, cô ở lại thì thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

May là Hách Tĩnh luôn cố tỏ ra trấn định, lúc này cũng không lộ ra biểu tình giật mình囧囧, cô nói quanh co mấy tiếng, nhận thấy ánh mắt đối phương kiên định còn đang chờ câu trả lời của cô, mới không thể nhắm mắt mở miệng: “Tổ chức thân thể của tôi không thể đạt tới tiêu chuẩn của quân nhân, hơn nữa từ góc độ cá nhân, tôi cũng càng muốn ở lại sở cảnh sát làm công việc văn thư.”

Đây là Hách Tĩnh suy nghĩ đắn đo trong lòng rồi mới trả lời, cô không có ngu như vậy, không dám dùng câu trả lời qua loa như: “Điều này phải đợi lãnh đạo của chúng tôi đồng ý.” Hoặc là “Tôi thật ra không thể làm như thế” để đáp lại, cô hoàn toàn tin tưởng Chu Hải Phong có năng lực lấy người từ sở

cảnh sát kia, hơn nữa tin tưởng rằng ở sở công an mình không quan trọng tới mức mọi người không thể cho cô đi.

Vì vậy cô đi thẳng vào vấn đề, nói rõ nguyên nhân khách quan, lại biểu đạt ý nguyện chủ quan, như vậy đối phương cho dù là không thể không có cô, cũng sẽ không nói lại nữa.

Nhưng mà Hách Tĩnh mới có 21 tuổi, từ khi sinh ra ở khuôn viên trường đại học C, 20 năm đều sống trong trường học, có thể nói hoàn toàn là một văn nhân, cô dĩ nhiên không hiểu được có vài người có những quy tắc làm việc khác, bọn họ không hiểu được cái gì là từ chối khéo, bọn họ chưa đạt được mục đích chưa bỏ qua.

Chu Hải Phong phát tay lên nói: “Mao chủ tịch đã dạy chúng ta, công việc cách mạng chẳng phân biệt giá trị, cao thấp gì cả, cũng không thể kén cá chọn canh, nơi nào cần liền đi tới nơi đó, Cục Công an các cô cũng không phải là cục an ninh, những kẻ trộm đầu đường xó chợ nói không chừng ngay cả văn học tiểu học cũng không giỏi, chỗ nào cần nhân tài am hiểu ngoại ngữ như cô, cứ quyết định như vậy, mấy ngày nữa tôi sẽ đi tìm cục trưởng các cô mượn người.”

Cứ như vậy bị cưỡng chế quyết định đi hay ở lại, Hách Tĩnh bối rối, cũng gấp gáp, con thỏ nóng tính sẽ cắn người, huống chi từ trước tới giờ Hách Tĩnh đều không cho là mình nhát gan, cô lập tức đứng dậy, lưng thẳng tắp, tròn tròn đôi mắt hạnh, hướng về phía Chu Hải Phong cao 1m85 mang tới áp lực cùng với ánh mắt sắc bén như chim ưng, cất cao giọng nói: “Nếu công việc cách mạng chẳng phân biệt giá trị cao thấp như thế, tôi chính là muốn làm cảnh sát, có gì không thể?” Bốn chữ cuối cùng cô nói hơi chậm, hơi có chút ý tứ khiêu khích.

Lời vừa nói ra, trừ lão Hà hưng phấn vì Hách Tĩnh mang lại mặt mũi cho đơn vị mình, nhất thời không nghĩ quá nhiều, những người khác đang ngồi đó đều là mặt liên biến sắc. Chu Hải Phong từ một binh nhì bình thường bị chọn vào đại đội A làm lính đặc chủng, lại từng bước đi lên đến vị trí phó Đại đội Trưởng hiện nay, tuyệt đối không phải là một người dễ trêu chọc. Có người nói người tốt không thể nào tự mình thăng cấp lên được, tuy lời nói này có ý mang theo khinh bỉ cùng châm chọc, nhưng về một mặt khác cũng phản ánh sự thật nhất định.

Tóm lại trong mắt mọi người, Chu Hải Phong này tuyệt đối không phải là một người tính khí tốt. Hiện tại Hách Tĩnh một cô nhóc lại cự tuyệt sự yêu mến nhân tài của người ta thì cũng bỏ đi, còn dám can đảm lên tiếng khiêu khích, tất cả mọi người đều vì cô mà đổ mồ hôi lạnh, dĩ nhiên bọn họ không lo lắng Chu Hải Phong sẽ động thủ đánh cô, anh ta không dám, bởi vì một ngón tay của anh cũng có thể lấy được mạng nha đầu này.

Nhưng Chu Hải Phong là người cật lực, hung ác và cực nham hiểm, cục trưởng cục công an đều là chiến hữu cũ của anh ta, ai biết anh ta có ở sau lưng làm gì tổn hại đối phó người ta a, cô nương này còn chưa qua thời gian thử việc, cũng không nghe thấy có bối cảnh hiên hách gì, làm sao có thể chống đỡ được lão hồ xướng núi? Thật đáng tiếc, quá đáng tiếc!

Ai ngờ mắt hồ Chu Hải Phong nhú lại, chột nhếch môi nở nụ cười, vì thế trên bộ mặt đen nhánh chỉ thấy một hàm răng trắng chỉnh tề, anh nghiêm trang nói lớn: “Cảnh sát Hách, tôi đối với cô ấn tượng rất tốt, cô vẫn chưa kết hôn đúng không, vừa lúc tôi cũng vậy, vì thế gả cho tôi thế nào?”

Hách Tĩnh sợ tới ngây người, từ khi sinh ra tới giờ người lưu manh nhất cô tiếp xúc là anh họ Lương Vũ Hoán, người có bộ mặt tinh bơ phớt lơ nhất là Đan Nhĩ Nhã, người làm việc ngoài dự đoán của cô nhất là Đan Nhĩ Tín, thế nhưng cái anh chàng Chu Hải Phong này cũng là mấy kiểu trên kết hợp lại rồi.

Hách Tĩnh biết lần này gặp loại người không phải bình thường, ngược lại bình tĩnh hơn, khẽ mỉm cười, người đẹp mỉm cười vốn là rất động lòng người, nhưng mấy người đứng xem bên cạnh tâm như gặp ác mộng, hết lần này tới lần khác đều nhìn ra được mấy phần lãnh ý trong nụ cười động lòng người kia, ngay sau đó sự hồi hộp trong lòng liền giảm xuống, chờ khi phục hồi tinh thần nhìn lại lần nữa, lãnh ý đã sớm biến mất không thấy gì nữa, nụ cười của mỹ nhân thật ấm áp, trong ấm áp còn lộ ra chút ưu nhã, thật đúng là thiên kim nhà ai mà!

Chỉ thấy thiên kim tiểu thư cười khẽ vượt cằm: “Đội trưởng Chu cứ nói đùa.”. Từ đó cho tới lúc rời đi, Hách Tĩnh trừ mỉm cười cùng câu nói: “Được” “Cảm ơn” ra không có nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Đoạn nhạc đệm diễn ra, được rồi, chúng ta tạm thời gọi là đoạn nhạc đệm nhỏ, Hách Tĩnh mặc dù rất kích thích, nhưng cũng không có để ở trong lòng, trở về liền rất nhanh vùi đầu vào công việc của mình. Mấy năm gần đây Hách Tĩnh đã nuôi dưỡng thành thói quen tập trung, trong một thời gian nhất định đem toàn bộ thời gian và sức lực vùi đầu trong một chuyện nào đó, lúc làm là làm chơi ăn thật, sau khi làm xong dường như đã có mấy đời, rất thoải mái, cũng rất hiệu quả. Hách Tĩnh không cho mình là thiên tài như trong miệng mọi người, tất cả những thành tựu có được cô đều cố gắng hết sức.

Trong lòng Hách Tĩnh không có việc gì, nhưng cô lãng quên mất người cùng mình tới đại đội A ăn cơm là lão Hà đội tuyên truyền, người ta nói bản lĩnh khi ăn cơm là gì? Công lao trong mấy ngày ngắn ngủi, sự tích chối lợi của Hách Tĩnh mọi người đều biết. Dĩ nhiên lão Hà còn chưa quên Hách Tĩnh cứu lão trên bàn rượu, đồn đại về cô ngay chính diện, phần lớn nói Hách Tĩnh làm sao có thể duy trì uy phong như thế, mà Chu Hải Phong có tâm ý, ngưỡng mộ cô, mặc dù không đến nỗi là con cóc nhưng cũng là kiểu muốn học đòi ăn thịt thiên nga.

Hách Tĩnh một lần nữa vang danh cả cục, theo tin tức một chị của Triệu Lôi có thể tin cậy, mỗi nhà có người làm cảnh sát ở huyện ngoại thành đều nghe được, còn đặc biệt từ trong hệ thống điều tra được thông tin của Hách Tĩnh tới xem, kết luận là hình ảnh lớn lên cũng thanh tú như vậy, tính tình cũng không khó nhìn, khó trách người ta vừa thấy đã yêu.

Nói tóm lại, Hách Tĩnh bỏ quên trình độ nhiều chuyện của cảnh sát nhân dân vì nhân dân phục vụ, cũng bỏ quên năng lực hành động của đồng chí quân nhân giải phóng quân.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi một tuần, đồng chí Chu Hải Phong liền tới cửa chào hỏi, theo như tin tức chị làm việc ở văn phòng cục tiết lộ, anh ta giống như là tới của cầu hôn.

Mà cục trưởng đại nhân cũng có chút hình tượng như cha vợ, lúc đầu xem như thuộc hạ sau xem như huynh đệ, giờ là đối thủ - đối thủ tranh đoạt nhân

tài, cục trưởng cố gắng nói vòng vo: “Cả nước bị giải trừ quân bị, chỉ nghe nói qua là những quân nhân chuyển nghề của các vị yêu cầu cục chúng tôi tiếp nhận, còn chưa hề có tiền lệ các vị lấy người từ cục chúng tôi đi đấy. Tôi biết rõ đại đội đặc chủng của các vị, có thể chiêu dụng toàn bộ nhân tài vượt qua các khu trên cả nước, nhưng chúng tôi không phải bộ đội, không chịu sự quản lý của quân ý, anh có phải nhầm rồi không?”

Chu Hải Phong sắc mặt tối sầm – mà mặt anh thật ra vốn chính là đen tối, nói một câu chính nghĩa: “nhân tài khó cầu.”

Nước Nam Kinh đóng lại, học viện ngoại ngữ Lạc Dương, hàng năm có bao nhiêu học viên ưu tú tốt nghiệp? Hàng năm các vị lại phái bao nhiêu người ra nước ngoài du học? Các vị cho rằng tôi không biết sao, đồng chí nhỏ này của chúng tôi từ đầu tới chân không có một chút quan hệ nào với bộ đội các vị, đừng mong tôi thả người.”

“Được, không thả cũng được, vậy theo quân có được không?” Chu Hải Phong nhún đôi lông mày.

“Theo quân? Theo người nào?” Cục trưởng đại nhân cảm giác không thể tưởng tượng nổi, nói xong thấy khát nước, bưng cốc nước lên uống một hớp.

“Tôi” Giọng nói hơi có chút vô lại nhưng chắc chắn.

“Phốc!” Cục trưởng suýt bị bông, phun một ngụm nước ra ngoài, ông cả kinh biến sắc: “Anh nghiêm túc? Xem trọng cô bé đó?” Dĩ nhiên là ông nghe được lời đồn, nhưng ông cười bỏ qua, vạn năm sắt đá, anh đời này có thể cưới luôn cây súng của mình, mang các đồng chí nhỏ tới nuôi dạy, sao có thể ngày đầu tiên gặp mặt liền coi trọng cô nhóc kia!

“Lão..” một tiếng “lão tử” tới khoe miệng, Chu Hải Phong mới ý thức được trước mặt mình là lão thượng cấp, so với mình cấp bậc cao hơn, vội vàng kìm lại, đổi lời nói: “Tôi không thể xem trọng cô nhóc kia? Chẳng lẽ tôi phải xem trọng chàng trai nào?”

“Thật đúng là,” Cục trưởng đại nhân gật đầu đã hiểu, thấy Chu Hải Phong luống cuống mới thân nhiên nói tiếp: “Tính toán nhiều năm như vậy, trong quá khứ anh không từ bất kỳ thủ đoạn tột tệ nào giành lấy bao nhân tài ưu tú, những người kia không phải đều là những tiểu tử ưu tú nhất sao?”

Chu Hải Phong thờ phào nhẹ nhõm, hừ một tiếng nói: “Tất cả vì quốc gia và nhân dân”. Cao giọng nói xong, anh lại xoay chuyển lời nói: “Chỉ là cô bé này tôi thật sự thích, người đẹp, thông minh, có tài, hơn nữa rất nghĩa khí, uống rượu so với con trai còn sáng khoái hơn, nhưng mà một chút đều không tự kiêu, rất hợp khẩu vị của tôi, tôi cưới cô ấy không hề uất ức gì.”

“A phil” Cục trưởng đại nhân bùng lên: “Anh người bò không biết uốn cong, ngựa cúi không biết mặt dài, cưới cô ấy anh không uất ức? Nhưng làm sao anh biết người ta gả cho anh có uất ức không, à không, người ta chịu gả cho anh sao?”

“Cô ấy muốn ông giữ người lại?” Chu Hải Phong không chút cử động, nói thẳng vào trọng điểm.

“Vậy cũng phải được người nhà đồng ý, anh có biết không...” Cục trưởng còn chưa nói hết, Chu Hải Phong đang đen mặt lập tức phát ra vẻ vui mừng: “Nói cách khác là ông đồng ý, thật tốt quá, cô bé này mới 2, chưa tới độ tuổi kết hôn muộn, tôi vốn lo lắng cục các ông sẽ đề ý điều này, ông đã nói như thế thì không thành vấn đề rồi.”

Đó chính là chuyện xảy ra trước khi Hách Tịnh gõ cửa phòng Cục trưởng, mà Chu Hải Phong không để Cục trưởng tức giận lần nữa, liền hướng về phía Hách Tịnh thổ lộ với cầu hôn.

Đối mặt với sự kiện sao Hỏa như thế, trên trán Hách Tịnh bởi vì làm thêm giờ quá độ ít nghỉ ngơi mà mơ hồ nổi lên gân xanh, lộ ra nụ cười mệt mỏi: “Đội trưởng Chu, đừng đùa, muốn tôi làm gì thì cứ nói với cục trưởng của chúng tôi đi, tôi đều nghe theo tất cả sự sắp xếp của tổ chức.” Cũng đã tới ta Cục trưởng, lão nhân gia ông ấy ra lệnh một tiếng mình còn không phải là tùy thời tùy lúc có thể bị bỏ túi mang đi sao, không bằng phối hợp một chút.

Đuôi mày Chu Hải Phong giương lên, cho cục trưởng một cái liếc mắt, cục trưởng cảm giác sâu sắc vô phúc tiếp nhận điểm phúc như thế, kìm nén co quắp khoe miệng, nghiêm trang nói với Hách Tịnh: “Bây giờ thời đại tiến bộ, trong tổ chức cũng sẽ không lo việc hôn nhân, cô mọi việc đều tự suy nghĩ rõ ràng.”

Hách Tịnh một mực cung kính, hai mắt như rung rung: “Cảm ơn tổ chức ủng hộ.” Rồi nói với Chu Hải Phong: “Đội trưởng Chu, anh nếu như cần tôi làm gì, thì cứ báo lên tổ chức, tôi toàn bộ nghe theo sự sắp xếp, lần điều động này thì không cần đi, rút lại cảnh tịnh vào quản tịch lại thêm phiền toái.” Nói xong hướng mắt thâm ý nhìn lão đầu nhìn như hòa ái kì thực rất phức tạp bên cạnh.

Cục trưởng đại nhân không hổ là lão hồ ly, lập tức tiếp lời: “Đúng vậy a, phiền toái a, đều là đơn vị anh em, đều là vì nhân dân phục vụ, biên chế ở nơi nào cũng là một mà.”

Chu Hải Phong bị hai người này một xướng một tùy làm cho vừa tức giận vừa buồn cười, nhìn được sự mất mát mơ hồ trong tim, sung mặt lên nói: “Vậy tôi muốn điều tạm cảnh sát Hách một năm, bây giờ liền bắt đầu, thời gian kết thúc không chắc.”

Hách Tịnh phản ứng rất nhanh, lập tức mở miệng hỏi: “Không phải là một năm sao? Tại sao lại không thể xác định.”

Chu Hải Phong liếc nhìn cục trưởng đại nhân một cái: “Giữ bí mật nhiệm vụ, lúc bắt đầu chưa xác định, thời gian kết thúc chưa xác định, không giao tiếp công khai bên ngoài.” Lại đối mặt với Hách Tịnh: “Dĩ nhiên, sau khi cô được điều tạm tới đây phải tiến hành huấn luyện đặc biệt, còn phải ký kết hiệp nghị giữ bí mật của nhân viên mật, chờ khi mọi việc kết thúc sẽ nói với cô.”

Hách Tịnh nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, chợt ý thức được mình ngàn vạn lần cẩn thận, còn thiếu cẩn thận tới rơi vào cạm bẫy rồi, cạm bẫy được tỉ mỉ biên soạn.

Gừng, quả nhiên càng già càng cay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trước khi cha qua đời, Hách Tịnh chưa bao giờ có chút ý nghĩ nào rằng mình sẽ có một ngày mặc cảnh phục, mặc dù cô rất có hứng thú với trinh thám và suy luận, nhưng mức độ ảo tưởng lớn nhất của cô chính là viết một tiểu thuyết trinh thám, hoặc là sau khi lớn tuổi sẽ giống như Agatha người Anh với ngòi bút sắc bén **** như vậy, làm một trinh thám nghiệp dư.

Coi như thay đổi quỹ đạo cuộc sống làm cảnh sát, nhưng ngay tháng trước, cô cũng còn chưa nghĩ tới mình sẽ có quan hệ gì đó với đại đội đặc chủng, còn phải sống ở chỗ này một năm thậm chí lâu hơn, mà không chỉ có cuộc sống, mà còn muốn dính líu vào nhiệm vụ cực kỳ bí mật gì đó. Dĩ nhiên nhiệm vụ cực kỳ bí mật này như thế nào Hách Tịnh còn chưa biết bởi cô không phải xuất thân từ quân nhân, trước khi vào vị trí sẽ phải trải qua một loạt huấn luyện.

Mà vì nguyên nhân giữ bí mật, việc cô bị điều động cũng không công khai, trừ cục trưởng và Chu Hải Phong, thì ngay cả trưởng phòng chủ quản của Hách Tịnh cũng không biết sự thật.

Những điều này không có gì cả, ở đại học cảnh sát bị giáo dục nhiều năm như vậy, ý thức giữ bí mật cơ bản vẫn phải có, nhưng Hách Tịnh không thể nào tiếp nhận được lý do quá dọa người của hai người kia.

Phương án một: Hách Tịnh bị Chu Hải Phong cuồng nhiệt theo đuổi tấn công, đồng ý phụ xướng phụ tùy, một tháng sau điều đi Đại đội A theo quân.

Phương án hai: Hách Tịnh là đối với những quân nhân ưa nhìn tuyền vào hàng năm của đại đội A vừa thấy đã yêu, chủ động yêu cầu phụ xướng phụ tùy, một tháng sau điều tới đại đội A theo quân.

Phương án ba: Hách Tịnh giả bộ câu được con rùa vàng, bởi vì chưa tới tuổi kết hôn muộn, đơn vị không đồng ý, Hách Tịnh phản nộ từ chức về nhà chờ kết hôn. (Phương án này cục trưởng đại nhân bảo đảm sau khi cô được quay lại sẽ giúp cô giải thích với phòng ban, nhưng Hách Tịnh nghĩ tới nhiệm kỳ của cục trưởng sắp kết thúc, cục độ không tin nhiệm ông.)

Lúc các phương án được đưa ra, Hách Tịnh không còn ý kiến gì để nói, hai người đã tự vạch ra rồi. Chu Hải Phong tự nhận là hy sinh rất lớn, buồn bực vì sao tạo scandal đối tượng là anh thì phải có tên anh dính theo chứ, sao lại đổi thành một người không biết tên chỉ được gọi là “quan quân trẻ tuổi” lại đổi thành Hách Tịnh chủ động là sao?

Ngài cục trưởng lúc đầu còn có chút hả hê cười nhạo anh: “Cậu có năng lực khiến người ta theo đuổi sao?”

Mà Chu Hải Phong rất phối hợp làm ra vẻ uất ức: cái gì chứ! Anh cũng chỉ có khuyết điểm là tuổi hơi lớn, nhưng đàn ông lớn tuổi mới có vị, đen mới có dáng a – thật đúng là ông bác ngu ngốc và thiếu nữ u mê, quả nhiên là không có mắt thường thức nhất!

Đầu Hách Tịnh đầy vạch đen, cô hết sức không chế để mình luống cuống trước mặt ngài cục trưởng, nhưng vẫn không nhịn được chất vấn: “Tại sao lại phải liên quan tới việc lập gia đình?” Chẳng lẽ đáng đáp cô rất khó giả?

Hai người đàn ông nhìn nhau một cái, đều dùng tiếng ho khan che giấu sự chột dạ của mình, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, điều động bất ngờ, còn lý do nào có lợi cho việc giữ bí mật bằng scandal kết hôn đây?

Hách Tịnh cố gắng bình tĩnh hỏi: “Sau một năm đó tôi trở lại thì nói thế nào? Ly hôn?”

Ngài Cục trưởng lúc này mới bừng tỉnh nhận thấy có chút không thích hợp, trợn mắt, đáng vẻ bất bình nhìn Chu Hải Phong một cái – tên tiểu tử này làm khổ nhục kẻ đưa giỡn mình. Bất kể phương án một hay phương án hai Hách Tịnh đều là theo quan, chẳng lẽ một năm sau lại tuyên bố đã giải trừ quân hôn há? Thì ra người này nói điều tạm thật ra là Lưu Bị mượn Kinh Châu a!

Trời đất bao la, cường hào lớn nhất, huông chi cậu ta đúng là lớn nhất thật, không chỉ số tuổi mà còn là chức vụ, ngày cục trưởng tự mình hủy bỏ hai phương án đầu, cảm giác phương án thứ ba cũng không đáng tìm, tiếp tục cực khổ suy nghĩ Hách Tịnh nên gả cho ai. ...

Hách Tịnh vì chính mình mà lựa chọn phương án thứ tư: Cô muốn đi tu nghiệpm học nghiên cứu sinh cần hai năm, coi như nhiệm vụ kia dù có kéo dài như thế nào nữa thì cũng đủ rồi, nếu như sợ tương lai không có cách nào lừa dối qua cuộc thi, cô có thể trong lúc huấn luyện ở đại đội A thuận tiện học tại chức nghiên cứu sinh, đời này chuyện gì liên quan tới trường học, chưa có trường hợp nào Hách Tịnh không giải quyết được. Cô luôn là thanh niên có bốn điều lớn đó là có lý tưởng, có văn hóa, có đạo đức, có theo đuổi. như thế nào cũng không thể bị hai người đàn ông này phá hủy danh tiếng!

Ông già rất đáng tiếc, đáng tiếc là tiểu đồng chí rất kiên trì, mà thế lý hai mốt coi trọng nhất là nhân tài, cho nên vẫn là nhân tài Hách Tịnh chiếm thế thượng phong, ngài cục trưởng vãi Chu Hải Phong thôi đề nghị còn đáp ứng làm giả chứng nhận trình độ học vấn nghiên cứu sinh cho Hách Tịnh, bởi vì

anh đảm bảo Hách Tịnh sẽ không còn thời gian tới trường học.

Tìm cục trưởng cục công an làm giả hồ sơ, giống như có chút ý tứ đại tài tiểu dụng, nhưng thật sự rất đáng giá, nghe nói giấy tờ đó cố gắng tra cứu cũng không phân biệt được thật giả.

Tuy nói phải giữ bí mật, nhưng tính đến việc tương lai phải chuyển vào căn cứ huấn luyện cách ly, nói không chừng sau đó một thời gian dài đều phải sống ở đó, vì vậy người nhà hoặc công việc cũng phải sắp xếp, cũng may là Chu Hải Phong và đại đội đặc chủng còn có chút nhân tính, cho cô nửa tháng bàn giao công việc, còn có nửa tháng nghỉ phép thu xếp chuyện nhà.

Nói tới điều này, đây là lần đầu tiên từ sau khi học đại học không phải là tết, không phải có việc gì đó được mời mà tới thăm nhà họ Đan, trước kia cho dù nghỉ đông và nghỉ hè cô cũng sẽ chạy đi làm thêm việc phiên dịch hoặc đi ra ngoài du lịch, vừa kiếm tiền vừa chơi, bốn năm năm đi thăm hơn nửa nước Trung Quốc, ngoại ngữ nhiều như thế cũng là học vào lúc đó.

Lại nói lần ghé thăm không bình thường này, không chỉ có người nhà họ Đan bất ngờ mà ngay cả Lương Thanh cũng thấy ngạc nhiên, bà trước tiên là vui sướng, nhìn về mặt mặt mũi của Hách Tịnh về bất đắc dĩ, bỗng nhiên lại đổi sắc mặt, thấp thỏm mở miệng: “Có chuyện gì không?”

Hách Tịnh biết bà nghĩ quá xa, vội vàng nói ra lý do đã chuẩn bị tốt: “Đơn vị của con đi tu nghiệp, hình thức cách ly, thời gian ít nhất một năm, sau này cơ hội về nhà không nhiều lắm.”

“Tu nghiệp, tại sao? Con không phải mới tốt nghiệp sao?” Lương Thanh vẫn luôn tin tưởng năng lực của con gái mình, cũng chỉ là công việc phiên dịch, nếu như Hách Tịnh phải đi tu nghiệp, vậy việc phiên dịch ở cục công an kia sẽ không có người có thể làm việc tốt rồi.

“Vâng, không phải học về ngoại ngữ, phải tới tham gia hệ thống huấn luyện của bộ đội, có nhiệm vụ đặc thù phải làm, nội dung tạm thời giữ bí mật.” Hách Tịnh cố sức qua loa, nhưng cũng không dám hoàn toàn nói láo, thật thật giả giả mới có thể che mắt người khác tốt nhất.

Hách Tịnh nói bình thường, Lương Thanh lại bộc phát, bà ít khi có tâm tình kích động như thế: “Nhiệm vụ gì thế? Còn phải tới doanh trại? Vốn mẹ không đồng ý con làm cảnh sát! Sau con nói là chức vụ văn thư, được rồi mặc dù điều kiện không tốt, hạn chế rất nhiều, ngay cả xuất ngoại cũng không dễ dàng, nhưng con gái cần ổn định mẹ liền miễn cưỡng đồng ý. Hiện tại thì sao? Con sao có thể nhận nhiệm vụ gì đó? Người đứng đầu Cục công an đâu rồi, bộ đội là địa phương tốt sao? Lại muốn một đứa nhỏ như con tới làm cái gì? Mà lại đi thời gian dài như vậy!”

Lương Thanh vẫn nói tiếp, Hách Tịnh không dám phản bác, chỉ im lặng lắng nghe, cũng là Đan Dũng không nhịn nổi tiến lên ngăn cản: “Con gái đã trưởng thành, muốn làm gì cũng là việc của chính nó, bà đừng quá kích động.”

Lương Thanh cũng không quay đầu lại, tiếp tục nói: “Nói dễ nghe thật, nó cũng không phải con gái của ông, sao có thể không lo lắng.”

Hách Tịnh rất ít thấy hai người xung đột, không nhìn được gương mặt nhìn Đan Dũng, chỉ thấy ông không đổi sắc mặt, đưa tay kéo Lương Thanh đang kích động, bị Lương Thanh hất tay ra, lại cố chấp kéo lại, hơn nữa còn khiến bà không cách nào hất ra nữa. Lương Thanh bị Đan Dũng nửa ôm nửa kéo ngồi xuống sofa, lại ô ô khóc lên, tâm tình vẫn kích động như cũ.

Đan Nhĩ Nhã không nhìn được nữa rồi, mở miệng nói: “Nhĩ Tín mười bảy tuổi tham gia quân đội, hiện tại vẫn trong quân ngũ, còn là bộ đội đặc chủng.”

Hách Tịnh nghe được liền ngăn ngại, lần trước gặp Đan Nhĩ Tín là lúc anh mới tốt nghiệp học viện quân sự, chẳng lẽ hiện tại tới bộ đội đặc chủng? Thật sự đừng phải là đại đội đó đi, ngàn vạn lần không được!

Bên này Hách Tịnh vẫn còn sững sờ vì lời của Đan Nhĩ Nhã, Lương Thanh lại vì thế mà càng kích động: “Con cũng biết mà! Con một năm gặp nó được mấy lần? Nó về nhà được mấy lần? Lúc trước nó bị thương nằm viện hơn một tháng, còn nói là không có nguy hiểm? Cha con còn có hai đứa con trai, mẹ chỉ có một con gái, một đứa thôi! Ô ô, không được, con không thể đi!” Lương Thanh vừa nói vừa muốn đứng dậy lại bị Đan Dũng cường ngạnh ngăn cản, chỉ khuyên bà: “Nghe chủ ý của Tịnh Tịnh một chút.”

Hách Tịnh bị phản ứng của Lương Thanh làm cho bất ngờ, gần đây hành động và lời nói của mẹ khác hẳn với quá khứ, cô vốn cho đó là chứng tiền mãn kinh, thấy bà dễ ý mọi thứ, hơn nữa còn giận chó đánh mèo với người cha đã mất, tức giận bà cũng không giữ trong lòng, đối với sự quan tâm của bà cô làm như không thấy, có thể nói mấy năm gần đây trong lòng Hách Tịnh tự xem mình là cô nhi, thỉnh thoảng tới thăm chỉ là để hoàn thành nhiệm vụ.

Hôm nay thấy bà phản ứng mạnh với việc mình thay đổi công việc như thế, thậm chí không tiếc nói lời cay nghiệt với Đan Dũng, Hách Tịnh có chút mê muội, chẳng lẽ mình từ trước tới giờ rất quan trọng với bà? So với trong tưởng tượng còn quan trọng hơn? Thật đáng buồn là cho dù Lương Thanh khóc rất thương tâm, cho dù ý thức được bà không phải là giả bộ, Hách Tịnh nhận thấy mình không thể cảm động với sự thống khổ của bà, thậm chí còn có tư thái nhẹ nhàng và đùa giỡn nhìn Lương Thanh khóc thút thít, đau khổ, nổi thống khổ của bà thậm chí làm cho lòng mình thấy cảm giác thoải mái.

Chẳng lẽ cho tới giờ là mình hận bà sao? Hách Tịnh bị ý nghĩ của mình làm sợ hết hồn, vội vàng dùng sự phân tích đáng sợ này lại, cố gắng giữ thanh âm bình tĩnh nói: “Sở trường của con là ngôn ngữ, công việc dễ dàng hay không cũng chưa biết, nhưng tóm lại con sẽ không từ bỏ vị trí phiên dịch này, sẽ không có nguy hiểm gì, cho dù có,” Hách Tịnh cười cười “Cũng nhất định sẽ ít hơn so với làm cảnh sát.” Đầu năm nay, cảnh sát cũng có số tử vong, cảnh sát văn thư cũng không ngoại lệ.

Dưới mấy lời thuyết phục, cuối cùng Lương Thanh cũng tỉnh táo một chút, bà lau nước mắt nhưng vẫn nức nở nói: “Coi như không có nguy hiểm gì, nhưng bị nhốt ở nơi quý quái đó, hôn nhân đại sự của con làm sao bây giờ?”

Hách Tịnh không thích loại không khí lúc này, cho tới bây giờ cô đều không hưởng thụ cảm giác mình là tiêu điểm, nhất là bây giờ vẫn ở nhà họ Đan, vì vậy muốn nhanh kết thúc, giọng nói xa xăm: “Mẹ, ở bộ đội **** là không dễ dàng, đàn ông quơ tay là có một nắm to, cái này còn phải lo à?” Lời vừa ra

khỏi miệng, nhận thấy ánh mắt sắc bén của Đan Nhĩ Nhã hướng tới, Hách Tịnh có chút hồi hận, không khỏi tự xem xét lại vừa rồi giọng nói của mình có chút lỗ mãng hay không?

Lương Thanh lại cuống: “Không cho phép con hò dô! Tuyệt đối không thể tìm chồng làm lính.”

Đan Dũng cười: “Lời này của bà đừng để người lớn nghe được, lại nói, tôi thể nhưng cũng xuất thân là lính...” Vừa nói liền có cảm giác ánh mắt Lương Thanh liếc tới mang theo ý lạnh, lập tức ý thức mình chạm phải mìn, vội vàng dừng lại đổi giọng nói: “Hiện tại và trước kia không giống nhau, ở bộ đội tư cách con người cũng rất cao, nhất là nghề nghiệp quân nhân, cũng có rất nhiều người từng học học viện quân sự, có chính quy cũng có thực sĩ, ở bộ phận kỹ thuật, bác sĩ cũng không ít, so với những người lính trước kia không giống nhau.”

Lương Thanh tìm lại được cảm giác nữ vương: “Vây cũng không được, đòi tôi tôi nhận, mà con gái tôi tuyệt đối không thể gả cho lính.”

Hách Tịnh sớm đã quên chuyện của mình, thậm chí không chú ý tới đề tài đã từ việc cô có nên đi tu nghiệp hay không tới việc có thể tìm đối tượng làm lính hay không, cô nghiêm túc quan sát biểu tình của Đan Dũng và Lương Thanh, trong đầu nhớ tới lời bọn họ nói, như nắm bắt được gì, lại nhất thời như không được, đang trầm tư, lại nghe Lương Thanh nói: “Ông Đan, ông không phải có quen biết với cục trưởng của nó sao? Gọi điện hỏi ông ấy một chút, có thể đổi người đi tu nghiệp lần này không, hoặc là thời gian không nên dài?”

Hách Tịnh lập tức định thần lại, vội vàng ngăn cản: “Mẹ, mẹ chớ có nhiều chuyện, cục trưởng đang có việc, hơn nữa đi tu nghiệp là cơ hội tốt, con không muốn lật lọng đổi lời, về sau lại không thể làm việc ở đây.”

“Vây thì thật tốt, dù sao cũng không kiếm được mấy tiền, từ chức thôi.” Lương Thanh lập tức nói.

Hách Tịnh bị lời của bà làm cho tức giận: “Từ chức, vậy ai nuôi con.”

“Mẹ à” Lương Thanh rất chắc chắn.

Hách Tịnh không cười nổi, nhìn Đan Dũng một cái, có mấy lời cô không đành lòng nói, cũng không thể hiện cô không suy nghĩ tới- mẹ, nếu như mẹ từ năm đó tới giờ có chút quan tâm con, con có biến thành như bây giờ sao? Cha con sẽ phải chết oan uổng sao? Mẹ năm đó cũng không muốn nuôi con, nói gì tới hiện tại? Hôm nay mẹ đã năm mươi tuổi, con đã trưởng thành, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, muốn bù đắp sao? Không thể nào!

Đan Dũng là người thế nào, nhìn ánh mắt kia của Hách Tịnh đã tiết lộ quá nhiều tâm tình, ông biết tới nay có nói nhiều cũng cô ích, liền phân phó Đan Nhĩ Nhã: “Cha và dì Lương con tới nay có bữa tiệc, con tiếp đón Hách Tịnh một chút.”

Đến lúc này Hách Tịnh mới phát hiện Lương Thanh và Đan Dũng đều mặc trang phục chuẩn bị ra ngoài, chỉ là trang điểm tinh xảo của Lương Thanh đã có chút tiêu tan, mà áo sơ mi của Đan Dũng cũng không còn phẳng, có điều hai người họ dường như không để ý tới những thứ này, Đan Dũng kiên trì đi nhanh ra cửa.

Trong phòng khách chỉ còn lại Hách Tịnh và Đan Nhĩ Nhã, Hách Tịnh không có tâm trạng nói chuyện, Đan Nhĩ Nhã được chỉ định “tiếp đón” cô thể nhưng cũng vẫn trầm mặc. Đang lúc Hách Tịnh cảm thấy anh sẽ luôn trầm mặc, tính toán về phòng thì Đan Nhĩ Nhã lại mở miệng: “Đã quyết định rồi sao? Thật ra thì cô cho dù chỉ làm phiên dịch đơn giản, cũng không cần lo lắng kể sinh nhai.”

Hách Tịnh ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Anh đối với tôi có lòng tin như vậy à?”

Đan Nhĩ Nhã trịnh trọng gật đầu một cái: “Lần trước tổ chức hội nghị kiến trúc quốc tế ở khách sạn Trung Hoan, tôi đi cùng thầy, cô lúc đó ở hiện trường phiên dịch rất tốt, phản ứng mau lẹ, dùng từ chính xác, tôi nghe đi nói, tiếng Pháp là ngoại ngữ thứ ba của cô cũng không kém.

Hách Tịnh liền lục lại trí nhớ, nhớ lại hội nghị hai tháng trước kia, cô bị trường học thuê làm phiên dịch tiếng Pháp cho một công ty, vì thế phải mất một đêm bù đắp những từ ngữ chuyên ngành kiến trúc, cô có chút giật mình: “Lúc đó anh đã về nước rồi sao?”

Đan Nhĩ Nhã gật đầu lại lắc đầu, anh rất ít có cử chỉ mâu thuẫn như vậy, Hách Tịnh thấy rất ngạc nhiên, chỉ nghe anh chậm rãi nói: “Ngày đó tôi trở về nước là cùng thầy giáo đi họp, chỉ có ba ngày. Sau khi trở về tôi làm xong đề cương luận văn, mới làm các thủ tục về nước.” Lúc nói chuyện Đan Nhĩ Nhã vẫn nhìn Hách Tịnh, khiến cô cảm thấy rất không tự nhiên, trong lúc giật mình giống như nhìn thấy được khuôn mặt giống như đúc khác, cô có chút che giấu nói chuyện khác: “Sau đó thì sao, cụ thể là về lúc nào?”

“Là trước một ngày lần cô về nhà lần trước,” mặt Đan Nhĩ Nhã vẫn không thay đổi: “Ngày đó nếu như cô không tới, thì tôi cũng định tới tìm cô.”

Hách Tịnh ha ha cười khan: “Tại sao tìm tôi, đại kiến trúc sư học xong về nước, không biết có bao nhiêu người quan trọng chờ gặp anh, đúng rồi, anh chuẩn bị đi làm chỗ nào, thiết kế nhà ở cho người dân sao? Đến lúc đó tôi muốn mua phòng có thể tìm người lấy ưu đãi không?”

Đan Nhĩ Nhã chợt đứng dậy tiến lên từng bước, ánh mắt như điện: “Cô thật không biết vì sao tôi muốn tìm cô?”

Trong nháy mắt đó, nhịp tim Hách Tịnh như đạt tới 180, đón ánh mắt Đan Nhĩ Nhã, mặc dù anh không đến nỗi lùi bước, những dường như có gì đó mắc trong cổ, làm sao cũng không thể phát ra âm thanh nào, trí nhớ như nước lũ tràn về, cơ thể khiến cô trở về đêm trắng sáng sao thưa đó, buổi đêm ở doanh trại.

“Cô cùng Nhĩ Tín rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Những lời này của Đan Nhĩ Nhã hầu như mang theo ý ép hỏi.

Hách Tịnh nghe được nhịp tim mình chậm lại, từ từ đạt được tốc độ bình thường, sau đó nét mặt cô cũng bình tĩnh lại.

“Cậu ấy đã nói gì với anh?” Hách Tịnh không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Cô đã làm gì nó?”

“Anh Nhĩ Nhã, tôi cho là chúng ta mặc dù không phải là anh em ruột, nhưng chung sống vẫn coi như là hòa thuận.” Nhìn người được cho là gây sự Đan Nhi Nhã, trong lòng Hách Tịnh có một chút mất mát, cổ nín khòe miệng không lộ ra khổ sở: “Tại sao anh không nghĩ là cậu ấy đã làm gì tôi?”

Đan Nhi Nhã nhìn cô trong chốc lát, chợt nghiêng đầu đi, một lát sau quay đầu lại nhìn cô nói: “Năm đó lúc Nhĩ Tín tốt nghiệp vốn là muốn đi bộ đội, sau lại nói có thích một cô gái, muốn trước tiên ở quân khu nghỉ ngơi một thời gian.”

Thấy Hách Tịnh không nói lời nào, Đan Nhi Nhã tiếp tục nói: “Nó có tìm tôi hỏi nên dùng cách nào để thổ lộ, nó nói cô gái nó thích là thiên tài ngoại ngữ, không học sẽ không biết nói.”

Hách Tịnh mắt to gọn sóng lăn tăn, nhưng vẫn không lùi bước, vẫn trầm mặc như cũ nhìn anh, Đan Nhi Nhã mím môi, có chút chậm chạp nói: “Một tháng sau nó bắt chợt cất liên lạc với tôi, cho tới nửa năm trước nó bị thương nằm viện, tôi mới biết nó làm bộ đội đặc chủng, cơ bản không có ở lại quân khu. Mà cho tới khi tôi nhìn thấy cô ở hội nghị mới chợt ý thức được cô gái nó nói kia rất có thể chính là cô.”

Môi Hách Tịnh có chút khô, theo bản năng cắn xuống, gương mặt nhìn anh, làm như trấn định hỏi: “Sau đó thì sao, anh bất bình thay cậu ấy?”

Đan Nhi Nhã lắc đầu, nét lạnh băng trên mặt thể nhưng lại lộ ra tia đắc ý giống như cười nhạo, anh nói chung không thường có vẻ mặt này, vì thế nhìn hết sức cô quái, chỉ nghe anh nói tiếp: “Cô biết tôi vì điều gì trở lại bởi vì sau đó tôi có gọi điện tới hỏi nó, nó thừa nhận, nhưng nó còn nói, năm đó hai người chia tay bởi vì người cô thích thật ra là tôi.” Đan Nhi Nhã hạ thấp thanh âm mấy phần, giọng bói lạnh lẽo nói: “Có thể giải thích một chút không? Cảnh sát Hách, cô từ lúc nào thì bắt đầu thăm mền tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Hách Tịnh đứng ở đó, khẽ nghiêng đầu, tóc dài liền rớt xuống một bên mặt, độ cong cong chính là dính vào trên chiếc cằm xinh đẹp, cô nháy mắt mấy cái, lại tiếp tục nháy, chợt cười: "Tôi chỉ đùa giỡn." Về mặt dĩ dõm, anh làm sao có thể như thế với tôi ”.

Đan Nhi Nhã nồng đậm mảy kiểm nhũu lại thật chặt, làm cơ mặt ở hai bên gò má của anh ta khẽ rung lên, hồi lâu mới thả lỏng xuống, hít sâu một hơi: "Chuyện như vậy có thể cười giỡn được sao?"

"Tại sao không thể, anh Nhĩ Nhã." Hách Tịnh dùng thêm trọng âm cho hai chữ phía sau, cô vừa cười: "Khi đó tuổi còn nhỏ, đừng nói nói giỡn, coi như nghiêm túc nói ra, bây giờ nhìn cũng có thể rất buồn cười, có phải đây là nguyên nhân nên anh trở về nước, hi vọng bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Nói xong đứng dậy cầm túi xách của mình lên: "Tôi còn có một ít tài liệu cần chỉnh sửa, hôm nay sẽ không về nhà rồi."

Hách Tịnh mở cửa xuống lầu, phát hiện Đan Nhi Nhã đã theo ở phía sau, quay trở lại đưa mắt nhìn dò hỏi, Đan Nhi Nhã chân mày nhũu chặt như cũ, cầm đi phía trước gương lên, ý bảo nói: "Tôi tiễn em về."

Hách Tịnh dừng bước lại, hơi hơi hí mắt: "Tôi là cảnh sát."

"Em là em gái tôi." Đan Nhi Nhã đi tới lướt qua cô, ở trước mặt dẫn đường.

Thời điểm nâng chân bước đi, Hách Tịnh cảm giác nhẹ nhõm không ít.

Ở thành phố đèn nê ông xuyên thấu qua cửa kính xe taxi, chiếu trên người Đan Nhi Nhã anh ta theo thường lệ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Hách Tịnh ngồi vào ghế phía sau tài xế chỉ có thể nhìn quang ảnh hỗn loạn dưới gò má của anh ta, rất anh tuấn, kiên nghị, và ưu nhã, hơn nữa tương đối quen thuộc. Một đường trầm mặc, sau khi xuống xe, Đan Nhi Nhã vẫn đưa cô đi tới dưới lầu ký túc xá, vào lúc muốn nói lời tạm biệt, Hách Tịnh không nhịn được mở miệng trước: "Có thể hỏi anh một vấn đề được không? Tại sao cho đến tới nay mới hỏi tôi, lần trước gặp mặt vẫn bình thường mà?"

Đan Nhi Nhã nhìn cô một cái, không lên tiếng, khòe miệng Hách Tịnh nhếch lên, cười đến giao hoạt: "Nói thật, anh Nhĩ Nhã, có phải anh không nói ra là do sợ tôi thích anh chứ? Anh yên tâm, chúng tôi năm đó không phải như anh nghĩ, anh ấy vào bộ đội đặc chủng, thật ra thì không phải do có gì với tôi đâu, nếu đối với anh ta tôi không có chút hứng thú, làm sao đi thăm mền một người có dáng dấp giống nhau như đúc với anh ta?" Nói xong lắc đầu một cái dáng vẻ tiếc nuối: "Tôi vốn cho là anh so với anh ấy cũng rất thông minh, đúng là sanh đôi."

Bị người khác cười hi hi mắng mình dần, đối với Đan Nhi Nhã mà nói còn là lần đầu gặp, đáng tiếc còn chưa kịp phản bác, Hách Tịnh đã nghiêng người rời đi, cô hôm nay tâm tình rất loạn, không muốn sinh thêm nhiều thị phi, mà Đan Nhi Nhã cũng không phải là người sẽ đuổi theo phía sau người khác để

nói chuyện.

Chỉ là như vậy quay người lại, đối với Đan Nhĩ Nhã mà nói đã bỏ lỡ cơ hội phản kích, còn đối với Hách Tịnh, không nhìn thấy Đan Nhĩ Nhã đứng ở phía sau lưng cô rất lâu, càng không có thể nhìn đến thái độ lúc anh ta rời đi.

Đây chính là cuộc sống, có lúc tạm thời nảy sinh một quyết định, có thể ảnh hưởng, thậm chí làm thay đổi một con người khi còn sống.

Vào năm 17 tuổi Hách Tịnh có chút bất mãn, Lương Thanh cũng không thể ngăn cản cô thi cảnh sát, khi Hách Tịnh 21 tuổi, Lương Thanh tự nhiên cũng không cách nào ngăn cản cô đi học huấn luyện, cha mẹ đối với con cái có lực ảnh hưởng lớn, còn con cái đối với bọn họ yêu quý thành ra tỉ lệ thuận, tựa như phải làm đứa con đầu hiếu thuận, mới khuyến khích không cùng nằng nặc đầu đối kháng, Lương Thanh không thể không nghi ngờ có lực như vậy.

Chỉ là Hách Tịnh trước khi đi, bị Lương Thanh chặn lại, kéo đến phòng giao dịch bất động sản làm thủ tục.

"Bệnh viện chúng ta có hùn vốn xây nhà, mẹ tranh thủ một căn, mặc dù vị trí hơi không thuận tiện, nhưng giao thông coi như tiện lợi." Lương Thanh cũng không ngần đầu lên đối với các bản chính của tài liệu mỗi thứ photocopy lại một bản, đối với Hách Tịnh giải thích.

Hách Tịnh kinh ngạc vô cùng: "Mẹ đang làm cái gì vậy? Con đã có chỗ ở."

"Con có chỗ nào? Ký túc xá của đơn vị sao? Còn nói sắp tới con nguyên ý về nhà sao?" Lương Thanh đối với người phía trước khinh thường, đối với người sau hoài nghi, Hách Tịnh chỉ đành phải nói: "Cục chúng con cũng có cấp phòng ở."

Lương Thanh không chút cử động: "tiền đồ của con hiện nay có thể hùn tiền mua nhà trước người khác hả? Tiền lương hiện tại của con đủ chứ?"

CMND của Hách Tịnh để trong túi xách bị Lương Thanh mạnh mẽ lấy đi, có chút gấp gáp: "Vậy cũng không cần mẹ mua cho con nha, Chú Đan sẽ nghĩ như thế nào?"

Lương Thanh rút cuộc ngẩng đầu lên: "Đây là nhà của mẹ, tiền mua nhà cũng là tiền riêng của mẹ, đối với chú ấy không sao, lại nói đến người nhà họ Đan mẹ đây nhìn rất chướng mắt cũng muốn lấy ít đồ." Nói xong từ trong tay nhân viên làm việc nhận lấy tài liệu thúc giục Hách Tịnh ký tên, thấy cô không chịu, trừng mắt, khóe mắt ứng đối: "Thế nào mẹ nói có thể nuôi con, con không tin sao? Ở thành B loại địa phương này, chỉ cần có một căn nhà nhỏ, nơi nào cũng có thể kiếm miếng cơm ăn, tương lai mẹ không có ở đây, trên cái thế giới này không còn ai ở bên cạnh con, anh em cũng không có. . . . ."

Nếu như Lương Thanh vẫn một mặt ép cô, thậm chí là tận tình khuyên bảo, Hách Tịnh đều không có biện pháp chống cự, nhưng trước mặt mọi người cô lại bị kích động, đầu lại đau, Hách Tịnh chịu thua, bị lừa dối nên đồng ý ký tên, trong vòng một ngày trở thành người có nhà.

Lương Thanh mặt như trút được gánh nặng vui mừng, bà nghĩ đến tương lai xa: "Bất kể tương lai con gả như thế nào, có tiền thu tiền, con gái mình có nhà cửa là cần thiết, vợ chồng nếu có âm ỉ cũng có chỗ để đi. . . . ."

Lời như thế nói ra, Hách Tịnh cũng có chút buồn, cười điều chỉnh không khí: "Nói cái gì đó, ông bà nội cũng đã 90 tuổi rồi, thân thể còn tốt như vậy, sống đến 100 tuổi không thành vấn đề, theo tiêu chuẩn này mẹ còn có thể sống ít nhất năm mươi năm nữa, đến lúc đó con hơn bảy mươi tuổi rồi, gãy gối cũng là đến ở viện dưỡng lão, còn chạy lung tung cái gì nữa."

Lương Thanh bị cô nói xong nín khóc mỉm cười, vẫn còn treo mặt buồn bã, tranh thủ nắm cô một cái, "Đánh chết con gái ngọc, con đừng chọc tức ta, đừng nói năm mươi năm, sợ rằng mười năm mạng cũng không còn!"

Vì vậy, thời điểm Hách Tịnh đến đại đội A, trên cánh tay còn để dấu tích chưa mất đi, da của cô trắng, một chút xiu dấu vết cũng hết sức rõ ràng. Các cô bạn cùng phòng với Hách Tịnh theo tin tức chi đội mới vừa phân công tới là nhân viên kỹ thuật Trương Anh Từ, chuyên môn điện tử đối kháng chuyên nghiệp, cũng là chuyên viên kỹ thuật máy vi tính, cô nàng mang mắt kiếng thật dày nhìn chăm chăm Hách Tịnh mặc áo ngủ tay ngắn mới từ phòng tắm bước ra ngoài, vẻ mặt rất kinh ngạc: "Còn chưa bắt đầu huấn luyện sao bị thương rồi?"

Hách Tịnh theo ánh mắt của cô nàng nhìn về phía cánh tay mình, khóe miệng co quắp bỗng nhúc nhích, nói: "Không có, là do người nhà bạo lực."

"Cái gì?" Trương Anh Từ hiển nhiên đối với cái từ này chưa quen thuộc.

"Gọi tắt là bạo lực gia đình." Hách Tịnh tốt bụng giải thích, cũng không dấu điểm vết bầm, Trương Anh Từ dùng ánh mắt được dấu sau cặp kính cận nghiên cứu, âm thầm đánh giá.

"Bạn đã kết hôn?" Trương Anh Từ quát to một tiếng, giọng nói hoảng sợ vô cùng, đem Hách Tịnh sợ hết hồn, vội vàng trả lời cô ấy: "Không có nha," lại bổ sung: "Mẹ tôi bắt."

Trương Anh Từ kinh ngạc càng lớn: "Mẹ ghê?"

"Mẹ ruột, không thể giả được." Chỉ cần nhìn sắc mặt cũng không còn có người dám hoài nghi.

Trương Anh Từ một tay lấy mắt kính xuống, cô thật ra thì có một đôi mắt không lớn cũng rất xinh đẹp, bình thường ngũ quan của cô có sắc thái, chỉ là bởi vì cận thị mà mắt nhìn có chút sưng mù, giờ phút này cô đang dùng ánh mắt sưng mù nhìn Hách Tịnh, vẻ mặt | sinh chói lọi: "Thật là một đứa con đáng thương, bị mẹ bức cho tới chỗ không thể tránh bạo lực gia đình, tôi nói rồi, đáng đáp như hoa như ngọc, còn là học ngoại ngữ, làm sao bị tới nỗi như thế." Vừa nói tay còn đưa lên lau nước mắt, này, tiến vào nhân vật cũng quá nhanh một chút đi!

Hách Tịnh có chút đau lòng, không dám nói rằng chẳng qua do tôi kiên trì muốn tới nơi này, chỉ sợ không cần gặp bạo lực gia đình rồi, vội vàng chuyển đổi đề tài: "Nơi này không tốt sao? Bạn không phải cũng tới nơi này."

Trương Anh Từ lắc lắc đầu nói: "Chúng ta không giống nhau, mình sinh ra ở môi trường bộ đội, còn là trường quân đội, không đến nơi này còn có thể đi chỗ nào? Hơn nữa, tôi chính là mang theo nhiệm vụ tới."

Nói đến nhiệm vụ, Hách Tịnh không tốt hỏi nữa, thấy Trương Anh Từ cảm xúc tới cũng nhanh đi cũng nhanh, mặt chần chừ miễn chí, vì vậy bắt đầu thu dọn giường chuẩn bị ngủ, Trương Anh Từ cũng không bỏ qua: "Ai ya, người ta nói tu mười năm cùng thuyền, tu trăm năm cùng gối ngủ, hai ta có thể ở một nhà, mặc dù không cùng giường, thế nào cũng phải tu năm mươi năm, đây chính là duyên phận nha, tuy hai ta có duyên phận này nhưng bạn cũng không thể làm hư chuyện của tôi, hại tôi nhiệm vụ kết thúc không thành!"

Hách Tịnh sợ hết hồn, vội vàng bảo đảm: "Tôi sẽ không làm phiền bạn, không nên hỏi là không hỏi, quy tắc giữ bí mật là tất cả." Trừ lần đó ra hai cô cùng làm phiên dịch cho một Kỹ Sư, trên công tác cũng không có xung đột gì, hơn nữa Hách Tịnh tự nhận mình không phải là người thêm phiền cho người khác.

Trương Anh Từ tay nhỏ bé vung lên: "Ai nói đến cái đó, nói thật với mình đi, tôi đã dò xét xong, trong trụ sở bao gồm bác sĩ cùng hộ sĩ tổng cộng có 28 nữ, bàn về tấn công bạn xếp thứ nhất, bạn chỉ cần không cho tôi thêm phiền, nhiệm vụ hoàn thành hi vọng cũng rất lớn."

Hách Tịnh nghe ra con đường sắp tới, cô chịu đựng trong lòng 囧 tính hỏi: "Bạn nói nhiệm vụ rất cuộc là cái gì?"

"***** người nha, tôi đã hơn hai mươi chín tuổi rồi, nếu không gả sẽ là gái lỡ thì !" Trương Anh Từ hùng hồn tuyên bố.

Mặc dù đã đoán trước được, Hách Tịnh vẫn bị ghen, cô thuận thế tiếp tục hỏi: "Tìm lính đặc biệt?"

Trương Anh Từ gật đầu: "Đúng vậy! Lính đặc biệt nhiều đẹp trai, tôi hiểu biết rõ bạn đang nghĩ cái gì, sợ bọn họ đầu óc ngu si từ chi phát triển, không sao, chị đây không quan tâm, chị mặc dù thân thể cường tráng, đầu cũng là đỉnh cao, thông minh bằng chị, chính là nếu gặp khó khăn cũng có thể giải quyết!"

Lời nói hùng hồn như thế, từ một người cao 1.6m, cân nặng 45kg trong miệng nữ nhân nhỏ xinh nói ra, thật sự là tương đối vui mừng, nhìn bạn cùng phòng có dáng vẻ vui mừng, Hách Tịnh cảm thấy cuộc sống bị giam ở đại đội A cũng sẽ không nhàm chán.

Đi tới địa phương mới chọn giường, Hách Tịnh mặc dù cảm thấy mệt mỏi, lại cho đến nửa đêm cũng không thể ngủ, mơ hồ mới vừa có chút ý ngủ được, một tiếng còi ben nhộn vang lên, cô còn có chút thất thần, lại thấy người bên cạnh trên giường mới vừa rồi còn đánh khò khè Trương Anh Từ giật mình một cái ngồi dậy, mắt không có trợn liền bắt đầu ba chân bốn cẳng mặc quần áo, chỉnh sửa drap trải giường, động tác hết sức nhanh chóng.

Cũng may Hách Tịnh phản ứng đủ mau, tay chân cũng khá nhanh, lập tức hành động, đến cuối cùng cũng không còn chậm bao nhiêu so Trương Anh Từ .

Chính trang xong hai người một trước một sau đi tới bãi tập, phát hiện trời tối om om đã đứng đầy quân binh, hơn nữa yên lặng như tờ, các cô cuối cùng đạt tới . Đây là Hách Tịnh lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là tốc độ quân nhân, bởi vì huấn luyện viên đứng ở phía trước nhìn đồng hồ đeo tay một cái nói: "Đã trễ 1 phút 42 giây." Mà Hách Tịnh thì cô ngăn người nhớ thời gian không nhiều hơn 10 giây, nói cách khác, cho dù cô toàn lực ứng phó, cũng còn bị trễ. Xem một chút toàn bộ gánh nặng võ trang quan binh, nhìn lại một chút một thân buồng lòng mình, đây đối với bệnh càng mệt hơn.

Ánh hoàng hôn mờ nhạt, huấn luyện viên đi tới trước mặt của Hách Tịnh cùng Trương Anh Từ, chột "Di" một tiếng, hỏi Hách Tịnh: "Quần áo không ngay ngắn, cầu vai của cô đâu"

Hách Tịnh cười khổ: "Tôi không có cấp bậc." Ánh đèn chiếu vào trên người huấn luyện viên, vẽ phác thảo ra thân hình rất kiệt xuất, cao ngất đến khiến lòng người sợ hãi.

Người họ "A" một tiếng, chột nói: "Thì ra cô là người từ cục Công An điều tạm tới phiên dịch hả, thế nào không ai nói cho cô sao? Học viên mới không cần tham gia tập luyện tới nay."

Hách Tịnh vo vo đầu, xóa không nên có ý tưởng, trong lòng buồn bực cực kỳ, cô nghe được Trương Anh Từ ở sau lưng nhỏ giọng mắng một câu, đang suy nghĩ kế tiếp là không phải sẽ được thả trở về ngủ, chỉ nghe huấn luyện viên kia lại bổ sung một câu, rất bắt đắ dĩ giọng nói: "Nhưng mà nếu đã tỉnh dậy, vậy hãy theo cùng nhau đi, coi như thể nghiệm trước."

Sau đó Hách Tịnh nghe được Trương Anh Từ mắng ra tiếng rồi, biết rõ che bóng không nhìn thấy, cô vẫn là tranh thủ thời gian ngẩng đầu quan sát biểu tình huấn luyện viên, phát hiện anh ta đang quay đầu rồi đi, một hình dáng gò má xuất hiện ở trước mắt, khiến Hách Tịnh như bị sét đánh, là anh ta? Anh ta thật ở chỗ này, vậy cô hòng anh ta có chuyện gì xảy ra? Thanh âm thế nào trở nên khàn khàn như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Bốn năm trước cùng Đan Nhĩ Tín gặp mặt, cũng là tình hình như thế, trong thao trường, anh ta là huấn luyện viên, cô là học viên.

Chỉ là ngày đó gặp nhau vào ban ngày, cô tham gia kỳ huấn luyện quân sự vào mùa hè được tổ chức rất quy mô, mà anh ta là đội trưởng đội ở bộ đội huấn luyện. Mới tốt nghiệp từ trường quân đội, bởi vì tốt nghiệp ưu tú, trực tiếp phong hàm Thượng úy, khuôn mặt anh tuấn, vóc người cao ngất, cả người giống như một gốc cây trẻ tuổi, cách rất gần, giống như còn có thể cảm thụ được sự mát mẻ của cỏ cây hương hoa, đưa đến huấn luyện lớp toàn những thiếu nữ phong nhã hào hoa, làm những cô gái đỏ đỏ mặt lên lên thét chói tai.

Mặc dù gặp người quen, nhưng Hách Tịnh là không có tính chủ động quen biết nhau, bởi vì lần trước gặp mặt cũng không thoải mái, mà cô tới thành B hai năm rồi, ở tại nhà họ Đan thời gian cũng ngắn ngủi, cũng không có nhìn thấy Đan Nhĩ Tín, cô có thể giải thích rằng người này cũng không nghĩ tới mẹ con cô, dĩ nhiên sẽ không tự tìm mặt mặt.

Đối với sinh viên đại học, cho dù là học sinh trường cảnh sát, huấn luyện quân sự cũng là cực khổ, nhất là Hách Tịnh học về ngoại ngữ, con gái nhiều, và lại yếu ớt, chỉ cần một buổi sáng phơi nắng liền xỉu rất nhiều, đem phòng cứu thương, giường bệnh chiếm đầy.

Hách Tịnh từ nhỏ thân thể tốt rồi, cũng vẫn kiên trì rèn luyện, mặc dù bị phơi đầu óc choáng váng, tự nhận còn có thể gánh vác được. Nhưng vào lúc này, Đan Nhĩ Tín đi tới, lớp trường lớp huấn luyện trở về cuối chào, liền bắt đầu ở trong đội ngũ dò xét, Hách Tịnh phát hiện nơi anh ta đi qua, rất nhiều con gái trong nháy mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, cũng bắt đầu lão đảo muốn ngã rồi, đang âm thầm buồn cười, Đan Nhĩ Tín bước đi thông thả đến sau lưng của cô, bước chân không hề dừng lại, bên tai Hách Tịnh truyền đến một âm thanh nhẹ chỉ có một mình cô mới có thể nghe được: "Hiện tại có thể xỉu."

Đứng ở dưới mái hiên, tình thế lúc này so với người mạnh cũng không khá hơn, Hách Tịnh đang do dự ba giây đồng hồ sau, quyết định phục tùng chỉ thị của cấp trên.

Bị băng ca mang lên phòng cứu thương, phòng bệnh đã đầy, chỉ có thể tạm thời mượn phòng làm việc của thầy thuốc, Hách Tịnh từ từ tỉnh lại, mở mắt, phát hiện bác sĩ trẻ tuổi đối diện với cô cười: "Không có chuyện gì, chỉ là có chút bị cảm nắng, uống chút nước muối, nghỉ ngơi một chút lại vô sự rồi." Nói xong cũng rời đi, lúc cửa mở ra, đi vào là Đan Nhĩ Tín.

"Chuyện gì xảy ra?" Hách Tịnh vội vàng ngồi dậy, xem một chút xung quanh, giường cũng có người, cửa sổ khép chặt, thật sự đây không phải cô nam quả nữ chung sống hòa bình.

"Tại sao giả bộ không biết tôi? Tôi đáng sợ như vậy sao?" Một thân quân trang cô độc Đan Nhĩ Tín không chỉ có anh tuấn, hơn nữa khí thế còn bức người, mặc dù giọng của anh ta cũng không nghiêm nghị, Hách Tịnh vẫn cảm thấy bị áp bức, vì vậy đứng lên, phát hiện so với anh ta mình thấp hơn nửa đầu, vẫn không thể về mặt khí thế chiếm thượng phong, vì thế lui về phía sau một bước, cuối cùng cảm giác khá hơn chút, cô mới mở miệng: "Không có nha, tôi ra về không biết anh, như vậy không phải rất tốt sao? Nếu như sau khi kết thúc đợt huấn luyện quân sự vào thời điểm bình chọn học viên ưu tú anh sẽ gặp nhiều phiền phức."

Đan Nhĩ Tín kinh ngạc: "Tôi có khó khăn gì?"

Hách Tịnh hí mắt cười: "Tôi nhất định có thể trong top bình chọn, cần phải nói là nhận xét của anh, tôi thì không sao cả, huấn luyện quân sự xong chúng tôi liền trở về hết, chỉ sợ người khác sẽ hiểu lầm anh lấy quyền công mưu sự riêng."

Đan Nhĩ Tín đầu tiên là sùng sốt, chột cũng cười: "Tiểu nha đầu còn rất tự tin, cô cứ như vậy nhất định có thể được bình chọn sao? Đây cũng không phải là cuộc thi."

Hách Tịnh hất cằm lên, bộ dáng không ai bì nổi: "Chỉ cần công bằng cạnh tranh, tôi sẽ không thua! Hơn nữa, tôi đã học được một năm, cùng các học viên khác tập luyện qua cũng hiểu rõ, so với thân thể tôi tốt không có ai bì, so với tôi thông minh, a, không, cần bản không có so với tôi thông minh hơn, khác biệt rất lớn, tôi thế nào đều là nhất."

Đan Nhĩ Tín vừa vui lên, lần này giống như là bị tức đến, anh ta chất vấn: "Vậy nếu như cô thật không có được bình chọn cao nhất làm sao bây giờ?"

"Đó chính là do anh lấy quyền công trả thù riêng." Hách Tịnh bình tĩnh nhìn anh ta, mắt đen như mực con ngươi lóe sáng thông minh, Đan Nhĩ Tín hoa mắt, trong lòng giống như là bị muỗi chích một cái, tê ngứa một chút, anh ta nghe đến chữ "tư" mới hỏi: "Tôi có cái gì 'riêng tư' có thể âm mưu?" Lời vừa ra khỏi miệng, hai người giật nảy mình, bởi vì thanh âm kia trầm thấp rất kỳ cục, ở không gian thu hẹp này, không khí mập mờ không tự nhiên.

Hách Tịnh thất thần một hồi, không để lại dấu vết cùng bởi vì nói chuyện mà bước lên phía trước Đan Nhĩ Tín không có khoảng cách, không vui sướng nhưng tuyệt đối cũng không mập mờ phá vỡ không khí trước mặt: "Cái người này mấy năm không có về nhà, có phải hay không vẫn còn cảm tức mẹ tôi?"

Đan Nhĩ Tín mặt cứng đờ, mặt mới vừa có chút ửng hồng cũng nhanh chóng khôi phục sắc mặt —— ở trong doanh trại quân đội nhiều năm như vậy, anh ta không phải bị phơi nắng phải đen hơn, quả nhiên làm quan liên hủ bại a, Hách Tịnh trong lòng thầm nghĩ.

Hách Tịnh hết sức mất hồn, nghe được Đan Nhĩ Tín lạnh lùng nói: "Tôi không có tức giận, bà ấy nói đều là sự thật, nghe được sự thật từ trong miệng người khác."

Đó là, sự việc phát sinh lâu rồi không nhất định là đúng sự thật? Trải qua chuyện tình cảm của ba Hách Kính, Hách Tịnh không hề tin tưởng bất kỳ thông

tin nào phải tự mình kiểm chứng lời đồn đãi, đối với lời nói của Đan Nhĩ Tín cô đã dễ dàng tiếp thu rồi, lại thấy ánh mắt Đan Nhĩ Tín sáng lên, mang chút chờ chờ hỏi: "Cô không phải tin tưởng những lời đó chứ?"

Hách Tĩnh lắc đầu một cái: "Tôi tin tưởng bất cứ chuyện gì thì sao chỉ có bản thân người trong cuộc mới rõ ràng chân tướng sự tình."

Lời này có chút lượn quanh, chỉ là năng lực lý giải cùng tốc độ phản ứng của Đan Nhĩ Tín hiển nhiên cũng không tệ, trong mắt của anh ta tia lửa biến mất, Hách Tĩnh có chút không nhịn nổi sung: " Dĩ nhiên, tôi cũng vậy không tin một học sinh trung học có thể hư thành như vậy, quá cố ý rồi."

"Đúng vậy nhà, quá cố ý rồi." Đan Nhĩ Tín lẩm bẩm nói một câu, có giây phút mất hồn, thời điểm ngẩng đầu nhìn Hách Tĩnh ánh mắt trấn định khôi phục lại, chỉ là có chút vô cùng chuyên chú: "Vậy cô phải nỗ lực, bởi vì tôi nói không chừng sẽ ‘ lấy quyền mưu tư ’."

Lúc đó Hách Tĩnh đang tìm cách chuyển khoa, thành tích học quân sự ưu tú là quan trọng nhất, vì vậy vẫn còn có chút quan tâm, cô tìm cách tiếp cận Đan Nhĩ Tín, hơn nữa rất chân chó dâng lên một thùng kem ly rất lớn.

Làm huấn luyện viên cho trường, Đan Nhĩ Tín tạm thời ở phòng đơn của ký túc xá, Hách Tĩnh rất dễ dàng len qua, hơn nữa cô co được dân được, vô cùng thức thời, vừa thấy mặt đã đầy nhiệt tình mà nói: "Anh Nhĩ Tín, em mời anh ăn kem."

Đan Nhĩ Tín lần đầu tiên vừa khéo nghe được giọng nói ngọt ngào, lại thấy Hách Tĩnh như hoa cười lúm đồng tiền, liền có chút không tự tại tầm mắt dò đi, liền phát hiện thùng kem lớn, không nhìn được liền nuốt nước miếng, không để lại dấu vết quan sát một cái, lập tức lui về phía sau tránh ra một bước, kêu Hách Tĩnh vào cửa.

Hách Tĩnh lại dừng bước. mưa thuận gió hòa, vật tròn không tiếng động, cô vốn là tính toán dùng chút ân huệ nhỏ lấy lòng của anh ta, đợi đến thời cơ nhất định nhắc lại yêu cầu. Đơn độc vào phòng của anh ta, cũng là chuyện ngoài kế hoạch, cô cũng tuyệt đối không làm chuyện một thực nữ không nên làm.

Đan Nhĩ Tín nhận lấy ly kem, ngẩng đầu liếc cô một cái: "Tôi không nhớ rõ căn tin có cái này." Giọng nói hết sức khẳng định.

Nói nhảm, căn tin có thể mua được đồ ăn, còn giá trị là phải lấy ra tặng lễ sao? Đây chính là cô dùng nhan sắc đối với phụ trách căn tin hồn nhiên tặng vô số nụ cười, cộng thêm vận dùng đầu óc giúp anh ta kiểm kê sổ sách, đại gia một khi cao hứng liền đặc biệt vào thời điểm sẽ giúp cô mua một thùng kem như vậy, duy nhất chỉ một thùng này thôi!

Đan Nhĩ Tín cầm ly kem vào phòng, Hách Tĩnh do dự một chút, nghĩ thầm dù sao lễ vật đã đưa đến, liền định quay đầu trở về.

"Cái muỗng." Không lớn không nhỏ một tiếng, thành công ngăn cản bước chân của cô, xem một chút nắm trong tay hai ly kem nhưng tặng duy nhất một cái muỗng, thậm chí một tiếng hô đồ, Hách Tĩnh quay đầu lại nghĩ đưa tới, phát hiện người ta đã sớm vào phòng, chỉ đành nhắm mắt theo sau, lại cố ý chưa đóng cửa.

"Tôi ở gian phòng bên trái còn ở chính giữa là phòng của lớp trưởng lớp các cô." Đan Nhĩ Tín nhìn cô, trong đôi mắt mang theo hài hước, loại mèo vờn chuột, thấy Hách Tĩnh sững sờ lại bổ sung một câu: "Những gian phòng như vậy cách âm rất kém, chúng ta nói chuyện phải nói nhỏ thôi."

Hách Tĩnh phồng má, tức nửa ngày, nghiêng đầu cẩn thận đóng cửa lại, trình độ đến nơi này, cô thật đúng là không lo lắng, cô không tin Đan Nhĩ Tín dám gây khó dễ với cô!

Khí trời nóng bức khiến mặt ngoài của kem hơi có chút tan ra, nắp hộp mở ra, lạnh lẽo xen lẫn mùi bơ thơm xông vào mũi, Đan Nhĩ Tín đem ly kem đưa cho Hách Tĩnh, "Ăn đi, tan rất nhanh."

Thấy Hách Tĩnh sững sờ, Đan Nhĩ Tín bừa bãi nói một câu: "Cô gái nhỏ thích ăn vặt!"

Nguyên lai là đưa đồ sai lầm rồi, nói sớm đi! Cô cũng không cần phí lớn công phu như vậy. Có chút buồn bực nhận lấy, Hách Tĩnh há to miệng ăn, lạnh xong vào cổ, miệng đầy hương vị ngọt ngào, Hách Tĩnh hưởng thụ nheo lại mắt, hòa khí đi xuống không ít, có tâm tư lên tiếng lần nữa: "Anh Nhĩ Tín, vậy anh thích gì? Ai, thật ra thì các anh sẽ không giống học viên học quân sự như chúng tôi bị hạn chế đi ra ngoài, cái gì cũng sẽ không thiếu mới đúng, vậy tôi cũng không nên phí sức lực rồi, lại nói hai ta không phải thân thích, dầu gì cũng coi như người quen, đến lúc đó cũng đừng làm khó tôi, cái này học viên ưu tú đối với tôi vẫn rất quan trọng."

"Tại sao?" Đan Nhĩ Tín có chút buồn bực, đây là cái vinh dự, không có phần thưởng kèm theo, cũng sẽ không đưa vào học phần.

Vì vậy Hách Tĩnh đem tính toán mình muốn chuyển khoa đại khái nói ra, nói đến chuyển khoa, liền không thể không đi học chuyên ngành đã bị chỉnh sửa, Hách Tĩnh còn thuận thế nói xấu mấy câu về mẹ mình, xem như là cùng chung mối thù.

"Tại sao phải cho là lần này chuyển khoa sẽ thành công?"

"Chúng ta đổi hiệu trưởng rồi, đại khái, có lẽ, sẽ có cơ hội." Hách Tĩnh bản thân nói thật cảm thấy cũng không được khuyến khích, ngẩng đầu nhìn thấy Đan Nhĩ Tín, phát hiện đôi phương đang nhìn cô, mặt thương xót.

"Không thể nào!" Hách Tĩnh nhỏ giọng gọi.

"Sẽ." Đan Nhĩ Tín thương xót gật đầu, lấy chính bản thân làm ví dụ nói: "Tôi vốn muốn học trình sát đặc chủng, nếu không nữa thì học kỹ thuật máy vi tính cũng được, sau lại học quân sự, trong lúc đó không chỉ có hiệu trưởng đổi đi, trường học cũng đổi, nhưng chuyên ngành không đổi." Dĩ nhiên, anh ta

nghĩ học chuyên nghiệp sau này có thể học bỏ tức rồi.

Hách Tịnh về mặt đưa đám, cô hoàn toàn tuyệt vọng, để bớt đau buồn cô tìm đến thức ăn, phần hận mức lấy trong hộp kem, trong một giây kế tiếp liền bị người khác đoạt đi, hai ba miếng cho vào bụng.

Nhìn miếng inox trong tay Đan Nhĩ Tín, Hách Tịnh càng thêm bị phần —— một bộ đồ đầy đủ để ăn cơm đều ở đây, còn lừa gạt cô nói không có miếng!

Sau đó trong nháy mắt tiếp theo cô mới có công phu suy tính, nửa thùng kia kem đã tan chảy ra, nhưng là cô ăn còn dư lại, anh ta, cứ như vậy ăn? Hách Tịnh trong nháy mắt mặt đỏ tía tai, ấp úng không biết nên nói gì.

"Thật là cô gái nhỏ ăn đồ, ngọt ngấy ngán." Người ta không chỉ có ăn, còn ghét bỏ. Dù sao đã không còn chỗ nào cầu xin, Hách Tịnh khôi phục diện mạo tức thời: "Vậy anh còn ăn nửa thùng, đắt lắm!"

Đan Nhĩ Tín mỉm cười, trong đôi mắt đều là nụ cười: "Cơm tôi không có thịt đi, tôi mời người ăn thịt nướng!"

Buổi chiều huấn luyện đã sớm kết thúc, giờ phút này là thời gian tự do hoạt động, các bạn học đã đi phòng đọc sách báo, có tụ họp ở phòng chiếu phim xem ti vi, còn một số người ở lại ký túc xá nói chuyện phiếm, chính là một trong những ngày thoải mái nhất tự do tự tại.

Mà giờ khắc này, phía sau phòng ăn có một gian phòng trống, lén lút lút lút chui vào hai bóng người, chính là Đan Nhĩ Tín cùng Hách Tịnh, mà nơi đó đã có hai người, một là vị bác sĩ ngày đó Hách Tịnh giả bộ bất tỉnh sau khi tỉnh lại nhìn thấy, bỏ qua lời nói vẫn có vẻ là người tốt, còn có một người cũng là quan quân, cấp bậc Trung Úy xem ra lạ mặt, nhưng mặt anh ta so với Đan Nhĩ Tín nhìn cũng hắc ám nhiều lắm, đoán chừng không phải dân sự.

Hai người bọn họ cộng thêm Đan Nhĩ Tín, trừ tuổi tương đương nhau không có bất kỳ chỗ giống nhau, lại quý dị ghé vào nơi này. Chỉ thấy trên bàn bày bìa cùng xương thịt, hai người nhìn thấy Đan Nhĩ Tín đi vào cũng cười đến như tên trộm, lại nhìn thấy theo đuôi đi tới là Hách Tịnh, đầu tiên là sững sờ, sau nụ cười kia như tên trộm chuyển thành hèn hạ ti tiện.

"Vương Cần, Lục Bình" Đan Nhĩ Tín tiện tay giới thiệu, nói tên của bọn họ, đến phiên giới thiệu Hách Tịnh hơi một chút do dự, Hách Tịnh liền nhanh chóng nhận lấy đề tài: "anh Vương, anh Lục, em tên là Hách Tịnh, là em gái của anh Nhĩ Tín."

Hách Tịnh miệng ngọt ngào lại đẹp, tới chỗ nào cũng sử dụng được, mấy tiếng anh trai vừa gọi, hai người liền vui vẻ vừa lau bàn vừa nhường chỗ ngồi cho Hách Tịnh, một người khác còn hăng giọng đề ép thanh âm kêu: "Lão Đại, lão Đại, cho xương thịt, đồ uống? Cả một chai."

Màn cửa vén lên, một cái đầu mập mạp chui vào: "âm ỉ kêu là cái gì, cẩn thận bị nhóm người Đại đội trưởng nghe thấy."

Mấy người bị giáo huấn sau cũng ngừng đi một chút, không lâu lắm vị lão Đại mập mạp kia cũng tiến vào, trong tay là khay thịt xương các loại, hiển nhiên là mới vừa được nướng chín, hưng phấn còn mạo hiểm có bánh chiên dầu, xem ra hết sức mê người.

Lão Đại để xuống xương thịt, lại từ cánh tay phía dưới lấy ra cái hộp hình chữ nhật đưa cho Hách Tịnh, Hách Tịnh nhận lấy vừa nhìn, một bọc lớn nước trái cây, hết sức vui mừng, nghĩ thầm những tiểu tử này quả nhiên không giống nhau, bình thường họ cùng học viên ăn cơm, cola cũng không thấy một chai!

Năm người ngồi xuống, bắt đầu ăn uống, rượu quá ba lần, Hách Tịnh từ chối thoái của bọn họ biết được, nơi này địa vị cao nhất được ưu ái là lão Đại, là trưởng ban cấp dưỡng, là người duy nhất ngồi ở chỗ sĩ quan.

Ai nói trong quân đội quan trọng nhất là cấp bậc, quyền lực là quan trọng nhất, nhìn một chút ba vị quan quân này, còn không phải như thiên lôi sai đâu đánh đó!

Mặt đen quan Lục bình nói nhiều nhất, lão Đại thích nhất dạy dỗ anh ta, Vương Cần là bất được cơ hội hăm hại, Đan Nhĩ Tín an tĩnh nhất, quan Lục Bình bị khi dễ nhưng sẽ không nói một câu nào giúp đỡ anh ta, vì vậy tạo thành thế thăng bằng.

Sau Hách Tịnh có một cái nhìn nhạy bén từ một cô gái liền biến thành như một bé trai tóc ngắn, nhưng môi cô hồng răng trắng ngũ quan thanh tú xinh đẹp, da trắng nõn mịn màng lại lộ ra thiếu nữ đặc biệt tượng trưng huyết khí đầy đủ phần hồng, vì vậy mấy vị đại nhân ngồi xung quanh nhìn hết sức bất mắt, những người kia trò chuyện một chút liền không tự chủ được mà đưa ánh mắt cùng đề tài cũng hướng tập trung trên người cô.

"Tôi nói lão Nhị nha, khi nào nhận thức được em gái kết nghĩa" Lục Bình vượt lên trước hỏi trong lòng mọi người một tiếng, đáng tiếc anh ta đang nói câu kia "Lão Nhị" ra thì liền bị Đan Nhĩ Tín ánh nhìn phóng tới, tiểu tử chết toi uống nhiều quá đi! Phân biệt không rõ ranh giới. Vì vậy vấn đề tự nhiên cũng không được trả lời.

Em gái xem ra tương đối nói chuyện khá, Vương Cần cười hi hi dời đi mục tiêu: "Em gái tên rất đẹp, họ tốt hơn. Liền lấy lão đại của chúng ta nói đi, hần họ Cô, gọi Cô Phong, người xem danh tự này nhiều không dễ nghe, giả điên khùng cũng là điên khùng, cho hần đẹp thì càng không được, coi như gọi 'đẹp trai' đó cũng là giả đẹp trai a."

Hách Tịnh bật cười, Vương Cần đầu lạch cạch rút xuống, bị lão đại mạnh mẽ vỗ trúng, nhất thời nghe răng nhếch miệng gọi: "Nhẹ một chút, nhẹ một chút, ta là giới Tri Thức chỉ dựa vào đầu này kiếm cơm đây."

Suy tính đến người kia bị một chương thật không nhẹ, nhìn lại Đan Nhĩ Tín một chút không phân biệt là vẻ mặt là buồn hay vui, Hách Tịnh quyết định thỏa mãn hiếu kỳ của những người này: "Chúng tôi không phải anh em kết nghĩa, bàn luận về họ là bởi vì chúng tôi không cùng một cha."

Vương Cần mắc nghẹn thịt ở trong cổ, lên không được mà xuống cũng không, anh ta nghẹn gần chết phí sức nuốt xuống, Lục Bình đã thay anh ta đem lời hỏi ra: "Hai người các người, một mẹ?" Giọng nói tương đối chần chờ, cũng không thể tin.

Hách Tịnh vừa cười, con mắt lóe sáng tinh anh: "Cũng không cùng một mẹ."

Ngày đó Vương Cần cùng Lục Bình coi như là hiểu tại sao nói nữ nhân là Thiên Sứ cùng ma quỷ tổng hợp lại rồi. Khuôn mặt Hách Tịnh cô gái này so với Thiên Sứ còn xinh đẹp hơn, dáng người thấp thoáng to lớn như muốn ăn tươi nuốt sống, ma quỷ hay không phải ma quỷ bọn họ cũng không biết (chủ yếu là cũng không dám biết), nhưng lòng của cô gái này cũng tuyệt đối rất ma quỷ.

Mọi người cười đùa làm bầu không khí vui vẻ, đã làm hại Vương Cần đầu bị mạnh mẽ đánh tới, Lục Bình bị con lừa đá —— Đan Nhĩ Tín là con lừa, cũng không có mắt nhìn người nên sai lầm rồi, ăn xong không phải sẽ lôi kéo Lục Bình vận động, Lục Bình không phải là đối thủ, mấy cái liền bị đá gào khóc gọi.

Đáng sợ nhất là, họa từ miệng mà ra, hình như căn bản cô gái này không có nói gì, tất cả đều là bọn hắn tự tìm a tự tìm! Vương chuyên cần cùng Lục Bình nhìn từ trong mây đen mới vừa lộ ra mặt trắng sáng, nghĩ thầm vậy đại khái thật là trắng sáng gây họa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Đan Nhĩ Tín không biết tại sao mình trở nên không bình thường như vậy, dĩ nhiên, có lẽ anh vừa bắt đầu chính là không bình thường.

Giống như điều lành, bào thai song sinh, nói dễ nghe, nhưng kỳ thật cũng không phải là hoàn toàn - chuyện tốt. Năm đó Quý Lan sinh hạ hai anh em sinh đôi bọn họ, lúc sinh ra một nặng được 2kg4, một nặng 2kg6, tổng cộng 5kg, sức khỏe hao tổn rất nhiều, cộng thêm ảnh hưởng chứng uất ức sau hậu sản, khiến một cô gái trắng kiện xuân thân từ quân đội biến thành bệnh nhân nằm trên giường.

Anh trai Đan Nhĩ Nhã có thể trạng tốt hơn, được mang ra ngoài giao cho ông bà nuôi dưỡng, anh là bởi vì lúc ra đời thiếu nửa kg, sức khỏe suy nhược rất nhiều, liền cùng mẹ ở lại nhà ông ngoại, có bác sĩ đặc biệt cùng chị dâu chăm sóc nuôi dưỡng.

Khi đó ba Đan Dũng mới vừa từ bộ đội chuyển nghề, xuống đơn vị mới tình nguyện đi chi viện cho địa phương, đến Tây Tạng ba năm, khiến lúc trở về cấp bậc của ông tăng thêm ba cấp, cũng làm cho Quý Lan oán niệm cao hơn đỉnh núi.

Đan Nhĩ Tín không biết bộ dạng của mẹ như thế nào, nhưng từ bà ngoại cùng vẻ mặt đau lòng của các cậu thỉnh thoảng lộ ra vài lời, biết bà trước đây có rất nhiều hão hắng. Trước tham gia bộ đội, sau học trường quân đội, được điều đến tổng cục làm việc, nhiều năm liên tục đạt thành tích rất vinh dự, trong tám ảnh lúc bà còn trẻ, mặt mày nhìn sức lực tràn trề, thanh xuân phơi phới, nhìn mọi thứ đều không để vào mắt.

Như vậy rốt cuộc là cái gì khiến bà tất cả thay đổi. Khiến một cô gái như vậy trở nên nóng nảy dễ giận, động một chút đánh đổ tất cả đồ đạc trong phòng, sau đó thờ hồng học ngồi chồm hổm xuống, mặt trắng bệch khiến nhân viên cần vụ gọi điện thoại cho bác sĩ.

Thân thể càng kém, Quý Lan càng dễ tức giận, càng phát ra hỏa, thân thể lại càng kém hơn, như thế tạo thành một tuần hoàn ác tính. Ông ngoại thì khiến trách còn bà ngoại thì khóc lóc, đối với bà hoàn toàn không có hiệu quả, chỉ có Đan Dũng mới có khả năng khống chế tâm tình của bà.

Tuổi thơ của Đan Nhĩ Tín đối với mẹ là e ngại, chờ anh dần dần lớn lên, loại e ngại biến thành tức giận, đối với mẹ, cũng như là đối với ba đều căm giận.

Anh tức giận với ba, rồi lại không cách nào thực sự đi oán ông ấy, bởi vì vô số lần mẹ chỉ vào mũi của mình mắng to: "Đan Dũng cái người này cái thứ hèn nhất! anh vong ân phụ nghĩa, không có tôi anh có thể có ngày hôm nay sao? Đừng nói để cho anh rửa chân cho tôi, chính là để cho anh đem nước rửa chân này mà uống, anh cũng phải làm theo!"

Hay hoặc giả là: "Tôi hiểu biết rõ anh còn muốn cái đó *****, tôi cho anh biết, đời này cũng không thể rồi! Hãy chờ tôi chết rồi, xem lão gia nhà anh có thể hay không đáp ứng cho anh cưới một người phụ nữ khác *****!"

"Pằng" một tiếng, khiến trong phòng hai người lớn, còn có núp ở ngoài cửa xuyên qua khe hở nhìn lên Đan Nhĩ Tín cũng ngẩn ngơ.

Từ trước đến giờ đều là mẹ quần lấy ba đánh lẫn nhau, đánh mệt mới bỏ qua, ba chưa bao giờ động tới bà một cái dù chỉ là đầu ngón tay, bởi vì lần trước âm ỉ bà cũng không có uống rượu, lần này là thế nào, người nào vừa trong miệng mẹ "*****" ?

Trải qua sự kiện lần đó, thật lâu ba cũng chưa từng về nhà, lần cuối cùng hai người ở thư phòng tranh cãi âm ỉ một trận, ba xanh mặt đập cửa bỏ đi, mẹ uể oải trên mặt đất như chết, Đan Nhĩ Tín trong lòng cũng đang có loại cảm giác quái dị nhẹ nhõm, rốt cuộc muốn kết thúc sao?

Sau đó cho đến ngày mẹ qua đời, hai vợ chồng cũng không còn qua lại nữa. Vào buổi tối ngày đó trước khi mẹ mất, anh mười bốn tuổi, đã có sức lực

nâng thân hình mỏng manh của bà lên, mắt bà mờ dần, sắc mặt trắng như tờ giấy, đôi môi khô khốc lắm lắm vừa nói mấy chữ, anh lại gần mới nghe rõ: "Sai lắm rồi, sai lắm rồi, tất cả đều sai lắm rồi."

Con cái, nhất là con trai, căn bản khi cha mẹ tranh cãi cũng sẽ hướng đồng tình về phía người yếu, mẹ lâm chung thật thê thảm làm anh cảm thấy bà thật đáng thương, bây giờ chuyển thành cho ba mình, liền thay đổi thành căm hận, có thể so với căm hận phức tạp hơn một chút.

Mặc dù vẫn còn con nít, anh cũng là con trai, đứng trên lập trường của nam nhân, anh tự nhận cũng không cách nào chịu được trận chửi mắng cùng vũ nhục kia của bà, nhưng anh lại mơ hồ hiểu, thật ra thì bà đang làm chuyện như vậy bản thân cũng không sung sướng, mà nếu như ba nguyện ý, anh hoàn toàn có thể thay đổi bà, dĩ nhiên, quan trọng là, nếu như ông nguyện ý.

Anh chán ghét mẹ mình cố tình gây sự, nhưng cũng căm hận ba không cố gắng làm điều gì đó, nhưng bọn họ đều là ba mẹ của anh, nếu muốn phát tiết, nếu muốn phản kháng, anh chỉ có thể hướng ra phía ngoài phát tiết, thiếu niên mười mấy tuổi, làm chuyện gì cho há giận, chúng tôi bình thường xưng là phản nghịch.

Ba phản phản nghịch, cộng thêm nhiều lần trùng hợp, gặp mặt những thanh niên xấu, liền cho ra đời một hình tượng thiếu niên phạm tội xấu xa.

Vì vậy, đầu quân, đến trường quân đội, một năm sau trở về thăm người thân, lại được tin ba đã tái hôn.

Anh không cách nào nhận được ba như vậy yêu mến người khác nhìn rất phần khởi, ánh mắt thì thấp thỏm, cũng không cách nào đối mặt với người phụ nữ mặc dù không còn trẻ nữa nhưng lại xinh đẹp, bởi vì anh biết rõ, đó chính là từ trong miệng mẹ "*****", cùng bà có thù hận thấu xương.

Vì vậy, anh chủ động té gãy chân.

Một đoạn thời gian về sau rất dài, anh cũng có cảm giác mình bình thường, đồng thời một lúc học ba học phần, anh cũng thành thạo, đều không kém hơn người trong miệng gọi là anh tài, anh của mình Đan Nhĩ Nhã. Mà nhiều năm cuộc sống trong quân đội, mang đến cho anh một tinh thần khỏe mạnh, thậm chí vượt qua nhân tố bẩm sinh, vượt qua anh trai Đan Nhĩ Nhã.

Ở trong mắt anh trừ thầy giáo huấn luyện ra còn có các chiến hữu, anh ngoài tính tình lạnh lùng, thỉnh thoảng nóng nảy, cộng thêm kiêu ngạo ra thường không để ý người khác, căn bản xem như là một chiến sĩ tuổi trẻ tài cao một thanh niên tốt, trong thời gian dài, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy mình từ một người lệch lạc nay đã trưởng thành, anh đã khôi phục lại bình thường.

Cho đến khi anh gặp phải Hách Tịnh.

Thiếu nữ mười bốn tuổi, giống anh vào thời gian lúc mẹ qua đời. Nhưng cô cứ như vậy đứng ở nơi đó, mang theo mỉm cười, ánh mắt tinh khiết, không vui không buồn không kinh không sợ, mặt mũi bình tĩnh thần sắc từ bi, đúng vậy, là từ bi, ở trên người của cô anh thấy một cảm giác có thể làm cho người bình tĩnh cũng lẹ rơi, không tự chủ được, anh liền muốn đến gần cô, nghe cô nói chuyện, nhìn thần sắc cô thay đổi, chứng minh đây là người thực tế tồn tại.

Ôm loại tâm tình này, anh quên cô là con gái của Lương Thanh, quên anh vừa bắt đầu tính toán trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, thậm chí ngay cả dáng dấp của cô quá giống với Lương Thanh mà cũng không có chú ý đến, không, cô làm sao sẽ giống như Lương Thanh, hoàn toàn không giống! Đây là gương mặt đặc biệt nhất trên thế giới, ai cũng không giống!

Đan Nhĩ Tín dường như dùng nghị lực trong mười tám năm qua mới kềm chế mình không đi khóc thút thít, ôm cô gái trước mắt mà khóc, bởi vì như vậy anh sẽ không bình thường, trong anh còn tồn một tia lý trí nói cho anh biết, thật làm như vậy, Lương Thanh có thể cầm cái nôi đánh cho anh bất tỉnh.

Lương Thanh dường như ý thức được điều gì, nóng lòng đem anh cùng cô tách ra, Đan Nhĩ Tín không nói nhiều lời, chỉ là len lén đem chìa khóa của Lương Thanh để trên kệ tủ giày cầm trong tay, anh đã trải qua đợt huấn luyện đặc biệt, điều này làm cho động tác của anh nhẹ nhàng như nước sông chảy.

Quả nhiên, Lương Thanh vội vàng hấp tấp xuống lầu cũng không có ý thức được mình không mang theo chìa khóa, mà anh cũng cho mình một lý do hợp lý, sau đó anh liền nghe đến đoạn đối thoại kia, đoạn thoại này anh nghe vô số người nói rất nhiều lần, có người nói so với hôm nay còn ác hơn rất nhiều, nhưng lần này lại làm cho anh tức giận cùng khinh thường, còn sinh ra một loại tâm tình khác, đó chính là đau thương, không giải thích được đau thương này là gì.

Cô gái Hách Tịnh này quả nhiên là đặc biệt, cô nghe những lời đó không có sợ tới mức mặt biến đổi thất sắc, không có cố làm căng thẳng tránh né, cũng không có đỏ mặt len lén quan sát, cô chỉ là mang theo lúng túng áy náy, lòng mang thần nhiên, không có một tia giả bộ, cũng không có một tia lùi bước, hình như Lương Thanh mới vừa nói với cô, chỉ là tương tự giống như "Đứa nhỏ này năm nay thi cuối kỳ không có làm bài tốt" ... Bình thường.

Lần này Đan Nhĩ Tín nghĩ rút lui, anh phát giác người con gái này quá mức đặc biệt, đối với tâm tình của anh bị lực ảnh hưởng quá lớn, anh phải trốn tránh cô, nếu không, là sẽ gặp chuyện không may.

Tránh né này chính là bốn năm. Tại sân huấn luyện, khi Đan Nhĩ Tín ở trong vô số học viên liền nhìn thấy gương mặt đó cặp mắt kia, anh cảm giác ngực mình giống như bị một sức mạnh hung hăng đụng phải, muốn không thở nổi.

Cô dường như đã thay đổi, cao hơn, càng thêm xinh đẹp, bụi bặm hòa vào quần phục tóc lại ngắn, cũng không thể che đầy hết nét đoan trang do ông trời ban tặng cho cô tạo ra khí bức người.

Cô dường như không thay đổi, mặt mày đoan chính, cặp mắt thông minh sáng long lanh, giống như không có thời khắc sẽ mê mang, cũng không có bất

kỳ cảm xúc nào, trừ không lộ ra nụ cười ảm áp, tất cả đều như lần đầu mới gặp.

Nội tâm Đan Nhĩ Tín như sóng dữ dâng trào mãnh liệt, cô thế nào như vậy! Cô tại sao có thể như thế? Nếu như không phải là biết nội tình, cho dù ai cũng nhìn không ra ở trên người cô đã xảy ra thảm kịch, so với mình còn thảm, Đan Nhĩ Tín nghĩ thầm.

Đan Nhĩ Tín nhìn đắm đắm vào cô, cặp mắt xinh đẹp kia như có phát giác, không để lại dấu vết từ trên mặt anh lướt qua, nhưng là chỉ là lướt qua, không có một chút lưu lại.

Cô quên mình! Lòng của Đan Nhĩ Tín như rơi xuống đáy vực, vừa muốn tức giận, chợt có chút trấn tĩnh để suy nghĩ lại, làm sao có thể? Coi như anh bốn năm không có về nhà, Đan Nhĩ Nhã vẫn còn đó, dù sao mặt bọn họ giống nhau như đúc, cô làm sao có thể không nhận ra!

Nghĩ tới đây, lòng Đan Nhĩ Tín liền có chút phức tạp, cô sẽ không quên mình là chuyện tốt, nhưng là vừa nghĩ tới cô sẽ nhìn người khác mới nhớ đến bản thân này, trong lòng anh đã như lửa cháy, mặc dù người nọ là người thân nhất của anh và lại tình cảm với anh trai cũng rất tốt.

Nghĩ giả bộ không biết, không có cửa đâu! Hôm nay là cô rơi vào tay của tôi! Phần nội tâm tà ác của Đan Nhĩ Tín chiếm thượng phong, đang điên cuồng kêu gào, về phần lý trí kia một mặt cần trốn tránh cô ... Lời vô vị, sớm không thoát khỏi móng vuốt anh.

Vì vậy anh chuyên dùng đặc quyền, kinh động bạn xấu Vương chuyên cần, mong muốn một mình gặp mặt. Gặp mặt sau lại không chế không được cố ý gây khó khăn, buộc cô đưa tới thùng kem.

Hách Tịnh không chịu vào phòng của anh, anh lại tìm cách.

Bên trong bản thân đang kêu gọi ồn ào: vào đi, vào đi, để cho tôi xem cô tốt không, anh nhớ cô lắm, mỗi ngày đều thấy còn muốn cô, nằm mộng cũng muốn cùng với cô ở chung một chỗ!

Vượt qua khích lệ: con gái tốt, đây là phòng của con trai độc thân (trong nhà theo đạo Hồi) không thể tùy tiện vào, thật ra thì cô tối nay căn bản cũng không nên, người đàn ông này bên ngoài mạnh bên trong yếu, hẳn sẽ không làm khó cô.

Đề tự nhiên, Đan Nhĩ Tín lựa chọn làm người chấp hành, nhận lấy kem vào phòng, chỉ hỏi tới một câu "Cái muốn", khiến cho cô gái này tự mình lựa chọn.

Hách Tịnh lựa chọn khiến trong mắt Đan Nhĩ Tín mặc cho bản ngã chiếm thượng phong. Anh có thể cảm thấy mình hưng phấn đến nỗi phát run, cũng cố làm trấn tĩnh bỏ đá xuống giếng, vừa làm ra tư thái "Tôi không thể nào bắt cô như thế này", vừa dụ khiến cô tự mình đóng cửa.

Đóng cửa sau, Đan Nhĩ Tín đã hiểu ra cái gì gọi là vừa ngọt ngào vừa thống khổ.

Dưới ánh đèn màu da cam, thiếu nữ xinh đẹp khác thường, Đan Nhĩ Tín thậm chí không dám nhìn ánh mắt của cô gái mà chính trong mộng của mình xuất hiện qua vô số lần. Dò tìm mắt, phát hiện tình huống bất ngờ, môi của cô vốn là nhàn nhạt hồng, nhưng bởi vì ăn kem lạnh mà thành đỏ tươi, trong tươi đẹp biến thành xinh đẹp, đẹp đến động lòng người biến thành hút hồn.

Ném thử một chút tư vị kia! Ném thử một chút tư vị kia! toàn thân từng tế bào một của Đan Nhĩ Tín đều kêu gào, đều ở đây khát vọng, khát vọng toàn thân anh thấy đau, thân thể trẻ tuổi tràn đầy lực lượng, rồi lại không thể ra sức.

Vì vậy anh không phong độ chút nào từ trong tay cô đoạt lấy thùng kem, ăn hết nửa thùng anh thấy chưa từng ăn loại kem có hương cỏ, mà còn mau tan ra hết.

Trời mới biết, anh vốn căn bản không tính dẫn cô đến gặp mấy người bạn xấu giống bị bỏ đói nhiều năm kia, nhưng anh lo lắng nếu một mình chung chỗ với cô thật sẽ xảy ra chuyện, mà trời đã tối, thế nhưng anh không muốn cùng cô tách ra.

Sau lại, cô một câu tâm không ngăn cách "Tôi là em gái của anh ấy." Để cho anh lừa dục khắp người cùng lòng tràn đầy ki niệm trong nháy mắt biến mất, mà còn bị Lục bình hỏi cô là cùng "Một mẹ" "Một cha" ... Đàm tiếu này để cho anh không hiểu nổi giận, đều là tiểu tử đáng chết này, tôi đã chết cậu!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Từ sau khi cuộc sống bình thường chuyển từ thời kỳ nhậu nhẹt lãnh xãng thành thời kỳ quân huấn, Hách Tịnh cảm nhận được một chút cảm giác của cấp trên, đối với mấy vị anh cả ư lợi này cũng phải nịnh nọt rất nhiều, khiến bọn họ lãnh lãnh, cảm giác giá trị nam nhân của bản thân tăng lên mấy lần. Như Vương Cần nói, đối tượng scandal của anh đã được chuyển từ hộ sĩ lên thành nữ bác sĩ, Lục Bình còn hơn thế nữa, mẹ anh ra lệnh cho anh trong điện thoại quy định rõ đối tượng anh chọn lựa là nhà gái trình độ học vấn cao, và dung mạo, ba vòng, còn có lấy thông minh là nhất, sau đó nghĩ tới người

thông minh lựa chọn không dễ, liền nói chọn đối tượng có học vấn.

Vẫn là lão Đại có khí phách, một chương liền tách bọn họ ra là ầm lên: “ Có gì mà đắc chí chứ, chính là hai người là tân binh nhỏ bé, đấu với người năm năm độc thân thì sẽ biết cái gì gọi là so tài giữa heo mẹ và Điều Thuyền.”

Lúc chấm dứt huấn luyện quân sự, đúng như ý nguyện, Hách Tịnh đạt được danh hiệu học viên ưu tú. Không chỉ có bởi vì các hạng mục kiểm tra cô đều dẫn đầu, mà cả nội vụ đều ưu tú, hơn nữa còn vì trong buổi báo cáo, cô biểu diễn tặng mọi người khúc nhạc Không Tước Vũ động lòng người.

Trải qua một lần huấn luyện quân sự, rất nhiều người không chỉ đồng phục như nhau mà còn cùng màu da, chỉ có ít người ngoại tộc, phơi nắng không đen, Hách Tịnh chính là một trong số đó.

Lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, Hách Tịnh có làn da mịn màng như bạch ngọc, nhiều ngày nắng gắt thì da cô cũng chỉ hơi đổi màu một chút, chỉ cần đánh một lớp phấn lót nhẹ là có thể khôi phục như trước. Cô đáng người mảnh khảnh, lại có thêm vóc người cao gầy, hơn nữa bản lĩnh, từ nhỏ, do đó vũ điệu này, vai chính không ai khác ngoài cô.

Về mặt linh hoạt, kỹ thuật nhảy đẹp, Hách Tịnh nhảy trên võ đài khiến cho lòng người rung động, một khúc nghệ thường không kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm dường như làm bật tung nóc hội trường, theo tà váy vũ động, mọi người, đặc biệt là tâm tình các chàng trai, cũng như thủy triều dậy sóng thật lâu không thể yên bình lại.

Đó là đêm cuối cùng ở trại lính, Hách Tịnh mới nhận được chứng nhận học viên ưu tú, lúc liên hoan, mặc đồ múa lần lượt mời rượu từng bàn một, lần nữa làm không khí hội trường lên cao trào, lại thêm một chút tiếng tăm, kết quả là com cũng không ăn được mấy miếng.

Cũng may vẫn có tiểu tảo (suất ăn tiêu chuẩn cao nhất), chú ý thấy Đan Nhĩ Tín đã sớm rời sân, Hách Tịnh cũng mời rượu ở đây xong vội vàng trở về kí túc xá thay quần áo, đây là lần tụ họp cuối cùng, cũng nhân tiện từ biệt. Mấy người này mặc dù miệng lưỡi cay nghiệt, nhưng đối với mình vẫn có chút nhân nhượng chăm sóc như người nhà, hơn nữa bởi vì tài ăn nói không bằng người, dù có chút chanh chua, nhưng nơi cô ở này tất cả đều là chỗ người bất nạt người, Hách Tịnh cũng không phải là người không biết nhận thức.

Chỉ là mấy người này hôm nay có chút khác thường, lão Đại còn tạm được, trừ việc đem thịt nướng thơm ngào ngạt hương lên ăn cũng chỉ vui vẻ khen Hách Tịnh mấy câu, Vương Chuyên thể hiện là một lực binh đặc biệt nghe lời, bảo uống rượu liền uống rượu, bảo ăn thịt liền ăn thịt, Hách Tịnh nhất thời đưa ra ý kiến bảo bọn họ hát, hai người này liền nhỏ giọngร้อง lên mấy câu trong cổ họng, rồi tới đồ mặt tía tau, sau đó con mắt sáng ngời nhìn Hách Tịnh, giống như chờ đợi cô khen thưởng.

Hách Tịnh bị mọi người nhìn như vậy có chút không tự nhiên, đang muốn tìm một đề tài để dời đi sự chú ý của mọi người thì chợt Đan Nhĩ Tín quăng cái ly, một giây sau, Hách Tịnh bị anh lôi kéo chạy ra ngoài.

Ngày đó ban đêm không có ánh trăng, Hách Tịnh bước chân ngắn bị anh kéo đi, nhưng cũng không dám la lớn, bởi vì dù sao đây cũng là cuộc tụ hội trái quy tắc, đêm cuối cùng lại bị bắt, thật không đáng giá.

Đã là cuối hè, gió mang theo chút lạnh, thổi lên mặt rất thú vị, nhưng mà có cần phải chạy nhanh như thế này không. Cũng may là kiên trì rèn luyện nhiều năm, hơn nữa gần đây tập trung tập quân sự, khiến Hách Tịnh có đủ lực về hô hấp, may mà như vậy, chạy nhanh một lúc cũng bắt đầu thờ. Không có ánh đèn bao phủ, cộng thêm không có ánh trăng, ngoại ô ban đêm dường như là đen kịt tới nỗi không thấy được năm ngón tay, càng ngày càng cách xa tiếng cười nói của các học viên, trong lòng Hách Tịnh có chút thấp thỏm lo lắng, cường ngành dừng lại, cũng cố gắng hắt bàn tay đang lạnh lẽo kéo cô ra.

Tay không thể hắt ra, nhưng mà cuối cùng cũng không phải chạy như điên nữa, Đan Nhĩ Tín cũng có chút thờ dốt, Hách Tịnh liền giành mở miệng trước chất vấn: “ Làm gì vậy? Vừa mới ăn no, chạy như thấy sẽ đau dạ dày!”

Đan Nhĩ Tín cũng không nói gì, sau một hồi ho khan kịch liệt, Hách Tịnh đang oán thầm có phải là anh thiếu rèn luyện không, lại thấy mình bị anh kéo vào trong ngực.

Đan Nhĩ Tín hai mươi hai tuổi, có thể nói là một đứa nhỏ, cũng có thể coi là một người đàn ông, bờ vai của anh thật rộng, cánh tay có lực, Hách Tịnh bị giữ chặt trong vòng tay anh không thể cử động được, phần thân bên dưới dù cách một lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được độ ấm của cơ thể, chop mũi vẫn vương hơi thể mạnh mẽ của người con trai này, Hách Tịnh liền đỏ mặt, tim đập nhanh.

Sau một lúc, cô bắt đầu giãy dụa: “ Anh Nhĩ Tín, anh làm gì đó!”

“Tôi không phải an hem!” Giọng nói đè nén, theo sự giãy dụa của Hách Tịnh mà có chút khàn khàn, “ Mãi mãi đều không phải, còn có, em sau này không được khiêu vũ ở nơi công cộng!”

Nếu như nói trên đời này có người khiến Hách Tịnh chán ghét từ trong nội tâm, đó là loại người tự cho mình là thâm tình thật ra thì vô cùng bá đạo, cái kiểu con trai đó, luôn thể hiện là mình tự cố gắng.

Mà trong chớp mắt này, Đan Nhĩ Tín liền khiến cô có cảm giác này, trong nháy mắt Hách Tịnh cảm thấy máu đag xộc lên não mình, con mắt cô mờ mịt, tiếng nói lạnh lùng: “ Anh đã không phải là anh tôi, vì sao lại quân tôi?”

Đan Nhĩ Tín hơi buông lỏng cô ra, anh nhận thấy Hách Tịnh có gì đó không đúng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì lúc này anh đang rất kích động, đôi mắt lấp lánh trong đêm tối: “ Anh chính là muốn xen vào chuyện của em, tóm lại là không cho phép em nhảy nữa, quá. . .” Mê người, là con trai đều không chịu nổi, anh không thể nhẫn nhịn nhìn cô gái mình thích bị người khác YY thêm muốn, thậm chí còn mơ mộng về cô. Dĩ nhiên những lời này anh cũng không nói ra miệng, mà Hách Tịnh cũng không cho anh cơ hội nói ra.

Im lặng lại còn kiên trì đẩy cánh tay anh đang giữ chặt mình ra, Hách Tịnh không nói câu nào, nghiêng người bước trở về khiến Đan Nhĩ Tín có chút nóng nảy, cô chưa có đồng ý với mình, hơn nữa hình như cô ấy có chút tức giận, đây là lần đầu tiên trước mặt anh Hách Tịnh thật sự tức giận, lại còn vì loại nguyên nhân này, Đan Nhĩ Tín tự thấy mình không có sai, liên kiên trì, cường ngạnh đưa tay ra cản.

“Tại sao anh quản tôi? Đan Nhĩ Tín, anh có cảm thấy hành vi của mình rất buồn cười không?” Hách Tịnh cảm thấy cô đã cố gắng giữ bình tĩnh không trêu chọc anh, bởi vì tình hình trước mắt không có lợi cho mình, nói về thể lực cô tuyệt đối không phải đối thủ của Đan Nhĩ Tín, mà nếu không mở miệng, với sự cật lực của đối phương cô cũng không có cách nào thoát thân.

Đầu Đan Nhĩ Tín “oanh” một tiếng, nổ tung rồi. Anh dựa vào cái gì? Trần trọc nhiều ngày như vậy, ần nhẫn kìm chế như thế, hao tâm tổn trí trêu chọc cô cao hứng như vậy, dường như buông tha cho mọi hiểm khích lúc trước, buông bỏ hết mọi tôn nghiêm để lấy lòng cô, đổi lại chỉ là một câu “tại sao”, còn có “Anh rất buồn cười.” của cô.

Anh rất nực cười, Đan Nhĩ Tín cảm giác đời này cho tới bây giờ chưa từng uất ức lớn như vậy, thua trong tay một tiểu nha đầu chưa tới mười tám tuổi.

Anh muốn phát tay áo bỏ đi, nhưng trong đầu đều hiện lên hình ảnh duyên dáng của cô trên khán đài, như vị tiên nữ, nụ cười tươi tắn như thế, cánh tay ngọc nhẹ đưa, ngón tay nhỏ khẽ động, eo thon quay nhanh, chân dài hơi đưa, còn có chiếc cổ thon dài ưu nhã như thiên nga, bởi vì sự thông minh vui vẻ mà hiện ra má lúm, tất cả mọi cảm giác, cũng rất khó dùng một từ nào đó để hình dung.

Mà tất cả mọi người chăm chú nhìn chính là cô gái này, cô bây giờ đang ở trong lòng ngực của mình, dường như chớp mũi còn cảm nhận được hương thơm thiếu nữ tàn mát từ thân thể cô, đặc biệt mê người, hô hấp theo sự giãy dụa của cô mà căng trở nên gấp gáp, cô động lòng người như thế, nhưng cô lại chế cười anh, không chần chừ mà tìm mọi cách trốn thoát khỏi anh.

Đúng vậy, tại sao chứ! Tại sao lần đầu tiên anh động tâm, lại bị người chà đạp vào trong bụi rậm, lửa giận trong lòng không có chỗ phát tiết, ủy khuất tận đáy lòng không biết nói với ai. Lý trí đang giãy dụa, bản năng của thân thể đã quyết định thay anh, anh thụ hạp cánh tay lại, trong đêm đen như mực, chuẩn xác hôn lên cánh môi nhỏ nhắn khẽ mở miệng là làm anh thương tâm kia.

Rất ngọt, mang theo một chút hơi lại, dường như sự mềm mại thấm vào tận xương tủy, Đan Nhĩ Nhã cảm giác toàn thân mình nóng bừng, chắc là máu nóng sôi trào, cảm giác như lửa cháy khắp người, nhưng anh không có cách nào phân biệt được đó là lửa dục hay là lửa giận, điều duy nhất có thể làm là áp sát vào nơi lạnh lẽo nhất này, càng áp sát, hấp thu, hấp thu nữa, không ngừng mà đoạt lấy, nhưng khi đạt được, anh vẫn chưa thấy đủ, còn muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Đầu tiên Hách Tịnh bị biến cố bất ngờ này dọa sợ đến mơ màng, tới lúc phản ứng được lại bị mất cơ hội, vừa mặc cho người ta công thành chiếm đất. Đáng sợ chính là người bị cưỡng hôn là cô, thế nhưng không thấy ghê tởm, cũng không thấy quá khó khăn, khi đầu lưỡi của đối phương cuốn vào lưỡi của cô, cảm giác tê ngứa khiến cho cô run rẩy, đối phương tiếp tục tiến công mà cô không thể lui được nữa.

Tay chân bủn rủn vô lực, thân thể dán chặt vào người anh, mà biến hóa trên thân thể anh cũng khiến cô cảm nhận được rõ ràng, nóng, lại cứng sắt, giống như tơ lụa bọc sắt thép, rồi lại mang theo cảm giác tươi mát. Đối phương dường như cũng có chút mất tự nhiên, miệng lưỡi vẫn tiếp tục dây dưa nhưng cơ thể có hơi lùi ra một chút.

Trong nháy mắt sự lạnh lẽo len lỏi giữa hai người, khiến Hách Tịnh thanh tỉnh một chút, cô vội vàng giãy dụa, muốn nói chuyện, miệng lại bị chặn không phát ra âm thanh nào.

Không nghĩ rằng không giãy dụa thì thôi, vừa mới cử động, Đan Nhĩ Nhã liền kích động lên, thờ dốc dồn dập, hay tay lung tung xoa nắn ở ngực, thắt lưng và mông của cô mấy cái, sau đó một tiếng gầm nhẹ kỳ quái vang lên, tất cả các động tác cũng từ từ ngừng lại, chỉ có tiếng thờ dốc vẫn còn.

Đây là tình huống gì aaaaa! Nhận ra được bụng dưới nhanh chóng truyền tới cảm giác ẩm ướt, cùng với mùi vị ái muội nhàn nhạt trong không khí, Hách Tịnh đều chết lặng.

Cuối cùng miệng cũng được tự do, không để ý đầu lưỡi còn có chút tê dại, không để ý toàn thân đang run rẩy, chỉ muốn xoa dịu sự lúng túng trước mặt này, những lời nói kích động tựa như ngựa hoang không khống chế được tuôn ra.

“Đan Nhĩ Tín, anh điên rồi! Anh nhất định là điên rồi!”

“Tại sao anh lại đối với tôi như thế? Tôi không thích anh dù chỉ một chút!”

“Tôi chú ý tới anh là vì anh cũng anh Nhĩ Nhã rất giống nhau, ai biết bản chất không chút nào giống nhau, anh là một tên lưu manh!”

“Anh, anh thật là ác độc, sau này đừng để tôi nhìn thấy anh nữa”

Nói xong câu cuối cùng, Hách Tịnh liền chạy đi không quay đầu lại, không bao giờ... cũng không quan trọng có tới hay không, đường có đúng hay không, có hay không mạnh thú đi theo sau.

Đan Nhĩ Tín nằm dài trên cỏ, mặc cho bóng đêm nuốt chửng anh, mặc cho lũ muỗi bắt đầu bữa tiệc. Anh cũng chết tâm, tại sao có thể như vậy? Thế nào lại đưa tới tình huống thế này? Quan trọng nhất là, đến cuối cùng, làm sao sẽ như vậy?

Là người đàn ông, anh cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng.

Chương 34

Lại là cuối hè đầu thu, số phận thật là kì diệu. Lại để cho cô trong cùng hoàn cảnh tương tự gặp phải cùng một người, có điều tâm tình đều không giống như năm đó. Khi đó là cô giả bộ như không biết anh, là thiếu nữ dè dặt có chút ngại ngùng, bây giờ là anh giả bộ như không biết cô, không biết như vậy là kiểu tình cảm gì.

Nói tới lúc bọn họ gặp nhau năm đó không hề có thù hận gì, nếu có cũng là Lương Thanh tạo nên. Mà nay gặp lại, lại nhất định là có oán. Mặc dù Hách Tịnh cảm thấy năm đó là mình đã bị xâm phạm, nhưng dù sao cuối cùng Đan Nhĩ Tín cũng không thật sự bắt lấy cô, theo lời của Đan Nhĩ Nhã, hành động của anh chưa chắc là có ý.

Hơn nữa tuổi tác cũng dần tăng lên, nhận thức nhiều hơn, cô cũng hiểu sự kiện xảy ra năm đó, đối với con trai nhất định không phải là một hồi ức đẹp.

Tối nay huấn luyện dã ngoại là chạy việt dã năm km, nam binh toàn bộ mang đồ nặng, nữ binh thì một thân nhẹ nhàng. Thật ra thì tối nay cũng chỉ có cô và Trương Anh Từ là nữ binh, Hách Tịnh là không biết rõ sự thật, Trương Anh Từ thì mơ hồ, hai cô ù ù cạc cạc luyện tập nhiều hơn một lần.

Sau này Hách Tịnh mới biết được, phái nữ ở đại đội A, trừ bác sĩ và hộ sĩ cũng chỉ có năm người chỉ đội tin tức, được gọi là năm đóa hoa vàng, mà năm người nữ nhân viên này làm việc, bình thường đều là tiến hành huấn luyện độc lập, nguyên nhân thì là cấu tạo sinh lý nam nữ có sự khác biệt, thể lực cách xa. Hơn nữa năm người nữ này chỉ là ủng hộ kỹ thuật ở phía sau, không tham gia cùng diễn tập, cũng sẽ không bị phái ra ngoài làm nhiệm vụ.

Cũng may Đan Nhĩ Tín lãnh đạo chỉ đội này, cho dù chỉ toàn là nam, tất cả đều là thành viên đội tin tức, mà cũng không phải là đội hành động long tinh hồ mãnh như trong truyền thuyết. Các đội viên hình dáng không đồng nhất, già trẻ lớn bé đều có, mặc dù kỷ luật cũng nghiêm minh chỉnh tề như một, với toàn bộ đồ nặng tốc độ đi cũng không phải rất nhanh, ít nhất với tư chất thân thể Hách Tịnh, tay không đi bộ còn có thể theo kịp.

Ngược lại Trương Anh từ lại có chút quá sức, mấy lần suýt bị ngã trật chân, Hách Tịnh muốn chăm sóc cô nên bước chậm lại. Vì vậy hai người cùng trở thành cái đuôi nhỏ của lần huấn luyện này.

Đội tới khi hai cô hoàn thành huấn luyện về vị trí cũ, trời cũng đã sáng choang mà toàn đội cũng đã giải tán, trong thảo trường chỉ còn lại huấn luyện viên, cũng chính là đồng chí Đan Nhĩ Tín.

Trương Anh Từ vốn là thờ hờn hển muốn ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, nhìn thấy người trước mặt liền giật mình nhảy lên, sau đó nhào lên ra sức đánh, trong miệng còn ô ô kêu loạn.

Đây là tình huống gì vậy? Hách Tịnh nhìn Trương Anh Từ hờn hển đánh người và Đan Nhĩ Tín chặt vật né tránh, trong đầu mê muội – đó là thật, trong núi nhiều sương, tóc và lông mày của cô đều ướt nhẹp.

“Em, cái tiểu tử chết toi, chị tới đây trình diện, em không phải ra đường hoan nghênh thì cũng thôi đi, còn dám chơi chị như vậy, chị đánh, chị đánh, chị đánh chết em!”

“Dừng tay!” Đan Nhĩ Tín nghiêm mặt, giận dữ hét lên, giọng khàn khàn lại có lực, không chỉ khiến Trương Anh Từ dừng tay mà còn khiến Hách Tịnh sợ tới phát run.

“Xem xem giờ chị có hình dạng gì? Quần áo xộc xệch, khắp người phát giận, có một chút hình tượng quân nhân sao!” Đan Nhĩ Tín từ trên xuống dưới quan sát Trương Anh Từ, chỉ thấy tóc vốn đã buộc lên của cô ị xõa ra, cũng bị mồ hôi và sương làm ướt nhẹp, còn dính đầy trên mặt và cổ, bởi vì trên đường té ngã mấy lần khiến đồng phục vừa dính bùn vừa dính đất, hơn nữa vừa rồi ra sức đánh, nên so sánh với Đan Nhĩ Tín thậm chí là Hách Tịnh liền có chút nhếch nhác không chấp nhận được.

Lúc đầu Trương Anh Từ bị giáo huấn tới mê muội, sau khi tỉnh táo lại liền oa oa kêu to: “Được, tiểu tử đáng chết nhà ngươi, ý vào sự cung chiều của sư phụ ngay cả sư tỷ cũng không để trong mắt! Năm đó là ai lên mang em tới phòng máy lên mạng? Là ai dạy em viết mật mã? Hiện tại em có tiền đồ,” vừa nói vừa liếc nhìn câu vai của Đan Nhĩ Tín, tiếp tục tố cáo: “Hai vạch một, vượt qua cả chị ngươi, bắt đầu đắc chí đúng không? Người đừng quên, năm đó ngươi theo đuổi cô bé đó....”

“Được rồi!” Giọng Đan Nhĩ Tín vừa tức giận lại có chút thiếu kiên nhẫn, “Em nếu không để lại mặt mũi cho chị, cũng sẽ không cho các đội viên giải tán trước.”

“Nếu không phải em nghĩ lầm nói trước với bọn chị, chị cũng sẽ không chặt vật như vậy? Năm đó ...” Đường như Trương Anh Từ rất chú ý tới sự việc năm đó.

Đáng tiếc Đan Nhĩ Nhã không cho cô cơ hội: “Vậy thì tư chất cơ thể bây giờ, không phải là nên rèn luyện một chút sao? Học bác sĩ mấy năm thấy trì trệ đi chưa? Được các sư đệ sư muội hiểu kính, ngày ngày sống an nhàn quá nhiều chưa? Một quân nhân như chị, không cần làm việc, chạy thoát thân cũng đã đủ làm phiền mọi người rồi, học nhiều như vậy có chút hữu dụng sao!”

Một trận mắng đòn dập, Trương Anh Tử còn chưa tiêu hóa hết, Đan Nhĩ Tín lại thừa thắng xông lên: “Hôm nay em ở đây đợi chị cũng là muốn nói cho chị biết, mặc dù chị là sư tỷ của em, mặc dù chúng ta cùng chung cấp bậc, nhưng bây giờ em là đội phó chi đội tin tức, là lãnh đạo trực tiếp của chị, nếu như chị không phối hợp, không phục tùng mệnh lệnh, em cũng chỉ có thể gọi điện cho sư phụ.”

Loại xung đột này liên tục xảy ra, Hách Tịnh vẫn cảm thấy đó là việc của học sinh nhỏ thông minh, vốn là nghĩ Trương Anh Tử sẽ lập tức nhảy dựng lên, nhưng không nghĩ tới những lời này của Đan Nhĩ Tín dường như đâm trúng quả cầu của cô, trong nháy mắt liền ừ rừ, mặt lúc đỏ lúc trắng, nghiêm chỉnh chào Đan Nhĩ Tín một cái: “Báo cáo đội trưởng, ta hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh, nghe theo chỉ huy!”

Đan Nhĩ Tín cuối cùng cũng hài lòng gật đầu, ra lệnh: “Tất cả giải tán!” Hách Tịnh đang suy nghĩ không biết mình cũng có thể giải tán, thì Đan Nhĩ Tín nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Cô ở lại.”

Trương Anh Tử nghe vậy nghiêng đầu liếc mắt nhìn, vừa định nói gì, Đan Nhĩ Tín chỉ khẽ liếc một cái, Trương Anh Tử liền nuốt lại lời muốn nói, áy náy nhìn Hách Tịnh, sau đó rời đi, chạy chậm từng bước một.

Thật là không nghĩa khí! Hách Tịnh chỉ kịp oán hận trong lòng một câu, liền lập tức định thần lại đối mặt với người vẫn nhìn chăm chăm cô trước mặt.

Anh gầy đi, đen hơn một chút, ngũ quan càng sắc nét, bốn năm trước anh còn là một chàng trai anh tuấn, hăng hái bộc lộ tài năng, muốn dùng hành động và ngôn ngữ ảnh hưởng tới người khác, bốn năm sau anh dường như trải qua vô số trận đánh và huấn luyện, tài năng ẩn bên trong, lại càng sắc bén hơn, chỉ một ánh mắt, đủ khiến mọi người sợ.

Bốn năm này khẳng định anh không thoái mái, không biết tại sao, khi đối mặt với Đan Nhĩ Tín, trong đầu Hách Tịnh này ra ý nghĩ này đầu tiên.

Đan Nhĩ Tín nói trước, giọng nói có vẻ hòa hoãn: “Thời gian trước tôi cùng đại đội trưởng đi các nơi chiêu mộ tân binh, không ở trong căn cứ, không biết cô bị tạm điều chuyển. Nếu đã tới, thì tạm thời thuộc sự quản lý của chi đội chúng tôi, hi vọng sau này hợp tác thuận lợi, mặc dù cô không biên chế ở nơi này...”

Hách Tịnh lập tức hồi phục tinh thần, đứng nghiêm chào: “Báo cáo đội trưởng, tôi hoàn toàn nghe theo chỉ huy!”

Đan Nhĩ Tín bị cắt lời, sừng sốt trong giây lát, liền đen mặt, quát lên: “Ai cho phép cô nói chen vào!”

Vỗ mông ngựa lại ở trên đùi ngựa, trong lòng Hách Tịnh thầm kêu khổ, trên mặt lại mỉm cười, tiếp tục lớn tiếng nói: “Báo cáo đội trưởng, sau này không tái phạm”

Ánh mặt trời lên, nụ cười của cô có chút rục rờ tới chói mắt, Đan Nhĩ Tín hơi nhắm mắt một cái, lúc mở mắt ra lại lạnh lùng như ban đầu: “Cô và Trương Anh Tử sau này tham gia huấn luyện binh thường như các nữ đồng chí, về phần công việc, tạm thời thuộc sự quản lý của tổ phiên dịch. Dĩ nhiên, đại đội điều cô tới đây có thể còn có nhiệm vụ khác, sau này toàn bộ nghe theo chỉ huy.”

Mặc dù chỉ giao phó công việc, nhưng Hách Tịnh nghe ra được thiện ý trong lời của anh, hơn nữa trừ có chút lúng túng lúc đầu, sau đó về mặt Đan Nhĩ Tín có thể coi là tự nhiên, cũng không nói tới chuyện năm đó. Hách Tịnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bất kể như thế nào, hôm nay nếu đi tới chỗ bất kỳ nào làm việc, chung sống hòa bình là nguyên tắc thiết yếu, về phần sự hỗn loạn bốn năm trước, Hách Tịnh càng muốn tin tưởng đó là Đan Nhĩ Tín nhất thời xúc động, thời gian sẽ chung hòa mọi thứ, cũng sẽ giải thích toàn bộ.

Đơn thuần chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, là người quen, nên có một chút quan tâm chiều cố, nghe cũng không quá tệ. Về phần những lời kia của Đan Nhĩ Tín, Hách Tịnh nghĩ chắc chắn là anh nghĩ sai rồi, bằng không chính là hết sức mâu thuẫn, chuyện mấy năm trước, bây giờ mới bắt đầu truy cứu, vừa tự tìm phiền não, cũng là lãng phí sức lực. Hi vọng Đan Nhĩ Tín không có chút ít thay đổi kế hoạch, dĩ nhiên cũng có thể do cô quá lo lắng, một người tự tin như vậy, mọi chuyện đều theo đuổi sự hoàn mỹ, làm sao có thể thật sự bị mình ảnh hưởng?

Lại là cái ánh mắt như nhìn thấu bao dung tất cả, bốn năm, lại bốn năm, cô trừ hình tượng bên ngoài có chút thay đổi, sự an bình bình tĩnh trên mặt càng đậm hơn, da trắng hơn dường như mịn màng vô cùng, nhưng về mặt đó lại có chút lì lợm.

Nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt sáng ngời, chỉ là ánh mắt hơi chếch lên, dường như xuyên thấu anh, nhìn rất xa, xa tới mức ngoài tầm với của anh, Đan Nhĩ Tín trong lòng phiền não một phen, nhưng qua nhiều năm huấn luyện khiến anh duy trì vẻ ngoài bình tĩnh.”

“Giải tán! Về sau cũng nên coi như không quen biết.”

Rất nhanh Hách Tịnh liền gặp được năm đóa hoa vàng chi đội tin tức, cũng hiểu được vì sao họ lại cao quý như thế.

Người xưa từng nói, trên bàn rượu mọi người cần đề phòng hai loại người, một là người mặt đỏ như trứng, một là người có bím tóc nhỏ. Mặt đỏ là vì cơ thể người này có chứa loại dung môi đặc thù, có thể phân giải rượu, phát tán ra bên ngoài mà không tích lại trong cơ thể, cho nên từ lượng của những người đó khá lớn, nói không chừng là ngăn chén không say.

Về phần bím tóc nhỏ, là chỉ phái nữ. Đại khái là từ xưa tới nay, anh hùng bàn rượu chủ yếu là đàn ông già trẻ, là nam nhân thiên hạ, nếu là có lẫn vào phái nữ, nhất định là người kia mang tuyệt kỹ, vì vậy nghìn vạn lần không thể coi thường.

So sánh trên bàn rượu đại đội A là đại đội đặc chủng ưu tú nhất trong tám đại quân khu, là một nơi tụ họp nhiều các nam nhân tinh anh mạnh mẽ, phái nữ chỉ là số lẻ, mà chưa hề bị phá bỏ.

Vì thế khuyên hướng nữ quyền cao tới mức người ta dị nghị, bị một lãnh đạo cấp cao trong quân ủy vừa vuốt râu vừa trợn mắt nói: “Việc đánh giặc, nếu như để nữ nhân xông pha trước, mấy triệu đàn ông chúng ta cũng nên tự thiện làm thái giám đi!”

Sau lại có người nói lại chuyện này đặc biệt giải thích rõ, nói rõ là lính đặc biệt này, thật đúng là không phải việc nữ nhi nên làm. Tương tự như thuyết pháp phương Tây “Chiến tranh phải để nữ nhân tránh xa” bọn họ cho rằng không để nữ nhân tham chiến, không phải là kỳ thị bọn họ mà là bảo vệ bọn họ.

Nhìn một chút các kỹ năng cần có của lính đặc biệt khi đi xa: chạy bộ nhanh, leo tường vượt vách đá dựng đứng, đánh lộn, sinh sống ở nơi không người, vượt sông, lái xe tăng, am hiểu phương pháp sử dụng các loại vũ khí.

Còn chưa nói tới nam nữ thể lực khác biệt, nếu như cần vượt sông, cần ẩn núp ở nơi ẩm thấp ngập nước, nữ binh tới kỳ thì làm sao bây giờ? Thời điểm huấn luyện nữ binh bình thường đều nói “diễn tập” nhưng ở bộ đội đặc chủng, chuyện gì cũng liên quan tới sinh mệnh, ai cho phép cô “diễn tập”?

Hơn nữa, trong chiến tranh đều có tù binh, nam binh bị bắt giữ cùng lắm là bị giết, phái nữ có cấu tạo sinh lý đặc biệt cùng yếu tố nội tâm, có thể bị hành hạ nhiều hơn, cũng càng vô nhân đạo. Vì vậy, trừ khi toàn dân đều binh, còn thì cũng chưa tới lúc nữ binh tham chiến.

Một câu nói, chúng tôi không muốn nữ binh, không phải là kỳ thị phái nữ, mà là tôn trọng phái nữ, bảo vệ phái nữ, vì sinh mạng và sức khỏe các cô.

Cũng vì thế, ở bộ đội đặc chủng, trừ y tế, vệ sinh, bảo đảm hậu cần, cùng với cố vấn tâm lý các ngành, cho dù là ngành kỹ thuật ví dụ như chi đội tin tức đại đội A, có thể không cần phái nữ liên không cần – đang trong thời gian diễn tập, tập lớn nhỏ phải đeo dụng cụ chạy như bay, cùng hành động với đồng đội, cùng ăn cùng ở, con gái có được không?

Vì thế, đội năm đóa kim cương này hoạt động, mọi người đều không phải là cao thủ, mà các cô tồn tại là bởi vì các cô không thể bị thay thế.

Lý Thục Hà: 56 tuổi, tốt nghiệp và từng dạy học với học viện thông tin quân đội, cùng ngành y. Từng nhiều lần chủ trì cùng tham dự xây dựng các hạng mục thông tin trọng điểm quốc gia, hướng dẫn định vị, cảm biến hàng không, hệ thống tin tức địa lý, lĩnh vực và địa vị cao. Mặc dù tới tuổi về hưu nhưng đại đội dường như không có trả lời việc này, một ngày làm việc cũng không để bà dừng lại, trực tiếp làm thủ tục mời người hỗ trợ đặc biệt này trở lại, hơn nữa gió to đẩy thuyền, hỗ trợ không ít tiền lương, nghe nói nhưng sai sót trong đội mình đều tự nghĩ phương pháp phụ đạo. Cũng may lão thái thái thân thể đủ khỏe mạnh, tuyên bố muốn “Vì Tổ quốc vững mạnh cống hiến 50 năm làm việc”, bấm ngón tay tính toán, còn thiếu rất nhiều năm!

Phạm Bảo Trân: 48 tuổi, Hoa Kiều về nước, tốt nghiệp khoa chính quy trường quân đội nước Mỹ phương Tây, thạc sĩ trường đại học tin tức Stanford, đối với phương thức truyền tin hệ tác chiến phương Bắc hết sức quen thuộc. Nghe nói trước khi vì bối cảnh thân phận đặc thù, lúc đầu về nước, thẩm tra chính trị tốn rất nhiều thời gian, còn kinh động tới một vị hải quy nào đó cấp viện sĩ quốc gia tự mình viết thư xác nhận, cuối cùng mới được thông qua. Mà trải qua khảo nghiệm thực tế, xông lên nơi nguy hiểm của đại đội, hao phí công phu, cuối cùng cũng được hồi báo rất lớn.

Thẩm Ủy: 39 tuổi, thạc sĩ chuyên nghiệp đại học Khoa học và Công nghệ, kỹ thuật Hóa Công và thuốc nổ, vốn là đảm nhiệm tới chức vụ phòng hóa viện quân giải phóng, chuyên gia phá dỡ bom mìn. Với sự chuyên nghiệp của cô, cũng không có chỗ cho công việc này, nhưng cô còn có thân phận khác, vợ của đại đội trưởng đại đội A hùng mạnh. Nghe nói năm đi Thẩm Ủy tới đại đội A thăm người thân, ngẫu nhiên gặp phải nhiệm vụ đột xuất gấp đúng lúc đặt bom, hơn nữa còn là vũ khí sinh hóa bắn bắn ra, nên Thẩm Ủy tự động ngồi trực thăng tiến đi đánh giặc, tự mình tháo dỡ ngòi nổ, không chỉ cứu người, còn ngăn chặn vật ô nhiễm khuếch tán. Sau đó Đại đội trưởng liền dưới áp lực quần chúng nhanh chóng tự mình thỉnh cầu đem Thẩm Ủy điều tới đây theo quân.

Lâm Sáng: 32 tuổi, tốt nghiệp học viện ngoại ngữ quân đội Lạc Dương, tinh thông bốn ngoại ngữ: Anh, Pháp, Đức, Nhật, là tổ trưởng nơi Hách Tĩnh phiên dịch.

Lưu Miêu Miêu: 25 tuổi, là thành viên nữ trẻ tuổi nhất trước khi Hách Tĩnh tới, xuất thân là thiên tài từ nhỏ, 14 tuổi lên đại học, 18 tuổi tốt nghiệp thạc sĩ máy tính, sau khi tốt nghiệp liền đầu quân tới nay đã là 7 năm. Cô đáng đáp thành tú lịch sự, cũng là chuyên gia phải phản hacker có thực lực. Lời nói của miệng chính là: “Một sợi dây điện trên tay, cũng không phải không làm nên chuyện.”

Sau đó chính là Trương Anh Từ và Hách Tĩnh mới gia nhập.

Trương Anh Từ hiện giờ là tiến sĩ điện tử đối kháng, và thạc sĩ máy tính, hiện giờ có Lưu Miêu Miêu, cô có tác dụng hơn trong điện tử đối kháng ở đây. Những cái khác cũng không biết, Hách Tĩnh chỉ biết người hướng dẫn của cô rất cố chấp, không phải là loại cố chấp bình thường. Nghe nói lần này đại đội A vốn là muốn gọi tới chính là sư huynh của Trương Anh Từ, đáng tiếc đều bị cự tuyệt, không có chút đường sống, bắt đết dĩ mới mời nữ đệ tử chưa xuất môn Trương Anh Từ này.

Từ trên tổng hợp lại, Hách Tĩnh ở trong đội ngũ từ năm đóa kim cương tới hôm nay là bảy tiên nữ, không chỉ nhỏ tuổi nhất, trình độ học vấn thấp nhất, cấp bậc thấp nhất (không có cấp bậc, quá khứ là quân hàm cảnh sát), thì ngay cả tác dụng cũng là nhỏ nhất. Hách Tĩnh chợt có chút nghi hoặc, lúc đó nói không chuyên biên chế tới đây Chu Hải Phong lại sáng khoái đáp ứng như vậy, nguyên nhân chủ yếu chỉ sợ không phải là mình không muốn mà là người ta không muốn cô, so với mấy đóa kim cương này, cô hình như thuộc loại nhân tài dùng xong có thể vứt bỏ, xem như không phải chỉ một ngày bị ném, tới đa cũng là một năm liền bị ném đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Hách Tịnh tự hồi tưởng xong lại bắt đầu thấy thương cho Đan Nhĩ Tín. Sao anh có thể ở chung với những phó đội trưởng đó được nhỉ, ở đó đều là những người trâu bò của đội tin tức. Sẽ không phải là dựa vào các quy tắc ngầm chứ, Hách Tịnh xấu xa suy nghĩ, vợ hiền của đại đội trưởng ở bên cạnh mình, chắc không có vấn đề gì, Phó đội trưởng Chu Hải Phong có nhiều đáng nghi hơn, ánh mắt thăm thẳm như một người bốn mươi tuổi, nói không chừng liền đúng là “không yêu hồng mao, yêu võ trang”!

Chỉ là những lời này Hách Tịnh chỉ dám tự nghĩ trong lòng, vui một mình, ngay cả đồng chí chia sẻ cùng vui với Trương Anh Từ cũng không có, bởi vì nếu những tin tức này truyền ra thì đừng nói lão đầu họ Chu kia, mà Đan Nhĩ Tín cũng sẽ ăn tươi nuốt sống cô.

Cuộc sống ở doanh trại rất đơn điệu, nhưng cũng bận rộn. Làm bộ đội đặc chủng ở đại đội A thì thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất khác biệt, không có biểu giờ giấc làm việc nghỉ ngơi nghiêm khắc, bởi vì khi lính đặc chủng ra ngoài làm việc hoặc diễn tập, có thể mấy ngày mấy đêm không được ngủ, sau khi trở về thì việc sắp xếp dĩ nhiên cũng lựa theo tình huống mà quy định.

Nhưng điều này cũng không thể nói rằng cuộc sống nơi này thoải mái, tự do hơn bộ đội bình thường. Một ngày 24 giờ, Thượng đế công bằng phân chia đều cho mỗi cá nhân, nhưng nhiệm vụ mà mỗi người phải hoàn thành không giống nhau.

Đội lính hành động đặc biệt tất nhiên huấn luyện rất gian khổ thì không cần phải nói, chính là đội tin tức chỗ Hách Tịnh cũng bị xoay vòng như con quay.

Mỗi ngày đều 5:50 rời giường, ra tập thể dục, &:30 ăn sáng, sau đó làm việc tới trưa., 11:30 ăn trưa, sau khi ăn từ 12:00 tới 2:00 chiều, nếu là bộ đội bình thường thì sẽ là thời gian nghỉ trưa, buổi chiều hầu hết là đi học hoặc xem báo, không có nhiều nhiệm vụ. Nhưng chi đội tin tức lại có rất nhiều người không có cách nào nghỉ trưa, nhất là các cô ở tổ phiên dịch có thể làm đại biểu.

Tổ trưởng Lâm Sáng, người cũng như tể, ăn nói lạnh lẽ, hiệu suất làm việc cực kỳ cao, nếu bạn làm tốt chưa chắc cô ấy đã khen bạn, nhưng bạn có chút sơ sẩy chắc chắn sẽ bị mắng, Hách Tịnh dường như xuất ra toàn bộ tài năng mới đổi lại được một cái gật đầu nhẹ nhàng của cô ấy.

Nếu người như vậy làm việc ở công ty nào đó, sếp nhất định cao hứng tới nằm mơ cũng bật cười, nếu như Trung Quốc có một người nữa giống như cô ấy vậy, thì nói không chừng mong muốn tham gia vào giải ngoại hạng Anh – Premier League thực hiện từ mười năm trước rồi- đây chính là đánh giá của Trương Anh Từ với Lâm Sáng.

Trương Anh Từ đột gần đây nhìn ai cũng không thấy quá thuận mắt, bởi vì tâm tình của cô ấy rất tệ. Như lời cô ấy nói, hạ xuống tự tôn đáng quý tới nơi này, làm như thế là chính vì muốn tìm cho mình một người đàn ông để gả đi, mà người đàn ông đó còn phải là một lính đặc biệt.

Vậy thì điểm cơ bản phải là : cơ bụng sáu múi, chiều cao ít nhất phải 1m80, lên núi có thể đánh hổ, xuống biển có thể bắt rồng, **** bách phát bách trúng, tên đạn không vỡ đầu, còn phải anh tuấn, có nét, còn phải đủ khỏe!

Chi đội tin tức này chính là một dạng của nhóm những một sách, bộ dáng Trương Anh Từ trước kia so với bây giờ không được 10 thì cũng được 8 phần, làm sao có thể đạt tới? Duy nhất chỉ có một người có thể thỏa mãn yêu cầu của cô, chính là phó chi đội trưởng Đan Nhĩ Tín. Nhe nói nửa năm trước Đan Nhĩ Tín vẫn là lá bài chủ chốt trong đội hành động điện tử đối kháng, sau đó bởi vì làm nhiệm vụ bị thương, tình trạng thân thể không thích hợp ở lại đội hành động, tài năng được chuyển tới đội tin tức, và bởi vì người này quá trâu bò được lãnh đạo thường thức, phá lệ cất nhắc làm phó chi đội trưởng.

Nhưng Trương Anh Từ với Đan Nhĩ Tín? Trích dẫn lời của Trương Anh Từ nói – không bằng giết cô ấy đi.

“Tiểu tử chết toi ấy từ lúc 17 tuổi tới trường học, chị cũng tốt nghiệp đại học bắt đầu học nghiên cứu sinh rồi, vừa bắt đầu nó ngay cả mở máy tính thế nào cũng không biết, là chị tự tay dạy nó từ cơ sở hai gọi là gì, internet là gì, sau lại dạy nó mật mã, dạy nó viết luận văn. Sau đó lúc chị làm đề cương luận văn tốt nghiệp thạc sĩ, cũng chỉ nhờ nó giúp chị một tay ở chiếc máy chiếu, nó cũng không giữ bí mật được, bị giáo sư biết, hại chị suýt nữa thì không qua, chỉ có thể tự mình làm lại một lần nữa. Em nói xem người vô dụng thiếu nghĩa khí như vậy, nếu là em em có để ý tới không?” Trương Anh Từ vừa nói vừa khoay tay múa chân, cho thấy cùng Đan Nhĩ Tín kết lương duyên là một việc xa xôi.

Trong tâm Hách Tịnh khẽ động, đột nhiên hỏi cô ấy : “ Anh Từ, thời điểm tốt nghiệp đại học chị bao nhiêu tuổi vậy?”

Trương Anh Từ kiêu ngạo nói: “ 22 tuổi, chị 6 tuổi đi học, từng bước từng bước, không giống với việc nhảy lớp biến thái như thế đâu.”

Đan Nhĩ Tín 17 tuổi, cô ấy 22 tuổi, hiện tại Đan Nhĩ Tín 26, vậy cô ấy .... Hách Tịnh thông minh sờ sờ lỗ mũi, không dám mở miệng hỏi điều gì.

Nhưng Trương Anh Từ cũng không phải người ngốc, trong nháy mắt liền hiểu chuyện gì xảy ra, hét lớn, túm cổ Hách Tịnh: “ Xú nha đầu, em cũng không phải người tốt, cùng dạng với tiểu tử chết tiết kia, xấu xa, xấu xa, như lời chị nói, chị đúng là 29 tuổi thì sao? Vẫn ít hơn 30 mấy tháng mà...”

Nhưng mà sau khi bộc phát với Hách Tịnh xong, vấn đề của Trương Anh Từ vẫn chưa được giải quyết. Đội lính hành động đặc biệt, tiếp nhận có thể nói là những huấn luyện mà quý, lịch làm việc và nghỉ ngơi của bọn họ bất đồng với chi đội tin tức, ngay cả ăn cơm cũng không giống nhau vì thế cho dù ở cùng căn cứ, lại không hề có cơ hội tiếp xúc.

Hơn nữa theo sự quản lý hết sức nghiêm khắc và phân chia kí túc xá nam nữ, cơ hội tiếp xúc cũng không có. “ Còn không bằng một tiểu hộ sĩ ở phòng y tế kia, ít nhất nếu huấn luyện bị thương còn có thể lại gần.” Trương Anh Từ lầm bầm oán trách, Hách Tịnh đối với biểu hiện này rất đồng tình, nhưng đối

với nỗi lòng mong được gả đi của gái lỡ thì, thì lại không có cách nào cảm động lấy, chỉ có thể ủng hộ tinh thần cô ấy qua lời nói.

Nhiều năm phiêu bạt khiến Hách Tịnh luyện thành một năng lực thích ứng mạnh mẽ, cô rất nhanh đã thích ứng với cuộc sống ở đây. Chờ tới khi dịch xong tư liệu tương đối khẩn cấp của lãnh đạo, Hách Tịnh đang định chủ động xin nhiệm vụ, thì lại bị thông báo còn phải tham gia học bổ túc cùng học viên mới, tiến hành giáo dục quy định, chế độ học tập và giáo dục giữ bí mật.

Xem ra dù sao chưa phải ngày cô bị ném đi, việc bồi dưỡng cần thiết vẫn phải làm, Hách Tịnh tự giễu ở trong lòng, trên mặt tràn đầy tinh thần nhiệt tình tham gia đội ngũ học bổ túc.

Năm nay đại đội A chiêu nạp từ tất cả các quân khu trên cả nước một lực lượng gần 100 học viên mới, trước vòng kiểm tra sức khỏe đã bị loại một nửa, lần này những người tham gia bổ túc, cũng hi vọng là học viên lưu lại. Bọn họ vì sau đó phải kiểm nghiệm thực tế và huấn luyện một chút giữ bí mật, cho nên muốn tham gia học bổ túc, theo suy đoán của các lão đồng chí, bọn họ có thể qua được của cuối cùng, so với số lượng bây giờ chắc chưa được một nửa.

Vì vậy những học viên lúc đang đi học cũng rất căng thẳng, dường như mọi lúc đều luôn ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp một, lúc Hách Tịnh và Trương Anh Từ tới phòng học, trong nháy mắt liền cảm thấy một sự áp bức sắc bén, rất giống như sát khí của các cao thủ lúc so chiêu trong tiểu thuyết kiếm hiệp.

Quân phục hàng ngày đồng nhất, tư thế ngồi đồng nhất, còn có gò má ngăm đen cũng đồng nhất, mũ lính cũng đặt chỉnh tề ở bàn học, cả phòng học yên lặng như tờ, ngay cả tiếng kim roi xuống đất cũng nghe được. Chân vừa mới bước vào Hách Tịnh liền xúc động có ý nghĩ quay đầu lại, lúc này cô chỉ có một cảm giác: “Nơi này dương khí quá nặng, tiểu nữ khó có thể chịu được.”

Khó chấp nhận được cũng phải chịu, Hách Tịnh nhắm mắt lại, sau đó đưa mắt nhìn vào chỗ trống trong góc, lại thấy Trương Anh Từ trước mắt đã sai bước vào phòng học, oai vệ vượt muôn vàn khó khăn đi vào giữa đám người, Hách Tịnh rên rỉ trong lòng một tiếng, lấy tay vỗ trán, cô có thể quên đi vị thần này, coi như bỏ qua cô ấy, cũng không thể quên nhiệm vụ của cô!

Tiến vào hay chưa tiến vào, đó là một vấn đề, còn chưa đúng, đây là một lựa chọn.

Một phòng học hơn bốn mươi người, cũng chỉ có hai bọn học biết nhau, nếu như không ngồi cùng chỗ với cô ấy, như có chút khó nói, nhưng đi theo cô ấy, nhìn cô ấy đặc biệt mang kính sát tròng, hưng phấn tới hai má đỏ bừng, Hách Tịnh cảm thấy như thế cũng không ổn.

Cũng may Trương Anh Từ lẩn quần nửa ngày cũng tìm được chỗ ngồi xuống, có vẻ có một vị mảnh nao mặt đen ngồi riêng, cơ bản là không lưu lại chỗ cho ai ngồi, Hách Tịnh vỗ ngực thở phào một hơi, chọn vị trí gần cửa ngồi xuống, bên trái là cửa, có thể vừa tan lớp xông ra ngoài, bên phải trống không, không cần tiếp nhận quá nhiều bức xạ dương khí, rất tốt, rất hoàn mỹ.

Vừa mới ngồi xuống, tiếng chuông vang lên, thầy giáo cũng mặc quân trang đi vào phòng, Hách Tịnh chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên: thật cao to- trai đẹp!

Cũng không phải là trai đẹp bình thường, không như các anh chàng đẹp trai trên các tiết mục trên ti vi, cũng không phải là hình tượng nam nhân bị cố ý tục tĩng hóa trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, thậm chí vóc dáng của anh không phải quá cao, tuyệt đối không vượt quá 1m80, ngũ quan của anh cũng không đủ tinh xảo, làn da cũng không được như làn da đã được xử lý của các minh tinh kia, nhưng mà một người như vậy cứ tùy tiện tiến về phía bục giảng đứng, bạn sẽ cảm thấy anh ấy rất tuần tú, đợi tới khi anh mở miệng, mang theo nụ cười lười biếng lộ ra hàm răng trắng như tuyết, giọng nói trầm thấp có từ tính, tóm lại trong một chữ: đẹp trai! Người con trai này có một lực hút trí mạng với phụ nữ, đây chính là trực giác của Hách Tịnh, vì vậy theo bản năng cô quay đầu nhìn Trương Anh Từ, chỉ thấy khuôn mặt Trương Anh Từ đỏ bừng, hai mắt tỏa sáng, rồi lại lộ ra bộ dạng vô cùng đau đớn, vẻ mặt hết sức cổ quái.

Chỉ là anh chàng đẹp trai vừa mở miệng liền nói bắt đầu vào học, Hách Tịnh không dám phân tâm, vội vàng nghiêng đầu lại nghe giảng.

Thanh âm của anh chàng đẹp trai này nghe rất êm tai, thích hợp giảng bài, Hách Tịnh nhướn mày, không khỏi nhớ tới Đan Nhĩ Tín. Lần gặp nhau trước đó, lời anh đề nghị cô coi như không biết, dĩ nhiên là cô muốn còn không được, nhưng là vì thế mà sẽ không có cơ hội hỏi cổ hòng anh làm sao. Giọng nói của Đan Nhĩ Tín và Đan Nhĩ Nhã rất giống nhau, đều là thanh âm nam trung nhẹ nhàng, trầm trầm tạo nên một cảm giác xa cách, làm cho người ta nghĩ tới âm điệu sáo trúc (âm trầm, ngọt ngào) có ý vị, còn thêm chút trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng khuyết

Nhưng giọng nói của anh bây giờ so với trước kia dường như là hai người khác nhau, mặc dù không tới nỗi khó nghe, nhưng mà lại như có chuyện gì đó bị thương, âm thanh mang chút thô cứng, mài vào lòng người làm có chút ngứa, có chút không thích.

Thầy giáo đẹp trai giọng nói mặc dù dễ nghe, cũng không thể nào nói chuyện yêu đương, làm một thầy giáo phải có chút không xứng với chức vị, anh ta giới thiệu đơn giản mấy câu, sau đó đưa tài liệu để mọi người tự học, cũng yêu cầu không chỉ nhớ kỹ, mà còn phải suy một ra ba, thông hiểu đạo lý, cuối cùng còn kèm thêm một câu: có thể thảo luận.

Đáng tiếc những lời anh ta nói ra lại giống như chưa nói, bởi vì mọi người cầm tài liệu trên tay liền im lặng xem, cả phòng học cũng chỉ có tiếng lật sách. Thầy giáo đẹp trai đi một vòng quanh lớp, dường như có chút nhầm lẫn, liền tìm chỗ ngồi xuống, vừa đứng ngồi vào chỗ trống bên cạnh Hách Tịnh.

Hách Tịnh chợt cảm thấy lạnh người, trong nháy mắt liền có cảm giác có người nhìn chằm chằm sau lưng, từ từ nghiêng đầu lại, lén lén dùng khoeo mắt quan sát phía sau, quả nhiên, Trương Anh Từ đang tròn tròn cặp mắt nhìn sang bên này, làm điệu bộ giết gà uy hiếp cô, vẻ mặt hết sức đáng sợ.

Hách Tịnh vội vàng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chăm chú xem quy định, chế độ và thủ tục giữ bí mật trong tay, hết sức chăm chú, một chữ cũng không bỏ qua.

“Hồi một chút, nội dung quản lý căn cứ theo quy định thứ ba mươi hai.” Giọng của thầy giáo đẹp trai chột vang lên, ngay bên tai.

Chỉ kinh ngạc trong 0.1s, Hách Tịnh lập tức nhẹ giọng trả lời: “Bất kỳ cá nhân hoặc tập nào, bất kỳ vì lý do gì mà tiết lộ vị trí căn cứ, thiết bị cùng với tình huống trang bị nhân viên, căn cứ vào thân phận thành viên không tiết lộ ra ngoài, lúc thi hành nhiệm vụ nếu như bị thương, mất tích, tử trận, các loại văn kiện có tên họ không được công bố, chỉ được sử dụng biệt danh để phân khu.”

“Trước kia đã từng đọc quá cái này?” Thầy giáo mở tài liệu trong tay, gật đầu một cái thuận miệng hỏi.

“Không đây là lần đầu tiên xem.” Hách Tịnh tới lúc này mới biết, thật sự có rất nhiều người là “anh hùng vô danh.”

“Rất tốt, ba phút laaji 20 tờ, đều nhớ kỹ?” Thầy giáo dường như rất hăng hái, tiến lại gần hơn một chút.

“Cũng không tốt bao nhiêu đâu.” Hách Tịnh không chút dấu vết nghiêng người, hơi cách xa anh ta một chút, trên người người này có mùi thuốc lá, phải là người thường xuyên hút thuốc, từ nhỏ Hách Tịnh đã tiếp xúc với người lớn, bao gồm cả Đan Dũng cũng đều không hút thuốc, vì vậy có chút khó thích ứng.

“Kém bao nhiêu?” Thế nhưng thầy giáo lại truy tận cùng không buông.

“Có thể có một số trường hợp khác sẽ tính sai.” Hách Tịnh thành thật trả lời, giọng nói không hề dao động.

“Người tốt, đây là đã gặp qua một lần là không thể quên!” Thế nhưng thầy giáo lại kích động vỗ bàn một cái, dường như nhớ ra điều gì, có chút nổi giận, lát sau lại hỏi Hách Tịnh: “Vậy em cảm thấy chế độ này không hợp lý sao? Về việc không công bố họ tên gì đó.”

Hách Tịnh có chút ngạc nhiên nhìn anh ta một cái, nghĩ qua một lát mới mở miệng: “Có thể giải thích được, mức độ nhất định cũng có thể chấp nhận được.”

“A, nói thử một chút xem?”

Có lẽ người này rất nhàm chán, dù sao cũng rảnh rồi không có gì làm, Hách Tịnh liền mở máy hát ra: “Tôi cảm thấy nên phân chia mức độ đối đãi, có thể công khai ở một phạm vi nhất định, không nên vì lý do nào đó mà giấu giếm. Không những vinh dự mà còn là lợi ích, điều gì cũng không quan trọng bằng tính mạng con người, có lúc giữ bí mật cũng là một loại bảo vệ.”

“Ví dụ như?” Thầy giáo không hề là thầy giáo, thuận thế chen vào khuyến khích bạn nói tiếp.

“Ví dụ như thời gian trước có vị cảnh sát ngầm bị vị “kỳ giả tốt bụng” đưa ra ánh sáng khiến người nhà của anh ấy gặp sự công kích bị trả thù. Hơn nữa theo đại cục mà xem xét, giữ bí mật là rất cần thiết.” Hách Tịnh cảm thấy lời nói của mình hơi có chút chủ nghĩa cá nhân, ngay trước mặt thầy giáo, mặt mũi người ta vẫn phải có, cô định dừng chủ đề lại.

“Như thế nào là dựa theo đại cục mà nói?” Thầy giáo lại rất hứng thú.

“Tôi cho rằng, chiến lược của bộ đội đặc chủng có mục đích không giống bộ đội thông thường, tôn chỉ của chúng ta là dùng binh lực ít đối lấy thắng lợi lớn. Cho nên, từ lâu rồi, hành động của chúng ta mang tính đột kích và bất ngờ, hoặc gọi là tiên phát chế nhân (hành động trước không chế được người), đối tượng mục đích cũng không quá mấu chốt. Như trong lịch sử mà nói, dĩ nhiên, mọi người có thể hiểu sâu sắc hơn tôi, tôi chỉ biết trong chiến tranh thế giới thứ hai, đẩy mạnh nghiên cứu hạt nhân nguyên tử, Churchill vì ngăn cản tốc độ nghiên cứu chế tạo của Đức, liền hạ lệnh đội lính đặc chủng vừa xây dựng của nước Anh đi phá hủy hăng nghiên cứu chế tạo trọng điểm của nước Đức, ngay từ đầu nước Anh và đội lính đặc chủng này vẫn giữ bí mật, tin tức không đồng nhất, khiến nước Đức sơ sót trong phòng thủ, liền khiến nước Đức thất bại. Hạng trọng điểm bị hủy, nước Đức không thể không giảm tốc độ nghiên cứu chế tạo bom nguyên tử. Nếu như ngay từ đầu nước Anh và đội lính đặc nhiệm của họ công khai, như thế giống như nói với nước Đức hãy chuẩn bị thật tốt, vậy thì kế hoạch bên này cũng sẽ không thành công, nếu như quân đội Đức chế tạo thành công bom nguyên tử, kết cục chiến tranh thế giới thứ hai thật khó có thể hình dung được.”

Dù sao cũng chính thức thảo luận, Hách Tịnh liền vắt óc tìm cách nhớ lại những kiến thức ít ỏi đáng thương về chiến tranh trong đầu mình, trời biết, cô chính là người yêu thích hòa bình, coi như bijbawts làm cảnh sát, nhưng ***hình tượng chính là cái gì? Là người trưởng thành lương thiện, là cảnh tùng, trên bả vai có cảnh ô liu, không phải là ứng kiếm như mọi người kia, chúng ta không cùng một đại sự được không? Cho nên đừng hỏi nữa!

Không nghĩ tới Hách Tịnh tự nhận mình là học viên trả lời rất nghiêm chỉnh, thế nhưng lại khiến cho thầy giáo đẹp trai bật cười ha ha, cuối cùng còn bình luận một câu: “Một cô gái rất thú vị.”

Lời của cô rất thú vị sao? Hách Tịnh ở trong đầu tự nhủ, cuối cùng nhận định phán đoán của mình: thật ra thì không đủ ý nghĩa chính!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Sau khi tan học, Trương Anh Từ lôi kéo Hách Tịnh trở về ký túc xá, đóng cửa lại câu nói đầu tiên là: "Em biết Lý Bạch?"

Hách Tịnh nháy mắt mấy cái: "Chị nói là Thanh Liên cư sĩ?"

Trương Anh Từ hô to: "Em cũng biết?!"

Hách Tịnh thầm nghĩ tôi học về toán học không có thua chị, cũng không phải là người mù chữ, hơn nữa cô học một ngành kỹ thuật, luận bàn về văn học cô nhất định so với chị ta mạnh hơn nhiều, lập tức không kiêu ngạo không tự ti đáp: "Nghe tiếng kỳ danh đã lâu, chưa gặp mặt." Cô mới ba tuổi đã nghe 《Tương Tiến Tửu》 rồi, làm sao không biết Lý Bạch? Dĩ nhiên cũng không thể gặp mặt, cô không thể xuyên không nha.

Không nghĩ tới Trương Anh Từ tròng hai mắt, cả giận nói: "Nói lời vô dụng làm gì! Mới vừa rồi nhìn rất giống gian tình hay sao?"

Hách Tịnh lập tức phản ứng kịp: "Thầy giáo gọi là Lý Bạch? Còn có tên là Thanh Liên cư sĩ?"

Trương Anh Từ đương nhiên gật đầu: "Đúng nha! Em câu dẫn anh ta lúc nào vậy, sao chị lại không biết? Không phải em nói nơi này trừ Chu Hải Phong ra em cũng không quen ai?"

Hách Tịnh cảm thấy kể từ khi tới đại đội A, cuộc đời làm quan của cô liên tục hỗn loạn, nhưng mà sự việc tuy cấp bách nhưng vẫn tranh thủ thời gian hiểu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ Trương Anh Từ ra quyết tâm: "Chị thật sự là không biết anh ta, em xem, chị ngay cả tên anh ta đều là nghe em nói." Chà trách thầy giáo này giảng bài trước đều không điểm danh, hoá ra là như vậy, thật không biết cha mẹ nghĩ như thế nào, sinh con trai mà không sợ người khác sẽ cười nhạo từ bé cho đến lớn?

Trương Anh Từ vẫn khuôn mặt hoài nghi, hỏi: "Vậy các người nói cái gì đó, anh ta còn cười ha ha."

"Anh ta tùy vấn đề mà đặt câu hỏi, em trả lời đại khái nhưng sai rồi." Hách Tịnh suy nghĩ một chút, chỉ có thể trả lời như vậy. Về mặt thật sự thành khẩn như vô tội, Trương Anh Từ nhìn cô nửa ngày, không phát hiện có gì chột dạ mà tránh né che giấu, rốt cuộc chịu thua cho cô một lần, gật đầu nói: "Lý Bạch, là đội trưởng của đội hành động, cấp bậc Trung tá, ngoại hiệu Thanh Liên cư sĩ, người giảng hồ gọi là đại ca, hoặc là Tiểu Bạch, đảm đương chức vụ Đại Đội Trưởng, căn bản rất nổi tiếng, anh ta năm nay 32 tuổi, là chị tới đây trước còn đặt cho mình một mục tiêu, đứa bé ngoan, chớ cùng chị tranh giành, à? Anh ta so với em quá già rồi!"

Hách Tịnh tự động quên đi mấy câu cuối cùng, cảm thấy đó là vũ nhục đối với mình, cô sống ở bên ngoài lâu rồi sao bây giờ lại ra nông nổi này cùng với một cô nương tranh giành nam nhân? Chỉ là có chút kinh ngạc: "Đội trưởng đội hành động, người này có đặt ra nội quy gì không?"

Trương Anh Từ tay phải đập vào tay trái, lông mày nhíu lại thành một nắm, lắc đầu thở dài: "Chị cũng vậy không nghĩ tới a! Bằng không làm sao ứng phó kịp, lần này anh ta có thể cũng không có chú ý đến chị, coi như nếu chú ý, ấn tượng cũng không tiện nha, thật là thất sách thất sách."

Hách Tịnh nghĩ đến ngay lập tức bên cạnh cô có hai vị mãnh nam hộ pháp, không nhịn được nghĩ cười, miệng toét ra nhưng lại sợ Trương Anh Từ phát giác sau này sẽ trả đũa, vội vàng thuận thế nói: "Không sao, chị xem người nọ rất lười, căn bản không lui về phía sau nhìn, nói không chừng cũng không thấy người, lần sau nên lên kế hoạch tốt để bắt anh ta trước khi kết thúc huấn luyện!"

Trương Anh Từ mừng rỡ, nâng cao hai cánh tay nện trên vai Hách Tịnh, tâm tình ngưỡng mộ: "Chị cũng biết em giảng nghĩa khí, là cô gái tốt, chị cả đời phải dựa vào em!" Hai mắt rung rung, tha thiết chờ đợi.

Hách Tịnh cũng phối hợp mà diễn: "Vi hạnh phúc của chị, em gái đây sẽ giúp chị không tiếc cả mạng sống không chối từ!" Hai người cầm tay nhìn nhau đôi mắt đầm lệ, nhưng lại không có nói những lời khó nghe, một lát sau, hiềm khích lúc trước được hóa giải, Trương Anh Từ còn tự móc tiền mời Hách Tịnh đi ăn món xào của miền Nam, khoan hãy nói, tay nghề của đại sư phụ tay cũng có mấy phần mang hương vị quê hương.

Chỉ là Hách Tịnh sau này mới biết, thời điểm Trương Anh Từ đang nói mấy câu nói kia, cô không hiểu được hàm ý tinh tú, cho nên vỗ ngực liên tục nên hối tiếc không kịp, nếu như mà hiểu biết rõ, cô không ngại đem món ăn mới vừa ăn phun ra toàn bộ, nói nếu có thể đưa mặt cũng sẽ không nuốt tiếc.

Lúc đó không biết lòng người hiểm ác Hách Tịnh vẫn chỉ là vắt óc tìm mưu kế nghĩ tới thế nào thiết kế Trương Anh Từ. Vì vậy khi cả đêm gió xuân thổi khắp nơi, trong phạm vi nhỏ xi căng đàn tình cảm cô với Lý Bạch bắt đầu lan truyền khắp nơi thì Hách Tịnh thất kinh rồi, trước tiên cô tìm Trương Anh Từ giải thích: "Chị Anh, chị Anh Từ, em không biết người nào vớ vẩn truyền đi tin tức kia, nhưng em thật sự không có, trên hết là trước khi đến lớp học em chưa từng gặp qua người kia!"

Trương Anh Từ lăm lét nhìn trái phải không người nào, mới dị thường trấn định nhìn tới Hách Tịnh gật đầu một cái: "Chị biết mà." Giọng nói lại vẫn rất vui mừng.

Hách Tịnh cảm thấy không phải chị ấy mất trí rồi, mà chính là mình mất trí, dùng giọng hoài nghi hỏi chị ta: "Liên tục tìm kiếm mục tiêu khác hả?"

"Úi chà! Chị nguoi bộ giống người vô dụng sao!" Nhìn Hách Tịnh bởi vì mới vừa rồi còn cấp bách mà khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hồng hồng, Trương Anh Từ cảm khái người tuổi còn trẻ thật tốt, vừa hết lòng chỉ dạy người trẻ tuổi: "Lời đồn đãi là chị truyền đi, thấy trên mặt Hách Tịnh biến sắc không đợi cô hỏi liền tự mình giải thích: "Chị đây là dùng binh pháp giương đông kích tây cùng vậy Ngụy cứu Triệu, chị đây nói cho người biết, đại đội A nam nhân mặc dù rất nhiều, nhưng nhìn cực phẩm thì khoản này lại không nhiều." Còn rất là tinh ý sâu xa.

Hách Tịnh gật đầu một cái, nhớ tới ngày hôm qua nhìn thấy những người đó, quả thật phần lớn diện mạo đều mờ nhạt, cô đề ép lửa giận kiên nhẫn chờ nghe Trương Anh Từ nói dóc.

Trương Anh Từ vung tay lên vẽ nửa tròn, làm vĩ nhân chỉ điểm hình dạng giang sơn: "Chị trong khoảng thời gian này đã xác minh, lại nói trong đại đội A này phái nữ chưa cưới chia ra hai bên, một nửa thích Lý Bạch, còn nửa kia thích tiểu tử chết toi Đan Nhĩ Tín. Thích Đan Nhĩ Tín là những y tá trẻ tuổi ở phòng cứu thương, nông cạn một chút cũng có thể lý giải. Khả năng thích Lý Bạch cũng khác nhau rất lớn, bác sĩ phụ trách rồi đến những phó trưởng khoa hậu cần và đến con người cuồng công việc như Lâm Sáng, làm mọi người cũng cảm thấy rất phiền phức, chị ngại mặc dù dùng mãnh, lấy một địch mười vẫn còn có chút cật lực."

Hách Tịnh nghe mờ đầu cũng đã nhận thấy không ổn, Trương Anh Từ nói xong, lòng của cô liền từng điểm từng điểm trầm xuống, nghe được tên tuổi Lâm Sáng càng thêm chùn xuống, cô có vẻ mặt đưa đám nói: "Chị, em sẽ nghĩ cách khác giúp được không? Nếu không, chị đổi người đi, thật ra thì Đan Nhĩ Tín không tồi, lấy nữ lớn hơn ba tuổi như mang vàng về nhà, coi như lớn ba tuổi, đâu có sao, nhiều hơn chút nữa, cũng không xê xích gì nhiều. . . . ."

Trương Anh Từ lướt mắt quét qua, không có một ngọn cỏ: "Im miệng, ai cho em mấy ngày trước vạch trần điểm yếu của chị? Cái này dù em bị oan nhưng phải chịu trách nhiệm không chịu cũng không được! Quyết định, trận này em phải phối hợp tác chiến che chở cho chị, mê hoặc tầm mắt kẻ địch, chị phụ trách ra tay tấn công chiếm mục tiêu!"

Trận chiến này khiến Hách Tịnh khóc không ra nước mắt, xong tiết học trở lại tổ công tác thì có tật giat mình cô cảm giác ánh mắt Lâm Sáng nhìn mình cũng thay đổi, nhưng cô không có cách nào giải thích, cũng không dám xao lãng, chỉ đành phải nhắm mắt đi đến gần, rất nịnh hót rất chân chó xông đến Lâm Sáng cười: "Tổ trưởng, gần đây có công việc nào cần em làm không? Em quy định đã học xong rồi, hiệp định giữ bí mật cũng ký, có cái gì có thể cho em làm, ngàn vạn lần đừng khách khí." Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Hách Tịnh quyết định dùng nụ cười hồn nhiên của mình để chiến thắng lòng đồn hiểm ác của Trương Anh Từ.

Đáng tiếc cô ở trong lòng cấp trên quên đi cái gì gọi là vô sự mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chích, cũng quên cái gì gọi là hăng quá hoá dờ, càng làm đối với đại đội A hiện trạng không quá lớn, điều này dẫn đến Hách Tịnh không lâu về sau liền hết sức hối hận mình bây giờ quá nhiệt tình.

Dĩ nhiên, tạm thời Hách Tịnh một chút cũng không có cảm nhận được .

Chỉ thấy Lâm Sáng yên lặng nhìn cô một lát, khi bản thân Hách Tịnh bị nhìn có chút sợ hãi thì Lâm Sáng rót cuộc mở miệng: "Chị hiểu biết rõ em tiếng Anh, tiếng Pháp cùng tiếng Đức tương đối khá, Vì vậy những quốc gia như Estonia, Italy, Na Uy, Đan Mạch, Thụy Điển, Thụy Sĩ, Phần Lan ngôn ngữ của họ, em sẽ chọn cái nào?"

Hách Tịnh nghe vậy mừng rỡ, căn cứ biểu tình cùng quyết tâm cống hiến tuổi thanh xuân cùng nhiệt huyết của đàn chị, tinh thần cô sung mãn ý chí chiến đấu sục sôi trả lời: "Người Thụy Sĩ thì nói tiếng Đức, cái này không thành vấn đề. Em đã từng học chuyên tu qua tiếng Ý, tiếng Phần Lan cùng tiếng Đan Mạch, ngôn ngữ của người Na Uy cùng tiếng Thụy Điển và tiếng Đan Mạch tương tự nhau, cùng hệ ngôn ngữ Ấn Âu còn tiếng Nhật, cho dù có khác biệt, Em học thêm cũng không có vấn đề, tiếng Estonia cùng ngôn ngữ Phần Lan tương tự, chẳng qua em chỉ biết bọn họ phía bắc Taline thuộc khu địa phương, nhưng sự phát triển này không khác biệt lắm coi như bọn họ cũng dùng tiếng nói của chính phủ, cho nên, mấy loại ngôn ngữ này, em, đại khái, có thể cũng. . . . ."

Vừa bắt đầu Hách Tịnh đầy ngập nhiệt huyết, cộng thêm đếm mấy ngón tay để tính toán, cũng không có chú ý tới biểu tình của Lâm Sáng, thời điểm đợi cho cô nói xong, phát hiện mặt của đối phương không đẹp mắt rồi, hơn nữa theo lời của cô càng ngày càng khó coi. Đáng tiếc Hách Tịnh vừa mới bắt đầu nói không thể phanh lại, đợi đến khi nghĩ cần vấn hồi thì đã quá muộn, trong đầu Hách Tịnh nổi bão táp phong ba quyết định thay đổi lời nói của mình rằng mấy loại ngôn ngữ này học không có ra hồn, còn tỏ rõ mình tuyệt đối không có dã tâm soán quyền đoạt vị, Lâm Sáng chợt hít sâu một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn cô: "Em rất ưu tú." Chỉ là nét mặt của chị ấy, thấy thế nào cũng không giống cấp trên chân thành khích lệ cấp dưới.

Hách Tịnh tâm thần bất định không yên, hì hì cười khan: "Thật ra thì em đây mấy loại ngôn ngữ này đều là thông qua các loại tài liệu mình mò nắm học, nói một chút tạm được, đến lúc thật sự cần phiên dịch khẳng định là không được, liền lấy tiếng Pháp cùng tiếng Đức mà nói ra, độ chuẩn xác cùng với dùng từ để phiên dịch so với chị còn kém xa, phiên dịch cái này, kinh nghiệm đều rất quan trọng. . . . ."

Đáng tiếc, Lâm Sáng đang nghe cô khiêm tốn sắc mặt cũng không thay đổi, ngược lại toát ra một loại mát mẻ, giống như vẫn còn rất mệt mỏi, thấy trái tim bé nhỏ của Hách Tịnh loạn chiến, nội tâm điên cuồng gào thét: tổ tông nha, tôi rốt cuộc nên nói như thế nào? ! Chị có gì nghi vấn liền hỏi nha, không cần dùng công việc lấy cớ chinh người, không biết tôi đây còn nhỏ dại, không thích hợp bị hù dọa nha? Tôi thật sự không có gian tình cùng với Lý Đại Thi Nhân, lại nói tôi học hết một năm liền biến khỏi đây, sẽ không cùng chị có gì xung đột?

Lâm Sáng không có ở lại cùng cô nhiều lời, đương nhiên sẽ không cho cô có cơ hội thanh minh, cuối cùng chỉ là lạnh nhạt nói: "Tốt, chị sẽ đem tình huống chi tiết hướng cấp trên phản ánh, em về nghỉ trước đi, tạm thời không có công việc, dĩ nhiên, nếu như có cần, trước tiên chị sẽ thông báo cho em."

Lúc rời đi Hách Tịnh vẫn còn lo sợ bất an, nhất là hôm nay bản thân mất đi tiêu chuẩn phát huy, những điều điên điên khùng khùng của Trương Anh Từ, làm cho cô từ không thẹn với lương tâm biến thành nội tâm có quỷ, vừa lại hoài nghi mình có thể hay không vì vậy bị biến đi, sau lại nghĩ đến mình cũng không phải là minh tinh, không có tiền đồ tốt, tiền lương thì cố định, bị biến mất đi cũng sẽ không thua thiệt, mà đại đội A cực phẩm như vậy địa phương này chỉ sợ sẽ không duy trì loại mua bán này, khôn ngoan thực tế một chút, dù sao, vô sự có thể làm ngay, thật ra thì cũng rất đáng sợ.

Nhất là sau ngày bị Trương Anh Từ thiết kế, Hách Tịnh hận không được liền đem mình nhốt ở một phòng, không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ làm việc trên bàn.

Nhưng nguyện vọng giấu kín rất nhiều, thực tế cũng rất có cảm giác, chỉ là mới vừa né tránh được nửa ngày, ngày thứ hai mới vừa ăn xong điểm tâm, Hách Tịnh liền bị Chu Hải Phong gọi vào trong phòng làm việc.

Nam cấp trên độc thân hẹn gặp nữ thuộc hạ, kiêng kỵ vẫn phải có, vì vậy cửa phòng làm việc của Chu Hải Phong mở rộng ra, vốn là Hách Tĩnh cảm thấy vị cấp trên này có phong độ, đang âm thầm cảm thấy may mắn, nhưng một lát sau, cô liền muốn khóc.

"Biểu hiện gần đây nhất của sĩ quan Hách thật là biết tròn biết méo nha, công việc cuộc sống không bài trừ lẫn nhau, như vậy nếu, chúng ta liền áp dụng hai phương án đi, cô xem, tôi nên quay về bảo Tiểu Bạch làm báo cáo, khi nào thì đem thủ tục làm thành một cái? Liền chuyển quân tịch, người này một thân mặc quân phục ở chỗ này rất sáng ngời cũng không phải là chuyện lạ!"

Lời nói của Chu Hải Phong, giống như tâm không có ngăn cách, vô cùng gấp khiến mọi người nghĩ ông ta rất quan tâm thuộc hạ, nếu như không phải vừa phản ứng kịp "Tiểu Bạch" đúng là chỉ Lý Bạch, mà cái gì thủ tục kia tuyệt đối cũng không thuần khiết, Hách Tĩnh cảm giác mình bị cảm động rồi, cô lúc này chỉ có khóc không ra nước mắt: "Đội trưởng Chu, tôi bị oan, tôi thật sự không có tình ý gì với Tiểu Bạch, không đúng, là Lý đội trưởng."

"Vậy cô xem trọng người nào?" Chu Hải Phong hào hứng bưng bưng.

Hách Tĩnh nhiều năm lăn lộn mò mẫm như vậy, cũng không phải là ngồi không, vừa bắt đầu là ứng phó không kịp, sau khi bình tĩnh lại sẽ tìm đối sách ứng phó. Hừ hừ! Trương Anh Từ, chị bắt nhân em sẽ bắt nghĩa, mặc dù là hai chị em giống như keo sơn, nhưng vì mình, cô không ngại chia cách tình chị em.

"Sếp nên hỏi là ai coi trọng anh ta." Hách Tĩnh ân cần hướng dẫn "Không phải là của tôi, đã có người có tình ý với Lý đội trưởng rồi."

"Còn tưởng rằng cô phải nói cái gì đó, " không nghĩ tới Chu Hải Phong thế nhưng không ổn, trên mặt còn nét căm phẫn, "Hai người đều gieo họa, kể từ khi cô tới nơi này làm mọi người không yên ổn, một chút cũng bất lợi cho căn cứ vốn trước đây rất ổn định. Nhưng một mặt cố tình lạnh nhạt ai cũng không để ý tới, một là trêu hoa ghẹo nguyệt ai cũng chọc, sau này mọi việc sẽ không phát triển tốt đẹp, tôi đây nhìn thấy bọn họ liền phiền! Nói đi, Đan Nhi Tín cùng Lý Bạch, cô thích người nào? Nếu là chính sách cho phép, thật ra thì hai người đến với nhau tôi đây không ngại."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Không nghĩ tới Sếp Chu anh dũng như thế, Hách Tĩnh nghe được cảm thấy sợ, mới vừa trấn tĩnh được cũng không cánh mà bay, theo bản năng liền vội vàng trả lời: "Em một người cũng không muốn!" Chẳng lẽ phó Đội Trưởng đang tìm người mai mối sao? Anh ta không phải cùng Lương Thanh có quan hệ không tốt sao! Không đúng, Lương Thanh cũng không hy vọng cô tìm quân nhân.

Chu Hải Phong cau mày: "Cái này tôi cũng không hay làm, ngoại trừ tôi ra, bàn về chức vụ, bàn về năng lực, bàn về diện mạo, lấy mắt nhìn đi trong căn cứ này cũng không có ai so với hai người này mạnh hơn nữa rồi, thế nào, chẳng lẽ. . . ." Ánh mắt sếp Chu sáng lên, vừa muốn nói những lời kinh người, Hách Tĩnh vội vàng hô to một tiếng chặn ông ta lại: "Trương Anh Từ! chị Anh Từ ra tay, nhất định có thể đem bọn họ hai người cùng giải quyết một lượt!" Một đuôi chạy đi một hợp lại, coi như là giải quyết xong ?

Sếp Chu bị cô rống làm cho sững sốt, dường như đang suy nghĩ xem Trương Anh Từ là ai, còn đang chờ ông ta mở miệng, chỉ nghe bên ngoài âm thanh giày da gõ xuống đất, Trương Anh Từ mặc quân trang cấp tốc chạy tới, người chưa tới nhưng tiếng đã tới trước: "Người nào, ai kêu tôi đây?"

Đến trước cửa nhìn thấy Hách Tĩnh, không có biện pháp, mặc dù sếp Chu có dáng người to lớn, nhưng theo phản ứng sinh lý, mắt người luôn là trước tiên sẽ truy đuổi đồ vật đẹp, nhất là Trương Anh Từ loại người này đang có mục tiêu, chị ta tức giận đang còn thờ ơ gấp đều đặn liền hỏi Hách Tĩnh: "Ai khi dễ người? Nói danh tính cho chị biết, chị đây báo thù cho người!" Không có biện pháp, liền dùng người, lung lạc làm đầu.

Hách Tĩnh mặc dù cảm động, cũng yên tâm thoải mái, thầm nghĩ tôi tặng cho chị hai mỹ nam, hãy đạt đến một trình độ nào đó đi!

Bên này còn chưa kịp khoe công, bên kia sếp Chu mặt đã tối phân nửa: "Cô thuộc ngành nào đấy! Âm ỉ thành cái dạng gì, thế nào xông loạn vào mà không thông báo! ?"

Trương Anh Từ há miệng muốn mắng người, con mắt đảo một vòng vừa muốn mắng trở về, mắt không cẩn thận liếc tới cầu vai của Chu Hải Phong, cổ cứng ngắc quay đầu lại ở giữ, lập tức hiểu đây là phòng làm việc của người nào đó, gương mặt cô càng biến sắc mặt cùng với chân chó càng tối hơn Hách Tĩnh, thái độ xoay chuyển đến 180°, lập tức tinh thần sung mãn hành lễ: "Báo cáo đội trưởng, đội tin tức Trương Anh Từ hướng chỉ huy chào, tùy thời nghe theo chỉ huy!"

Thì ra cô chính là Trương Anh Từ, sếp Chu nhìn muốn xuyên thấu cô gái kia, vóc dáng nhỏ, người ốm, nhìn lại Hách Tĩnh một cái, biểu tình kia rất rõ ràng đang nói: chỉ một mình cô, có thể giải quyết hai người kia, người có làm hay không à?

Hách Tĩnh lau mồ hôi, lúng túng ha ha cười: "Chúng tôi nói đến vẻ đẹp bên trong, chị Anh Từ rất có tài, rất đặc biệt! Vẻ đẹp bên trong rất đặc biệt!"

Trương Anh Từ thông minh nên cảm thấy bực, coi như không có biết rõ sự tình, nhưng một phần nào cũng hiểu hai người tuyệt đối không phải là đang

nói đến điều tốt, trên mặt liền có chút không nhìn được, nhìn lại trên mặt sếp Chu một ít không che giấu được sự hoài nghi cùng khinh thường, lập tức cá giận.

Trương Anh Từ có hai từ huyết, một là tuổi, không thể nói cô già, hai là sức quyến rũ, không thể nói cô nhỏ, dám nói đến, nhất định sẽ giết chết!

Sếp Chu đúng không, tôi sẽ nhớ kỹ sếp! Bây giờ mặc dù người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nhưng non xanh còn đó, nước chảy còn dài, tôi cũng không tin sếp không có vi phạm, một ngày nào đó sẽ chết trong tay tôi!

Không có nhiều lời, Trương Anh Từ mặt phần uất dẫn Hách Tịnh trở về, Hách Tịnh ngồi xuống ghế còn chưa nóng, điện thoại nội bộ vang lên.

"Alô xin hỏi ai?" Ở nơi này không có người quen, trừ mới vừa rồi gặp mặt Chu Hải Phong, Hách Tịnh không nghĩ ra còn có ai sẽ dùng điện thoại nội bộ tìm cô.

"Là tôi, cô không có chuyện gì, đến phòng làm việc của tôi một chuyến." cổ họng khàn khàn nhắc nhở Hách Tịnh, người quen vẫn phải có, chỉ là người ta muốn giả bộ "Không quen", cô tự động đem lý do anh ta làm quản lý nên trở thành người xa lạ, anh ta là sếp sao dám nhận là quen biết?

Căn cứ đại đội A ở ngoại thành thành phố B, diện tích rất rộng, đại khái kinh phí đầy đủ, ở đây có rất nhiều lãnh đạo ở, đài ngộ ở đây cho tất cả nhân viên so với bộ đội cao hơn một cấp, Đan Nhĩ Tín làm phó đội trưởng cũng có phòng làm việc riêng.

Chỉ là căn phòng làm việc này Hách Tịnh lần đầu tiên đi vào, sau khi vào cửa cô do dự tương đối lâu có muốn hay không đóng cửa lại, sự kiện mới vừa rồi làm cho cô vẫn còn sợ hãi, nhưng bốn năm trước. . . . . Quên đi, nhìn Đan Nhĩ Tín trước mắt căn bản không giống như có hứng thú đối với cô, vì để tránh cho sự việc không rõ ràng, Hách Tịnh quyết định thật nhanh đóng cửa lại.

Mày kiếm mắt sáng, sống mũi thẳng, da sạch sẽ và khí khái, hình dáng tốt đẹp môi rõ ràng, răng đều trắng nõn, tùy thời có thể kéo đi làm quảng cáo kem đánh răng cũng được, trời cao thật là ưu đãi cho anh em song sinh này quá, Đan Dũng lúc tuổi trẻ đã có vẻ thủy mị này, cũng khó trách mẹ anh ta mê muội, quả thật so với ba Hách Kính anh tuấn hơn nhiều.

Vừa nghĩ tới cha, lòng Hách Tịnh cũng có chút chua xót, lúc trước bị Trương Anh Từ quấy nhiễu mà buông lỏng tâm tình bây giờ càng thêm nặng nề, hơn nữa, giờ phút này Đan Nhĩ Tín nhìn ánh mắt cô, để cho cô cảm thấy nhẹ nhõm mà không đứng lên.

"Cô. . . . ."

Mắt tròn nhìn thật lâu rốt cuộc cũng mở miệng, cảm thấy không cách nào chịu đựng muốn rách ra, kết quả hai người đồng thời nói ra một chữ, rồi lại đồng thời im lặng, cuối cùng vẫn là Đan Nhĩ Tín cắn răng, lần nữa đánh vỡ cục diện bế tắc: "Tại sao như vậy, điểm nào của Đan Nhĩ Nhã kém hơn Lý Bạch?"

Hách Tịnh cứng đờ, lời đồn đãi cũng truyền tới nơi này sao? Lại một lần nữa ở trong lòng mắng Trương Anh Từ, Hách Tịnh cố gắng giải thích: "Anh đừng hiểu lầm, tôi cùng Lý Bạch đây là lần đầu tiên gặp mặt, cũng mới nhìn thấy một lần."

Cái này thì có quan hệ gì? Chẳng lẽ em không biết tôi lần đầu tiên gặp mặt em liền thích? ! nội tâm Đan Nhĩ Tín đang gầm thét, tâm tình không vì lời giải thích của cô mà chuyển biến tốt hơn, chỉ có thể tiếp tục mặt lạnh chỉ trích: "Nhĩ Nhã đặc biệt vì cô mà về nước, cô tại sao đồng ý tới nơi này, đến cùng cô muốn làm cái gì?"

Tuy Hách Tịnh tính khí tốt, cũng bị người có bộ dạng thâm thù này gây sự đưa ra đáng về có ba phần hòa khí, cô thân nhiên nhìn anh ta một cái: "Đây là chuyện của tôi, hơn nữa, nếu như mà tôi nhớ không lầm, là anh nói chúng ta hãy giả bộ như không quen biết nhau ?"

Đan Nhĩ Tín dường như không nghĩ đến Hách Tịnh sẽ có phản ứng lạnh nhạt cùng sắc bén như thế mà trả lời, đầu tiên là sùng sốt, tiếp theo trên mặt liền hiện lên tức giận, nhưng lại không thể không mạnh mẽ đè ép lửa giận nói: "Tôi hỏi một chút không được sao? Đan Nhĩ Nhã là anh tôi, không phải cô cùng với anh ấy sao, tự nhiên hôm nay lại xuất hiện một Chu Hải Phong, ngày mai lại là Lý Bạch, cô. . . ." Anh vốn là muốn nói cái gì? Thay đổi thất thường, tính tình trăng hoa? Không! Nhìn Hách Tịnh như hoa sen tinh khiết trước mặt, làm anh không nói ra miệng, anh cũng không ngờ cô là người như vậy, nhưng vì trong lòng phát sinh, buồn bực như vậy? nhất định phải đánh vỡ cái gì để tổn thương mới có thể phát tiết ra ngoài, ý thức còn chưa trở về, Đan Nhĩ Tín đã nghe được "rầm!" một thanh âm vang lên, hướng nơi phát ra âm thanh nhìn, phát hiện trên bàn có một cái lỗ, mà quả đấm của mình nằm ngay chỗ đó.

Đây coi là cái gì, dùng võ lực uy hiếp sao? Tính tình Hách Tịnh gặp mạnh là mạnh gặp yếu là yếu, chưa bao giờ khuất phục bất kỳ loại bạo lực nào, lập tức cười lạnh một tiếng khen anh ta: "Đan đội trưởng thật là nhiều hơi sức!" Nhìn chung quanh một vòng các loại dụng cụ thiết bị phức tạp, chợt nhíu mày tiếp tục nói: "Tôi nói sai rồi, Đan đội trưởng nào chỉ là dư hơi sức, Anh là văn võ song toàn, cho dù là ở trên trời cũng là một người nổi bật, tay biểu diễn bỏ gạch vuông thành vụng ..., cũng nhất định có thể nhận được nhiều tiếng vỗ tay khen thưởng, thật là dân tộc Trung Hoa có một nam nhân tốt! Chỉ là sức lực lãng phí ở nơi này không được tốt lắm? Thứ nhất tiểu nữ nhất gan kiêu thước kém chưa chắc có thể thương thức, thứ hai bản này mặc dù không phải vật quý trọng, nhưng cũng sẽ làm bộ phận hậu cần tốn tiền, chúng ta một cây kim một sợi chỉ từng cọng cây ngọn cỏ đều dựa vào người dân đóng thuế nuôi dưỡng, thân là con em quân giải phóng, lãng phí là đáng xấu hổ, hư hại của công cũng không thể được, hành động của Đan đội trưởng lần này có phải hay không thỏa đáng đây?"

Bị cô nhanh mồm nhanh miệng chê cười nhìn thông suốt, sắc mặt Đan Nhĩ Tín đỏ bừng, cảm giác lỗ mũi đều muốn phun ra lửa, ngực buồn bực giống như mới vừa biểu diễn để một tảng đá lớn đè trên ngực. Nhưng cho dù như thế, anh nháy mắt một cái nhìn chăm chăm vào Hách Tịnh, nhiều năm như vậy, cơ hội bọn họ chung sống với nhau cũng không nhiều, mỗi lần gặp mặt, bất kể là vui mừng ra mặt hay là mang theo trò đùa dai cười nhạo người khác, Hách Tịnh làm cho người ta có cảm giác, vẫn là an bình, bình thản, cho dù lần cuối là bốn năm trước kia, nét mặt của cô vẫn là hốt hoảng chiếm đa số, chưa bao giờ giống như bây giờ tàn ra lửa giận chân chính.

Lúc này người bốc hỏa giống như đặt mình trong lửa Tam Muội, khí thế của Hách Tịnh tản ra không giống với trước kia, cô đứng nghiêm, cằm khê nâng, lông mi dài cao cao mà giờ lên, mắt to một cái nháy mắt cũng không, lóe ra tia sáng chói mắt, gương mặt bởi vì tức giận mà ửng đỏ, khóe miệng nâng thẳng, cả người đoan trang rồi lại rực rỡ, giống như băng lạnh rồi lại ưu nhã, hiển hiện ra một loại sức quyến rũ có tính công kích lẫn kiên quyết, dường như tinh thần rất kiên cường.

Lửa Tam Muội chân hỏa, của Hách Tịnh đốt không ngừng một người, Đan Nhĩ Tín hoài nghi mình dường như không cách nào nhúc nhích, hần nhất thời muốn nói: không phải vậy, tôi không muốn nổi giận với cô, cũng không phải là đang giận cô, tôi chỉ là đang giận chính mình, một quyền kia không phải tôi thị uy, tôi đánh chết mình cũng sẽ không động tới cô dù chỉ một đầu ngón tay. Nhưng tại sao cô lại như vậy, tại sao hủy bỏ? Cô nói cô cùng với những nam nhân kia không có chút xíu quan hệ, tôi tin tưởng cô, tôi hoàn toàn tin tưởng cô!

Nhất thời anh lại buồn bực, còn chờ, nếu Hách Tịnh nói những nam nhân kia không liên quan gì đến cô, cô chỉ thích Đan Nhĩ Nhã, anh cũng sẽ không có để chịu hơn bao nhiêu.

Nhìn mặt Hách Tịnh nhiều cảm xúc, cô ngay cả tức giận cũng làm kinh động lòng người, thật tốt, cái gì cũng không nói thật ra thì cũng tốt: anh bản thân mình có thể cho rằng, trong lòng cô thật ra thì không có nam nhân khác, thậm chí, anh còn có thể lừa gạt bản thân, nói rằng cô thật ra là thích anh. . . . .

Nhìn Đan Nhĩ Tín ngây người như phỗng đứng bất động, Hách Tịnh tức giận cũng không có chỗ phát tiết, đang muốn lên tiếng lần nữa, Đan Nhĩ Tín chợt giành trước ngăn cản cô: "Thôi, không có việc gì, cô đi ra đi."

Sau khi nói xong, Đan Nhĩ Tín chợt nghĩ muốn cho mình một quyền. Tại sao? Tại sao anh muốn lùi bước! Năm đó vào bộ đội đặc chủng, trải qua bao nhiêu hành hạ, vượt qua bao nhiêu khó khăn, từ trường quân đội tốt nghiệp loại ưu, làm lính đặc chủng, lịch trình huấn luyện rất phức tạp kia đối với anh vẫn không có lùi bước.

Trong cuộc so tài quốc tế của bộ đội đặc chủng, cuộc sinh tồn ở miền rừng núi bốn ngày ba đêm, bao nhiêu lần mạng muốn bỏ lại, bao nhiêu lần sắp chết, anh sống thử nghiệm ở trong đầm lầy nước bùn tràn qua cổ làm nội tâm lạnh như băng, tuyệt vọng vì bị ngộ độc thức ăn đau bụng như cuộn lại, cũng mặc kệ, anh chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ lùi bước, chỉ vì anh tin tưởng mình là một nam nhân chân chính, anh chưa bao giờ muốn hướng người đòi chứng minh điều này, anh không phải hèn nhát, không phải dựa vào hào quang của cha che chở cái gì gọi là công tử, anh chính là anh, bởi vì tự thân mà kiêu ngạo, chỉ vì thành tựu của mình cảm thấy tự hào.

Nhiều năm qua anh đã làm được, cho dù bỏ qua cuộc sống thoải mái, bỏ qua tiền đồ, cùng nhiệt huyết của tuổi thanh xuân, bỏ ra thân thể khỏe mạnh, nhưng điều anh đạt được chính là tôn nghiêm, là tâm hồn bình tĩnh.

Không có bất kỳ người nào cho rằng anh hèn nhát, ngoại trừ chính bản thân anh, không có bất kỳ chuyện gì sẽ làm anh lùi bước, trừ đối mặt với cô gái này.

Anh lui một bước, lấy hình tượng người đàn ông tôn nghiêm làm mục tiêu, nhưng mà cô gái này lại nhẫn tâm không buông tha anh, anh nhìn thấy cô tiến lên một bước, dùng gương mặt xinh đẹp kia từng bước đến gần mình.

Đan Nhĩ Tín cả người cứng ngắc, giống như trúng bệnh thần kinh, chỉ có trái tim dị thường là tích cực, gần như điên cuồng nhảy lên, anh trừng mắt nhìn cô ngẩng đầu nhìn mình, như không có sức lực. Anh buồn bực hiện lên ý nghĩ: muốn ôm cô, hung hăng hôn cô, giống như lần trước! Nhưng một cỗ lạnh lý trí lạnh như băng đánh tới, nói cho anh biết không thể như vậy, cô sẽ không thích, anh cũng không dám. Trong thoáng chốc, chỉ nghe tai bên trái truyền đến âm thanh lành lạnh của cô, đáng chết nghe rất cảm động, muốn chết đi được, cô nói: "Đan Nhĩ Tín, có phải hay không anh rất thích tôi?"

Đan Nhĩ Tín nói không ra lời, anh nhìn chăm chăm vào cô gái kiên cường thấp hơn anh nửa cái đầu ở phía trước, ánh mắt hung ác rất nguy hiểm, dường như muốn nói: nha đầu, Cô ở đây câu dẫn tôi?

Hách Tịnh không chút nào lùi bước, thật cao nhú mày, cầm lại giường cao một chút tựa như đang gây hấn: vậy thì thế nào?

Cô hay lắm! Mặc dù bốn năm trước diễn ra một màn kia đến nay vẫn là nỗi khổ riêng của anh, nhưng tình cảnh này, Đan Nhĩ Tín cảm giác mình cũng không làm gì, anh thật sự không tính là nam nhân, máu tuôn trào hướng vào não, đem ánh mắt nhuộm đỏ, đôi tay mới vừa khoác lên vai của Hách Tịnh, cửa chợt bị đẩy ra.

"Ai u, ngượng quá, các người tiếp tục, tiếp tục! Tôi cái gì cũng không nhìn thấy!"

Thanh âm rất êm tai, vẫn còn rất quen thuộc, máu chột là, vẫn còn rất quen thuộc. Hách Tịnh là người học ngữ, đối với âm sắc âm tiết này ... Đặc biệt nhạy cảm, không cần quay đầu lại, cô cũng biết đó chính là người khởi xướng chuyện của ngày hôm nay, Thanh Liên cư sĩ Lý Bạch Lý đội trưởng.

Hách Tịnh để xuống chân vừa mới nâng lên, Đan Nhĩ Tín dùng ánh mắt cao thủ như muốn đánh nhau quan sát người công kích kia, mặt đen lại trong nháy mắt, trước tiên anh không cần đề ý người bên ngoài, hướng về phía Hách Tịnh phản nộ nói: "Tôi nghĩ chúng ta phải nói chuyện một chút."

Ai sợ ai a, Hách Tịnh không chịu sự uy hiếp của anh ta, mỉm cười phun ra hai chữ: "Được rồi." Nói xong nghe ngang rồi đi, ở ngoài cửa gặp người đang khoanh tay về mặt mập mờ tò mò Lý Bạch, còn hướng anh ta cười một tiếng rất rạng rỡ, Lý Bạch cũng rất phối hợp, lập tức vỗ trán giả bộ hôn mê, nhưng thời điểm Hách Tịnh xoay người muốn đi vẫn là nhìn không được hỏi tới: "Mỹ nhân, nghe nói tôi là bạn trai xi căng đan của cô, như vậy, mới vừa rồi. . . . ."

Hách Tịnh quay đầu lại, nghiêm trang mà nói: "Chẳng lẽ anh không cảm giác tôi mới vừa rồi là bị ép buộc sao? Cho nên, " vừa nói cố ý dừng lại một chút, về mặt hết sức vô tội nháy mắt mấy cái.

Lý Bạch rất thương đạo, lập tức hỏi: "Cho nên cái gì?"

"Vì bảo vệ danh dự của tôi, tôn nghiêm của anh, vậy hai anh quyết đấu đi!" Hách Tĩnh mượn câu nói trong một bài thơ nào đó nói ra những lời này, lập tức bị chính mình làm cho say mê, không nhận được nhìn biểu tình sau lưng của hai người đàn ông này.

Cô có chút hỗn loạn, đây chính là thế giới điên cuồng thác loạn, không phải sao? cô thân nhiên hỏi câu nói kia, hỏi ra miệng, nhưng thật ra thì, cô còn chưa nghĩ ra phải ứng phó như thế nào, nếu như Đan Nhĩ Tín trả lời vấn đề của cô.

Vị nam nhân kia, anh ta, đại khái, có lẽ, là thích mình.

Làm đứa trẻ trưởng thành sớm, Hách Tĩnh rất sớm liền đối với cuộc sống của mình đã có hoạch định, đợi đến khi biến cố xảy ra ba đã qua đời, cô liền thay đổi kế hoạch thi vào cảnh sát, sau khi tốt nghiệp sẽ làm cảnh sát, chẳng qua trăm sông đổ biển, làm một phiên dịch, cũng không thay đổi cuộc sống tự lực cánh sinh của cô, cố gắng trở thành nhân sĩ chuyên nghiệp theo ước nguyện ban đầu.

Hách Tĩnh đối với mình yêu cầu rất cao, làm cái gì đều phải cố gắng làm xong, vì vậy mặc dù cô vốn học khoa tự nhiên, mặc dù cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm nghề phiên dịch, nhưng cô vẫn nỗ lực, hơn nữa cũng làm được công việc tương tự, cô so với ưu tú hơn người cũng không phải là không có, nhưng cũng thật không nhiều lắm.

Hách Tĩnh đối với mình yêu cầu thật ra thì cũng không cao, cô không có bất kỳ yêu cầu xa xỉ nào cũng không có thói quen đốt tiền, ăn no mặc ấm, không cần vì cuộc sống phải bôn ba, thời gian cũng đủ để cô làm một chút chuyện yêu thích, như đọc sách, đánh cờ, loại cuộc sống này cũng đủ rồi.

Nhưng lại bị Lương Thanh nhắc nhở, cô ý thức được nếu như không nghĩ lời nói chỉ trích cùng can thiệp, mình đại khái cần phải kết hôn. Vì vậy cô cũng hoạch định cho mình một tương lai hôn nhân bình thường: như gả cho một nam nhân không cần quá xuất sắc, nhưng là không thể quá kém, ít nhất muốn anh ta có thể hiểu được tâm tư của cô, bao dung cuộc sống thói quen của cô, vì vậy tốt nhất nên là người trong giới Tri Thức. Tính tình của anh ta tốt nhất là hiền hoà, tựa như ba Hách Kính, lòng dạ rộng lớn, điểm này cũng giống như Hách Kính, nghĩ tới đây, Hách Tĩnh cười khổ một tiếng, nếu như ba còn sống, cô thậm chí không cần kết hôn? Dĩ nhiên, nếu như Lý Băng không bài xích tình huống của cô, nhưng khả năng này không nhiều.

Tóm lại, đối tượng hôn nhân của cô, diện mạo mặc dù mơ hồ, hình dạng tương đối rõ nét, chính là một người khiêm tốn, nho nhã trí thức. Hách Tĩnh tự nhận mình không phải là người khó chung sống, cuộc sống của bọn họ sẽ ngang hàng, tôn trọng nhau, nếu như tất cả trôi chảy, sinh con, nuôi dạy con lớn lên, dĩ nhiên, Hách Tĩnh cảm giác mình sẽ cố gắng tạo nên một gia đình có những đứa con hạnh phúc khỏe mạnh.

Theo thời gian trôi qua, Hách Tĩnh tin tưởng nếu cố gắng, cô sẽ ở chỗ làm tìm kiếm một người, tôn trọng cô, có một chút địa vị xã hội, nếu như hiện tại có thể an ổn, năm tháng tốt, như vậy, liền an tâm cả đời sẽ vượt qua cửa ải khá dài này, sau khi chết sẽ cùng người thân đoàn tụ, hoặc tiến vào cõi luân hồi.

Nhưng là, ngay hôm nay, vì Trương Anh Từ đang động tâm mà Đan Nhĩ Tín thì động kinh, Hách Tĩnh mới ý thức tới, cô sống gần 22 năm, thế nhưng không có thể hiện ra nội tâm đi thích một người khác phái, không phải giống như đối với ba kính yêu mà cũng không giống như loại yêu thương em trai Hạo Dương, mà là giống như một người thiếu nữ bình thường biết yêu, mặt hồng tim đập đi thích một nam nhân.

Không phải cô có chút biến thái?

Đem cô trở nên biến thái thế này, chính là vào bốn năm trước tự nhiên xuất hiện lần xung động của Đan Nhĩ Tín, thời điểm anh ta hôn cô, cô không có cảm giác ghê tởm khó chịu, trừ hốt hoảng, cũng không có cảm giác không khỏe, Huống chi, cô thật ra cũng là một thiếu nữ cũng có cảm giác thích một ai đó.

Rốt cuộc cô như thế là cái gì, tình cảm chậm lụt sao? Được rồi, Hách Tĩnh thừa nhận, cô hôm nay thật ra thì có chút tà ác, cô chộc giận Đan Nhĩ Tín, một là muốn biết tâm lòng của anh ta có chân thật không, hai là muốn xem xem ranh giới cuối cùng của anh ta, đối với cô trình độ tha thứ dễ dàng ra sao, thứ ba, Hách Tĩnh nghĩ tới đây, cô chút bí ẩn ý xấu hổ, cô thật ra thì âm thầm hi vọng anh ta có thể tiếp tục, nếu như anh thật thích mình. Bốn năm trước anh quá xúc động, mà cô quá ngây thơ, về mặt tình cảm, lần thứ nhất cô nghĩ kiểm nghiệm này, nhìn mình không phát giác gì, vẫn là có bệnh nhưng bệnh không tiện nói ra, trước tiên nên tránh trong tương lai hại người hại mình.

Thế nhưng loại kiểm nghiệm này, tùy tiện tìm người nào quá dở hơi, lợi dụng người không liên quan lại quá ác độc, mà Đan Nhĩ Tín, anh ta thích mình không phải sao? Cô không phải người ngu, có thể nhìn không hiểu trong mắt của anh hiện lên tia ẩn nhẫn cùng dục vọng, nói như vậy, anh đại khái, có lẽ, cũng là nguyên ý thôi.

Thật ra thì nguyên nhân Đan Nhĩ Tín tức giận chính là hiểu lầm cô, cô đem chân nâng lên, vì vậy anh giận dữ làm thương tổn đến cô, nếu như, anh nghĩ làm chuyện dịu dàng hơn, cô sẽ không cần phải công kích anh, ít nhất, sẽ không có ý thức chủ động công kích.

Sau kế hoạch thất bại thẹn quá thành giận, cô cũng hi vọng Lý Bạch với Đan Nhĩ Tín đánh nhau một trận, bất kể ai thua ai thắng, cũng rất hả giận.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đang suy nghĩ ra một chuyện, cũng mơ hồ có kế hoạch, khiến Hách Tịnh ngoài làm việc, tâm tình cũng vui vẻ lên không ít, cảm giác kia rất kỳ quái, giống như giữa thiện và ác như bức tranh sơn dầu được thêm một chút màu sắc, giống như thức ăn nhạt nhẽo được thêm gia vị, hoặc như đánh cờ cục diện đang lúc bế tắc chợt phát hiện một nước cờ mới. Cụ thể hiện ra, chính là cuộc sống bình thản bận rộn bất chợt có thêm chút hoài niệm, sẽ làm cho con người cảm thấy thú vị, đáng giá mong đợi, nghĩ đến câu nói hung tợn kia của Đan Nhĩ Tín: "Chúng ta phải nói chuyện một chút!" Hách Tịnh lần nữa không nhận được khốc miệng cong lên.

"Ai u, không tốt! Chị nói tiểu nha đầu này, làm sao em cười ý xuân dòi dào đến như vậy, chẳng lẽ đùa mà thành thật xem trọng Lý Bạch nha?" Trương Anh Từ nâng mắt kiếng trượt xuống, lo lắng trừng trừng nhìn đến Hách Tịnh: "Tuy nói nam nhân như quần áo, chị em như tay chân, nhưng chị của em ba chân bốn cẳng chạy đã nhiều năm như vậy, thế nào cũng phải kiếm một cái com lê mặc một chút nha!"

Hách Tịnh dở khóc dở cười: "Chị Anh Từ chị yên tâm đi, em tuổi còn nhỏ, Em với anh ta không xứng đôi đâu."

"Vậy thì được." Chính điều này làm Trương Anh Từ cảm thấy tốt hơn, chỉ cần em nghiêm túc trả lời vấn đề của chị, chị bình thường sẽ không hoài nghi, ở trong thế giới của chị, trắng đen phải rõ ràng, giống như sẽ không biết có chuyện khẩu thị tâm phi tồn tại, Hách Tịnh rất ưa thích điểm này của chị ta, cùng chị ấy sống chung rất dễ dàng, không cần suy nghĩ nhiều cũng không cần hỏi nhiều, cô cũng biết gia đình Trương Anh Từ nhất định có cuộc sống rất hòa thuận.

Bởi vì điểm này, khiến Hách Tịnh rất khó cự tuyệt thỉnh cầu của chị ta, bởi vì cô đối với người biểu hiện sự tin tưởng hoàn toàn với mình, mặc dù mỗi lần đáp ứng những thứ kia trong tương lai, mình sẽ hối hận mà gắp trở ngại.

"Chị cần phải làm như vậy sao đi rêu rao một chuyện rất mất mặt?" Hách Tịnh về mặt đưa đám hỏi chị ta.

"Đó là đương nhiên, em đi chiêu dụ, chị của em thì bí mật, ngoan!" Trương Anh Từ mặt nhân từ lại không có so đo kiên định nhìn cô, nhân từ đối với mình, kiên định đối với người khác.

Căn cứ vào việc làm một chuyện quá mất mặt thì phải có kế hoạch cụ thể, Hách Tịnh lôi kéo Trương Anh Từ tiếp tục hỏi: "Chị Anh Từ, chị anh mình thân vô, làm chuyện gì đều có kế hoạch có mục tiêu, tại sao anh rề còn chưa sớm vào vị trí đây? Trước kia các nam nhân mắt bị mù hết sao?" Tha thứ cho cô đi, có lúc vì đạt được mục đích, nói trái lương tâm vẫn là phải nói, huống chi Hách Tịnh cảm thấy Trương Anh Từ cũng thật không kém, coi như là nữ bác sĩ, tính cách của chị ta cũng không tệ.

"Đúng vậy nha, " Trương Anh Từ lòng có chút ưu tư không yên, "Chị đây bận việc ba tháng, còn có giai đoạn lý luận suông, pháo đài chưa được công phá, đất chưa có chiếm lĩnh, này ***** chị so viết luận văn tiến sĩ còn khó hơn!"

"Ba tháng? Chị trước kia làm gì?" Hách Tịnh giật mình suy nghĩ lo lắng cho mình, thì ra người đã già không phải sẽ cùng một chiến tuyến sao, có thể do chị lên đường quá muộn a, còn là một loại muộn!

Trương Anh Từ kinh ngạc liếc nhìn cô một cái: "Đi học nha, trường bố rất khó dây dưa, tiêu hao của chị sáu năm, chị liều sống liều chết, ba tháng trước mới học xong học vị bác sĩ!"

"Cái gì, thời điểm các chị học bác sĩ không thể kết hôn?" Giống như loáng thoáng nghe qua trường quân đội không thể yêu đương, nhưng bọn học sinh lớn rồi cũng cần yêu đương chứ, đối với bác sĩ, không đến nỗi như vậy không nhân đạo đi!

"Đi học cùng kết hôn là hai chuyện khác nhau, tại sao có thể đưa chung một chỗ đây? Giai đoạn trước chị chỉ biết chuyên tâm làm một chuyện, chị trước kia nếu là nghĩ tới kết hôn, đoán chừng mười sáu năm cũng không học xong, hiện tại, vấn đề nam nhân không giải quyết xong, chị không có an tâm làm việc đây!" Trương Anh Từ nói lời này giọng điệu giống như đang nói đến hiện tại rất sáng sủa, giống như bình thường chúng ta ra cửa không cần mang theo dù, Hách Tịnh lần nữa cảm khái người với người lại có phương thức tư duy khác biệt to lớn.

Vậy mà một lần nữa không thể trì hoãn, đáp ứng người ta làm chuyện mất mặt, vẫn phải là nhắm mắt đi làm, Hách Tịnh đi vào khu bệnh viện, có một mùi vị nước sát trùng quen thuộc xông vào mặt, cô cảm giác hết sức khó chịu.

Khi chạm mặt hai y tá trẻ tuổi dừng lại đối thoại không ngừng quan sát cô làm tâm tình Hách Tịnh bắt đầu khó chịu tăng lên, nhưng cô còn phải lấy hết dũng khí nghênh đón: "xin chào, cho hỏi khoa ngoại ở đâu?"

Hai người nhìn nhau, một y tá xem ra hoạt bát một chút, trả lời vấn đề của cô: "Lầu hai quẹo trái, xin hỏi chị có chuyện gì không?" Cũng không thể trách người khác hỏi nhiều, phòng cứu thương không thể bằng bệnh viện, chỉ sắp xếp một số phòng khám bệnh, mà đến khoa ngoại nằm, căn bản đều là quân binh trong khi huấn luyện bị thương, có rất ít nhân viên văn phòng tới đây, chứ nói chỉ là phái nữ.

"Nghe nói Lý đội trưởng bị thương, tôi muốn biết thương thế của anh ta có phải nặng hay không, thuận đường tới thăm anh ta một chút." Hách Tịnh nói mà trên tay mình nổi hết da gà, cũng chịu đựng mà nói cho xong những lời này, nghĩ thầm Trương Anh Từ nói qua những y tá này đều thích Đan Nhĩ Tín, như vậy cô cũng sẽ không chết quá thảm chứ?

Quả nhiên, trong mắt hai y tá này tràn đầy tò mò quan sát cô, ngược lại không giống có ác ý, Hách Tịnh đang do dự có muốn hay không xoay người đi lên lầu hai đem nhiệm vụ hoàn thành, hai y tá chợt bắt đầu kích động, hai mắt tỏa ánh sáng gò má ửng đỏ, Hách Tịnh thầm nói không ổn, Lý Bạch cùng

Đan Nhĩ Tín trong lúc đang luyện tập đánh nhau bị thương lúc tin tức truyền đến chính là "Cùng nhau bị thương."

Nhận thấy được phần lưng bắt đầu sinh lạnh, Hách Tịnh vội bắt đầu di chuyển, quả nhiên thấy được mặt đen Đan Nhĩ Tín người lạ chó tới gần, cánh tay anh ta bị băng bột, giữ trên ngực trên tay còn có chút trầy xước, đáng sợ hơn, phía sau anh ta còn một người đi khắp khênh Lý Bạch, anh ta bị thương ở trên mặt, dán miếng băng trắng trắng, mặt mày hốc hác đi? Hách Tịnh chợt có chút chợt dạ.

Nhưng tâm tình của Lý Bạch dường như không có bị vết thương trên người ảnh hưởng, anh ta vẫn cười đến xuân chấp trùng sống dạn, trước tiến lên chào hỏi hai y tá: "Hai người các cô ở khoa chỉnh hình phải không, mới vừa rồi bác sĩ Vương còn hỏi văn bản thể nào rồi sao còn chưa đưa đến."

Các y tá lúc này mới giật mình, cảm đồ trong tay vội vàng vàng lên lầu, chỉ là trước khi đi, vẫn không quên quay đầu lại xem một chút màn quỷ dị này.

"Cô gái, tôi đây vì bảo vệ danh dự của cô em cùng tôn nghiêm của tôi, bỏ ra nhiều máu đúng là giá cao, không biết có thể có thưởng không?" Lý Bạch cười đến vô lại, răng trắng sáng long lanh, lại vẫn là trước sau như một nhìn, cùng Đan Nhĩ Tín đối lập rõ rệt.

Hách Tịnh nhanh nhẹn miệng không hề thấy bóng dáng, chỉ có thể ở trong bụng giận chó đánh mèo Trương Anh Từ, ha ha cười khan: "Lý đội trưởng nói đùa à..., đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, tôi là bạn cùng phòng với Trương Anh Từ, nghe nói ông ngoại chị ấy là một bác sĩ đồng y trị thương rất tốt, chị ta thuở nhỏ học được chân truyền, để tôi đến nhờ chị ấy giúp anh, nếu như cần xoa bóp gì, thế nào cũng phải nhờ chị ấy giúp một chuyến, tranh thủ giúp anh sớm ngày bình phục, xem như tôi nhận lỗi với anh." Trong lòng lại nghĩ, anh trước hết đắc chí đi, về sau anh sẽ được nếm mùi đau khổ, nếu để cho Trương Anh Từ động thủ, nói không chừng ba ngày có thể lành bệnh, chị ta sẽ làm cho vết thương của anh kéo một tuần lễ!

Có tật giật mình, Hách Tịnh nói xong cũng không dám nhìn biểu tình của Lý Bạch, lại càng không giải thích cái gì là nhận lỗi, đưa tay kéo Đan Nhĩ Tín hướng bên ngoài đi ra: "Chân anh không có chuyện gì, tôi cũng không làm trễ nãi thời gian, đi, đi với tôi tìm chị của anh!"

Đan Nhĩ Tín mặt vốn tràn ngập lửa giận buồn bực, nhìn hai người kia cười nói liếc mắt đưa tình, gần như muốn bộc phát thì bỗng nhiên có cảm giác tay nhỏ bé nào đó rất mềm mại, lôi kéo tay không bị thương của mình, giật mình một cái, cảm nhận dòng điện đang chạy, làm hóa khí của anh trong nháy mắt biến mất, giống như giữa ngày hè chợt uống ly nước đá đậu, chỉ là đầu bị thương nhưng lửa đốt lại có chút lơ mơ phát giác ra, nhất thời không thể thanh tỉnh, hoảng hốt liền bị Hách Tịnh kéo ra khỏi cửa.

Lúc lấy lại tinh thần, Đan Nhĩ Tín vừa đứng nghe được Lý Bạch ở phía sau kêu là: "Sao không đỡ tôi? Chân của tôi bị thương." Lập tức trong lòng hạ quyết định, đưa tay kéo cánh tay nhỏ bé của Hách Tịnh, bước chân càng lớn, khiến Hách Tịnh chạy chậm mới có thể theo kịp được, chỉ tới khi quay đầu lại nói một câu: "Tôi sẽ tìm Trương Anh Từ . . . . ."

Ra khỏi khu khám bệnh, bởi vì là thời gian nghỉ ngơi, cho nên thỉnh thoảng sẽ có rải rác quân binh lui tới, Hách Tịnh lập tức buông tay Đan Nhĩ Tín, Đan Nhĩ Tín sợ nắm đau cô không dám dùng sức, giờ bị buông ra hơi có chút ảo não, do dự muốn hay không chủ động kéo đi, ngẫu nhiên có người hướng tới anh chào, anh đáp trả nên cũng ý thức được nguyên nhân động tác của Hách Tịnh, thậm chí nói mình thật là vụng đầu rồi, đây cũng không phải là đường dành riêng cho người đi bộ ở thành B, đừng nói bắt tay, ngoài đường ôm hôn cũng không ngạc nhiên.

Đan Nhĩ Tín thu lại ý định, tận lực không bằng nghiêm chỉnh nói giọng nghiêm túc hỏi Hách Tịnh: "Chúng ta cần nói chuyện một chút, cô cứ nói đi?" Không có hòa khí, uy hiếp dĩ nhiên là biến thành hỏi thăm.

Hách Tịnh mỉm cười gật đầu: "Được, chúng ta nói chuyện." cô cảm thấy quan hệ giữa người và người rất kỳ lạ, không khí cũng rất kỳ lạ, giống như Chu Hải Phong cùng Lý Bạch, lúc đối mặt với cô đều là khuôn mặt tươi cười chiếm đa số, hơn nữa rất hòa nhã, thậm chí cũng còn giống như cười giỡn tựa như nghiêm túc ái mộ cô, nhưng Hách Tịnh theo bản năng cũng không dám đến gần bọn họ, lời nói lui tới cũng rất có chừng mực, chưa từng lỗ mắng.

Ngược lại, thời điểm Đan Nhĩ Tín đang cùng cô tiếp xúc căn bản không có hoà nhã, có lúc giận ít cũng có lúc tức giận nhiều, hoặc là giận tím mặt, mà thấy những quân binh khác đối với anh ta cung kính thuận theo thái độ, cũng có thể biết anh ta tuyệt đối không phải là một người dễ nói chuyện, nhưng kì lạ Hách Tịnh lại không sợ anh ta, thậm chí nghĩ thêm lần nữa đi dò xét ranh giới cuối cùng của anh, đối mặt với anh rất tự nhiên và tùy tính, dường như muốn làm gì thì làm, cô đối với anh rất yên tâm, mặc dù tạm thời vẫn không rõ tại sao yên tâm.

"Đi đến phòng làm việc của tôi đi?" Nghe được lời nói của Đan Nhĩ Tín, Hách Tịnh cảm thấy buồn cười lên tiếng, trước rõ ràng giống như muốn phóng hỏa, cũng chỉ là kéo tay của anh thôi, liền biến thành Tiểu Bạch Thỏ rồi, Đan Nhĩ Tín, anh thật đúng là không trách tôi khi dễ anh!

"Không tốt, ở phòng làm việc tôi có cảm giác bị áp bức, nếu không, đi ký túc xá, nghe nói đội trưởng cũng có phòng riêng." Hách Tịnh cũng là dùng giọng điệu nghiêm trang cùng bộ mặt phớt tình nói chuyện.

Đan Nhĩ Tín chợt đứng lại, anh yên lặng nhìn Hách Tịnh cách anh hai bước xa, nhìn về mặt thay đổi trong nháy mắt, giống như đang đợi, bỗng nhiên cô cười to, nói tôi chọc cô đầu rồi, vậy mà, không có đợi được, vì vậy anh càng không yên tâm, hoài nghi mình nghe nhầm, chẳng lẽ, vẫn để lại nghiêm trọng?

Hách Tịnh chỉ là cười nhẹ một tiếng, tư thái làm như xin lãnh đạo đi trước.

Để cho tiện quản lý cùng huấn luyện, khu nghỉ ngơi của các chi đội cùng khu làm việc gần nhau. Chi đội tin tức, bởi vì đặc thù của tính chất công việc, ký túc xá của bọn họ ở trong căn cứ là phức tạp nhất, tầng tầng trạm gác, không có mã số, một con ruồi bọ cũng không vào được. Nhưng nhìn chung mà nói, ký túc xá của họ cũng là căn cứ có quản lý không nghiêm khắc nhất, bởi vì đội tin tức có nhiều thành viên lớn tuổi, và lại nam nữ già trẻ đều có, người kết hôn chiếm đa số, bộ phận này có người nhà ở chung theo quân, sẽ ở trong quân khu, còn thân nhân không theo quân, có nhà bên ngoài, bọn họ sẽ lợi dụng ngày nghỉ về nhà, có lúc cũng sẽ có thân nhân tới thăm, vì vậy phụ trách công ký túc xá có phần lơ là.

Hách Tịnh tránh nặng tìm nhẹ chọn đi ký túc xá nói chuyện, về phần có người muốn hiểu lầm hoặc có ý niệm khác trong đầu, vậy thì cô không thể khống chế

được rồi.

Phòng ở của Đan Nhĩ Tín rất đơn giản ngăn nắp, mặc dù là ở một mình, đại khái cũng không có ai đến kiểm tra anh, nhưng trên giường anh vẫn thật chỉnh tề xếp chăn mền vuông vức như đậu hũ. Đối diện giường là bàn máy vi tính thật lớn, có một máy vi tính để trên bàn. Bảng ghi chú, bên cạnh là giá sách, bên trong có các loại sách phân loại từ cao tới thấp xếp thành nhóm, còn có một hộp CD lớn, lại hồi tưởng kích thước còn to hơn phòng làm việc của anh ta, Hách Tịnh trong lòng âm thầm chắc lưỡi, chẳng lẽ đây là người cuồng công việc? Cả gian phòng, cũng chỉ có giường cùng tủ treo quần áo, biểu hiện cái này là nơi để dừng chân.

Đến phòng của mình, ngược lại Đan Nhĩ Tín có chút lo lắng, anh chỉ đến cái ghế duy nhất ở trong phòng ý bảo Hách Tịnh ngồi xuống, mình quay đầu lại nhìn một chút, muốn ngồi ở trên giường, rồi lại cảm thấy không ổn, dứt khoát liền đứng ở nơi đó, giống như là chờ đợi lãnh đạo xử lý cấp dưới.

Hách Tịnh nhìn một chút, không cảm thấy bị ức chế nở nụ cười, thanh âm không lớn, khoảng trống cũng rất khoa trương, vẫn cười đến rơi nước mắt rồi, Đan Nhĩ Tín chưa bao giờ thấy qua biểu tình sinh động này của cô, lần trước tức giận, còn lần này cười to, làm cho anh cảm giác mình giống như lần nữa mới biết cô gái này, từ lần đầu tiên gặp mặt thì lạnh nhạt, đến bây giờ mừng rỡ, nhưng anh một chút cũng không cảm thấy được tự nhiên, giống như đây là bình thường, có lẽ Hách Tịnh bất luận làm cái gì, theo ý anh cũng bình thường, Đan Nhĩ Tín hơi một tia bi ai mà nghĩ, chỉ là về điểm này không có nghiêm trọng để cho anh để ý, Hách Tịnh ở trước mặt người khác lý trí tinh táo thông minh làm bất cứ chuyện gì, anh thừa chấp nhận bị cô hi vọng xem thường, cũng chỉ được xuất hiện ở trước mặt anh.

"Cô cười đủ chưa? Cười đủ rồi liền lau một chút đi, nước mắt cũng chảy xuống rồi kìa." Đan Nhĩ Tín đưa ra khăn tay, Hách Tịnh hơi thu lại nụ cười, nhận lấy khăn tay sau khi sừng sốt một chút, nhìn thấy trên mặt Đan Nhĩ Tín mặc dù mang theo lúng túng cùng quần bách, nhưng dự đoán không có tức giận, trong lòng cô kinh ngạc càng lớn hơn mấy phần, vẫn là mang theo một tia khiêu khích mà cười nói: "Anh không phải hỏi tôi tại sao cười hả?"

Đan Nhĩ Tín nhếch nhếch môi, cuối cùng vẫn là thờ dài mới lên tiếng: "Đại khái là cảm thấy vì tôi mới cười, tôi xác thực cũng rất buồn cười."

Tinh tình Hách Tịnh là gặp mạnh thì mạnh, đối mặt như vậy tất cả thuận theo tự nhiên đồng ý với Đan Nhĩ Tín, cuối cùng cô không biết nên phải làm sao, vì vậy nụ cười từ từ thu lại, Đan Nhĩ Tín có thể ngụy trang tức giận, có thể quá đáng, nhất là anh ta lại như vậy chuyên chú nhìn mình, ánh mắt thâm thúy kia lạnh lẽo tựa như ở đó nói: nào đi, nào đi, tùy cô hành hạ thế nào, dù sao tôi cũng nhẫn nhục chịu đựng.

Hách Tịnh đột nhiên cảm thấy có chút không chịu nổi ánh mắt kia, lần đầu tiên động tác nhanh hơn đại não, đợi cô phát hiện thì cô đã tới gần, lấy tay che đi ánh mắt của anh, đi đến gần bên tai phải của anh nói một câu: "Không cho nhìn!"

"Cô nói cái gì?" Đan Nhĩ Tín hơi ngẩn người một lúc, sau đem lỗ tai bên trái nghiêng đầu quay về phía cô, đôi môi sát bàn tay cô, đều là chấn động, tê ngứa thẳng vào đáy lòng.

Hách Tịnh trước đã tỉnh hồn lại, cô phát hiện dị thường, sắc mặt biến hóa: "Tai bên phải của anh làm sao?"

"Bị thương trong trận đấu, màng nhĩ tổn thương vĩnh viễn, thính lực tai phải mất rồi, lần đó tổn thương, còn có cổ họng." Đan Nhĩ Tín bình tĩnh trả lời, Hách Tịnh nghe được rất kinh tâm, cô hoàn toàn mất hết nụ cười, hỏi: "Đây chính là nguyên nhân anh chuyển từ đội đặc chủng đến đây?" Còn có nguyên nhân giọng nói bị khàn khàn.

Đan Nhĩ Tín gật đầu một cái: "Làm nhiệm vụ lúc cần phối hợp, không thể có chút không ổn, khuyết điểm của tôi, sẽ liên lụy người khác."

"Cái gì tranh tài? Năm ngoái bị đột kích? Là anh cùng Lý Bạch đi tham gia! Tôi có xem qua nghe nói có một đội viên vì cứu đồng đội bị thương, như vậy là anh vì cứu Lý Bạch? Vậy anh ta còn dám đánh anh thành ra như vậy? !" Hách Tịnh cố gắng nhớ lại, càng nói càng kích động, thanh âm dần dần lớn lên, đã sớm quên phải điều chỉnh hơi thở của chính mình.

Hách Tịnh rất kích động, là tức giận, Đan Nhĩ Tín càng ngày càng kích động, cũng là cao hứng, anh dường như mở miệng giải thích: "Thật ra thì không thể trách anh ta, lần này anh ta so với tôi bị thương nặng hơn." Chỉ là giải thích kia, thế nào cũng nghe không ra có mấy phần thật lòng.

Hách Tịnh lại không chịu bỏ qua, duỗi cánh tay bắt tay áo xông ra: "Tôi phải nói cho chị Anh Từ biết, để cho chị ấy xuống tay lợi hại hơn chút nữa, tốt nhất làm cho anh ta hai tháng không thể bước đi!"

Đan Nhĩ Tín sợ tới mức vội vàng ngăn cô lại, bởi vì một tay đã bị thương, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể dùng một cái tay khác thôi, lại sợ mình không chế sức lực không tốt, dứt khoát vươn tay nắm ở hông của cô, thon dài một cái, chạm tay thật mềm mại, một cánh tay là vừa đủ, Đan Nhĩ Tín tự dè nén xuống rạo rực ở trong lòng, nghiêm túc giải thích: "Hôm nay là do tôi đi khiêu khích trước, hơn nữa, anh ta là để tôi. Trước kia tôi là lính điện tử đối kháng cùng ***** đội, anh ta là lính đột kích, hơn nữa anh là từ bộ đội đi lên, kiến thức cơ bản vững chắc, tôi còn không phải đối thủ của anh ấy."

Hách Tịnh nghe giải thích của anh mới thôi, cúi đầu nhìn ngang cánh tay đang ở hông mình, đập vào mắt có thể thấy được, đôi phương lập tức buông ra, trọng tâm không yên làm cho cô lão đảo suýt nữa té, Đan Nhĩ Tín đưa tay muốn đỡ, rồi lại không biết nên từ chỗ nào để tay, lần nữa chọc cho cô có cảm giác, lần này cô lựa chọn mỉm cười: "Anh không có đẳng cấp, nên làm cho mình bị thương!"

Đan Nhĩ Tín có chút xấu hổ: "Tôi ra quyền đánh anh ta, nên bị trật dây chằng." Thật sự có chút mất thể diện, cũng là sự thật, Đan Nhĩ Tín cũng không có nói láo che giấu thói quen.

Hách Tịnh lúc này mới chân chính cười, Đan Nhĩ Tín thấy cô cao hứng, không nhịn được liền hỏi: "Cô mới vừa rồi tại sao tức giận như vậy?" Sau khi hỏi xong khuôn mặt mong đợi, giống như cô nếu không cho anh một giải thích tốt cũng không được.

Không nghĩ tới Hách Tịnh không chút nghĩ ngợi: "Tôi bao che ! chúng ta là người nhà nên bao che lẫn nhau, khi còn bé tôi ở trong viện cùng người bạn

nhỏ đánh nhau, ba tôi rất tốt, người khác đánh ông ông cũng sẽ không đánh lại, nhưng lúc đó nghiêm mặt dạy dỗ đứa bé kia nửa ngày, còn đi tìm người nhà của nó, thật ra thì lần đó đánh nhau tôi căn bản không thua thiệt, cuối cùng cũng làm cho tôi giống như bị chịu nhiều uất ức, ba tôi người này nha, tất cả mọi người nói ông là quân tử, nhưng ông duy nhất có một nhược điểm chính là người nhà, là tôi với mẹ tôi." Hách Tịnh nói xong liền nhớ lại, sau nghĩ đến thân phận bây giờ của Lương Thanh, không khỏi có chút lúng túng, gương mặt nhìn Đan Nhĩ Tín, phát hiện anh ta dường như căn bản không chú ý tới một điểm này, trong đáy mắt như ánh sáng ban ngày, nhảy lên đều là vui sướng, tràn đầy vui sướng.

Hách Tịnh bỗng nhiên cảm giác có chút nặng nề, cảm thấy không chịu nổi, liền muốn tránh né, lấy lại tinh thần, tiếp theo câu nói từ trong miệng thốt ra: "Giống như trước kia Vu Hạo Dương cùng Vu Tĩnh Hàm, cùng với anh xảy ra xung đột, rõ ràng cho thấy bọn họ không đúng, mà tôi không tự chủ được thiên vị, anh cũng có thể được coi giống như anh ta, Lý Bạch là ai a, coi như bị chị Anh Từ bắt được, cũng được coi như là anh rồi!" ngữ điệu Hách Tịnh trở nên vui sướng, cô đã bắt đầu mưu tìm đường lui.

Đan Nhĩ Tín không cười, ánh mắt của anh yếu ớt, lại càng thêm sâu không thấy đáy, yên lặng nhìn Hách Tịnh, lại làm cho người ta nhìn không thấu ý nghĩ của anh, đây là lần đầu tiên, Hách Tịnh ở trước mặt anh có chút cảm giác hoảng hốt.

"Thật ra thì, cô hôm nay vốn định câu dẫn tôi, như vậy, cái gì đã làm cho cô thay đổi chủ ý?" Biết rõ anh không muốn xem cô như em gái, cũng tuyệt đối không làm được, còn dùng loại tình thâm bài xích, Hách Tịnh, cô rất thông minh, tùy vào thời điểm sẽ tự cho là thông minh, nhưng chuyện giữa nam nữ, chưa bao giờ là phương diện nói vào là vào, nói lui liền lui.

Mãnh liệt không thể dự đoán cảm giác, khiến trực giác so sánh người bình thường càng thêm nhạy cảm Hách Tịnh ý thức được nguy hiểm tồn tại, cô nháy mắt mấy cái, lộ ra một tia âm áp và nụ cười sáng lạn: "Anh cứ nói đi?"

Đan Nhĩ Tín mí mắt sụp xuống: "YES ! Biết tôi bị điếc, là người tàn tật, nên ghét bỏ tôi?" Giọng nói không thể coi là buồn bã, lại có một loại cảm giác bất cứ giả nào, giống như đang cố gắng đem tất cả nhược điểm trước mặt, dùng nhược điểm này công kích cô.

Hách Tịnh nói không ra lời, giờ khắc này cô đột nhiên cảm thấy mình rất khốn kiếp, rất hẹp hòi, trước muốn lợi dụng Đan Nhĩ Tín kiểm nghiệm mình có bình thường không, có cảm xúc yêu đương không, hiện tại phát hiện anh ta bị thương thì động lòng trắc ẩn quyết định tha cho anh ta một lần, cũng giống nhau rất xấu xa, cô tại sao có thể như vậy? Dem bản thân làm đến nông nổi như vậy tình cảnh tiến lùi đều khó? !

Vậy mà thế giới này cũng sẽ không làm một người thay đổi, thời gian cũng sẽ không bởi vì người kia mà dừng lại, Hách Tịnh tiến lùi đều khó, Đan Nhĩ Tín làm rất tốt, hoặc là nói, anh thật ra đã có sẵn một mục đích.

"Tôi chấp nhận bị cô câu dẫn." thân thể Đan Nhĩ Tín khẽ khom xuống, học bộ dạng của Hách Tịnh trước kia, ở bên tai của cô bật hơi, nóng nóng hơi thở trong nháy mắt nung đỏ nửa bên gò má Hách Tịnh, cô muốn lui về phía sau, eo lại bị cánh tay lần nữa cố định, "Bất kể cô như thế nào, tôi đều theo đến cùng."

Không còn nhớ là người nào đụng người nào trước, nhưng da một khi tiếp xúc làm nóng lên, giống như bởi vì nhiệt độ quá cao hòa tan một dạng cũng tách không ra, Đan Nhĩ Tín vốn nghĩ không lùi bước nhưng cũng không tiến lên trước, tạm thời ần nhẫn sẽ tốt hơn tiến công, giờ phút này giống như mở cửa chào đón, một chân thẳng tiến.

Anh sử dụng chiêu thức "Dính" nhau, như hình với bóng, ôm vào ngực thân thể mềm mại, vòng chặt cánh tay ôm, trước tiên sẽ yên lặng, sợ động một chút cô sẽ chạy mất, Đan Nhĩ Tín dùng môi lưỡi cảm thụ lông mày của cô gái kia, rồi đến mắt, mũi thẳng tắp, đôi môi đầy đặn, cô ngọt ngào, cô kiều mỹ, hiện tại cô là tất cả của anh, anh chỉ muốn cắn nuốt tất cả, cùng cô hòa làm một!

Hách Tịnh chống đỡ không được, từng bước lui về phía sau, anh lại từng bước đuổi sát, mắt thẳng bằng, kêu lên một tiếng, lần nữa bị người công thành đoạt đất, môi lưỡi mở ra, đối phương không có chút nào do dự, đầu lưỡi dò xét đi vào, vội vàng rồi lại chậm chạp càn quét bên trong miệng cô! Loại cảm giác đó, cảm giác toàn thân như nhũn ra, Hách Tịnh có chút bối rối, đứng không vững, ngã xuống phía sau.

Phía sau là giường, mặc dù không đủ mềm mại, nhưng té cũng không đau lắm, Đan Nhĩ Tín một chút dừng lại cũng không có, trong nháy mắt đè lên, trọng lực phía dưới có tác dụng, thân thể một lần nữa dính vào nhau, kín kẽ.

Lịch sử lần nữa tái diễn, chỉ khác ở chỗ cùng năm đó bất đồng, lần này Đan Nhĩ Tín mặc dù rất kích động, nhưng không như vậy mà lo lắng, hai người đang ở trong phòng, đây còn là giờ nghỉ buổi chiều, bất kể là thời gian hay không gian, cũng làm cho người càng thêm ung dung trầm tĩnh.

Hiện tại, tâm thần bất định càng thêm bất an chính là Hách Tịnh, cô giống như đã đạt được mục đích, nhưng lại giống như đã nghĩ sai cái gì rồi, chỉ vì hiện tại cô đã không có cách nào khống chế cục diện, hôm nay loại trầm tĩnh này, ngược lại biến thành cô gấp gáp

Hách Tịnh có thể cảm nhận được Đan Nhĩ Tín hết sức căng bó cùng hưng phấn, nhưng anh ta lại không giống như năm đó lỗ mãng, anh từng chút một hôn cô, giống như đối đãi nhẹ nhàng cẩn thận giống như đồ cổ dễ vỡ, quý trọng vô cùng, Hách Tịnh chưa bao giờ hưởng thụ qua cảm giác được đối đãi dịu dàng, từ từ, cùng cô nương bộ, người cô cứng ngắc trở nên mềm mại, hô hấp lại càng thêm dồn dập, bởi vì, Đan Nhĩ Tín đã bắt đầu cởi quần áo của cô.

Bản năng của phụ nữ làm cô thức tỉnh ngăn cản hành động của anh, nhưng trời sinh phụ nữ có thể lực yếu không cách nào ngăn cản thành công, anh đem một nửa lực đi cởi đồ, một nửa ngăn chặn phía dưới người cô.

Khi thân thể âm áp không quần áo | trắng nõn tiếp xúc được quần trang lạnh lạnh, Hách Tịnh mới ý thức được đồ của mình đã bị cởi sạch sẽ, mà Đan Nhĩ Tín trừ tóc có chút xơ xé, nhưng trên người quần áo không thay đổi gì, tinh thần trực tiếp có thể đi đánh giấc, tại sao a! cảm giác xấu hổ mãnh liệt cùng tức giận cực độ khiến Hách Tịnh tạm thời mất đi lý trí, tay phải đem quần áo của anh kéo xuống —— đem ta lột sạch, người cũng đừng nghĩ giả bộ mặt người dạ thú!

Đan Nhĩ Tín cúi đầu cười một tiếng, thân thể khẽ lui ra, dùng một tay trên dưới mấy động tác, trong nháy mắt liền đem mình lột sạch chỉ còn dư lại quần nhỏ. Hắn không phải loại người có cơ bắp, mà là điển hình nam nhân phương Đông có thân hình thon dài, bắp thịt cũng là thon dài, lại hết sức có lực, thời điểm này bày ra một loại hoa mỹ hình giọt nước, lúc cương lúc nhu giống như một con báo đang kiếm ăn, tư thái lười biếng, rồi lại nhanh chóng xoa lên trên người của cô, xúc cảm ấm áp, khiến Hách Tĩnh muốn kêu lên nhưng lại nuốt vào, cảm xúc bị kích thích, nói không ra lời.

Vừa mới bắt đầu, hôn rất ngọt ngào và mê đắm, thế nhưng lần này không có dừng lại ở trên môi, mà là một đường đi xuống, Hách Tĩnh cảm thấy thân thể mình mất đi khống chế, cô hoàn toàn đã hiểu ra cái gì gọi đại não không cách nào khống chế thân thể, hiện tại đầu óc của cô thanh tỉnh, nhưng thân thể đang nóng lên, đang run rẩy, cô thậm chí không cách nào khống chế tay chân của mình, đi phản kháng cái nam nhân kia đang đè trên người cô, bết bết hơn nữa chính là, từ từ, ý thức của cô dường như cũng không giữ vững thanh tỉnh, mà là một trạng thái mê ly.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Thời gian đó Hách Tĩnh tưởng chừng mình đang trong giai đoạn mất trí nhớ, hoặc là cô không dám nhớ lại. Cô chỉ nhớ thời điểm lúc tỉnh lại, người thì yếu mềm không có lực, cả người xịch | lỏa, ngay cả đầu ngón tay cũng không có lực để nhúc nhích, chỉ còn có ý thức, cô có thể cảm nhận được người mình đang bị nam nhân nào đó ôm vào, cảm mặt của cô nhìn, nhìn thật lâu, Hách Tĩnh chỉ đành nhắm mắt lại, cô cảm thấy ánh mắt kia vô cùng chói mắt.

Anh chợt cúi đầu hôn cô, môi anh lúc tiếp xúc làm cô cảm giác có chút ngọt ngào, Hách Tĩnh liền bắt đầu giãy giụa, ửng hồng trên mặt môi vừa giảm đi nhanh chóng trở về, cô ngậm miệng thật chặt, cố gắng nghiêng đầu né tránh anh.

Đan Nhĩ Tín cố tình không buông tha cô, không chỉ có muốn hôn, còn phải hôn thật sâu, lần này, muốn để cô nằm phía trên người của mình, là anh điên rồi cô cũng điên rồi? Cô tại sao lại đi trêu chọc anh? Ngay từ bốn năm trước cô nên hiểu, anh rõ ràng là một sắc lang! hiện tại anh ngại ngùng, anh lo lắng, lại còn bị thương, cô đã cảm thấy đối với anh rất an toàn? Thật là ngu không ai bằng! Mà bây giờ cô đang bị sự ngu xuẩn của mình mà trả giá thật lớn.

Một khi tay chân được tự do, Hách Tĩnh cũng không để ý tới chuyện khác, cô vội vàng mặc quần áo vào tông cửa chạy ra, lần này Đan Nhĩ Tín không có ngăn cản cô, anh thậm chí cũng không xuống giường, mà cô cũng không có dừng khí quay đầu lại nhìn.

Sau khi ra cửa, Hách Tĩnh mới dám thở một hơi thật dài, bây giờ rất may mắn vì đang là thời gian ăn cơm tối, lúc trên đường trở về ký túc xá căn bản không gặp người nào.

Trương Anh Từ com nước xong trở lại, nghe được trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào, cảm thấy có chút buồn bực, nghĩ thầm nha đầu này làm gì lúc này đi tắm, buổi tối còn có buổi huấn luyện, đến lúc đó sẽ ra mồ hôi, giờ này đi tắm không phải sẽ vô ích sao?

Đợi đến khi Hách Tĩnh tắm xong ra ngoài, Trương Anh Từ nghi vẫn liền đứng trực tiếp ở cửa, Hách Tĩnh cố trấn định tinh thần, nhưng không cách nào khống chế trên mặt lần nữa ửng hồng, cô tận lực ổn định, không để lại dấu vết liên chuyện đề tài: "Lý đội trưởng bị thương thể như thế nào rồi, mọi chuyện thuận lợi chứ?"

Nhắc tới mục tiêu, Trương Anh Từ trong nháy mắt quên mất mới vừa rồi còn có thắc mắc, mắt liền hướng Hách Tĩnh kể lại: "Em đừng hỏi, Lý Bạch người này thật đúng là đầy nghĩa khí. Chị nói chân bị thương rồi, đưa chân đây chị giúp anh ta xoa bóp cho, anh ta nói với chị sẽ không làm chuyện đáng xấu hổ này, anh ta đường đường là một nam tử hán sẽ không để cho chị đây là một cô nương xinh đẹp chăm sóc, hơn nữa còn là một bác sĩ, căn cứ vào tương lai chúng ta sẽ là những trụ cột của quốc gia. Chị kiên trì, anh ta lại từ chối, chị rất muốn chăm sóc anh ta nên bắt buộc phải làm như vậy, cuộc sống hằng ngày của cha mẹ chị đều là trình diễn màn này nha, chị đọc sách nhiều, đương nhiên là muốn văn minh một chút, nhưng anh khách khí như vậy cũng không được, vì vậy, " nói tới chỗ này, Trương Anh Từ chợt dừng lại, mang chút cảm giác ngượng ngùng, Hách Tĩnh nhìn cảm thấy ngạc nhiên, hỏi tới: "Chị làm cái gì?" Không biết tại sao, cô có loại dự cảm xấu.

"Lúc đầu chị làm bộ như lơ đãng đáp anh ta một cước, đáp còn rất hung ác, lần này có liên quan tới tôi rồi, anh không thể từ chối nha." Trương Anh Từ đối với hành động của mình rất là đắc ý, Hách Tĩnh nghe được tròn mắt hốc mồm, ở trong lòng cô vì đồng tình với Lý Bạch mà rơi lệ, cũng vì Trương Anh Từ muốn tìm chỗ dựa mà sầu lo.

"Sau đó, Lý đội trưởng như thế nào?" lúc Hách Tĩnh hỏi, cảm thấy có chút không đành lòng.

"Em khoan hãy hỏi, anh ta không hổ là nam nhân mà chị em coi trọng, chị của em đang mặc quần trang chân mang giày, một cước kia nếu là người bình thường, không bị gãy xương cũng phải nứt xương, thật ra thì chị vốn nghĩ tới người này thấy nguy hiểm nhất định sẽ né tránh, không nghĩ tới anh ta chẳng những không có tránh, sau chỉ là nhú nhú mày, nụ cười cũng không đổi, chị quyết định, ngộ nhờ anh ta vì vậy bị tàn phế, chị sẽ phục vụ anh ta cả đời!" Trương Anh Từ mơ mộng, mình là nhân vật nữ chính trong phim tình cảm ủy mị.

Hách Tĩnh chợt có chút đau răng, mặc dù cùng Trương Anh Từ làm bạn cùng phòng về sau, cũng mang lại cho cô chút cảm giác sung sướng, nhưng mà

người chị này làm hành động của ngày hôm nay làm sao giải thích được? Đây quả thực là phá hư chuyện tốt rồi! Từ tinh thần của chị ta đến thân thể của Lý Bạch, cũng bị sự tàn ác tàn phá hư rồi, Hách Tịnh quyết định, nếu như Lý Bạch cũng có tình ý, cô sẽ cố gắng đem hai người này làm thành một đôi, dù sao gieo họa cho anh ta, mọi người trong thiên hạ sẽ được hạnh phúc, cũng là chuyện công đức vô lượng.

Nếu như Lý đội trưởng đã bị nhắm trúng, Hách Tịnh liền tính toán trong thời gian ngắn nhất phải tìm biện pháp hữu hiệu nhất để anh ta thu phục yêu nghiệt này, tránh cho chị ta lại gây họa nhân gian!

Hành động của Trương Anh Từ phần nào dời đi lực chú ý của Hách Tịnh, cô quyết làm cho chị ta không cần xấu hổ, dù sao còn sống phải vì dân trừ hại, còn nghĩ đại nghĩa diệt thân.

Buổi chiều lúc huấn luyện, Hách Tịnh cuối đầu mười phần, nghĩ hết tất cả biện pháp hành hạ cơ thể mình, muốn cơ thể mệt mỏi sẽ khiến cho tinh thần được tỉnh lọc, không nhớ lại sẽ quên mất chuyện đã xảy ra, cũng không lo lắng trong tương lai nên đối mặt như thế nào, được hay không, trước tiên chỉ cần giữ được mạng nhỏ.

Huấn luyện xong, Hách Tịnh lau mồ hôi đang muốn trở về túc xá, Lâm Sáng theo tới, gọi cô lại: "Hách Tịnh, có việc muốn cùng cô nói chuyện." Hách Tịnh trong lòng kinh ngạc, vội vàng dừng bước lại chào một cái, dùng ánh mắt len lén nhìn biểu tình của Lâm Sáng, nghĩ thầm cô ta biết được Lý Bạch bị thương, chẳng lẽ đau lòng sao? Không biết cô ta có biết hay không Trương Anh Từ lại cho thêm một cước.

"Không cần khẩn trương như vậy, " Lâm Sáng mở miệng lần nữa, "Vốn là buổi sáng họp xong buổi chiều tôi muốn tìm cô nói chuyện, nhưng vẫn không tìm được cô."

Nói đến chuyện buổi chiều, Hách Tịnh một hồi chột dạ, mặt trắng xanh liền đỏ, cũng may dưới ánh đèn ban đêm không nhìn rõ lắm, Lâm Sáng đại khái không nhìn ra, chỉ là cô nhanh chóng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Em buổi chiều ở khu vực phòng đọc sách tra tài liệu, thời điểm tra tài liệu có chút không đúng, nên núp ở phía sau giá sách không ai phát hiện được, chị cũng biết, em đọc sách nhưng rất mau quên." Hách Tịnh nói dối hạ thấp chính mình, vừa tiếp tục len lén quan sát biểu tình của Lâm Sáng, âm thầm cầu nguyện Lâm Sáng lúc tìm cô không có đi phòng đọc sách dòm ngó mọi xó xỉnh.

Cầu nguyện của cô có hiệu lực, Lâm Sáng không có vào buổi trưa tìm người, mà trực tiếp nói nguyên do: "Năm nay lĩnh đặc biệt quốc tế có cuộc so tài nên đến thành D tập huấn, quân khu chúng ta năm ngoái có người dự thi cũng giành được giải thưởng, lần này Lý Bạch được cử đi làm đại biểu, sẽ đến căn cứ huấn luyện làm hướng dẫn giao lưu, cùng nhau tiến hành tập luyện còn có người nước ngoài cùng tham gia, vì vậy lãnh đạo đội quyết định đề cử Lý Bạch cùng đi với một phiên dịch, phía trên thảo luận quyết định phải cô đi cùng."

Hách Tịnh nghe vậy ngây người ra, tất cả cẩn thận đều thu hồi, cô theo bản năng liền hỏi: "Tại sao? Em, em vừa tới mới đây có mấy tháng, rất nhiều chuyện không quen thuộc, nghiệp vụ cũng không thuần thục. . . . ."

"Cấp trên quyết định." Lâm Sáng cắt đứt lời nói của cô không có giải thích, lòng mày nhíu chung một chỗ, hơi có chút phiền não đáng và không kiên nhẫn, Hách Tịnh lại không dám mở miệng, một lúc lâu mới nghe được Lâm Sáng bổ sung: "Người nước ngoài đến giao lưu, cũng sẽ nói tiếng Anh, nhưng vì nhiều quốc gia nên họ nói tiếng Anh không tốt cho lắm, địa điểm tập huấn mặc dù sẽ trang bị thông dịch viên, nhưng những lãnh đạo cảm thấy Lý đội trưởng nên dùng người của mình sẽ tốt hơn. Vốn là đồng chí Vương thích hợp nhất, nhưng mẹ của anh ta vừa bệnh qua đời, mới xin nghỉ phép." Đồng chí Vương cũng cùng tổ phiên dịch, biết ba ngoại ngữ, lại là con trai, cho nên những lần đi công tác với lãnh đạo bình thường đều giao cho anh ta.

"Tổ trưởng chị so với em thích hợp hơn, em biết rõ đây là cuộc thi, bộ đội đặc chủng dự thi phần lớn cũng sẽ biết ngoại ngữ, hơn nữa đa phần đến từ các nước châu Âu, xem như tiếng Anh không biết, cộng thêm tiếng Pháp tiếng Đức thế nào cũng đủ rồi." Hách Tịnh kể từ khi tới đại đội A, chưa từng làm qua công việc cụ thể không nắm chắc tính tình, cô có thói quen sẽ tìm hiểu nghiên cứu qua công việc, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đi công tác lần này lại rơi trên đầu mình.

"Đây là cấp trên quyết định." Lâm Sáng lặp lại một lần nữa, không có ý định nói thêm gì, cũng định nhắc chân đi. Cô dĩ nhiên biết tại sao cấp trên quyết định như vậy, Diêm vương gia ở đại đội A, bọn họ là đội trưởng rất anh minh, đồng chí Diêm Xung Đại Đội Trưởng, từ trước đến giờ rất háo thắng chỉ có thể làm người số một chết cũng không làm người thứ hai, cấp dưới nhiều như vậy nhưng một tiêu cô nương xinh đẹp lại biết nhiều ngoại ngữ nên kéo ra ngoài khoe khoang một chút, như thế sẽ làm ông ta cảm thấy mình nổi bật chứ sao?

Diêm Xung cùng Chu Hải Phong hai người này ở đại đội A bị quân binh gọi đùa là "Đại vương" "Tiểu Vương", dưới tình huống bình thường họ cùng xử lý công việc rất công chính nghiêm minh, cũng hết sức chăm sóc cấp dưới, nhưng bọn họ có cùng chung một nhược điểm, đó chính là hư vinh đặc biệt mạnh. đại đội A ở trong nước ***** cùng bộ đội đặc chủng được ngồi ghế đầu, cũng thêm đáng và kiêu ngạo về phương diện này họ sẽ không phục, tất cả đều muốn lấn áp mọi người. Lần này Hách Tịnh được điều đi, đơn thuần là Chu Hải Phong muốn thử, thật ra thì đại đội A cần người như vậy sao? Cũng chưa chắc, người thông thạo nhiều ngoại ngữ không nhiều, nhưng toàn quân khu nếu chọn lựa người tinh thông mười ngôn ngữ cũng không khó khăn, sẽ không khổ sở từ hệ thống công an điều người, thời điểm Hách Tịnh mới vừa bị điều tới, Lâm Sáng sớm quen thuộc tính bướng bỉnh của "Nhị vương", liền biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nhưng là Lâm Sáng cũng không thể mất đi oán giận, nếu như bây giờ là một cuộc thi thăng chức, hoặc là có lợi ích thực tế gì đó, Hách Tịnh nhất định sẽ vất vả, "Nhị vương" nhất định sẽ công bằng giải quyết, nhưng đi công tác chính là làm việc bốn ba bên ngoài, sẽ không ai có ý tranh đoạt, cấp trên không chọn Lâm Sáng mà chọn người trẻ tuổi Hách Tịnh, ai cũng nói không ra cái gì.

Nhưng là không nói ra được buồn bực mới thật buồn bực, Lâm Sáng quyết định thuận theo tâm ý của mình, không muốn đối mặt người trẻ tuổi xinh đẹp này sẽ rất mất mặt.

Hách Tịnh trước đây rất thông minh cơ trí nhưng hiện tại cô phải giả bộ tăng bốc ninh bọ, hôm nay đặc biệt không có năng lực, cô chạy chậm theo, vội vàng hấp tấp chào một cái, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn vo thành một nắm: "Tổ trưởng, lâm tổ trưởng, lúc này em đi thật không thích hợp, chị xem, em ngay cả quân trang cũng chưa trang bị, đến lúc đó trong vạn người xanh biếc xuất hiện một màu lam, còn là lam hơi xám, xem ra không được tự nhiên."

Vất óc tìm mưu kế, Hách Tịnh cũng chỉ nghĩ đây là lý do rất bình thường, nói giỡn, họ làm phiên dịch giống như là ngành dịch vụ, chỉ kém không có đi theo sát bên mình, tập huấn cái gì nói ít cũng phải cả tháng, như vậy sẽ cùng Lý Bạch một nam nhân bánh bao cùng tiến cùng lui trong một thời gian dài, thanh danh của cô sẽ không còn! Lại không nói đến Trương Anh Từ sẽ xử trí cô như thế nào, Đan Nhĩ Tín, bên kia Đan Nhĩ Tín. . . . . Nghĩ đến mình thuận miệng nói một câu "Các người quyết đấu", hai người liền một thương tay một thương chân, Hách Tịnh không nhịn được lòng dựng đứng, bộc phát kiên định từ chối.

"Đại Đội Trưởng đã ra lệnh cho cán bộ hậu cần chuẩn bị quân trang cho cô rồi, " Lâm Sáng cố nén trả lời xong vấn đề của mình, sừng mặt lên lạnh giọng ngăn cản cô há mồm muốn nói: "Có vấn đề gì trực tiếp đi tìm Đại Đội Trưởng, đây là quyết định của anh ta." Nói xong bước nhanh tránh ra, không có dừng lại.

Đại Đội Trưởng có thể gặp sao? Dễ dàng thuyết phục sao? Hách Tịnh nhớ lại ngày đó Lâm Sáng tra hỏi tình hình của mình, vì quyết tâm đấu trí một cách nông cạn kia ngay lập tức liền hồi hận đến ruột đều xanh rồi, Lâm Sáng chẳng lẽ hiểu lầm cô là nóng lòng tranh giành nhiệm vụ chứ?

Hách Tịnh ôm đầu bất đắc dĩ ngửa mặt lên trời thở dài, cô dĩ nhiên biết tại sao Lâm Sáng đối với cô lạnh nhạt, không kiên nhẫn như vậy, nhưng vấn đề là, cùng nhau tranh giành, cô cần bản không muốn cùng người trong lòng của ai đó có quan hệ, chính cô bên này cũng có người để bốc hỏa đây !

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Hách Tịnh trong lòng như gặp quỷ, lúc trở về gặp được Trương Anh Từ có quan tâm thăm hỏi Lâm Sáng tìm cô để làm gì, cô dùng câu nói mang tính chất úp mở trả lời "La chuyện riêng" đây cũng là những chuyện trong quá khứ —— dù sao, nó thật đúng là chuyện riêng tư. Trương Anh Từ cũng không nghi ngờ, chỉ vô cùng ngay thẳng phóng khoáng vỗ vai Hách Tịnh: "Em yên tâm, Lâm Sáng cô ta mặc dù rất khó chịu nhưng lại làm bộ, nhưng chị nghe nói nhân phẩm chị ta cũng không tệ lắm, chuyện nhảm chán như vậy cũng sẽ không dùng công báo tư thù, ngộ nhờ chị ta có làm, nói cho chị, chị thay em xả giận!"

Hách Tịnh có chút ngạc nhiên: "chị làm cách nào thay em xả giận?"

Trương Anh Từ kêu lên một tiếng: "Em thật đúng là khi dễ chị rồi ! Nữ nhân đó, chị sẽ đi tìm cô ta tính sổ!" Mắt thấy võ trang chuẩn bị đầy đủ, Hách Tịnh vội vàng kéo chị ta lại: "Đừng, không thể nào nha, em nói là ngộ nhờ, ngộ nhờ chị ta khi dễ em thật, chị đánh thắng được chị ta sao?" Lâm Sáng chị ta cao 1,7m, là người phương bắc có dáng người to lớn, xem ra rất cao còn khỏe mạnh, so chiều cao với chị không khác biệt lắm nhưng với Hách Tịnh còn lớn hơn chút.

Cho tới bây giờ trong khi huấn luyện Trương Anh Từ đánh lộn đều là bại tướng dưới tay Hách Tịnh, mỗi lần như thế khiến Hách Tịnh hoài nghi mấy chục năm nay cô sống kiếp quân nhân có phải hay không đều là đục nước béo cò. Hơn nữa, "bà chị" Lâm Sáng từ trong miệng Trương Anh Từ, cũng chẳng qua so với chị ta lớn hơn không đến một tuổi, hai người cấp bậc đều là thiếu tá, Lâm Sáng có vẻ già dặn hơn một chút, còn là tổ trưởng, nói đến năng lực cùng tính cách Trương Anh Từ không dễ chiếm ưu thế.

Không nghĩ tới Trương Anh Từ ưỡn ngực lên: "Quân tử động khẩu không động thủ, bà chị Lâm Sáng bất quá cũng chỉ là một tổ trưởng, nhưng tên tiểu tử Đan Nhĩ Tín lại là người trực tiếp lãnh đạo chị ta, tiểu tử kia mặc dù khó ưa, nhưng cùng chị lại là đồng môn nên phải giúp chị nha, không sao thì thôi đi, trước tiên Lâm Sáng không dùng công báo tư thù, nếu có xảy ra chúng ta liền lôi kéo Đan tiểu tử về phía mình lấy đạo của người trả lại cho người, như thế nào, có phải cao kiến hay không? Biện pháp này có phải hay không rất logic?" Nói xong còn ra dáng tranh công lĩnh thưởng.

Hách Tịnh ở trong lòng đang suy nghĩ, nhưng miệng lại nói qua loa: "Cao kiến, thật sự là cao kiến, đàn chị thật uy vũ!"

"Chúng ta cũng không phải là bạn học của nhau, đừng gọi chị là đàn chị, làm cho người khác sẽ hiểu lầm chị đây là dân ngoại ngữ, chị em trừ mấy vì tính ra, ngoại ngữ gì gì đó cũng không, gọi chị là được rồi." Phản ứng Trương Anh Từ rất mau lẹ, lập tức cải chính cô, Hách Tịnh buồn bực đầu đầy hắc tuyến, thầm nghĩ mình vẫn luôn gọi chị Anh Từ, đây không phải là thuận miệng rồi sao? Thế nào, chẳng lẽ mình bôi nhọ cái gì đến sự môn của họ hay sao? mình năm đó dùng thành tích thi tốt nghiệp trung học thật tốt, để thi nhưng không đậu vào trường quân đội.

Cùng Trương Anh Từ thói lấm mồm, xấu nhất chính là thường bị tức đến run bắn cả người, tốt nhất cũng là cái này, bởi vì, chị ta có thể làm cho người khác tạm thời quên mất tất cả phiền não, Hách Tịnh nhờ điều này tránh khỏi một đêm không ngủ.

Ngày thứ hai bắt đầu, Hách Tịnh bắt đầu cụp đuôi làm người, mỗi ngày đều khiêm tốn hơn nữa, đầu đầy bụi đất chỉ sợ bị người khác níu lấy nói chuyện, đối với Đan Nhĩ Tín càng thêm tránh như tránh tà, dù sao phòng làm việc không có ở đây nó ở trên lầu, cũng dễ dàng. Cùng với cô thì ngược lại, Trương Anh Từ là xuân phong đắc ý vô cùng, nghe nói cô ấy đá một cước, khiến chân của Lý đội trưởng càng nặng hơn —— vốn chỉ quần băng nhẹ, hiện tại phải bó thạch cao rồi.

Mà Lý Bạch là người bị hại, không những không trách chị ta, còn thường mượn cớ đến hỏi han ân cần Trương Anh Từ, chị ta ta tỏ vẻ không thành tâm áy náy, còn khuyên bảo cô ấy, mang Trương Anh Từ cao hứng mỗi ngày giống như bắt nạt, lúc có thời gian chị ta thường gọi điện thoại cho người nhà,

Hách Tịnh thỉnh thoảng nghe được một chút, nội dung chủ yếu là hôn lễ cử hành ở đâu, nghe nói nội bộ của nhà họ Trương xảy ra mâu thuẫn, trước tiên tiến hành một trận chiến ác liệt.

Vào một ngày buổi sáng, Hách Tịnh phát hiện sắc mặt âm trầm chừng mấy ngày của Lâm Sảng chợt sáng sủa, mặc quân phục đi khí thế đàng hoàng, đi ngang qua bên cạnh Hách Tịnh còn dừng lại mỉm cười với cô, khiến Hách Tịnh cả kinh suýt nữa ngồi không vững té xuống ghế.

Lãnh đạo ở trước mặt thì đứng, Hách Tịnh sao không biết xấu hổ mà ngồi yên cho được, đang muốn đứng lên liền bị Lâm Sảng ấn bả vai ngồi trở lại. Hách Tịnh càng thêm kinh ngạc quên nói chuyện, nữ cường nhân này, so với Đan Nhĩ Nhã còn băng sơn hơn, không chỉ có đối với cô cười, hơn nữa còn cùng cô tứ chi tiếp xúc! Thần đâu, mau vạch trần đáp án đi, trái tim bé nhỏ của cô cảm hù dọa nha!

"Em cùng phó đội trưởng quen biết sao?" Lâm Sảng rót cuộc là Lâm Sảng, không đến hàn huyên nói chuyện khách sáo, mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề, mặc dù chị ta bây giờ nhìn có vẻ tâm tình rất tốt.

Hách Tịnh phản ứng một chút mới hiểu được người chị ta nói đến là Đan Nhĩ Tín, trong bụng liền có chút thấp thòm: "Có biết không, xem như là tương đối quen thuộc." Có thể nói không quen sao? Cũng không thân trước mặt nhau rồi!

"Vậy thì tốt, thật ra thì Đan đội trưởng mặc dù rất nghiêm túc, cộng thêm năng lực anh ta tốt, đối với công việc yêu cầu rất cao, giống như làm cho người khác rất sợ, đội của chúng ta có rất nhiều đồng chí mới đến đều sợ anh ta, nhưng kỳ thật em chỉ cần làm nhiệm vụ theo tiết tấu của anh ta, có thể mà nói chung sống với nhau không khó khăn lắm, lần này cùng anh ta đi công tác, lấy năng lực của em khẳng định không thành vấn đề." Nhìn mặt Hách Tịnh mờ mịt, Lâm Sảng vừa cười một tiếng giải thích: "Chị quên nói cho em biết, một lát văn kiện sẽ gọi xuống, bởi vì chân Lý Bạch bị thương nên rất bất tiện khi đi ra ngoài, do đó Đan Nhĩ Tín sẽ thay thế anh ta đến thành D giao lưu.

Bọn họ trước kia đã cùng nhau hợp tác, năng lực cùng thành tích đều ngang tài nhau, hơn nữa trình độ học vấn của Đan đội trưởng cao hơn, ngoại ngữ cũng không tệ, nên công việc của em sẽ ít vất vả hơn." Tâm tình tốt, Lâm Sảng giải thích càng thêm mạch lạc, thậm chí tận lực bắt đầu nói tốt cấp trên của mình, Hách Tịnh cần mỗi nghe, nghĩ thầm Lâm Sảng này nhân phẩm quả nhiên không kém, thích Lý Bạch như vậy, nói ra lời công đạo nhưng không thể hiện sự thiên vị.

Chỉ là còn đang nghe Lâm Sảng giới thiệu tình huống, trong lòng Hách Tịnh hết sức phức tạp, giống như trong lòng đang có một khối đá lớn đè xuống, cho là muốn nhẹ nhõm đi xuống, nhưng ai ngờ thỉnh thoảng lại bị cấm lên một quả chùy, rút ra cũng rút không được, nhìn cũng không nhìn được, cô dùng tất cả sự tự chủ mới có thể tạm thời không nghĩ đến sẽ cùng Đan Nhĩ Tín sống chung mấy tháng như thế nào, ngược lại hướng phía Lâm Sảng nghiêm túc thỉnh giáo nghiệp vụ gì đi cùng với khi đi công tác cần phải chú ý hạng mục công việc nào, Lâm Sảng biết gì nói đó, hai người lần đầu phát hiện bọn họ lại rất hợp ý nhau, bất kể là năng lực hay trình độ.

Phật tổ có nói, mọi chuyện sẽ tùy tâm, thật là có đạo lý a!

Lại không nghĩ chuyện sẽ tệ như vậy, trước hết, cô cần về nhà một chuyến, đi thăm mẹ Lương Thanh một chút, bởi vì đến lúc đó trong quá trình tập huấn sẽ bị gọi tập trung không có phương tiện liên lạc về nhà, nếu như mấy tháng không có tin tức, Lương Thanh bây giờ rất khó tính, Hách Tịnh nghĩ ngờ bà sẽ cho rằng cô bị mất tích.

Trước kia vào ngày nghỉ Hách Tịnh cũng sẽ ở lại cơ quan làm thêm giờ, đây là lần đầu tiên tan ca đúng giờ từ quân khu đi xe cao tốc chạy vào thành, một đường mạnh mẽ về nhà. Xuống xe đi vào chốn phồn hoa đô thị, so với trước kia mấy tháng bận rộn nhưng bây giờ cuộc sống trong quân khu lại rất bình tĩnh nhàn hạ, Hách Tịnh bất chợt có cảm giác, nghĩ đến Lương Thanh lúc trước thường chỉ trích cùng oán trách, nhìn lại bản thân mình trên người mặc áo vét cùng quần tím, Hách Tịnh quyết định không vội về nhà.

Trước tiên cô chọn tiệm cắt tóc trang trí cũng không tệ lắm, trong tiệm có một anh chàng chải kiểu tóc rất model anh ta khen tóc cô rất đẹp, tóc đen nha, vậy mà vừa khen xong sau đó chính là anh ta muốn phá hư loại tóc truyền thống này, anh ta giới thiệu đến cô kiểu tóc sẽ làm cho khuôn mặt nổi bật trong quần rừ, tóc thì nhuộm highlight nhìn sẽ có cảm giác rất thời thượng, còn nói nếu Hách Tịnh làm theo phong cách này, bất kể là đi ở đâu trong nước hay nước ngoài mọi người nhìn sẽ ngưỡng mộ, sẽ là cô gái xinh đẹp, sẽ khiến hàng trăm người quay đầu nhìn.

Mặc dù Hách Tịnh rất tin tưởng tay nghề anh ta giống như tài ăn nói rất khéo, đang tìm lời để từ chối cho lịch sự: "Tôi làm việc trong quân đội, theo quy định thì không cho nhuộm tóc." Cô không có nói mình là cảnh sát, bởi vì cảnh sát hiện nay vấn đề này không có cấm, hơn nữa Hách Tịnh lúc vừa mới tốt nghiệp ở trường cảnh sát đã có lần gặp qua một cô gái tóc nhuộm đỏ nhuộm nâu màu sắc rất kỳ dị, nhưng ban kiểm tra kỷ luật cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua, dĩ nhiên, đối lại người đó phải biết điều một chút.

Nhưng là bộ đội thì nghiêm khắc nhiều lắm, Hách Tịnh đến nay ở đại đội A chưa phát hiện có người vi phạm.

Hách Tịnh vốn tưởng rằng lời nói giống như Thượng Phương Bảo Kiềm vừa ban ra, đối phương sẽ phải lặng lẽ, không nghĩ tới anh chàng cắt tóc kia tự xưng "Bé trai" hơn ba mươi tuổi đem ánh mắt sáng lên lấy ghế ngồi xuống kể bên chuẩn bị đàm đạo, thần sắc rất là kích động: "Cô gái em là quân nhân à, em đóng quân ở đâu? Tôi trước kia từng đi lính ở Thẩm Quyển, giải ngũ đã được mười năm nhưng vẫn còn hoài niệm cuộc sống khi đó, khi đó a. . . ."

Hách Tịnh vừa liếc mái tóc màu gà vàng chóc của anh ta, vừa nghe anh ta kể "Chuyện trước kia trong doanh trại", thật lâu mới chen miệng vào: "Su phụ, không, đồng chí, chúng ta vừa cắt tóc vừa tán gẫu được không? Tôi không có thời gian."

Anh chàng cắt tóc nghe được cô nói "Đồng chí", khoe mắt kéo ra, nhưng mà vẫn là đứng lên, trong tay cầm cây kéo múa, trong miệng vẫn không quên cảm khái: "Cô nói đi tại sao năm đó tôi chưa từng gặp qua nữ binh xinh đẹp như vậy? Hiện tại làm lính so với chúng tôi năm đó có phúc khí hơn nha. . . ."

Mặt và đầu cổ Hách Tịnh đầy hắc tuyến nhưng không dám làm một cử động nhỏ nào, thật lâu mới chờ anh ta giầy vò xong, soi gương, hắc, cũng không tệ lắm, hào phóng lộ ra một tia dí dỏm, anh chàng kia thấy cô hài lòng, lập tức khoác lác: "độ cong này là sảy mà ra, tắm sẽ khôi phục lại, tôi sẽ phun điểm màu sắc lên tóc cô em, cô em yên tâm, bảo đảm không để cho cô em vi phạm nội quy, trở về tắm đi, cuối tuần này ra ngoài thể nào cũng phải xinh đẹp, nữ binh cũng là con gái, trong lòng thích sẽ thích cái đẹp ai cũng đều có chứ sao. . . . ."

Vì vậy trên đầu Hách Tịnh lại thêm vài màu sắc, cuối cùng anh ta đề nghị Hách Tịnh nên thay đổi quần áo trên người, bên cạnh chính là trung tâm thương mại nổi tiếng, anh chàng cắt tóc nhiệt tình nghe nói cô muốn đi mua quần áo, càng thêm phần khởi ném máy sảy sang một bên liền hướng ông chủ xin nghỉ, nhất định theo cô đi mua sắm

Hách Tịnh dờ khóc dờ cười, rồi lại thịnh tình khó chối, huống chi cô nghĩ người ta cũng không có ác ý, chỉ đành đáp ứng.

Hách Tịnh lâu rồi không có đi dạo trung tâm thương mại, nhìn hoa cả mắt, A Hưng, cũng chính là anh chàng cắt tóc nhiệt tình này giống như cửa hàng của mình vậy, lòng anh ta thanh tỉnh mà dẫn dắt Hách Tịnh lên lầu, đi tới trước cửa tiệm, tiệm này buôn bán đường như không thịnh vượng, bên trong tạm thời không có khách hàng, Hách Tịnh đi vào liền được nhân viên bán hàng sẵn sàng và ân cần chiêu đãi.

"Vừa nhìn thấy em đã cảm thấy em đặc biệt thích hợp với quần áo ở đây rồi, " A Hưng tiến lên phía trước từng cái từng cái từ từ chọn lựa, Hách Tịnh quan sát những mẫu treo ở trước cửa, đây là tiếng Pháp, nhưng không có nghe nói qua nhãn hiệu này, tiện tay cầm một bộ nhìn niêm giá, không nhìn được chân mày khẽ nhíu lại, cô mua quần áo cho mình giá tiền chưa bao giờ vượt qua ba con số, này tới năm con số, hiện tại làm thợ cắt tóc để kiếm tiền như vậy sao? Tầm mắt cao như vậy!

Vừa muốn mở miệng gọi A Hưng lại, lại thấy anh ta hào hứng dẫn theo nhân viên bán hàng đi tới, nhận lấy trên tay người kia hai bộ quần áo, thúc giục cô: "Nhanh đi thử đi, em mặc vào khẳng định sẽ làm kinh ngạc khắp thành phố."

Hách Tịnh muốn cự tuyệt, đang suy nghĩ nên như thế nào, nhân viên bán hàng trước mỉm cười sau mở miệng: "Không sao đâu chị, ít nhìn thấy được người nào thích hợp với quần áo của cửa hàng chúng tôi, vóc dáng chị đẹp như vậy, thử cho chúng tôi nhìn một chút cũng không sao, có mua hay không cũng không có gì."

Hách Tịnh trong lòng cảm thán, quần áo trong cửa tiệm này rõ ràng là hàng cao cấp, nhìn một chút tư cách của nhân viên bán hàng, tài ăn nói này, muốn làm cái gì cũng không thể thành công! Nói được cái gì bây giờ, Hách Tịnh cũng mất lý do từ chối, chỉ đành phải nhận lấy quần áo đi vào phòng thử.

Quần áo vô cùng vừa người, đây là cảm giác đầu tiên khi Hách Tịnh mặc vào, chờ ra khỏi phòng thử quần áo soi gương, cô càng thêm có chút sững sờ, đây thật là cô sao? Tại sao thay đổi kiểu tóc thay quần áo khác, cả người khí chất liền thay đổi hoàn toàn vậy?

Bên kia a Hưng đã hưng phấn vây quanh cô lộn xộn, "Tôi đã nói rồi! Tôi đã nói rồi! Em gái, em mặc đồ này có thể đi thi hoa hậu được rồi đây! Ai chà, không đúng, em có thể làm hoa khôi quân đội cũng còn được nha! Cho dù ở đoàn văn công những thứ kia ca hát khiêu vũ, người nào cũng so ra kém xa em a!"

Hách Tịnh bị anh ta khen có chút thẹn thùng, mặc dù nhìn quần áo trên người rất xinh đẹp, cũng rất thích, nhưng quyết định đi đổi lại, cô từ chối đề nghị của a Hưng muốn cho cô mượn tiền, nhìn anh ta trong mắt chứa nhiều thương tiếc cũng hướng lòng biết ơn cùng áy náy đến nhân viên bán hàng, trong thẻ của cô tiền lương có hơn nửa năm, dùng toàn bộ để mua hết quần áo để mặc cũng không phải là không thể, nhưng Hách Tịnh cảm thấy không có cần thiết, cô mặc mấy bộ quần áo quần phục hằng ngày cũng rất xinh đẹp rồi, điều này cô rất tự tin.

Vừa muốn đi về phía phòng thử quần áo, sau lưng một âm thanh trong trẻo truyền đến: "Đừng có đổi, bộ này rất thích hợp em, ***** tính tiền gì chưa."

Hách Tịnh nhanh chóng quay đầu lại, thấy khuôn mặt quen thuộc dị thường, hơi sững sờ, mở trừng hai mắt mới mở miệng: "Anh Nhĩ Nhã, sao anh ở đây?" Một giây kế tiếp liền nhìn đến cô gái bên cạnh anh, lộ ra nụ cười nghịch ngợm: "dẫn bạn gái đi dạo phố?"

Đan Nhĩ Nhã, lắc lắc đầu nói: "Tô Ti Hoàng, đây là bạn học ở nước ngoài với anh, quốc tịch Mỹ gốc Hoa, lần đầu tiên tới Trung Quốc, anh đảm nhận làm hướng dẫn viên."

Cô gái được gọi là Tô Ti Hoàng chợt ồ ào: "Nói như vậy nghe thật xa lạ, Nhĩ Nhã anh thật không hổ danh là băng sơn, cô gái này là ai?" cũng dùng tiếng Anh, cô tiếp lời giải thích: "Tôi có thể nghe hiểu tiếng Hoa, nhưng sẽ không nói."

Hách Tịnh gật đầu một cái bày tỏ hiểu, dùng Anh ngữ trả lời cô ta: "Em là em gái của anh Nhĩ Nhã, thật hân hạnh được gặp chị, anh của em mặc dù trong lòng rất tốt, nhưng luôn luôn chính là chỗ này nhìn lạnh như núi băng, ở cùng với anh phải rất khoan dung."

Hách Tịnh không giống với Đan Nhĩ Nhã nhiệt tình khách lễ Tô Ti Hoàng, hai người rất nhanh trò chuyện với nhau, Đan Nhĩ Nhã ngược lại bị gạt sang một bên, nhưng mà anh ta dường như không để ý chút nào, cảm hóa đơn hướng quầy tính tiền, Hách Tịnh mắt tình nhìn thấy vội vàng tiến lên một bước ngăn cản: "Không cần, anh Nhĩ Nhã, bộ quần áo này em không mua."

"Mặc vào rất đẹp, tại sao không mua?" Đan Nhĩ Nhã mặt vẫn không chút thay đổi, động tác cũng không tính dừng lại, Hách Tịnh liếc nhìn Tô Ti Hoàng, nghĩ thầm lúc này em mà nói quá đắt có phải hay không có chút mất mặt, dù sao người trả tiền cũng không phải là mình, vừa muốn mở miệng, Tô Ti Hoàng trước bật cười: "Nhã, em gái anh thật tốt, vẫn còn vì anh mà tiết kiệm tiền." Rồi hướng Hách Tịnh nói "Em đừng tiết kiệm giúp anh ta, em không biết anh ta làm công việc gì đâu, tiền trợ cấp công việc của anh ta nhiều cỡ nào, bạn học chung với chúng tôi còn ghen tỵ muốn chết." Tiếp liền bô bô giới thiệu lịch sử Đan Nhĩ Nhã gia nhập liên minh văn phòng luật lâu cỡ nào, công việc huy hoàng cỡ nào, tại thị trường Trung Quốc tiền đồ còn tiến xa hơn nữa, bên trong còn xen lẫn rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành, cũng may Hách Tịnh vì đã từng làm hội nghị mà biết được hai ngôn ngữ Anh Pháp nên từ ngữ chuyên ngành kiến trúc, nếu nói không sợ thì không đúng nhưng nghe cũng hơi khó hiểu.

Tô Ti Hoàng nói chuyện sau cũng rất kinh ngạc vì tiếng anh của Hách Tịnh quá tốt, văn phong lưu loát, cô không nhận được kinh ngạc hỏi: "Em từng đi du học sao?"

Hách Tịnh lắc đầu phủ nhận, đến nay cô còn chưa có đi nước ngoài nha, Tô Ti Hoàng càng thêm kinh ngạc, cảm thán hiện tại giáo dục tại Trung Quốc mọi người dân đều nói được tiếng Anh, còn nói: "Đến Trung Quốc thật rất dễ dàng, dùng xe nhân viên quản lý cũng nghe hiểu được tiếng Anh, còn có nhân viên bán hàng, nhân viên tiệm cơm, như vậy xem ra, nếu ở Trung Quốc không giỏi tiếng Anh, sẽ rất khó tìm việc làm!" Hách Tịnh nhìn cô mắt đen da vàng, nhìn lại một chút tóc thì nhuộm, không biết tại sao bởi vì chị ta mở miệng ra một tiếng đều "người Trung Quốc" cảm thấy có chút không thoải mái, há mồm liền nói một câu: "Il y a une infinite de choses qu'on ne fait bien que lorsqu'on les fait par necessite"

Thấy Tô Ti Hoàng sững sờ, Hách Tịnh liền mỉm cười một cái tiếp tục nói tiếng Anh: "Chỉ có vạn bất đắc dĩ thì chúng tôi mới có thể làm tốt hơn rất nhiều chuyện (ý tứ của câu tiếng Pháp ở trên). Hiện tại chúng tôi học tiếng Anh là bởi vì nước chúng ta đang hội nhập cần sử dụng nó, hiện nay trên thế giới có rất nhiều quốc gia cũng sử dụng tiếng Anh, trên thế giới này biết nhiều ngôn ngữ sẽ có lợi, nhưng nó cũng chỉ là công cụ giúp cho chúng ta khi cần có thể sử dụng, đồng nghĩa, em tin rằng tương lai không xa, khi quốc gia của chúng ta lớn mạnh thì sẽ có nhiều người học tiếng Hoa, mặc dù đây là ngôn ngữ tương đối khó học nhất trên thế giới."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Đan Nhĩ Nhã trả tiền cho hóa đơn xong khi quay trở lại, thấy bầu không khí nói chuyện của hai cô gái có chút khách sáo, cũng không hỏi nhiều, đứng bên cạnh Hách Tịnh hỏi Tô Ti Hoàng: "Mới vừa nhận được điện thoại, đợi chút nữa chúng ta cùng nhau về nhà, trước tiên tôi đưa bạn về?"

Tô Ti Hoàng liếc nhìn Hách Tịnh, lắc đầu nói: "Không cần, khách sạn ngay ở bên cạnh, tôi đi dạo một chút. Đứng rồi, hôm nào có thời gian tôi muốn đến thăm nhà anh như thế nào? tôi không có xe?"

Đan Nhĩ Nhã dừng một chút, nói: "Không có xe." Một lời nói ra, không chỉ có nụ cười trên mặt Tô Ti Hoàng cứng lại, Hách Tịnh cũng mở to hai mắt nhìn chăm chăm anh ta —— này, cũng quá thẳng thắn đi!

Đan Nhĩ Nhã cũng không ngại mà giải thích: "Tôi thường không có ở nhà, có chuyện gì hay là hẹn gặp bên ngoài thôi."

Nghe được lời giải thích sắc mặt Tô Ti Hoàng dễ nhìn một chút, cô đảo mắt nói: "Ai nói tôi nhất định phải gặp anh, tôi tìm em gái anh không được sao?" Nói xong xông đến Hách Tịnh thân thiết nháy mắt mấy cái, Hách Tịnh nghĩ thầm hai chúng ta không thân thiết chỉ tìm tôi làm gì, lúc này Đan Nhĩ Nhã thay cô từ chối: "Cô ấy hiếm khi có ở nhà." Cũng không giải thích nhiều hơn nữa.

Đến lúc này, bị mấy người nói tiếng Anh huyền thuyên làm cho mờ mịt a Hưng mới tìm được cơ hội chen miệng: "Em gái, còn chưa có nói cho tôi biết em ở bộ đội nào đây, chỗ ở có gần đây không? Cho tôi số điện thoại đi." Đối với Hách Tịnh nói chuyện, ánh mắt lại càng không ngừng quan sát Đan Nhĩ Nhã, Đan Nhĩ Nhã phát giác được đem mặt lạnh nhìn anh ta một cái, a Hưng vội vàng quay đầu lại, nhận lấy tờ giấy Hách Tịnh đưa tới, cũng nghe cô nói: "Địa chỉ của quân khu rất bất tiện, điện thoại di động cũng ít khi mở máy, nếu có việc hãy viết thư cho em, em sẽ thường xuyên kiểm tra."

A Hưng tuy có chút tiếc nuối, cũng chỉ có thể thôi, lúc này điện thoại vang lên, người trong tiệm gọi anh ta nhanh đi về, có một khách quen cũ không thể không có anh ta làm cho, a Hưng sau khi tạm biệt còn cẩn thận mỗi bước đi quay người lại nhìn, nhìn thấy Đan Nhĩ Nhã bộc phát cau mày, bắt mắt đối với Hách Tịnh nói: "Sao lại đi ra ngoài cùng người xa lạ?"

Lời nói này quá dài, giải thích phiền toái, Hách Tịnh cười một tiếng, cô biết Đan Nhĩ Nhã sẽ không nín lấy không buông, nhưng lúc này nín lấy không buông lại là người khác, Tô Ti Hoàng vô cùng khoa trương giọng kinh ngạc hỏi Hách Tịnh: "Em là quân nhân? Địa chỉ còn giữ bí mật, ngoại ngữ lại tốt như vậy, đáng đáp xinh đẹp như thế, em không phải là gián điệp chứ!" Sau khi nói xong dường như mới ý thức mình lỡ lời, vội vàng giảm thấp thanh âm nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chị không phải có ý lớn tiếng như vậy."

Hách Tịnh đối với vị này ***** đã hết ý kiến, cô nhìn mắt Đan Nhĩ Nhã, trán của anh gân xanh khề co rúm, hướng về phía Tô Ti Hoàng nghiêm mặt nói: "Đầu óc tốt, đáng đáp xinh đẹp, người nhà của chúng tôi đều như vậy, bạn xem tôi giống như gián điệp sao?"

Hách Tịnh không thể nhận được, hi hi một tiếng bật cười, Tô Ti Hoàng cũng cười, chỉ là có chút lúng túng, cô lại hướng Hách Tịnh nói tiếng xin lỗi, liền tro mắt nhìn hai người sánh vai rồi đi.

Hách Tịnh liếc nhìn người bên cạnh Đan Nhĩ Nhã, áo sơ mi màu xám nhạt, quần thì màu xám tro, đối với nhãn hiệu quần áo có chút hiểu biết, biết chúng nó cũng xuất xứ từ Anh quốc Luân Đôn, cộng thêm trên cổ tay là đồng hồ Thụy Sĩ, dưới chân giày da bóng loáng, mười phần là hình tượng tình anh, rất hợp với thân phận, gọn gàng sạch sẽ, và lại nghiêm trang, đúng là Đan Nhĩ Nhã làm cho người ta có cảm giác. Chính bản thân vừa mới mua bộ trang phục rất phù hợp đứng ở bên cạnh anh nhìn hài hòa cân đối, nếu như đổi thành áo vét tông cùng quần tím, khẳng định bất ngờ. Hách Tịnh không khỏi nhớ tới một người từ đó cho tới bây giờ lúc nào cũng mặc quân phục xanh biếc, trừ lần đầu tiên vô tình gặp được, dường như mình ở trước mặt anh ta lúc nào cũng mặc đồng phục, nghĩ đến anh, lòng của Hách Tịnh giống như bị nín lấy, nói không ra là cảm giác gì, nhưng khẳng định rất khoái trá, cô theo bản

năng liền ưỡn thẳng sống lưng, không nhin được nghiêng đầu liếc nhìn người mà có gương mặt giống nhau như đúc, Đan Nhĩ Nhã cũng quay mặt nhìn cô, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Hách Tĩnh có chút khản trương, vội vàng mở miệng nói chuyện: "Mẹ em cùng chú Đan, dạo gần đây có khỏe không."

Đan Nhĩ Nhã nhìn cô một cái, gật đầu: "Rất tốt."

"Việc đó, anh ở trong nước hay ra nước ngoài công tác?" Nghe giọng điệu của Tô Ti Hoàng, trụ sở công việc chắc là ở nước ngoài.

"Ở trong nước, khi cần sẽ đi công tác ở nước ngoài."

"Cũng không tệ, chú Đan đã lớn tuổi, sẽ hi vọng anh có thể ở bên cạnh chú." Hách Tĩnh tiếp tục không nói chuyện nhảm nữa, cho đến khi Đan Nhĩ Nhã khởi động xe, mới hoàn toàn im miệng.

Về đến nhà đã hơn tám giờ, chỉ là cơm tối ở nhà họ Đan từ trước đến giờ rất trễ, sau khi vào nhà liền nghe Lương Thanh bảo thím Trương dọn cơm, nhìn thấy Đan Nhĩ Nhã cùng Hách Tĩnh xuất hiện sững sờ một chút, suýt nữa đem chén cơm trong tay làm rớt, phục hồi lại tinh thần mới cười nói: "Hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao, cũng muốn mua quần áo mới rồi, còn uống tóc nữa?"

"Tóc không có uống, màu sắc cũng chỉ là phun lên đi tắm liền biến mất, mẹ không phải không biết quy định của đơn vị chứ, về phần quần áo, do lúc đi dạo phố ngẫu nhiên gặp được anh Nhĩ Nhã cùng bạn gái của anh, anh Nhĩ Nhã liền trả tiền, nó rất mắc, khoảng nửa năm tiền lương của con!" Quay đầu lại đang tính lấy tiền trả lại cho anh, hiện tại nếu con lòi kéo trong cửa hàng nhìn sẽ rất khó coi, anh Đan Nhĩ Nhã cũng sẽ không muốn như vậy.

Giây vò một buổi chiều, Hách Tĩnh bụng sớm đói meo kêu vang, nghe thấy hương vị thức ăn đã bắt động, vừa muốn đi rửa tay, quét mắt qua một cái thấy trong phòng khách phía trước trên ghế sa lon đứng lên hai người, một người là Đan Dũng, người còn lại là con trai của Đan Dũng —— đương nhiên là một người khác, giờ phút này trước mặt đề lộ ra ánh mắt lạnh nhìn tới cô, Hách Tĩnh kinh ngạc miệng há thành hình chữ O, theo bản năng liền hỏi: "Làm sao anh ở đây?"

Đan Nhĩ Tín còn chưa kịp mở miệng, Lương Thanh tiến lên phía trước, một cái tát vỗ vào lưng Hách Tĩnh, giống quả tạ rơi nhẹ, trách cứ dường như nói: "con nói cái gì thế, nơi này cũng là nhà của Nhĩ Tín, anh con trở lại không phải rất bình thường sao?"

Đan Dũng ôn hòa cười: "Cũng là Nhĩ Tín lâu rồi không có về nhà, Tịnh Tịnh gặp anh chưa? Chưa từng gặp qua cũng không sao, dù sao cũng rất giống Nhĩ Nhã."

Hách Tĩnh ha ha cười khan, coi như là đón nhận sự hài hước của cha dượng, trong miệng lại nói: "Làm sao mà biết, giống nhau quá." Hiện tại cổ họng Đan Nhĩ Tín nghẹn lại rồi, chỉ cần vừa mở miệng liền bị hãm lại, coi như trước đó, Hách Tĩnh cũng sẽ không nhìn nhận vấn đề. Chỉ là thời điểm lựa chọn trả lời vấn đề của Đan Dũng, cô quyết định nói ra quen biết hay không điều này cô trao quyền lựa chọn cho Đan Nhĩ Tín.

Nhìn mặt Đan Nhĩ Tín giống như ai thiếu nợ anh tám trăm vạn, trừng mắt không nói lời nào. Nói Đan Nhĩ Nhã là băng sơn, chỉ vì mặt anh thường không thay đổi, cho nên thoát nhìn rất lạnh, nhưng ở mức độ tương tự như gương mặt này, ở Đan Nhĩ Tín liền thẳng cấp một bậc, mặt anh không phải là không có biểu cảm, mà là vẻ mặt quá khó coi, giống như bất cứ lúc nào cũng muốn nổi giận, đã lâu không gặp, Đan Nhĩ Nhã hướng em trai mình gật đầu một cái, muốn nói chuyện, thế nhưng ánh mắt nó lại tránh đi, không có đáp lại chút nào, đối với lời chào mời nhiệt tình của Lương Thanh càng không thêm để ý, số lần nhìn chằm chằm Hách Tĩnh lại hơi nhiều, chỉ là ánh mắt kia nhìn thấy thế nào cũng không lương thiện.

Vậy mà Đan Nhĩ Tín lạnh lùng cùng vô lễ không để mọi người vào trong mắt, giống như rất bình thường, không có ai chú ý. Lương Thanh nhiệt tình mời mọi người cùng ăn cơm, chỉ là nhiệt tình có điểm quá đáng, có vẻ giả dối; Đan Dũng hòa ái quan tâm đến mấy đứa con, chỉ là lời nói cũng có chút khác thường; Đan Nhĩ Nhã trước sau như một mặt lạnh, ánh mắt so với thường ngày có vẻ mơ hồ. Về phần Hách Tĩnh, giống như đứng trên đồng lửa, cô cảm thấy cho dù mình vui đầu vào ăn cơm, cũng có hai ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, giống như muốn đem đỉnh đầu cô đốt ra thành tro bụi, Hách Tĩnh trong lòng âm thầm rên rĩ: anh thật ngu xuẩn, không thể bình thường được sao? Chỉ sợ người khác không biết hai ta có chuyện gì hả!

Vì vậy bản thân ôm một bụng tâm sự ăn cơm, ăn không biết ngon là điều tất nhiên, đoán chừng người ăn vui vẻ nhất chỉ có thím Trương, cô ăn xong rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc, lúc này mọi người đều cùng một chỗ vì vậy cô quyết định sẽ ở phòng khách chiến đấu.

Nên nói vẫn phải là nói, dù sao lần này trở lại là có nhiệm vụ, Hách Tĩnh ở trong tay thím Trương bung lên đĩa trái cây sau đó ghim miếng lê, vừa ăn vừa hướng Lương Thanh lên tiếng: "mẹ, con phải đi công tác một chuyến, đại khái đi tới mấy tháng, trong thời gian này không thể liên lạc được, nếu có cơ hội con sẽ gọi điện thoại về nhà." Nghĩ bản thân chủ động liên lạc bà sẽ không khó chịu.

Lương Thanh nghe xong, đem miếng trái cây mới vừa cầm trong tay hướng trong đĩa ném một cái mặt liền biến sắc, lại bị Đan Dũng vượt lên trước trấn an: "Đừng nóng vội, công việc nhà, đi công tác là chuyện thường xảy ra, làm việc gì cũng đều như vậy."

Lương Thanh tận lực nhỏ giọng, nhưng vẫn là rất tức giận: "Có thể giống nhau sao? Bình thường đi công tác sao không gọi điện thoại được? Còn giữ bí mật, không thể nói đi đâu phải không?" Câu nói kế tiếp còn lại hướng về phía Hách Tĩnh rống.

Thấy Hách Tĩnh bắt đầu đi lại khiếp đảm gật đầu, Lương Thanh nước mắt nhanh chóng bùng lên, vừa muốn nổi đóa lần nữa, Đan Nhĩ Tín chột mở miệng, cổ họng của anh mặc dù khản khàn, nhưng mang mười phần lực xuyên thấu cùng kinh sợ, đối tượng nói chuyện của anh lại là Lương Thanh: "Cô ấy cùng tôi đi công tác, không có gì nguy hiểm." Mặc dù giọng nói kia giống như là đang nói "Cô ấy sẽ cùng tôi đi giết người." Có thể nói ra những lời nói mang tính chất trấn an này.

Nhưng lời trấn an này vừa nói ra, mọi người tuy hơi ngu ngơ, nhưng Hách Tĩnh trước hết tinh thần tỉnh ra, không nhin được nghĩ thầm nhắm mắt lại ôm đầu sẽ gặp trở ngại đây —— sớm không nói muộn không nói không phải là để đến lúc này nói, cái gì là trấn an nha, rõ ràng là khiêu khích!

Quả nhiên Lương Thanh trước hết gây khó dễ: "Các con bây giờ đang làm cùng một đơn vị hả?" Thấy Đan Nhĩ Tín vẫn mặt lạnh, liền quay đầu chất vấn khi dễ chính là con người kia: "Con trước kia sao không nói qua?"

Hách Tĩnh ha ha cười lẫn lộn: "Mẹ cũng không có hỏi đấy thôi."

Lương Thanh ghen lời, còn muốn nói tiếp cái gì, Đan Dững chợt cầm tay của bà, ngược lại mở miệng nói trước: "Thật là không có nghĩ đến, như vậy cũng tốt, Nhĩ Tín con nhớ chăm sóc em gái một chút."

Đan Nhĩ Tín nhìn cha một cái, không có đáp ứng, nhưng cũng không có phản đối. Đan Nhĩ Nhã lúc này mới phản ứng được, anh chợt mở miệng hỏi: "Các em cùng đi xa nhà, là hợp tác sao?"

Cái gì gọi là sắc bén, đây mới thật sự là sắc bén! Hách Tĩnh đối mặt với lời nói trúng tim đen của Đan Nhĩ Nhã dường như muốn khóc lóc nước mắt, cái vấn đề này cô không thể đợi Đan Nhĩ Tín trả lời, vì muốn không làm hao phí thức ăn, nên giành nói: "Anh Nhĩ Tín rất lợi hại, anh đại diện cho toàn quân khu đi giao lưu chỉ đạo, em chỉ có tác dụng nhỏ nhoi, chỉ phụ trách phiên dịch thôi, vì có rất nhiều người đến từ các quốc gia khác nhau trên thế giới, tất cả mọi người diễn tập chung một chỗ trao đổi học tập, nên rất náo nhiệt." vấn đề trọng điểm Hách Tĩnh nói rất mờ nhạt, chỉ là trong lòng cô biết điều này tối đa cũng chỉ có thể lừa gạt tâm tình kích động của Lương Thanh, không thể che dấu được nội tình bên trong trước mặt cha con ông Đan, cô còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy, cũng may, cần che dấu cũng chỉ có Lương Thanh mà thôi.

Quả nhiên, Lương Thanh không có truy cứu nữa, cô bắt đầu dò hỏi bọn họ đi công tác ở đâu hoàn cảnh khí hậu thế nào, muốn biết để chuẩn bị quần áo, thực phẩm gì, còn muốn biết có người quen hay không để liên lạc trước hỏi thăm tình hình ở đó trước khi đến.

Hách Tĩnh chạy theo suy nghĩ cùng quan tâm của bà, ngoài ra cũng tránh né tất cả loại thăm hỏi quan sát của Đan Nhĩ Nhã giống như hiểu biết cái gì đó, cùng với ánh mắt bao trùm áp lực của Đan Nhĩ Tín, lúc này không thể chịu nổi quyết tâm dứt khoát đứng dậy, nói lời tạm biệt trước: "Hôm nay mệt quá, con muốn nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi ra ngoài mua đồ."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Đây không phải lần đầu tiên Hách Tĩnh ngủ lại nhà họ Đan, nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu không được tự nhiên. Giờ đây cô cùng với Đan Nhĩ Tín ở chung dưới một mái nhà, chuyện như vậy nghĩ làm sao đây, nhất là chuyện đã xảy ra vào buổi chiều ngày hôm đó.

Có lẽ là lúng túng, có lẽ thiếu cơ hội, nhưng sau đó Đan Nhĩ Tín cũng không có đi tìm cô, chuyện ngày hôm đó giống như một giấc mộng, một chút cũng không để lại dấu vết. Mỗi khi nhớ lại Hách Tĩnh càng căm ghét tại sao mình có trí nhớ quá tốt, bởi vì tất cả mọi cảnh tượng đều ở đây ở trong đầu cô.

Bởi vì Đan Dững có chức vụ rất lớn, cho nên nhà của họ Đan hết sức rộng rãi, trong nhà mỗi người đều có phòng riêng, cho dù bình thường Đan Nhĩ Tín không về nhà, nhưng phòng của anh ta vẫn được quét dọn sạch sẽ, hơn nữa, phòng của anh đang ở sát vách phòng cô, nghĩ đến điểm này thôi, Hách Tĩnh muốn phát điên rồi, cô vui đầu vào trong chăn, bắt buộc bản thân đếm cừu, cầu mong sớm đi vào giấc ngủ.

Khi bấy giờ lớn mạnh đến mấy ngàn mấy vạn con thì Hách Tĩnh rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng muốn ngủ, đang chuẩn bị chìm vào mộng đẹp, chợt có giật mình ngồi dậy, cổ cứng ngắc từ từ nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, dưới ánh sáng đèn ngủ hơi yếu nhưng cũng khiến cho bóng dáng người nào đó bên cạnh hiện ra, đôi con ngươi trong bóng tối đang nhìn chăm chú vào cô.

Mồ hôi lạnh toàn thân toát ra dọa Hách Tĩnh muốn bẻ mật gần chết giống như theo bản năng sẽ há miệng thét chói tai, lại thấy bóng người như mèo rừng khỏe mạnh tiến về phía trước nhảy lên, cả người cô đều bị giữ chặt, mà tiếng thét chói tai kia hoàn toàn nằm lại trong cổ họng.

Bởi vì khoảng cách rất gần nên nhìn thấy rõ diện mạo của người nào đó, cũng không phải kẻ trộm vào nhà, Hách Tĩnh mới từ từ thả lỏng nhịp tim cùng hô hấp, không cần phí sức ra hiệu để anh buông lỏng cánh tay, qua hồi lâu, đối phương mới làm theo, chỉ là cả người Hách Tĩnh còn đang bị anh ôm lấy.

"Đan Nhĩ Tín, rốt cuộc anh muốn làm cái gì, điên rồi sao?" Hách Tĩnh đề thấp thanh âm lên án anh, phòng của cô ở lầu hai, bên cạnh là phòng của Đan Nhĩ Tín, hiện tại anh đang ở đây, khẳng định là to cũng vô ích, cũng không cần lo lắng tai vách mạch rừng, nhưng phòng Đan Nhĩ Nhã cũng ở lầu hai, tranh cãi là hết âm ỉ vẫn rất nguy hiểm.

"Tại sao em lại khẳng định là tôi? Tôi còn chưa mở miệng nói chuyện." Anh thậm chí còn không có mặc quần trang, trên người mặc quần áo ở nhà giống như Đan Nhĩ Nhã, số lần anh ở nhà rất ít, quần áo này nói không chừng là của Đan Nhĩ Nhã.

"Anh Nhĩ Nhã sẽ không nửa đêm xuất hiện ở phòng tôi, chúng tôi lại không có gian | tình." Hách Tĩnh không nhịn được liếc mắt, nói những lời lẽ này không ra dáng một thực nữ đoan trang nên làm.

Chính là câu này, khiến sức nặng đang đè ở trên người cô trong nháy mắt giảm đi ít nhiều, trong tối, cô có thể cảm nhận được tâm tình vui vẻ của anh,

anh nghiêng người lật đề cô xuống, nằm ở trên người cô, dùng một cánh tay chống đỡ cằm lấy mặt, ở trong bóng tối chăm chú nhìn cô.

"Nói như vậy, hai chúng ta có gian | tình sao?" Giọng nói quả nhiên nhẹ nhàng hơn.

Nói nhảm! Anh nha nằm cũng nằm trên giường tôi rồi, còn có thể nói hai chúng ta rất thuần khiết trong sạch, đắp chăn bông tinh khiết nói chuyện phiếm sao! tôi tin, người khác sẽ tin sao? Nhưng trong tình cảnh này, Hách Tịnh không dám chọc giận anh, chỉ có thể tận lực co rút thân thể lại nói sang chuyện khác: "Làm sao anh vào được?" Cô rõ ràng kiểm tra xong cửa sổ, cửa chính cũng khóa lại rồi. Thấy Đan Nhĩ Tín trầm mặc không nói, Hách Tịnh lại nắn mình đầu heo, sao không nghĩ lưu manh này làm cách nào vào được, người ta làm nghề gì hả và lại còn hợp pháp ở trong này mở khóa dù có cướp của giết người nha, cánh cửa này chỉ là chuyện nhỏ, không chừng anh ta cho rằng cửa không có khóa, trình độ của chương ngại này không đáng kể, nếu nói phòng quân tử không phòng tiểu nhân, dĩ nhiên, Đan Nhĩ Tín tuyệt đối không phải quân tử.

"Quần áo bao nhiêu tiền? Tôi trả lại cho." Trầm mặc hồi lâu, Đan Nhĩ Tín chợt nói một câu, làm Hách Tịnh sợ tới mức hồn vía lên mây, cô vội vàng nói: "Đừng, anh trả lại tiền anh ấy sẽ nghĩ như thế nào nha!" Chỉ sợ anh lại trừng phạt, vội vàng nói: "Tự tôi sẽ trả, hai người là anh em tự nhiên làm ra loại chuyện này à?" Hách Tịnh thậm chí còn tưởng tượng ra phản ứng của Đan Nhĩ Nhã lúc nhận được tiền của Đan Nhĩ Tín đưa, chỉ có thể là —— không giải thích được, nhưng nghĩ đến ánh mắt nhìn xuyên thấu nội tâm của Đan Nhĩ Nhã, cô không dám xác định, tóm lại, chuyện này khẳng định không thể để cho nó xảy ra!

"Về sau nghĩ muốn làm cái gì, bất kể là quần áo thì đừng, nói cho tôi biết, tôi mua cho em."

Làm sao, đây là muốn ***** cô làm gì, cô Hách Tịnh sinh trưởng trong gia đình lễ giáo ở Trung Quốc, tướng mạo đoan chính, chẳng lẽ vì mấy bộ quần áo mà bán thân hay sao? Hách Tịnh đột nhiên ngồi dậy, hung hăng nhìn chăm chăm nam nhân bên cạnh, người này cũng nhanh chóng ngồi dậy, cùng cô ở trong tối mắt to trừng mắt nhỏ.

"Đan Nhĩ Tín, lương quân nhân của anh tháng bao nhiêu tiền?" Hách Tịnh tận lực tỉnh táo hỏi.

"Không biết, nghe nói có tiền trợ cấp, tăng lên đại khái hơn một vạn tệ, em hỏi cái này làm gì?" Đan Nhĩ Tín theo bản năng trả lời cô, một lát sau phản ứng kịp"em chê tôi nghèo?" không khí trong phòng mật độ, lại tăng lên.

Hách Tịnh ở trong tối liếc mắt, sau đó mới tận lực dùng giọng hòa hoãn nói: " tiền lương của tôi chưa bằng một phần ba của anh, làm sao tôi dám chê anh nghèo?" Nói thật, lương nhân viên công vụ ở thành B cũng quá mất mặt đi, còn không bằng nếu cô làm phiên dịch một ngày bên ngoài sẽ kiếm được rất nhiều tiền, cũng thật may là dự vọng vật chất của cô không cao, bình thường cũng không cần tiêu tiền, tất cả chi phí sử dụng đều ở đơn vị ký túc xá, ăn cơm thì ăn ở căn tin, cuộc sống nhu cầu của cô căn bản đều được giải quyết, con đường thực tế hiện tại rất ổn định.

Về phần Đan Nhĩ Tín, sinh ra trong một gia đình như vậy, mười mấy tuổi đến học trường quân đội, Hách Tịnh hoài nghi anh ngay cả khái niệm tiền bạc cũng không có, anh căn bản không biết mình cụ thể thu được bao nhiêu, dự kiến đều không biết.

"Vậy nên em hỏi tôi thu vào bao nhiêu, sợ tôi mua không nổi?" Đan Nhĩ Tín giọng nói vẫn không lương thiện, mắt thích ứng ánh sáng âm đạm, Hách Tịnh có thể nhìn thấy rõ ràng sự tức giận trên mặt của anh, nhưng có chút vấn đề liên quan đến tính nguyên tắc, cô cảm thấy sớm nên nói cho rõ ràng: "Anh dĩ nhiên mua được, thật ra thì thị tôi cũng mua được, nếu như mà tôi theo đuổi những thứ này, như vậy không cần thiết phải làm lính hoặc làm cảnh sát, mỗi người đều có cuộc sống của mình, chúng ta tại sao lại để ý đến những thứ này đây?"

Đan Nhĩ Tín yên lặng nhìn cô một lát, chợt đem mình ngã lại trên giường, nửa ngày mới nói một câu: "Vậy ngày mai tôi đưa thẻ cho em, cần gì chính em mua là được."

Hách Tịnh cảm thấy người này thật là đầu gỗ, cộng thêm giấc ngủ bị quấy nhiễu, không nhịn được liền dẫn theo tia hỏa khí: "Chúng ta là quan hệ gì ? anh Nhĩ Nhã mua quần áo cho tôi tôi còn trả lại tiền, tôi tại sao lại cầm tiền của anh?"

Không nghĩ tới vốn đang nằm ngang ở trên giường Đan Nhĩ Tín nghe vậy chen chân vào đem Hách Tịnh cả người đè ở phía dưới, tiến tới gần mặt của cô, mũi hướng về phía chóp mũi, hô hấp cũng nghe thấy, Đan Nhĩ Tín khàn khàn cổ họng giống như từ trong kẽ răng nói ra: "Em hỏi tôi quan hệ gì? Em nói xem hai chúng ta đều nằm ở trên một cái giường thảo luận vậy quan hệ thế nào?"

Hách Tịnh mặc dù không sợ anh, cô tận lực cố gắng giữ tỉnh táo mà nói: "Đan Nhĩ Tín, anh dùng vũ lực cùng bức hiếp không thể giải quyết bất cứ vấn đề gì." Cũng không phải là xã hội nguyên thủy, đánh người hôn mê rồi đem về ở trong son động sinh đứa trẻ.

"Vậy em nói phải làm sao mới có thể giải quyết được vấn đề, như vậy phải không?" Đan Nhĩ Tín giận quá hóa cười, một giây kế tiếp, cái mền bị vén lên, bàn tay thô ráp xoa nhẹ làn da mịn màng trên mặt Hách Tịnh, dọc theo cổ xuống phía dưới, Hách Tịnh mặc váy ngủ, chất liệu váy nhẹ nhàng giống như làn da thứ hai, nhạy cảm cảm thấy tay anh vẽ một đường đi xuống, mỗi một tác đều di chuyển.

Có lẽ đột nhiên gặp lạnh, cũng có thể là nguyên nhân khác, ngực Hách Tịnh như hai quả hồng đào nhanh chóng nhô ra, được một bàn tay lướt qua đường cong mê người, lúc tiếp xúc như dòng điện đi qua, hai người không hẹn hô hấp cùng bắn loạn.

Lượng hô hấp của Hách kém rất nhiều, chốc lát sau kim nén được đồ bưng cả khuôn mặt, cô thở hổn hển dồn dập, muốn cố gắng khống chế ngực phập phồng, thanh âm khó tránh khỏi đứt quãng: "Đan Nhĩ Tín, anh, cái người này là tên lưu manh, mau, mau buông tôi ra."

"Em câu dẫn tôi." Đan Nhĩ Tín không nhúc nhích chút nào, bàn tay lại rục rịch ngóc đầu dậy, Hách Tịnh có chút nóng nảy khẽ hô: "Tôi nào có?" Sau một lúc lâu lại đổi lời nói: "Được rồi, tôi thừa nhận lần trước là tôi có động cơ không trong sáng gieo gió thì gặt bão, tôi nói lời xin lỗi, hơn nữa bảo đảm về sau tuyệt đối không tái phạm, chúng ta hãy giữ một khoảng cách có được hay không?"

Đan Nhĩ Tín trầm mặc trong chốc lát, chợt nhếch miệng cười: "Hách Tịnh, tôi nên nói em chẳng những thông minh, mà còn là ngu nha? Em cho tôi là cái gì, vui đùa một chút sau đó ném sang một bên bội tình bạc nghĩa chiều này mà cũng làm ra!"

Hách Tịnh bị lời nói của anh làm cho gương mặt đỏ khốc không ra nước mắt, không nhận được uất ức biện minh: "Tôi không có. . . . . Là anh. . . . ."
Về phần nội dung cụ thể, cô bất luận như thế nào cũng không nói ra miệng.

Đan Nhĩ Tín lại giống như vui vẻ lên rất nhiều, giọng điệu cũng dễ dàng: "Tiểu sinh tôi đường đường là một xử nam, mắt | thân cho lão bà thì cũng thôi đi, nếu như bị người chơi xong thì vứt, em kêu tôi mặt mũi để ở đâu, chuyện này em muốn từ từ cũng không được, không nghe lệnh cũng phải nghe."

Hách Tịnh tâm muốn chết rồi, người nào chơi người nào đây! Đan Nhĩ Tín lần trước sói hóa mèo không phải vẫn còn rất khản trương, rất xấu hổ, thậm chí cẩn thận từng li từng tí lấy lòng cô, thế nào ở dưới giường trên giường kém nhiều như vậy! anh đây đã ăn mình sạch sành sanh không phải sao? Hách Tịnh một hồi phân uất, trong đầu lại thoáng hiện đoạn ngắn mới vừa rồi anh nói, đợi chút, anh nói mình đang hoảng là xử nam? Chớ trêu, thật coi cô là kẻ ngu a!

"Anh không phải trong sạch chứ, tôi nhất định sẽ phụ trách, nhưng anh nha rõ ràng thân trải qua bách chiến lão lưu manh, giả bộ cái gì thuần khiết!" Hách Tịnh hô hấp chịu ảnh hưởng, đại não thiếu đường cộng thêm tâm giận dữ, làm cho lời nói của cô không phù hợp với thân phận thực nữ.

Lời nói vừa ra, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, Hách Tịnh cực kỳ hối hận, hắng giọng một cái vừa muốn mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc, Đan Nhĩ Tín chợt vịn bả vai của cô, rất kích động mừng rỡ: "Em nói, muốn tôi thật là trong sạch, bản thân tôi em sẽ phụ trách?" Cũng không đợi Hách Tịnh trả lời, tay đã dò hướng quần đi xuống, mắt thấy có nhiều hoạt động, liền nói: "Liều mạng! trong sạch của tôi không thể bị vu oan rồi, tôi chịu thiệt một chút, để cho em nghiệm thân!"

Hách Tịnh suýt nữa muốn sặc khí, một tay che mắt, một tay liều mạng nói: "Nghiệm thế nào, anh nổi điên làm gì!"

"Cũng không phải chưa từng nhìn qua, tại sao ư?" Nháy mắt sau đó, hơi thở của anh đã nóng hằm hập phun ở bên tai: "Tôi quên nam nhân thì nghiệm không ra được, vậy đổi phương pháp đi, nghiệm xem em mạnh khỏe không? Cái này so tự ta nghiệm còn chính xác hơn." Vừa nói tay đã thăm dò xuống dưới.

Hách Tịnh vội vàng dùng sức ngăn cản, nhưng tay mặc dù không chế được, nhưng anh vô cùng lưu manh nói ra những lời vô lại như thế nên nhất thời không biết phản bác như thế nào, lại nghe Đan Nhĩ Tín nói tới một câu: "là năm ấy, lúc tôi mười tám tuổi gặp qua em, còn trước kia, còn chưa có nghĩ tới phải đi phá | thân."

Hách Tịnh cho rằng ngụ ý của anh là, lúc học cấp hai liền có xì căng đan tình cảm, hiện tại anh đã 26 tuổi rồi, hơn nữa, biểu hiện ngày đó, Hách Tịnh mặt vừa đỏ, rốt cuộc không có ý nói nên lời.

Đan Nhĩ Tín dường như đoán được ý định của cô, toét miệng cười đến đặc ý: "Như thế nào? Ngày đó phục vụ em còn chưa thoải mái, có phải hay không vẫn chưa thỏa mãn được em? Hôm nay hoàn cảnh này so với trước kia tốt hơn nhiều, chúng ta tiếp tục. . . . ."

Hách Tịnh giận dữ, cũng không biết hơi sức lấy ở đâu ra, một cước đem người nào đó đạp xuống, giận dữ hét: "Biến, tôi muốn đi ngủ rồi, nếu anh không đi ra ngoài tôi liền kêu lên, khiến mọi người đều biết anh mưu đồ bất chính vô lễ với tôi, nhìn xem mẹ tôi sẽ liều mạng với anh như thế nào!"

Nhắc tới Lương Thanh, Đan Nhĩ Tín vốn muốn mở miệng phản bác đành nuốt xuống, đem động tác dừng lại một chút, cuối cùng quyết định thuận theo tình thế: "Được rồi, trước tha cho em một cái mạng, nhưng em phải khẳng định tuân thủ bốn không của tôi: không nên chung đụng cùng nam nhân khác, không nhận lấy quà tặng của nam nhân khác, không nên tùy tiện cười với người khác, lại càng không cùng nam nhân khác chơi trò câu dẫn lẫn nhau, cộng thêm phải nhất định hoàn toàn tin tưởng người nam nhân này —— chính là tôi!"

"Cút!" Một chiếc dép bay nện ở trên cánh cửa, mà mới vừa rồi nam nhân còn lăm bầm giọng nặng nề giống như tuyên thệ, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43

Sáng ngày thứ hai thức dậy với hai mắt thâm quầng như gấu trúc xuống lầu, Hách Tịnh thấy Đan Dũng Lương Thanh cùng Đan Nhĩ Nhã đang ngồi ở bàn bên cạnh ăn điểm tâm, không nhìn thấy Đan Nhĩ Tín, trong lòng nhất thời nhẹ nhõm, được Lương Thanh kêu ngồi xuống cùng ăn sáng.

Lấy một cái bánh bao chay thím Trương đưa còn chưa đưa vào miệng, cửa mở ra, Đan Nhĩ Tín một thân vận động quần áo ngắn nóng hôi hổi bước vào nhà, hướng về phía bàn mọi người đang ngồi vây quanh, còn làm ra vẻ tự nhiên mặt mỉm cười, mặc dù động tác kia nhìn giống như khê động môi, cũng làm mọi người sợ tới mức không nhẹ.

Đan Dũng miệng vô thức ngáp lớn, không phù hợp với tác phong tinh táo trước sau như một của ông ta. Đan Nhĩ Nhã thì bị một hộp sữa tươi làm sặc, ho khục khục không ngừng; Lương Thanh đang bóc trứng gà, cô đem lòng đồ trứng bỏ vào trong chén mình, trông trắng vút đi, xem ra không có vấn đề gì, nhưng mọi người đều biết, bà bình thường đều làm ngược lại, bởi vì bà sợ lòng đỏ có nhiều cholesterol.

Chỉ có Hách Tịnh còn đang trấn định, nhưng trong lòng đã sớm đem Đan Nhĩ Tín mắng muốn chết: rốt cuộc anh có biết ăn mặc không, không cần biết là quần lót quần ngoài, tự nhiên trần truồng chạy ra ngoài! Anh cho rằng không có quần người ta cũng không biết anh là ai hả?

Đan Nhĩ Tín hiển nhiên lên lầu tắm thay quần áo, từ ngày hôm qua Hách Tịnh đã ăn không biết ngon là gì bữa cơm tối nuốt không trôi giờ đến bữa sáng, ăn qua loa xong đang muốn chạy thoát đi không khí vô cùng quý dị này, thì Đan Nhĩ Nhã cũng để đồ ăn xuống lau chùi miệng: "Em muốn mua đồ gì, hôm nay anh rảnh, có thể lái xe chờ em đi."

Da đầu Hách Tịnh có chút tê dại, mặc dù tối qua Đan Nhĩ Tín đưa ra quy tắc bốn không nhưng mà giờ đây nếu cô xem như không khí, chẳng khác nào khiêu khích anh ta, chỉ sợ một lúc nào đó sẽ dẫn đến bạo lực, không phải cô sợ, nhưng tên tiểu tử kia sẽ nói ra sự tình khiến mọi người chung quanh sợ, giống như Lương Thanh, nếu như Lương Thanh bùng nổ, cô nhất định sẽ không sống được.

Nhưng quan hệ của Hách Tịnh với Đan Nhĩ Nhã từ trước đến giờ coi như hòa thuận, cũng tiếp nhận qua không ít sự giúp đỡ của anh ta, đại kiến trúc sư cao quý dẫn cô đi dạo phố, cô mà từ chối có chút không ổn, có thể nói là không có mắt nhìn.

Vừa đúng Lương Thanh cũng đồng ý: "chúng ta có chuyện phải đi, có Nhĩ Nhã giúp con một tay, không có gì tốt hơn."

"Vừa đúng lúc, tôi cũng muốn đi mua đồ, cùng nhau đi thôi." Hách Tịnh vẫn còn trong suy nghĩ tính tìm lời từ chối thì Đan Nhĩ Tín đi xuống lầu, anh không có mặc quần phục, mà là thân mặc tây trang nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, tóc ướt nhẹ hiển nhiên mới vừa tắm xong, cả người xem ra trừ màu da hơi nâu hơn so với Đan Nhĩ Nhã, những điểm khác dường như là giống nhau như đúc, khó trách cha mẹ ruột cũng sẽ nhận lầm.

Lương Thanh nhìn ba người, trong tay vô ý thức xé rách mặt bao, động động môi muốn nói cái gì, cuối cùng nhin được, hướng Hách Tịnh một ánh nhìn cảnh cáo, Hách Tịnh không để lại dấu vết gạt đầu an ủi bà, ai, đây đúng là một gia đình kỳ dị!

Đan Nhĩ Tín ăn cơm rất nhanh, đúng lúc Đan Nhĩ Nhã cùng Hách Tịnh vừa thu dọn đồ đạc, anh cũng chuẩn bị xong trước khi ra cửa. Đan Nhĩ Nhã đi trước vào kho lái xe ra, là style việt dã đời mới hiệu Buick, rất đẹp, cũng rất rộng rãi.

Biểu hiện của Đan Nhĩ Tín rất lịch sự, vượt lên trước thay cô mở cửa phía sau xe, Hách Tịnh lên xe, tại cửa ra vào chưa hướng vào trong ngồi, liền khẩn trương theo dõi anh, chỉ sợ anh cũng theo đi lên, Đan Nhĩ Nhã lái xe nếu anh là em trai không ngồi kế bên trò chuyện, ngược lại bản thân chạy ra phía sau ngồi, tình hình này thật không bình thường!

Đan Nhĩ Tín chỉ hơi cong môi một cái, giúp cô đóng cửa xe lại, vòng qua phía sau xe đi tới một bên kia chỗ ngồi phía sau, dừng lại một chút, vào thời điểm Hách Tịnh bắt đầu khẩn trương, mới tiến lên trước một bước mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ.

Đến đây, Hách Tịnh mới an tâm, chột dạ nhìn lên Đan Nhĩ Nhã một cái, người phía sau khẽ hạ mí mắt như có điều suy nghĩ, chờ Đan Nhĩ Tín đóng cửa xe, trong nháy mắt lái xe chạy đi, lưu loát vững vàng.

Thấy hai anh em dường như không muốn nói chuyện, Hách Tịnh chỉ đành phải đứng ra đánh vỡ cục diện bế tắc: "ngày hôm qua trên tuyến xe về nhà em không có thấy anh nha, anh về bằng gì?" Không có người lớn ở đây, câu nói kia nghe giống như người ngoan ngoãn khéo léo "anh Nhĩ Tín" cũng không muốn trả lời rồi.

"Tôi đi xe từ quân khu về." Đan Nhĩ Tín khẽ nghiêng đầu, liếc cô một cái, giống như muốn nói cô gái này hỏi một vấn đề thật là ngu ngốc.

Hách Tịnh bị nghẹn ở cổ họng, cô làm lính quen chỉ có làm việc đúng giờ mới nghỉ, người ta thân là lãnh đạo, giai cấp đặc quyền có khác! Cuối cùng trong lòng đang oán thầm, đều có tuyến xe buýt để đi, còn hướng xe mà dùng, thật là không vì nhà mà tiết kiệm tiền!

Hách Tịnh bị nghẹn nghĩ sẽ nói nữa, hai anh em kia lại giống như được kích thích dây cót, người đến ta đi bắt đầu trò chuyện, từ xe của nước Mĩ đến xe nước Đức xe nào có tính năng ưu việt hơn, sau đó hàn huyên đến chiến tranh Iraq có nhiều nguy cơ, từ Olympic Bắc Kinh, hàn huyên sang vấn đề thiết kế, bao gồm tất cả tình tiết từ cổ chí kim.

Từ đàm thoại của bọn họ Hách Tịnh cảm thấy trời sinh một đôi ăn ý cùng hòa thuận, đúng vậy, hòa thuận, tình cảm bọn họ cũng rất tốt, nếu như vậy, ngày hôm qua Đan Nhĩ Tín lạnh nhạt cùng tức giận, thật đúng là bởi vì cô sao?

Hách Tịnh cảm thấy một môi, hậu di chứng thiếu ngủ, trên đầu gập lại bắt đầu nổi lên, cô không chịu được đưa tay nhẹ nhàng xoa.

Diện mạo hai anh em này mặc dù xuất sắc, nhưng nếu chỉ có một người đi ở bên cạnh cô, người khác sẽ khen một tiếng nam thanh nữ tú xinh đẹp, nhiều hơn nữa sẽ quay đầu lại nhìn mấy lần, nhưng như vậy hai người một tả một hữu, đều là cao lớn uy mãnh, đều là gương mặt anh tuấn, còn anh tuấn giống như một hình mẫu khắc ra, cùng đứng ở bên cạnh cô, màn này có thể dùng phong cách để miêu tả.

Đây là rung động mà nói! Xin hỏi ở thành B có thiên kim tiểu thư nhà nào có loại uy phong như vậy, có thể sử dụng loại tư chất anh tuấn này làm người hầu hoặc vệ sĩ?

Hách Tịnh một hàng ba người xuống xe, làm người đi đường vây lại xem, dạo này, tuấn nam mỹ nữ đều không ít, nhưng thị trường kinh tế điều tiết chưa phù hợp, hai cao nhất tuấn nam thêm một cao nhất mỹ nữ vậy chỉ có thể là đóng phim, nhưng nếu như hai cao nhất tuấn nam kia còn giống nhau như đúc, khẳng định ngay cả trong phim ảnh cũng khó thấy!

Như thế trăm năm mới gặp cảnh tượng như vậy không xem còn đợi lúc nào? Các cô các bà, già trẻ trong nhà đều ra cửa,...! bắt luận nhiều chuyện, đến con chó cũng để ý tới!

Hách Tịnh ở trong quần chúng nhân dân rộng lớn nhiệt tình rút lui, cô nghĩ phải quay đầu đi, nhưng đồ không thể không mua, cô vừa muốn đem hai người này không dùng làm vệ sĩ nữa mà đuổi đi, vì vậy đề nghị: "Cái đó, chúng ta chia thành hai nhóm đi, em muốn đi mua một ít đồ vật vĩnh." "

Tiếng nói còn chưa rơi xuống đất, điện thoại Đan Nhĩ Nhã vang lên, sau khi nhận điện thoại anh hướng Hách Tịnh nói: "Tô Ti Hoàng, nghe nói chúng ta đi dạo phố, muốn tới đây cùng nhau mua sắm." Hỏi xem Hách Tịnh có đáp ứng hay không, thế nhưng về mặt giống như muốn nói người ngàn vạn lần đừng đáp ứng. Thì Đan Nhĩ Tín nhận lời nói trước: "Bạn học của anh à? Vậy thì cùng nhau đi, nhiều người càng náo nhiệt!"

Hách Tịnh đối với cô gái kia ***** vốn không quan tâm, nhưng là muốn có sự xuất hiện của cô gái ấy nhất định có thể chia sẻ một phần mục tiêu, liền đáp ứng, vì vậy Đan Nhĩ Nhã tìm địa điểm đánh dấu hẹn gặp nhau, Hách Tịnh đi đến phía trước siêu thị mua chút vật phẩm cần thiết, Đan Nhĩ Tín cũng không do dự, đi theo sau Hách Tịnh bước đến.

Rời đi tầm mắt Đan Nhĩ Nhã, Hách Tịnh bắt đầu đối với người đi bên cạnh làm khó dễ: "Đừng quá lớn lối."

Đan Nhĩ Tín khinh thường: "Sợ cái gì, anh ta mấy năm trước cũng biết tôi thích em!"

Hách Tịnh lại bị ghen, cùng hướng Đan Nhĩ Tín về mặt liều mạng, cô cho tới bây giờ cũng không có thắng được. Chỉ là không cam tâm: "Anh thì lúc nào thích nhiều người náo nhiệt?"

"Gọi bạn học nữ tới cùng đi với anh ta rất tốt a, bằng không anh ta lớn như vậy còn làm bóng đèn cản trở, theo sau làm cản trở chúng ta, anh đây mặc dù anh tuân không sợ người khác vậy xem, cho những người không liên quan nhìn miễn phí, nhưng vẫn còn có chút bị tổn hại." Giai nhân đang ở bên, lòng Đan Nhĩ Tín rất tốt, nhất là Đan Nhĩ Nhã đã rời đi, ánh mắt người khác nhìn bọn họ có chút tò mò, còn hâm mộ nhiều hơn.

Người này nhân phẩm thật đúng là không có giới hạn, ở đại đội A nhất định nhân phẩm thấp kém hơn người bình thường, nhất định tiền đồ tương lai thăng cấp có hi vọng. Hách Tịnh không có nói đến chuyện dục vọng rồi, uy quyền phán bừa hại chết người a! Cô đã từng cảm thấy anh rất vụng về rất buồn cười đùa bỡn? Hiện tại kiếp này đành chấp nhận, anh không nhanh đến như vậy chứ!

Mứt, ô mai, thịt bò khô, khoai tây chiên, còn có ***** kẹo mềm, Hách Tịnh vừa nhớ lại Trương Anh Từ đưa tờ danh sách, giả bộ mua đồ để trong xe, bên bắt buộc bên lắc đầu, Trương Anh Từ vừa nhìn chính là bị cha mẹ làm hư rồi, già rồi còn ăn quà vặt, khi còn bé khẳng định không có ăn cơm, cho nên lớn lên mới không cao. . . . .

Lấy thêm hai bịch quả hồ lô cùng một bọc tiểu hạc đào, Hách Tịnh mới phát hiện tay Đan Nhĩ Tín cầm đồ rất giống mình, nhìn lại một chút đồ trong xe đây của anh, quả nhiên giống với cô một dạng, không nhịn được lần nữa chủ động mở miệng: "Anh cũng thích ăn quà vặt?"

Đan Nhĩ Tín lắc đầu, sau đó nói: "Đi đến mấy tháng, tôi mua để dành, chờ em ăn hết rồi tôi sẽ bán lại cho em giá cao hơn."

Hách Tịnh há hốc mồm nghĩ tính giải thích, mất chuyển động nhưng lại nhịn được, không biến sắc đẩy xe tiếp tục đi về phía trước, nghĩ thầm anh chờ mà bán cho đàn chị của anh đi! Lúc cần có thể gửi qua bưu điện, còn gửi vận chuyển, nói cũng không chừng trở lại quân khu liền bị chị ta cướp bóc mất rồi.

Trong khoảng thời gian này do buồn bực thua thiệt, trong lòng Hách Tịnh một cỗ khí ki lạp ngăn ở trong lồng ngực không xuống, luôn muốn tìm cơ hội phát tác. Cô muốn mua thêm đồ dùng vệ sinh, vốn muốn lấy cơ tách Đan Nhĩ Tín ra một chút, thấy anh ta lấy bản chất đặc biệt của nhà lính hòa vào dòng người theo sát cô, trong lòng tiêu ác ma lộ ra hàm răng trắng nõn.

"Hành lý nhiều như vậy tôi xách không nổi, vốn nghĩ mua nhiều chút cũng không dám, anh để dành cho tôi như vậy, không thể tốt hơn." Hách Tịnh tận lực dùng giọng bình thản có chút lời mà nói, khoe mắt dư quang lên lên đánh giá anh ta, thấy anh ta đầu tiên là kinh ngạc, sau đó như có điều suy nghĩ, đi theo Hách Tịnh đến khu bán vật dụng của phụ nữ mới bừng tỉnh hiểu ra, mặt từ nâu nhạt hiện lên chút hồng, tiền cũng không được lui cũng không xong ở lại tại chỗ, nhìn trong lòng Hách Tịnh thoải mái dễ chịu.

Hách Tịnh khoe miệng nhếch lên, bước nhanh đi về phía trước, nhất nhãn hiệu mình thường dùng hàng ngày lên xem sau đó quăng vào trong xe đẩy.

Ước chừng số lượng đủ dùng cho ba tháng, Hách Tịnh xoay người, đẩy xe chuẩn bị đi thì bị bàn tay dài thô ráp kéo lại, một tay khác ôm lên vai cô, nhẹ giọng nói: "Thì ra là em dùng nhãn hiệu này." Nói xong kéo cô xoay người, đẩy xe hàng của anh cùng Hách Tịnh hợp hai làm một, liền duy trì động tác này, một tay đẩy xe một tay khoát vai Hách Tịnh, tiến về phía quầy tính tiền, mười phần giống như chồng vợ cùng nhau đi siêu thị.

Trên đường đi có một ánh mắt lướt qua, Đan Nhĩ Tín bèn dừng lại, trước tiên đem xe đẩy buông ra, thuận tay lấy một hộp nhỏ ném vào xe, Hách Tịnh tò mò nhìn, cảm giác mình trong nháy mắt huyết áp lên cao, có điểm báo sắp chảy máu não.

Cô đỏ bừng cả khuôn mặt bắt đầu giãy giụa, bắt đắc dĩ tay nam nhân này hết sức có lực, một tay liền đem cả người cô cố định lại, cô nếu có ý thoát thân, liền mất mặt.

Hách Tịnh cắn răng nghiền lợi nói: "Anh quá đáng lắm!" dùng tư thế liều mạng.

Đan Nhĩ Tín kinh ngạc liếc nhìn cô một cái: "Tôi quá đáng cái gì?"

"Bụng dạ anh khó lường!"

"Tôi không nghĩ vậy."

"Anh lòng lang dạ sói!"

"Tôi làm gì nào."

"Anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì?"

"Anh."

"Anh điên rồi! Muốn làm gì tôi?"

"Anh."

.....

Một lát sau Hách Tịnh phản ứng kịp, gương mặt hồng đến như máu, thanh âm cũng có chút run rẩy: "Đan Nhĩ Tín, làm người không thể quá vô sỉ!"

"Tôi tại sao lại vô sỉ? Em trong đầu đang suy nghĩ gì đấy, ngày nghỉ của Vương đội trưởng cũng phải làm thêm giờ, tôi giúp anh ta mua một hộp có chất lượng tốt để dùng, tại sao lại chọc em?" Đan Nhĩ Tín làm mặt vô tội, ánh mắt kia giống như đang nhìn cổ tình gây sự với người yêu.

Vương đội trưởng, đội trưởng đội tin tức, năm nay 41 tuổi, đã kết hôn, vợ theo quân.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Vì vậy, sau khi ra khỏi siêu thị tình hình lúc này của hai người chính là: Đan Nhĩ Tín một tay xách theo hai túi đồ, vẻ mặt nhẹ nhõm, còn hai tay Hách Tịnh thì trống không, trên mặt lại thể hiện sự âm trầm.

Cùng lúc gặp được Đan Nhĩ Nhã với Tô Ti Hoàng cũng vừa đến, chị ta nhìn thấy Đan Nhĩ Tín mặt không che giấu được ngạc nhiên: "Rất đẹp trai! Nhã, tôi biết anh có một người em trai, không nghĩ đến lại là sinh đôi, em trai anh nhìn đẹp trai hơn!" Nói xong cũng nhìn chăm chăm tới Đan Nhĩ Tín, hai má ửng hồng, mắt to ngập nước nháy mắt hết sức đáng yêu.

Đối với Tô Ti Hoàng đứng núi này trông núi nọ, Hách Tịnh rất kinh ngạc và lại im lặng, Đan Nhĩ Tín trừ da mặt dày đen hơn một chút, thật sự không nhìn ra có điểm nào đẹp trai hơn Đan Nhĩ Nhã.

Đan Nhĩ Nhã không để ý đến lời nói của Tô Ti Hoàng, ánh mắt cũng không dấu vết còn đang lưỡng lự với Đan Nhĩ Tín cùng Hách Tịnh, thuận tiện liếc mắt nhìn hai túi lớn trong tay Đan Nhĩ Tín, đối với màu sắc rực rỡ bên trong túi khẽ nhún mày, mở miệng theo thói quen giới thiệu Đan Nhĩ Tín với Tô Ti Hoàng.

Đan Nhĩ Tín hướng mặt nhiệt tình về phía Tô Ti Hoàng, chỉ hơi gật đầu một cái bỏ qua ánh mắt, hướng Đan Nhĩ Nhã nói: "Trước tiên hãy đem đồ để trong xe, anh đi hay là em đây?"

Đan Nhĩ Nhã suy nghĩ một chút, đưa tay đón cầm lấy hai túi: "anh đi cho." Đan Nhĩ Tín đang muốn tiện tay đem túi đưa cho anh ta, Hách Tịnh vui vẻ cất bước: "Có một ít đồ cũng nhẹ để em đi với anh."

Đan Nhĩ Tín đưa tay ra lại rút về, tay khác còn trống lấy chìa khóa trên tay Đan Nhĩ Nhã: "Hay là để em đi cho, em có đồ bị rơi trong xe."

Đối với lời nói láo mặt anh không biến sắc cũng không có sợ hãi, Hách Tịnh nổi đóa, không kịp thu hồi lại bước chân cùng lời nói, chỉ có thể buồn bực theo sát Đan Nhĩ Tín.

Tô Ti Hoàng chợt nhảy ra ngoài: "Không nghĩ tới hôm nay như vậy thật ảm áp, mình mặc nhiều áo khoác cảm thấy nặng, Nhã, Tụi mình theo bọn họ để áo vào trong xe thôi." Tô Ti Hoàng cũng đi, Đan Nhĩ Nhã do dự một chút, cũng theo kịp, anh đứng ở chỗ này bị xem xét hơn nửa tiếng, thật sự có chút sợ.

Kết quả chỉ thêm một người mà có thể giải quyết mọi chuyện, biến thành một dạng bốn người hùng dũng, Tô Ti Hoàng cũng là mỹ nữ, vì vậy bốn người lần nữa trở thành tiêu điểm, Hách Tịnh nghi ngờ ở trong cục cảnh sát mọi người cũng thích xem tuần san Bát Quái nào đó, kỳ này nhất định sẽ xuất hiện bóng dáng bốn người bọn họ, không tuân thủ chuyện cá nhân mà tiết lộ bí mật, bởi vì cô không chỉ một lần nghe được âm thanh của máy chụp hình.

Tô Ti Hoàng đối với Đan Nhĩ Tín cảm thấy rất hứng thú, một mực nói liên tục khoa tay múa chân tiến hành phỏng vấn, bắt đầu dĩ đối phương một chút cũng không phối hợp, nửa ngày mới lạnh lùng trả lời một câu: "Nói tiếng Hoa đi."

Tô Ti Hoàng gương mặt lúng túng, nhưng là hiện tại không chịu nói tiếng Hoa đi hỏi Hách Tịnh: "em trai Nhĩ Nhã không biết tiếng Anh sao? đẹp trai thế kia, không được nha!"

Hách Tịnh mắt lại muốn trợn trắng, lớn lên đẹp trai cùng nói tiếng Anh hai vấn đề này có liên quan sao? Đan Nhĩ Tín đã từng ra nước ngoài tham gia huấn luyện, còn ở trong trận đấu giành chiến thắng, tiếng Anh không thể nào không biết, chỉ là Hách Tịnh lười giải thích, dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Tô Ti Hoàng.

Tô Ti Hoàng vỗ đầu bứt tai giằng co nửa ngày, rốt cuộc còn chưa cam tâm, ánh mắt sáng lên lại có chủ ý, đối với Hách Tịnh nói: "Nếu không em làm phiên dịch cho chúng tôi đi?"

Chị à, Chị thật đúng là có thể nghĩ ra được, quả hồng mềm mại muốn cầm đúng không? Người này nè một băng son kẻ bên chị đó sao không bảo làm phiên dịch ! Hách Tịnh đang buồn bực, phát hiện bãi đậu xe đã ở trong tầm mắt, đang muốn coi đây là lý do mở miệng từ chối, lại phát hiện mọi người trước mặt rất lộn xộn ồn ào, còn có cảnh sát lui tới, thôi tu huyệt giải tán đám người.

Tất cả mọi người đều dừng bước, Hách Tịnh chợt mắt tinh phát hiện một bóng dáng quen thuộc từ bên cạnh chạy qua, vội vàng một lời níu lại: "Triệu Lôi! Xảy ra chuyện gì?"

Triệu Lôi vội vàng vào vị trí, lúc bị kéo định quay mặt qua quắc mắt nhìn trừng trừng như muốn nổi giận, thấy được vẻ mặt cứng rắn của Hách Tịnh: "Làm sao cậu ở chỗ này? Hiện giờ tổ không rảnh trò chuyện, nơi này nguy hiểm lắm, lui về phía sau đi!"

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Có ba tên bắt cóc có vũ khí, đang núp ở bãi đỗ xe đang bắt giữ hơn mười người trên một chiếc xe khách làm con tin, yêu cầu cảnh sát phải cung cấp trực thăng cho bọn họ tẩu thoát đi, tuyên bố trong ba phút sẽ giết chết một người, hiện tại đã có người bị giết!" Triệu Lôi nhanh chóng giải thích rõ sau đó rời đi, nghe vậy Đan Nhĩ Tín xoay người ngăn lại: "Chuyên gia đàm phán xuất hiện chưa? Có xin viện trợ từ bộ đội không, tay súng bắn tía đến đâu rồi?"

Triệu Lôi không biết Đan Nhĩ Tín, vốn không muốn để ý đến anh, nhưng nhìn khí thế của anh như muốn bức người, ánh mắt dường như nhìn thấu tất cả, làm cho người ta từ trong lòng muốn phát run, sát khí đó là có thể một phát chết ngay, Triệu Lôi không khỏi bàng hoàng đáp: "Chuyên gia đàm phán còn chưa có đến, chỉ là có con tin bị hại, khả năng đàm phán thành công rất thấp, cũng đã hướng bộ đội nhờ giúp đỡ, thế nhưng đường đang hỗn loạn, tay bắn tía nhanh nhất cũng mất mười phút mới vào vị trí."

Đối phương là dân liều mạng, con tin cũng rất đông, mười phút sẽ có ít nhất ba người mất mạng, Đan Nhĩ Tín không chút suy nghĩ, vừa lôi kéo Triệu Lôi đi nhanh vừa đưa thẻ công tác cho cô: "Dẫn ta đi tìm cấp trên của cô, súng bắn tía có không? Một lời nói vội vàng đến nơi!"

Hách Tịnh theo bản năng nghĩ muốn nhắc chân đuổi theo, lại bị Đan Nhĩ Tín đầu quay lại trợn mắt la trở về: "Các người lui xa một chút!" Không hổ danh là anh em, Đan Nhĩ Nhã vô cùng phối hợp một tay lôi kéo Hách Tịnh cùng Tô Ti Hoàng đến nơi an toàn bên ngoài.

Bóng lưng Đan Nhĩ Tín rời đi mạnh mẽ và nhanh chóng, Tô Ti Hoàng chợt phản ứng kịp, mặt duyên dáng hô lên một tiếng thật thấp kêu to: "Anh ấy rất đẹp trai a! Nhất định rất tàn khốc."

Hách Tịnh không có ý định quan tâm đến hành động hoa si của Tô Ti Hoàng, mà nhìn về phía Đan Nhĩ Nhã, anh ta mày nhíu chặt lại: "Các cô tìm chỗ an toàn đợi đi, không nên tùy tiện chạy loạn, tôi lên phía trước một chút xem xét tình hình."

Đứng ở trong đám người ngăm nhìn, bên tai nghe Tô Ti Hoàng đặc ý khoa trương cùng than thở, Hách Tịnh có chút suy nghĩ, có chút không biết vì sao rối loạn, cô nhớ lại ánh mắt tức giận của Đan Nhĩ Tín lúc quay đầu lại, không giống với trước kia, nổi giận, đó là một loại tràn đầy công kích, mạnh mẽ, một khắc kích thích kia nhanh chóng phân bổ, khắp người vận sức chờ hành động, bề ngoài, là khước trương thực lực, một nam nhân tràn đầy kiêu ngạo cùng tự hào, bên trong, lại càng giống như một loại bảo đảm, đi gánh trách nhiệm, giống như muốn nói: tất cả có tôi, em tốt nhất đứng đợi đừng làm cho tôi thêm lo lắng!

Mặc dù thần sắc Đan Nhĩ Tín luôn bất thiện tính khí không tốt, nhưng Hách Tịnh chưa bao giờ sợ qua anh, có lẽ là sớm trong tiềm thức biết rõ anh thích mình, là một cô gái có sức quyến rũ lại vô cùng xinh đẹp, nói trong lòng sẽ không bao giờ sợ người thích mình.

Nhưng lần này Hách Tịnh lại bị ánh mắt của anh làm rung động, nói không ra đó là mùi vị gì, cũng không coi là khó chịu, thậm chí lo lắng không yên, mờ hồ khoái cảm, thì ra là, còn có thể là như vậy !

Trong đám người âm thanh bàn luận âm ỉ, thỉnh thoảng xuất hiện xôn xao, mặc dù có cảnh sát đặc biệt đến xua đuổi, mọi người không tự giác tới gần phía trước, còn có người không chế không được khóc thút thít, đại khái là có người thân đang bị bắt làm con tin.

Không khí sốt ruột khẩn trương nhanh chóng truyền đi, Tô Ti Hoàng cũng ngưng liên thoáng, ngược lại không ngừng làm dấu cầu nguyện, trong miệng còn nói lầm bầm.

Hách Tịnh sắc mặt bình tĩnh, nội tâm như dòng sông lấp biển, anh đang trong thời gian nghỉ phép, mặc thường phục, không có ai biết anh, cũng không có ai ra lệnh anh phải làm nhiệm vụ. Nhưng anh không chút do dự lại đứng ra xông lên phía trước, có phải hay không nói rõ, lúc anh đi lính không phải là bởi vì phản nghịch, không phải nhất thời nổi hứng, không phải người muốn ba đòi mạ vàng, thậm chí không phải nói lịch lãm, mà là làm vì sứ mạng, rất nghiêm túc gánh vác!

Thì ra là, anh trừ vụng về để lấy lòng cô, miệng lưỡi trơn tru đùa giỡn cô, còn có mặt như vậy!

Ngắn ngủi 30 phút, đối với hai cô gái mà nói, như giống trải qua ba mươi năm, khi Triệu Lôi đi theo hai anh em họ Đan trở lại, Hách Tịnh cùng Tô Ti Hoàng nhanh chóng nghênh đón, Tô Ti Hoàng kích động dường như muốn trực tiếp bỏ nhào về phía Đan Nhĩ Tín, lại bị anh một cái xoay người tránh né, Tô Ti Hoàng suýt nữa bởi vì không thắng được mà té ngã, may nhờ Triệu Lôi đỡ cô, khi bình tĩnh trở lại thì khoảng cách của hai người rất xa.

Nhìn thần sắc đối diện lạnh lùng khắc nghiệt của Đan Nhĩ Tín, Hách Tịnh trong lòng co rút, theo bản năng tiến lên một bước, không ngờ Đan Nhĩ Tín đột nhiên lui về phía sau hai bước cũng cùng với cô giữ khoảng cách, đầu tiên là nhìn cô thật sâu, tiếp theo tiến về phía Đan Nhĩ Nhã gật đầu một cái: "Anh đưa họ về trước đi, em đến đồn cảnh sát làm thủ tục." Nói xong cũng không quay đầu lại đi mất, khiến Hách Tịnh hơi có chút không giải thích được, đúng lúc bị Triệu Lôi kéo cô sang nói chuyện mà ngượng ngùng.

"Ai nha, Tịnh Tịnh, cậu không phải phải đi học bồi dưỡng sao, ở đâu mà quen được soái ca vậy? Anh ta thật là tàn khốc rồi!" Triệu Lôi bắt đầu than thở, lại nhìn Đan Nhĩ Nhã một cái: "Các anh là sinh đôi, anh cũng là . . . ."

"Tôi là anh của nó, là kiến trúc sư." Đan Nhĩ Nhã nhanh chóng cắt ngang cô, ý bảo Hách Tịnh cùng Tô Ti Hoàng theo mình rời đi. Triệu Lôi nhìn mặt Đan Nhĩ Nhã băng sơn đông cứng, không dám hỏi nhiều, lại quán Hách Tịnh không tha, Hách Tịnh bắt đầu chỉ đành giải thích: "Chúng tớ là anh em kế, mẹ tớ gả cho ba của bọn họ, chỉ đơn giản như vậy."

Triệu Lôi mặt mũi tràn đầy hưng phấn bóp cổ tay thở dài: "Mẹ mình cũng tái giá, làm sao chỉ dẫn về một nha đầu chuyên tranh đồ với tớ thôi!" Không đợi Hách Tịnh phản ứng liền bắt đầu hình dung: "Cậu không phải biết cái người này quá khốc liệt chứ! Điền hình! Trong thời gian rất ngắn nhanh chóng có kế hoạch, dùng chuyên gia đàm phán tri hoãn thời gian, cung cấp xe chống đạn dòi đi lực chú ý của bọn chúng, dùng bộ đàm liên lạc với bên ngoài, cuối cùng dùng súng bắn tía cùng đồng đội vào vị trí đồng thời đánh gục những tên bắt cóc kia, kỹ năng bắn súng của anh ta làm đội trưởng của mình cũng kinh ngạc! ."

Triệu Lôi nói xong, nhìn Tô Ti Hoàng mặt hưng phấn cùng kích động, Đan Nhĩ Nhã mặt không chút thay đổi, phản ứng của Hách Tịnh cũng không xem là kịch liệt, lập tức bổ sung: "Cậu không biết, có một tên bắt cóc ẩn nấp rất tốt, ở trong xe với hai con tin, có yêu cầu tay bắn tía trong quá trình giết mấy tên bắt cóc không được làm bị thương con tin, cuối cùng là anh làm, một phát mà con tin một sợi tóc cũng không ảnh hưởng, chỉ bị máu bắn vào người, dọa ngất đi."

Tô Ti Hoàng nghe hiểu, kêu lên một tiếng, che miệng làm bộ dạng muốn nôn, bị Triệu Lôi liếc một cái, lại vội vàng khoát tay nói: "Tôi không sao, không có sao, cô cứ tiếp tục."

Triệu Lôi lại chuyển hướng tới Hách Tịnh: "Cụ thể tình hình mình cũng không rõ lắm, là nghe người khác thuật lại, tóm lại anh ta quá đẹp trai xuất sắc rồi! đội trưởng chúng ta rất hưng phấn, chỉ kém không có khai thác được gì, đúng rồi, anh ta có bạn gái chưa?"

Mới vừa đề xuống khó chịu Tô Ti Hoàng bỗng nhiên lại nhảy ra ngoài: "Có, có rồi!" Hướng Hách Tịnh nháy mắt: "Đúng không?"

Hách Tịnh chẳng nói đúng sai cười cười, Triệu Lôi mặt thất vọng, cúi đầu nhìn đồng hồ: "Hồngбет, tớ còn phải trở về đơn vị, quay đầu lại nói: nhớ liên lạc với tớ nhé, nha đầu chết tiệt kia đi động sao lúc nào cũng tắt máy, số điện thoại cũng không cho tớ!"

Triệu Lôi lấy được đảm bảo sau vội vàng vàng đi, gân cốt Hách Tịnh giống như bị co rút, đột nhiên cảm thấy cả người bủn rủn vô lực, cũng không muốn nói lời nào.

Xem một chút đã là giờ cơm trưa, Đan Nhĩ Nhã hỏi các cô có muốn ăn cơm hay không, hai cô gái bày tỏ không có khẩu vị, Đan Nhĩ Nhã nghe đã hiểu. Nhìn Đan Nhĩ Nhã người trước mặt co quắp nhưng đầy mặt cũng tuyệt đối không an tĩnh, nên Hách Tịnh nghĩ thầm anh đại khái cũng sẽ không có khẩu vị.

Tận mắt nhìn thấy em sinh đôi với mình vào sinh ra tử, trong nháy mắt kết thúc một mạng người, lúc trước xem như không biết Đan Nhĩ Tín làm công việc gì, hiện tại cũng chưa hiểu lắm? Đan Nhĩ Nhã coi như là băng sơn, nhưng cũng có nội tâm, huống chi anh căn bản không phải, Hách Tịnh biết anh không phải.

Sau khi lên xe, xe vẫn như cũ bình thường, Hách Tịnh từ từ lâm vào suy nghĩ không cách nào tự kềm chế, Đan Nhĩ Nhã trầm mặc còn Tô Ti Hoàng ôm sòm, bối cảnh, lúc cô suy nghĩ rất loạn. Sau đó Tô Ti Hoàng lên xe ngủ cho đến khi xe đến trước cửa tiệm rượu dừng lại, Tô Ti Hoàng lại lắc lắc thân thể bày tỏ không muốn xuống, cô chân thành tha thiết tỏ vẻ gặp lại không bằng vô tình gặp được, cái lương không bằng bạo lực, hôm nay liền muốn viếng thăm nhà họ Đan, cũng thuận tiện thăm hỏi anh hùng nhà bọn họ.

"Xuống xe!"

Tô Ti Hoàng còn đang nhăn nhó làm nũng, Đan Nhĩ Nhã chợt nghiêng đầu nổi giận: "Hiện tại xuống xe!" Đan Nhĩ Nhã mặc dù được xưng là băng sơn, trừ mặt thường không chút thay đổi, nguyên nhân lớn hơn là tâm tình của anh gọn sóng không thay đổi, mà "Giận" về mặt biểu tình khó coi nhất, Hách Tịnh chưa bao giờ trên mặt anh thấy qua .

Tô Ti Hoàng vị này đại khái cũng chưa từng, vì vậy hai người cũng bị trấn áp, Tô Ti Hoàng do dự một chút, cần môi uất ức ỉn ỉn - chực khóc, thấy Đan Nhĩ Nhã không có dấu hiệu nhẹ nhàng hơn, mới thút tha thút thít, cần thận mỗi bước đi xuống xe.

Cô đóng cửa xe chớp mắt một cái, xe liền "Vèo" một tiếng trước mặt cô chạy lướt qua, nghiền nát trái tim cô

Chương 45

Đan Nhĩ Nhã cũng không có lái xe về nhà ngay, mà là dừng lại ở một chỗ yên lặng, ngay tại lúc không khí ở bên trong xe trầm mặc tới mức Hách Tịnh cũng không biết mình nên nói gì, Đan Nhĩ Nhã chợt mở miệng hỏi: “Thân phận của nó là súng bắn tia?”

Hách Tịnh cân nhắc một chút liền trả lời: “Hiện giờ thì không phải”. Cô nhớ rằng Đan Nhĩ Tín đã từng nói, cho dù khi anh còn ở đội hành động, cũng là phụ trách **** và các vấn đề kỹ thuật điện tử, nhưng trên thế giới này còn tồn tại một “bàn tay đa năng”, xem kỹ thuật bắn súng hiện giờ của anh Hách Tịnh không có bảo đảm mọi chuyện trong quá khứ.

Cũng giống như cô, nếu mấy năm trước có người nói cô sẽ trở thành một phiên dịch, có thể cô sẽ cảm thấy buồn cười, bởi vì lý tưởng thời trẻ của cô chính là công việc nghiên cứu khoa học, bởi vì cô cảm thấy công việc phiên dịch gì đó so với những người năng động sẽ dễ dàng hơn.

“Bây giờ các em không ở bên nhau sao?” câu hỏi tiếp theo của Đan Nhĩ Nhã khiến Hách Tịnh hồi thần lại, hơn nữa còn kinh ngạc tới mức nhảy dựng lên suýt nữa đụng vào mũi xe.

“Anh... Em... Anh ấy.. Cái đó” Hách Tịnh xưng hô cả ba người xong, nhưng chưa nghĩ ra nên giải thích như thế nào, phủ nhận, lại giống như bọn họ có chút chuyện, thừa nhận, Hách Tịnh không cam lòng.

“Em không cần giấu mình, bọn anh là sinh đôi, so với mọi người thì sự cảm nhận sự biến hóa về tình cảm rõ ràng hơn, nó thích em” Đan Nhĩ Nhã nói không dài, giọng nói vẫn trầm thấp, khiến tâm tình Hách Tịnh xao động.

Sau đó Đan Nhĩ Nhã không nói gì nữa, một lần nữa khởi động xe, lần này thì lái xe về nhà, Đan Nhĩ Nhã nói là có việc gấp, Hách Tịnh trở về phòng thu dọn đồ đạc, Đan Nhĩ Tín vẫn chưa thấy xuất hiện.

Lúc chiều Lương Thanh trở về nhà, chuẩn bị một đống đồ ăn ngon, không chỉ đồ ăn, mà còn có cả mấy bộ đồ của các thợ may với giá trị xa xỉ.

Hách Tịnh nhíu mày một cái: “Trước kia con có cảnh phục, giờ lại có quan trang, mẹ mua những thứ này, con làm gì có cơ hội mặc, có thể trả lại hàng được không? Hình như rất đắt!” Hách Tịnh lật lật những bộ đồ này, mềm mại, màu sắc, rõ ràng là không hợp với độ tuổi của Lương Thanh, cô bỏ qua đề nghị để cho bà mặc.

Lương Thanh vừa xoa chân múa tay trên người cô, vừa nói thầm: “Tuổi xuân của con gái mấy năm qua như thế, quá tuổi rồi, cho dù đáng người có giữ được đi nữa, mặc những bộ đồ này cũng dễ cảm nhận những năm đó, không phải con định mặc đồng phục cho tới lúc về hưu chứ? Đời này cũng kém thú vị rồi!”

Hách Tịnh không phản bác gì, chỉ oán thầm: chẳng lẽ còn sống chính là vì để mặc quần áo đẹp?

Thấy cô không lên tiếng, Lương Thanh thở dài lại nói tiếp: “Con nói con khỏe mạnh nhất định phải đi làm cảnh sát, coi như công việc phiên dịch khổ cực như nhau, con cũng có thể tùy tiện tới một công ty tư nhân hoặc công ty phiên dịch, so với hiện tại thu nhập cao hơn, những món đồ này có thể không mua nổi sao? Đan Nhĩ Nhã có thể làm, mẹ thấy con so với nó có thể khá hơn, chính là không ở nơi có khả năng.”

Hách Tịnh dừng hành động trên tay lại, ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nhìn Lương Thanh: “Con lại thấy chỗ con đang làm đúng là một nơi thích hợp.”

Có lẽ Lương Thanh không nghĩ tới cô sẽ phản ứng nhanh và nghiêm túc trả lời lại như vậy, sững sờ một chút, Hách Tịnh không phục lại bộ dạng qua loa ngày thường nói: “Ai nha, mẹ, chà trách người làm đơn nhiều năm như vậy mới có thể vào Đảng, chính là giác ngộ chưa đủ nha, vì xây dựng XHCN hiện đại hóa mà đóng góp một viên gạch, cương vị nào cũng đều cần người a, như câu nói kia, giống như một cái ốc vít XHCN, đặt vào chỗ nào liền ở yên đó!”

Lương Thanh bị con gái đụng vào chỗ đau có chút không ngờ tới, chỉ là nhìn gương mặt trẻ trung xinh đẹp của cô, nghĩ đến cô tính tình chín chắn hơn bạn cùng lứa rất nhiều, hai người ở chung, dường như là cô một mực đồ dành người mẹ là mình, cố gắng đem tất cả quá khứ che giấu, giữ cân bằng như bây giờ, Lương Thanh không khỏi mềm lòng.

“Ra bên ngoài nhớ chăm sóc mình, còn có một việc con phải nghe lời.” Lương Thanh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhất định phải hết sức cách xa Đan Nhĩ Tín, chớ cùng nó dây dưa quá nhiều!”

Hách Tịnh trầm mặc một lát, Lương Thanh cũng có chút nóng vội: “Nó dây dưa với con... Hay là đã làm gì với con?” Giọng nói cao lên, hiển nhiên là đã động vào cục lửa.

Hách Tịnh vội vàng mở miệng trấn an: “Không có, con chỉ là đang suy nghĩ, sao mẹ lại đối với hai anh em bọn họ có thái độ kém tới mức ấy.”

Sắc mặt Lương Thanh thay đổi trong chốc lát, môi nhẹ giọng mở miệng: “Nhĩ Nhã sống ở nhà họ Đan từ nhỏ, lớn lên coi như bình thường, Đan Nhĩ Tín thì khác, chịu ảnh hưởng từ mẹ nó quá lớn.” Nhắc tới mẹ của Nhĩ Tín, sắc mặt Lương Thanh có chút khó coi, chán ghét, ghen tỵ nhiều hơn là căm hận, các loại vẻ mặt đều có, và lại còn rất mãnh liệt, Hách Tịnh rất ít khi thấy cảm xúc phức tạp như vậy trên mặt bà, nên thông minh không có hỏi thêm, sau khi Lương Thanh hít sâu một hơi về mặt liền hòa hoãn đi một chút, tiếp tục nói: “Đó là một người phụ nữ vừa ác độc vừa đáng sợ, Đan Nhĩ Tín từ mười bốn tuổi về trước đều ở cùng với mẹ mình, mà tính tình một người được tạo nên chủ yếu quyết định bởi những sự việc thời trẻ thơ, mẹ không dám suy đoán, nhưng dám nói nhân cách của nó chắc chắn không hoàn thiện, người bình thường như thế cũng rất nguy hiểm.” Dường như từng câu từng chữ của Lương Thanh đang cảnh cáo Hách Tịnh.

Hách Tịnh nhẫn nhịn, cuối cùng không nhịn được, lời nói của Lương Thanh như kim châm, đâm vào lòng của cô đau nhói, vì hóa giải loại đau đớn này, cô liền nặn ra một nụ cười: “Mẹ, sao mẹ lại nghĩ nhân cách của con nhất định hoàn thiện! Con lại không nguy hiểm?”

Lương Thanh nghe vậy giống như bị sét đánh, không dám tin nhìn chằm chằm Hách Tịnh, xác nhận cô không phải đang nói đùa, sắc mặt trở nên xanh mét, run rẩy đôi môi muốn mở miệng mấy lần, lại không thể được, bà nhẹ nhàng lắc đầu, từ từ lùi lại tới cửa, chợt oa lên một tiếng, che miệng xoay người chạy đi, không lâu sau, Hách Tịnh nghe được một tiếng kêu đau, tiếp theo là tiếng cơ thể đụng vào sàn nhà bằng gỗ, cô nhanh chóng đuổi theo, thấy Lương Thanh té xuống sàn nhà dưới lầu, một tay chống đỡ cơ thể, cố gắng đứng lên, một tay khác cố gắng xoa nắn bắp chân, trên mặt bà tràn đầy nước mắt, vẻ mặt thống khổ, đại khái là ngã đau chân.

“Mẹ, mẹ, mẹ làm sao vậy? Bị thương sao?” Hách Tịnh ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, đỡ Lương Thanh, lại bị bà hất ra, nói cũng không muốn nói, chỉ phát tay bảo Hách Tịnh tránh ra.

Bắp chân Lương Thanh hiện là một đường vân vẹo không bình thường, rõ ràng là bị thương không nhẹ, lòng Hách Tịnh như lửa đốt, vừa lo lắng vừa hối hận, vội vàng lấy điện thoại gọi cấp cứu 120, lại gọi cho Đan Dũng, thư kí của ông nói ông tới thành phố T cách 100 k hơp, trong vòng hai tiếng nữa chưa thể quay lại, Hách Tịnh đành phải gọi cho Đan Nhĩ Nhã, nhưng điện thoại không cách nào gọi được.

Cô không phải là không nghĩ tới Đan Nhĩ Tín, nhưng nguyên nhân hai người vừa xung đột là gì a, cô không dám tiếp tục chăm chọc tâm tình hết sức kích động của Lương Thanh.

Hách Tịnh mấy lần muốn đỡ Lương Thanh tới ghế sofa, cũng bị bà rất kích động phát tay đẩy ra, Hách Tịnh sợ bà giẫy dụa lại bị thương nữa, chỉ đành dừng lại, ngồi chồm hổm ở bên cạnh bà, hối hận tới ruột cũng xanh lại. Nói thật mấy năm qua Lương Thanh vẫn luôn chờ đợi cô, mớ tim mớ gan cũng được, giống như là chợt ý thức được mình là người thân duy nhất của cô.

Hách Tịnh đã từng lý trí phân tích mục đích của bà, kết luận cuối cùng là, trước kia tâm tình của Lương Thanh dồn hết cho Đan Dũng, dường như tất cả mọi cố gắng cũng là vì muốn nói lại duyên tình với ông, nếu không liên cảm giác cuộc đời không có chút vui vẻ gì, đối với mình, cuộc sống đứa con gái không mấy yêu thương cũng không còn cách nào giành quá nhiều tình cảm.

Đợi tới khi bà và Đan Dũng trở thành người thân, sự trống trải lớn nhất cuộc đời bà mới được lấp đầy, nhưng có lẽ là tiếc nuối cả đời, cảnh xuân tươi đẹp đã qua, bà không có khả năng đem yêu thương của mình nuôi dưỡng đứa nhỏ, vì vậy mình liền lại có giá trị tồn tại, dĩ nhiên Đan Dũng cũng không ngại, cũng không ghét người kẻ nữ này, vì vậy ông xem như con gái của mình liền tạo cho Lương Thanh một loại hạnh phúc khác.

Hách Tịnh nhận xét, hối hận vì mình, quá máu lạnh, quá khách quan, không có chút tình cảm mẹ con nào, liền giống như Lương Thanh nói, tuổi thơ của con người đều ảnh hưởng tới cả cuộc đời, bởi vì Lương Thanh gieo hạt, liền phải gánh chịu loại quả này, Hách Tịnh đối với ai cũng có thể độ lượng tha thứ, đối với ai cũng nhiệt tình phóng khoáng, cố tình đối với mẹ mình, lại giống như tảng đá lạnh như băng, có ừ thế nào cũng không nóng.

Lương Thanh chỉ khóc, từ dè nén tới nước nờ, rồi gào khóc, nước mắt giàn dụa không còn bộ dáng đoan trang ưu nhã ngày thường, trong ấn tượng của Hách Tịnh, Lương Thanh là người luôn yêu thích cái đẹp và luôn chú ý tới hình tượng, lần đầu tiên trong đời cô thấy mẹ mình như vậy.

Không phải đã sớm quyết định duy trì trạng thái mẹ hiền con yêu sao? Không phải đã quyết đời này sẽ không theo đuổi cái điều gọi là tình thương của mẹ sao? Tại sao nhìn bà khóc, mình vẫn thấy đau lòng, mấy năm nay Lương Thanh sống an nhàn sung sướng được mọi người cung kính, về tinh thần và thân thể cũng không phải chịu đựng đau khổ chứ? Mà hôm nay đây, mọi thứ đều là mình mang tới cho bà, đến từ chính con gái duy nhất của bà.

Trong lòng Hách Tịnh như lửa đốt đợi xe cứu thương đến, lúc này cửa chính vang lên tiếng mở khóa, cô cho là chị Trương ra ngoài mua đồ quay về, vội vàng chạy ra, sau khi mở cửa lại thấy sững sốt, lúng túng, người trở về là Đan Nhĩ Tín, anh đôi quần áo khác, hình như là mới mua, đầu tiên là vẻ kinh ngạc nhìn Hách Tịnh một cái, sau đó bị hình ảnh Lương Thanh ngã xuống đất đang khóc thút thít hấp dẫn.

Dùng ánh mắt hỏi Hách Tịnh: xảy ra chuyện gì

Hách Tịnh vội vàng nói: “Mẹ tôi không cẩn thận ngã xuống lầu, hiện giờ thì chỉ có thể đoán là chân bị thương, tôi lo bà còn bị thương ở chỗ khác!” Xe cứu thương đáng chết! Lúc người khác cần tới thì nó luôn tới muộn!

Đan Nhĩ Nhã tiến lên mấy bước, nhìn sơ qua: “Xương bắp chân gãy rồi, phải nhanh đưa tới bệnh viện xử lý, nếu không do bà lớn tuổi rồi, khó khỏi phục.”

Giờ phút này tiếng khóc của Lương Thanh đã nhỏ lại, mồ hôi trên trán hạt lớn hạt nhỏ rơi xuống, ánh mắt giống như chìm vào mê muội, dường như không rảnh chú ý tới mọi việc xung quanh, Hách Tịnh liền gấp gáp, Đan Nhĩ Tín nói: “Bây giờ là giờ cao điểm, trên đường nhiều xe, xe cứu thương không thể tới nhanh như vậy, tôi thấy xương sống bà ấy không sao, có thể cử động, ngoài cửa tiểu khu có phòng khám bệnh chính hình, chúng ta trước hết đưa bà ấy tới đó xử lý qua một chút.”

“Được!” Hách Tịnh lập tức gạt đầu, lúc này bắp chân Lương Thanh đã sưng giống như quả bí, nếu không nhanh xử lý, bà có thể bị đau tới mất nửa mạng.

Cũng may vì đau đớn và do khóc nhiều Lương Thanh đã tiêu hao phần lớn sức lực, lúc này dù bà thấy Đan Nhĩ Tín liền có chút bài, nhưng cũng không cách nào gây dựa.

Chỉ thấy đầu tiên Đan Nhĩ Tín đi xuống hầm dưới nhà tìm một số đồ, sau đó bảo Hách Tịnh đỡ bà nằm ngửa ra, lấy ra hai thanh gỗ gần giống nhau, vội mà không cưỡng bức một lớp băng gạc lên hai tấm gỗ, sau đó dùng hai thanh gỗ cố định chân bị thương của Lương Thanh, dùng băng đeo quấn chặt hai thanh gỗ, cuối cùng còn làm một vòng số “8” đúng tiêu chuẩn cố định chân, làm cho bắp chân thành góc vuông.

Làm xong tất cả, Đan Nhĩ Tín phối hợp với Hách Tịnh đem Lương Thanh đặt trên một tấm phản gấp, dùng làm băng ca, lúc Hách Tịnh đang muốn giúp Nhĩ Tín nâng cáng lên, chuông của vang lên, hai bảo vệ chạy tới, ân cần hỏi thăm: “Có việc gì cần giúp đỡ sao?”

Đan Nhĩ Tín nhìn Hách Tịnh một cái: “Em không biết chỗ này có bảo vệ 24h để gọi là tới sao?”

Hách Tịnh cười, nghĩ thầm tôi cũng không ở nhà được mấy ngày, nghĩ tới số ngày Đan Nhĩ Tín ở nhà còn ít hơn mình, ngượng ngùng mở miệng, xem là năng lực thích ứng hoàn cảnh sống, cũng là do thiên phú.

Đưa Lương Thanh tới phòng cấp cứu được bác sĩ xử lý vết thương trên đùi Lương Thanh, vừa tiếp tục công việc trên tàu vừa tán thưởng: “Rất chuyên nghiệp, là ai làm thế?” Sau khi nghe đáp án liền vui mừng hỏi Đan Nhĩ Tín: “Đồng nghiệp? Cũng là sinh viên học viện y? Khoa chỉnh hình!”

Đan Nhĩ Tín chỉ giải thích đơn giản một câu: “Có học qua một chút xử lý cấp cứu.” Ngược lại người bị thương mới là đồng nghiệp của bọn họ, chỉ là lúc này nhắm mắt lại không có cử động gì, giống như đang ngủ, mặc dù Đan Nhĩ Tín đang nghĩ ngờ đau đớn do gãy xương bà có thể ngủ được không.

Bởi vì Lương Thanh bị thương ngoài ý muốn, Hách Tịnh vốn muốn xin nghỉ để chăm sóc bà, nhưng từ đầu tới cuối Lương Thanh không hề nói chuyện với cô, chờ tới khi chị Trương tới, lại thông qua chị Trương nói với Hách Tịnh nhanh rời đi, nói tạm thời không muốn nhìn thấy cô.

Hách Tịnh vô cùng buồn rầu, cũng rất hối hận, cô không hiểu mình luôn tinh táo lý trí, tại sao có thể xúc động nói những lời như thế, lần nữa khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Lương Thanh, cho dù khi cha mẹ mới li hôn cô có lúc buồn khổ, tức giận, cũng chưa từng đi kích thích mẹ mình như vậy, mà lúc đó cô còn nhỏ tuổi, đáng lẽ là kích động hơn bây giờ mới đúng.

Như vậy rốt cuộc hôm nay cô làm sao? Là thời kỳ phản nghịch tới muộn, hay là nguyên nhân gì, khiến cô phá vỡ sự khách sáo và dễ dàng tha thứ với Lương Thanh? Trong lòng mơ hồ hiểu rõ một chút, rồi lại không muốn nghĩ thêm, thôi, cứ để cô lần đầu tiên làm đã điều đi, trước nên để mỗi người yên tĩnh một chút, dù sao Lương Thanh cũng chỉ là gãy chân, họ còn có cơ hội hòa hảo, không như cha mình, thậm chí lần cuối cùng gặp mặt cũng không được.

Trước khi trời tối Đan Dũng mới chạy tới thành phố B, Hách Tịnh giải thích đơn giản cho ông nguyên nhân mẹ bị thương, chỉ là khó tránh khỏi có chút chột dạ, cũng may Đan Dũng chỉ gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng không hỏi nhiều, tự mình tới bệnh viện đón Lương Thanh về nhà chăm sóc, lại mời thêm người làm, thêm chị Trương bảo mẫu, cũng không có gì quá lo lắng.

Vốn là còn có một ngày nghỉ, nhưng rõ ràng là Lương Thanh không muốn gặp lại cô, Hách Tịnh liền thức thoi thu dọn đồ đạc, nói là do có tài liệu cần chuẩn bị, Đan Nhĩ Tín thì ngay cả lời chào cũng không nói, trực tiếp chuẩn bị đi.

Lúc trở về căn cứ, bởi vì Đan Nhĩ Tín lái xe, Hách Tịnh cũng không muốn làm bộ bỏ đi đợi xe khách, huống chi, xe khách cũng đã bỏ lỡ, nếu như Lương Thanh có nói đùa với cô, cô có thể coi đó là lý do.

Xe chậm rãi hòa vào dòng xe cộ, xung quanh nhà cao tầng, mây tia lóe lên, ban đêm ở thành phố này, coi bỏ cảm giác nặng nề nồng đậm ban ngày, mang tới một loại sức sống đặc biệt âm áp.

Hách Tịnh miễn cưỡng tựa đầu ở trên cửa kính xe, không sợ phiền nhìn các tòa lầu như hộp diêm bao quanh thành phố với đủ loại cửa sổ, từ cửa sổ hắt ra bên ngoài ánh đèn màu cam, đó là cảnh tượng cô thích nhất, hơn nữa cô sẽ tưởng tượng, nghĩ tới người nữ chủ của gia đình đó bận rộn ở trong bếp như thế nào, những đứa trẻ nghịch ngợm ồn ào như thế nào, nghe tiếng chuông cửa vang lên, bỏ lại đồ chơi trên tay reo to đi mở cửa, hoặc là bố đã về cũng có thể không phải, nhưng nói chung bố sẽ trở về, tóm lại đó là một gia đình hạnh phúc.

Cửa sổ tương tự, ánh đèn giống thế, nhưng sự việc xảy ra bên trong lại khác, nếu như bọn họ là hạnh phúc, vậy mình là gì? Sự bất hạnh của mỗi gia đình không giống nhau, nhưng hạnh phúc lại giống như nhau, nhà nhà thấp đèn, cô chỉ ước mọi nhà đều vui vẻ.

Vì vậy cô tự nguyện dùng tuổi thanh xuân của mình, dùng nhiệt huyết, duy trì sự phồn vinh, yên bình của thành phố này, của đất nước này, còn có người con trai ở bên cạnh, anh ấy cũng có thể như vậy chứ?

“Anh và mẹ anh tình cảm có tốt không?” Hách Tịnh nghe thấy tiếng mình hỏi.

Chiếc xe trượt lái lệch khỏi đường đi một chút, mang tới âm thanh ồn ã của những chiếc xe phía sau, Đan Nhĩ Tín vội vàng đưa xe về đúng đường, nghiêng đầu hung dữ quát: “Xem như mẹ em không để ý tới em, cũng không cần ở chỗ anh tìm thẳng bằng!”

Dáng vẻ hung dữ của anh ngược lại khiến tâm tình của Hách Tịnh khá hơn một chút, giờ phút này anh không như mãnh thú công kích người như buổi chiều hôm trước, cũng không có phát hỏa rồi tỏ ra lạnh lùng khó gần, lại càng không có vẻ tinh táo như buổi tối xử lý vết thương cho Lương Thanh, mà là giống như một chú mèo xù lông, tự cho là rất uy nghiêm, thật ra thì lại khiến mọi người cảm thấy nó rất đáng yêu, Hách Tịnh xem một lát thấy ngứa

ngáy trên tay, không nhận được đưa tay xoa đầu anh mấy cái.

Lần này mặt của Đan Nhĩ Tín không còn đen nữa, mà bắt đầu đỏ lên: “Làm phản!” Cũng không nói thêm nữa, bật đèn đối đường, đi ra khỏi đường chính, không đi theo con đường đã định, Hách Tịnh có chút kinh ngạc: “Anh phải đi chỗ nào?”

“Tìm chỗ ăn em!” Đan Nhĩ Tín cũng không quay đầu lại, cắn môi cười lạnh: “Trên xe động tay động chân quá nguy hiểm, em kiên nhẫn một chút a.”

Lần này lại khiến mặt Hách Tịnh đỏ lên, đồ lưu manh này! Cô đang có chút thương cảm, trong lòng tràn đầy tình mẫu tử, nâng cao phong cách của mình, cái gì mà trước lo nỗi lo của thiên hạ, rất nhanh định đầu có thể hiện hào quang Thánh mẫu, người này cũng không thêm phối hợp đây? Cái gì cũng có thể liên tưởng tới phương diện kia! Còn nói là kết cấu bộ não của đàn ông với phụ nữ khác nhau?

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Cho tới khi Đan Nhĩ Nhã thật sự lái xe vào cổng một tiểu khu có hàng cây rậm rạp, Hách Tịnh có chút hốt hoảng: “nh Anh làm gì thế? Trễ rồi còn không về đi.” Đơn vị có gác cổng, trở về quá muộn mặc dù không phải là không vào cửa được, nhưng phải kiểm tra xin phép gì đó, rất phiền toái.

Đan Nhĩ Tín lại tự ý lái xe vào hầm để xe một nhà trong tiểu khu, dừng xe xong sau đó xuống mở cửa cho Hách Tịnh: “Ngày mai vẫn được nghỉ phép, vội trở về làm gì.”

Người này lại có chỗ để xe, Hách Tịnh như nhìn ra được mấu chốt: “Anh có phòng ở chỗ này?” Đan Nhĩ Nhã cũng không ở nhà, chắc chắn là có chỗ ở khác, là anh em ruột, Đan Nhĩ Tín cũng không thể chỉ có một chỗ ở, tho không ở ba hang, huống chi anh mấy năm nay không có làm giấy nhận nhà,

chắc không tới mức vẫn chờ ở bộ đội chứ.

“Thông minh!” Đan Nhĩ Tín khen cô một câu, trên mặt lộ rõ ý xấu: “Vậy em đoán xem tiếp theo anh sẽ làm gì?”

Hách Tịnh xuống xe sau đó liếc anh một cái, bất vì sở động: “Em không lên, nếu như anh không thể đưa em về, vậy thì em về kí túc trước, ngày mai xe chạy em sẽ trở về đơn vị.” Cô cũng không ngu a, ngày hôm qua mọi người đều ở nhà, anh còn chạy tới phòng mình động tay động chân,

hôm nay là một nhà cô nam quả nữ, cô sợ rằng ngay cả bột xương cũng không còn a!

Đan Nhĩ Tín lại lộ ra bộ mặt kinh ngạc, nín cười, trước khi Hách Tịnh nổi giận mới nói: “Thì là là em không đói bụng a, anh vốn là muốn mang em tới nhà riêng của Hoàng Đình ăn cơm, không nghĩ tới em thà về ăn cơm ở kí túc còn hơn, có điều hình như là thời gian cơm tối ở nhà ăn kí túc

đã qua rồi, còn có ăn khuya sao?”

Hoàng Đình? Cái tên này nghe rất quen tai, Hách Tịnh lục trong trí nhớ, chợt “A!” một tiếng, kêu lên với Đan Nhĩ Tín: “Anh, anh, anh... anh ta, anh ta, anh ta.”

Đan Nhĩ Tín khẽ nhếch khóe miệng, cười rất đắc ý: “Chính là vị Hoàng Đình đó, mỗi tháng một bữa tiệc tự chọn, thật không khéo, hôm nay là ngày đó,”

Nói tới Hoàng Đình, Hách Tịnh nghe tới anh ta cũng là tình cờ, lúc còn đi học làm phiên dịch lãnh đạo trường, trong một nhiệm vụ khá cao cấp thỉnh thoảng nghe mọi người nhắc tới.

Nghe nói nói người này là dòng dõi có học, tổ tiên chính là đầu bếp cung đình, vẫn chỉ phục vụ tầng lớp có quyền thế cao, cho dù hiện tại cũng không ngoại lệ, mà Hoàng Đình chính là người quản lý hệ đầu bếp danh tiếng này.

Có điều người tên Hoàng Đình này tính tình không câu nệ, thích tới nơi du dã, hơn nữa dòng họ nhà anh ta và ngay cả bản thân anh ta đã có đầy đủ phú quý và địa vị, đã sớm không mang ý nghĩa giống như các đầu bếp thượng hạng bình thường, vì thế cũng không cam tâm chỉ phục vụ một người,

sau khi bồi dưỡng được người nối nghiệp, ba mươi tuổi liền về hưu.

Nhưng bởi vì danh tiếng của anh ta, hơn nữa còn giao thiệp rộng, lúc nào cũng có nhân vật lớn tới thăm, chỉ cầu ăn một bữa cơm, đối phương không phú thì quý Hoàng Đình không tiện từ chối, hơn nữa hứng thú của anh là yêu thích kết giao bạn bè, không muốn cũng không dám đắc tội những người này,

vì vậy liền nảy sinh một ý định.

Đó chính là mỗi tháng cố định một ngày. Anh ta tự mình vào bếp, trong một khu nhà cấp cao làm một bữa tiệc cơ động, thông báo cho bạn tốt, nếu rảnh

rồi thì cứ tới, không rảnh thì đợi tới lần sau, vừa tránh khỏi việc phá vỡ quy tắc, cũng sẽ không đắc tội với ai.

Hơn nữa vì thời gian và không gian hạn chế, anh ta chọn người yêu cầu rất cao, có một số lượng người xin tới nhất định, cũng không làm khó người ta điều gì, ngược lại lại lấy việc có thể vào "vòng" làm vinh quang, bởi vì tiến vào cái vòng đó, thì sẽ khiến bạn gặp được những người mà ngày thường khó tiếp cận, thậm chí nhận điện thoại cũng không được cùng ăn cơm, việc tốt như thế không cần nói cũng biết.

Lúc ấy Hách Tịnh nghe nói người tên Hoàng Đình này, có chút coi thường, một là cảm thấy anh ta kiêu cách, không phục vụ quần chúng lao động vất vả, chỉ chăm lo người phú quý quan to! Hai là cảm thấy đáng tiếc, món ăn anh ta làm nhất định rất ngon, một người bình thường không có cơ hội, tiếc!

Mà bây giờ, Đan Nhĩ Tín này lại nói muốn dẫn cô tới tham gia tiệc cơ động của Hoàng Đình, anh chỉ là một thiếu ta? Không phải là anh trêu đùa cô chứ! Buổi chiều vì việc của Lương Thanh tất cả mọi người chưa ăn cơm tối, hiện giờ cô bụng đói kêu ầm ĩ, đùa bốn người như vậy thật không nhân đạo.

Đan Nhĩ Tín lại cười tới chặc chặc mà tự tin, dùng ánh mắt câu dẫn cô: "Có đi hay không?"

"Đi!" Bụng đói chiến thắng hết thảy, người chết vì cơm, chim chết vì ăn, cùng lắm thì chết a, ai sợ ai a!

Từ nhà để xe đi ra Hách Tịnh mới phát hiện, tiểu khu này cư nhiên cao to hơn trụ sở nhà họ Đan bây giờ, những ngôi nhà được xanh hóa cũng không xa lạ gì, những ở bên ngoài, hết lần này tới lần khác cho thấy được sự phồn hoa khác biệt, yên tĩnh ẩn giữa thành phố, Hách Tịnh mang tâm tình của phần tử

trí thức quan sát, cảm thấy chỗ này lộ ra một không khí kiêu cách, không nhận được đứng thẳng thắt lưng- mình là thanh niên tốt, con gái nhà giàu phẩm chất cao thượng chỉ hướng cao xa, nhất định phải thể hiện là giới thống lại sự hư hỏng.

Nghe nói là món ăn cung đình, Hách Tịnh còn nghĩ rằng nội thất trong nhà Hoàng Đình sẽ là phong cách Minh Thanh, bình phong, bàn gỗ tứ đàn, ghế hoàng hoa lê gì đó, hoặc giả còn có thể giống như các quán cơm cung đình chẳng hạn, ngay cả phong vệ sinh, phòng nghỉ cũng dát đá, tơ lụa chói lọi, còn

có treo vật dụng trang trí tinh xảo cũng với tranh chữ nổi tiếng, tóm lại là vô cùng cổ điển như xuyên qua - được rồi, cô thừa nhận cô đối với những thứ đặc quyền cao cấp này không có hứng thú, đặc biệt khi cô cực kỳ đói.

Ngay khi Đan Nhĩ Tín gọi cửa, nhân viên đầu tiên mở cửa nhà khiến Hách Tịnh có chút giật mình, người này có khẩu âm lạ vừa tiếng phổ thông xen khẩu ngữ người lớn lên Đông Nam Á khiến Hách Tịnh hoài nghi quốc tịch của cô ấy, Hách Tịnh thử dò xét nên dùng tiếng anh hỏi thăm cô ấy, quả nhiên, đối phương liền dùng tiếng Anh lưu loát đáp lại.

Trong nhà đầu bếp cung đình dùng Phi Dung, rất có ý tứ.

Sau khi vào nhà mới phát hiện có nhiều điều thú vị: treo đèn thủy tinh La Mã, đàn Piano cổ điển nước Đức, tranh trường phái ấn tượng nước Pháp, thảm Ba Tư, da dê New Zealand, ghế salon Italia, thậm chí còn có sạp nhỏ Nhật Bản- Nhà riêng của Hoàng Đình lại là thể giới những món đồ thập cẩm, muôn màu

muôn loại, nhiều không kể hết.

Hách Tịnh suýt nữa bật cười, cô rất cuộc "tính tình không câu nệ, yêu thích du ngoạn" trong truyền thuyết của anh ta là như thế nào, người như vậy, đúng là không thích hợp chôn vùi ở thành thị nấu cơm cho những lão nhân gia kia.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, Hách Tịnh và Đan Nhĩ Nhã dưới sự hướng dẫn của phục vụ đi qua phòng khách, đi tới có lẽ là của phòng ăn, một nam tử gần bốn mươi tuổi, diện mạo thoát nhìn rất bình thường tới đón, nhìn hai người ha hả cười: "Hôm nay không chuẩn bị nhiều món lắm, Marira đem hình ảnh khách

ngoài cửa cho tôi nhìn, tôi còn tưởng mình hoa mắt, không có ý định mở cửa, không nghĩ tới đúng là tiểu tử cậu, ai u, cậu tìm được nữ nhân từ chỗ nào vậy, không phải là cướp được chứ?"

Đan Nhĩ Tín cũng cười: "Thật là si nhục người khác, tỏ rõ ràng là lừa gạt mang tới!"

"Thế không phải là như nhau sao!" Hoàng Đình khinh bỉ anh.

"Di nhiên không giống nhau, một là về thể lực, một là về trí lực, cậu như thế là si nhục trí thông minh của tớ." Đan Nhĩ Tín nghiêm trang nói.

"Được rồi, đừng ba hoa nữa, hôm nay khách tới không thuộc kiểu như cậu." Hoàng Đình thu hồi giọng điệu bốn cọt.

"Thế nào mà không cùng dạng người, không lẽ là họ Hồ chứ!" Đan Nhĩ Tín mới nhìn tưởng như vẫn trạng thái thả lỏng, có điều ánh mắt sắc bén lại.

"Có hai bộ trưởng, Thiếu tướng Liễu Thần." Cánh tay dài của Hoàng Đình kéo đầu Đan Nhĩ Tín xuống, ghé vào bên tai anh thấp giọng nói, Hách Tịnh trừng mắt nhìn, đưa tay day trán thờ dài, Hoàng Đình chính là nói lỗ tai phải của anh.

"Cậu nói cái gì?" Quả nhiên, Đan Nhĩ Tín nghiêng đầu mờ mịt hỏi, Hoàng Đình vừa kinh ngạc, vừa đưa hai người tới phòng ăn.

Trong phòng ăn không có nhiều người lắm, chắc khoảng sáu bảy người, nhưng nhìn chung không quá bốn mươi tuổi, khí thế cực lớn, trong phòng ăn lớn

đứng vào các góc, mơ hồ thành một phái.

Trước đó Hách Tịnh được Hoàng Đình nhắc nhở, vì thế khi nhìn thấy một người quân trang xanh biếc, trên bả vai sao lấp lánh, trước liền làm một quân lễ dâng hoàng : " Chào thủ trưởng!" Thật trùng hợp, Đan Nhĩ Tín và cô động tác giống nhau, nhìn tốc độ phản ứng này, thật không hổ là thân phận lính đặc biệt, tàn tật cũng như thế.

Hách Tịnh cảm thấy nếu như cô là Liễu Thần, nhìn thấy hai đứa nhỏ như thế đi vào, đều mặc đồ thường còn đồng thời chào ông, khẳng định phải kinh ngạc, vậy mà nhìn người ta một chút xem, bất động thanh sắc, vững như núi Thái, ngay cả ánh mắt cũng không nháy, chờ bọn họ tự giới thiệu.

" Báo cáo thủ trưởng, Thiếu tá Đan Nhĩ Tín chỉ đội phó đội tin tức Đại đội A quân khu B kính chào ngài!" Đan Nhĩ Tín đứng nghiêm, khí thế như cầu vòng giới thiệu mình.

" Báo cáo thủ trưởng, Cảnh sát viên phiên dịch Anh văn cục công an thành phố B kính chào ngài, bổ sung thêm, tôi hiện tại được điều tạm tới chỉ đội tin tức đại đội A." So sánh ra thì Hách Tịnh tự giới thiệu mình, khí thế còn kém rất nhiều, cũng phiên toái nhiều.

Hơn nữa lời cô vừa giới thiệu khiến xung quanh có tiếng cười khê, coi như tư cách bên trong của cô không tệ, nhưng trước mặt bao nhiêu người khó tránh khỏi có chút căng thẳng.

Liễu Thần trước hết là nghiêm túc đáp lễ, sau đó vẻ mặt liền dịu dàng hơn, ông nghiêng đầu nhìn về người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi phía trước: " Lão Mã, ông không mặc cảnh phục, kết quả là để cô bé này chào hỏi tôi trước, còn cái gì mà điều tạm nha, dứt khoát ở lại đơn vị đi." Mặc dù Liễu Thần không biết nguyên nhân

Hách Tịnh bị điều tạm, dựa theo cảm tính nhạy bén nhân viên tình báo và tính tình không chịu thua thiệt, ông vừa tiến lên liền hủy đi mầm mống của bạn, nhất là với người đối đầu với ông.

Hách Tịnh nghe xong những lời này cảm thấy không ổn, nhìn về phía Lão Mã trong lời Liễu Thần, trong đầu tự động ghép ông vào bộ cảnh phục, cũng nhìn thoáng qua các bức ảnh trên tuần san ngành, đôi mắt lập tức co rút lại, càng thêm kinh hoàng, nghiêm chỉnh chào: " Kính chào Mã bộ trưởng!"

Mã bộ trưởng khẽ gật đầu, không có dấu hiệu trên mặt, ngược lại nói với Liễu Thần: " Cô bé phản ứng rất nhanh a."

Hách Tịnh mỉm cười, lần nữa cúi đầu tri kính.

Lúc này Hoàng Đình có vẻ không vui." Các món ăn hôm nay không ngon sao? Sao lại tiến ra cửa trước a, còn có người muốn đoạt người, tôi cũng không phải là đi tuyên mộ nhân tài, Maria, mang lên thêm hai bộ chén đĩa nữa, các vị dùng từ từ, tôi còn phải vào phòng bếp chuẩn bị hai món nữa. Các vị đại nhân cũng không cần làm khó hai

bạn nhỏ này, người ta có tăng gấp đôi số tuổi cũng không bằng một người trong các vị."

Hoàng Đình chính là Hoàng Đình, vóc dáng thấp nhất, khí thế yếu nhất, động lòng người nhà là " đại" sư phó, nơi này ông là lớn nhất, tất cả mọi người đều nể tình, không hề động tới công việc, vị trí lãnh tinh gì đó mà tiếp tục nói đề tài lúc đầu.

Đề tài nói chuyện các vị lãnh đạo cũng giống người bình thường, chuyện đông chuyện tây, thậm chí có chút giống với đề tài của hai anh em Đan Nhĩ Tín nói lúc trên xe, chẳng qua là các vị nói chuyện rất thận trọng, rất ít thể hiện quan điểm của mình, đều là bàn tán lướt qua, chỉ nói bề ngoài, giao tiếp bình thường.

Hách Tịnh không biết trước giờ bọn họ vẫn như vậy, hay là vì có mình và Đan Nhĩ Tín ở đây họ mới thế, cô chỉ vui đầu vào ăn, dù sao hiện giờ cô rất đói a.

Hơn nữa thức ăn rất ngon, không phải là các món ăn nổi tiếng ăn tới phát ngán trong cung đình. Hoàng Đình này là thiên tài, khẳng định là ông đi qua rất nhiều nơi, ông kết hợp những món đặc sắc của địa phương đó, kết hợp với khẩu vị người Trung Quốc, thông hiểu địa lý, làm ra một mùi vị riêng, đó là điệu múa trên đầu lưỡi, là người

đang hưởng thụ những thứ tươi đẹp, ông không phải sử dụng kỹ thuật mà là dùng tâm, khó trách một tháng chỉ có một lần, khó trách nhiều vị lãnh đạo cao cấp như vậy nịnh bợ.

Hách Tịnh quý trọng duyên phận khó có được này, dùng tâm dùng ý cảm nhận, hết sức chuyên tâm thưởng thức bữa thịnh yến này.

Trên thực tế chân chính thưởng thức các món ăn cũng chỉ có Hách Tịnh, Đan Nhĩ Tín cũng chuyên tâm ăn uống, có điều nhiều năm quân ngũ khiến anh rèn luyện ăn uống nhanh, thật đúng là không phải đang thưởng thức món ăn, đó là lang thôn hồ yết, có thể cảm nhận vị ngọt đã là thành tựu cho vị giác của anh.

Hoàng Đình thông minh tuyệt đỉnh, dường như cũng hiểu ai mới là thực khách chân chính của ông, mới làm thêm hai phần thức ăn nhẹ cho các vị phụ nhân, cuối cùng còn làm thêm đồ ăn ngọt, các bậc đàn ông cũng không thể thưởng thức.

Hách Tịnh cũng không khách khí, dùng muỗng nhỏ xúc một ít, vừa vào miệng vẻ mặt của cô liền dịu dàng hơn: " Vị xoài ngọt ngào, vị lê thuần hậu, vị lựu tươi mát chua chua, khoan khoái nhẹ nhẹ của sơn trúc, sâu tiếng trắng mịn, còn có chút hương liệu, thật đúng là cảnh đẹp miền nhiệt đới!"

Hoàng Đình dường như ngay lập tức đứng lên, ông đẩy Đan Nhĩ Tín ra tới bên cạnh Hách Tịnh, có chút kích động hỏi: " Còn gì nữa không, còn có vị gì

nữa, cháu cẩn thận nếm thử một chút!"

Hách Tịnh đành phải xúc một muỗng nữa, nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại, chợt lóe một cảm giác: "Cháu biết, là một loại rượu, cháu không biết tên, nhưng nhất định là loại rượu mà người dân miền nhiệt đới tự làm, mới nếm thử có chút ngọt, nồng nồng vị rượu chất, lại rất dễ say lòng người."

Hoàng Đình kích động khuôn mặt đỏ bừng, lập tức nắm bả vai Hách Tịnh, lớn tiếng nói: "Tri âm! Cháu là người đầu tiên nói ra được thành phần các món ăn ngon nhất, chú đang tính gọi là "gió nam tủy", hiện tại liền đổi ý, lấy tên cháu làm tên gọi, đúng rồi, cô bé, cháu tên là gì?"

"Điều này, cháu tên Hách Tịnh!" Nhìn Đan Nhĩ Tín nhéo phía sau cổ Hoàng Đình ép ông buông vai mình ra, Hách Tịnh có chút quýnh, đồ ngọt này chẳng lẽ muốn gọi là Hách Tịnh? Còn thiếu điều trăm trổ khen thưởng sự lạnh lùng a.

"Tốt, liền gọi là Hách Tịnh!" Hoàng Đình một lời dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Phen này Hoàng Đình giầy vò người, khiến mọi người tập trung ánh mắt trên người Hách Tịnh, nháy mắt cô cảm thấy có áp lực cực lớn, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng: "Ông Hoàng, tôi thấy cái tên "Nam Phong Tủy" rất hay, lại dễ nghe và sát nghĩa."

Hoàng Đình lắc đầu khoát tay: "Không được, vốn đang rất tốt, người mới tôi đã không tệ lắm rồi, liền gọi là Hách Tịnh đi, cô bé, sau này thường xuyên tới a."

Câu nói sau cùng của ông khiến Hách Tịnh rất vui vẻ, phần chần tới mức không muốn phản bác lại ông nữa, cô khẽ nhìn Đan Nhĩ Tín một cái, rồi lại nhìn Hoàng Đình, Hoàng Đình khá là thức thời: "Không cần phải đi cùng tên nhóc này, hoan nghênh cháu tới một mình."

Hách Tịnh lúc này mới cười tươi, khuôn mặt cong cong, hai má ửng hồng, đúng là hoa xuân nở rộ, khiến cho cả căn phòng đang là ban đêm cuối thu cũng tràn đầy hơi thở ấm áp.

Chỉ trừ có một người không thuận theo, sắc mặt Đan Nhĩ Tín đen lại nhìn Hoàng Đình, Hách Tịnh tin chắc rằng nếu như không phải là đang ở cạnh nhiều nhân vật lớn như vậy, anh có thể nổi đóa lên rồi, vì vậy len lén nắm lấy tay anh ở dưới bàn, lại bị anh nhanh chóng đảo lại cầm tay mình, còn xoa xoa mấy cái.

Bàn tay thô ráp của anh xoa xoa khiến lòng bàn tay Hách Tịnh có chút ngứa ngáy, cũng không dám phản kháng, thật sợ vị gia hỏa này lại liều mạng nói cái gì đó. Cũng may Hoàng Đình sau khi thành công mời người đẹp tham gia liền nhanh chóng đổi đề tài, ông quay sang nói chuyện với mấy vị lão đại, nhẹ giới thiệu khách không mời mà tới hôm nay: "Đây là cậu hai nhà họ Đan, cháu nội Đan tướng quân."

Liễu Thần suy nghĩ một lát có chút xúc động: "Cháu nội của lão tướng Đan Vân Sơn? Đó chính là cháu ngoại của Quý tướng? Phải nói là tôi còn là cấp dưới cũ của Quý tướng đó!" Giọng nói thân thiết hơn rất nhiều, khác biệt rõ ràng so với lúc mới gặp mặt.

Liễu Thần không uống là làm tình báo, ngay cả quan hệ họ hàng thân thích của người ta cũng rõ ràng, Hách Tịnh tin tưởng người ngồi cạnh cô cũng nghe rõ, Liễu Thần trở nên thân thiết như vậy, sợ rằng ảnh hưởng của Quý tướng còn nặng hơn.

Vậy mà vẫn còn có người đang đợi, thế hệ hai thay thế hệ ba có rất nhiều người, Đan Nhĩ Tín chắc chắn không phải là người có xuất thân cao nhất, có thể được Hoàng Đình coi trọng chắc chắn có nguyên nhân khác.

"Cậu ấy còn là ân nhân cứu mạng tôi, cụ thể tôi cũng không muốn nói nhiều, dù sao là ở nước ngoài, tôi đi mua đồ nấu ăn, xui xẻo bị bắt làm con tin, nếu như không có tiểu Đan, tôi hiện tại đã làm đầu bếp cho Diêm Vương rồi. Lúc ấy bọn họ che dấu thân phận, tôi không biết cậu ta là ai, sau lại gặp được trong tiểu khu, mới biết là hàng xóm của nhau, các vị xem đúng là thật khéo!" Hai ba câu ngắn gọn của Hoàng Đình giải thích rõ quá khứ, cuối cùng còn giả vờ ai oán: "Sau đó tiểu tử này liền ăn vạ tôi, ba năm thỉnh thoảng tới xin bữa cơm, đem nhà tôi trở thành phòng ăn."

Thì ra là như vậy! Lần này mặc dù phần lớn không có vui vẻ, nhưng những người ngồi đối diện với Đan Nhĩ Tín cũng miễn cưỡng nhìn anh với cặp mắt ý vị khác xưa, bọn họ đều đã làm cha, đổi lại là con mình làm lính đặc biệt, ra ngoài vạn dặm làm nhiệm vụ nguy hiểm tới tính mạng giải cứu con tin, sợ rằng người có thể chấp nhận rất ít, mà Đan Nhĩ Tín xuất thân không hề kém hơn với con bọn họ, thế nhưng anh lại đi làm.

Nói cách khác, nếu Đan Nhĩ Tín thật sự là con ông cháu cha hay lính đặc biệt đơn thuần cũng không có gì kỳ lạ, nhưng hai điều này kết hợp lại một chỗ lại có chút ý tứ. Sau đó các vị lãnh đạo đôi ba lời hỏi thăm, lý lịch Đan Nhĩ Tín đều thăm dò rõ ràng, vì vậy không khí càng thêm tệ nhị.

Những người này, hơn nửa đời người tông vòng quyền lợi, nửa đời trước cố gắng đi tranh đoạt chức quyền, nửa đời sau cố gắng giữ vững quyền lực, tới hôm nay coi như công thành danh toại, nhưng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Địa vị của Đan Dũng không khác biệt lắm với bọn họ, quá khứ để lại chút nguyên nhân thậm chí còn có chút yếu ớt, nhưng sinh được hai đứa con thật

khiến người ta hâm mộ. Học hành tài giỏi nhiều mặt không cần phải nói,năm xưa có tiếng là lưu manh còn đồ như vậy, lại có tiền đồ thế này, thật khiến con gái nhà người ta đỏ mắt mong chờ.

Dĩ nhiên, suy nghĩ trong lòng các vị lãnh đạo Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh không cách nào biết được, đối với Đan Nhĩ Tín mà nói, đây chỉ là lúc anh thấy đói bụng mang bạn gái tới nhà một người bạn ăn bữa cơm,việc ăn cơm như vậy không thể so sánh với nói chuyện yêu đương, không có sự khác biệt, chỉ cần đủ thức ăn, anh không ngại chia sẻ với mọi người.

Mà bữa tiệc này với Hách Tịnh mà nói, bắt đầu rất bất ngờ, quá trình rất khẩn trương, kết thúc hết sức vui vẻ, cơm nước no nê với các suy nghĩ trong lòng người khác thì vui vẻ hơn, nhất là quen biết được vị đầu bếp nổi tiếng Hoàng Đình, đây chính là mỹ vị nhân gian a... Suy nghĩ một chút liền chảy nước miếng!

Nếu là tiệc cơ động, vậy có nghĩa là một nhóm người tới còn có thể tự trở về, Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh sau khi ăn xong, vì để tránh vô tình gặp phải vị đại thần nào, liền nói lời tạm biệt.

Vừa ra khỏi cửa, Hách Tịnh liền vụng trộm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù hôm nay thu hoạch rất khá, nhưng ăn cơm với những người này,trần đầy cảm giác kích thích, nhìn lại Đan Nhĩ Tín bộ dáng lười biếng mà tự tại bên cạnh, trong lòng có chút không cân bằng: "Ăn nhanh như vậy cũng không sợ khó tiêu a! Anh thường xuyên tới xin bữa cơm à?"

Đan Nhĩ Tín lắc đầu một cái: "Không phải thế, hôm nay là ngẫu nhiên,bình thường có tới, cũng không phải là ngày này, ăn cơm với những người này đau dạ dày lắm."

Lần này Hách Tịnh thấy cân bằng rồi, bạn nói xem,bản về tư cách bên trong,bạn bè cùng lứa với cô cũng không tốt hơn cô là mấy, chẳng qua là tên nhóc này có thể giả bộ thôi!

Thấy Đan Nhĩ Tín dẫn mình đi không phải là đường ra cửa tiểu khu, Hách Tịnh lại trở về với thực tế: "Anh đi đâu vậy? Em muốn trở về."

Đan Nhĩ Tín cũng không quay đầu lại, vươn tay nhẹ nhàng xoay cổ tay ôm ngang cổ Hách Tịnh, kéo cô vào lòng dẫn đi:"Ăn uống no đủ rồi, em nói xem đi chỗ nào?"

Hách Tịnh luống cuống chân tay muốn hất bàn tay quàng sau gáy mình ra, làm thế nào cũng không thể di chuyển chút gì,không thể không chạy chậm đi theo anh, trong đầu không tự chủ hiện lên câu nói,ăn no nghĩ ấm, lập tức gấp tới mức oa oa kêu to.

Hai người thất thủ đi tới cửa ngoài một căn nhà, Đan Nhĩ Tín quét thẻ vào cửa, sau đó quét vân tay, cuối cùng đưa Hách Tịnh đi vào.

Trong phòng rất chỉnh tề, dường như mới vừa quét dọn, hơn nữa không có gì bất ngờ là sự hào hoa xa xỉ, tới mức Hách Tịnh chói mắt,tính cảm ghét sự giàu có trời dấy, giọng nói có chút chua: "Tiểu tử anh được đấy, anh lừa gạt ở đâu được căn phòng này? Sẽ không phải là cái vị*** nào đó cấp cho chứ! Tiền lương của anh đủ đóng phí khấu hao sao?"

Đan Nhĩ Tín làm bộ như "Làm sao em biết", tiện tay cời áo khoác ném lên ghế salon,miệng còn không quên nhạo báng: "Em đoán thật chính xác, đúng là *** đưa, phí tài sản miễn phí toàn bộ, hiện tại cô ấy không ở đây, vừa lúc anh có thể dùng trộm,phú quý cần phải có bảo đảm,em theo anh ở nơi này, chỉ cần không sợ bị tạt axit sun-phu-ric, việc khác không cần lo lắng."

Hách Tịnh làm vẻ bị dọa sợ, nhẹ giật mình chạy tới cửa, còn dùng giọng nói kinh hoàng kêu là: "Em rất sợ a! Em nhỏ, thanh xuân còn dài,đang lúc thuận lợi, mạo hiểm đa tài, cơm áo không lo, còn có sự nghiệp tốt, không cùng giành đàn ông với bà già, khách quan dừng bước, tại hạ đi trước một bước...a"

Chữ "a" còn chưa nói ra miệng, cánh tay của cô đã bị người kéo lại, nhẹ nhàng khiến cơ thể cô quay vòng 360 độ,trời xoay đất chuyển, một giây sau cơ thể cô liền té nhào lên ghế salon, Đan Nhĩ Tín đè lên cô, về mặt dữ tợn: "Từ đây! Anh phải tìm người gánh tội thay, vạn nhất bị bắt gặp, anh sẽ nói em cầu dẫn anh!"

Đan Nhĩ Tín mặc quần áo vào, mới nhìn rất gầy, nhưng hai người từng trần trụi thấy nhau, Hách Tịnh biết sau khi bỏ quần áo rất có dáng, giờ phút này bị một cơ thể cứng rắn ép tới mức suýt nữa ngạt, Hách Tịnh nghĩ đầu phải là chất mà là cực chất a!Lại còn có có vị thơm của quế tương a,thịt bắp chân rắn chắc ăn rất ngon a, nhưng vấn đề là, cô ăn no rồi!

Hách Tịnh cố gắng ổn định lại tâm trí, đôi mắt lưu chuyên, lộ ra ánh vui vẻ thuần lương: "Căn phòng này là mẹ anh để lại cho anh, và anh Nhĩ Nhã đúng không?"

Quả nhiên, ánh sáng nóng bỏng trong mắt Đan Nhĩ Tín thoáng lui xuống, xuất hiện một ánh sáng khác: "Tình hình hiện giờ như thế, em lại có sức đi để ý tới người đàn ông khác? Em không muốn sống nữa a!"

Móng vuốt sói khỏi động, Hách Tịnh lập tức thức thời xin tha: "Không phải thế!Em muốn nói là mẹ anh không phải cũng là quân nhân sao? Sao lại có thể có tiền mà đi mua căn phòng lớn như vậy?"

"Câu anh kinh doanh địa ốc, tiểu khu này chính là ông ấy đầu tư, giữ lại mấy phòng cho người trong nhà, các loại phí dụng miễn phí toàn bộ, Nhĩ Nhã cũng có một căn, có điều khôn ở chỗ này." Đan Nhĩ Tín một lời trả lời xong các vấn đề, đng muốn cúi đầu, ngược lại bị một cánh tay nhỏ bé yếu ớt ngăn lại, lập tức cau mày: "Còn vấn đề gì, hỏi một lần đi!"

Hách Tịnh kiên trì đẩy anh ra, ngồi nghiêm chỉnh hắng giọng hỏi: "Em hỏi anh, hiện tại em là gì của anh?"

Đan Nhĩ Tín trừng mắt, vừa muốn mở miệng nói một câu "Nói nhảm", lại cảm nhận được Hách Tịnh rất nghiêm túc, tiền tập trung tinh thần, nhìn thật sâu vào mắt của cô, không do dự nói hai chữ: "Người yêu."

Hách Tịnh đỏ mặt, nhưng mà thủ tục vẫn phải tiến hành, cô tự dè nén ý xấu hổ và ổn định nhịp tim, nhìn vào mắt anh, muốn tìm kiếm một tia sợ hãi lùi bước và che giấu nhưng không có, rất tốt!

"Như vậy, có chút thành ý đi chứng minh anh yêu em, mà không phải chỉ là đơn giản muốn cùng em, ừ, lên giường." Cô gái đang hoảng, có một vài từ, rất khó nói ra miệng.

"Ta kháo!" Đan Nhĩ Tín đâm một cái vào salon mềm mại, khiến thân thể Hách Tịnh khẽ rung một cái: "Em muốn chứng minh? Em muốn chứng minh cái gì! Người kia nói rất đúng, trong bụng quanh co như em, đọc sách thì có quá nhiều con gái, nên gạo nấu thành cơm, trực tiếp làm! Lần trước lão tử có bệnh mới bỏ qua cho em, mang thai thì sao? Mang thai liền sinh cho anh!"

Hách Tịnh bị lời anh nói khiến mặt đỏ bừng, một mặt là xấu hổ, một mặt cũng phải thừa nhận anh nói có lý, anh ở trước mặt mình, đa phần là nhường nhịn, muốn dùng sức mạnh, cơ hội không chỉ phải một lần.

Có phải cô có chút được chiều mà kiêu?

Nhưng là để cho một cô gái trước giờ chưa từng nói qua chuyện yêu đương, chính miệng nhận lời cùng một người con trai sống chung chưa lâu lên giường, cũng có chút làm người khác khó chịu, nhất là, cô đã không thử dò xét mình có phải là les hoặc tính lạnh nhạt, cô không phải, hết sức khẳng định.

"Đan Nhĩ Tín, chúng ta yêu nhau đi, từ trình tự cơ bản ban đầu." Hách Tịnh nháy đôi mắt mênh mông, thanh âm thanh thúy, ngữ điệu du dương, vẻ mặt thuần khiết mà động lòng người, cũng không phải là bạn không đáp ứng.

"Ta kháo!" Đan Nhĩ Tín lại đánh một quyền, lần này trực tiếp lật ngã ở bên kia ghế salon.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Trình tự yêu nhau cơ bản nhất là làm gì? Dù sao cũng không được ân ái, vì vậy Đan Nhĩ Tín cũng rất ảm ức, tức giận nhưng cũng phải phối hợp, ai bảo anh bị coi thường!

Biết nhau lâu như vậy, ngay cả câu nói dễ nghe Hách Tịnh còn ít nói, hôm nay tự nhiên nhu mì điềm đạm nhìn anh, giọng êm ái mềm dịu yêu cầu, nửa người dưới của anh cũng yếu đi rồi, đừng nói hôm nay cảm dục, cả đời cảm dục ———— kiên quyết không chịu đáp ứng, tuyệt đối không!

Có chút lời thôi lẻ mề, thuận tiện ăn thêm chút đậu hũ của cô, Đan Nhĩ Tín dưới sự hướng dẫn của Hách Tịnh mặc dù không cam tâm tình nguyện đi ra cửa, nhưng vẫn thuận miệng hỏi một câu, chỉ thấy Hách Tịnh cúi đầu đếm đầu ngón tay, có chút xấu hổ mà nói: "Thời gian này chỉ có thể làm một chuyện."

Thần kinh Đan Nhĩ Tín run lên, thăm nghĩ nha đầu này rốt cuộc cũng giác ngộ, đêm đẹp như vậy, còn có cái gì so với yêu nhau là thích hợp hơn? Dù thế nào đi nữa anh tuyệt đối không chọn ban đêm mà đi học những cái khác nha!

"Xem xem phim đi, show diễn trẻ sẽ được giảm giá đó!" Hách Tịnh cười hip mắt công bố đáp án.

Cái gì show diễn trẻ! Cái gì được giảm giá! Sắc mặt Đan Nhĩ Tín tái xanh, không thèm đi theo ra cửa, ngược lại lôi kéo Hách Tịnh vào trong phòng.

Hách Tịnh có chút không hiểu, người này chẳng lẽ đột nhiên thay đổi ý định! Cô tự nhận mình rất hiền nha, không cho anh kéo kéo tay, những điều cần nên có như là viết thư tình, xem phim cùng nhau, đây không phải là chuyện nam nữ yêu nhau cần phải làm sao? Còn là xem phim trẻ, lần trước cùng Triệu Lôi đi xem đã muốn nổi điên rồi, nào là phim tình cảm, trong đêm khuya mờ tối tại rạp, dường như đây là địa điểm thích hợp cho các cặp tình nhân nào là tình chàng ý thiếp, dĩ nhiên, dù sao nơi này cũng là nơi công cộng, cũng không thể làm chuyện không nên làm.

Đây chính là điều Hách Tịnh muốn, vừa trấn an tình huống phát sinh vừa rồi, vừa bảo đảm an toàn cho mình, cô cũng hy sinh rất nhiều rồi, ăn sạch cũng bị người nào đó ăn rồi!

Hơi sức không nhiều, gãy giữa bất quá chỉ là, Hách Tịnh thấy mục đích của anh cũng được giảm xuống, trong đầu nghĩ nếu anh giết cô giấu xác chuyện này xác định anh sẽ không làm, nên không gãy giữa nữa, đi theo anh tới trước một cánh cửa, sau khi mở ra Đan Nhĩ Tín nghiêng đầu hỏi cô: "Em nghĩ xem có thể đi xem phim mà không cần tốn tiền hay không? Không tốn tiền nha, chúng ta từ từ xem."

Wow, gia đình siêu cấp phô trương nha! vừa nhìn cũng biết đây toàn là loại thiết bị đắt tiền tiên tiến nhất, đến nhìn liền muốn nằm trên ghế sofa hương thụ, còn có kệ CD chiếm toàn bộ một mặt tường, Hách Tịnh tròn mắt há hốc mồm nhìn, thì ra còn có người thích đem tiền đi đốt đó a!

"Chị họ anh là người say mê điện ảnh, bình thường chị ấy là người giúp anh thiết kế phòng ốc ở đây, phim trong và ngoài nước đều có đủ, muốn xem cái gì em tự chọn đi." Đan Nhĩ Tín mở miệng hỏi thăm trước sau giải thích với cô.

Hách Tịnh lại có một loại cảm giác, cô cũng không phải thích xem phim, hơn nữa đêm không chịu ngủ lại đi ra ngoài xem phim thế như vậy, chẳng qua là cô muốn đền bù thiếu sót, nguyên nhân chính là tránh chung đụng cùng Đan Nhĩ Tín, hai người trốn ở chỗ này xem phim, còn không bằng thôi trở về nhà đi ngủ !

"Cái đó, đi ra ngoài cùng mọi người xem, tương đối có không khí hơn." Hách Tịnh cố gắng giả vờ lảng tránh hạ xuống, mặc dù thật ra thì cô cũng không thích nơi ồn ào, cũng không ưa thích cùng mọi người tụ tập.

Quả nhiên, mặt Đan Nhĩ Tín càng đen hơn, anh giống như cắn răng nghiền lợi hỏi: "Em, đã cùng đi xem phim tới với ai? !" Em dám nói, em dám nói anh liền xông lại làm thật hấn ta —— biểu tình Đan Nhĩ Tín nói như thế.

Hách Tịnh đầu tiên là có chút kinh ngạc, ngay sau đó nhìn cười không được, thì ra anh khó chịu chính là vấn đề này!

"Cùng Triệu Lôì."

"Ai là Triệu Lôì? Người cầm súng tôi bây giờ đang ở đâu?" anh hung tợn nói.

"Cảnh sát, hiện tại đang còn độc thân sống trong ký túc xá của cục công an." Hách Tịnh cố gắng nhìn cười, dĩ nhiên, Triệu Lôì nếu như ngày đó cùng anh trai sửa chữa tiến triển hơn một bước, cũng không tiện nói, chỉ là ngay sau đó, Hách Tịnh bởi vì liên tưởng đó mặt.

"Tốt! Còn công tác chung, gọi hấn ta ra ngoài cùng tôi đấu một trận!" Ai u, này còn xấu hổ! Đan Nhĩ Tín lửa giận càng tăng lên.

"Sợ rằng không được, cô ấy đánh không lại anh."

"Tệ như vậy còn muốn cùng tôi tranh giành lão bà à, đi, tôi trước tiên đem anh ta tiêu diệt!" Nam nhân tự ái dâng cao, tốc độ ghen tức tăng lên nhưng căn bản đều ngang hàng nhau, nam nhân vô dụng như vậy em cũng để ý sao!

"Ách, thẳng thắn mà nói, hai người chúng tôi, cô muốn cướp lời nhưng anh nhanh hơn." Triệu Lôì ban ngày còn hỏi thăm anh đã có bạn gái chưa.

"Em đùa bọn tôi?" Đầu óc căn bản ăn dấm chua như một đứa con nít, rốt cuộc ý thức được mình nên rút lui.

"Nào có, Triệu Lôì nha, là bạn học thời đại học với tôi, người ban ngày có dẫn anh đi thi hành nhiệm vụ đó, ai biết trí nhớ của anh kém như vậy!" Hách Tịnh kháng cự không thừa nhận.

Anh không phải trí nhớ kém, mà căn bản là không nhớ! Đan Nhĩ Tín thấy Hách Tịnh cười như mèo trộm thịt, mắt ngập tràn nước, lệ sắc đoạt người, trong lòng rung động, hỏa khí đã sớm tan thành mây khói, chỉ là vẫn nghiêm mặt làm bộ đang tức giận, không biến sắc tiện tay đem cửa phòng chiếu phim đóng lại, khóa cửa, lôi kéo Hách Tịnh về phía trước đi tới: "Phạt em chọn phim cho anh xem!" Nói xong phối hợp đi tới trước sofa nằm xuống, còn còi giày, giống như đại gia đem hai chân gác lên.

Hách Tịnh đối với hành động ngây thơ này của anh có chút khi dễ, nhưng mà vẫn là từ tốn chọn ra hai bộ phim, một bộ nội dung về chiến tranh, một về giải trí tình cảm, đem cho đại gia chọn lựa.

Đại gia rất quả quyết chọn phim tình cảm, Hách Tịnh kinh ngạc: "Tại sao?"

"Phim chiến tranh không phải dùng để thưởng thức." ánh mắt Đan Nhĩ Tín nhìn rất nghiêm túc, "Khó thuốc súng cùng lửa đạn, chảy máu cùng hy sinh, không có bất kỳ mỹ cảm nào có thể nói, không nên dùng để kích thích giác quan gì đó."

Hách Tịnh nghiêm nghị, cũng thu hồi ý định đùa giỡn, đang định mở miệng nói hai câu đồng tình, thì Đan Nhĩ Tín nhìn diễn viên trong phim đang được giới thiệu: "Sophie Marceau diễn, không tệ, để nguyên tiếng nói, đừng chuyển lồng tiếng."

Hách Tịnh còn tưởng rằng Đan Nhĩ Tín vì bức bối với cô sẽ chọn phim hành động, còn cố ý chọn loại phải máu me, căn bản không nhìn kỹ phim tình cảm giới thiệu cái gì, nghe nói nữ diễn viên rất sexy hấp dẫn, dẫn đến trong lòng liên lụy bộ phận giảm xuống, tiếng Pháp nghe tương đối khó hiểu, nhưng Đan Nhĩ Tín lại căn dặn cô càng thêm sùng sốt: "Anh biết tiếng Pháp?"

"Không phải có phụ đề tiếng Hoa sao?" Đan Nhĩ Tín trừng mắt, giống như là đang nói: em đừng chọc tôi!

Hách Tịnh sờ sờ lỗ mũi, cũng không dám nhiều lời nữa, cảm giác nghiền cứu loại máy móc này cảm thấy xa lạ chưa quen, vừa tiến hành thao tác —— tới hôm nay vừa mới bắt đầu rõ ràng là cô chiếm thượng phong đó, thế nào quay đầu lại là như vậy đây?

Ai ngờ lúc này đây phim mới mở đầu, nữ diễn viên sexy mới vừa mặc quần áo còn hoàn hảo, Đan Nhĩ Tín chợt gọi dừng: "Đổi cái khác!"

Hách Tịnh kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy trên khuôn mặt già nua của Đan Nhĩ Tín hiện ra một loại cảm xúc kỳ quái —— lúng túng, "Còn là đổi một bộ khác."

Hách Tịnh nhìn lại một chút giới thiệu trên hộp đựng đĩa trong tay: 《 siêu cấp Nữ Đặc Công 》, mặc dù Hách Tịnh đem nó phân chia là phim tình cảm,

nhưng nội dung lại là chiến tranh tình báo, như vậy cũng sẽ không vô cớ gây rối triều miên, có hàng trăm mỹ nữ, cũng tương đối phù hợp Đan Nhĩ Tín người mà có cuộc sống tình thú tương đối cao, làm sao lại không thích đây?

"Thêu dệt vô cớ, gò ép, lại muốn một quả phụ mang một số người đi vào thành làm nhiệm vụ, kia lại là đàn ông Châu Âu mà vẫn còn mặt mũi để sống!" Giọng nói bức tức, tương đối khinh thường.

Nguyên lai là đại nam nhân chủ nghĩa tư tưởng quấy phá, Hách Tĩnh chợt, lập tức biết nghe lời đòi phim, lần này cô đã có kinh nghiệm, chọn loại phim nhẹ nhàng, nữ diễn viên như chú chim nhỏ nhỏ nép vào người, sao nam tình yêu thắm thiết, sến cho chết anh luôn!

Tiết tấu phim rất chậm, và lại tình tiết đơn giản, căn bản không cần phí đầu óc, cộng thêm ghế sa lon thật sự mềm mại thoải mái, Hách Tĩnh cảm thấy buồn ngủ.

Vào lúc đang mơ màng, Hách Tĩnh cảm giác lưng eo căng thẳng, bị xách ngồi cao hơn một lớp, trong lòng cả kinh vừa muốn giãy giụa, thân thể lại bị cố định vững vàng, cô hiện tại dựa lưng vào trong lồng ngực nam nhân kia, cái mông là ngồi ở trên đùi của anh, một cánh tay vòng qua hông của cô, làm bọn họ hai người không có kẽ hở, động cũng không thể cử động.

Cảm nhận sau lưng lửa nóng cùng trong ngực tiếng thở hổn hển, Hách Tĩnh cũng không nhận được có chút đồ vật tía tai, vội vàng đang lúc liếc màn ảnh một cái, muốn biết rốt cuộc cái gì làm cho thú tính của anh lại bộc phát, lại thấy một màn gầm thét khan giọng của nam chính tỏ cáo: "Người tại sao không nghe ta giải thích, tại sao tại sao tại sao? ! ! !"

Hách Tĩnh lập tức ý thức rồi, cái này cũng có thể thôi thúc một chuyện?

Nam nhân nào đó đưa một cái tay ra, tắt âm thanh phim kinh điển, chỉ còn lại âm thanh tiếng hộp điều khiển ti vi nhét vào trên khay trà.

Không tiếng động động tác cũng đang tiếp tục, tay thô ráp của anh xẹt qua gương mặt của cô, sau tai, cổ, nhẹ nhàng mở ra nút áo cô, một nút, hai nút, sau đó dừng lại, ngón tay vuốt ve xâm nhập vào trong, ở nơi mịn màng xương quai xanh cùng ngực của Hách Tĩnh lưu lại từng mảnh run rẩy.

Cô muốn ngăn cản, hai cánh tay lại bị cố định vững vàng bên người, bàn tay thô ráp thon dài vẫn còn đang tiếp tục, dọc theo người cô an toàn trượt xuống, gấp trở ngại, gấp phải sườn núi cao, từ từ trèo lên nửa đường vì bị vải áo ngăn cản, dò xét một vòng không sút mẻ, chần chừ, sau quyết định tấn công, hai ngón tay chen vào xâm nhập.

Nhảy cảm vô lực chịu đựng bàn tay anh ma sát, Hách Tĩnh ưỡn người giãy giụa, không có kết quả, giờ phút này trước ngực bị một bàn tay đè lại cố định, ngang hông chợt buông lỏng, cô còn chưa kịp có động tác nào, áo sơ mi sau sau lưng bị một cái tay, lực lợi một hồi, mở khóa áo lót, Hách Tĩnh mới được buông lỏng vội vàng thở dốc một hơi, một hơi không có đi lên, chợt cảm thấy trước mặt chợt lạnh, bỗng nóng lên, nửa người trên thất thủ!

Thì ra là người khác ngại bản thân xâm nhập không đủ thỏa mãn, mở ra chỗ hở phá hủy tiêu diệt pháo đài, kêu gọi tiểu đệ đến trợ giúp.

Mềm yếu trắng nõn đụng phải vật thô như roi lệ, đối với hai người xúc giác đều là một cuộc rung động, Hách Tĩnh chỉ cảm thấy toàn thân mình thần kinh cũng tập trung ở kia, khăn trương đến mũi chân cũng căng thẳng, trong thoáng chốc một tia thanh tỉnh lý trí nói cho cô biết như vậy rất nguy hiểm, còn chưa kịp mở miệng ngăn cản, một đoàn lửa nóng ươn ướt hơi thở đã dâng lên ở bên tai, một giây sau, lỗ tai của cô bị người đó ngậm vào.

Nếu không phải là bị giam hãm, Hách Tĩnh suýt nữa như một con cá nhảy dựng lên, anh anh. . . Anh không biết lỗ tai cô là nơi mẫn cảm nhất hay sao! Bình thường đụng cũng không thể đụng, giờ phút này bị nam nhân này phía sau ngậm vào trong miệng, đầu tiên đầu lưỡi dọc theo lỗ tai bên ngoài liếm một vòng, sau đó theo độ cong quanh viền tai cô xâm nhập, tỉ mỉ cẩn nhẹ, nhẹ nhàng vẽ, toàn thân Hách Tĩnh run rẩy, lý trí hoàn toàn biến mất, như muốn nổi điên, trong miệng ô ô mà kêu, giống như là khóc thút thít, bởi vì nước mắt chảy ra ngoài, cũng không phải là khóc thút thít, bởi vì cô cũng không biết mình muốn làm cái gì, không thể đẩy anh ra còn để cho anh tiếp tục.

Trong miệng Hách Tĩnh đã không cách nào nói ra lời, môi lưỡi anh cùng bàn tay còn đang tiếp tục, rốt cuộc, Hách Tĩnh xấu hổ muốn chết nhất định quyết tâm trước tiên phải giết chết anh, anh bỏ qua lỗ tai đáng thương kia, giờ phút này nó đã đỏ bừng một mảnh, hiện lên trạng thái trong suốt, sáng lên như thủy tinh sáng bóng.

Nhìn đáng yêu, anh đưa ra đầu lưỡi lại đụng nó hạ xuống, thấy nó lại lùi bước giật giật, cười nhẹ một tiếng, cũng đang nháy mắt vào lúc cô gái muốn nghiêng đầu tỏ cáo, mãnh thú vỗ mọi loại gặm hương cổ mịn màng của cô.

Anh từ phía sau lưng ôm cô, hai cánh tay thật chặt đem lấy cô cố định vào trong ngực, một cái tay xuyên qua đã làm áo cô xóc xếch không chịu nổi lưu luyến ở nơi gò bồng đảo, một cái tay khác là dọc theo người tiếp tục xâm nhập, thấy núi mở đường gặp sông xây cầu, một đường xuyên qua nơi trở ngại đi tới lối vào chật hẹp.

Nhận thấy được trong ngực cô còn theo đang theo bản năng giãy giụa, anh không có tiếp tục cử động, mà là dùng đầu ngón tay mở khóa quần jean, tiểu đệ từng bước tới gần, dọc theo quần nhỏ từng tác xâm nhập, quanh co dừng lại bồi hồi, khiến cho trong lòng người sớm muốn nện xuống một thanh chùy, luôn là treo mà không quyết.

Bên kia, lửa nóng môi lưỡi một đường lưu lại dấu vết nóng bỏng, phân tán lực chú ý của Hách Tĩnh, giải tán ý thức của cô, toàn thân mẫn cảm nhất vị trí trắng nõn bị bàn tay thô tháo cùng đầu lưỡi thay nhau kêu, Hách Tĩnh cảm thấy giờ phút này thân thể của mình tựa như một kính khí cầu, theo nhiệt độ lên cao, khí thể bắt đầu bành trướng, nhưng không có mở miệng nói ra, vẫn trường làm toàn thân cô da bắt đầu thấy đau, không phải loại đau đón thuận tụy, còn kèm theo tê ngứa, loại tư vị này so đau đón còn khó chịu hơn, cô cảm thấy mình sắp nổ tung, bức tường cuối cùng bị sụp đổ, vì điều này làm cho phát điên, đem cô ăn lấy không tiếc bất kỳ giá nào!

Bị thân thể thống khổ thúc giục, Hách Tịnh dựa vào nỗi khổ hạ xuống bản lĩnh, hai chân vòng qua eo anh, giống như linh xà hai cánh tay uyển chuyển hướng lên, quần lên cổ anh, sức nặng cơ thể rơi xuống làm anh phải cúi đầu, khi anh còn kinh ngạc, bỗng thấy làn môi đỏ dâng lên, cũng hung hăng hôn.

Hách Tịnh dường như là có chút mất khống chế đi cắn xé, dây dưa, linh hoạt đầu lưỡi đưa vào dò đáy, vô luận bao sâu, chung quy lại cảm thấy chưa đủ, còn chưa đủ, nhưng cô lại giống như biết lỗ hổng ở chỗ này, đem anh cắn bị thương, kẹp chặt, trước mắt là mất khống chế.

Không để ý chút nào môi lưỡi truyền tới cảm giác đau cùng với trong miệng nhanh chóng tràn ngập mùi máu tươi, Đan Nhĩ Tín cười đến thỏa mãn lại vui vẻ: "Bảo bối, em thật là làm cho tôi vui mừng!"

Hách Tịnh không rảnh bận tâm anh nhạo báng, cô chỉ nghĩ mình vô cùng lo lắng làm sao hóa giải được khó chịu, học theo đi đụng chạm thân thể của anh, da anh trơn nhẵn lưu loát, mặc dù không có mịn màng như da cô, nhưng cô có cảm giác rất khỏe khoắn, cô theo bản năng ăn miếng trả miếng, đem nam nhân đang gia tăng trên người mình trả thù, rất nhanh, so với cô nhanh hơn, người nào đó liền bình tĩnh không nổi nữa, hô hấp dồn dập, động tác cũng cuồng dã.

Tự giết lẫn nhau hai người cùng một loại liều mạng điên cuồng, không lâu lắm, bọn họ trở về trạng thái nguyên thủy nhất, một phen trả thù tính thú phát tiết, cộng thêm thân thể không quần áo dâng lên ý lạnh, khiến Hách Tịnh thần trí ngẩn ngui trở về, mắt to sưng mù từ từ khôi phục một chút thanh tỉnh, Đan Nhĩ Tín là một bộ đội đặc chủng nên rất nhạy cảm biết được, thậm chí nói không tốt, lập tức đem thân nhào tới, lấy ra lửa nóng nhất thành ý lần nữa đem người hôn thật điên bát đảo.

Vòng eo mảnh khảnh bị vững vàng cố định, thời điểm bén nhọn đau đón truyền tới, tất cả kiều diễm, tất cả mê say, tất cả tốt đẹp, cũng tan thành mây khói, Hách Tịnh chỉ còn lại có một cảm giác —— đau! Thân thể của mình tựa như mới vừa bị xe đè nát, hơn nữa tài xế này đáng chết, vì nói đụng chết không đụng tàn phế, nhưng vẫn còn tiếp tục lặp lại nhiều chuyện xe kẻ tiếp, đem loại thống khổ này tuần hoàn phát sinh ra, không biết trải qua bao nhiêu lần, giống như vĩnh không ngừng nghỉ.

Cô cố gắng giãy giụa, lại bị bàn tay của anh vững vàng ôm, anh ghé vào bên tai của cô, thở gấp hạ xuống nói: "Đừng, đừng giãy giụa! Anh có chút mất khống chế, sợ nhất không khống chế được sẽ làm em bị thương."

Hách Tịnh lại không dám động, như cũ muốn mắng người: hừ hừ giết người trước còn cùng người bị hại cò kè mặc cả à? Ngoan ngoan lấy cổ đi chỗ khác, nếu không tôi sợ vết thương chém sẽ không đồng đều, sẽ giống như anh vậy!

Đan Nhĩ Tín, anh nhất định phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Không biết kích tình trải qua bao lâu, lâu đến nỗi Hách Tịnh cảm giác vô cùng mất thể diện giống như mình đã chết trên giường rồi, a không, phải nói là chết ở trên sofa nam nữ ở chung một chỗ hơi thở thì dồn dập động tác vô cùng mờ ám mất khống chế hơi thở nhẹ làm cô nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Vì vậy đợi đến khi Hách Tịnh có hơi sức mở miệng thì câu nói đầu tiên chính là: "Làm sao anh có nhiều sức lực như thế hả? Không phải trước kia anh. . . ." Hai chữ còn chưa nói ra khỏi miệng đây chính là bệnh mà nam giới thường mắc phải trên cột điện hay quảng cáo, nam nhân này mới vừa tỉnh tâm lại đột nhiên chống thân lên, lấy tư thế như hổ xuống núi mắt nhìn xuống cô, ánh mắt hung ác giống như là muốn đem cô nuốt sống.

Được rồi, Hách Tịnh không phải là không có năng lực phân biệt, lập tức biết nghe lời phải nuốt hai chữ kia vào trong, chuyển sang đề tài khác, cô tức giận chỉ trích: "Đan Nhĩ Tín, anh nói không giữ lời!"

Đan Nhĩ Tín một quyền muốn hạ xuống, anh vốn định làm một nam nhân tốt, tận tình phục vụ cô gái này, làm cho cô đừng bài xích tránh né anh, ngược lại sẽ một lòng một dạ đối tốt với anh, nhưng trước kia câu đầu tiên cô nói lại chạm vào vết sẹo cũ làm anh rất đau, thiếu chút nữa đem anh tức chết đi được, hôm nay hóa khí còn chưa biến mất, lập tức cứng rắn trả lời một câu: "Tôi thế nào mà không giữ lời? Ngay cả tên tôi còn có chữ tín!"

"Không phải anh nói cái này là mua giùm cho Vương đội trưởng sao? Tại sao, tại sao. . . ." Tại sao anh lại dùng nha! Hách Tịnh chỉ vào anh còn chưa kịp gõ bỏ xuống chứng cứ, người này thật là có tư tưởng xấu! Chính là cái vật nhỏ này, lo lắng sẽ làm cô mang thai nên giờ đây nó lại trở thành vật chứng tố cáo anh, trở thành cục diện bế tắc như thế này.

"Có tặng phẩm, anh giúp sử dụng thôi, tặng phẩm không tính là quá đáng nha, cộng điểm cho anh đi." Đan Nhĩ Tín dùng biểu tình nghiêm túc nhất vì bản thân ham món lợi nhỏ thuận tiện hành động giải thích, lời nói kia làm cho cô tức lộn ruột, Hách Tịnh giống như cắn răng nghiêng lợi nói: "Tốt, anh suốt đời này chỉ nên dùng tặng phẩm đi!"

Nói xong muốn lật người lại, nhưng bởi vì eo có cảm giác đau giống như bị xe ủi qua nên nằm ngửa trở về, Đan Nhĩ Tín cũng thuận thế nhẹ nhàng ngang nhiên xông lên, mang theo âm thanh nhẹ nhàng ở bên tai cô dụ dỗ nói: "Đừng có như vậy nữa chẳng lẽ cùng nhau đánh lộn sao! Dù quá trình như thế nào

cũng không cần biết, kết quả tốt được rồi, anh sẽ chịu trách nhiệm với em." Nhìn sắc mặt Hách Tịnh mà thỉnh cầu, anh lập tức lại đổi lời nói: "anh tin tưởng nhân phẩm của em, cũng sẽ chịu trách nhiệm với anh!" Thấy Hách Tịnh không lập tức nổi đóa, anh lại tiếp tục đánh rắn thì phải đánh đầu: "Em xem, anh cũng vậy biết được sai lầm rồi, ham chi món lợi nhỏ mà làm không đúng, tặng phẩm thì anh dùng rồi, hộp kia anh sẽ đưa trả cho Vương đội trưởng, sau sẽ quay lại mua một hộp khác tốt hơn có nhiều tặng phẩm cho chúng ta dùng." Sẽ dùng hết, với ánh mắt vô cùng đói khát nói: cho anh cơ hội đi, cho anh cơ hội anh sẽ đem chúng dùng hết!

"Cả đời dùng cái vật phẩm này?" Hách Tịnh nhướn mí mắt, ngay sau đó ý thức được mình thiếu não cực hạn, không nhìn được lấy tay che mặt rên rỉ, cô tại sao trong hoàn cảnh này lại cùng anh ta thảo luận vấn đề như vậy! Lúc này đây cô muốn một cước đạp anh sau đó đem cuộc sống của anh làm cho khốn khổ không thể tự lo liệu!

Năng lực này của Hách Tịnh đã từ lâu không có dùng đến, Đan Nhĩ Tín cũng không so đo uất ức kêu la: "Em này cũng quá ác độc, muốn cho xường người ta đóng cửa hết à! Nếu em chỉ nhìn nó không vừa mắt, anh sẽ ủng hộ em, chúng ta lần sau đổi nhãn hiệu khác. Em thích loại như thế nào? Sống động thật mỏng hay sao? Còn là xoắn ốc gồ lên không? Nghe nói còn có các loại có hương trái cây nữa, không biết dùng để làm gì, chẳng qua anh thì hy vọng nhất là không có dùng, nghe nói tư vị kia hơi mất hồn. . . . ."

"Anh câm miệng!" Hách Tịnh đỏ mặt muốn rỉ máu, rống phải kinh thiên động địa, chỉ tiếc đang nằm nên khí thế của cô suy yếu rất nhiều, cô vốn là muốn nhìn đau mạnh mẽ giùng giàng, lại đột nhiên phát hiện cô cảm thấy khó chịu thì ra là bị anh phía trên nhẹ nhàng đè lại, ngay sau đó là bóng cô lên, hướng phía cửa đi tới.

Đan Nhĩ Tín một tay ôm cô, một tay mở cửa, Hách Tịnh sợ vội vàng ôm sát cổ anh vui đầu trong ngực, dường như muốn khóc lên: "Anh, anh, anh, cứ như vậy đi ra ngoài hả!"

Đan Nhĩ Tín vẫn dùng tay ôm cô lên, có chút buồn bực hỏi: "Có quan hệ gì, bên ngoài lại không có người! Hơn nữa chúng ta phải lên lầu a, phòng tắm với phòng ngủ đều ở trên lầu." Mặc dù không thể hiểu, nhưng mà anh vẫn ý thức được sự hốt hoảng của cô gái ở trong ngực mình là thật, suy nghĩ một chút, cầm lấy quần áo của hai người tiện khoác lên trên người cô, anh thì không có biểu cảm nào hết, cứ như vậy đi ra ngoài.

Như vậy, kế hoạch xem phim hồng bét, Hách Tịnh chân chính hưởng thụ một người có tiền đốt tiền.

Bồn tắm siêu cấp, nước ấm bên trong còn mang theo hương thơm nhẹ, Hách Tịnh tứ chi xụi lơ nằm ở bên trong, mặc cho nước chảy đánh thẳng vào thân thể, cô để mặc cho bản thân tận hưởng thoải mái cố ý bỏ rơi nam nhân bên cạnh, dù sao đánh cũng đánh không lại, đuổi đi cũng đuổi không đi, dứt khoát làm như không thấy, tránh cho phiền lòng.

Bất đắc dĩ người này cũng không cam tâm tình nguyện trở thành người vô hình, cô trốn tránh chỗ nào, anh liền hướng nơi đó tiếp cận, bồn tắm tuy lớn, nhưng cũng không chịu nổi sự hành hạ của hai người này, chỉ chốc lát sau, hiện trường của phòng tắm liền giống như có một trận lũ lụt đi qua.

Hách Tịnh tức giận, chịu đựng không được tức giận nói: "Không tắm nữa, trở về phòng ngủ, đi ngủ đi trời sắp sáng rồi!"

Vốn tưởng rằng lão lưu manh Đan Nhĩ Tín sẽ mượn cơ hội nhạo báng mấy câu hoặc là chiếm một chút tiện nghi ở trong miệng của cô, ai ngờ anh thế nhưng nghiêm trang mà nói: "Em nghĩ cái gì thế! Anh như vậy giống cảm thú sao? Anh chỉ muốn xoa bóp cho em thấy dễ chịu hơn thôi, nhìn bộ dạng khó chịu của em xem, khẳng định ngày mai không xuống giường nổi!"

Hách Tịnh liếc anh hạ xuống, Đan Nhĩ Tín cũng cúi đầu mà nhìn, không nhìn được đỏ mặt, ngay sau đó thẹn quá hoá giận nói: "Ăn em chưa no cũng phải cho anh có chút phản ứng chứ! Có phản ứng thì đó là cảm thú hả, em xem anh giống như cảm thú sao?"

Hách Tịnh thầm nghĩ anh thật đúng là giống thật, dĩ nhiên lời này cô không dám nói ra, chỉ là ăn cũng ăn rồi, nếu như người ta hứa sẽ chịu trách nhiệm, không hưởng thụ xoa bóp miễn phí dường như có chút thua thiệt nha, Hách Tịnh ý tứ cọ đến bên cạnh anh, lấy tay để dọc bồn tắm khiến cho mình hiện lên.

"Anh nhanh tay lên." Chỉ nói một câu như vậy, Đan Nhĩ Tín tay chân bắt đầu nghiêm túc tiến hành phục vụ, phương pháp rõ ràng rất thành thạo. Hoạt động xoa bóp trong bồn tắm làm cho bàn tay anh vốn thô ráp trở nên mềm mại hơn cộng thêm dùng lực nhẹ hơn không chế vừa phải, điều này làm cho Hách Tịnh ngâm mình ở trong làn nước ấm áp cảm thấy rất hưởng thụ.

Vậy mà rất nhanh, Hách Tịnh cảm giác trên lưng mình bị anh ta vỗ một cái: "Ra ngoài, cảm khăn lông lau khô thân thể."

SPA nhẹ nhàng thoải mái cộng thêm được anh xoa bóp nhanh như vậy liền kết thúc sao? Hách Tịnh trong lòng hơi có chút thất vọng, nghĩ thầm không tốn tiền quả nhiên không thể có chất lượng.

Hách Tịnh mới vừa thuận theo tình thế đem mình khóa thân mặc áo choàng tắm vào, phát hiện mình thân thể không có trọng lực, bị người nào đó ôm vào trong ngực, cô nén giận tận lực tỉnh táo nói: "Đan Nhĩ Tín, tôi thật ra vẫn còn đi được, mặc dù bây giờ chạy việt dã 10km có chút khó khăn, nhưng năm cây số thật ra vẫn còn có thể."

"Cho nên."

"Phòng này mặc dù lớn, nhưng chiều dài cũng không vượt quá 50 m, có thể thả tôi xuống hay không?" Hách Tịnh đang nói chuyện phát hiện mình đã bị ôm vào một phòng ngủ, bị ném lên giường, sau một hồi giằng co cô lập tức đổi lời nói: "Tốt lắm, nếu cũng đã tới đây rồi, tôi cũng không so đo, tôi sẽ ngủ phòng này? Ngủ ngon, đi thông thả không tiền!"

Đan Nhĩ Tín lườm cô một cái: "Đây là phòng của anh."

Hách Tịnh kinh ngạc: "Tại sao anh không vào bồn tắm sa hoa kia mà ngủ?"

"Dọn sạch thật phiền toái", Đan Nhĩ Tín nhú mày, từ trong tủ đầu giường lấy ra một cái bình, sau đó nhảy lên giường, đưa tay phải kéo áo choàng tắm của cô.

Trong lúc vội vàng anh chỉ mặc một cái quần ngủ, tam giác nhỏ hoàn mỹ nhìn vào không bỏ sót điểm nào, dây thun quần ngủ vừa đúng cắm vào người hiện lên cơ bụng rõ ràng, làm cho cô hết sức mộng tưởng, chảy nước miếng, trong sạch hay là muốn bảo vệ —— mặc dù cái trong sạch kia đã không tồn tại —— Hách Tịnh gắt gao lôi kéo dây áo choàng tắm không buông tay.

"Phòng này chính là anh phải quét dọn?" Hách Tịnh cố gắng khơi lên chút chủ đề.

"Thình thoảng," chị họ của anh Quý Nguyệt định kỳ gọi người giúp việc làm theo giờ tới đây quét dọn, nhưng có lúc anh cũng tới đây ở, bản thân sẽ dọn. Đan Nhĩ Tín hiển nhiên đã có chút không nhìn được rồi, lười phải giải thích nhiều, tiếp tục kéo áo choàng của cô: "Em mè nheo cái gì đó, còn không mau cởi ra, đợi thêm nữa là trời sẽ sáng mất!"

Nói xong hành động dứt khoát mạnh mẽ, thuần thực đem cô cởi sạch, đầu tiên Hách Tịnh kêu lên một tiếng, sau lại thấy anh không phải nhào lên mà là từ trong bình đồ ra thứ gì vào trong lòng bàn tay, rồi cuộc phát hiện mình muốn yếu lòng, yếu ớt hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Đan Nhĩ Tín dường như đã hiểu rõ ý của cô, hơi chút trào phúng nhìn tới cô: "Lúc này không phải em, thất vọng chứ?" Nói xong cũng không chờ cô phản ứng, khẽ thấp xuống, kéo người Hách Tịnh dùng tay chà xát người cô, mỗi một cái vừa đúng lực độ, mỗi một điểm cũng rơi vào chỗ đau của cô, không bao lâu Hách Tịnh liền cảm giác thoải mái.

Đan Nhĩ Tín nhìn dưới thân thể trắng như tuyết hiện đầy vết bầm xanh, đỏ đều có, có vẻ kinh sợ, mày nhíu lại quá đổi, mở miệng cũng là oán giận: "Tại sao bị thương nặng như vậy, mới vừa rồi tại sao không nói?"

Hách Tịnh liếc mắt, thăm nghĩ đại gia người thú tính đại phát, tôi đây kêu có ích gì? Đau nhất không phải là những chỗ này, đau nhất. . . Tôi còn không nói cho anh biết ! Chỉ là sau thấy anh phục vụ cũng không tệ lắm, Hách Tịnh quyết định làm chuyện tốt không làm tổn hại tim gan của anh: "Thể chất tôi rất khỏe, không có sao, bị thương cũng mau khỏi, hai ngày nữa sẽ hết ngay thôi."

Đang xoa bóp những chỗ bầm tím bên hông bàn tay nào đó chợt dừng lại, vô ý dùng sức, làm cho Hách Tịnh oa oa kêu to, anh vội vàng thu tay về, mang chút tức giận hỏi: "Em thường bị thương sao?"

Hách Tịnh nằm ngang để anh tiếp tục phục vụ, không có nhìn sắc mặt anh, miễn cưỡng trả lời: "Đúng vậy a, số tôi là số khổ!"

"Tại sao?" Giọng nói coi như bình tĩnh, chỉ là Hách Tịnh nếu quay đầu lại, nhất định có thể phát hiện trên mặt anh một trời u ám.

"Khi còn bé tôi thường tập võ điệu, đụng đầu là chuyện khó tránh, sau lại tham gia các loại vận động, chơi bóng rổ, cũng có va chạm, lớn lên lại học cảnh sát, vào thời điểm tôi học cảnh sát thể lực là quan trọng, để duy trì rèn luyện, còn đi học Judo, nữa sau lại phải đến chỗ của anh." Hách Tịnh nhớ lại sơ lược lý lịch của mình dù mọi người cũng khen cô "Điềm đạm nho nhã ", nhưng ngẫm nghĩ, cô vẫn đang huấn luyện thể lực đó sao.

Đan Nhĩ Tín trầm mặc thật lâu, đột nhiên hỏi một câu: "Em làm cảnh sát, có phải là do vụ án của ba em?"

Hách Tịnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, từ từ lắc đầu: "Lúc đầu thì phải, nhưng sau này cũng không hoàn toàn là đúng." Về nguyên nhân sau này, cô không nói, Đan Nhĩ Tín cũng không có hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Đêm đó Hách Tịnh không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, dĩ nhiên, là Đan Nhĩ Tín cũng ngủ trên giường, hai người chưa bao giờ ngủ cùng giường, mà lại hài hòa ngoài ý muốn như vậy. Anh nằm bên trái, một tay duỗi thẳng ra từ trên đỉnh đầu cô vòng qua, còn cánh tay kia thì khoác lên ngang hông của cô, mà hai tay cô thì ôm trước ngực, cuộn rút nằm trong ngực của anh.

Trong lòng tương đối buồn bực, khi tỉnh lại Hách Tịnh phát hiện bản thân trước lúc ngủ đang được mát xa —— toàn thân thì xích | lỏa. Mà anh, vẫn còn mặc một cái quần nhỏ, ngày hôm qua làm cho người ta mộng tưởng đó là quần ngủ!

Hách Tịnh tức giận bất bình, vừa cố gắng đem cái mền quần trên người, vừa cẩn thận từng li từng tí di chuyển thân thể, nghe nói lính đặc biệt bởi vì chịu sự huấn luyện đặc biệt, nên ngủ cũng rất thính, cho nên động tác của Hách Tịnh hết sức nhẹ nhàng.

Đang trong lúc cô sắp thoát thân thành công thì Đan Nhĩ Tín chợt lật người, đem người cô cùng chân đề ở phía dưới, mà mắt anh vẫn còn đang nhắm, miệng còn nằm mơ giống như không biết gì.

Hách Tịnh giận đến kêu to: "Đan Nhĩ Tín, anh ngồi dậy cho tôi, đừng ở chỗ này lừa gạt người!"

Đan Nhĩ Tín mở ra một con mắt: "Làm sao em đoán ra là anh đã tỉnh rồi hả?"

Hách Tịnh liếc anh một cái: "Tự cho mình là thông minh! Anh buổi tối cũng không có tiến gần đến tôi, tôi vừa mới động tới anh liền áp tới đây, sao lại có chuyện khéo thế?"

"Đúng là cô gái thông minh, hôn một cái!" Đan Nhĩ Tín vừa nói vừa tiến lại gần, bị Hách Tịnh liều mạng đẩy ra, vừa sáng sớm, nam nữ trẻ tuổi ở trên giường hôn tới hôn lui sẽ dễ dàng xảy ra chuyện! Ngày hôm qua vừa mất chân liền thất thân, hôm nay cũng không thể dẫm lên vết xe đổ đó.

"Đan Nhĩ Tín, anh đã nói muốn cùng tôi nói chuyện yêu đương! Đi, nhanh lên một chút rồi giường, chuẩn bị ra khỏi phòng!" Hách Tịnh bực cái mền luống cuống tay chân nhảy xuống giường, bắt đầu tìm khắp nơi quần áo của mình.

Đan Nhĩ Tín chợt phản chấn ngồi dậy: "Sức lực khôi phục rồi hả? Còn ới sức ra cửa!"

Hách Tịnh thấy hai mắt anh hiện lên màu xanh, sao có thể vẫn không rõ ý tứ của anh, nhớ tới tối hôm qua chịu thiệt, lập tức nổi trận lôi đình, trên mặt cũng là cười lạnh: "Tốt, không thì anh xem tôi như nhân tình bí mật cũng được thôi." Nói xong còn cố ý cọt nhả trên dưới quan sát anh, ánh mắt ra vẻ hết sức bi ối.

May là da mặt Đan Nhĩ Tín dày, ở nơi này huyết khí bùng bột vào sáng sớm bị cô làm như vậy nhìn cũng không chịu nổi. Bây giờ mặc dù muốn làm nhất chính là đem cô ăn tiếp, ở trên giường tiếp tục "Nói yêu thương", nhưng nha đầu này lòng dạ độc ác, ngộ nhớ tức giận thật, những ngày sau này anh sẽ thiệt thòi, đại trượng phu có được dân được, vì hạnh phúc lâu dài, nhất thời hy sinh một chút cũng đáng.

Rốt cuộc phải tự mình an ủi, Đan Nhĩ Tín quyết định thuận theo ý chỉ của nữ vương, cũng chân chó xuống lầu đem một bộ quần áo sạch sẽ chỉnh tề dâng lên, Hách Tịnh thấy đúng là bộ quần áo mình mặc ngày hôm qua, từ quần áo trong cho đến quần áo ngoài đều được giặt sạch hong khô thật chỉnh tề, cô cảm thấy ngạc nhiên, mặt lộ vẻ bất an: "Ngày hôm qua khuya như vậy anh còn dọn dẹp sao?"

Đan Nhĩ Tín đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó đắc ý cười: "Bổn thiếu gia đây vốn không phục vụ riêng cho ai, khắp thiên hạ chỉ phục vụ một mình em thôi, so với món ăn của Hoàng Đình đáng tiền hơn, như thế nào, cảm động sao?"

Hách Tịnh tròn mắt hốc mồm, nhìn một chút đồng quần áo, quần lót nhỏ màu trắng bởi vì chất liệu nhẹ và mỏng, cho nên đặt ở phía trên nhất, mặt của cô trong nháy mắt đỏ bừng, muốn nói chuyện còn không nói được, bộ dạng há hốc mồm cứng lưỡi.

Hình ảnh lúc này làm trong lòng Đan Nhĩ Tín cảm thấy ngứa ngáy, cũng không giữ được nữa, một phen ôm chặt tới không đầu không đuôi liền hôn xuống.

Mảnh đất tươi tốt, mắt thấy lại muốn thiêu cháy, Đan Nhĩ Tín ngai trên người cô có cái mền cản trở đang muốn tháo ra, Hách Tịnh lý trí còn tồn tại, gắt gao níu lại, không thuận lợi nói chuyện: "Dừng tay, đừng. . ."

Động tác của anh chỉ là trì hoãn, vẫn còn đang tiếp tục.

Hách Tịnh vội vàng bấm anh, lại bấm lại cản, rốt cuộc làm cho anh hơi lui ra, Hách Tịnh liền lấy hơi cũng không để ý tới, vội vàng kêu: "Tình nhân ngậm há!"

Được rồi, vấn đề danh phận rất quan trọng, năm đó Đan Nhĩ Tín chịu đựng áp lực khiến bản thân phải buông cô ra, liều mạng an ủi mình phải chậm mà chắc, nhai kỹ nuốt chậm, con vịt đã đun sôi còn sợ cô bay hay sao?

Thấy anh ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, Hách Tịnh rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám trêu chọc anh nữa, cầm quần áo trốn vào phòng tắm, đóng cửa, rửa mặt thay đồ.

Đội đến xong xuôi xuống lầu, Hách Tịnh nhìn thấy trên bàn cháo cùng bánh bao nóng hổi, càng thêm ngạc nhiên, Đan Nhĩ Tín giặt ủi quần áo không quá kỳ kỳ, dù sao anh ở trường quân đội cùng bộ đội lẫn lộn nhiều năm như vậy, nấu cơm mà cũng làm thơm, coi như quá thần kỳ!

Còn nữa..., những chuyện này anh làm lúc nào?

Trong phòng ăn sẽ không có nguy hiểm, Hách Tịnh vừa cắn bánh bao vừa hỏi, lại không ngờ phát hiện bánh bao ngon vô cùng, lại nhấp một hộp cháo, mỹ vị nhân gian a! Đây là mua ở đâu?

Đan Nhĩ Tín rất tùy ý đáp: "Anh mỗi ngày có thói quen 6 giờ thức dậy, như đồng hồ sinh học, đến giờ liền tỉnh. Giặt quần áo xong đi tập thể dục buổi sáng, đi ngang qua Hoàng gia, thuận tiện lấy điểm tâm."

Nguyên lai là đồ ăn nhà Hoàng Đình, khó trách ăn ngon như vậy, Hách Tịnh gật đầu một cái tiếp tục đưa vào miệng ăn, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt ngốc nhìn: anh 6 giờ đã thức dậy, giặt quần áo, tập thể dục buổi sáng, lấy cơm, vậy làm sao khi tỉnh lại hai người lại có loại tình hình đó?

Tốt, dù có thể giả bộ! Hách Tịnh phỏng má trừng mắt liếc anh một cái, hung tợn nhai, lại nuốt nữa cắn trúng đầu lưỡi của mình.

Rốt cuộc đợi đến có thể ra cửa, đã là mặt trời lên cao. Thành B vào tháng Mười Một, mặc dù khí trời rất sáng sủa, nhưng đã vào cuối mùa thu nên có gió lạnh thổi, Hách Tịnh không nhận được rung mình một cái, đang suy nghĩ mình mặc ít quần áo đi, trên bả vai liền xuất hiện ảm áp, một cánh tay ảm áp ôm vào, đem nửa người của cô ép vào trong ngực, Hách Tịnh theo thói quen giãy giụa, truyền tới bên tai hơi thở ảm áp: "Em nói, phải có đáng về yêu thương mà."

Ách, được rồi, cô thật đúng là nâng cục đá đập chân của mình, đang định ra cửa lại gặp Hoàng Đình, loại cảm giác này bộc phát mãnh liệt.

Tên tiểu tử này cười híp mắt cùng bọn họ chào hỏi, về mặt mập mờ, ánh mắt thiết tha: "Tịnh Tịnh, cháo của tôi hương vị thế nào?"

Nhận thấy được tay đang ôm bả vai cô thật chặt, Hách Tịnh chỉ có thể tận lực hàm súc kích lệ: "Ăn rất ngon, thật cảm ơn anh."

Hoàng Đình toét miệng cười, không để ý Đan Nhĩ Tín mặt đen hơn đáy nồi, dứt khoát dừng lại tiếp tục trò chuyện: "Trong cháo tôi có cho thêm được liệu, chỉ là trải qua xử lý cho nên không có mùi thuốc, nhưng công hiệu không giảm, là tăng thêm tính lực dồi dào dung nhan càng đẹp ra, em mặc dù thoát nhìn rất khỏe mạnh, nhưng con gái luôn là thể chất lạnh chiếm đa số, có thể thường uống cháo này sẽ rất tốt. . . . ."

Hách Tịnh còn chưa có đáp lại, Đan Nhĩ Tín hoàn toàn tối mặt, chặn lại lời nói của Hoàng Đình: "Anh nên đổi thành nghề y thì sẽ tốt hơn!" Giọng nói kia thể nào nghe khó lọt tai.

Hoàng Đình cũng không tức giận, cười hi hi nhìn Đan Nhĩ Tín lôi kéo Hách Tịnh rời đi.

Đợi một chút đến khi lên xe, Đan Nhĩ Tín mới lên tiếng lần nữa, thanh âm có chút chần chờ: "Nếu không, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút? Hoàng Đình tên tiểu tử kia mặc dù là đầu bếp, nhưng nghe nói ông của anh ta cũng làm thầy thuốc, anh. . . . ."

Hách Tịnh lắc đầu một cái: "Tôi không có việc gì, rất khỏe mạnh, về phần anh ta nói thể chất có vấn đề, ở bệnh viện kiểm tra cũng không ra." Nghĩ thầm Hoàng Đình thật đúng là giáo hoạt, mười cô gái hết tám cô có tính hàn, hơn nữa còn nói "Thân thể lạnh chiếm đa số", cũng không chỉ mặt gọi tên cô mà nói, tiểu tử ngốc này lập tức vì mình hoảng sợ rồi, thật đúng là không thể trách người ta đùa bỡn anh, đùa bỡn anh thật vui sao!

Chỉ là rốt cuộc cảm thấy anh quan tâm mình trong lòng thật ảm áp, lúc nhìn thấy lúc về mặt anh ảo não hối hận càng thêm vui vẻ, đặc điểm Hách Tịnh chính là bao che, người trong nhà mình chỉ được mình khi dễ, người khác coi thường lại không được, lập tức tốt bụng thức tỉnh anh: "Hoàng Đình trêu chọc anh đó, anh không cảm thấy lời nói của anh ta giống như quảng cáo sao? Cái gì nào bạch kim nào hoàng kim, chẳng qua anh ta lừa gạt anh." Thứ gì có thể thần kỳ như vậy? Vừa có thể tăng thêm âm tráng dương, còn có thể dưỡng dung nhan, nếu thật hiệu quả như vậy còn đến bệnh viện làm gì? Nhưng không thể nói anh ta không đúng, con người dựa vào chất bổ, các loại dinh dưỡng đều cần, nghiêm chỉnh mà nói cơm bánh bao cũng có công hiệu kê trên, xem anh hiểu thế nào.

Anh em nhà họ Đan so với Hách Tịnh lớn hơn bốn tuổi, nhưng có lẽ bởi vì Đan Nhĩ Nhã là ông cụ non vui mừng hay tức giận cũng không lộ ra, trong mắt Hách Tịnh tương đối trầm ổn hình tượng anh cả, Hách Tịnh đối với anh ta có phần ngưỡng mộ.

Đan Nhĩ Tín thì không, Hách Tịnh cảm giác mình trừ liều mạng về thể lực ra và da mặt cũng không dày bằng anh, còn phương diện khác đứa trẻ này cũng dễ đối phó (Hách Tịnh chống nạnh tròn mắt: không nói tới tới hôm qua, nhắc lại chị đây sẽ không để yên cho người!) nhất là, anh giống như không thể nào am hiểu cách giao tiếp giữa người với người, thậm chí ngay cả lúc người khác đang nói đùa anh cũng không nhận ra, quả nhiên đi tin lời của người khác, từ phương diện nào đây mà nói, anh và Trương Anh Từ thật đúng không hổ danh là bạn học.

Là bạn học, nên hai người rất giống nhau!

Nhưng anh cũng có lúc xảo quyết mà lại không có vô lại nha, tự cho là thông minh như cô, cũng bị anh lường gạt.

Cho nên, Đan Nhĩ Tín, anh là người như thế nào a! Có phải anh từ nhỏ đặc biệt muốn tấn công tôi chứ? Nói thật ở đây rất ít nữ cộng thêm Hách Tịnh có rất ưu tú tại là đáng viên công sản, vừa mới bị ăn sạch sáng ngày thứ hai, đầu sỏ gây nên đang ngồi bên cạnh, trên mặt vô cùng bình tĩnh, nội tâm vô cùng phần nộ đang suy tư một hồi thần thần nói về vấn đề khác.

Được rồi trở lại chuyện chính, bình thường nói yêu đương là phải làm sao?

Xem phim —— không nhắc lại, tốt nhất vĩnh viễn không đề cập tới!

Đi dạo công viên —— hình như đây là truyền thống ông cha ta hay làm.

Mặc dù lời thể son sắt nói muốn đền bù nhưng cũng không được thiếu sót lời nói yêu thương, nhưng trong lòng Hách Tịnh cũng không còn dáy, không biết nên làm những thứ gì, cô chỉ biết nếu như cùng Đan Nhĩ Tín ở chung một chỗ, sinh lý cùng trong lòng cô đều không có cách nào không chế được.

Mặc dù trong lòng hoang mang, nhưng cô là Hách Tịnh! Hách Tịnh không biến sắc quan sát những người đi đường lui tới, nhất là những cặp tình nhân.

Nắm tay cùng đi dạo phố, hai người chia sẻ cùng một ly đá, đến quán ăn nào nhiệt tựa sát nhau cười nói không chút gấp gáp chờ chỗ ngồi, cùng nhau mua vé xem diễn xuất, trước sau đuổi theo đùa giỡn, cô gái khê tức giận, chàng trai mặt tươi như hoa, chuyện rất nhảm chán, thậm chí là lãng phí thời gian, bọn họ lại làm giống như rất vui vẻ, chẳng lẽ đây chính là cái gọi sức mạnh của ái tình?

Khỏe miệng Hách Tịnh dâng lên ý cười, lúm đồng tiền thoáng hiện, da mặt dưới ánh mặt trời có vẻ óng ánh trong suốt, mắt ngọc mảy mai, một chút lóe sáng, động lòng người, Đan Nhĩ Tín ánh mắt nhếch lên, nhất thời mất hồn, theo bản năng phanh xe lại.

Hách Tịnh cười sâu hơn: "Thì ra là hai chúng ta cùng nghĩ giống nhau rồi, được, theo ý anh, sẽ đi khu vui chơi, đền bù một chút thiếu sót tuổi thơ của anh!" Giọng nói vô cùng nhân nhượng vô cùng thương xót.

Đan Nhĩ Tín không giải thích được, theo tay Hách Tịnh đưa ra chỉ, ngẩng đầu nhìn thấy bảng quảng cáo khổng lồ đầy màu sắc rực rỡ, khu vui chơi vừa mới khai trương, giá rất ưu đãi. Lại cúi đầu xem một chút chỗ mua vé nhìn thấy người người xếp hàng, nhất thời sắc mặt xanh biếc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Đan Nhĩ Tín tức giận nửa ngày, ánh mắt vô cùng bi phẫn, nhìn Hách Tịnh nói: "Tuổi thơ của anh không có gì thiếu sót cả, các khu vui chơi lớn nhỏ trong thành phố này anh đều chơi rồi."

Hách Tịnh tò mò: "Ai đi chơi cùng anh?" Chắc chắn không phải là Đan Dũng, chẳng lẽ là mẹ của anh? Nghe nói thân thể bà ấy không tốt mà.

Đan Nhĩ Tín cuối cùng không nhịn được, trợn mắt nhìn cô: "Anh vẫn học ở trong thành tới cấp 3 mà, có hoạt động gì mà ở trường không tổ chức chứ? Nếu không tổ chức, không lẽ anh không thể đi cùng bạn?"

Hách Tịnh chợt nhớ rằng anh khác với Đan Nhĩ Nhã, không cùng Đan Dũng đi khắp nơi, nhưng cũng coi như là người dân gốc của thành phố, cô nghĩ một chút, nháy nháy mắt nói: "Nhưng em muốn chơi." Đôi mắt mở to đầy u oán và khát vọng.

Đan Nhĩ Tín yên lặng nhìn cô nửa ngày, chợt lấy tay che mặt, kêu than một tiếng, chấp nhận đi đỗ xe.

Cũng may là khu vui chơi mới mở này, các trò chơi cơ bản đều thích hợp với người từ 14 tuổi trở lên, những đứa trẻ cần người lớn đi cùng cũng không nhiều lắm, hầu hết là học sinh trung học và sinh viên đại học, cũng có nhiều cặp tình nhân trẻ giống như bọn họ, thậm chí còn có người lớn tuổi, vì vậy hay người xen vào trong đội ngũ xếp hàng cũng không phải bất ngờ.

Không bắt ngờ cũng không có nghĩa là không thu hút ánh mắt mọi người, nhất là Đan Nhĩ Tín. Mặc dù sắc mặt anh không mấy thân thiện, cả người phát ra lãnh ý chói lọi, nhưng vóc người cao và mạnh mẽ, cùng vẻ ngoài vô cùng xuất sắc, thế nên trong nháy mắt liền hấp dẫn lực chú ý các phái nữ xung quanh.

Hách Tịnh không muốn chơi đùa cùng những đứa trẻ, vì thế đều chọn những trò tương đối kích thích, những nói tới cũng thấy kỳ quái, các trò càng mạo hiểm càng kích thích lại có nhiều người chơi nữ. Trước sau trái phải hầu hết là những cô gái trẻ tuổi lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ, còn có xu thế tiến tới gần Đan Nhĩ Tín, anh rất nhanh không có cách nào nhịn được.

"Em tự mình chơi đi, anh ở dưới này chờ em, hoặc em có muốn ăn gì không anh đi mua?" Đan Nhĩ Tín thấy bên cạnh có không ít cậu trai xách theo túi, mang y phục chờ đợi bạn gái, xa xa kia còn có quán bán đồ ăn, liền tìm được lý do tốt cho mình.

Dĩ nhiên Hách Tịnh hiểu được ý đồ của anh, khi anh muốn xoa người bước đi liền kéo tay anh, đón lấy ánh mắt của Đan Nhĩ Tín, cũng nũng nịu một câu: "Em sợ, không dám chơi một mình, anh đi cùng em đi!" Nói xong chính cô cũng cảm thấy nổi hết da gà, mà đầu tiên về mặt Đan Nhĩ Tín là kinh ngạc, sau đó đỏ mặt, sau đó ngi ngờ, cuối cùng có lẽ lúc này Hách Tịnh giả vờ rất giống, anh dừng bước, cùng cô bước lên những cỗ xe giống như những con rồng lớn lượn quanh ngọn núi.

Tới khi có cảm giác không trọng lượng, Hách Tịnh nhắm mắt thét chói tai, cô ngồi ở bên trái Đan Nhĩ Tín, việc này khiến cho anh không thể không đưa tay lên che lỗ tai kia của mình, cho tới khi xuống, Đan Nhĩ Tín khẽ liếc Hách Tịnh, màng nhĩ và trái tim đang kích thích và tổn thương trong nháy mắt liền bình phục.

Mấy ngày trước Hách Tịnh vừa được thợ trang điểm của A Hưng sửa sang lại mái tóc, giờ phút này lại giống như quá khứ, sau khi đi hết đoạn đường kia mái tóc liền loạn như ổ gà, mặt bị gió lạnh thổi làm đông cứng, đỏ hồng, vừa rồi hét to nên giờ cô vẫn phải há miệng thở dốc, ánh mắt vì quá hưng phấn mà lấp lánh, cả người mới nhìn có vẻ không tinh tảo, không giống người nhã nhặn mà giống như một dã nha đầu ham chơi.

Trong tim Đan Nhĩ Tín chợt thấy mềm mại, mà thật ra thì, khi đối mặt với Hách Tịnh, tim của anh chưa bao giờ quá cứng cỏi.

Sau đó, cho dù Hách Tịnh kéo anh đi chơi bất kỳ trò gì anh đều nghe theo, những trò mạo hiểm, đối với người trải qua sự huấn luyện như anh, cũng chỉ như một trò chơi của trẻ con, anh còn cưng chiều nhìn cô vừa cười, nhảy lên nhảy xuống, chợt không dám khẳng định rằng tuổi thơ của mình không thiếu hụt điều gì hay không, bởi vì trong trí nhớ anh chưa từng vui vẻ tự nhiên như bây giờ, Hách Tịnh có lẽ chơi nhiều mới vui vẻ, mà anh là nhìn cô vui vẻ, mình cũng vui vẻ.

Bởi vì đông người, đa số đều mất nhiều thời gian cho việc xếp hàng, hơn nữa dáng vẻ phối hợp bây giờ của Đan Nhĩ Tín khiến Hách Tịnh không có cảm

giác thành công, nghiêng đầu thấy vòng xoay ngựa gỗ cách đó không xa, có vẻ không có ai xếp hàng, chớp mắt một cái. Hách Tịnh cười hi hi ngẩng đầu nhìn về phía Đan Nhĩ Tín, đưa tay chỉ phía sau: "Em muốn chơi cái đó!"

Khuôn mặt bình thường của Đan Nhĩ Tín lại một lần nữa có vết nứt, nụ cười gượng gạo trên mặt, rất lâu mới thốt ra một câu: "Trò này thì không được."

"Trò này em muốn chơi!" Hách Tịnh dễ dàng tóm lấy cơ hội, làm gì chịu buông tha cho anh, lập tức lôi kéo Đan Tín tới lối vào.

Vòng quay ngựa gỗ đã được tu sửa đẹp hơn, phong cách cung đình châu Âu, có cả ngựa to, ngựa nhỏ, cũng có xe ngựa xoay tròn, ngồi phía trên là các bạn nhỏ, đi cùng với cha mẹ, dĩ nhiên cũng có các cô gái chàng trai, nhưng là Hách Tịnh nhìn Đan Nhĩ Tín một cái, cổ nhin cười, khí chất của họ khác hẳn với anh mà!

Đan Nhĩ Tín giống như một cây bạch dương cao lớn, sông ở mặt đất lối vào trò chơi, khiến Hách Tịnh cố gắng thế nào cũng không kéo được anh nhúc nhích, anh rất kiên trì: "Tự em chơi đi, anh ở chỗ này chờ em"

"Không được, anh phải chơi với em." Hách Tịnh cũng rất kiên quyết.

Đan Nhĩ Tín hít sâu một hơi: "Trò này em cũng không dám chơi một mình?" Mới vừa rồi anh phát hiện rằng cô nhóc này mặc dù thét chói tai, thật ra thì lá gan rất lớn, cơ bản không phải là rất sợ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hách Tịnh sị xuống, trong ánh mắt hiện lên một nỗi buồn nhẹ, ánh mắt nhìn về phía một ông bố mang theo ba bốn cô con gái đi cười ngựa, hồi lâu mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, đôi mắt xinh đẹp có chút sưng mờ nhìn Đan Nhĩ Tín: "Khi còn bé em thích nhất là chơi trò vòng xoay ngựa gỗ, một lần lại một lần, bố đều cũng em chơi tới lúc hoàng hôn."

Chọn một con ngựa to nhất ngồi lên, Đan Nhĩ Tín vẫn cảm thấy đáng về của mình rất buồn cười, khi anh thấy Hách Tịnh cười một con ngựa hồng phía trước cười giống như hồ ly, trên mặt vui vẻ ngay cả một tia tối tăm cũng không còn, mạnh mẽ cảm thấy mình rất buồn cười.

Hách Tịnh ôm cây cột quay đầu lại, flash một tiếng, chụp được bộ dạng lúng túng ảo não của người họ Đan trên lưng ngựa gỗ.

Cô quyết định, nếu như tiểu tử này dám đắc tội với cô, cô liền đem tám hình này in thành 180 bản, gặp ai ở đại đội A liền phát cho họ.

Cuối cùng, kì nghỉ của hai người này, có một nam nhân nào đó giành thắng lợi trên thân thể, một nữ nhân nào đó giành thắng lợi trên tinh thần, tạo thành một cục diện song thắng hoàn mỹ.

Sau khi trở lại đơn vị, mới phát hiện sự việc lại có thay đổi mới. Thì ra là lãnh đạo đơn vị bị sự kiện trao đổi lần này dẫn dắt, cảm thấy việc mình cử người đi truyền thụ kinh nghiệm không có lợi lắm, mà trong địa phương nhạy cảm như quân đội này, cơ hội cùng anh tài nước ngoài gặp mặt và so tài không nhiều lắm, vì vậy liền làm báo cáo lên trên, cảm thấy việc trao đổi lần này có thể mở rộng ra, cũng mang đội hành động đại đội A đi theo rèn luyện một chút, xem xem tài nghệ của chúng ra so với cả nước thậm chí trên cả thế giới là nhóm tài nghệ nào.

Rất nhanh, báo cáo liền phát xuống, đầu tiên là biểu dương ánh mắt có tính chiến lược và tinh thần hăng hái năng nổ của đại đội trưởng, kế tiếp là chỉ ra những thiếu sót của anh, nếu là trao đổi trong phạm vi rộng, thì sẽ không thể chỉ giới hạn ở việc tác chiến cá nhân từng binh sĩ, đồng bộ tin tức truyền tin, cùng với các loại trang bị, cũng phải biết người biết ta.

Kết quả là, lần trao đổi này khiến đội ngũ lớn mạnh hơn, cuối cùng bao gồm cả một chi đội tác chiến, nửa chi đội tin tức, còn có một số hậu cần tạp vụ, nhân viên bảo đảm y liệu, lãnh đạo đoàn người cũng là lãnh đạo cấp cao, phó đại đội trưởng Chu Hải Phong cũng có, ngay cả Lý Bạch bị thương ở chân chưa lành, cũng chủ động xin đi trước, bởi vì nghe nói lần trao đổi này thời gian khá lâu, anh có thể tới quân khu D từ từ dưỡng thương. Cuối cùng quân khu xuất ra một chiếc máy bay vận tải 8 vận, trực tiếp đưa tất cả nhân viên và trang bị tới căn cứ đặc chủng quân khu D.

Lần này chi đội tin tức dưới sự dẫn dắt của Đan Nhĩ Tín, bảy tiên nữ thì cử ra bốn, bởi vì nhân viên lớn mạnh, cần tăng số phiên dịch, trừ Hách Tịnh, Lâm Sáng cũng ở trong nhóm, còn có Trương Anh Từ, Lư Miêu Miêu, hai túi thực phẩm Hách Tịnh và Đan Nhĩ Tín cùng nhau mua ở siêu thị kia cũng bị Trương Anh Từ mang theo tới đây.

Quân khu D hết sức hoan nghênh bộ đội anh em đến, cho bọn họ ở một tòa nhà rộng rãi, nam binh bốn người một phòng, nữ binh hai người một phòng. Chu Hải Phong là lãnh đạo cao nhất nên ở phòng đơn, Lý Bạch và Đan Nhĩ Tín là chi đội trưởng nên hai người một phòng. Mặc dù điều kiện có kém hơn ở đại đội A, nhưng mọi người đều thỏa mãn, vốn là nhiều người như thế tới cùng lúc, bọn họ đã xác định sẵn mình sẽ ở phòng đơn giản, thậm chí là chuẩn bị ở lều cỏ.

Lúc phân chia phòng, Hách Tịnh dĩ nhiên giúp Trương Anh Từ mang đồ tới một căn phòng trống, lại bị ngăn cản, Trương Anh Từ không chớp đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn Hách Tịnh: "Em gái, chị không thể ở cùng một phòng quan tâm người, chị còn có sự mệnh quan trọng hơn."

Hách Tịnh vừa định nói chị em ở cùng một phòng cũng không thấy chị chăm sóc em, nhưng ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Trương Anh Từ khiến cô giật mình hơn: "Chị muốn ở cùng phòng với Lâm Sáng?"

"Người thông minh tốt như vậy đây, không cần ta nói nhiều. Chị đây thấy cô ấy có chút không đúng mà, mất đi mây lại, muốn câu dẫn Lý Bạch, chị phải xâm nhập phía sau địch nghiêm ngặt trông coi." Trương Anh Từ rất hài lòng với sự hiểu biết của Hách Tịnh.

Hách Tịnh nhăn nhó, vẫn không nhìn được nhắc nhở cô: "Nhưng là chị xâm nhập phía sau địch cũng là khiến mình bị bại lộ dưới sự theo dõi của địch." Những hành động nhỏ trước kia, vẫn là nhờ có mình phối hợp, không phải cô xem thường Trương Anh Từ, với tác phong nghĩ gì là làm của Trương Anh Từ, cũng không biết là ai giám thị ai, dù sao, cô cũng chưa hề nghe nói Lâm Sáng có hành động theo đuổi nhiệt tình gì.

"Không sao, cô nàng Lâm Sáng kia chết vì sĩ diện, chỉ cần chị ở bên cạnh để ý, cô ấy khẳng định không dám có hành động gì. Chỉ cần ở đây coi chừng cô ấy, trở về đơn vị cô ấy càng không có cơ hội. Luru Miêu Miêu không được, quá hướng nội, cũng chưa bao giờ nói xấu, Lâm Sáng nhất định sẽ không có kỳ cô ấy."

Trương Anh Từ giải thích kịp thời, thấy Lâm Sáng đang đi tới đây liền im miệng, cũng cười thật to với cô ấy: "Chị Lâm, chị em mình ở một phòng đi, cho hai cô bé ấy ở cùng nhau."

Tốc độ thay đổi sắc mặt này a, Hách Tịnh vùng trộm liếc mắt, thầm nghĩ thì ra là chị muốn cùng Lâm Sáng lấy lại thể diện a, nhà người ta cũng không bằng chị! Đột nhiên, Hách Tịnh đối với vị sư phụ đáng kính kia của Trương Anh Từ và Đan Nhĩ Tín hết sức tò mò - vị sư phụ như thế nào mới có thể bồi dưỡng được một cặp sư tỷ đệ như vậy!

Luru Miêu Miêu mới có 25 tuổi, cùng với Hách Tịnh bị Trương Anh Từ gọi là "hai cô bé" cũng không oan, chẳng qua là người ta lai lịch sâu xa, hưởng chi cũng lớn hơn Hách Tịnh vài tuổi, vì vậy Hách Tịnh vẫn xưng hô cung kính với cô ấy là "chị Miêu Miêu." Hách Tịnh vốn cho là cách xưng hô này không thể hiện sự lớn tuổi mà thể hiện sự tôn kính, tính chất không giống với việc Trương Anh Từ gọi Lâm Sáng là "chị Lâm", Trương Anh Từ là nhấn mạnh việc người ta lớn hơn cô mấy tháng.

Lần đầu Hách Tịnh mở miệng gọi: "chị Miêu Miêu", trong nháy mắt Luru Miêu Miêu có chút ngây ngốc, sau đó cũng không nói gì, coi như là ngầm đồng ý, chẳng qua cô ấy cũng không nói nhiều, ở trong phòng thu dọn đồ đạc xong, liền mở chiếc laptop quân dụng ra dùng.

Trước kia Hách Tịnh cũng không sống chung nên không biết tính tình của nhau, vì thế Hách Tịnh cũng không dám tùy tiện quấy rầy cô ấy, tắm rửa, giặt quần áo xong liền nằm xuống giường. Hôm nay vốn là một mẻ do đi xe, nhiều người như vậy chen lấn trên máy bay loại 8, người cũng trở thành vật liệu, sau khi tới liền có lễ hoan nghênh, tập trung phát biểu quen thuộc, đây vô người ta quá chừng, nếu như tối nay có huấn luyện dã ngoại hoặc tập hợp khẩn cấp gì đó, Hách Tịnh cảm giác mình chắc chắn không đứng dậy nổi.

Nghĩ tới Trương Anh Từ với bộ xương già còn muốn đi theo dõi tình địch chắc chắn mệt hơn nàng, trong lòng Hách Tịnh mới tốt hơn một chút, lại nhìn Luru Miêu Miêu tập trung tinh thần trao đổi thân mật với chiếc máy tính, thầm nghĩ, người này lớn hơn cô vài tuổi mà, sao lại có thân thủ tốt như vậy chứ?

Điện thoại nội bộ vang lên, Luru Miêu Miêu ở gần tiện tay liền nhận, sau khi nhận liền không nói tiếng nào đưa cho Hách Tịnh, chẳng qua là về mặt không sợ hãi kia có chút biến hóa, nhìn Hách Tịnh với ánh mắt thăm dò.

Trong lòng Hách Tịnh lộp bộp một tiếng, nhận điện thoại, quả nhiên là giọng nói đặc biệt thô của Đan Nhĩ Tín. Trong lòng Hách Tịnh tức giận, nhưng chỉ âm thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, Đan Nhĩ Tín, anh không giữ lời hứa, không phải đã nói sau khi về đơn vị liền già bộ làm người lạ sao? Muốn thế này còn gọi điện chỉ mong người ta không nghi ngờ bọn họ sao?

Hách Tịnh chột dạ nhìn Luru Miêu Miêu một cái, trong miệng cũng là âm thanh cung kính: "Đội trưởng Đan, xin hỏi ngài có gì dặn dò sao?"

"Không có gì, chỉ là nhớ em thôi." Thanh âm của Đan Nhĩ Tín rất là đúng lý hợp tình.

Hách Tịnh nuốt chút nữa bị sặc nước miếng của mình, vội vàng che kín ông nghe, trong miệng lầm bầm ha ha nói: "Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, tôi ở cùng phòng với Luru Miêu Miêu, chị Miêu Miêu rất chăm chỉ, bây giờ còn đang nghiên cứu nghiệp vụ."

"Còn em? Cô nhóc lười, sẽ không phải là đã lên giường chứ." Giọng nói vô cùng khẳng định, còn mang theo một chút mập mờ như có như không.

Hách Tịnh trên mặt căng thẳng, vội vàng quay đầu, trong lòng mắng anh một trăm lần, trong miệng lại càng thêm cung kính: "Chúng tôi sẽ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai toàn tâm toàn ý cho công việc, sẽ không làm mất thể diện trước anh em bộ đội và người nước khác." Nói xong cũng muốn đập máy.

"Đội chút!"

"Đội chút"

Lại là tiếng gọi đồng thời từ trong điện thoại và bên ngoài vang lên, Hách Tịnh kinh ngạc nhìn về phía Luru Miêu Miêu đang đứng lên.

"Đừng đập máy, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi đội trưởng." Luru Miêu Miêu mặt không có chút biểu tình, thanh âm lại thanh thúy nghe rất rung động.

Hách Tịnh có chút hoảng hốt đưa điện thoại cho cô, nghe hai người trong điện thoại huyền thuyên nói một đồng từ chuyên ngành máy tính, cô mỗi từ đều nghe hiểu được, bao gồm từ đơn tiếng anh, nhưng chính là khi ghép lại lại không biết nghĩa là gì.

Khi Hách Tịnh ngồi ngẩn người trên giường, chợt nghe lời Luru Miêu Miêu nói mà cô có thể hiểu được.

"Vâng, không có vấn đề gì, tôi nói với cô ấy một tiếng." Gác máy, Luru Miêu Miêu dùng giọng nói hòa ái trước nay chưa từng có hỏi Hách Tịnh: "Đội trưởng Đan nói vấn đề này nói trong điện thoại có chút không tiện, anh ấy có thể tới đây một chút, hỏi cô có tiện không." Luru Miêu Miêu vẫn chưa tầm, đều ăn mặc nghiêm chỉnh, Hách Tịnh lại mặc áo ngủ.

Có điều cô có thể nói gì đây, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu một cái: "Tôi đi thay quần áo ngay."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52

Đều đã biết rõ mỗi tắc da tắc thịt trên người nhau, vẫn còn muốn khi đôi phương tới phải thay quần áo sơ mi ngồi nghiêm chỉnh, không phải đại đội trưởng cũng mặc đồ ngủ quần áo dài sao, Hách Tinh cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, còn có chút tức giận: tên nhóc Đan Nhĩ Tín này rốt cuộc muốn làm gì? Anh có nhất thiết phải chuyên nghiệp như thế không? Bao nhiêu vấn đề không thể để ngày mai nói sao, cũng không phải là ngày mai sẽ ra chiến trường, cũng không phải là việc phóng Thần Châu số 5 cần số liệu của anh, có cần thiết phải tới tận nơi như vậy sao? Còn là lãnh đạo nữa, một chút phong thái cũng không có!

Dường như là Hách Tinh vừa mới thay quần áo xong, tiếng gõ cửa liền vang lên, đang đứng bên cạnh tủ treo quần áo Hách Tinh thuận tay phải ra mở cửa, chẳng qua là vượt trước Lưu Miêu Miêu, cô nàng kia liền quắc mắt nhìn trừng trừng, sao lại khó chịu như thế.

Đan Nhĩ Tín cũng không vì vẻ mặt của cô mà kinh ngạc hoặc không vui, ánh chỉ nhanh chóng quan sát cô một vòng, ánh mắt cuồng nhiệt mà lại sắc bén, khiến khuôn mặt đang tức giận của Hách Tinh hơi phỉm hồng.

Cái lão lưu manh này!

Thế nhưng thời gian không có dừng lại, Hách Tinh vội vàng lui từng bước tránh về phía sau, mời Đan Nhĩ Tín vào phòng, Lưu Miêu Miêu đã tiến lên đón, gương mặt thanh tú mang theo chút ngượng ngùng vui vẻ, nhu hòa mà lại cung kính: "Đội trưởng Đan, thật là ngại quá, đã trễ như thế còn quấy rầy anh, có điều lúc trước anh bảo tôi làm cái kho số liệu đó, quá trình có thiếu sót, tôi kiểm tra nhiều lần vẫn không thể nào tìm được hết các bug (lỗi), nghĩ ngờ là tham số có vấn đề, anh giúp tôi xem xét một chút đi, nói không chừng buổi trao đổi ngày mai có thể sẽ dùng tới."

Đan Nhĩ Tín cũng không nói nhiều, nhận lấy laptop quân dụng từ tay Lưu Miêu Miêu, đặt lên bàn sách trong góc phòng, hỏi rõ chỗ có vấn đề, liền ngồi xuống chiếc ghế tiếp khách duy nhất trong phòng, bắt đầu nghiêm túc với vấn đề trước mắt.

Đây là lần đầu tiên Hách Tinh nhìn thấy Đan Nhĩ Tín làm việc, chỉ thấy sống lưng anh thẳng tắp, mười ngón tay lộ rõ khớp xương mà lại thon dài điều khiển bàn phím, vẻ mặt kiên định lạnh lùng, ánh mắt chuyên chú, giống như mọi thứ xung quanh đều không tồn tại.

Hách Tinh nhìn có chút ngẩn người cho tới qua một lúc lâu mới phát hiện không biết từ lúc nào Lưu Miêu Miêu đã đứng sau lưng Đan Nhĩ Tín, ánh mắt cũng chú ý vào thứ gì đó trên màn hình, trong tay lại đưa tới một chén nước.

Hách Tinh nghiêng đầu liếc nhìn ngoài cửa, cô cố ý mở cửa để tránh nghi kị, làm sao hai người này cũng không biết kiêng kỵ đây? Lúc này đã sớm qua thời gian tắt đèn mà, chẳng qua người đại đội A tới là khách, hơn nữa chiều đã không như ký túc xá, không có sự cưỡng chế tắt đèn ngắt điện, nữ binh chỉ có bốn, nên cũng không phân chia khu vực nghiêm khắc, như thế Đan Nhĩ Tín mới có thể bước vào ký túc xá nữ giữa đêm khuya khoắt, nhưng dù vậy vấn đề tác phong nam nữ trong bộ đội vẫn còn rất cổ kỵ, anh làm sao không biết thu liễm đây!

Thấy Đan Nhĩ Tín theo bản năng chắc chắn sẽ nhận lấy cốc nước mà uống, Hách Tinh không nặng không nhẹ hắng giọng một cái, ho khan một tiếng, nếu như cô nhớ không lầm, lúc trước Lưu Miêu Miêu mới dùng cái ly này uống nước, mà trí nhớ của cô luôn rất tốt.

Đan Nhĩ Tín giống như lúc này mới phát hiện ra Lưu Miêu Miêu ở sau lưng, liền nghiêng người đứng sang một bên, gõ mấy cái vào bàn phím, nói: "Hoạt động thành công, sẽ không có vấn đề gì, sau này cô có thể tự mình thử một chút."

Bộ mặt Lưu Miêu Miêu mừng rỡ, nhìn Đan Nhĩ Tín với ánh mắt cảm kích: "Lão Đại đúng là lão Đại, mấy người trong tổ chúng tôi kiểm tra cũng không thể tìm ra lỗi, anh không tới nửa giờ liền giải quyết được."

Hách Tinh 囧 rồi, nhìn người ta võ mông ngựa, thiếu nữ thiên tài máy tính xinh đẹp, còn kém hơn người gà mờ tham gia giữa chừng như Đan Nhĩ Tín? Nói ra có ai tin a, dù sao cô cũng không tin! Có điều khác nghề như khác núi, cô xem trò vui, nhưng cơ bản không hiểu, cho nên cũng không cần có chứng cứ cụ thể.

Thế nhưng Đan Nhĩ Tín không hề nói có chút khiêm tốn nhưng thật ra là cực kì đặc ý như Hách Tinh nghĩ, mà là nghiêm mặt nói: "Nghiên cứu phát triển và kiểm tra không phải là cùng một nhóm, đây là sơ sót của tôi, không sắp xếp người tốt, sau này tôi sẽ cố gắng tránh tình huống thế này."

Lưu Miêu Miêu đang muốn mở miệng, Đan Nhĩ Tín lại nói tiếp: "Có điều những số liệu này nếu lúc thuyết trình cần dùng đến, có vấn đề xảy ra tại sao không sớm thông nhất?"

Đúng vậy a, có việc gì sao lại phải đợi tới buổi chiều đầu tiên tới địa bàn của người ta a, lại còn là tới thảo luận lúc nửa đêm canh ba đây? Hách Tinh cũng có nghi vấn này.

Thật ra thì tuần trước đã chuẩn bị xong, vốn định ngày hôm sau tới tìm anh giúp một tay, sau đó mới biết anh nghỉ phép đi ra ngoài, trước kia rất ít khi thấy ngài nghỉ trừ chủ nhật, cho nên không có tính trước việc ngoài ý muốn này, sau đó liền vội vàng tới chỗ này, việc sắp xếp trang bị và những thứ khác quan trọng hơn." Lưu Miêu Miêu nghiêm túc thuật lại toàn bộ nguyên nhân sau đó có chút áy náy: "Cho nên tôi nay tôi có chút thời gian liền lấy ra xem," nói xin lỗi sau đó liền cười trừ một tiếng: "Cũng may tổn thất lớn nhất chính là làm chậm trễ việc nghỉ ngơi của đội trưởng Đan, anh sẽ không để ý chứ?"

Thật ra Hách Tịnh không tiếp xúc nhiều với Lưu Miêu Miêu, chỉ nhớ cô ấy không hay nói chuyện bình thường về mặt không cảm xúc, ngay cả Trương Anh Từ cũng cho là như thế, nói rõ cũng không phải là mình cô nhìn nhầm, cũng chưa từng thấy tới nay có thể nghe được cô ấy nói nhiều như vậy, càng thêm nhận thấy được khuôn mặt lạnh lùng điềm tĩnh xinh đẹp tuyệt trần vốn có lại có nụ cười tươi, vẻ mặt thẹn thùng như thế, giống như hoa Tuyết Liên trên núi băng nỏ, động lòng người nhưng cũng kinh người, Hách Tịnh không biết trong lòng có cảm xúc gì, theo bản năng quay sang nhìn Đan Nhĩ Tín.

Ngẫu nhiên cũng gặp Đan Nhĩ Tín đang nhìn cô, trong ánh mắt chứa vẻ khấn trương, còn có chút mê hoặc, Hách Tịnh không biến sắc, chẳng qua là dùng ánh mắt vô tội nhìn hai người, người nói trước lại là Lưu Miêu Miêu: "Đội trưởng Đan, tôi mới nói sai rồi, thật ra thì chúng ta còn hy sinh thời gian nghỉ ngơi của Hách Tịnh, cô ấy vừa định đi ngủ, chúng ta chớ ảnh hưởng tới cô ấy, tôi tiễn anh ra ngoài, còn có một vài việc có thể nói trên đường."

Ánh mắt Hách Tịnh thể hiện rõ sự vô tội, hồi lâu, cô mới bùng tỉnh: "Đúng vậy a, đúng thế, tôi muốn đi ngủ, đội trưởng Đan, anh đi thông thả, tôi không tiễn!"

Không biết có phải là ảo giác hay không, Hách Tịnh vừa lúc Đan Nhĩ Tín ra tới cửa liền liếc anh một cái, dựa vào kinh nghiệm đấu tranh phong phú của cô, thì anh thật ra cũng đang nghiền chặt răng a.

Căn cứ đặc biệt quân khu D khác với đại đội A, ngay cả quân y và nhân viên hậu cần cũng đều là giống đực, một địa bàn đều là đàn ông, nghe nói ngay cả con ruồi cái cũng không có thể vào, vì vậy lúc vừa tới ngày hôm qua, lúc Hứa Điền chính ủy đại đội bọn họ thấy bốn cô gái trẻ từ máy bay xuống, vẻ mặt liền cứng ngắc.

Nhìn kỹ một chút cầu vai của các cô, trừ Hách Tịnh thì ba người còn lại đều là thiếu ta, trong lòng càng thêm nghi ngờ, thâm nghĩ lão đại này chính là bò a, ra ngoài công tác còn không quên mang theo văn công - giống như chỉ có văn công, cấp bậc mới có thể tăng nhanh như vậy!

Hứa chính ủy dù sao cũng là người công tác chính trị nhiều năm, dù trong lòng nghi ngờ, trên mặt cũng không thể hiện gì, chẳng qua là giống như đội ngũ của ông, đối với đám người Chu Hải Phong thể hiện sự hoan nghênh nhiệt tình.

Sau đó những người cùng cấp bậc nhưng không "cùng ngành" rồi rít biểu hiện sự ngưỡng mộ kính nể với anh em bộ đội, trong đó Lý Bạch và Đan Nhĩ Tín trước kia đã tham gia tập huấn ở quân khu, ở đại đội D bên kia còn có mấy người quen, phần lớn là sĩ quan cấp tá, giữa bọn họ càng thêm sự mừng rỡ nhiệt tình giữa những người bạn tốt lâu ngày gặp lại.

Bị gạt sang một bên có chút lúng túng, chỉ có bốn nữ sĩ quan.

Không biết vì sao Chu Hải Phong trước giờ luôn nổi tiếng là hay bao che và khoe khoang, lại đối với tình huống này làm như không thấy.

Từ trước tới nay Hách Tịnh không thêm đề ý tới những thứ này, thuộc về loại ngoài mặt và trong lòng đều bình tĩnh, không biết trong lòng Lâm Sáng và Lâm Miêu Miêu nghĩ gì, nhưng trên mặt cũng không thể hiện gì, nhưng Trương Anh Từ có chút nổi giận, trên mặt có vẻ bức tức.

Sau bữa cơm trưa đơn giản, người đứng đầu đại đội D dẫn các vị khách đại đội A đi thăm doanh trại và sân huấn luyện. Lúc tới sân tập ngắm bắn, mấy tay súng bắn tỉa đang thí nghiệm súng mới, mọi người liền từ phía sau tiến lên quan sát.

Bốn tay súng bắn tỉa là ba sĩ quan, một thiếu úy, chợt thấy một đoàn sĩ quan cấp tá, cấp úy đi lên, khó tránh khỏi có chút khấn trương, cũng sợ xảy ra việc gì ngoài ý muốn, vội vàng dừng động tác trên tay lại.

"Được a, lão Hứa, trước khi tới có nghe các vị mới xin cấp thiết bị mới, nhanh như vậy đã được phát xuống, xem ra lãnh đạo quân khu các vị rất coi trọng lần diễn tập này a." Chu Hải Phong vỗ vỗ bả vai Hứa Điền.

Lão Hứa hí mắt cười xuất hiện nếp nhăn, ha ha nói: "Đâu có đâu có, phương diện này cũng không thể so sánh với các vị."

"Ồ?" Bởi vì quá mức hiếm thấy, cho nên giọng nói con gái thanh thúy trong nháy mắt liền thu hút sự chú ý của đám binh lính, chỉ thấy giữa bốn cô gái kia có một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn bước lên trước, đưa tay xốc lên một cây súng bắn tỉa cao hơn cô cả nửa người, vừa hí hoáy một cách thuần thục vừa nói: "Súng bắn tỉa 509 kiểu dáng mới SG-02C12, đường kính 7mm, có bộ phận chống phản lực, toàn bộ súng dài 1.723 mét, báng súng bằng gỗ, không mang theo dụng cụ ngắm bắn thì súng nặng 12,6kg, nòng súng trang bị chế độ thoát (tiêu khói súng) là hệ thống sử dụng trong mọi thời tiết, còn có khả năng tự động nhét đạn vào, còn có hình thức chọn lựa bắn một phát, hộp đạn đưa cho 5 phát bắn. Nhưng trong tư thế bắn thấp hướng một mục tiêu bắn 5 phát, đối với mục tiêu bí mật và di động tỷ số trúng mục tiêu càng cao. Sử dụng đạn lửa B-32 12,7mm, nó ở trong phạm vi 1.5 tới 2km có thể từ bên cạnh bắn xuyên qua xe vận chuyển bọc thép M113 của Mỹ, chiến xa bộ binh con chồn của Đức, máy bay trực thăng, máy bay không người lái hoặc phá hủy trạm ra đa, nổ tung thủy lôi... Nếu như sử dụng đạn chuyên dụng cho súng bắn tỉa, tầm sát thương 1800m nó có thể phá vỡ vách tường dày 400mm cách xa 1km."

Sau một loạt những miêu tả như thuộc lòng bàn tay, Trương Anh Từ nhìn về phía Hứa chính ủy đang tròn mắt há mồm: "Xem ra lần này quân khu xuất ra cả gốc nhà, có điều về loại súng này tôi vẫn luôn cảm thấy có thể có cải tiến một chút, lúc đầu thiết kế loại súng này là tính toán đến phần lớn tay súng bắn tỉa trong vòng khoảng 800m, cho nên đối với loại súng trường 12.7mm không có thêm báng thiết bị cầm tay, có điều nó có thể có thêm một bộ thiết bị máng cầm tay, hơn nữa báng súng gỗ có thể làm rỗng, còn có thể chế hình tròn thành hình chữ V, điều này có thể làm giảm bớt lực đàn hồi, tăng thêm độ chính xác khi bắn."

Lúc này, vị Thiếu úy trong bốn tay súng bắn tỉa kia, khuôn mặt đen kìm nén tới đỏ bừng, rất lâu mới nói được một câu: "Vừa rồi tôi cũng suy nghĩ cái súng này có chút không được hoàn mỹ, trong nhất thời chưa có nói ra, không nghĩ tới đều bị cô nói ra trước, đúng thế, chính là như vậy!" Cuối cùng còn thật cẩn thận cũng giống như khẳng định mà bổ sung một câu: "Cô là chuyên gia vũ khí a!"

Đối mặt với vị Thiếu úy súng bắn tỉa với hai mắt sáng như trong nháy mắt có thể biến não người thành phần, Trương Anh Từ rất có phong độ thủ lĩnh,

phát tay một cái, học đáng vẻ cười híp mắt của Hứa chính ủy nói: "Không phải, chuyên ngành của tôi là điện tử đối kháng và máy tính."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Màn thể hiện xuất sắc của Trương Anh Từ khiến cho cả đại đội D từ trên xuống dưới cũng không còn dám khinh thường bốn nữ quân nhân này nữa, mặc dù Chu Hải Phong có vẻ nghiêm nghị trách Trương Anh Từ lỗ mãng không biết chừng mực, thế nhưng trên khuôn mặt đen nhánh vẻ vui sướng và đắc ý cũng không có cách nào che giấu được.

Các đơn vị anh em hợp tác thường có hoạt động giao lưu hoặc huấn luyện linh tinh gì đó, Hứa Điền và Chu Hải Phong cũng không phải là mới quen biết nhau, dĩ nhiên biết rõ "nhân phẩm" anh ta thế nào, nhưng mà đang ở nhà họ không thể cường ngạnh, điều có thể làm cũng chỉ có thể là giả vờ bội phục và thật sự ghen tỵ.

Đại đội đặc chủng quân khu D nằm ở vùng núi biên cương phía Tây Nam, lính được tuyển chủ yếu là ở các vùng xung quanh, vùng bán xứ thâm sơn cùng cốc, người dân vạm vỡ, nói về những binh lính thiện chiến dũng mãnh thì họ có tiếng tăm lẫy lừng cả nước, không hề thua kém binh lính đại đội A, nhưng nếu bàn về nhân tài có tố chất văn hóa và công nghệ cao, dĩ nhiên không thể so sánh được với quân khu A. Không thể, thì thế chế kinh tế thị trường sẽ không cho phép việc lưu chuyển nhân tài.

Những binh lính đại đội đặc chủng đều là trải qua hàng trăm sự lựa chọn mới tìm ra được một quân nhân ưu tú, nhưng hoàn cảnh chung như thế, cũng tồn tại những vấn đề giống nhau. Có lính đặc chủng tốt nghiệp trường quân đội, những người này trình độ khá tốt, trình độ ngoại ngữ khá cao, nhưng không nhiều lắm.

Phần nhiều còn lại là được chọn lựa từ bộ đội chiến đấu, khi tuyển chọn lính, đều là nông dân tốt nghiệp trung học cơ sở, ở thành phố thì là tốt nghiệp cấp 3, tức là phù hợp điều kiện đầu quân, mà trong hai loại hình này thì loại hình trước chiếm đa số. Đối với những binh lính tốt nghiệp cấp 2, những cấp học tiếp theo hầu như là họ hoàn thành trong bộ đội, nếu không được chọn đi học cao hơn ở trường quân đội, như thế trình độ văn hóa của họ khá kém.

Nhưng việc chiến đấu đơn lẻ bây giờ không giống trong quá khứ, mặc dù trước kia đã từng được bổ túc tiếp cận với thiết bị và dụng cụ tiên tiến nên có thể hiểu rõ, nhưng có một số hệ thống thiết bị mã hóa chiến đấu, nhưng đều là mặt hàng nhập khẩu, việc nắm bắt thành thạo ngoại ngữ và máy tính, là rất cần thiết, huống chi, còn phải lựa chọn từ bọn họ những người sẽ tham gia cuộc thi lính đặc chủng quốc tế, đến lúc đó cho dù là học bổ túc hay là thi đấu, ngoại ngữ là công cụ thiết yếu.

Hai phiên dịch Hách Tĩnh và Lâm Sang, vốn là hiện nay không có việc để làm. Bởi vì các đại đội đặc chủng quân khu đều là đơn vị trọng điểm cần giữ bí mật, dĩ nhiên hiện tại bọn họ không thể nào đưa người ngoài vào đơn vị, vì vậy trình tự tiến hành vẫn là trao đổi nội bộ và truyền thụ kinh nghiệm.

Những nguyên tắc của đơn vị này, đồng chí Hứa Điền chính ủy đại đội D đã nói ngay cho những tình anh ưu tú của đại đội A, yêu cầu anh em gia tăng huấn luyện khẩu ngữ.

Thật ra thì lúc mới tham gia, những người lính đặc biệt cũng tập trung bổ túc qua ngoại ngữ, nhưng giáo viên tiếng Anh sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền rời đi, không tạo được không khí, những người lính đặc biệt dĩ nhiên sẽ không chủ động nói ra những câu Trung Anh buồn cười, vì vậy giao tiếp đúng là một vấn đề. Ngay cả người tốt nghiệp học viện quân sự, nghe nói thi đỗ được kì thi cấp 4 tiếng Anh quốc gia, khẩu âm đậm tiếng địa phương khiến Lâm Sang và Hách Tĩnh cũng chỉ có thể hiểu được sau bảy từ trong mười từ đơn anh ta nói - xin chúa phù hộ những binh lính và huấn luyện viên nước ngoài kia, bọn họ nhất định có thể tâm ý tương thông!

Lâm Sang và Hách Tĩnh hướng dẫn một nhóm học sinh, lúc huấn luyện bình thường có thời gian rảnh liền cùng họ nói tiếng Anh. Dĩ nhiên vì xem xét thấy Hách Tĩnh tuổi trẻ, chưa từng trải, vì thế Lâm Sang phụ trách những quân nhân có chức vụ cao, thoạt nhìn là từ cấp bậc chuyên nghiệp trở lên, còn Hách Tĩnh phần lớn là những sĩ quan trẻ tuổi, thậm chí có người trẻ tuổi hơn cô.

Hách Tĩnh thấy những gương mặt xấu hổ đỏ mặt này, không hề mở miệng chút nào, nhìn những chàng trai trẻ vừa đáng yêu cũng vừa đáng giận. Bạn nói bọn họ xấu hổ, xem ánh mắt nóng rực của người ta nhìn chăm chăm cô khiến cô như đứng đồng lửa ngồi đồng than, bạn nói bọn họ can đảm và cao lớn đi, cô vừa mới quét mắt một lượt, mọi người đều vội vàng cúi đầu sợ mình bị điểm danh.

Hách Tĩnh bắt đầu dĩ đành buông tha để duy trì không khí mà tạo nên quy định mọi chuyện đều dùng tiếng Anh.

Cô bắt đầu nói tiếng Hán, tiếng phổ thông tiêu chuẩn: "Thật ra thì thứ ngoại ngữ này, nói khó thì khó, nói dễ thì cũng dễ."

Có một sĩ quan to gan thấy Hách Tĩnh bắt đầu nói tiếng Hán, liền không nhịn được mở miệng: "Cô ơi, nói tiếng Anh rất khó, nói tiếng Hán dễ hơn, mình khiến những tên quý nước ngoài kia nói tiếng Hán cùng chúng ta không được sao?"

Lời vừa nói ra, khắp nơi là tiếng cười đùa phụ họa, thậm chí có người mang theo vẻ mặt đùa cợt không ác ý, muốn xem xem cô giáo xinh đẹp này trả lời như thế nào, nếu cô ấy nói chúng ta nhất định trong thời gian ngắn phải học tiếng của người ta, nếu không không có cách nào để hòa nhập, mọi người nhất định là không hài lòng.

Hách Tịnh lại vẫn cười hi hi, không chút để ý, thậm chí cô còn mang theo vẻ mặt khen ngợi, ra ý bảo binh lính kia ngồi xuống.

"Tại vì sao toàn bộ thể giới đều sử dụng tiếng Anh? Một là vì lịch sử ghi chép là do tiếng Anh lưu truyền tương đối rộng, mặt khác bởi vì nó khá dễ dàng, tập hợp 26 chữ cái tiếng Anh, hiểu được mấy trăm từ đơn là có thể giao tiếp tiếng Anh cơ bản trong đời sống, có 3000 từ đơn là có thể học tập cơ bản, xã giao và mua bán. Không như tiếng Hán của chúng ta, trừ những người sinh ra hoặc sống lâu dài ở Trung Quốc, người nước ngoài tới học, thật khó a!" Lời nói của Hách Tịnh thành khẩn, ý vị sâu xa, còn có vẻ đáng thương cho người ngoại quốc.

Lại có người phản đối: "Cô giáo, những lời này của cô không đúng rồi, tôi cảm thấy tiếng Hán rất dễ."

Hách Tịnh vẫn cười: "Anh cảm thấy dễ vì anh nói từ nhỏ, hoặc là người Trung Quốc chúng ta cũng thông minh, con cháu Viêm Hoàng, Thương Hiệt tại chữ, lưu truyền tới nay trí khôn và văn minh ưu tú như vậy." Hách Tịnh đưa tay ngăn cản người lính kia phản bác lại, tiếp tục nói: "Lấy một ví dụ đơn giản đi. Nếu chúng ta cho người nước ngoài đi thi tiếng Hán cấp 4, đề tài thi nghe và nói như nhau: hai người đối thoại, Giáp nói" Hàm răng của bạn thật đều, thật đẹp nha! Ất trả lời: Tôi là lấp răng giả nha! Giáp hỏi: thật hay giả vậy? Ất đáp: Thật! Vậy thì câu hỏi đặt ra là, xin trả lời răng của Giáp rốt cuộc là thật hay là giả?"

Hách Tịnh vừa nói xong, mọi người liền cười ầm lên, có người vỗ bàn, có người dậm đất, ngã tới ngã lui, còn có người cười tới lạc giọng.

Chẳng qua Hách Tịnh vẫn nhàn nhạt mỉm cười: "Bạn xem, tiếng Hán của chúng ta rất khó a, thi trong đầu những người nước ngoài, những thứ uốn lượn kia, không phải là bị chúng ta làm cho đi vòng không thể thẳng được sao, cho nên, căn cứ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, vì cứu vớt bộ não của người nước ngoài, chúng ta vẫn là nên học thứ tiếng Anh đơn giản này đi!"

Cục diện bế tắc được mở ra, không khí sôi động, mọi việc sau đó liền dễ dàng. Hách Tịnh kiến thức sâu rộng, lại thông minh hay nói, lời nói dí dỏm thú vị, cộng thêm trẻ tuổi sự tương tác nhiều, lại là người được điều tạm tới, tư tưởng không có gánh nặng, áp lực, rất nhanh liền hòa hợp với toàn đội binh lính, vốn là lớp học tiếng Anh ngồi nghiêm chỉnh, liền biến thành góc học tiếng Anh ở sân trường đại học, náo nhiệt vô cùng, bùng bùng sức sống.

Thời gian trôi qua, không chỉ có đại đội A dấy lên cao trào toàn thể học tiếng Anh, mà "góc tiếng Anh" này của Hách Tịnh càng ngày càng lớn mạnh, ban đầu cô cũng không thêm để ý, cho là những binh lính không dự thi cũng tới đây học, trên đời không có giáo viên ghét học sinh nhiều, cô đối với những con người đáng yêu tinh thần hết lòng học tập này, rất ủng hộ và tán thưởng.

Nhưng lúc cô ở trong đám người không cần thận liếc thấy Lý Bạch và những sĩ quan khác, liền không có cách nào bình tĩnh, thừa dịp giờ giải lao, cô chạy tới bên Lý Bạch, liếc mắt ý bảo anh đi theo ra ngoài.

Vết thương của Lý Bạch có lẽ chưa khỏi hoàn toàn, mặc dù không phải bó thạch cao nữa, đi bộ cũng là bước thấp bước cao không tự nhiên, Hách Tịnh không đành lòng nhìn lâu thăm nói một tiếng nghiệp chướng, nghiêng mặt sang nhỏ giọng hỏi anh: "thế nào mà anh cũng tới?"

Lý Bạch này, lúc không cười thì diện mạo rất bình thường, nhưng mỗi khi khóe miệng khẽ nhếch lên, nhử mắt lại, cả người liền toát lên vẻ mỉa mai hoặc, rất gợi cảm, thấy thế Hách Tịnh thầm than trong lòng: từ xưa là hồng nhan bạc mệnh, nam sắc hại người lại hại mình a!

Lý Bạch không biết trong lòng Hách Tịnh mình đã biến thành hồng nhan họa thủy, tiếp tục phát huy sức quyến rũ vô biên: "Cô giáo Hách, không chỉ đẹp người, giảng bài cũng tốt, tôi nói tiếng Anh cũng không tốt, trước kia không ít lần Đan Nhĩ Tín khinh bỉ, giờ tới cùng cố thêm một chút có gì không đúng sao?"

Hách Tịnh ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lần này Lý đội trưởng không dự thi, tiếng Anh nói không tốt dường như không có liên quan gì, hơn nữa, nếu như tôi nhớ không nhầm, anh và mấy vị giáo quan kia đều học ở tổ đội trưởng Lâm mà." Đào tường của Lâm Sáng, còn cướp Lý Bạch tới, cô không muốn sống nữa sao! Trong khoảng thời gian này không biết Trương Anh Từ khiến nhà người ta bao nhiêu buồn phiền, cũng đừng khiến cô ấy mang lửa giận phát tiết lên người mình, cái vị Lý Bạch này và Trương Anh Từ đúng là trời sinh một đôi, cho tới bây giờ đều là thành sự chưa đủ bại sự có thừa!

Không nỡ sử dụng tiếng mẹ đẻ, Hách Tịnh không nhận được dùng tiếng Pháp thể hiện một chút tâm tình của mình bây giờ. Đầu tiên Lý Bạch nghe liền sững sờ, sau đó vui vẻ hơn, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dùng cách nói giống như câu đó, mặc dù không phải là hạ lưu cũng thể nghĩ ngờ là thô tục, hơn nữa phát âm còn mang theo tiếng quê cha đất tổ, không giống thanh âm Paris tiêu chuẩn.

Hách Tịnh tròn mắt, quan sát Lý Bạch từ trên xuống dưới, hơi có chút ý tứ phải nhìn với cặp mắt khác. Sau đó đổi sang tiếng Đức mắng chửi người, Lý Bạch lại đáp lại một câu, phát âm không đúng tiêu chuẩn nhưng cũng không ảnh hưởng tới ý nghĩa.

Hách Tịnh không tin: bà đây liều mạng với người! Không lâu sau liền dùng tới mười mấy loại ngôn ngữ, không nghĩ tới đại đa số Lý Bạch đều có cách đáp lại, chọc cho Hách Tịnh mặt mày xám ngắt, nghĩ thầm mình ở ngoài cửa cùng một người đàn ông mắng mỏ nhau thô tục, nếu để cho cha mình Hách Kính biết, thế nào cũng phải từ bình đựng tro nhảy ra dạy dỗ cô.

Thì ra thiên tài ngoại ngữ ở đây! Ai nói anh ta không giỏi ngoại ngữ? Hách Tịnh không nhận được nữa dùng một câu mắng mỏ tiếng Tạng cực kì độc ác.

Lần này Lý Bạch không thể mắng lại, anh đau đầu: "Thật ra thì cãi nhau với một người đẹp là không tốt, nhưng những lời mắng đó từ miệng tôi thật không có cảm giác mắng chửi người, không được, tôi mặc dù là người Hán, từ nhỏ sống ở thành phố a."

Hách Tịnh học máu, dường như là ngã xuống đất không dậy nổi.

Lý Bạch lại không thay đổi nụ cười, quay đầu nhìn phòng học, nói: "Nhiều người đi học như vậy cũng không chia rõ ai là ai, nghe giảng ở đâu không phải

là nghe, có điều hiện giờ cô nên quay lại lớp đi cô giáo Hách, tôi còn có chút việc phải đi trước." Đi được mấy bước lại quay đầu lại, nụ cười quỷ dị khiến trong lòng Hách Tịnh sợ hãi, đang nghĩ xem anh có phải chọc mình học mấu lần nữa không, anh chợt nháy mắt mấy cái nói một câu: "Hôm nay anh đi tìm đội trưởng Chu thảo luận phương án huấn luyện, rất khuya mới trở về kìa." Thấy Hách Tịnh dường như không có phản ứng gì, lại nói thêm một câu: "Thật ra thì không quay lại cũng được." Nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Hách Tịnh cứng ngắc mà xoay người, không thể không nhắm mắt lại hít sâu một hơi mới có thể kiềm chế mình không có ở đây phun máu sau đó phát hỏa lần nữa - Đan Nhĩ Tín, anh khôn kiếp, anh không biết mấy chữ liêm sỉ và giữ bí mật viết thế nào sao? Em không ngại tự mình dạy dỗ anh một chút!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Hách Tịnh không biết bao nhiêu lần tự nói với chính mình phải bình tĩnh chờ nóng vội, kiên nhẫn chờ đợi, sẽ có một người trầm tĩnh hơn cô không kiên nhẫn được. Đến hơn tám giờ tối, điện thoại quả nhiên vang lên, Hách Tịnh giành với Lưu Miêu Miêu nhận điện thoại trước, không ngoài dự đoán là Đan Nhĩ Tín, anh trực tiếp căn dặn: "Đi đến chỗ anh một chuyến."

Anh kêu đến là tôi phải đến sau! Anh cho là mình là ai? Hách Tịnh muốn lập tức trở mặt, nhưng liếc mắt lên liếc liếc quan sát Lưu Miêu Miêu, sau khi cô cúp điện thoại xong có nặn ra một khuôn mặt tươi cười: "Chị Anh Từ hẹn em đi ra ngoài tản bộ, chúng em sẽ nói chuyện một chút, tối mới trở về, Chị Miêu Miêu một thì nghỉ ngơi trước nhé."

Sau khi ra cửa Hách Tịnh cũng không dám trực tiếp đi tìm Đan Nhĩ Tín ngay, mà đi sát vách gọi Trương Anh Từ: "chị Anh Từ, buổi tối em ăn hơi nhiều, theo em ra ngoài đi dạo đi."

"Nhìn em kìa một chút tiền đồ cũng không có, ăn những thức ăn dành cho heo mà em còn có thể ăn nhiều như vậy?" Trương Anh Từ vừa cười nhạo khi dễ cô, vừa thuận tiện cầm một bịch ô mai, ném ra cho Hách Tịnh: "Ăn đi, tiêu hóa rất tốt."

Thật ra thì thức ăn ở đại đội D không tính là thức ăn cho heo, bởi vì heo sẽ không ngày ngày được ăn thịt cá, căn cứ vào huấn luyện sẽ tiêu hao thể lực rất nhiều, thức ăn nóng cũng không sao sẽ ăn hết, chỉ là đầu bếp làm không kỹ càng. Giống như Trương Anh Từ rất kén ăn chỉ thích ăn vặt không cách nào nhìn được, Hách Tịnh chẳng qua là cảm thấy có chút hơi ngán, còn những cái khác đều khỏe, năng lực của cô thích ứng luôn luôn không tệ, từ nam đến bắc, từ món ăn của Hoàng Đình đến phòng ăn tập thể, cô đều ăn được không kén mùi vị nào hết.

Chỉ là ăn viên ô mai làm tan đi mùi dầu mỡ cũng tốt.

Vì vậy Hách Tịnh liền nói ô mai này là em mua ở siêu thị mà, vừa cảm tạ đại ân đại đức của Trương Anh Từ, hai người ở dưới lầu đi hai vòng, Hách Tịnh giống như vô ý nhắc tới: "Hôm nay đội trưởng Chu nói muốn cùng Lý Bạch suốt đêm nghiên cứu thảo luận phương án huấn luyện, chị nói xem bọn họ xuất thân là lính đặc biệt có phải hay không cũng có khả năng thức cả đêm luôn?"

Trương Anh Từ sừng sốt một chút, sắc mặt có chút đen: "Lão Chu nói với em sao? Hừ! Chứ không phải là dựa vào hút thuốc lá làm tinh thần hưng phấn sao. Chu Hải Phong cái kẻ nghiện thuốc, nghe nói cả đêm có thể rút ra hai bao."

Hách Tịnh gật đầu một cái: "Đúng vậy a, đội trưởng Chu là rút ra rất hăng, nhưng là Lý đội trưởng giống như không hút thuốc lá, không biết tại sao?" Hôm nay không có gặp Chu Hải Phong, biết tin tức không phải từ anh ta, nhưng là vì tránh cho Trương Anh Từ kích thích thần kinh, điểm này nho nhỏ nói gạt cũng không tính là cái gì, Hách Tịnh yên lặng vì nhân phẩm của mình mà biện hộ.

"Phải anh ấy bị bệnh, không thể hút thuốc lá, hơn nữa thân là Súng Bắn Tia, hút thuốc lá sẽ làm mắt cũng có chút tổn thương." Trương Anh Từ mặt đen đi một chút, cô đứng tại chỗ bất động, vẻ mặt bất đầu rồi rầm.

"Như vậy, Lý đội trưởng kìa nhưng quá đáng thương, nghe nói người không hút thuốc so với hút trực tiếp tổn thương còn lớn hơn." Hách Tịnh lắc đầu một cái, lấy ngôn ngữ có hạn biểu đạt đối với Thanh Liên cư sĩ Tiểu Bạch đồng chí vô hạn đồng tình.

Trương Anh Từ chợt ngừng đầu, sắc mặt hoàn toàn tối, cô vô cùng kiên định nhìn Hách Tịnh, đem toàn bộ bịch ô mai kín đáo đưa cho cô: "em gái, mình em ăn đi, chị còn có việc, đi trước đây."

Hách Tịnh nhận lấy bịch ô mai từ tay mà cắn, mặt ngoài bình tĩnh, nội tâm trầm thống: Lý Bạch a Lý Bạch, ai biểu anh nói những lời thất lễ với ta, ta cũng vậy không thể dễ dàng bỏ qua cho anh?

Lặng lẽ đi tới cửa phòng Đan Nhĩ Tín, cô mới vừa đứng lại đang định gõ cửa, cửa liền từ bên trong mở ra, một giây sau cô bị kéo vào nhà, đóng cửa, ấn ở trên tường, nóng bỏng hôn tới tấp vào mặt.

"Ai nha, em cắn thật hả!" Đan Nhĩ Tín lập tức buông cô ra, kêu đau, là lưỡi liếm xuống tay lưng, rõ ràng là vết máu.

Nhìn lại một chút thần sắc Hách Tịnh, thật bình tĩnh, trong mắt lại lóe lên ý lạnh, Đan Nhĩ Tín như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, nóng ran toàn bộ

tiêu tan, mang chút thấp thỏm hỏi: "Thế nào?" Chẳng lẽ là bởi vì Lưu Miêu Miêu? Không nên nha, trừ trước mặt em làm cái kia, anh cho tới bây giờ chưa từng đáp lại qua cái gì, vẫn kiêng dè né tránh, huống chi ngày ấy cô ta biểu hiện không hề để ý, hại cô bị thương thật lâu, nghỉ ngơi nhiều ngày mới chữa thương xong .

"Lý Bạch biết?" Hách Tịnh lạnh lùng nhìn anh.

Có chút không ngờ, Đan Nhĩ Tín sừng sốt một chút mới nói: "Anh ta biết từ sớm rồi."

Hách Tịnh sắc mặt lạnh hơn: "Đan Nhĩ Tín, anh được lắm! Tôi không biết anh là người như thế nào lại vào được đơn vị tin tức, chuyện này còn muốn nói cho người khác biết, anh là cấp thấp vô vị à? Vẫn có miệng ngốc nghếch à?"

Đồ ập xuống, Đan Nhĩ Tín bị cô nói cho nổi giận, Hách Tịnh gương mặt lạnh băng càng làm cho trong lòng anh nhìn muốn phát điên, không chút nghĩ ngợi liền nói: "Anh thế nào là cấp thấp vô vị? Chúng ta có cái gì người khác không nhận ra hay sao? Ngủ cũng đã ngủ qua, em còn không cho anh nói!"

Hách Tịnh cảm giác trong đầu có sợi dây, oanh lập tức đứt, đồ trông mắt mắng: "Đan Nhĩ Tín, anh vô si! Anh quả thật làm người ta ghê tởm!"

Đan Nhĩ Tín mặt cũng tái, tính nóng tăng lên, trong miệng liền không khống chế được: "Tôi ghê tởm? Tôi là cưỡng bức em sao, quần áo tôi là do em cởi! Hường thụ xong rồi lại giả bộ thực nữ a, hiện tại còn mắng tôi ghê tởm hả?"

Hách Tịnh hai mắt ngấn lệ, tức giận hướng từ trong tim xông lên đầu, hung dữ từ gan sinh ra, không chút nghĩ ngợi liền một cái tát giáng xuống, thanh âm thanh thúy truyền tới, hai người cũng ngây ngẩn cả người.

Đây lần đầu tiên trong đời làm ra động tác này.

Cũng là lần đầu tiên trong đời dùng tay đánh người.

Đan Nhĩ Tín xuất thân là lính đặc biệt, không có cực khổ nào mà chưa chịu qua, hành động này đối với anh mà nói không tính là cái gì, nhưng anh lại cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, giống như bị bàn ủi ủi qua, làm cho cả người anh cũng sôi trào.

"Em!" Theo bản năng, anh níu cổ áo Hách Tịnh, giống như đem hai chân cô cách xa mặt đất. Hách Tịnh hết sức duy trì trấn tĩnh trên mặt, trong lòng lại đánh trống đập mạnh.

Mới vừa rồi xúc động không có suy tính hậu quả, cá tính của cô không cho phép chưa đánh mà bỏ chạy, hiện tại ý thức trở về, nhìn cặp mắt Đan Nhĩ Tín đầy dã thú, cô mới cảm nhận được sợ hãi.

Anh là người thế nào? Đã từng tham gia cuộc thi so tài lính đặc biệt quốc tế cũng giành được giải thưởng, những ngày qua cùng quân nhân kia huấn luyện cô cũng không phải là không có kiến thức, lấy năng lực cùng thủ pháp của Đan Nhĩ Tín, không nói khoa trương chút nào, một đầu ngón tay thôi cũng có thể lấy mạng của cô.

Không biết anh sẽ dùng phương pháp nào hành hạ cô, hay là để công bằng anh sẽ tát lại cô, cô tin tưởng bản thân sẽ không chịu nổi, làm sao lại xúc động như vậy? Là tại anh trong thời gian này tính trăm phương ngàn kế đến gần, dịu dàng lấy lòng, còn có gần như cung chiêu quan tâm, để cho cô quên hết tất cả rồi? Xem anh như chú mèo nhỏ có thể tùy ý sờ chút.

Mà cô quên, chú mèo nhỏ này nhưng thật ra là có nanh, trong quá khứ tính tình của anh còn không tốt, vô cùng không tốt!

Nếu như Đan Nhĩ Tín tát cho tàn phế, Hách Tịnh xác định mình sẽ có nhiều tiếc nuối, chết bởi ngu xuẩn, thật sự người của nhà họ Hách chưa có lập gia đình, liệt tổ liệt tông sẽ không tha thứ cho cô!

Nghĩ tới đây, Hách Tịnh đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng Đan Nhĩ Tín: "Anh không thể đánh tôi!"

Đầu tiên là Đan Nhĩ Tín sừng sốt, tiếp theo trong mắt nguy hiểm càng sâu, giống như giận quá hóa cười, dường như là cắn răng nghiền lợi hỏi: "Tại sao, nói một chút lý do?"

"Đầu tiên, đánh anh là tôi không đúng, tôi đánh anh trước là tôi không đúng, anh nếu như cũng đánh lại, anh bị hại liền thay đổi thành người tổn thương tôi, mà anh lại là nam nhân, để ý tới cũng sẽ biến thành vô lý." Hách Tịnh giống như rất chân thành vì địa vị của anh mà suy tính.

Sắc mặt Đan Nhĩ Tín càng phát ra âm trầm, nhưng không nói lời nào.

Hách Tịnh chỉ đành phải nhắm mắt tiếp tục nói: "Tiếp theo, tôi mỗi ngày đều cùng bọn lính đi học, anh đánh vào mặt của tôi, trước tiên sẽ có người phát hiện, đây là đang ở quân khu D, đội trưởng Chu không thể nào một tay che trời, khẳng định đối với tiền đồ của anh sẽ bị ảnh hưởng."

Sắc mặt Đan Nhĩ Tín không chút chuyển biến tốt, lạnh lùng nói một câu: "Sau đó thì sao?"

Hách Tịnh nhắm mắt lại quyết tâm, dứt khoát nói: "Anh không cảm thấy mình rất khỏe sao, nếu là đánh trên mặt tôi, nói không chừng sẽ đánh cho chết luôn, chết còn dễ nói, ngộ nhớ tôi bị ngu, thì anh phải chịu trách nhiệm cả đời!"

Không nghĩ tới lúc này Đan Nhĩ Tín ngược lại còn cười, chỉ là nụ cười kia thấy thế nào giống như cười gằn, anh còn cắn răng hỏi: "Cho nên?"

Hách Tịnh tận lực ổn định tâm tình: "Cho nên, anh chính là đừng đánh vào mặt tôi, muốn đánh thì đánh chỗ khác," nhìn Đan Nhĩ Tín một cái, không có dấu hiệu bạo lực mới dám nói tiếp "Tốt nhất cũng đừng đánh quá nặng, nếu không, sẽ xảy ra vấn đề kể trên."

Đan Nhĩ Tín xách cổ áo cô, tay buông lỏng ra, Hách Tịnh thờ dốc một hơi, chỉ nghe anh nói tiếp: "Vậy em muốn tôi đánh ở đâu nào?"

Hách Tịnh tức còn chưa có thời điều đặn, tim lại thót lên, anh thật đúng là muốn đánh tôi! Mình toàn thân thịt không có chỗ nào nguy hiểm, cũng không xấu hổ mở miệng, nhưng nếu như đánh nơi khác, xem khớp xương của anh rõ ràng tràn đầy sức, nghĩ như thế nào cũng thấy sẽ chết, Hách Tịnh trăm mối lo đang suy nghĩ dứt khoát liền xệ mặt xuống nói thẳng để cho anh dễ đánh đòn được.

Đan Nhĩ Tín chợt lạnh lạnh mà nói: "Nhớ trước kia em đề nghị tôi nên đi Thiên Kiều làm xiếc, tôi liền thử một chút, phát hiện tay bỏ một viên gạch cũng không có vấn đề."

Hách Tịnh theo bản năng đi sờ cái mũi của mình, có gạch cắm đánh không? Đáp án rõ ràng, bức đến vô cùng, Hách Tịnh lần nữa không còn để ý tới mặt mũi, con gái tốt không chịu thiệt trước mắt, cô đưa ra vẻ mặt đưa đám nói: "Đừng đánh tôi được không? Tôi đi tự thú, tiếp nhận phân xử." Cùng lắm thì cô cuốn gói đi, cô trở về trụ sở công an làm tiểu phiên dịch, sẽ không cùng những phần tử kinh khủng này ở chung một chỗ!

Đan Nhĩ Tín cười lạnh: "Em cảm thấy bị phân xử có thể đền bù được cái tát mà tôi phải chịu hả?"

Hách Tịnh nhìn mặt anh, bởi vì màu da hơi thâm, ánh đèn cũng tối, dường như không nhìn ra dấu vết gì, như vậy không thể nói đây là chuyện cười chứ? Cho dù cô đi tự thú, e rằng mặt mặt cũng là Đan Nhĩ Tín, cô cũng không bị phạt, hiển nhiên không cách nào làm bình ổn tức giận của Đan Nhĩ thiếu gia rồi.

Coi như đây là kiểm cớ, có thể tìm lý do khác đi? Bởi vì mọi người đều biết, hai ngày nay Chu Hải Phong rất hăng hái, chắc chắn sẽ không bởi vì chuyện nhỏ này mà xử phạt người mình, xem ra đưa ra giải quyết chung là không thể thực hiện được.

Hách Tịnh chấp nhận thở dài: "Chúng ta giải quyết riêng đi, điều kiện gì anh nói đi."

Đan Nhĩ Tín lạnh lùng nhìn cô, một hồi lâu mới mở miệng: "Coi như em thức thời, khoản nợ này, mau tới hầu hạ thiếu gia anh đây."

Hách Tịnh một hơi không có đi lên, suýt nữa muốn sắc khí, trợn mắt nhìn: "Anh còn mặt mũi nói chuyện? Tôi hỏi anh, tại sao anh lại đem chuyện của chúng ta nói cho Lý Bạch biết!" Bất luận giá nào, có một số việc luôn có ranh giới cuối cùng, không thể đụng vào, có một số thứ giống như thủy tinh, long lánh trong suốt, thà chết cũng không khuất phục.

Đan Nhĩ Tín tức giận: "Tôi ba năm trước đây đã nói cho anh ta biết rồi, em bây giờ ngăn cản không cảm thấy muộn sao?"

Hách Tịnh sùng sốt, lập tức hỏi: "Anh nói cái gì cho anh ta biết?"

Đan Nhĩ Tín giận quá: "Em cho rằng tôi nói cho anh ta biết cái gì nào? Ba năm trước đây tôi cùng anh ta ở chung một ký túc xá, lúc ngủ nằm mơ gọi tên em bị anh ta nghe được, tôi đành nói cho anh ta biết tôi thích em, người tôi thích có tên Hách Tịnh, được chưa?"

Hách Tịnh há hốc mồm cứng lưỡi, nửa ngày mới mở miệng nói: "Chỉ có vậy thôi à?"

Đan Nhĩ Tín dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn cô: "Đương nhiên không chỉ có nhiều đó."

Lòng của Hách Tịnh lại nhắc nhở: "Còn có cái gì?"

"Sau khi em đến đại đội A, anh ta hỏi tôi có phải hay không em là người đó người tên Hách Tịnh, tôi nói phải, nếu là anh em thì đừng quấy rối." Đan Nhĩ Tín vẫn lạnh giọng giải thích, mang chút châm chọc cùng thử dò xét nhìn tới cô: "Em đối với phản ứng này lớn như vậy, còn có ý gì khác?"

Nhận thấy được ánh mắt Đan Nhĩ Tín sắc như dao từ trên mặt cô từng tắc thoắt qua, Hách Tịnh khóc không ra nước mắt, hiểu làm kia có chút không nhiều. Anh là dao thót tôi là cá thịt, cô không dám để cho anh hiểu lầm lung tung, vội vàng nói: "Chỉ mình anh đây cũng đủ làm cho đầu tôi đau muốn chết, tôi còn ý gì khác? Huống chi Lý Bạch là đại phong lưu! Tôi trốn còn không kịp. Tôi sợ chính là chuyện của chúng ta hiện tại công khai sẽ ảnh hưởng không tốt!"

Nghe được Lý Bạch bị chửi, sắc mặt Đan Nhĩ Tín hơi giãn ra, giọng nói vẫn còn cứng rắn: "Có cái gì không tốt, em nghĩ sẽ lật lọng?" Anh bị xoay tròn như chong chóng, nhưng vẫn chưa xác định được danh phận là bạn trai, anh có oan hay không a!

Hách Tịnh mặt lại suy sụp xuống: "Chúng ta không phải nói chờ đợt điều tạm của em kết thúc hãy công khai sao? Hiện tại hai chúng ta công khai sẽ bị mọi người chọc đùa giỡn." Căn cứ vào cuộc sống bây giờ rất êm ả lại không có tán gẫu, một chút gió thổi cỏ lay đều sẽ bị mọi người phóng đại tám chuyện, giống như xi căng đàn của Lý Bạch. Thật ra vấn đề tác phong ở bộ đội rất quan trọng, anh phong lưu thì hãy đến nơi nào khác có thể phong lưu, nhiều nhất mọi người nói thêm mấy câu, hiện tại lời đồn đã đi quá xa sự thật, anh đều là tình trường lãng tử rồi.

Nếu như lời đồn Đan Nhĩ Tín chiếm hơn một nửa trái tim phụ nữ ở đây là sự thật, mà còn tuyên cáo anh đây đã có chủ, vậy còn không phải đập nôi, chính anh không sợ, nhưng cuộc sống của cô sẽ không dễ chịu.

Vì vậy Hách Tịnh ngàn dụ dỗ vạn dụ dỗ mới dụ dỗ được anh đáp ứng tạm thời giữ bí mật, vì thế còn làm chuyện cắt đất bồi thường, Đan Nhĩ Tín mặc dù không vui lòng, rốt cuộc cũng đáp ứng. Mà Hách Tịnh luôn luôn cho là anh đã đồng ý, cộng thêm hiểu lầm anh tiết lộ bí mật cho Lý Bạch biết, mới trong nháy mắt lửa giận ngập trời.

"Em nói, em mới vừa rồi cho là tôi nói cái gì với anh ta, mà tức giận thành ra cái dạng này?" trong thanh âm Đan Nhĩ Tín vẫn mang theo tức giận, lại khôi phục lý trí, anh bắt đầu cẩn thận thăm dò phân tích vấn đề.

Trong lòng Hách Tĩnh cả kinh, trên mặt lại tội nghiệp ân cần đi đến gần, ha ha cười khan: "Thật xin lỗi nha, mới vừa rồi đánh có đau không, em cũng không muốn như vậy, em thề! Nếu không lại đây em thối một chút cho anh?"

Đan Nhĩ Tín không chút cử động, gò má tránh xa cô đưa qua móng vuốt, cấu kính phun một chữ: "Nói!"

Ở trong ý nghĩ vừa nảy biết được Đan Nhĩ Tín thật ra cũng không đến nỗi nóng giận, Hách Tĩnh lần nữa cảm thấy, người này thật ra thì cũng rất lý trí, đầu óc rõ ràng có mục đích, tương đối không tốt lừa gạt.

Chỉ là, sự thật cô làm sao nói ra miệng đây?

"Em mới vừa rồi gặp phải Lý Bạch, anh ta không phải người tốt, cố ý nói gạt em." Hách Tĩnh suy nghĩ một chút, quyết định tiến một bước hạ xuống nhân phẩm của mình, dù sao Đan Nhĩ Tín đánh không lại Lý Bạch không phải sao?

"Nói gạt em cái gì?" Đan Nhĩ Tín nhìn chăm chăm cô, hỏi tới không buông.

Hách Tĩnh cắn môi, dùng ánh mắt diêm dâm đáng yêu ý nói: anh rõ ràng là hiểu nha, cụ thể cũng đừng để cho em lên tiếng! Nội tâm cũng không bóc hòa nữa —— Đan Nhĩ Tín, anh đừng giả bộ, em cũng không tin anh đoán không ra được!

Đan Nhĩ Tín cũng không vì thế mà sợ, mặt không thay đổi nói cho cô biết: tôi chính là không hiểu!

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, đối mặt với đại gia hiểu mà giả bộ không hiểu, Hách Tĩnh chỉ có thể buồn bã ngả bái: "Anh ta nói vô cùng mập mờ, em cho là, em cho là anh đem chuyện đêm xem phim của chúng ta nói cho anh ta biết." Dù sao cũng là con gái, cô cũng chỉ nói đến bước này thôi.

Cũng không thể trách Hách Tĩnh hiểu lầm, lúc cô học đại học có bạn cùng phòng, cùng bạn trai xảy qua quan hệ thân mật, rất nhanh sau liền truyền ra ai ai cũng biết, nam sinh kia đi lan truyền khắp nơi, nguyên nhân rất thẳng thắn nhưng cũng rất đáng giận.

Bởi vì ở trường cảnh sát tỷ lệ nam nữ cách xa, dường như nữ sinh rất sáng giá, đều có vô số nam sinh bao vây tán tỉnh. Tuyên cáo cùng bạn gái lên giường, giống như xác định quyền sở hữu mà lại từ chính miệng "Nam nhân" kia nói ra, lại biểu hiện giống như anh em lợi hại không? Con nhóc xinh đẹp như vậy cũng bị ta đoạt tới tay rồi, các người còn không sùng bái ta? Mặt khác còn có nguyên nhân nữa chính là ép cô bạn nữ sinh này dễ dàng không thể rồi bỏ anh ta, ý là: người là người của ta, mọi người đều biết, bất kể xảy ra chuyện gì người cũng phải gả cho ta, gả cho gả thì theo gả gả cho chó thì theo chó, người liền cam chịu số phận đi!

Bạn cùng phòng cũng rất yêu cô bạn gái đó, hai người tài mạo tương đối môn đăng hộ đối, tình cảm càng thêm mờ trong mật, nhưng hai người đến từ hai thành phố khác nhau đều là con độc nhất, vấn đề không hài hòa chính là sau khi tốt nghiệp người nào phải trở về quê của người đó.

Cuối cùng nam sinh một chiều giải quyết, vốn tưởng rằng có thể cưới vợ vào cửa, lại không nghĩ rằng đụng phải một thà chết cũng không khuất phục, nữ sinh từ chối thật lâu sau vẫn là cùng anh ta chia tay, chính mình trở về bên cạnh cha mẹ, cũng bởi vì tự ái cùng với vấn đề danh tiếng, nên không có liên lạc với các bạn học.

Nam sinh kia cũng rất buồn, sa sút thật lâu, càng không ngừng nhờ người hỏi thăm tình hình của cô gái, sau khi tốt nghiệp càng thêm một lần tính toán đi theo bạn gái trở về quê của cô, cuối cùng bị cha mẹ đến đến trường học ngăn cản. Ngay lập tức rất nhiều người không thể hiểu cách làm của nữ sinh kia, cảm thấy như vậy rồi, người ta cũng cùng người ở chung một chỗ, không có ý định không chịu trách nhiệm, làm sao lại không thể tha thứ đây?

Hách Tĩnh lại cảm thấy mình có thể hiểu, mặc dù cô cảm thấy mình cũng không phải cứng cỏi, không nữ quyền chủ nghĩa.

Đó là một loại phát ra từ nhu cầu nội tâm, cần sự tôn trọng của người khác, nhất là đến từ chính người quan trọng. Nếu như một người căn bản không tôn trọng người khác, không coi trọng thanh danh của người ta, vì ích lợi không biết quý trọng người yêu, như vậy bất kể mục đích của anh ta là cái gì, anh ta đều không phải thật lòng yêu cô, ít nhất loại yêu này cô không lạ gì.

Chính vì vậy, cô về sau có phản ứng hiểu lầm lớn, trực giác của cô cho là Đan Nhĩ Tín không nên làm như vậy, anh đây cũng không còn nhỏ, không phải là nam sinh mới 20 tuổi.

Dùng ánh mắt đem cô từ đầu đến chân chà xát vô số lần, Đan Nhĩ Tín rút cuộc mở rộng tầm mắt, không nhỏ mọn hưởng bên cạnh giường ngồi xuống, ra lệnh cho cô: "Tới đây!"

"Làm gì?" Lau lấy mồ hôi lạnh nhẹ một hơi Hách Tĩnh theo bản năng liền hỏi ngược lại.

"Trả nợ! lấy thịt trả nợ!" Đan Nhĩ Tín trợn mắt, biểu hiện con giận của anh còn sót lại chưa tiêu. Hách Tĩnh cảm giác mình lần nữa thông suốt rồi, nội tâm vô cùng rối rắm tức giận, hận không được nhào tới đánh anh dừng lại quay đầu bước đi, trên mặt không dám biểu lộ ra, ngược lại không thể không thuận theo tiến lên.

Suy nghĩ một chút chuyện tối nay, đầu tiên là cắn anh một cái thấy máu, sau đó lại cho một cái tát, cô lúc nào thì cay cú như vậy? Trong khi giãy chết, cuối cùng vẫn là cô đuối lý, không từ mà biệt, lương tâm cũng không qua được.

Mạnh bạo mà liều là người ta, vậy thì dùng mềm, sắc dụ đi! Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, Hách Tịnh cảm giác nhân phẩm mình lúc thì chìm lúc thì nổi, điểm mấu chốt của đạo đức cũng bị giảm xuống.

Chỉ là gương mặt hắc ám của vị đại gia này giống như hướng nơi này ngồi xuống, quắc mắt nhìn trừng trừng, làm cho cô xuống tay như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Hách Tịnh trấn an mình một chút lúc này tim đang đập thành thịch, từ từ đi lên trước, trước tiên cô đưa tay ra khoác lên vai của anh thử dò xét, cảm thấy nguy trạng thật yếu bấp thịch trong nháy mắt căng thẳng, cô cố nhìn nụ cười nơi khóe miệng, tiến tới tai trái anh, phả hơi thở nhẹ nhàng, rõ ràng cảm thấy anh né tránh, thậm chí có thể nghe được âm thanh động mạch trong máu anh di động.

Chỉ là sắc mặt như cũ đen như đáy nồi, hiển nhiên tức giận chưa tan. Chỉ là nhìn trạng thái có vẻ tốt hơn, cô sẽ dễ dàng đàm phán.

Hách Tịnh đem đôi môi gần sát bên tai của anh, dùng lời mà nói, nội dung cũng là: "Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa cũng không có, trước tiên cho nợ đi?" Nhận thấy được Đan Nhĩ Tín muốn giận lên, cô ngay sau đó bổ sung thêm một câu: "Có lợi nha."

Đan Nhĩ Tín tựa hồ áp chế cái gì, một hồi lâu mới nghiêng người chính diện với cô, dường như bình tĩnh hỏi: "Lợi như thế nào?"

Hách Tịnh đỏ mặt, nhìn lại anh một cái, vẫn là gió thổi giông tố sắp sửa đến mặt của ai kia, hiện tại bởi vì ẩn nhẫn tăng lên mấy phần không kiên nhẫn, cô khề cán răng, rốt cuộc tiến lên trước lại rì tai một câu.

Chỉ thấy ánh mắt Đan Nhĩ Tín sáng lên, kế tiếp nghi ngờ quan sát cô mấy lần, Hách Tịnh bị nhìn mặt đỏ bắt đầu muốn đen, đang tính đổi ý.

"Đồng ý!" Hai chữ phun trào ra, một chữ là một cái hổ, giống như sợ cô ăn vạ.

Hách Tịnh mặt nhất thời đen, cảm giác kia, giống như ở trên mặt đất mưa dề, ông chủ muốn 100, trong lòng liền nghĩ tới trả 50, trước hết còn bốn mươi, kết quả ông chủ lập tức đáp ứng bán cho, cuối cùng mới phát hiện vật kia trị giá nhiều nhất cũng chỉ là 20.

Có lẽ, Đan Nhĩ Tín thật ra thì không có tức giận như thế, không cần cô hạ vốn như vậy. Nhưng nếu cô dám đổi ý xuống giá, Đan Nhĩ Tín bảo đảm là có thể cho cô có tiền mà không mua được, đừng hỏi tại sao, cô chính là biết.

Được rồi, nếu trận này cô thua, tựa thua có tính toán trước, Hách Tịnh hòa tốc lui ra một bước nói sang chuyện khác: "Lý Bạch tìm Chu Hải Phong thảo luận phương án huấn luyện, thời gian eo hẹp sao?"

Đan Nhĩ Tín điều chỉnh vẻ mặt một chút, cũng đem lực chú ý hướng chính sự dời đi, vốn là anh cũng không có tính toán phải như thế nào, lúc này không giống ngày xưa, đang ở chỗ khác hơn nửa không phải phòng đơn, anh cũng không muốn mạo hiểm, nhiều nhất thừa dịp ở chung một chỗ tranh thủ thời gian sờ tay chân, hôn cái miệng nhỏ nhắn một chút, hóa giải nỗi khổ tương tư gần đây thấy được mà không ăn được.

Ai ngờ đến không có trọng, lại bị đánh mất một trận còn thêm một cái tát, nhưng mà nghĩ đến tương lai muốn thu lợi nhuận, trong đầu Đan Nhĩ Tín xuất hiện một bộ mặt dâm | cười, vội vàng thu lại tâm tình —— bi ối như vậy không phải anh sẽ là!

"Nên rất khẩn trương, ngày mai sẽ phải đem phương án huấn luyện giao đi lên, cùng đại đội D bên này tiến hành tập hợp." Mặc dù mang theo tia nghi ngờ, hay là Đan Nhĩ Tín trả lời vấn đề này trước.

Hách Tịnh đem tay vươn đến gáy vuốt vuốt, thấy Đan Nhĩ Tín nheo mắt lại nhìn sang, cô đảo tròn mắt, ha ha cười khan hai tiếng: "Chị Anh Từ đi tìm đội trưởng Chu rồi, anh nói xem có phải hay không sẽ quấy rầy bọn họ thảo luận đây? Nếu không chúng ta cũng đi xem một chút, có cần gì sẽ giúp một tay?"

"Trương Anh Từ đi đến đó làm gì?" mặt Đan Nhĩ Tín không che giấu được kinh ngạc, kỳ huấn luyện này chủ yếu là khảo sát sự chịu đựng cùng thể lực, người của đội tin tức tạm thời không cần tham dự, anh là đội trưởng cũng không có ra sân, vì sao vị đại sư tỷ này lại dính vào chuyện này? Không thể, Đan Nhĩ Tín có một loại dự cảm bất thường.

"Cái đó, giống như, Trương sư tỷ là quan tâm đến vấn đề sức khỏe của các lãnh đạo, đề nghị bọn họ không cần khổ cực như vậy, vì nghĩ cho tương lai lâu dài nên xem trọng kỹ năng chiến đấu." Hách Tịnh nhanh chóng nói xong, cùng Đan Nhĩ Tín liếc mắt nhìn nhau, lập tức tâm linh tương thông, trầm miệng một lời mà nói: "Chúng ta nhanh đi qua đi!"

Lúc nào cần che chở, thời điểm đi ra ngoài cũng tự nhiên nắm lấy tay nhau, Hách Tịnh làm như kéo cửa ra trộm liếc nhìn một vòng, thấy không ai chú ý

mới chạy ra ngoài. Cô ở dưới lầu hoảng hốt một hồi, Đan Nhĩ Tín xuống lầu, hai người giả bộ làm như vô tình gặp mặt, cùng nhau tiến về phía phòng nghỉ của Chu Hải Phong kiểm phòng làm việc tạm thời.

Đến đây, mới phát hiện cửa phòng Chu Hải Phong mở rộng ra, hai người chần chờ đi tới cửa, thế nhưng nhìn thấy Trương Anh Từ ngồi trên chiếu, đang ở trên bàn thấp loay hoay một bộ bình trà, nóng hổi, hương trà tỏa ra bốn phía.

Còn hai người đàn ông bên cạnh này, Chu Hải Phong cùng Lý Bạch, một mặt ần ần, một mặt không chút thay đổi. Chỉ là xem ra cái đó ần ần sắp không thể nhìn được nữa, mặt không có vẻ gì nhưng trong đôi mắt nụ cười cũng muốn nhìn không được tràn ra tới nơi rồi.

Đan Nhĩ Tín cố gắng nhìn cười, cao giọng kêu lên "Báo cáo", Hách Tịnh cũng vội vàng đi theo chào.

Chu Hải Phong nhìn bọn họ một cái, tức giận nói: "Vào đi, cũng tới ném thử một chút ‘ trà ngon’!" lời nói là muốn mời, nhưng trong lỗ mũi lại mạo hiểm lực khí, chỉ kém không có hừ lạnh lên tiếng.

Trương Anh Từ trên mặt khó coi, nhưng vẫn là kiên trì động tác trong tay, rót một chén trà đưa cho Chu Hải Phong: "Đội trưởng Chu, uống trà, trà xanh từ hoa lại hưng phấn tinh thần, đối với thân thể cũng có chỗ tốt, so với hút thuốc lá mạnh hơn nhiều. Hơn nữa đây chính là trà ngon, thật! Rất khó có được."

Chu Hải Phong nhìn cô một cái, nhận lấy, trước kiểm tra nhiệt độ, tiếp là hớp một hớp, phân biệt rõ: "Không có vị, quá nhạt! Sao không phải trà Thiết Quan Âm hay Phổ Nhĩ uống ngon hơn." Tiếp đó lại kêu người khác "Đến đây, mọi người hãy ngồi xuống, cũng ném thử một chút trà này xem"

Trương Anh Từ đầu tiên là bị anh ta nói một câu sắc mặt có chút xám ngắt, sau khi nghe một câu lại vội vàng bưng lên một ly đưa cho Lý Bạch, bộ mặt mong đợi nhìn tới anh ta.

Thịnh tình khó chối, Lý Bạch ném thử một miếng, lại thử xem một chút, hỏi: "Là trà Long Tĩnh sao? Trà xanh tôi chỉ biết trà Long Tĩnh."

Trương Anh Từ mặt sụp đổ: "Tôi nói đây là trà của quê tôi, nhà tôi ở Tứ Xuyên, cùng Tây Hồ cách nhau khá xa." Cô thương tâm chính là, Lý Bạch không có quan tâm quê cô ở nơi nào.

Về phần Đan Nhĩ Tín, cũng là ực một cái cạn để cái chén xuống, nói câu: "Rất giải khát." Trương Anh Từ vốn đối với anh cũng không còn ôm hi vọng, hai người chiến đấu nhiều năm như vậy, cô đến liếc mắt còn lười nên đi ra ngoài.

Nhìn gương mặt Trương Anh Từ như đưa đám cùng lúng túng, chỉ lập lại một câu: "Tôi không lừa các người, đây mới là trà ngon, rất khó có."

Chỉ có mình không có ai hầu hạ, Hách Tịnh trong lòng thờ dài, nghĩ thầm chị Anh Từ người thấy sắc quên bạn bất nhân bất nghĩa, một ly trà cũng không đem cho mình, xem tôi đây sẽ giúp chị lấy lại công đạo, liền mạo hiểm đắc tội lão Chu ở trên mặt giải vây cho chị. Lập tức cầm lấy bình trà, đầu tiên là nhìn một chút, sau đó rót cho mình một ly, ngửi nhẹ hương kia, chậm chậm ngửi, tư thế tuyệt đẹp động lòng người, thần sắc say mê.

"Trà ngon! Thật không hổ là quân nhân trà, Nguyên soái trà! Đội trưởng Chu, tôi cảm thấy được đặc trưng quân nhân của chúng ta uống loại trà này không thể không tốt hơn!" Hách Tịnh mặt hưng phấn, đồng dạ.

Lần này tất cả mọi người ngẩng đầu lên, ánh mắt Đan Nhĩ Tín sáng quắc, Lý Bạch hăng hái đòi dảo, Chu Hải Phong cũng không nhìn được hỏi: "Trà này uống như nước, gọi quân nhân trà, Nguyên soái trà là sao?"

Hách Tịnh mỉm cười gật đầu, từ từ cùng anh giải thích: "Đội trưởng Chu, anh đừng không tin, nghe tôi từ từ mà nói lại lịch trà Trúc Diệp Thanh này."

Lúc này Trương Anh Từ chợt kêu lên: "Đúng! Chính là Trúc Diệp Thanh, tôi nghe cha tôi từng nói qua tên của nó, sau lại quên, chỉ nhớ rõ cùng tên với một loại rượu, em gái em thật lợi hại, chính là Trúc Diệp Thanh!" Cô có loại cảm giác tha hương ngộ cố tri, kích động giống như đi lên ôm Hách Tịnh.

Hách Tịnh mỉm cười trấn an cô ta, sau đó nói tiếp: "Trà này có từ năm 1964, lúc đảm nhiệm chức bộ trưởng bộ ngoại giao Trần Nghị đi núi Nga Mi khảo sát, ở chùa Vạn Niên cùng sư thầy đối ẩm thưởng thức trà đối với trà này khen không dứt miệng, hỏi: ‘ đây là trà gì? ’ sư thầy người đáp: ‘ trà này là đặc sản của núi Nga Mi, chưa có tên. Xin bộ trưởng Trần Nghị đặt tên cho. Trần Nghị cẩn thận xem kỹ lá trà trong chén, chỉ thấy nước Thanh Diệp xanh biếc, một mảnh sức sống, liền nói: ‘ giống như lá trúc non nha, liền kêu Trúc Diệp Thanh thôi. ’ từ đó, thanh danh Trúc Diệp Thanh lan truyền nhanh chóng, giới trà nghiệp vì vậy tăng thêm một đoạn giai thoại truyền kỳ."

Thấy mấy người nghe nhập thần, Hách Tịnh tiếp tục mỉm cười nói: "Nhưng tôi nói nó thích đặc trưng quân nhân chúng ta uống..., nhưng cũng là cái duyên này, mà là tôi cảm thấy, mọi người phẩm chất tương tự, tương tự trải qua."

"Tựa như đặc trưng quân nhân chúng ta, sẽ không ở lại chốn phồn hoa đô thị hưởng phúc, mà là mỗi một ngày mỗi một năm cùng tiến hành huấn luyện nghiêm khắc, Trúc Diệp Thanh so với loại trà sinh trưởng ở Giang Nam hương dịu dàng khác xa, sinh trưởng của nó giống như là khổ tu." Hách Tịnh thanh âm nhu hòa, tình cảm lại tan ra tiến vào ở bên trong, làm mấy người này nghe rất chuyên chú, mà cô là người tranh tài diễn thuyết giành giải thưởng nhiều lần, tự nhiên biết lúc nào nên ngừng hay ngắt câu, khống chế âm lượng sẽ như thế nào, đạt tới làm cho người nghe chăm chú mục đích, chỉ nghe cô nói tiếp: "Trúc Diệp Thanh sinh trưởng ở núi Nga Mi cao hơn mặt biển 1200, mùa đông mỗi năm cũng khô héo đóng băng, chịu đựng qua giá lạnh đến mùa xuân, khi tuyết tan nẩy mầm, lại ngênh đón nắng ấm. Ban ngày, nó tình nguyện tích mịch, với đỉnh núi tám nghìn dặm Vân Nguyệt chỗ không người xem, dưới chín tầng mây, ở nơi phong thanh vân đạm, không khí tinh khiết, tâm luôn phẳng lặng, Vô Sân vô vọng. Ban đêm, nó nằm trong mưa gió sương đêm, chịu đựng cái lạnh khủng khiếp, tranh gió đầu mưa, nhưng cũng không buông tha mình; sáng sớm, nó tỉnh lại ngênh đón một luồng ánh sáng mặt trời phương Đông, bạn ngàn năm cổ tháp, nghe thấy sâu kín chuông vang, ý chí hướng về nơi cao xa, phẩm chất đoan trang, thiết nghĩ, cùng đại đội ý chí kiên cường cùng nhau tăng thêm sức mạnh."

Phen này như thi ca than thở, đem tài nói làm cho tể bào của ba người nghe sùng sốt, bị choáng nửa ngày sau Trương Anh Từ mãnh liệt mà vỗ tay, cô hưng phấn đỏ bừng cả khuôn mặt: "Ai nha em gái! Chị đây chỉ biết ngoại ngữ của em thật giỏi, không nghĩ tới Trung văn tốt hơn a! Tài nữ, em thật đúng là tài nữ a! Đều nói ra tiếng lòng của chị!"

Đan Nhĩ Tín cùng Lý Bạch cũng há to miệng, mang theo ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hách Tĩnh, chỉ có Chu Hải Phong coi như bình tĩnh, trên người chỉ khí Vương Bát vẫn hết sức nồng hậu, anh toét miệng khô khốc mà nói: "Nói có đúng không, sao tôi nghe thế nào giống như Khổ Hành Tăng a, nơi nào là lính đặc biệt?"

Hách Tĩnh cũng không để ý, vẫn là cười híp mắt nói: "Trà Trúc Diệp Thanh chiều dài thậm chí không thẳng, cũng lấy đơn vị millimet hà khắc bắt bẻ, tầng tầng lựa chọn, lấy được thành phẩm cũng rất ít. Loại này tiêu chuẩn rất khắc khe, bảo đảm mỗi một viên Trúc Diệp Thanh cũng có thể chinh tề thống nhất, đứng thẳng trong nước. Thiên thiên chúng ta trong đó cây rất nhiều chỉ chọn rất kỹ trong nhóm, ở nơi này vạn vạn quân nhân lại tầng tầng tuyển chọn, ngàn dặm mới tìm được một, mới lấy tinh phẩm tốt trong tinh phẩm, lính đặc biệt được chọn trong hàng ngàn lính quân nhân, bảo đảm lấy một chọi mười, vô kiên bất định, tôi đây loại nào so có gì không thể?" Không đợi trả lời cô lại nói tiếp: "Các anh cũng không cần cảm thấy bị bôi nhọ. Các anh bảo vệ quốc gia, bảo vệ nhân dân an toàn ổn định, Trúc Diệp Thanh nó không thể làm ra công hiến lớn lao như vậy, lúc đối ngoại thì làm lễ phẩm đãi khách, còn làm lễ vật tặng cho các vị nguyên thủ quốc gia, không thể là nhân vật quan trọng."

Hách Tĩnh nói chuyện xong, trong nhà tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, Lý Bạch giống như là nhìn bầu trời bên ngoài ánh mắt phi tiên nhìn Hách Tĩnh: "Được a, cảnh sát Hách, tài ăn nói của cô, lúc phiên dịch cũng quá giỏi không được trọng dụng tốt rồi!"

"Đâu có đâu có, " Hách Tĩnh khiêm tốn "Anh vốn giỏi ngoại ngữ, lại là lính đặc biệt giống nhau bị mai một mới uống." Hướng về cuộc chiến ban ngày, cô vẫn canh cánh trong lòng.

"Hắc hắc, " Lý Bạch ngượng ngùng cười nói "Quá khen quá khen, ngoại ngữ kia tôi chỉ biết những từ mớ miệng người, lúc tập huấn ở nước ngoài, em không tin thì hỏi Đan Nhĩ Tín, anh ta còn đặc biệt học được 20 loại ngôn ngữ!"

Bị bán đứng Đan Nhĩ Tín mặt không thay đổi liếc anh ta một cái, Lý Bạch lập tức nhìn trời: "Ai nha, cảnh sát Hách, nói xem tại sao em biết tôi sẽ dùng ngoại ngữ mớ miệng chửi người đây? Nghe ai nói à?"

Hách Tĩnh khoe miệng co giật một chút, nhưng cũng không dám nói sự thực cô cùng Lý Bạch ở ngoài đường phố vắng nhau.

Cuối cùng vẫn là đại BOSS ra tay giải quyết toàn cục, Chu Hải Phong há mồm liền mắng: "Còn tức giận đúng không? Chính sự còn chưa có bàn!"

Mọi người chó có lên tiếng, ngồi nghiêm chỉnh, anh mới kêu Đan Nhĩ Tín: "Cậu đến đây đúng lúc, nghe nói năm ngoái ở đội hành động phương án huấn luyện là cậu làm, cậu cùng Lý Bạch, tối nay cần phải đem chi tiết phương án thảo luận rõ ràng." Tiếp đó lại chỉ vào Hách Tĩnh nói: "Cô, không phải chỉ cố gắng nói sao? dùng bút cũng không tệ, cô sẽ là người ghi chép nội dung hội nghị, viết phương án huấn luyện."

Cuối cùng mới nhìn hướng Trương Anh Từ, khoe môi nhếch nụ cười xấu bụng lên: "đại bác sĩ của chúng ta nếu quan tâm sức khỏe của chúng tôi như vậy, cô liền phụ trách bung trà rót nước lấy thức ăn khuya, hôm nay ăn khuya là bánh bao thịt cùng canh trứng, canh trứng một người một chén, bánh bao liền mỗi người năm đi!"

Lần này không chỉ có Trương Anh Từ, Hách Tĩnh cũng bắt đầu buồn nôn, ông trời ơi, phòng ăn bánh bao thịt nhưng là tiêu chuẩn hai người một cân nha!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Mọi người bắt đầu tiến hành công việc, Chu Hải Phong nắm toàn bộ cục diện, Lý Bạch cùng Đan Nhĩ Tín thảo luận phương án cụ thể, Hách Tĩnh phụ trách việc ghi chép nên không nói nhiều, Trương Anh Từ thử dò xét tình hình tính tham dự vào, thấy Chu Hải Phong không có ngăn cản, càng lớn mật tiến lên, cô từ lúc nhỏ đã ở trong doanh trại quân đội, đối với tình hình hiện tại còn là quân nhân nên nhìn sự việc đặc biệt hơn, nói ra một chút làm cho mọi người rất ngạc nhiên.

Thật ra thì, ngay từ lúc Trương Anh Từ cầm được súng bắn tia nặng hơn 10 kg cũng thấy cứng cổ rồi, mọi người đã thay đổi cách nhìn với cô, chỉ là hàng ngày từ nhẹ đến mạo hiểm làm cho người ta rất khó đem cô từ hình tượng một bác sĩ cùng với chuyên gia kỹ thuật quân sự là một người. Nhưng Trương Anh Từ một khi bắt đầu vào công việc, lại rất sắc bén và tự tin, toàn thân cao thấp tỏa ra cùng thường ngày khác nhau xa.

Hách Tĩnh phát hiện, lúc này Trương Anh Từ theo ý nghĩa mà nói mà quên đi chính mình. Mới vừa rồi mắt cô còn nhìn Lý Bạch lóe sáng, thỉnh thoảng lộ ra ngượng ngùng cùng câu nệ, thậm chí không nhận được liền ngấm trộm anh ta, chỉ khi công việc kéo đến, cô lại không để ý đến hình tượng, thậm chí cùng sư đệ Đan Nhĩ Tín kịch liệt phản bác người yêu Lý Bạch, đồng môn sư tỷ sư đệ phối hợp vô cùng ăn ý, chắc chắn như nhau.

Hách Tịnh cảm thấy trong công việc hình tượng Trương Anh Từ thật đáng yêu, cô không để lại dấu vết bản thân đã từng quan sát Lý Bạch, lúc phát hiện anh ta lượn sự, để ý thấy thời điểm không hợp sẽ giải thích, bị công kích cũng không có tức giận, xem ra trong lòng không có việc gì khác, phản ứng rất bình thường, chính là quá bình thường, khiến trong lòng Hách Tịnh không thể không thờ dài.

Bình tĩnh nhất lại là đại BOSS Chu Hải Phong, có lẽ do nước trà của Trương Anh Từ có tác dụng, hay là do dự có con gái ở chỗ này, trong tay anh ta cầm lên điều thuốc, lại tạm thời không có hút.

Nói anh ta bình tĩnh cũng đúng, là bởi vì tất cả mọi người quá hăng sai làm việc, còn anh thì bận khoản đến lúc nào được ăn khuya.

Trương Anh Từ không che giấu tình cảm không cam lòng tình nguyện, một phòng ba đại lão gia, Hách Tịnh so với cô cũng trẻ hơn nên thể trạng sẽ tốt hơn, lại bắt cô một người mình đi lấy đồ ăn khuya, như thế là sao!

Hách Tịnh vừa định xung phong nhận việc đi cùng cô, lúc này Lý Bạch cũng định đứng lên nên vội vàng dừng lại, Trương Anh Từ từ trước đến giờ là không có cơ hội tốt, huống chi hôm nay ông trời ban thưởng cho cơ hội. Trong đêm khuya tại trại lính, một nam một nữ kết bạn tiến về phía phòng ăn, một đoạn đường tối đen vừa đi vừa nói đại khái cũng phải mất mười phút, vừa đi vừa tán gẫu cũng sẽ mau hết giờ, có thể nói đến cuộc sống, nói lý tưởng theo đuổi, hiệu suất cao người, thậm chí tổ tông tám đời cũng có thể lên tiếng hỏi thăm rồi chứ.

Phá hoại việc tốt của người khác hoặc làm kỳ đà cản mũi là sẽ bị trời đánh đấy! Hách Tịnh yên tâm thoải mái trộm cười.

Nhưng có người cố tình không thức thời, thấy Chu Hải Phong để điều thuốc vào lỗ tai, đưa tay lấy áo khoác choàng lên, đầu tiên là phản phó Lý Bạch: "Các cậu cứ tiếp tục, tranh thủ hoàn thành sớm một chút rồi trở về ngủ." Ý bảo Trương Anh Từ: "Lấy áo khoác mặc vào, tôi với cô cùng đến phòng ăn."

Trương Anh Từ đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó trên mặt lúc xanh lúc đỏ rất là đặc sắc, Hách Tịnh lo lắng cô sẽ nói ra lời nói không hay, vội vàng vượt lên trước cười nói: "Nào dám khiến lãnh đạo phục vụ cho chúng tôi, có lẽ ngại lo lắng cho hai chúng tôi là nữ mang không nổi, phải không Lý đội trưởng và Đan đội trưởng?" Đều có thể lấy một chọi mười lính đặc biệt a, đi phòng ăn xách canh trứng cầm bánh bao thật đúng là đại tài tiểu dụng rồi.

Lẽ ra Hách Tịnh là người chức vị thấp nhất nhỏ tuổi nhất, nói lời này cũng là thỏa đáng, chỉ có điều cấp trên lại cảm thấy nghi ngờ, chính là hai người này một người đã từng ngoài đường phố mắng nhau nên đắc tội, một người khác cùng cô có quy tắc ngầm quan hệ không trong sạch, vì vậy làm thành lãnh đạo chỉ có Chu Hải Phong là đôi đôi tốt, cô lại làm thay, ai bảo đầu năm nay có nam nhân thân sĩ phong độ so với gấu mèo còn hiếm gặp.

Không nghĩ tới Chu Hải Phong không chút nào cảm kích: "Nói linh tinh gì thế, chờ ăn là được, đừng cho là tôi không biết các người ở sau lưng nói tôi quan liêu, hôm nay tôi sẽ vì nhân dân phục vụ một phen!" Nói xong không cho cự tuyệt cùng Trương Anh Từ đi ra cửa.

Lưu lại trong nhà là ba người hai mặt nhìn nhau, Chu Hải Phong, lấy tác phong cường thế, cường thế vẫn như cũ, từ lúc nào mọi người sợ hãi nói anh ta là quan liêu hả ?

Chuyện quái quỷ gì thế, ông chủ lại không có ở đây, kế tiếp thời gian vừa buông lỏng để ăn khuya, tâm tình ba người cũng thay đổi, tuy tình huống mặc dù quý dị, lúc này nếu là thảo luận điểm gì cũng không thích hợp, vì vậy, có người nhảm chán bắt đầu khiếu khích.

Lý Bạch khẽ mỉm cười, khoe mắt kín đáo: "Tôi nói hai người các người, không có chuyện gì chạy tới đây xem náo nhiệt hả, uống công tôi một mình ôm khổ, về mặt thời gian không gian tạo cho các người cơ hội." Nói xong gương mặt khôn khéo ánh mắt lại bị ôi quan sát bọn họ.

Hách Tịnh trán vừa giãn ra, nghĩ tới hôm nay không chỉ có Đan Nhĩ Tín lên tiếng si nhục, còn đánh người tay bị thương, cuối cùng còn cắt đất bồi thường, truy cứu đầu sỏ gây nên, nhưng trước mắt lại là cái mặt cười đến dâm dăng bi ôi, cô không có đi tìm anh ta gây phiền phức là nhân từ lắm rồi, người này vẫn còn dám động vào, thật là không biết sống chết!

Thấy Đan Nhĩ Tín cũng chỉ liếc Lý Bạch một cái không nói gì, Hách Tịnh trong lòng lại thêm tức giận, nghĩ thầm người này cũng không phải là người tốt, mới vừa bị đánh một cái tát, sau lại phát hiện anh bị oan uổng, mình chột dạ sẽ không đi so đo những lời nói vô nghĩa với anh ta, bây giờ nhớ tới những câu này phát hiện ra đều là nam nhân vô lại, đối với mình là con gái mà cũng không tôn trọng, còn hơi chút là trừng phạt, với anh ta không bí mật là không được!

Vì vậy sóng mắt Hách Tịnh chuyển một cái, hai gò má ửng đỏ, khẽ cắn khoe môi, như mừng như giận đối với Lý Bạch nói: "Lý đội trưởng anh thật đáng ghét, ban ngày anh cố ý tới tìm tôi, nói những lời đó, tôi cảm thấy thật ngượng ngùng, trong lòng cũng rất thấp thòm, nhớ lại muốn tìm anh giải thích rõ tránh cho hiểu lầm, nhưng lại sợ người khác biết sẽ hiểu lầm chúng ta, đang suy nghĩ làm sao tìm được cơ hội gặp mặt, không ngờ gặp ở đây, tôi cũng muốn giải thích một chút, ban ngày những lời đó chúng ta xem như chưa nói qua, về sau mọi người còn là đồng nghiệp là chiến hữu tốt, không đánh nhau thì không thành bạn bè tốt, trong lòng tôi sẽ không còn khúc mắc, hi vọng anh cũng đừng có thành kiến với tôi."

Những lời nói chân thành này, phối hợp với ban ngày ở ngoài đường giữa hai người xảy ra chuyện dường như không hề có sơ hở, Hách Tịnh ngượng ngùng nói thẳng chính mình là một cô nương cùng nam nhân nằng nạnh nhau cũng rất bình thường.

Nhưng rất hợp với ánh mắt then thừng của cô, bộ dạng lo sợ bất an, cùng biểu tình trên mặt "Tôi không phải cố ý, mà là tình thế bất đắc dĩ, anh ngàn vạn lần đừng trả thù tôi", làm sao cứ như vậy mà nhìn làm cho tôi nghĩ muốn bốc hỏa!

Mà nhận thấy được cả người Đan Nhĩ Tín tản ra rõ ràng ý lạnh, về mặt cũng càng ngày càng hung ác nhìn mình, Lý Bạch càng thêm ghen ở chỗ họ cảm thấy bức mình, muốn mở miệng giải thích, Hách Tịnh mang theo bộ dạng cầu xin lắc đầu ý bảo: anh nha ngàn vạn lần đừng nói, nói tôi sẽ xấu hổ tới chết đấy!

Bị một nữ nhân chọc cười, còn là cô gái vô cùng xinh đẹp động lòng người như vậy nhìn mình cầu xin, cho dù Lý Bạch biết rõ cô vì chính mình là nói,

cũng còn chưa nhẫn tâm cự tuyệt, chỉ có thể cắn răng nhìn trời, tâm cũng đang rỉ máu —— đúng là phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi, hiền lành sẽ bị ức hiếp!

Đan Nhĩ Tín cái người này đúng là "Tiểu nhân"! Anh ta không có đầu óc ư, tôi cũng cảm thấy hứng thú đối với nha đầu kia, nhưng về phần mình có tình nói là đi công tác đem cơ hội nhường cho anh ta? Sau tình huống lại trở thành như vậy, tôi kéo theo cái chân bị thương tới đây để huấn luyện dễ dàng lắm sao —— ở nơi này thói đời thật bạc bẽo, quả nhiên làm người giảng giải nghĩa khí tương đối thua thiệt nha!

Ngoài ra, tôi còn đem công việc ôm vào mình tạo cho người cơ hội, người thật là vô dụng ngay cả nữ nhân của mình cũng không giải quyết được, không quản được, còn dám hướng tôi trốn tránh, trừng cái gì, còn trừng nữa ta móc mắt người ra đó!

Đáng đời người tiểu tử chết toi người trong lòng người vô cùng giáo hoạt nhân phẩm cực kỳ kém!

Đáng đời người tiểu tử chết toi cả đời sợ vợ đầu không lại!

Đáng đời người tiểu tử chết toi chưa thỏa mãn dục vọng không có thịt ăn!

Lý Bạch mặt âm ức không thành lời, ở trong lòng thầm mắng Đan Nhĩ Tín, Đan Nhĩ Tín đối với anh cũng là đang cười, chỉ là nụ cười hơi có vẻ âm trầm "Lâm tổ trưởng hỏi tôi tại sao mấy ngày nay cậu không có đi học, nói nếu cậu đối với lớp học của cô ấy không hài lòng có thể đề nghị thay người, nếu như là nguyên nhân khác, ví dụ như không có thời gian, cô ta không ngại kèm riêng cho cậu, dù sao cô ấy tương đối rảnh rang, rảnh nhất là vào buổi tối, nếu không tôi đặt cho cậu một cái hẹn?"

Lời vừa nói ra, trên mặt Lý Bạch âm ức trong nháy mắt biến thành co quắp, anh ta ảo não thất bại cầu xin tha thứ: "Tôi phục rồi, tôi phục các người rồi đúng là một đôi Thần Điều Hiệp Lữ được lắm? Tôi về sau không có lợi dụng hai người, sẽ toàn tâm toàn ý vì hai vị trăm năm hảo hạp mà cống hiến, tuyệt đối không giành công kiêu ngạo, tuyệt đối không yêu cầu hồi báo, được chưa?"

Hách Tịnh mặc dù không biết nội tình cụ thể, nhưng cũng nhìn ra Lâm Sáng Lâm tổ trưởng đối với Đan Nhĩ Tín mà nói có sự tồn tại đặc biệt, về phần đặc biệt này là vì tình cảm hay còn có nguyên nhân khác, cô tạm thời không cách nào biết được, có thể dùng để đối kháng với anh ta là đủ rồi, lập tức cũng thương cảm hễ hễ, nửa thật nửa giả mà nói: "Dù sao tôi cũng không dám khiến anh coi trọng khóa học của tôi, anh tha cho tôi đi, tài nghệ của Lâm tổ trưởng có thể so với tôi cao hơn, tôi nửa năm về sau còn phải ở dưới tay cô ấy hầu hạ đấy." Lại sợ hãi nhìn mắt Đan Nhĩ Tín, về mặt trước sau như một vô tội thuần khiết.

Lý Bạch lần nữa bị cô làm tức giận muốn học máu, vừa đúng lúc này cửa mở ra, Chu Hải Phong một tay cầm bánh bao một tay cầm canh đi vào, dùng chân khép cửa.

"Chị Anh Từ đâu?" Hách Tịnh không đề ý tới Lý Bạch nữa, dáng vẻ nóng nảy hỏi.

"Giận, đi về rồi." Chu Hải Phong giọng nói vẫn thô cứng, sắc mặt lại hơi có chút cổ quái, thấy Hách Tịnh trong nội tâm hồi hộp một chút.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Canh trứng nóng và bánh bao thịt thơm nức tạm thời dời đi sự chú ý của mọi người. Hách Tịnh vừa cầm bánh ăn vừa len lén quan sát Chu Hải Phong.

Bình tĩnh mà xem xét, nếu như không phải lúc bắt đầu anh liền kéo mình theo quân gì đó, cưới a, gả a, thì chắc là Hách Tịnh sẽ không ghét anh như thế. Người này làm việc mạnh mẽ vang dội, đối với thuộc hạ lại bao che, thuộc hạ của anh khi có đại thu che chở liền tận hưởng bóng mát, nhìn bộ dạng được cưng chiều tới không coi gì của Đan Nhĩ Tín và Lý Bạch liền biết.

Tình huống trước mắt là Lý Bạch dường như không có chút hứng thú nào với Trương Anh Từ, còn với Lâm Sáng lại có chút mập mờ như có như không, tuy nói nữ theo đuổi nam cách tăng luyến, nhưng Lý Bạch cũng không như người có thể bị chỉ phối, nếu không với sự hấp dẫn của anh ta, cũng sẽ không độc thân tới hơn ba mươi.

Cho nên Chu Hải Phong này nếu như đúng là đối với chị Anh từ ... Dường như không phải là chuyện xấu, lập tức giải quyết khoáng nam, cũng giải quyết oán nữ a.

"Tôi nói tiểu tử ngươi không phải là có thể ăn cay nhất sao? Hôm nay làm sao vậy?" Lý Bạch cầm cái bánh bao kinh ngạc nhìn Đan Nhĩ Tín, lão Chu lúc lấy đồ ăn đêm thuận tiện lấy hộp dấm ớt chấm ăn, Hách Tịnh không có thói quen ăn cay, lại càng không quen cùng mấy người đàn ông chấm cùng một cái dĩa, Đan Nhĩ Tín thế nhưng lại dăng hoàng vừa ăn bánh bao vừa ăn canh, nhả nhả không thể tưởng tượng nổi.

Cùng ăn một nồi com, cùng mặc một bộ y phục, cùng tập luyện trong một chiến hào, giao tình như thế, Lý Bạch vì huynh đệ của mình không hăng hái

tranh giành mà nôn ra máu, lập tức quên đi lời hứa vừa rồi, tức giận liếc Hách Tịnh một cái, vô cùng đau đớn mà nói với Đan Nhĩ Tín: "Tôi nói tiểu tử ngươi còn sao!"

Trên mặt Hách Tịnh sợ hãi, trong lòng lại nhin cười tới nội thương, mới vừa bị cắn rách đầu lưỡi, Đan Nhĩ Tín nếu dám làm càng ăn dầm ớt, há miệng to uống canh nóng, thật sự cô mới thấy anh không bình thường. Đan Nhĩ Tín dĩ nhiên sẽ không nói cho anh biết, chỉ thấy ánh mắt hai người kịch liệt chém giết, Hách Tịnh ở bên xem trò vui cũng rất nóng và náo nhiệt, nghĩ thầm Lý Bạch che chở anh như vậy, hai người sẽ không phải là có gian tình gì chứ? Gần đây BL (boy love) cũng rất lưu hành,

Đáng tiếc Thanh Liên cư sĩ Lý đại đội trưởng lại có thể có tài năng mới, cũng không cách nào do thám biết được cái lưỡi của Đan Nhĩ Tín, tình yêu của người lính đặc biệt cũng có, đang lúc YY cao hứng, bị ánh mắt Đan Nhĩ Tín phóng quá, trên lưng liền thấy lạnh lẽo - sát khí nặng nề! Lập tức vui đầu chuyên tâm ăn bánh bao của mình, không dám suy nghĩ lung tung.

Lúc Hách Tịnh ăn đêm xong trở về kí túc xá, Luru Miêu Miêu đã đi ngủ trước, rón rén rửa mặt, nhưng vẫn khiến Luru Miêu Miêu tỉnh giấc, hơn nữa giọng của cô ấy dường như rất thanh tỉnh, lạnh nhạt hỏi: "Em đi dạo với Trương Anh Từ tới lúc này?"

Hách Tịnh vội vàng giải thích: "Em và sư tỷ bị Chu đội trưởng nhìn thấy liền bị bắt lính, đi qua giúp đánh máy, soạn thảo phương án huấn luyện, bận tới bây giờ." Mặc dù "Nhìn thấy" là ở phòng làm việc Chu Hải Phong, tráng đinh cũng không phải chỉ có cô và Trương Anh Từ, nhưng toàn bộ cũng không sai biệt lắm, Hách Tịnh đối việc nói dối thế này càng cay càng việc quen dễ làm, cảm giác nhưng lời như nhân phẩm vô hạn thật là chính xác vô cùng a, nhất là ở đại đội đặc chủng quý dị này.

Lúc này đã là đêm khuya, Luru Miêu Miêu không nói gì nữa, hai người đều đi ngủ không đề cập tới. Ngày thứ hai lúc còi tập hợp vang lên, Hách Tịnh dường như là vùng vằng bỏ dậy, lần nữa nhắc cái nơi biến thái này, - làm thêm giờ không có tiền làm thêm giờ, ngay cả thời gian ngủ nướng cũng không cho!

Tối hôm qua mọi người đều làm thêm giờ tới rạng sáng mới ngủ, sáng sớm lại phải rời giường tham gia huấn luyện sớm, Chu Hải Phong cũng không cho bọn họ nghỉ. Hách Tịnh oán thầm, động tác cũng không dám chậm lại, chẳng qua là đầu có hơi rối loạn.

Chờ tới lúc thấy Trương Anh Từ, phát hiện sắc mặt cô ấy kém hơn, tinh thần uể oải, Luru Miêu Miêu mới bớt nghi ngờ Hách Tịnh, Hách Tịnh lại tự mình xoắn xuýt - hôm qua Trương Anh Từ về sớm hơn một tiếng, tối hôm qua trên đường tối đen, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cái người Trương Anh Từ này, luôn luôn là tinh lực dư thừa, ý chí chiến đấu sục sôi như tiểu Cường, khi Hách Tịnh nhận thấy sau một ngày tinh thần cô vẫn còn uể oải không vui vẻ hơn nữa lực chú ý Lý Bạch cũng giảm xuống, liền hiểu mọi chuyện, vì vậy sau khi kết thúc một ngày huấn luyện, cố nén nhức đầu và hai mí mắt đánh nhau, Hách Tịnh kéo Trương Anh Từ đi tản bộ.

Nhưng cũng không cần Hách Tịnh thăm vấn như thế nào, Trương Anh Từ liền tự nói ra tất cả.

"Khiến em chê cười rồi, chị lần này không cần chiến mà đã bại." gương mặt Trương Anh Từ chưa sự phẫn uất không cam lòng và bất lực.

Lẽ nào không phải vấn đề của Chu Hải Phong? Hách Tịnh không ngừng cố gắng căng lỗ tai, phát huy tới đa tác dụng của thừng rác.

"Thì ra là cái cô Lâm Sảng kia cùng Lý Bạch có một thời gian như thế, thật là khiến chị có muốn cũng không được, có điều như chị đã nói, Lý Bạch này cũng thật là cặn bã." Thái độ của Trương Anh từ đối với người trong lòng và tình địch trước kia, có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Thần a thần a? Thì ra ngày hôm qua Chu Hải Phong ra ngoài không phải là đi tán gái, mà là đi hóng chuyện đúng không? Hách Tịnh không chỉ vênh tai mà mắt cũng tròn to, thật không nghĩ tới, Chu Hải Phong mặt đen lòng dạ hiểm độc, lại còn là siêu cấp nhiều chuyện a! Số báo đặc biệt của thế kỉ a!

Trương Anh Từ đứt quãng kể lại, cộng thêm năng lực chấp vả cường đại như keo 502 của Hách Tịnh, rốt cục cũng đại khái chấp ghép sự kiện kia như cũ.

Thì ra là đồng chí lãng tử tình trường Lý Bạch, cũng có năm tháng thanh xuân xanh biếc, cùng với chuyện cũ như thơ như ca.

Anh và Lâm Sảng bằng tuổi nhau, vào đại đội A cùng năm, có điều Lâm Sảng tốt nghiệp thạc sĩ ngoại ngữ học viện quân sự, mà Lý Bạch là đến từ đội quân mũi nhọn trường kì của bộ đội đã chiến.

Lúc đó đại đội A ngay cả năm đoá kim cương cũng chưa đầy đủ, Lâm Sảng là nữ quân nhân xinh đẹp nhất trẻ tuổi nhất trong đội, trình độ học vấn cao, khiến cô trở thành nàng công chúa ở nơi đó.

Có rất nhiều quan quân trẻ tuổi bao gồm cả Lý Bạch, tìm mọi cơ hội biểu đạt ý nguyện yêu điệu thực nữ quân tử hào câu. Lấy tâm giữ người, lãnh đạo bộ đội đối với sự kết hợp nội bộ này cũng ngầm cho phép thậm chí là vui mừng mà xem.

Lúc đó ý kiến ủng hộ cao nhất là Lý Bạch và đồng đội lúc đó của anh Tạ Nam. Mị lực của Lý Bạch thì không cần nói, nhưng Tạ Nam cũng không kém, anh là thiên tài khoa quốc phòng, đáng đáp anh tuần mà không thiếu sự nho nhã, không có khí chất can quấy từ trong bộ đội đi lên giống như Lý Bạch, bên ngoài nhìn vào, cùng Lâm Sảng giống như một đôi trai tài gái sắc.

Nhưng anh chàng nho nhã Tạ Nam này lại hết lần này tới lần khác đặc biệt hợp ý Lý Bạch, cho dù là từ lúc bắt đầu huấn luyện, tới sau khi ra ngoài làm nhiệm vụ hai người cũng phối hợp chặt chẽ, có thể nói là hợp tác tốt nhất, càng về sau, càng thêm coi trọng và thường thức cô gái Lâm Sảng này như nhau.

Bọn họ đều là học viên cùng nhóm với nhau, cùng biết Lâm Sáng, không có người nào khiêu chiến góc tường người nào, người lớn cạnh tranh công bằng, ai chiếm được tình cảm thì cũng không ảnh hưởng tình anh em. Ý chí kiên cường hăng hái, chí khí nam nhi, quả nhiên là kiên cố như vàng, chính nghĩa cao tận mây, bay thẳng lên chín tầng mây xanh.

Nhưng mà những suy nghĩ này là của con trai, cô gái Lâm Sáng lại có chủ ý của riêng mình, hơn nữa nhân phẩm của người ta được bồi dưỡng từ nhỏ đã rất tốt, cũng không thấy được nhiều người theo đuổi mà đơng đũa,ngắn gọn mà chính xác tung cánh ô liu về phía Lý Bạch.

Đang lúc người có tình sẽ trở thành thân thuộc,cuộc sống lại rất cầu huyệt.

Lý Bạch và Tạ Nam bị cử đi thi hành một nhiệm vụ cực kỳ bí mật, tay súng canh Tạ Nam vì bảo vệ tay súng bắn tỉa Lý Bạch bị đạn lạc bắn trúng chỗ hiểm, hy sinh tại chỗ, lúc lâm chung thậm chí không thể để lại di ngôn, cũng là lúc dọn dẹp đi vật phát hiện một phong thư tình, đó là phong thư tình viết cho Lâm Sáng.

Tạ Nam xuất thân đào tạo chuyên nghiệp, tài văn không tệ, phong thư tình này thể hiện tình cảm chân thật, lời lẽ cảm động, tha thiết, khiến cha mẹ anh lúc dọn dẹp đi vật khóc nước mắt dàn dụa, không muốn trông thấy người yêu của con trai.

Cô gái Lâm lúc này đang đứng phải điểm mấu chốt, giải thích rõ mình và Tạ Nam không có quan hệ gì,chỉ có thể làm đồng nghiệp an ủi mẹ anh, cũng không thể đảm nhận được vị trí khác.

Lời này khiến cho cha mẹ Tạ Nam giận tím mắt, khóc càng thương tâm, lời kéo chiến hữu của con trai, cũng chính là đồng chí Lý Bạch không rỗng, nói con trai mình chết uổng. Bởi vì đây là ra ngoài làm nhiệm vụ bí mật, cũng không thể đăng báo khen ngợi, cũng không thể trao thưởng công khai, đối ngoại cũng chỉ báo cáo là sự cố lúc huấn luyện, mặc dù quá trình thực hiện được suất tiền tuất, nhưng gia cảnh nhà Tạ Nam cũng không kém, nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được sinh mạng của đứa con trai độc nhất.

Anh còn chưa kết hôn, thậm chí chưa từng yêu, sinh mạng trẻ vì vậy mà mất đi, thậm chí không thể đổi lấy một chữ "anh hùng", mà cô gái anh thương nhớ trước khi chết lại một nặng hai nhẹ chối bỏ.

Nghe nói lúc đó Lý Bạch trước hết là trấn an cha mẹ Tạ Nam, sau đó liền mặt mày xanh mét mà chạy tới kí túc xá của Lâm Sáng, lúc đó trong kí túc xá xảy ra chuyện gì người ngoài không cách nào biết được, nhưng sau đó Lâm Sáng ra ngoài theo Lý Bạch, mặt không có chút máu, giống như cái xác không hồn, nhận chăm sóc cha mẹ Tạ Nam thay đổi cục diện khóc rống ôm đầu như lúc đầu, sau này thậm chí còn đứng ngay đứng giờ viết thư cho họ, ngày lễ ngày tết còn tới thăm họ.

Nhưng quan hệ của Lý Bạch và Lâm Sáng cũng không có ai nói tới,một người thay đổi từ ngây ngô nhanh miệng thành anh lính đặc chủng lạnh từ tình trường, một trở thành nữ cường nhân độc thân mặt lạnh tâm lạnh đường như lấy công việc là mục tiêu.

Nhưng người sáng suốt liền biết hai người này có vấn đề, thái độ của Lâm Sáng đối với Lý Bạch mặc dù lạnh lùng thoát nhìn chỉ là việc công, nhưng cũng là lúc anh không chú ý liền lộ ra vẻ mặt khổ sở mờ mịt, biểu hiện của Lý Bạch được xem như bình thường nhưng anh cũng không thoải mái được với Lâm Sáng, có thể tránh được liền tránh, loại bình thường này,bản thân nó chính là một sự không bình thường.

Cũng vì vậy,cho dù người thô thiển như Trương Anh Từ, cũng phát hiện có gì không đúng mà liệt Lâm Sáng vào một trong các tình địch.

Bộc lộ xong, rốt cuộc Trương Anh Từ lại nhổ ra một bãi nước miếng: "Hai người này thật quá xoắn xuýt rồi, tuổi thanh xuân cũng lãng phí bởi những chuyện này, cũng thật CMN 2 người này, chị không chơi cùng bọn họ!"

Hách Tịnh cũng không thể trách Trương Anh Từ ăn nói thô thiển, nhưng cũng cảm nhận được những lời nói dứt khoát ngoan lệ này của cô,không nhận được có chút đồng tình và tiếc hận: "Thật ra thì, chị Anh Từ, chị cũng đừng đưa đám như thế, bọn họ có thể có vấn đề gì đó thật,nếu có thể ở chung một chỗ, sẽ không kéo dài tới hiện tại." Nói xong chính cô cũng cảm thấy những lời này đa số là an ủi, cho dù tình yêu hai người này ngược lẫn nhau, không ở chung một chỗ nhưng người khác cũng không thể chen vào, nhất là trải qua việc quan sát ngày hôm qua, Lý Bạch thật sự không có ý gì với Trương Anh Từ.

Trương Anh Từ lập tức ngừng lại, dứt khoát, kiên quyết lắc đầu: "Chị chỉ là thương thức Lý Bạch, cảm thấy anh ấy năng lực cao, lớn lên đẹp trai, còn đủ các cụ, tuổi cũng tương đương, là một đối tượng kết hôn tốt, có điều chị chưa có đặt nhiều tâm tình lên anh ấy, cái cô Lâm Sáng kia thật đáng thương, chị đồng tình với cô ấy, cũng không trả giá được lớn như vậy, không cùng cô ấy tranh đoạt!"

Đúng vậy a, thế gian có đồ vật gì, quý báu hơn tuổi thanh xuân của con gái? Lâm Sáng đã bỏ ra sự trân quý nhất của bản thân, hơn nữa quang minh lỗi lạc, xứng đáng hơn bất kì ai,lại còn chưa chấp nhận lấy được hạnh phúc của cô ấy, còn ai có thể nhẫn tâm tranh đoạt với cô?

Trong chốc lát hai người có chút trầm mặc,sự ưu thương nhàn nhạt len lỏi giữa hai người.

"NND anh ta, tên cận bã Lý Bạch này, nếu không phải là Chu Hải Phong nhắc nhở chị, thiếu chút nữa liền xem anh ta là người tốt." Trương Anh Từ không có thói quen cất giữ cảm xúc trong lòng, la hét lên.

Hách Tịnh giật mình, hỏi: "Chu Hải Phong nói cho chị biết những chuyện này, nói Lý Bạch rất cận bã?"

Trương Anh Từ bĩu môi khinh thường: "Làm sao có thể đây,những nam nhân thói kia tư tưởng cũng biến thái như nhau, cả một đám tự đại!Anh ta chỉ cảnh cáo chị, Lý Bạch mặc dù là nhân tài, rất tốt, nhưng chị cũng đừng nên trực tiếp tranh giành, không cần thận thành người thứ ba, bị lên án mà cũng không được như mong muốn, không hiểu gì lại làm bìa đỡ đạn!"

Tiếp theo liền tức giận: "Anh ta nghĩ chị là ai chứ! Chị chỉ là không hay biết gì, nếu sớm biết cái cô Lâm Sáng kia khổ sở như vậy, Lý Bạch cần bà như thế, có cho không chị cũng không muốn!"

Hách Tịnh gật đầu đồng ý, trong lòng đối với giá trị nhân phẩm và sự tính toán thông minh của Chu Hải Phong, có chút thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Có vị nhiều chuyện Chu Hải Phong nhiều lời, lúc Hách Tịnh và Trương Anh Từ gặp lại Lâm Anh Từ và Lý Bạch cảm xúc liền không giống nhau. Trương Anh Từ vẫn ở cùng phòng với Lâm Sáng, tình hình cụ thể như thế nào Hách Tịnh không biết, nhưng cô nghĩ, hay người này cũng không phải là người hay gây sự, cũng đã nhiều tuổi rồi, Trương Anh Từ sẽ không xem người ta là tình địch mà đề phòng, những ngày sau này cũng sẽ không quá khó khăn.

Về phần Hách Tịnh ở bên này, dưới âm mưu hãm hại vừa đâm vừa xoa, cuối cùng Lý Bạch cũng chạy về nhóm Lâm Sáng bên kia học. Chỗ cô học sinh tuy nhiều, nhưng không có Lý Bạch cũng không khiến Lâm Sáng quá chú ý.

Mặc khác bởi vì ở cùng với Lâm Miêu Miêu, trực giác của phái nữ nói cho Hách Tịnh biết tốt nhất là cô nên giữ khoảng cách với Đan Nhĩ Tín, nếu không sẽ vô cùng phiền toái, cô cũng không muốn tạo nên scandal tam giác tình yêu trong doanh trại, vì vậy có thể tránh Đan Nhĩ Tín liền tránh, sẽ không để hai người ở riêng một mình.

Như vậy qua nhiều ngày liền rất thuận lợi, cũng thanh nhàn rất nhiều. Lúc đầu óc rảnh rỗi liền có nghĩ tới cơ hội phản bác lại, Hách Tịnh cũng nhớ tới việc lần trước Đan Nhĩ Tín bắt bắt bắt bồi thường đó, nghĩ thầm cho dù nói nam nữ ngang hàng thế nào đi nữa, thì trên mặt thể lực con gái là yếu thế, nếu không cũng không có việc lo sợ khi bị đánh liền nhục nước mất chủ quyền.

Vì vậy những lần huấn luyện thể lực về sau Hách Tịnh càng thêm nghiêm túc, khi còn bé cô đã có nền tảng khiêu vũ, cơ thể so với người bình thường mềm dẻo, linh hoạt hơn, ở đại học cảnh sát đã học Judo và Tán đả. Lúc đó mặc dù không có ý định làm cảnh sát, nhưng là có chuyên môn liền không ép buộc bản thân, học rất tốt kỹ thuật cận chiến, đi ra ngoài dạo phố cũng không sợ bị giật túi, đi đường ban đêm cũng không sợ gặp lưu manh, còn là một chuyện rất tốt.

Môn vật lộn của đại học, các nữ sinh có một vận động viên thể giới đã giải nghệ giảng dạy, cô đã đại diện cho đất nước tới rất nhiều quốc gia và địa phương thi đấu, hơn nữa lại còn vừa nhìn thấy Hách Tịnh liền hết sức hợp ý, dường như trở thành bạn vong niên. Nên khi cô giáo thấy Hách Tịnh học tập nghiêm túc, có thể chịu khổ, dựa theo đặc điểm cơ thể của cô nên đề nghị cô học nhu thuật Brazil tức là nhu thuật Cách Lôi Tây.

Sau khi tốt nghiệp Hách Tịnh vẫn giữ liên lạc với cô giáo, mặc dù cô không thể giống như đệ tử thân thiết có nhiều thời gian luyện tập, nhưng cũng chưa bao giờ bỏ quên, chẳng qua là sau khi tới đại đội A việc ra vào không tự do mới giảm bớt thời gian tới thăm cô giáo.

Nhưng những điều đã học lúc đó Hách Tịnh vẫn chưa hoàn toàn quên hết, hiện giờ có thời gian, có sức khỏe, hơn nữa cũng rất cấp bách- ngày ngày ở doanh trại, vẫn cùng Đan Nhĩ Tín một người nguy hiểm như thế giữ một đoạn quan hệ nguy hiểm, Hách Tịnh tự nhận thấy được nguy cơ.

Cô luyện tập càng thêm chăm chỉ, thật ra thì cô của hiện giờ, về thân thủ, chỉ cần đối thủ không phải là Lý Bạch hoặc Đan Nhĩ Tín, đối phó với những tiểu tử bình thường đều không kém, nghĩ tới đây, Hách Tịnh lau lau mồ hôi, sao việc gì cũng lòi ra so sánh với anh ấy đây, đã biết là sự thần kỳ trong lòng à?

Nhu thuật Brazil có xuất xứ như nhu thuật Nhật Bản, nhu thuật mề luyện con người, am hiểu cách kéo đối thủ ngã xuống mặt đất, sau đó đạt được tư thế khống chế trên mặt đất, một khi tạo được tư thế khống chế trên mặt đất, liền có thể sử dụng kỹ thuật các khớp xương, kỹ thuật vật hoặc đánh, nhiều loại thủ đoạn công kích nữa, chế phục đối thủ, vô cùng hữu dụng với đánh gần, Hách Tịnh thầm nghĩ.

Thời gian ở cái nơi đơn giản khô khan mà nhiều tình huống phong phú này nhanh chóng trôi qua, đang lúc mọi người chuẩn bị xong tâm tư, là lúc thời tiết âm áp chuyển sang sự ẩm ướt lạnh lẽo của mùa đông, cấp trên bất ngờ truyền mệnh lệnh.

Đội đột kích báo biển của Mĩ muốn tới hạm đội N quân khu G trao đổi thăm hỏi, thuật tiện mài giũa tài nghệ, lại gặp đúng lúc diễn tập quân sự mà hạm đội N chuẩn bị từ lâu sắp bắt đầu, lãnh đạo quân ủy quyết định đưa đại đội A và A cùng tới tham gia, một là trợ giúp hạm đội hải quân lục chiến N chiêu đãi khách, hơn nữa còn cho bọn họ cơ hội quan sát luyện tập.

Tin tức này dường như là tin tức tốt, đối với những tuyển thủ dự thi mà nói, có cơ hội mở mang kiến thức với những người cùng ngành nước ngoài là một chuyện vô cùng may mắn, đối với Hách Tịnh và Trương Anh Từ, là nhân viên đi theo, có thể đi tới vùng nhiệt đới tránh đi mùa đông này, đơn giản giống như một dạng nghỉ phép, không quá vui sướng à!

Vì vậy dường như tất cả đều tâm tình dâng cao, cả đoàn người về một cái bản đồ như 3 cái súng, từ Bắc tới Tây Nam lại tới Đông Nam.

Một cái máy bay, làn gió biển ẩm áp ướt từ trước mặt bay tới, ngay lập tức lỗ chân lông như mở ra, cảm giác được nhiệt độ 26 thoải mái vô cùng là một cảm giác đã lâu chưa từng có.

Đội hải quân lục chiến quân khu N có liên đội nữ nổi tiếng cả nước, vì vậy ổng sĩ quan nữ đại đội A cũng không trở thành động vật hiếm mà quan sát như ở đại đội đặc chủng quân khu D, có điều cấp bậc của Lâm Sáng, Lâm Miêu Miêu và Trương Anh Từ vẫn khiến cho đại đội trưởng nữ Hà Kiến Bình kinh ngạc nhủ lòng mày, đó là một nữ thượng úy hơn ba mươi tuổi, tóc ngắn rất mỏng, làn da phơi nắng làm thành màu rám, không cao nhưng vóc dáng cứng cỏi, còn có ánh mắt vô cùng sắc bén, toàn thân tản ra một loại khí thế bao trùm không để cho khí thế đáng mày râu lấn áp, khiến Hách Tịnh nhìn mà hết sức hâm mộ, thâm nghĩ thân thủ của nữ đại đội trưởng nhất định rất tốt, có thời gian nhất định phải lãnh giáo một chút.

Nghi thức hoan nghênh tập thể qua đi, sau đó là sự tiếp đãi như thường lệ, yến tiệc chiêu đãi kết thúc, bốn nữ quân nhân liền đi theo Hà đội trưởng tới doanh trại nữ binh, Để thuận tiện công việc, những ngày về sau các cô sẽ ở nơi này.

Hách Tịnh rất hài lòng với sự sắp xếp này, gần đây cô luyện tập vật lộn đều dùng vũ khí và bao cát, không thể thực chiến. Chủ yếu là người chiến đấu gần, cùng những nam chân ở cùng nhau rất khó coi, mà trong nhóm bốn nữ quân nhân, ba người kia đều là binh lính kỹ thuật tiêu chuẩn, là kiểu động não không động thủ. Lưu Miêu Miêu thích tĩnh không thích động, cả ngay ôm cái máy tính trang điểm, Lâm Sáng thì Hách Tịnh không dám trêu chọc, Trương Anh Từ thì một thân xương cốt già rồi càng thêm lười vận động, trực tiếp liệt Hách Tịnh vào làm thành phần trẻ em hiếu động, khiến cho Hách Tịnh không thể không xấu xa nghĩ cô ấy ăn nhiều như vậy lại không vận động, có thể hay không rất nhanh to ra.

Nói tóm lại, chỉ có mình cô là cô gái trẻ tràn đầy nhiệt huyết thanh xuân, trước mắt đang là trạng thái độc cô cầu bại, hiện tại tự nhiên cho cô tham gia vào quân doanh của đội nữ hải quân lục chiến hạm đội M, đó không phải là được vào núi vàng sao, còn có thể ra về tay không? Suy nghĩ một chút cũng không thể, Hách Tịnh tự nhận là người thông minh, người thông minh cũng không không làm chuyện tầm thường!

Hách Tịnh vẫn hưng phấn ngắm nhìn khắp nơi, cũng không nghĩ cũng có người nhìn chằm chằm vào cô.

Bên cạnh Hà Kiến Bình có một nữ thiếu úy vóc người cao gầy, từ lúc gặp mặt liền luôn quan sát Hách Tịnh, Hách Tịnh đã quen bị mọi người nhìn (囧, nữ nữ mà, mọi người tự hiểu? Sau đó lại cảm thấy cứ coi như xinh đẹp cũng không thể nhìn như thế chứ, liền có chút không vui nhìn lại, không nghĩ tới vừa nhìn liền sùng sốt.

Nhìn quen quan, khá là quen mắt! Hách Tịnh có tiếng là máy vi tính sống, trí nhớ siêu quần, rất nhanh cô liền tìm thấy đáp án.

Lâm Lệ, người cô từng kết ân oán lúc học cấp ba, người ngưỡng mộ Vu Hạo Dương, đến nay đã là sáu năm không gặp, nhưng lần trước mọi người gặp mặt đều đã trưởng thành, cho nên ngũ quan, toàn thân không có thay đổi gì lớn.

Lâm Lệ dĩ nhiên đối với trí nhớ của mình không có tự tin như Hách Tịnh, khi cô nhìn thấy sự kinh ngạc trong đôi mắt Hách Tịnh mới khẳng định mình không nhìn nhầm người. Dưới sự kích động lại tự nhiên vượt qua cấp trên Hà Kiến Bình tiến lên nắm lấy cổ áo Hách Tịnh: “Rốt cuộc cô đối với Vu Hạo Dương thế nào?”

Đón nhận ánh mắt tức giận đến đỏ ửng của Lâm Lệ, Hách Tịnh đang định giải thích, thì Hà Kiến Bình ra lệnh một câu: “Buông ra, cô làm gì thế!” Sau đó, cũng buông tay như dự đoán nhưng có điều sòng ngấm hướng về Hách Tịnh lại có sự thay đổi, gò mà cô hơi cao, khoe miệng cong lớn, lộ ra ánh mắt cười như không cười thêm một chút đùa cợt, quả nhiên, Lâm Lệ tức giận, không chút nghĩ ngợi tung một quyền về phía mặt Hách Tịnh.

Hách Tịnh đã có sự chuẩn bị, làm sao có thể để cô ấy được như ý, nghiêng bả vai, thân thể cúi xuống, hai chân dạn ra lại khép lại, duỗi thẳng một chương, Lâm Lệ liền bị cuộn ngã, hay người đánh nhau ngay tại chỗ.

Những năm này Hách Tịnh kiên trì luyện tập lại có danh sư chỉ dẫn, nhưng Lâm Lệ lại tham gia quân ngũ trước, vóc người so với Hách Tịnh chắc khỏe hơn nhiều, năng lực bẩm sinh là có ưu thế, sau này cô ấy là chuyên nghiệp, mà Hách Tịnh là nghiệp dư, lẽ ra cho dù thế nào đi nữa Hách Tịnh cũng không phải đối thủ của cô ấy.

Nhưng mới vừa rồi tình hình tương đối đặc thù, tâm tình Lâm Lệ kích động, mà Hách Tịnh vẫn tỉnh táo, trong trí nhớ của Lâm Lệ, Hách Tịnh chỉ là một nữ sinh học giỏi bình thường, trong lòng liền khinh địch, mà Hách Tịnh từ trước đến nay đều biết Lâm Lệ tay chân phát triển, Hách Tịnh giành cơ hội trước vật cô ấy nằm trên đất, tác dụng của nhu thuật Brazil liền phát huy đầy đủ.

Bởi vì điều kiện có hạn, sau khi tốt nghiệp Hách Tịnh chưa từng dùng nhu thuật đánh người (Đêm đó ở biệt thự có thử qua, nhưng thứ nhất là do đầu choáng váng, thứ hai là thực lực cách xa, không thể thành công). Lần này dĩ nhiên ra lấy ra bản lĩnh nhà nghề, chính là thừa dịp lúc Lâm Lệ tức giận mà xuất toàn lực, kiểm nghiệm một chút tài nghệ chân chính của bản thân.

Trên mặt đất hai người người lui ta tiến xoáy thành một khối, những người đứng lại cũng nóng nảy, Trương Anh Từ hô to gọi nhỏ kêu họ dừng tay lại không có ai nghe cô, cô muốn tiến lên can ngăn, lại bị chạm khiến cho lao đao sau đó liền vô lực xuống tay, Lâm Sáng và Lưu Miêu Miêu thì nghiêng đầu nhờ Hà Kiến Bình giúp đỡ.

Sắc mặt Hà Kiến Bình tái xanh, ra lệnh cho Lâm Lệ dừng tay, quân nhân lấy sự phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm, mà đội nữ lục chiến bởi vì tính đặc thù mà kỷ luật càng nghiêm minh, nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Lệ- ái tướng của mình hôm nay lại giống như uống lộn thuốc, toàn là xuất ra những đòn hiểm đánh cô gái yếu kiêu bên dưới.

Hà Kiến Bình vốn là lo lắng đánh bị thương người liền không có cách nào ăn nói với cấp trên và đơn vị an hem, nhưng cô là người trong nghề, chỉ nhìn một lát liền không vội, cô gái này cũng không phải là đèn càn dầu, nhìn nhu nhược xinh đẹp như hoa sen, ai ngờ lại là một người hung ác, động tác không nhiều, nhưng lại ổn và chuẩn, nhiều chiêu không xuất uống, Lâm Lệ mặc dù nhìn hung mãnh, lại bị cô cản mọi nơi, trong chốc lát không chiếm được tiện nghi.

Có điều dù sao thể lực Hách Tịnh cũng không bằng người ta, Lâm Lệ bắt đầu bình phục sự tức giận che lấp tâm tình, rất nhanh liền chiếm thế chủ động, thấy rõ ưu thế, Hách Tịnh sơ sẩy một chút khoe miệng bị cô quét một cái, hàm răng đập vào môi có má chảy ra. Hà Kiến Bình vội vàng tiến lên tách hai

người ra, Lâm Lệ lúc này mới ý thức được mình phạm sai lầm, bị Hà Kiến Bình thấp hơn cô nửa cái đầu khai thông, cúi thấp đầu đứng ở một bên, không dám hành động.

Hà Kiến Bình lại không để ý tới cô, vội vàng đỡ Hách Tịnh dậy quan sát, liên tục áy náy, trong bộ đội sâu thâm, cô bé này tuổi nhỏ như vậy đã được của tới nơi này, còn tới từ đại đội đặc chủng quân khu A, không chừng là điều chuyển từ bên trên, các cô không thể đắc tội.

Hách Tịnh lau máu ở khóe miệng, vô tình cười cười: “Hà đại đội trưởng, chị chớ để ý, tôi cùng Lâm Lệ là học cùng cấp ba, trước kia cùng nhau đánh bóng rổ, lần này gặp lại liền dùng võ thể hiện tình bạn thắm thiết, chưa kịp nói với mọi người là chúng tôi không đúng, vết thương nhỏ của tôi không có gì đáng ngại, vừa rồi Lâm Lệ bị tôi đánh ngã vài cái, trở về phải xem xét có bị thương chỗ nào không, sau đó tìm cơ hội chúng mình cũng nói chuyện một chút.”

Hà Kiến Bình ngoài miệng nói áy náy, chân mày lại giãn ra, cô gái này cho dù là điều từ bên kia, cũng ăn nói rất tốt. Mới vừa rồi tình huống kia, người thông minh đều nhìn ra hai người tuyệt đối không phải là “bạn”, coi như chỗ quen biết cũ chỉ sợ cũng là “thù”, mà người rat ay trước là Lâm Lệ, người tài trong đội nữ lục chiến, Hách Tịnh cũng là văn chức, huống chi còn là khách từ xa tới, thấy thế nào cũng đều đã biết bên dưới lý.

Nhưng chỉ vài ba lời của Hách Tịnh liên chỉ ra quan hệ cùng trường của hai người, đem việc đánh nhau thành tình cảm thiết tha, đem việc công với công thành việc tư với tư, giảm bớt sự tổn thương của mình, cường điệu hóa “âm thương” của đối phương, giống như là làm việc ngốc nghếch, lại làm cho Lâm Lệ lần đầu gặp lại cô lại nợ cô một cái ơn, còn không phải là nợ, cô cũng không thể tự mình chạy đi nói: không phải thế, cấp dưới của tôi chính là muốn đánh cô, cô đừng khách sáo!

Cô gái này có trí thức khôn khéo, lại có nhiều hơn một chút sự tùy ý và ngưỡa khí, còn có thân thủ tốt như vậy, Hà Kiến Bình dường như là vừa thấy liền yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Lúc phân chia phòng kí túc xá, cấp cho các cô ba phòng trống, cấp bậc của Hách Tịnh thấp nhất, không hề nghi ngờ chút nào là phải ở cùng người khác, lần này Trương Anh Từ rất chủ động xung phong, còn rất đàng hoàng nói: “Em bị thương, chị giúp em thoa thuốc, nhà chị có thuốc gia truyền trị bị ngã, dùng rất tốt.”

Nghĩ đến cái chân bị thương của đồng chí Lý Bạch, Hách Tịnh cảm thấy khóe miệng bắt đầu có chút đau, có điều nhìn Trương Anh Từ nháy mắt ra hiệu, cô cũng không tiện vạch trần cô ấy, theo tình thần không biết sợ mình không vào địa ngục thì ai vào, cùng Trương Anh Từ vào phòng.

Sắp xếp xong đóng cửa lại, Trương Anh Từ liền tiến lên cởi quần áo của Hách Tịnh, Hách Tịnh thề bảo vệ trinh tiết, nhưng vẫn bị cô nhìn thấy mấy chỗ bị thương, Trương Anh Từ lớn tiếng kêu la: “Chị nói đầu óc em bị teo rồi đúng không? Rõ ràng là bị đánh, còn không nói rõ ràng, có lòng tạo ơn cũng không phải làm như thế a, giúp đỡ nữ thổ phi này, không dạy dỗ các cô ấy lại tưởng rằng chúng ta dễ bắt nạt!”

Hách Tịnh cười trấn an cô: “Không có, là em chọn gây chuyện mà, em chính là muốn thử dò thân thủ của cô ấy.”

Trương Anh Từ cứng lưỡi há hốc mồm, có điều quen biết lâu như vậy, cô cũng hiểu rõ tính tình nhân phẩm Hách Tịnh, biết cô gái này mặc dù phúc hậu, nhưng tuyệt đối không phải là người dễ bị bắt nạt, liền không nói thêm gì nữa, bắt đầu hỏi vấn đề mình quan tâm: “Em tranh đoạt đàn ông của cô ấy”

Hách Tịnh đang nhìn khóe miệng bị thương của mình trong gương, không chú ý liền cắn phải, a a kêu đau, rất bất đắc dĩ nhìn Trương Anh Từ nói: “Chị Anh Từ, chị nói người khác giống như nữ thổ phi, chúng ta là thành phần trí thức, có thể lịch sự một chút không?”

Trương Anh Từ liếc mắt: “Không phải ở đây không có người ngoài sao? Vu Hạo Dương là ai, người yêu của cô ấy?”

“Xem như là đối tượng yêu đơn phương đi.” Hách Tịnh suy nghĩ một chút nói, Vu Hạo Dương không thích Lâm Lệ, điều này cô ấy cũng biết.

“Hiện giờ bọn em ở bên nhau?” Trương Anh Từ lại hỏi.

Hách Tịnh lại hỏi ngược lại: “Chị thấy bọn em có ở bên nhau không?”

“Chị ngay cả bóng dáng Vu Hạo Dương ra sao cũng còn chưa biết.” Trương Anh Từ bắt mẫn.

“Vậy không được, chúng ta cùng ăn cùng ở hơn nửa năm, cũng không ra mắt chị, em làm sao ở cùng một chỗ với anh ta?” Hách Tịnh đáp lại cực kỳ hợp lý hợp tình.

“Thì ra là hiểu lầm! Thật là nhầm chán.” Trương Anh Từ” cắt” một tiếng, lập tức ném việc này ra khỏi đầu, sự chú ý dồn về vết thương trên người Hách

Tĩnh.

Hách Tĩnh vừa hưởng thụ sự xoa bóp gia truyền của Trương Anh Từ, vừa thở dài trong lòng, nghĩ thầm con gái đơn thuần một chút lại hạnh phúc.

Mặc dù trên người bị thương, nhưng đoán trước là tối nay không được ngủ.

Có điều vừa mới rửa mặt xong nằm xuống, đã có người tới gõ cửa, hỏi một tiếng, quả nhiên là Lâm Lệ. Trương Anh Từ nửa mê nửa tỉnh chợt ngồi dậy hỏi: “Cô ấy còn muốn đánh.”

“Cũng không phải đâu, cô ấy tới tìm em nói chuyện, giải thích rõ sẽ không sao.” Hách Tĩnh ngay cả quần áo cũng chưa cởi, liền lên đường ngay.

Trương Anh Từ đáp một tiếng rồi lại mờ mịt màng màng ngủ, còn lâu bài một câu: “Có chuyện gì thì gọi chị.”

Trên trời có mây đen, ánh trăng cũng không sáng rõ, có điều vẫn cảm giác được sự lo âu và khẩn trương của Lâm Lệ, cô ấy thật sự quan tâm Vu Hạo Dương. Hách Tĩnh không khỏi có chút áy náy, tranh nói trước: “Tìm một chỗ yên tĩnh từ từ nói chuyện đi.”

Lâm Lệ đi trước dẫn đường, hai người vừa tới rừng cây nhỏ cạnh bờ biển, gió biển thổi, vang lên tiếng xào xạc, gió đêm mát mẻ làm tan biến bớt sự ảo não nóng nảy của lòng người, Hách Tĩnh nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Cô lần cuối cùng nhìn thấy Vu Hạo Dương là lúc nào?”

Lâm Lệ do dự một chút, mới có chút tức giận nói: “Chính là không lâu sau trận bóng rổ, anh ấy bất ngờ không lên lớp, đợi tới khi chúng tôi đi hỏi thăm, mới biết cả nhà anh ấy đã di dân rồi.”

“Lần cuối cùng tôi gặp em ấy cũng không khác lúc cô gặp.” Hách Tĩnh bình tĩnh kể lại, không sợ hãi cũng không buồn bực.

“Làm sao như thế được, hai người không phải là chị em sao? Coi như không phải là ruột thịt, cũng ở cùng một chỗ a! Chẳng lẽ cô không biết anh ấy đi đâu?” Lâm Lệ có chút nóng nảy.

“Tôi biết em ấy ở đâu, có điều là chưa từng gặp lại. Hách Tĩnh vẫn bình tĩnh cắt lời cô ấy: “Lâm Lệ, tôi rất vui khi thấy có một người như cô thật lòng nhớ em ấy, những chuyện xảy ra giữa chúng tôi là chuyện cô không cách nào tưởng tượng được, tha lỗi cho tôi không thể nói cụ thể cho cô biết, nhưng nếu cô cần phương thức liên lạc của em ấy, tôi cho cô.”

Không nghĩ tới Lâm Lệ lại không lấy số, tâm tình cô rất kích động kêu lên: “Hách Tĩnh? Cô là vì sao? Tôi biết đáng đáp cô rất đẹp, gia thế cũng tốt, con trai đều thích cô, ngay cả Vu Hạo Dương cũng không ngoại lệ, anh ấy đối với tất cả nữ sinh đều không thay đổi sắc mặt, chỉ cần ở gần chị là lại thay đổi, cô đừng nói với tôi là cô không biết, cô còn giả vờ tôi liền đánh cô!”

Hách Tĩnh không đổi sắc mặt nhìn cô ấy nói: “Vậy cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn thế nào? Cô vừa hưởng thụ sự yêu mến của anh ấy, vừa nói với mọi người hai người là chị em, tôi chưa từng gặp ai dối trá như cô! Bây giờ tôi hỏi cô, cô đừng có như không có việc gì giả bộ thánh nữ, đưa tôi phương thức liên lạc? Cô và Vu Hạo Dương là gì, cô đã biến tôi thành cái gì? CMN cô có lương tâm không!” Lâm Lệ vừa nói vừa kích động vung tay, mấy lần suýt đánh phải Hách Tĩnh.

Hách Tĩnh bị lời của cô ấy làm loạn hết cả đầu, cũng có chút nóng nảy, không nhịn được kêu một tiếng: “Đủ rồi!”

Lâm Lệ bị cô kêu có chút sững sốt, Hách Tĩnh mới hỏi tiếp: “Coi như giống những điều cô nói, thì có liên quan gì tới cô? Em ấy nhờ cô bắt bẻ thay cho em ấy?”

Lâm Lệ yên lặng nhìn cô thật lâu, chợt cười ha ha đứng lên, giọng nói tức giận mà lại thê lương, cô dường như hỏi thăm, cũng giống như tự nói, lẩm bẩm: “Đúng vậy a, chuyện này liên quan gì tới tôi, coi như cô gái này vừa độc ác lại nhân tâm, cũng là anh ấy tự nguyện, tôi quản cái gì a!” Bỗng nhiên lại nâng cao âm lượng nói: “Hách Tĩnh, cô cũng đừng đắc ý, sẽ có một ngày cô phải hối hận!” Nói xong liền tức giận nhìn cô một cái, quay đầu bước đi, không nói thêm lời nào.

Hách Tĩnh bị cô ấy nhìn mà có chút sợ trong lòng, khó hiểu, cho nên cảm thấy nữ sinh nóng nảy lại cậy mạnh này, là người chính nghĩa mà đúng lý hợp tình.

Vu Hạo Dương, em sống thế nào? Có thật như những gì cô ấy nói, vậy chị thật xin lỗi em?

Hách Tĩnh đã làm một chuyện thiếu suy nghĩ, nửa đêm cô tới gõ cửa phòng Lưu Miêu Miêu, hỏi cô: “Máy tính của chị có thể vào mạng không? Cho em mượn một chút.”

Lưu Miêu Miêu có chút buồn ngủ, có điều cô chưa từng thấy Hách Tĩnh chật vật như hôm nay, nửa mặt sưng to, tóc bị gió biển thổi ngổn ngang, trong đôi mắt lộ ra vẻ thương cảm và bất đắc dĩ, mơ hồ hiểu rằng có liên quan tới việc tối nay, có điều Lưu Miêu Miêu không nói nhiều, chuyện không liên quan tới cô thì ngay cả một chút hiếu kỳ cũng không có, đứng dậy mở máy tính, cài đặt một lát sau đó nói: “Ở đây có mạng theo dõi, loại bỏ theo dõi rất phiền toái, có thể kinh động tới mạng lưới bảo vệ, có điều chỉ cần không tiết lộ bí mật, thì không sao cả.”

Hách Tĩnh cũng không nói nhiều, cảm ơn sau đó, ngồi ké vào mép giường bắt đầu vào mạng.

Lưu Miêu Miêu từng ở cùng cô hơn một tháng, cũng có quen với cách sống của nhau, dặn dò vài điều linh tinh, liền đi ngủ.

Mở trang web, đăng nhập hòm thư, nhìn hòm thư báo có mấy bức thư chưa đọc, Hách Tĩnh cảm giác ngón tay cầm chuột có chút run rẩy, nhắm mắt lại,

kìm nén tình cảm lại, cô mở bức thư gửi sớm nhất.

Thời gian là sáu năm trước, ngay sau khi anh ấy xuất ngoại một ngày.

“Chị Tịnh Tịnh, đây là lần đầu tiên em gọi chị thế này, trước kia em luôn không phục, chị chỉ lớn hơn em vài tháng, còn thấp hơn em nửa cái đầu, tại sao em phải gọi là chị. Nhưng là em bây giờ mới phát hiện như thế cũng là hạnh phúc lớn nhất trên thế giới, em nguyện ý dùng tất cả của em hiện giờ, cộng thêm tương lai, đổi lấy thời gian trước kia của chúng ta, để em có thể gọi chị một tiếng chị, sau đó người một nhà ở chung một chỗ, mãi mãi.”

Mới nhìn có một đoạn, nước mắt Hách Tịnh rơi đầy mặt, cô cố nén tiếng nghẹn ngào, dùng đôi mắt đầm lệ tiếp tục đọc.

“Em vẫn nghĩ là em gái sinh ngoại, nó luôn ước sớm ra nước ngoài, mà em cũng nghĩ nó rất béo, cả đời này cũng không giảm cân được. Nhưng mà em nhầm rồi. Kể từ khi nó tới nơi này vẫn trầm mặc, ăn cơm tây đột nhiên lại khóc rống lên, còn nói là hoặc là mẹ làm cơm ngon, chị Tịnh Tịnh cũng được, so với những thứ này ngon hơn, đồ ăn tây không phải cho người ăn, không khác nuôi heo nhiều lắm! Mỗi lần nó ăn xong liền nóng nảy mà bị mắng, sau đó giận dữ không ăn cơm, hiện tại đã gây tới cảm nhẹn đi, thất lung trộn trộn cuối cùng cũng đạt tới 1 thước tám- đó là chính nó nói, em không biết vòng em một thước tám là gì, có điều hiện tại nó rất gầy.”

“Vi sao chị không hỏi âm cho em? Em biết chị thấy thư sẽ cảm thấy rất bất ngờ, nhưng mà em thật sự là tìm kiếm mọi thông tin của chị, từ trong tin tức có được từ bạn học của chị lấy được địa chỉ mail này, không biết chị có thấy hay không. Thật ra em rất mâu thuẫn, vừa muốn chị nhìn thấy, bởi vì những điều em nói này không ai có thể nói ra, vừa muốn chị không nhìn thấy, vì em không muốn khiến chị đau lòng. Đúng thế mà, sau khi trải qua những chuyện kia, chúng ta gặp lại nhau chỉ thêm đau lòng.”

“Em bắt đầu đi học, hiện tại không có chị quản lý, cũng không có chị khích lệ, nhưng mà hình như em cố gắng gấp mười lần. Em biết chị sẽ cười em, cười thì cứ cười đi, em không thông minh như chị, nhưng mà nói có hơi ngại, em có một ưu điểm chị không có, đó chính là chuyên tâm. Chị quá thông minh, cho nên muốn học rất nhiều, mọi thứ đều có thể học giỏi, sau đó liền bỏ đấy, em không có thiên phú tốt như vậy, nhưng mà em sẽ kiên trì dốc toàn bộ sức lực bảo vệ toàn bộ những người mà em quan tâm.”

“Em thấy mình thật vô dụng, rõ ràng là hận ông ấy muốn chết, nhưng vẫn dùng tiền của ông ấy, ở phòng của ông ấy, thật ra em có thể đi làm, nhưng ông ấy không cho em đi, ở cái đất xa lạ này, em không muốn chờ đợi quá lâu, lãng phí thời gian của em cũng không được gì, em lá mặt lá trái, vừa hận ông ấy, vừa được ông ấy nuôi, chị có xem thường em không?”

Cuối cùng cũng giành được học bổng toàn phần. Bọn họ đều nói học sinh Trung Quốc và Ấn Độ đều giành được học bổng, không dễ dàng như hồ giành thức ăn. Hiện tại mỗi ngày em chỉ ngủ bốn tiếng, mỗi lần nhớ tới chị là đầu đau muốn rách ra, em thật là vô dụng, nếu là chị, chắc chắn sẽ rất dễ dàng? Chị Tịnh Tịnh, trước kia em chưa kịp nói cho chị biết, thật ra em rất khâm phục chị, chị thông minh như thế, lại rất hữu dụng, dường như không gì là không làm được! Nếu như lúc bọn em còn nhỏ gặp được chị, hàng ngày mẹ chắc chắn sẽ không dùng nước mắt rửa mặt, em và em gái sẽ không bị chê cười là nhà giàu mới nổi, bởi vì chúng em có một cười chị tốt, cực kì cường đại, không gì không làm được, chị ấy sẽ dạy em kiên cường, dạy em đứng cảm, dạy em đối mặt với thế giới khó khăn, chị Tịnh Tịnh, chị Tịnh Tịnh của em, chị thật sự không thấy thư của em sao?”

“Hôm nay em rất buồn, liền nghĩ tới chị, cho dù chị không thấy được, em cũng phải nói với chị. Em gái cuối cùng đã không trầm mặc nữa, nó lần nữa sáng sủa hơn, em lại lo lắng cho nó hơn, bởi vì mỗi ngày nó đều ra ngoài hẹn hò, có một lần trở về lúc đêm khuya, em thấy có một nam sinh ở dưới lầu hôn nó, nó mới 14 tuổi a! Em không muốn thế liền đi tới kéo nam sinh kia ra, cho cậu ra một quyền, đó là một người da trắng, lớn hơn em mấy tuổi, đáng người to gấp đôi em, em thật vô dụng, ngược lại còn bị anh ta đánh bị thương, em gái ôm em khóc, nói rằng sẽ không bao giờ để ý tới anh ta nữa, em liền thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng lại càng khó xử, nếu như chị ở đây, chắc chắn sẽ xử lý tốt hơn em, em thật vô dụng mà.”

“Sau lần đó, em gái liền hiểu chuyện hơn, nó bắt đầu nghiêm túc học hành, Có điều tới một ngày em viết thư cho chị bị nó nhìn thấy, nó liền khóc lớn nỉ nầu, nó nói, nó đã viết rất nhiều phong thư gửi tới nơi ở của chúng ta, chị đều không hồi âm, cơ bản là chị không để ý tới chúng em nữa, vì sao em còn giữ liên lạc với chị? Em nói không phải như thế, chị chắc chắn là không nhận được thư, không về nhà nữa, người thân mất hết rồi, còn trở về làm gì? Em không nghĩ tới chị lại vào đại học cảnh sát, giống như hiện giờ em cũng chưa từng nghĩ mình sẽ học luật, hơn nữa mục tiêu cuộc sống là bắt giam cha đẻ mình. Chúng ta lúc sống sẽ phải thay đổi, mà số mệnh thay đổi cuộc sống, nó vẫn đang đặc ý cười gằn.”

“Nhiều năm như vậy, đã viết cho chị mấy trăm bức mail, một bức cũng không thấy hồi âm, lẽ ra em cũng nên chết tâm, có lẽ chị không phải là không thấy được, mà là không muốn xem. Nhưng mỗi lần thấy báo thư gửi thành công, liền nghĩ có nghĩa là chị vẫn chưa xóa hòm mail đúng không? Mỗi lần em đều ôm hi vọng, hi vọng ngày nào đó tâm tình chị tốt liền xem một chút, biết là cho dù thế giới này lạnh nhạt vô cùng, khó khăn thế nào, luôn có một người thật lòng hi vọng chị sống thật tốt, không, thật ra có hai người, còn có em gái, mặc dù tới bây giờ nó còn mạnh miệng, nhưng em biết nó nhớ chị, chẳng qua là không thừa nhận, giống như em chưa bao giờ nói rằng em nhớ chị vậy đó, mặc dù loại tưởng niệm này đã sâu tận xương tủy.”

“Bởi vì câu cuối cùng trong bức thư trước, em rất lâu không dám mở hộp thư này. Em sợ chị đọc được toàn bộ thư, em sợ chị hiểu nhầm lời em nói, nhưng em càng sợ chị sẽ không biết. Chị Tịnh Tịnh, Hách Tịnh, Tịnh Tịnh của anh, anh thật sự thật sự rất nhớ em.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Đội đến khi biểu tượng chat trên websites hiện ra, Hách Tịnh mới phát hiện thì ra mình theo thói quen lại lên trang diễn đàn trình thám —— đây giống như cô mở máy là phải vào trang web này, không nghĩ tới lần này cũng vậy.

Thời gian đã là nửa đêm, trên diễn đàn chỉ còn lại vài người, còn có một người đã lâu không gặp "Quý thị nhất nặc", anh ta hỏi: "trễ như thế này sao còn chưa ngủ?"

Hách Tịnh không có tâm tình để trò chuyện, tiện tay đánh máy chữ "Tâm tình không tốt."

Quý thị nhất nặc: "Tại sao? Gặp phải khó khăn hay có chuyện gì?"

Hách Tịnh dừng một chút: "Về chuyện tình cảm"

.....

Qua một lúc lâu đối phương mới nhấn lại một cái tin: "Tương tư do không gặp được?"

Hách Tịnh trả lời lập tức: "Gặp nhau không bằng không gặp."

.....

Lần này thời gian đối phương trầm mặc lâu hơn, mới nhấn lại: "Có nguyên nhân gì đặc biệt sao?"

Trong lòng Hách Tịnh vẫn còn ở trạng thái kích động, không chút nghĩ ngợi nhiều liền trả lời: "Nguyên nhân không thể chống lại, có vấn đề liên quan đến người thân, không có bận tâm, chỉ thấy thương tâm, cho nên không cần gặp."

Trầm mặc rất lâu, lâu đến nỗi Hách Tịnh cho rằng anh là một người quá thần bí đến và đi không ai biết, cũng có thể xem như là một người bạn nhỏ bày tỏ một chút, cảm giác thoải mái, đang muốn logout, hộp thư thoại bỗng lóe sáng lên giống như hướng về phía cô gầm thét: "Tới phía đông rừng dừa! Hiện tại! Lập tức! ngay lập tức!"

Hách Tịnh trợn tròn mắt, đầu óc cô tê cứng, trong hai phút cũng hoài nghi bản thân mình không biết chữ hán rồi.

Đội đại nảo đình công kết thúc, cô thật nhanh nắm bắt mấy từ then chốt "Quân đội", "Quý Lan", "Đan Nhĩ Tín", "Quý thị nhất nặc".....

Hách Tịnh một tay nắm quyền đánh tới cái trán: đàn chết người thôi!

Thoát khỏi websites, thủ tiêu mọi ghi chép, xóa đi tất cả dấu vết, Hách Tịnh cắt máy tính đóng cửa đi ra ngoài, một bước tiến đến bờ cát phía đông rừng dừa.

Giống như thói quen, Đan Nhĩ Tín cho dù một mình chờ đợi, cũng như đang ở doanh trại, đem bộ dáng mình giống một cây súng, Hách Tịnh nhìn từ xa, tâm tình hết sức phức tạp.

Trắng sắp lặn, ánh sáng mờ mờ, Đan Nhĩ Tín vào lúc nhìn thấy bóng dáng Hách Tịnh xuất hiện liền nhìn thẳng cô, lại gần mới phát hiện cô không được bình thường, bước một bước dài lên trước, anh một tay với qua Hách Tịnh, một tay kia nâng cằm của cô lên hướng ánh trăng mà nhìn.

Cầm căng thẳng, cả người vận sức chờ phát động, trong con ngươi của Đan Nhĩ Tín thiếu đốt hùng hực lửa giận: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Hách Tịnh theo bản năng mới thoát khỏi giam cầm của anh, Đan Nhĩ Tín cảm giác cô đang bài xích, trong đôi mắt lửa giận càng tăng lên, cho đến khi Hách Tịnh thở nhẹ một tiếng: "Bị thương!" Mới vội vàng buông cầm cô ra, đổi thành nhẹ nhàng vuốt ve, một nửa trên mặt cô đã bị thương.

Cảm giác ngón tay thô ráp truyền đến, khiến gò má Hách Tịnh đang đau bị xen lẫn tia tê ngứa, cô lập tức tránh gò má ra, vừa muốn mở miệng, Đan Nhĩ Tín lại giành trước cô quát lên: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em đừng nói với tôi là bị té đấy! Tôi muốn biết tại sao bị thương, đừng nói dối, rốt cuộc là ai?"

Mới vừa nghĩ kỹ muốn lấy cớ liền bị anh chặn lại, Hách Tịnh muốn á khẩu không trả lời được, nhưng Đan Nhĩ Tín giống như không thỏa hiệp, người gây sự nhìn tới cô, tâm tình Hách Tịnh vốn đang kém, bị bắt buộc càng thêm hốt hoảng, liền rống lên: "Anh trông nom nhiều như vậy làm gì! Biết thì thế nào? Anh có thể giúp tôi đánh trả lại không?"

Trông mắt Đan Nhĩ Tín hơi híp: "Tại sao không thể?"

Hách Tịnh tức giận: "Anh muốn đánh con gái không sợ người ta nhìn hả !" Nghĩ đến mình ước nguyện ban đầu tăng cường luyện tập đánh lộn, Hách Tịnh càng thêm uất ức, cảm giác gương mặt càng đau, hung hăng nhìn lên một đồng người từ chi phát triển cao lớn cường tráng trước mặt như vậy, trong miệng cũng chuyển đổi đề tài: "Anh đã sớm biết thân phận của tôi ở trên web rồi hả ? Như thế nào ! Dừa bốn chơi tôi vui lắm đúng không?"

Khi thể hung hăng của Đan Nhĩ Tín hơi chậm lại, chỉ là thời gian cùng Hách Tịnh chung đụng cũng nhiều, anh đã học được cái gì gọi là giường đồng kích tây, cũng thử chống đỡ, lập tức kiên trì trở lại vấn đề: "Rốt cuộc là bị ai đánh? Nguyên nhân gì?"

Hách Tịnh thấy tránh không thoát, chỉ đành lặp lại chiêu cũ, nói dối: "Là một nữ chiến sĩ trong đại đội, bạn học cũ thời cấp hai, hai chúng tôi có chút thù cũ." Suy nghĩ một chút lại bổ sung: "Cô ta cũng không có chiếm tiện nghi gì nhiều, mới vừa chiếm thượng phong liền bị Đại đội trưởng của họ kéo ra, chuyện như vậy anh không nhúng tay vào được, đừng động tới nhiều như vậy."

Đan Nhĩ Tín trầm mặc một chút mới hỏi: "Em đánh không lại cô ta?"

Hách Tịnh gật đầu thừa nhận, Lâm Lệ dù sao cũng là nữ quân nhân, hai người thực lực kém không chỉ một điểm.

"Bắt đầu từ bây giờ mỗi đêm tới nơi này, anh sẽ dạy bổ túc cho em, một tháng sau chúng ta đi đánh lại." Đan Nhĩ Tín chính là dùng giọng ra lệnh, sau khi nói xong không cần suy nghĩ lại nói: "Bây giờ có thể nói một chút về vấn đề tình cảm rồi."

Hách Tịnh vừa định nói cô không có ý định tìm Lâm Lệ tính sổ, dù sao đó cũng là người đáng thương, lập tức bị câu nói sau của anh nghẹn trở lại, con người vòng vo nửa ngày, cũng không nhớ mở miệng nói thế nào cho tốt.

Đan Nhĩ Tín nghĩ xong, nói có chút khó khăn: "Có phải hay không mẹ em đã nói gì với em? Được rồi, anh thừa nhận, bởi vì mẹ anh chết đi, anh đã từng hận ba anh, cũng hận qua mẹ em, hiện tại cũng không có gặp bọn họ, nhưng là anh không cảm thấy chuyện này có liên quan gì tới em."

Hách Tịnh gạt mình, điều trong lòng nói thật ra thì anh lại hiểu lắm, làm thế nào cũng mở miệng không được, chỉ nghe Đan Nhĩ Tín nói tiếp.

"Anh không có giận chó đánh mèo, có oán báo oán có cừu báo cừu, trực tiếp tìm người trong cuộc là được, giận chó đánh mèo là biểu hiện của người không quân tử!" Đan Nhĩ Tín lôi kéo Hách Tịnh ngồi xuống tại chỗ, trong tay nắm một nắm cát, dùng sức cầm, nhưng là càng dùng sức, hạt cát từ trong lòng bàn tay càng nhanh rơi mất, anh chợt có chút hoảng hốt, nghiêng đầu dùng sức nhìn Hách Tịnh, muốn từ nét mặt của cô phát hiện có cái gì không đúng, rồi lại lo lắng cho mình sẽ nhìn ra cái gì.

Cũng may, biểu tình Hách Tịnh coi như bình tĩnh, chỉ là trong mắt dần hiện ra một tia mê mang: giận chó đánh mèo? Đúng vậy nha, anh luôn là giận chó đánh mèo, giống như sẽ giảm bớt đi lỗi lầm của mình. Lương Thanh cùng Đan Dũng hai người có tình nhưng không thể đến với nhau, nên giận chó đánh mèo bạn của mình, Quý Lan lại vì vậy cùng Lương Thanh thành thù, đem đến cho Đan Nhĩ Tín một tuổi thơ bất hạnh.

Nhìn lại một chút bị kịch của nhà họ Vu với nhà họ Hách, giống như cũng không thể không có "Giận chó đánh mèo", Đan Nhĩ Tín luôn luôn bị ý định của chính mình làm cho không sáng suốt, lại nói lên như vậy một phen, cũng làm cho Hách Tịnh hơi có chút lau mắt mà nhìn đặc ý, cô ngẩng đầu nhìn anh, đọng vào ánh mắt toát ra vẻ bất an cùng lo lắng của anh, tiếp xúc được ánh mắt của cô, chuyển thành trước sau như một kiên cố cùng chắc chắn, hơi thở Hách Tịnh hơi chậm lại, tối nay lộ ra tia lạ lắm: "Đi thôi, không đi nữa, trời sẽ sáng."

Vừa muốn đứng dậy, lại bị Đan Nhĩ Tín kéo về, lao đảo một cái ngã vào trong lòng anh, Hách Tịnh kinh ngạc quay đầu lại, thấy trên mặt Đan Nhĩ Tín dần hiện ra tia lúng túng, có chút khốn đốn gằm nhẹ: "Cứ như vậy đi?" Trong thanh âm mơ hồ mang chút nóng nảy cùng uất ức.

Mặc dù biết loại xấu hổ này cùng dáng vẻ đáng hoàng của anh chỉ là hình tượng bên ngoài, thỉnh thoảng chỉ là hình thức, nhưng Hách Tịnh vẫn khó tránh khỏi mềm lòng, hôm nay giằng co cả đêm, cô đã mệt mỏi vô cùng, bất kể là thân thể hay là tâm lý, vì vậy cũng lười giãy giụa, mềm nhũn tựa vào trong ngực anh, Đan Nhĩ Tín thuận thế đem cả thân thể cô ôm vào trong ngực cản trở gió lạnh, lại không có động tác nào khác.

Bên ngoài là nhiệt độ thấp nhất trước khi bình minh lên, bên cạnh là thân thể ấm áp của Đan Nhĩ Tín, chớp mũi quanh quẩn có khí tanh của biển, trên người anh đặc biệt càng đậm hơi thở ấm áp, không phải mùi thơm, nhưng cũng dễ ngửi, đại khái là hơi thở nam tính. Kể từ sau đêm đó ở biệt thự Hách Tịnh đối với hơi thở này liền nhạy cảm, lúc không người cũng sẽ len lén gặp nhau, không nhìn được đầu hướng trong ngực anh chôn sâu một chút, mãnh liệt hít một hơi, bên tai nhất thời truyền đến như trống đánh, Đan Nhĩ Tín ôm cánh tay của cô nắm thật chặt.

Bị ôm quá chặt, Hách Tịnh không nhìn được vạt vạt uốn éo, Đan Nhĩ Tín ấn chặt cô: "Đừng động."

Được rồi, khó được anh thành thật như thế, trong đầu Hách Tịnh mặc dù thoáng hiện qua ý niệm làm chuyện xấu, rồi cuộc sợ gánh chịu hậu quả, lập tức đáng hoàng nằm bất động ở trong ngực anh.

"Đan Nhĩ Tín, làm sao anh hiểu được anh mình?" Cả người ấm áp, Hách Tịnh liền có chút mệt mỏi rồi, ý chí yếu kém rồi, để cho cô không nhìn được lời nói trong tim hỏi ra.

"Anh? Ý em là Nhĩ Nhĩ hả? Em yên tâm, mặc dù em còn chưa có thừa nhận, anh cũng vậy sẽ không vì anh ấy mà buông tha em." Đan Nhĩ Tín làm ra bảo đảm.

Này, sao anh vẫn còn bá đạo vậy ! Thật đúng là không thể đối với anh ôm hy vọng quá lớn, Hách Tịnh bỏ qua vấn đề nói "Tình" nói "Yêu" cùng Đan Nhĩ Tín.

"Thôi, trở về đi, ngủ ở chỗ này sẽ lạnh." Nhìn Hách Tịnh mềm nhũn mất cũng không mở ra được, Đan Nhĩ Tín ảo não nhận lệnh.

Mặc dù một đêm không ngủ, nhưng Hách Tịnh có đầy đủ thời gian ngủ bù, bởi vì ngày thứ hai vừa nhìn gương, không chỉ có nửa bên mặt còn sưng, mắt cũng hồng giống như hột đào, nỡ nữ đầu heo, chọc cho Trương Anh Từ ha ha mỉm cười, tới trước tra xét làm ra bộ mặt lúng túng, cũng cường điệu đối với Lâm Lệ làm trừng phạt, nếu như Hách Tịnh kiên trì, trên hồ sơ cũng sẽ viết lên một khoản.

Hách Tịnh tự nhiên là tốt nói rằng do Lâm Lệ cầu cạnh, nói thể chất mình rất nhạy cảm, thật ra thì bị thương cũng không nặng. Nhưng cái bộ dáng này của cô hiển nhiên là không thích hợp xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng may đoàn phóng vẫn còn chưa đến, phiên dịch cũng tạm thời không có việc.

gì có thể làm.

Mơ màng ngủ một ngày, trong đầu đèn kéo quân tựa như lặp lại hiện ra chuyện cũ trước kia, Hách Kính ôn hòa, Lý Băng dịu dàng, Vu Tĩnh Hàm mập mạp, còn có cái đầu phản nghịch kia, Vu Hạo Dương càng ngày càng hiểu chuyện.

Nhất thời hoảng hốt, giống như bọn họ đang trong tình hình năm đó, người một nhà cãi nhau, không tính là hòa thuận nhưng cũng rất ấm áp; nhất thời bi thương, tiềm thức hiểu những thứ kia đều là chuyện cũ, cha mẹ qua đời, mà bọn họ cũng đã trưởng thành rồi.

Bỏ không xong, để ý còn loạn, Hách Tĩnh không biết trong lòng có nên hay không hồi âm thư cho Hạo Dương, thư nhận được cuối cùng là ba tháng trước, khi đó anh ta hiển nhiên chưa quên cô, nhưng còn bây giờ thì sao? Ngộ nhớ sau nhiều năm anh có thêm dũng khí, bỏ qua quá khứ bắt đầu cuộc sống mới, chẳng phải mình làm điều thừa sao lại đem thống khổ của anh ta trở về?

Còn có phiền toái chính là, Vu Hạo Dương rốt cuộc đối với cô là cái dạng tình cảm gì? Tình cảm chị em nhất định là có, ý nghĩ trước kia của cô chỉ có tình chị em, nhưng lời nói Lâm Lệ, còn có những hàng chữ kia của Vu Hạo Dương kiên định không thể nghi ngờ thâm tình cùng mập mờ, lại để cho cô không xác định được.

Nếu như là thật, tình cảm của anh ta khác biệt, vậy thì phải làm sao? Bất kể như thế nào, cô cùng Đan Nhĩ Tín đã phát triển đến bước này, tương lai như thế nào đã không còn nghĩ nữa, hiện tại không biết xử sự làm sao ?

Thôi, sáu bảy năm cũng đã qua, cô lại tiếp tục làm đà điều đi, cô cũng sẽ thường xuyên kiểm tra hộp thư, nếu như, nếu như có thư mới, cô liền nói cho anh ta biết, thật ra thì cô không muốn gặp lại anh em bọn họ, cũng không phải bởi vì hận, mà bởi vì yêu, cô không muốn thương tâm, lại càng không chịu được khi nhìn thấy bọn họ đau khổ.

Bởi vì Hách Kính cùng Lý Băng tử vong, trong chuyện này rõ ràng có dính dáng đến Vu Tự Cường, dù sao cũng là cha của bọn họ, nếu còn chung đụng khó tránh khỏi oán hận sinh hiểm khích, bọn họ đã từng có thời gian tốt đẹp như vậy, đem trí nhớ dừng lại những hình ảnh này, tốt nhất chỉ có một lựa chọn.

Nằm trên giường suốt cả một ngày, ăn là do Trương Anh Từ giúp đem bữa cơm chiều về, Hách Tĩnh lẳng lặng tựa vào giường đọc sách. Được hoàn của Trương Anh Từ cũng có tác dụng, sưng trên mặt đã biến mất không ít, ngủ đủ mắt cũng không còn đỏ rồi, đại khái ngày mai có thể khôi phục công việc, Hách Tĩnh nghĩ thầm

Lúc này điện thoại nội bộ vang lên, là Đan Nhĩ Tín: "Chỗ cũ ngày hôm qua, phía đông rừng dừa."

"Làm gì?" Hách Tĩnh theo bản năng hỏi ngược lại.

"Cho em học bổ túc, tránh cho bị người khác đả thương " Đan Nhĩ Tín bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giống như cô là người của hắn.

Hách Tĩnh có chút cảm thấy nhất định phải nói rõ ràng: "Đan Nhĩ Tín, tay anh có phải không tệ hay không?"

"Không tệ lắm." Đan Nhĩ Tín tận lực nói tương đối khiêm tốn.

"Vậy anh đi đánh với Lý Bạch đi, có phải hay không sẽ thắng?" Hách Tĩnh ân cần nói.

"Có thể, so với anh ta anh mạnh hơn một chút, chỉ là không có chiếm nhiều tiện nghi." Đan Nhĩ Tín suy nghĩ một chút rồi nói.

"Cho nên tôi nhất thời không cần phải gấp gáp luyện tập? Cho dù giống như anh cũng lợi hại đi, không phải đánh không lại người ta sao?" Hách Tĩnh rất hài lòng lần này anh không có nói lung tung chen vào cùng phỏng đoán. Cô nghĩ rất nhanh đề cao không sai, nhưng là cùng Đan Nhĩ Tín núp ở trong rừng cây nhỏ luyện tập, nghĩ như thế nào là thế nào.

"Đội nữ bên này cũng có thân thủ không tệ, anh tìm em luyện thành có thể, Còn nữa..., em cái đó bạn học lần này thiếu chút nữa bị phạt, cô ta sẽ không dám động thủ." Hách Tĩnh cho anh bảo đảm

Đối diện lặng yên, tiếp tục kiên trì: " tài nghệ không đủ, anh sợ bọn họ không chế không tốt làm em bị thương nữa."

Trong lòng Hách Tĩnh liếc mắt, nghĩ thầm ở chung một chỗ với ai mới dễ dàng bị thương hơn! Không khỏi nhớ tới đêm hôm đó đau đớn cùng trên người bị thương, đỏ mặt lên, âm thầm khinh bỉ mình, thầm nghĩ đều nghĩ đến chỗ nào đó rồi nha?

"Được rồi, em cần bắt anh phải thừa nhận là muốn tìm cơ hội gặp em sao?" Hách Tĩnh vẫn không đáp ứng, Đan Nhĩ Tín rốt cuộc không nén được tức giận.

Thời điểm tiếng nói rơi xuống đất, đồng thời truyền đến một tiếng mơ hồ buồn cười, là Lý Bạch, Hách Tĩnh nổi giận, Đan Nhĩ Tín tên khốn này, cần phải ở trước mặt người khác nói lời này sao? !

Chương 61

Tối nay trăng sáng sao thưa, tầm nhìn so với hôm qua sáng hơn, thời gian cũng so với hôm qua sớm hơn, cảm giác Hách Tĩnh so với hôm qua khỏe hơn nhiều, Đan Nhĩ Tín tương đối hài lòng.

Không hài lòng chính là Hách Tĩnh, cô tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt: "Làm sao anh không biết nặng nhẹ như vậy? rừng dừa cũng không phải là căn cứ bí mật gì, khó tránh khỏi có người tới đây, anh không sợ bị bắt gặp sẽ ảnh hưởng không tốt sao?"

Đan Nhĩ Tín mày rậm vừa nhíu: "Bắt gặp thì thế nào? Chúng ta nam chưa cưới nữ chưa gả, nói yêu thì làm phiền ai nào? Gần đây đội nữ bọn họ còn tìm nam nhân bên lục bình kết hôn đây này!"

"Vẫn vấn đề cũ nhai đi nhai lại? Không phải nói muốn giữ bí mật ư, người ta là kết hôn, chúng ta. . . . ." Hách Tĩnh chợt dừng lại.

Đan Nhĩ Tín nheo mắt lại nguy hiểm: "Chúng ta thì thế nào? Chẳng lẽ sau này không phải cùng một dạng sẽ kết hôn sao?" Anh không có quan hệ nam nữ bừa bãi nha!

Đối với chất vấn của anh, Hách Tĩnh không cách nào trả lời được, theo bản năng nói sang chuyện khác: "Nói đến anh rồi cuộc như thế nào rồi? Em còn chưa biết đấy."

Đáng tiếc đề tài này chuyển quá cứng nhắc, thật sự biểu hiện của Hách Tĩnh trước sau như một, Đan Nhĩ Tín cũng không dư phối hợp, anh có tâm tình không tốt, cau chặt chân mày nhìn về phía Hách Tĩnh, mang chút dò xét thử hỏi: "Nếu như không có vấn đề gì, chúng ta trở về làm báo cáo kết hôn nha?"

Hách Tĩnh giống như là bị bò cạp chích một phát, đột nhiên ngẩng đầu, tất cả trong mắt đều là không thể tưởng tượng nổi, hô: "Đan Nhĩ Tín anh nổi điên làm gì?"

"Anh nổi điên? Chẳng lẽ đây không phải là chuyện bình thường ư, trước yêu, sau kết hôn, đúng rồi, chúng ta lại lên giường trước, trình tự bị rối loạn, tóm lại cũng chỉ là bổ sung thủ tục thôi?" Đan Nhĩ Tín dường như cũng nổi giận, nam nhân không biết xấu hổ, vừa mới như vậy liền có chút tức giận, có chút vui lòng nhưng vẫn là người đàn ông bá đạo.

Hách Tĩnh không thích anh như vậy cũng không nói thêm nữa, quay đầu bước đi, lại không như ý nguyện, từ phía sau bị kéo lại, trong lòng cô giận lên, không chút nghĩ ngợi liền phất tay một quyền.

Lần này Đan Nhĩ Tín sớm có chuẩn bị, cũng không như lần trước bị đánh như vậy, vừa vặn nghiêng người tránh ra, hai người ngời ngời tới ta lui. Nói là giao thủ, nhưng thật ra là Hách Tĩnh tiến công đề xả giận, còn Đan Nhĩ Tín thành tạo phòng thủ, thỉnh thoảng còn xuất ngôn chỉ điểm cô đôi câu: "Chiêu này có chút kém, nếu đánh phải đánh thật mạnh, cổ họng, huyệt Thái Dương, những thứ này đều là tử nguyệt của đối phương đó."

"Đánh người trước tiên phải tự vệ, em sức hơi nhỏ, muốn dùng kỹ xảo, trước tiên là không được, như vậy sẽ làm mình bị thương."

"Cứ như vậy cũng được nha! Em đã luyện qua yoga sao? Có thể khom thành ra như vậy!"

Lời nói còn rất nhiều! Hách Tĩnh xuất ra tất cả hơi sức, đỏ bừng cả khuôn mặt, lại thấy động tác của đối phương giống như từ từ còn có thể nói những câu dài như vậy, lập tức có chút nóng nảy, một lần một tiến lên, khoảng cách gần công kích, dưới đùi đảo qua, hai người ngã xuống đất tại một chỗ.

Hách Tĩnh sử dụng Nhu Thuật công kích Đan Nhĩ Tín một cái gọi là "Muốn hại", vẫn khó khăn tránh thoát, nhưng mà anh chỉ "A" một tiếng, nói: "Em còn có thể như vậy hả?"

Hách Tĩnh ngậm miệng không nói, không ngừng cố gắng công kích, Đan Nhĩ Tín lại vẫn nhất nhất tránh thoát, đến cuối cùng Hách Tĩnh ngược lại bị anh cuốn chặt lấy, đè ở phía dưới. Hách Tĩnh hoàn toàn nản chí rồi, thì ra là lực lượng ở trên tuyệt đối chiếm ưu thế, bất kỳ chiêu thức nào cũng đều vô dụng! Vừa - xấu hổ, dứt khoát nhắm mắt lại giả chết.

"Thế nào? Em tức giận rồi? Hẹp hòi như vậy, không đánh được người liền tức giận, vậy anh hy sinh bị thua, để cho em đánh đến nghiện luôn?" Đan Nhĩ Tín nói xong khẽ đứng dậy, thấy Hách Tĩnh không chút cử động, nói thêm: "Thì, em đánh đi, anh khẳng định không đánh trả, cũng không tránh."

Hách Tĩnh vẫn không để ý tới, Đan Nhĩ Tín bất đắc dĩ muốn đứng lên tra xét cô có bị thương không, cô đột nhiên ra động tác, đầu gối cứng rắn hướng lên phía trên của anh húc một cái, một tay chống đất, một tay kia dùng khuỷu tay công kích.

Chỉ nghe Đan Nhĩ Tín "Ai u" một tiếng, thân thể chớp chớp giống như tôm tép một dạng ngã lật trên mặt đất, mặt sung huyết đỏ bừng, mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu chảy xuống, khiến Hách Tĩnh ngu ngay tại chỗ —— hữu hiệu như vậy sao, cô bộc phát ngay tiểu vũ trụ?

Nhưng nhìn Đan Nhĩ Tín thống khổ cũng không giống như giả bộ, Hách Tĩnh cẩn thận hồi tưởng mới vừa rồi mình công kích ở hạ bộ của anh, mặt đỏ lại bạch, cô sợ hãi đến đỡ anh: "Anh, không bị sao đó chứ? Em, em thật sự không phải cố ý!"

Chậm nửa ngày, Đan Nhĩ Tín rốt cuộc có hơi sức cần rằng nghiêng lợi: "Em thật ngu xuẩn nha đầu muốn mưu sát chồng à? Thiếu chút nữa liền bị em phé, thật không biết tốt xấu xem em nửa đời sau sẽ như thế nào!"

Hách Tịnh bị anh nói làm cả khuôn mặt đỏ bừng, nghĩ thầm nửa đời sau anh mới là người bị phiền toái? Tội nửa đời sau mới không cần anh lo lắng! Ngoài miệng cũng không dám chọc giận anh nữa, từ từ dịu anh ngồi xuống xong, trong lòng lại âm thầm gào thét: tại sao mình mỗi lần cùng Đan Nhĩ Tín đối kháng, đều là như thế này, bại sự mà về? Điều làm thân thể anh bị thương còn cô thì đuôi lý mà kết thúc.

Nghĩ ngợi một chút, đau đớn trên thân thể giảm bớt, tâm lý buồn bực cũng không có nơi phát tiết, Đan Nhĩ Tín hung ác nhìn Hách Tịnh: "Em thiếu nợ đừng nói đến trả vốn, ngay cả lợi tức cũng không trả chút nào! Không phải em sợ trả nợ nên nghĩ đem anh đi phé chứ?" Cuối cùng anh hiểu tại sao phần lớn thái giám trong lòng lại âm u biến thái, thì ra một chỗ nào đó nếu khỏe mạnh, thì trong lòng bảo đảm khỏe mạnh!

Nghĩ tới đây, Đan Nhĩ Tín nóng lòng chứng minh đó là những thứ gì, anh khàn khàn giọng nói như ra lệnh cho Hách Tịnh: "Tới đây."

Làm việc trái với lương tâm Hách Tịnh giận mà không dám nói gì, bộ dạng khiếm tốn, uất ức mà nói: "Làm gì?"

Đan Nhĩ Tín trừng cô: "Đánh một gậy phải cho quả táo ngọt chứ?" Sau đó nghiêm trang mà nói: "Chủ động thực hiện, tới đây hôn anh."

Hách Tịnh lại rồi, ý nghĩ của vị đại gia này thật là kinh thiên động địa mà? Mới vừa rồi còn hung ác giống như là muốn ăn thịt người, vào lúc này lại suy nghĩ ám muội rồi, cái người này thật là! Hách Tịnh lén lén lút lút nhìn bốn phía, trong tầm mắt không phát hiện người nào, nhưng vẫn có chút ngưng ngung, trong khi hai người ở chung, vẫn là Đan Nhĩ Tín chủ động, cô nhiều nhất cũng chỉ là câu dẫn, còn không có chủ động ra trận.

"Đừng lè mề, nhanh lên, làm xong rồi về ngủ sớm một chút!" Đan Nhĩ gia giống như đang ở Vạn Hoa lâu, nói chuyện rất đòi trụ rất bạo lực, Hách Tịnh nghe được rất xấu hổ.

Chỉ là từ thôi nhưng vẫn phải nói trước: "Chỉ là hôn một cái thôi?"

Đan Nhĩ Tín lại trợn mắt nhìn: "Nếu không em cho rằng làm gì? em nghĩ muốn nhiều cái khác, còn phải nhìn xem điều kiện của anh cho phép hay không!" Kim lòng không được tầm mắt lại nhìn xuống phía dưới.

Hách Tịnh hết ý kiến, sợ kếp tiếp anh còn nói ra những lời nói lưu manh gì nữa, dứt khoát chủ động tiến lên, ngồi chồm hổm ở trước mặt anh, chuẩn bị bắt đầu.

Dưới ánh trăng, da anh trơn bóng, ngũ quan khôi ngô khắc sâu, khoe miệng khe căng lên giống như không kiên nhẫn, trong đôi mắt mong đợi cùng khát vọng lại bán đứng anh, Hách Tịnh lấy tay nâng mặt của anh lên, chạm tay vào làn da ấm áp, có thể cảm thấy động mạch đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập rung động, tuổi trẻ khác phái tràn đầy sức sống, không thể nghi ngờ rất có lực hút.

Hách Tịnh thật ra cũng không cảm thấy miễn cưỡng, giờ phút này trong người cô trống rỗng sinh ra loại cảm giác muốn hôn anh, chớp mũi truyền đến mùi vị quen thuộc dễ ngủ kia, đem lấy mặt của cô hung nóng, nhịp tim cũng đập mạnh, cô lại gần một chút, từ từ cúi xuống.

Độ dày môi của anh vừa phải, đẹp, hơn nữa hình dáng rất rõ ràng, hôn lên có cảm giác mềm mại, Hách Tịnh há mồm ngậm, ti mĩ cắn, từ từ liếm, rất nhanh hơi thở Đan Nhĩ Tín cũng tăng lên, cũng không để ý tới cái gì chủ động hay không chủ động, một tay ôm eo Hách Tịnh dùng sức theo hướng mình, một cái tay khác đỡ gáy của cô, cố định cái đầu, miệng bắt đầu hung mãnh công thành đoạt đất.

Thân thể Hách Tịnh không chế không được, tâm lý không có bất kỳ khó chịu nào, thậm chí còn hưởng thụ. Hơi thở trong miệng Đan Nhĩ Tín rất mát mẻ, là thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh đặc biệt mát mẻ, hơn nữa khoảng cách gần, loại hơi thở bộc phát nồng đậm dễ ngủ, khiến Hách Tịnh lâng lâng muốn say, thân thể mềm mại càng giống như không xương, miễn cưỡng leo lên trên người của anh, làm cho nam nhân trước mặt trong lòng mãnh liệt cùng kích thích các giác quan hơn.

Chỉ là Nhĩ Tín vẫn cảm thấy chưa đủ, anh dùng đầu lưỡi một tắc, từng điểm từng điểm phớt qua đầu lưỡi Hách Tịnh cùng khoang miệng, trực tiếp dò hương cổ họng của cô, tay lại nhẹ nhàng phủ ở bên tai của cô, nắm vành tai, anh nhớ cô không chịu nổi nhất là cái này, quả nhiên, không lâu sau, Hách Tịnh liền nức nở ra tiếng, đứt quãng, giống như thống khổ rên rỉ, vừa vui về thờ dài.

Đan Nhĩ Tín rốt cuộc cũng buông tha gài xéo cái miệng đáng thương của cô, trên gương mặt nhẹ nhàng dò hương cổ của cô cùng sau tai, tay đã từ từ đưa vào trong quần áo của cô. To lớn di chuyển nên ngăn cản không được, có kinh nghiệm lần trước, Đan Nhĩ Tín nhanh hơn làm cho bản thân cảm giác hứng thú.

Bàn tay thô ráp di chuyển trên thân thể cô, Hách Tịnh lại bắt đầu thờ dốc, cô gầy dựa thân mình muốn tách khỏi, lại không nhận được dán gần hơn, trong đầu mờ mịt, mất đi năng lực suy tư, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy nhất, lại nghe thấy Đan Nhĩ Tín ở bên tai cô nhẹ nhàng dụ dụ dỗ: "Nói, nói em yêu anh, muốn gả cho anh."

Hách Tịnh bởi vì anh tạm thời dừng lại, vừa mới lấy được không khí thở hỗn hển trong miệng, nghe nói như thế suýt nữa bị sặc nước miếng của mình, tức giận lỗ tai lại bị ngậm, cô không nhận được kêu nhỏ: "Đừng, đừng động nơi đó!" Từ nhỏ đến lớn, lỗ tai chính là chỗ mẫn cảm nhất, đụng chạm nhẹ một cái liền nhột khó chịu, anh cố ý trêu đùa chống lại như thế nào đây.

"Vậy em nói đi." Đan Nhĩ Tín nhất quyết không tha, đôi môi mấp máy, hơi thở khẽ, khoảng cách với lỗ tai cô 0.1 millimet.

Không muốn chịu đựng hành hạ như vậy nữa, Hách Tịnh thở hỗn hển, dường như rất độc ác nói: "Đan Nhĩ Tín, tôi nghĩ là tôi yêu anh." Nếu không cũng không giống như hoa si lay động, mỗi lần gần anh liền bị anh làm cho tay chân mềm yếu, mặc anh muốn làm gì thì làm. Tội thiếu, cô cũng yêu thân thể

của anh. Giống như hiện tại, mặc dù đầu óc tạm thời hồi phục năng lực suy tư, sâu trong nội tâm của cô chung quy lại có một loại rung động, một loại trống không cùng khát vọng, xấu hổ mở miệng, lại chân thật tồn tại, không nhận được liên dựa vào anh.

"Vậy em gả cho anh, chúng ta trở về làm báo cáo kết hôn, được không?"

Những lời này đem tất cả điều tốt đẹp của Hách Tịnh đánh tan, cô lập tức bình tĩnh lại, từ từ lui thân ra, vẫn như cũ giọng có chút khàn khàn nói: "Chuyện hôn nhân không có đơn giản như vậy, phải có kế hoạch cụ thể."

Giọng nói Đan Nhĩ Tín cũng khàn khàn, lại lạnh như băng: "kế hoạch gì, sao giờ vẫn chưa có kế hoạch? Hách Tịnh, anh chưa bao giờ biết em là người coi mở như vậy, chỉ giết chết không chịu trách nhiệm chôn, chỉ muốn lên giường không muốn kết hôn sao?"

Lời nói khó nghe này, Hách Tịnh nhú mày nhìn anh, cũng không có thương hại...nữa thẹn thùng: "Là anh đem tôi dụ dỗ lên giường, chẳng lẽ chúng ta không phải cùng một dạng? Chúng ta vừa bắt đầu chung đụng, giống như tràn đầy tình ý." Vẫn còn nhớ năm đó lúc học quân sự chính là buổi tối kia, anh ôm sự mong nhớ cô, còn có ở nhà họ Đan từng bước tiến dần, cùng với sau lại nôn nóng sốt ruột muốn đem cô "Ăn", anh chỉ biết dùng nửa người dưới để suy tính nếu làm người cảm thú có được hay không!

Hơn nữa cô là con gái, nếu chuyện xảy ra như vậy, cô chẳng lẽ không suy nghĩ mình bị thua thiệt sao? Chẳng lẽ khóc lóc yêu cầu phụ trách, không phải cô là nhân vật quan trọng gì? Xem chừng sẽ có mấy bạn nam đến coi, các loại tin tức xã hội sẽ đăng lên, nam nhân lý tưởng cùng nữ nhân nguyện ý lên giường nhưng nữ nhân lại không muốn cầu xin chịu trách nhiệm?

Như vậy hiện tại Đan Nhĩ Tín đây là như thế nào?

Đan Nhĩ Tín rất dị thường, anh mỉm cười, trong đôi mắt lại tràn đầy cố chấp cùng lạnh như băng, anh cầm tay Hách Tịnh đem cô từ trên người mình đẩy ra, anh từng cái từng cái gạt đầu nói: "Hách Tịnh, xem như em lợi hại! Chỉ là em sẽ không tin, một ngày em không đáp ứng gả cho anh, anh cũng không coi trọng em rồi! Em liền đổi khát đi!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Bị một người đàn ông trước mặt nói những lời như vậy, Hách Tịnh cảm thấy mình không xấu hổ tới chết thật đúng là da mặt quá dày rồi. Lúc này cô đang trong tình trạng ngoài giận trong mềm, nhìn thấy trong lòng Đan Nhĩ Tín cũng không tốt, thần sắc tức giận cùng quật cường xem ra bị cô làm cho rất căng thẳng đáng thương, Hách Tịnh cũng không biết nên nói gì. Cùng anh lý luận sao? Tài ăn nói của cô tuy tốt, nhưng đối với người này đã quen vô cớ gây rối, lại không biết xấu hổ, nhất định không lại được anh; dụ dỗ anh đôi câu ư? Không có tâm tình đó, trong đầu chỉ còn dư lại chuyện tình buồn bực mà tránh ra.

Đan Nhĩ Tín đi theo sau cô, duy trì khoảng cách không xa không gần, trước khi tách ra liền nói: "Tối mai thời gian này ở chỗ cũ, anh tiếp tục phụ đạo cho em."

Hách Tịnh nghiêng đầu nhìn anh, khuôn mặt bất đắc dĩ không hiểu, Đan Nhĩ Tín ngược lại trấn định: "Anh chỉ nói không lên giường cùng em, chúng ta còn là bạn bè nha, anh sao có thể nhìn bạn gái mình bị người khác khi dễ, " dừng một chút, mang chút nghi ngờ không ý tốt hỏi: "Chẳng lẽ chỉ có lên giường em mới thừa nhận quan hệ của chúng ta?"

"Cút đi!" Hách Tịnh bị tức đến chết đi sống lại, cảm giác đầu mình thật là bị lừa dối mới có chút mềm lòng, không nhận được nói tục, quay đầu bước đi, phía sau truyền đến tiếng buồn cười của Đan Nhĩ Tín, tâm tình của anh, dường như khá hơn một chút.

Hạm đội hải quân N là chiến đội trừ bị quân sự sắp bắt đầu diễn tập, lần này nhân viên ở các đơn vị đại đội A cùng đại đội D đều cử người đến, vì vậy tất cả mọi người đang bận làm quen công việc, Trương Anh Từ cùng Lưu Miêu Miêu cũng đều có nhiệm vụ, Đan Nhĩ Tín cùng cấp dưới ở đội tin tức thì càng bận rộn hơn, chỉ có Lâm Sáng và Hách Tịnh làm phiên dịch là thanh nhàn nhất, họ là nhân viên biên chế trong đội tin tức, lại chỉ có thể làm chút công việc vặt.

Công việc chuẩn bị được tiến hành diễn tập trước, thiết bị truyền tin được kiểm tra đo lường cùng với điều chỉnh vũ khí trong giai đoạn kiểm tra thử. Sáng sớm trên mặt biển, từng dãy chiến hạm chỉnh tề chờ lệnh, thấy người vây xem, bao gồm cả Hách Tịnh như vậy cũng nhiệt huyết sôi trào.

Hạm đội N ở biển phía nam Trung Quốc, so với mấy cái hạm đội khác trong nước, những năm gần đây từng bước hoàn thiện thành vũ khí. Thời kỳ xây dựng đất nước, người đang lãnh đạo cũng không tính quyền lợi của biển phía Nam sẽ có tranh cãi lớn như vậy, sau nhưng năm 1970, 1980 từ cuộc chiến Hoàng Sa và Trường Sa, đã phá vỡ quan niệm của mọi người, ý nghĩa của hạm đội N mới tồn tại, cũng từ phòng ngừa những cuộc chiến quấy rầy ở miền Nam duyên hải, biến thành duy trì lãnh thổ của nước ta, cùng với ích lợi của quốc gia, và thu hồi lại những đảo bị chiếm đóng.

Những năm gần đây trang thiết bị của hạm đội N được nâng cấp, có thể dùng súng bắn thay pháo để hình dung. Làm thành viên hạm đội N, những quân

nhân này không thể nghi ngờ rất là kiêu ngạo cùng tự hào .

Tất cả mọi người đang khấn trương bận rộn không có trở ngại, phòng chỉ huy của đại đội A tạm thời được trưng dụng chốt đi tới một người, một nam nhân tuổi trung niên thân hình không cao, tự giới thiệu bản thân, anh ta tự xưng là chỉ huy phụ trách sửa chữa hệ thống vũ khí của chiến hạm cùng quản lý hệ thống chiến hạm.

Sáng sớm mát mẻ, thế nhưng đầu anh lại đầy mồ hôi, nhanh chóng giải thích nguyên nhân.

Thì ra là mới vừa rồi kiểm tra phát hiện có một chiếc tàu lặn âm thanh bị hư, không thu được tín hiệu, không chỉ ở dưới nước làm ảnh hưởng đến độ chính xác khi bị ngư lôi công kích, hơn nữa nguy hiểm tới an toàn của tàu, hư chưa kịp sửa, tàu lặn sẽ không tham gia diễn tập đúng lúc.

Đội sửa chữa nhận nhiệm vụ phải sửa gấp trước khi diễn tập, nhưng chỉ có ba nhân viên kỹ thuật trong đội, lúc này tất cả nhân viên đang thi hành nhiệm vụ ở nơi khác rồi, nước xa không cứu được lửa gần, bất đắc dĩ, phụ trách của chiến hạm này đến đây hỏi thăm, không chừng nơi đây nhân tài hội tụ sẽ có nhân viên chuyên nghiệp.

Anh ta căn cứ vào tình thần ngựa chết làm sống tới hỏi thăm một vòng, bởi vì điều nhân viên kỹ thuật từ nơi khác đến hiện trường, tất nhiên sẽ làm trễ kế hoạch diễn tập.

Đan Nhĩ Tín là người phụ trách đội tin tức, cư nhiên ra mặt tiếp đãi đồng chí phụ trách tàu, anh cẩn thận hỏi thăm tình hình chiến hạm loại gì nói rõ thông số kỹ thuật, cuối cùng gật đầu: "Có thể xem thử."

Khuôn mặt chỉ huy chiến hạm rất vui mừng, vui muốn khóc rồi, trẻ nãi ra khỏi, anh ít nhất cũng phải bị phê bình, công tác chuẩn bị mấy tháng cũng uổng công, khổ lao nhất định phải có người thừa nhận, chuẩn bị kỹ hết rồi giờ lại gặp trục trặc, có thể nào không làm anh ta cực kỳ kích động.

Chỉ huy tàu lập tức hỏi: "Chuyên gia là vị nào? Chúng tôi mong anh ta đến nhanh thôi."

Về mặt Đan Nhĩ Tín trước sau như một: "Thật xin lỗi, chúng tôi là đội tin tức chỉ có tôi có thể sử dụng sửa chữa âm thanh cùng đo đạc hướng dẫn hệ thống, tôi còn có một đàn chị, chỉ là chị ấy học chưa tới, thuận tiện nói một câu, thầy của chúng tôi là Phuong La Minh."

Chỉ huy Trình coi như ngạc nhiên, cũng là nhân viên chuyên nghiệp, "Phuong La Minh" ba chữ vừa ra, trước tiên phục ba phần, lập tức cung kính mừng rỡ dẫn Đan Nhĩ Tín đi theo.

Hách Tịnh mặt đang ngạc nhiên chuẩn bị cùng Trương Anh Từ bên cạnh hỏi thăm thầy "Phuong La Minh" của bọn họ một chút, rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại thấy Đan Nhĩ Tín đối với chỉ huy ra hiệu, quay đầu lại hướng về phía cô ý bảo: "Cô, đi làm trợ lý cho tôi."

Hách Tịnh vẫn không nhúc nhích, cô cảm thấy hình như mình hiểu sai rồi, Đan Nhĩ Tín kêu nhất định là chị Trương Anh Từ, không nghĩ tới kế tiếp anh điểm danh cô: "Hách Tịnh, cô qua đây, cô ở lại đại đội chúng ta cũng vô ích, không phải cô bơi rất giỏi sao."

Hách Tịnh trừng lớn mắt, việc này cùng với bơi giỏi có quan hệ à? Tàu lặn là phải xuống nước gì đó, nhưng cũng không đến nỗi tất cả nhân viên liên quan cũng phải bơi giỏi chứ? Hơn nữa, anh ta làm sao biết mình bơi giỏi? Và lại, Lâm Sảng cũng rất rảnh rồi mà!

Nơi này mà là quân đội, mà thân phận bây giờ của cô là quân nhân, quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là nhiệm vụ.

Đến xưởng sửa chữa, nhân viên kỹ thuật bên trong thấy chỉ huy dẫn theo một đôi nam nữ trẻ tuổi đi vào, cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Hơn nữa hai người này nam oai hùng tuấn mỹ, nữ thanh lệ bức người, bên trong nhà xưởng bình thường huấn luyện ở trên biển thường mọi người bị tiếng máy khoan sinh ra bụi bặm, tràn đầy dầu máy, trong nháy mắt sáng ngời không ít.

Chỉ huy đầu tiên là giới thiệu thân phận của hai người với người phụ trách sửa chữa, vào lúc giới thiệu Đan Nhĩ Tín, cường điệu một chút thầy giáo của anh, cái gì người đầu tiên "có nhiều dự án", học giả yêu nước từ hải ngoại trở về đền đáp tổ quốc nhà, là nhân vật được mọi người kính trọng, balabla một đống sự kiện lớn, mặc dù không diện kiến được người, nhưng Hách Tịnh cũng hiểu người này rất nổi tiếng, địa vị trong lĩnh vực này có thể sánh như trong chốn võ lâm Huyền Chân dạy võ cho Vương Trung Dương.

Thân là đệ tử giáo sư, đỉnh đầu Đan Nhĩ Tín cũng xuất hiện hào quang. Về phần thân phận của Hách Tịnh cũng có chút lúng túng, một phiên dịch bị bắt đến hiện trường xưởng sửa chữa, đây là hát tuồng nào à?

Đáng giận nhất là Đan Nhĩ Tín cũng không giới thiệu với mọi người, cũng không để ý tới cô, nhận lấy đồng phục và đạo cụ ở trong tay người khác đưa tới, chính mình liền mặc vào cùng thợ máy chuẩn bị triển khai kiểm tra đo lường.

Nhưng bởi vì Đan Nhĩ Tín cũng không phải nhân viên sửa chữa chuyên nghiệp, vì vậy đầu tiên cần lật xem kỹ tài liệu, bởi vì tàu lặn nặc dù là quốc sản, nhưng hệ thống âm thanh được nhập khẩu từ nước Y về, đề hy vọng có thể hiểu rõ phần hệ thống này bằng tiếng Hebrew, dường như trong xưởng không có mấy người nhìn hiểu được, người hiểu được cũng không có ở đây.

Đây cũng được cho là nhân tố gia tăng khó khăn trong quá trình sửa chữa, Đan Nhĩ Tín bình tĩnh ngoắc ngoắc tay đối với Hách Tịnh, bình thường giống như kêu cô gái nhỏ: "Cô đến đây."

Thần kinh Hách Tịnh run lên, rốt cuộc không cần đứng ở góc tường lờ lờ, cầm lấy tài liệu ở hiện trường phiên dịch, bởi vì tài liệu thuộc chuyên ngành, ngôn ngữ Hebrew cũng không phải do cô sáng chế, vì vậy thỉnh thoảng đụng phải từ chuyên nghiệp đành chịu thua, lúc này Đan Nhĩ Tín liền cùng cô cùng nhau tiến hành phân tích, một lúc sau, cũng thuận buồm xuôi gió.

Toàn bộ buổi sáng đều bận rộn, một ngụm nước cũng chưa uống..., rốt cuộc một tiếng "Lo lắng" cũng đi qua, cả tổ nhân viên hoan hô lên, trực trực được sửa xong, hệ thống vận hành được khôi phục.

Đan Nhĩ Tín tháo xuống bao tay, xoa một chút mồ hôi trên mặt. Mặc dù anh là học trò đắc ý của giáo sư Phuong La Minh, nhưng cũng do tự bản thân nghiên cứu học tập các loại dụng cụ điện tử nên có thành tựu như hôm nay, thậm chí còn ném thiết bị sản xuất vào quân đoàn tự cao tự đại. Nhưng đối với loại dụng cụ của tàu lặn tiên tiến này cũng rất hiểu rõ, anh còn dừng lại bàn luận từng bước một, lần này xin đi sửa chữa trừ nhìn đồng chí chỉ huy thật sự không có biện pháp, đây cũng là một trong những nguyên nhân anh nghĩ tự mình thử làm.

Từ trong bộ đội đặc chủng đi ra, Đan Nhĩ Tín hiểu tuổi mình gần hai mươi sáu có thể ở đại đội tin tức A được một chỗ ngồi, cũng tuyệt đối không phải là bởi vì anh có thể đánh tốt, mà kỹ thuật mới quan trọng, bất kể nguyên nhân gì, thấy nhiều học nhiều đều là không có sai.

Đối với Hách Tĩnh mà nói, thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy công việc của Đan Nhĩ Tín, thậm chí hàng ngày tham dự công việc, tâm tình cũng không được tự nhiên, sự kích động mấy ngày trước còn ngăn cách tạm thời quên, cùng thành viên tổ sửa chữa vỏ tay hoan hô.

Đội đến lúc tạm biệt, bao gồm đồng chí chỉ huy ở bên trong cùng tất cả nhân viên sửa chữa, nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi ánh mắt cũng hoàn toàn bất đồng rồi. Tuổi trẻ hâm mộ khó tránh khỏi tự ti mặc cảm, người lớn tuổi hơn than thở không dứt: ở đây có chí không có lớn tuổi, có tài không có xấu xí, cũng không biết cha mẹ người ta tốt số như thế nào nữa, nuôi được con cái đáng hâm mộ như vậy!

Trình chỉ huy đại diện nhân viên tổ sửa chữa biểu đạt cảm ơn, nói đưa bọn họ trở về, Đan Nhĩ Tín cùng Hách Tĩnh thấy anh ta bận chuyện nên từ chối, vội vàng kiên quyết từ chối, Trình Văn liền vỗ bả vai của Đan Nhĩ Tín nắm tay của anh nói diễn tập xong hai anh em ta nhất định phải uống với nhau một chén.

Phải, Thành công ra khơi rồi, tình hữu nghị đến rất đơn giản như vậy thật trong sáng.

Không tự nhiên theo hướng nhìn về phía cô, Trình Văn cười ha ha xoa xoa tay không biết nên biểu đạt như thế nào, Đan Nhĩ Tín liếc Hách Tĩnh một cái, hướng về phía Trình Văn khẽ hỏi: "Người một nhà, không cần khách sáo."

Mặt Trình Văn lập tức hiểu rõ, mang theo ý tốt tán thưởng cùng trêu ghẹo, Hách Tĩnh nổi đóa, nhưng cũng không có tiện giải thích nhiều, chỉ đành lúng túng cáo từ.

Diễn tập lập tức bắt đầu, hai người còn phải trở về bộ chỉ huy đại đội A đợi lệnh, trên đường trở về, Hách Tĩnh thỉnh thoảng lườm Đan Nhĩ Tín một cái, nhìn anh mặt ngoài bình tĩnh, dáng vẻ kì thực đắc ý lại hưng phấn, lập tức không nhận được liền nở nụ cười ha ha.

Mặt mo Đan Nhĩ Tín đỏ bừng, tức giận rống cô: "Cười cái gì mà cười! Theo thói quen thôi?" Nói xong bản thân cũng không nhận được bật cười.

Hách Tĩnh dễ dàng ổn định tâm tình, lắc đầu một cái, dùng một loại ánh mắt mềm mại nhìn Đan Nhĩ Tín, thật ra thì cũng là một người rất thông minh, còn rất nhạy cảm. Anh giống như ý thức được thái độ chuyển biến của mình, đều cùng hình tượng "Nỗ lực" của anh có liên quan, lần đó ở ký túc xá nghe nói anh làm nhiệm vụ bị thương, nghỉ phép ngày đó anh tạm thời đảm nhiệm công việc phục kích, cho rằng bản thân thích anh chính là "Ưu tú", "Có thể làm", theo bản năng liền muốn ở trước mặt cô xuất hiện.

Tựa như động vật giống đực luôn muốn ở trước mặt giống cái biểu hiện sự cường đại của mình, trước mặt người nào đó thể hiện tài năng bắt được con mồi ngon, người nào xây dựng tổ bền chắc, người nào có thân hình cường tráng.

Đáng tiếc loài người so với động vật phức tạp hơn, lấy thuộc tính động vật đến xem. Đan Nhĩ Tín anh tuấn cường tráng, đầu óc thông minh, thật sự là bạn hiếm có, nhưng hai người thật muốn kết hợp, thật sự phải suy tính rất nhiều.

Hách Tĩnh cảm giác mình thật đáng buồn, nghĩ đến nhiều người sẽ buồn. Cô mười mấy tuổi liền suy tính vấn đề muốn trưởng thành, đến hơn hai mươi tuổi, giống như cuộc sống của người trung niên, sợ tay sợ chân, nhìn trước ngó sau, hành động tư tưởng giống như so với phong kiến đại gia trưởng, chỉ là cô khổ sở không phải người khác, mà là mình.

Chẳng lẽ cô tiêu hao quá nhiều trí khôn cùng tinh táo, đến lúc muốn dùng tuổi thanh xuân theo tiếng gọi của lòng mình, dùng hết nhiệt huyết dâng trào kích động cùng lỗ mãng, dùng hết tất cả vốn thuộc về tuổi trẻ bất chấp tất cả?

Nghe giống như là mua bán, không lý trí, cuộc sống liền khó tránh khỏi sẽ phạm lỗi, trải qua thời kỳ biến động lớn trong tuổi thơ cùng thời niên thiếu, cuộc sống mới theo khuôn phép mới có thể bình an hạnh phúc, nhưng nội tâm của cô, tại sao cảm giác thê lương trống rỗng như vậy?

Có lẽ trong máu cô không có di truyền nhân tố an phận? Không phải phong cách của nhà họ Hách, giống như di truyền từ Lương Thanh. Vì vậy mặc dù anh về mặt lý trí biết nên làm như thế nào thì tốt hơn, nhưng Đan Nhĩ Tín hiện tại cũng tồn tại, làm cho cô cảm thấy bản thân có một chút nhân tố sinh tồn, có thể sẽ là "Vui mừng" gì đó, coi như "Kinh sợ" lớn hơn "vui mừng", coi như phiền toái nặng nề, cô cũng không đành lòng thoát khỏi.

Nhưng tính cách cô từ trước đến giờ nhân tố tinh táo chiếm đa số cùng thoải mái, lại để cho cô cảm thấy vô cùng nguy hiểm như vậy vô cùng không ổn, cô mâu thuẫn rối rắm, mà còn bị ảnh hưởng bởi sự khác thường của Đan Nhĩ Tín, em trẻ tuổi hơn —— nên tin tưởng anh, đây đối với một thanh niên 26 tuổi, còn có lý tưởng có năng lực có văn hóa theo đuổi bộ đội mà nói, tuyệt đối không phải là lời nói khích lệ.

Chương 63

Mặc dù hai người có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lúc này đây cũng không thích hợp để tâm sự, sau khi cười, hai người vẫn là trở lại bộ chỉ huy tiếp tục công việc.

Không nghĩ không lâu sau khi ăn cơm trưa, Trưởng phòng Trình Vĩ đã vội vàng chạy tới, lần này còn mang theo một văn kiện, gương mặt tròn tròn mập mập của anh mang theo một nụ cười thật thà, nói với Đan Nhĩ Tín: "Chủ em Đan, thật xin lỗi em, tình huống quá khẩn cấp cũng không bàn bạc trước với em, có điều đội trưởng chỉ đội bảy của chúng ta đã báo cáo với Tham mưu trưởng, các em ở chỗ này có khó khăn gì có thể nói ra." Nói xong liền đưa văn kiện trong tay cho Đan Nhĩ Tín.

Theo sự quan sát của Hách Tịnh, vị trưởng phòng Trình Vĩ này chắc chắn là có việc cầu xin mình, hơn nữa việc cần nhờ không nhỏ, rất có thể là không theo quy tắc bình thường, quả nhiên, bên này cô còn chưa có phân tích xong, Đan Nhĩ Tín đã nhủ mảy: "Cám ơn lời mời của đội trưởng của các anh, nhưng mà đi theo chiến hạm ra khơi... Bên này em cũng có chuyện cần phải xử lý." Văn kiện này là thư mời tham gia tổ lặn của đội trưởng chỉ đội số 7, lẽ ra Trình Vĩ không thuộc sự quản lý của anh, bản sắc như thế này tới trước có thể là không làm khách, có thể thấy được cái tình "Anh em".

Thật ra thì nếu như tới kịp thời gian, đội trưởng đội 7 hoàn toàn có thể xin phép bộ chỉ huy sắp xếp Đan Nhĩ Tín theo tàu ra biển, nhưng là toàn bộ diễn tập đã sắp xếp xong, nhân viên đã vào vị trí, các lãnh đạo đều bận rộn theo sự chỉ huy hành động, tạm thời đi mời chắc chắn không kịp nữa, mà riêng Đan Nhĩ Tín lại không phải là người hạm đội N, đội trưởng đội 7 không có quyền gì điều động anh, nếu muốn sắp xếp Đan Nhĩ Tín làm một nhân viên sửa chữa nhỏ nhỏ đi theo chiến hạm thì có thể, nhưng cái này phải có sự đồng ý của mọi người.

Thật ra Đan Nhĩ Tín cũng có chút dao động, chỉ đội 7 có hạm đội N có thuyền hạm và tàu lặn tiên tiến nhất, mà trang bị của hạm đội N là đứng đầu trong các hạm đội trong nước, bọn họ là bậc đàn anh ở công đoạn lắp ráp, ở nhà lúc nói chuyện có đề cập tới, Đan Nhĩ Tín rất muốn có cơ hội tìm hiểu một chút, lần này là cơ hội khó có thể có được, nhưng mà, chỉ đội tin tức đại đội A mặc dù là từ xa tới làm khách, chủ yếu là quan sát, nhiệm vụ không lớn, nhưng chuyện này, cũng không thể hoàn toàn buông tay.

Trừ phi, có người thay thế vị trí của anh.

Đan Nhĩ Tín ngẩng đầu nhìn Trình Vĩ: "Việc này em không tự quyết được, phải hỏi ý kiến lãnh đạo của em trước đã."

"Đúng thế, đúng thế, vậy anh và em cùng đi." Trình Vĩ thấy có chút hi vọng, lập tức cười giống như một đóa hoa cúc mập, thấy Hách Tịnh bên cạnh, lập tức nói: "Đề phòng ngừa vạn nhất, phiên dịch Hách cũng đi cùng đi. Nhóm chiến hạm mới này của chúng tôi lần đầu tham gia diễn tập, rất lo lắng không bài vẽ được vị trí, hướng dẫn sử dụng các dụng cụ phần lớn đều là ngoại ngữ..."

Nếu nói xin phép lãnh đạo, dĩ nhiên là xin phép Chu Hải Phong, người ta cũng rất dứt khoát, trực tiếp hỏi nhiệm vụ hiện giờ của Đan Nhĩ Tín, hỏi có ai có thể thay thế không, Đan Nhĩ Tín ngừng một chút nói: "Trương Anh Từ có thể."

Chu Hải Phong hơi méo miệng một chút, ánh mắt nhíu lại, nhìn Trương Anh Từ, lại nói với Đan Nhĩ Tín: "Câu xác định cô ấy có thể? Có nhìn nhầm là người nào không?"

Trương Anh Từ lớn giọng: "Lúc chị đây học lý luận điện tử, tiểu tử Đan Nhĩ Tín này còn mặc tã đó! Tôi có thể làm hỏng việc?"

Hừ...?" Cô không nói gì nữa, đoán rằng có nói thêm gì nữa thì mất chỗ nhìn người thấp đi, cô cuối cùng cũng nhớ người trước mắt là cấp trên, liền để lại cho người ta chút mặt mũi.

Kết quả là, lúc Trương Anh Từ nhận quân lệnh đưa xuống, Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh chuẩn bị theo chiến hạm ra biển.

Đi theo Trình Vĩ tới trước một chiến hạm màu xám trắng, Hách Tịnh còn chưa có cảm giác gì, trên mặt Đan Nhĩ Tín lại lộ ra vẻ kinh dị, ánh mắt sáng ngời lạ thường, có tỏ bình tĩnh hỏi Trình Vĩ: "Là SZ số mấy?"

Trình Vĩ mỉm cười gật đầu: "Loại 054, là mô hình mới nhất của khu sản xuất chiến hạm trong nước, toàn bộ hải quân chỉ có duy nhất chiếc này."

Lần này Hách Tịnh cũng rất ngạc nhiên, hoàn toàn hiểu vì sao Đan Nhĩ Tín lại đề nhen hưng phấn, vì sao lại tới, đàn ông, đối với xe, thuyền, vũ khí, dường như có cùng sự cuồng nhiệt từ bẩm sinh.

Trình Vĩ hiển nhiên rất hài lòng với sự vui mừng mà mình mang tới, còn liên tục căn nhắc nói rằng chiến hạm này đặc biệt và khó có được. Đan Nhĩ Tín vừa thừa nhận vừa gật đầu, vừa chuẩn bị lên thuyền, anh có chút vui mừng nói: "Phía trên sửa dụng hệ thống VLS (hệ thống bắn thẳng) và Ra da điều khiển đều là nước mình tự chế, trong đó rada điều khiển là sử dụng nghiên cứu phát triển đầu tiên em tham gia, giống như là con gái của mình, sau khi già đi đều muốn quan tâm xem nó sống như thế nào."

Một chàng trai trẻ như Đan Nhĩ Tín lại nói ra những lời như ông cụ non khiến bản thân rất quý dị, Hách Tịnh lại liên tưởng tới ngày hôm qua liền cảm thấy cách nghĩ của năm mươi tuổi đó, không nhận được muốn cười, nhưng người thích cười như Trình Vĩ lại không cười, miệng anh mở giống như có thể nuốt

cả quả trứng, nửa ngày mới khép lại, có điều sau đó không bao giờ nói trước chiến hạm này như thế nào nữa.

Lực chú ý của Đan Nhĩ Tín đều đặt ở trên chiến hạm này, tự nhiên không chú ý tới điểm này, Hách Tĩnh lại nhìn thấy được, đón nhận ánh mắt của Trình Vĩ, có ý tốt mà cười với anh, lại dùng ánh mắt bảo anh ta chú ý Đan Nhĩ Tín một chút, Trình Vĩ thấy đáng về không chuyên tâm của Đan Nhĩ Tín, liền cười cười tự giễu, sau khi cười xong liền thần nhiên.

Có trường phòng Trình Vĩ dẫn dắt và tiến cử, cùng với sự xuất hiện đúng lúc, trên chiến hạm, các nhân viên bảo hộ rất nhanh đón nhận Đan Nhĩ Tín và Hách Tĩnh, Hách Tĩnh ngược lại còn được sự hoan nghênh, vốn trên chiến hạm chỉ có một vị nữ quân y 40 tuổi, Hách Tĩnh tới, bà ấy dĩ nhiên rất vui vẻ, cả một chiến hạm toàn những vị đàn ông cao to nên thấy có vị nữ nữ, càng cao hứng hơn, mặc dù bên cạnh mỗi nhân có một hộ hoa sứ giả rất cười đại, nhưng lúc rảnh rỗi trong lúc quân diễn, có mỹ nhân đường mắt cũng không tồi! Tất cả mọi người đều dễ dàng hài lòng.

Mặc dù sinh trưởng ở vùng sông nước, nhưng mà cuộc sống trên quân hạm, đối với Hách Tĩnh mà nói còn rất mới lạ, có điều cô không say tàu vào lúc này ngược lại khiến chị quân y rất vui mừng, nghe nói lần đầu tiên cô ra biển lại càng ngạc nhiên, liên tục khen thân thể cô thật tốt.

Đan Nhĩ Tín vừa lên chiến hạm, như cướp biển vào được núi báu, cả gặp nước, chỉ chớp mắt cũng không thấy bóng dáng, sợ rằng ngay cả mình họ gì cũng quên mất, chứ đừng nói tới việc chú ý tới Hách Tĩnh. Diễn tập vừa mới bắt đầu, Hách Tĩnh và quân y Vương đều là nhân viên "dự bị", tự nhiên nhận nhận, đều ở trong khoang trong tán gẫu.

Bản thân Hách Tĩnh, đối với chị Vương người một mình đợi ở chiến hạm không có ai nói chuyện cùng mà nói, chính là một tòa kho báu, trong lòng cô ấy rất hiếu kỳ: "Tên tiểu tử còn trẻ tuổi đi cùng em chính là thiếu ra, rất lợi hại!"

Hách Tĩnh gật đầu: "Đúng thế, anh ấy là lãnh đạo của chúng em."

Ánh mắt chị Vương lóe sáng: "Vậy thì vị lãnh đạo này của các em đúng là rất bình dị, gần gũi, chị thấy lúc lên thuyền anh ta để em lên trước, lúc đi thì đi ở bên ngoài, nói chuyện còn xem sắc mặt của em, dường như lo sợ em bị thương hoặc là không vui."

Hách Tĩnh lúng túng, cô tự nhận mình là người rất hiểu lễ phép, nhưng với chuyện Đan Nhĩ Tín này, bởi vì "quy tắc ngầm" có quan hệ bất chính giữ ý, trong lòng sẽ không gây chuyện với anh, hưởng thụ sự chiếu cố của anh, có thể nói là ưu tiên nữ giới, chính là không nghĩ tới tình hình ở Trung Quốc, nhất là ở quân đội nơi thứ bậc thâm nghiêm này, ưu tiên nữ giới cũng không có lãnh đạo, hình thức sống chung của hai người như vậy trong mắt người khác liền có vấn đề.

Hách Tĩnh lau mồ hôi, thỏa mãn sự quan tâm của chị Vương: "Thật ra thì chúng em là anh em kế, người lớn ở nhà dặn anh ấy chiếu cố em."

Chị Vương lại cảm thấy hứng thú hơn, hỏi tiếp: "Không có quan hệ máu mủ thì!" Mặc dù là câu hỏi, giọng nói lại hết sức chắc chắn.

Hách Tĩnh chỉ đành phải thành thật: "Vâng"

"Vậy được rồi." Chị Vương làm dáng vẻ biết rõ bí mật, vẻ mặt bí hiểm, giọng nói ý vị thâm trường, chọc cho Hách Tĩnh toát mồ hôi lạnh- chị à, dù sao chị cũng là trí thức trường số 1 nhà, thế nào lại giống với mấy tam cô lục bà vậy?

Hách Tĩnh sợ đề tài nhiều chuyện này nói ra rồi sẽ không thể dừng lại, đành tự mình đổi đề tài: "Chị à, quân diễn lớn như thế này bao lâu có một lần ạ?"

Chị Vương ngăn người một lát mới định thần lại, mới nhớ ra rồi trả lời: "Hàng năm đều có, có lúc còn liên kết các hạm đội khác, tiến hành quân diễn phạm vi lớn trong cả nước."

Hách Tĩnh gật đầu, đáng vẻ giống như muốn biết: "Lần quân diễn này là phô trương lực lượng nhĩ, để mọi người biết một chút thực lực hải quân của chúng ta..."

Đề tài xuất sắc được thay đổi, Hách Tĩnh trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Có điều không tính những thứ này, lần diễn tập này thật khiến Hách Tĩnh mở rộng tầm mắt, sau khi chiến hạm thành công bắn đạn đạo chống lại chim ưng C-802, hầu hết các thủy thủ tung mũ ăn mừng, trong đám người Hách Tĩnh lại thấy được Đan Nhĩ Tín, anh rất kích động, sau khi thấy Hách Tĩnh, cũng không quan tâm cô nghe có hiểu hay không, lôi kéo cô từ tình hình biển, tới việc liên kết quân diễn với các nước phương Tây, còn nói đến huấn luyện "cướp lại đảo lè" của Nhật Bản, còn nói tất cả bây giờ chứng minh chúng ta không phải tình huống thực tế với thuyền chuẩn, cũng có chiến hạm có dụng cụ phòng không.

Lúc này khi Hách Tĩnh nhìn thấy vẻ mặt trừ lộ cảm xúc tức giận ra ngoài, còn có cảm xúc mãnh liệt, bị ảnh hưởng, cộng với bị không khí của mọi người xung quang cảm hóa, Hách Tĩnh cảm thấy ngực mình căng lên, giống như có cảm xúc cần phát tiết, cô kéo tay Đan Nhĩ Tín, lúc anh còn kinh ngạc, lại tặng anh một nụ cười rực rỡ nhất. Hai trong mắt tối tăm của Đan Nhĩ Tín như có ánh sao xẹt qua, anh nhấp hé miệng, giống như đang chịu đựng gì đó, không lâu sau, cũng đáp lại một nụ cười, không hề xen lẫn cảm xúc khác, nhạo báng hoặc xấu hổ, chỉ là mỉm cười đơn thuần, cũng lật tay nắm thật chặt tay cô.

Lúc mọi người đang hân hoan, còi cảnh sát chột reo vang, là tần số tập hợp khẩn cấp, tất cả mọi người có chút sững sờ, không biết là diễn tập hay thật sự đã xảy ra vấn đề gì, có điều những quân nhân đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, dùng tốc độ nhanh nhất tập hợp trên boong thuyền.

Ngay sau đó, mọi người chợt phát hiện chỗ không đúng, vốn là đi ngược lại khu trục hạm, cho nên lấy tốc độ không chậm tiếp tục hướng ra ngoài biển mà tiến vào, mọi người rối loạn.

Một quan quân giống như người phụ trách vội vàng chạy tới trước mọi người, sắc mặt nghiêm trọng, có thể nói là vô cùng khó coi, anh ta chào hỏi mấy người cấp bậc khá cao trước mặt rồi vội vàng nói thăm mấy câu, sau đó lấy lại bình tĩnh mới mở miệng nói với mọi người: "Hôm nay ai chịu trách nhiệm trông giữ khoang đạn dược" thanh âm rất nghiêm nghị, lại xen lẫn từng tia run rẩy, hiển nhiên là tức giận tới cực độ.

Qua vài giây, mới có một Trung sĩ hải quân từ hàng giữa đi ra: "Tôi." Cái mũ của anh ta đã không thấy đâu, tóc hơi rũ, dưới ảnh hưởng của tiếng sóng, giọng thấp tới mức không nghe được.

"Con mẹ nó, anh tự ý rời vị trí, lão tự tôi đập chết anh." Người phụ trách tiến lên mấy bước đập vị trung sĩ nằm sấp xuống đất lại bị mấy người quan quân lúc trước giữ lại: "Hạm trưởng, trước hết phải nghĩ cách giải quyết vấn đề đã."

"Tôi, đây là lần đầu tôi tham gia diễn tập, chưa từng xem qua bắn đạn đạo, thiếu úy Lý nói thay tôi gác, tôi, tôi mới lên mà." Người trung sĩ kia vừa ôm bụng, giải thích một cách đứt quãng.

Sắc mặt hạm trưởng tái xanh, có điều vẫn nhìn không nói gì nữa, mà nhanh chóng sắp xếp công việc: "Người có tài về điện tử đối kháng giải quyết tất cả quấy nhiễu truyền tin điện tử đi, người có tài về hủy đạn vào vị trí, những người còn lại dùng tốc độ nhanh nhất thu thập các góc của chiến hạm, nhìn xem có vật nổ khả nghi nào không, lục soát xong lập tức báo cáo." Rồi chỉ chỉ trung sĩ kia: "Anh, còn có các đồng chí khác có quan hệ gần gũi với Lý Mân, lập tức theo tôi tới khoang đạn dược."

Lần này dường như tất cả mọi người đều ý thức đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng, Hạm trưởng của muốn dẫn người xuống, Đan Nhĩ Tín chột bước ra khỏi hàng: "Báo cáo Hạm trưởng, chỗ tôi có hai dụng cụ nhỏ hỗ trợ tìm kiếm, có thể giúp một tay."

Chờ sau khi Đan Nhĩ Tín về lấy hai vật kia tới, Hạm trưởng nhìn dụng cụ điện tử xấu xí đen thui lúi trên tay anh, không nhìn được lộ ra ánh mắt hoài nghi, Đan Nhĩ Tín nói: "Tôi tự chế, vẫn còn đang thử nghiệm, trước mắt chưa có tí lệ thất bại."

Vừa mở dụng cụ ra liền "tích tích" kêu lên, Đan Nhĩ Tín căn cứ chỉ thị trên màn hình đi tới một chỗ trên boong thuyền, kéo một góc của tạp vật ra, phía dưới là một cái cờ lê, cờ lê mở ra, rõ ràng là đồng hồ, hộp điều khiển từ xa.

Sắc mặt mọi người tại chỗ cũng thay đổi, có điều dù sao bọn họ cũng là quân nhân huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không có rối loạn, trợn to hai mắt chờ chỉ thị của Hạm trưởng.

Hạm trưởng nhìn chằm chằm Đan Nhĩ Tín: "Anh chính là nhân viên sửa chữa mà Trình Vĩ mượn từ đại đội A, vậy thì xin nhò."

Đan Nhĩ Tín lắc đầu: "Tôi không am hiểu phá bóm, cái dụng cụ này anh có thể giữ lấy cho người khác sử dụng. Chuyên ngành của tôi là điện tử đối kháng, mới vừa rồi anh nói cần phá hỏng truyền tin điện tử, việc này tôi có thể giúp một tay, tôi có thể theo yêu cầu của các anh lựa chọn tính chất phá hỏng, thậm chí thay đổi."

Ánh mắt Hạm trưởng sáng rực lên, từ lúc xuất hiện tới giờ về mặt lần đầu tiên giãn ra, biết là gặp được cao thủ.

Đan Nhĩ Tín mím chặt môi, ánh mắt tự tin, chắc chắn, trong lĩnh vực chân chính của mình, trước giờ anh luôn tự tin.

Thần kinh Hạm trưởng hơi dẫn ra, sau đó chú ý tới Hách Tịnh ở bên cạnh Đan Nhĩ Tín, anh dùng ánh mắt hỏi, Hách Tịnh vội vàng nói: "Tôi là phiên dịch, có cần tôi giúp một tay không?"

Hạm trưởng nhú mày: "Phiên dịch, ngoại ngữ sao? có thể nói tiếng Mân Giang phía Nam sao?"

Hách Tịnh gật đầu một cái: "Tạm được." Tiếng Mân Giang phía Nam là một trong những ngôn ngữ địa phương cô khá thành thạo.

"Vậy thì đi theo tôi." Hạm trưởng vội vã đi phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Đi tới cửa hầm đạn dược, Hách Tịnh mới nhận thức đúng tình cảnh nguy hiểm càng rõ nét hơn. Một thiếu úy đen đen gầy teo, trên mặt như khóc như cười, trạng thái tinh thần rất kém, một đôi môi đầy máu, ánh mắt đỏ au, một tay anh ta cầm một LCD, một tay cầm điều khiển ti vi, ngang hông còn có một dây thuốc nổ, trong miệng là lệnh không cho mọi người tới gần, nếu không anh ta lập tức cho nổ tung.

Chính trị viên chiến hạm đang đứng gần chỗ anh ta, tận tình khuyên bảo gì đó, nhưng những điều này Lý Mân chỉ lắc đầu, trên tay không hề thả lỏng, trong miệng không ngừng nói: "Chuyên hướng tới eo biển Đài Loan, tao có hệ thống định vị vệ tinh, chúng này đừng có lừa dối tao, nếu không thì mọi người cùng xông đòi."

Thuốc nổ trên người anh ta cũng không quá nhiều, uy lực tới xung quanh thế nào cũng không đáng nói, nhưng nếu kho đạn phía sau nổ tung, người trên chiếc chiến hạm này chỉ sợ không còn ai sống sót.

Những người có mặt ở đây hầu hết tìm đã nhảy lên tới cổ họng, Trung sĩ lúc trước đi tới thấy tình hình này đã sớm mềm nhũn ngã trên mặt đất, khóc như mất quê, dùng ngôn ngữ Mân Nam gào lên: "Anh Lý, anh muốn là gì thế?"

Trên khuôn mặt gầy của Lý Mân thoáng hiện lên vẻ áy náy, có điều lập tức cường ngạnh, lớn tiếng kêu: "Tao không muốn chúng mày phải chết, đến Đài Loan chúng mày phải nhảy xuống biển, chờ tao rời khỏi chiến hạm thì lại quay lại mà trở về! Có điều bây giờ đừng ra về, nếu không mọi người cùng nhau chết đi!" Tiếng phở thông của anh ta rất kém, xen lẫn hơn nửa tiếng Mân Nam, rất nhiều người nghe hiểu đại khái nhưng cũng hiểu là đàm phán thất bại.

Chính trị viên đưa tay giữ lại Hạm trưởng đang bạo phát, tiếp tục van nài khuyên nhủ: "Lý Mân, anh đầu quân nhiều năm như vậy, cấp trên cũng chiếu cố anh, trừ việc không để anh xuất cảnh, anh nói yêu cầu gì không giải quyết được? Có chuyện thì từ từ nói không được sao, sao cứ phải cực đoan như thế?"

Lý Mân kích động quát lên: "Từ từ nói? Từ từ nói thì người không phải đã chết rồi sao? Lúc mẹ tao chết, tao đang ở đâu? Tao phải ra biển làm nhiệm vụ! Lúc cha tao chết thì tao đang ở nơi nào? Cũng là ra biển làm nhiệm vụ! Người trong nhà chỉ trích tao bất hiếu, tao có thể nói gì? Tao cũng chỉ có thể nói chúng ta đang diễn tập, bởi vì nhiệm vụ phải giữ bí mật! Tao bởi vì diễn tập không đưa tang cha mẹ, họ hàng thân thích tới xem, tao tâm trí hám làm quan, ngay cả khôn kiếp cũng không bằng."

Lý Mân khóc một trận, ánh mắt nhìn chằm chằm nói: "Hiện giờ em gái tao đi làm ở Đài Loan, chết ở nơi đó, cũng không phải là cái chết bình thường, chúng mày ngay cả nhật xác cũng không cho tao đi! Đó là người thân duy nhất của tao! Chúng mày còn là người không?"

Chính trị viên về mặt đau khổ, dùng âm thanh nhu hòa hết sức nói: "Anh là quân nhân nghĩa vụ, theo như quy định không thể ra ngoài biên giới, bao gồm cả khu vực Hồng Kông, những chuyện này sẽ có người xử lý giúp anh, lại nói nếu anh thật sự muốn ra ngoài, có thể sau khi giải ngũ xin phép mà, qua kỳ hạn giữ bí mật là có thể đi ra ngoài, quốc gia sẽ không hạn tự do của anh...."

"Thối lắm!" Chính trị viên còn chưa dứt lời, liền bị Lý Mân cắt đứt "Những người làm quan như chúng mày đừng nói chuyện không đau thắt lưng! Giải ngũ! Tao làm lính mười năm, bao nhiêu lần vào sinh ra tử trở về, mới lên được chức thiếu úy, cầm chút tiền lương này, con nhỏ, vợ ốm, giải ngũ chúng mày để cho cả nhà tao cũng chết đói à! Em gái tao phải giúp tao nuôi gia đình mới phải tới Đài Loan làm, chết rồi ngay cả người nhật xác cũng không có,..."

Có lẽ là hàng năm hít gió biển, giọng thô cao của Lý Mân lộ ra bi thương, giống như khóc lại giống như gào, khiến người nghe được cực kỳ khó chịu, nhưng khó chịu thì là khó chịu, việc sống chết trước mặt, cũng không cho bọn họ trốn tránh, chiến hạm tiên tiến nhất trong nước nếu thật sự lái tới Đài Loan, cũng không chỉ là chuyện đòi mạng người.

Trong lúc giăng co, tiếng hát thanh thúy du dương đột nhiên vang lên trong khoang thuyền mênh mông:

"Nguyệt nương sáng sáng treo trên đỉnh Thường Nga, treo ở treo

Con là hồn ngọc quý mềm mại trên tay mẹ, quý a quý

Nhìn con thêm một tuổi, nhìn con nuốt nước miếng, nhìn con học a hành

/khe khẽ lắng nghe tiếng thở của bảo bối trong tim

Con là hạnh phúc hi vọng là thịnh vượng của họ Nguyễn..."

Đây là một bài đồng dao tiếng Mân Nam, Hách Tịnh hát lên vào lúc căng thẳng như thế này, giọng cô vốn uyển chuyển nghe cảm động, mang theo sự mềm mại như nước của cô gái Giang Nam, lại xuất thân từ học ngoại ngữ, đối với âm điệu lời nói nắm rất chắc, một khúc > hát xong, khiến các vị hân tử ở chỗ này dù làm bằng sắt, cũng không khỏi muốn mình quay trở lại thời tuổi thơ tươi đẹp.

Lý Mân lại càng ngây dại, tay rũ xuống, ngơ ngác nhìn Hách Tịnh, khóe mắt Hách Tịnh rung rung, cố gắng nặn ra một nụ cười tươi nhìn anh: "Anh thật là đáng thương, có điều cha mẹ của anh qua đời sau khi anh trưởng thành, một mình bố tôi nuôi lớn tôi, lại đúng khi tôi 14 tuổi mang theo mẹ kế tôi ra đi, tôi còn không được nhìn mặt ông ấy lần cuối, nhưng mà tôi biết, bọn họ trên trời có linh khẳng định sẽ mong tôi sống tốt, nếu như tôi vì bọn họ mà hi sinh mạng mình, bọn họ nhất định sẽ rất đau lòng, rất khổ tâm."

Lý Mân muốn nói gì đó nhưng cổ họng lại bị chặn lại giống như không cách nào mở miệng, Hách Tịnh lại dịu dàng nói: "Em trai tôi đã theo cha nó ra nước ngoài, chúng tôi đã sáu bảy năm rồi chưa gặp, nó nói nó nguyện ý dùng tất cả hiện tại và tương lai đổi lại quá khứ tốt đẹp, chúng ta đều biết đó là không thể. Nếu như hôm nay thật xảy ra chuyện, chắc chắn nó càng khó sống hơn. Trừ tôi, còn có mọi người ở đây, ai cũng đều có cha mẹ con cái, người thân của họ sẽ khổ sở như thế nào đây?"

"Còn có, anh cũng không phải chỉ một mình, vợ anh bị bệnh, con anh còn nhỏ, nó còn phải dựa vào anh nuôi nấng mà lớn lên, nếu, tôi nói là nếu cả thuyền chúng ta là vì chiến tranh, đang chiến đấu với kẻ địch mà hi sinh, như vậy bọn họ sẽ là thân nhân liệt sĩ, nhưng bây giờ thì sẽ được cái gì đây? Chúng tôi là chôn theo, còn anh? Chẳng lẽ để cho con anh lớn lên, hỏi cha nó đâu, người khác lại cũng chỉ trích nó nói ba nó là một kẻ phản quốc, còn là một tay giết người, giết hơn một trăm người để chôn theo anh sao?"

"Về chuyện của em gái anh, tôi và em trai tôi giống nhau, cho dù như thế nào đều hi vọng lưu lại những thời gian tốt đẹp, cô ấy vì anh trai cô ấy, chị dâu cô ấy, còn có cháu cô ấy, một mình ra nước ngoài làm việc, chẳng lẽ lại hi vọng anh trai tự sát, cháu ở quê khó tránh khỏi việc lớn lên trong sự khinh bỉ

của mọi người sao?"

"Anh là quân nhân quốc gia, có thể tới hạm đội N, có thể tiến vào đội tiên tiến nhất hạm đội N giữ vai trò quan trọng trong chiến hạm duy nhất trong toàn khu, điều này đã nói lên sự ưu tú của anh và không thể thay đổi, các anh đều là anh hùng, anh hùng dũng cảm không phải là tùy thời đi tìm chết, mà là cố gắng còn sống, còn sống mới có thể có mọi thứ."

"Anh là đi nghĩa vụ có thời hạn, cán bộ quốc gia, người thân của anh chính là gia đình quân nhân, mặc dù không phải thế, đất nước chúng ta cũng sẽ không dễ công dân của nước mình chôn thân ngoài hải ngoại, dĩ nhiên sẽ có người xử lý thỏa đáng. Còn anh sao lại tự đặt mình vào tình trạng bị thảm như thế này đây? Anh đã từng nghĩ chưa, cho dù anh cướp chiến hạm đi tới Đài Loan, anh có thân phận gì? Có thể thuận lợi nhận xác của em gái sao? Sau khi nhận xác xong hai người có thể trở lại sao? Chẳng lẽ anh muốn chôn em ấy ở nước ngoài? Người chết không nói làm gì, vợ của anh và con anh thì nên làm thế nào đây? Cũng đi tới Đài Loan tìm anh? Ở đây anh còn dựa vào đồng lương quân đội nuôi gia đình, tới Đài Loan anh dựa vào gì đây? Anh Lý!"

Lúc này chính trị viên cũng bước tới, trước hết ông ấy tán thưởng nhìn Hách Tịnh, sau đó nói với Lý Mân: "Tiểu tử anh coi như không để ý tới những chiến hữu sánh vai sóng gió nhiều năm như chúng tôi, cũng phải nghĩ tới cô nhóc này một chút đi! Người ta bình thường không gây thù kết oán gì với anh, vì bảo đảm sự an toàn của chiến hạm mà lên làm việc, đóa hoa nhỏ như cô ấy, nhưng bởi vì anh mơ hồ mà mất mạng, em gái anh chết trong thương tâm, người ta cũng có anh em, anh em của cô ấy không đau lòng sao?"

Sau khi Lý Mân nghe Hách Tịnh hát, sự điên cuồng trong mắt giảm đi không ít, tăng thêm một chút mê mang, anh vốn là trong lúc điên loạn mà quyết định và hành động như thế, giờ phút này bị lời nói của hai người thức tỉnh, giống như mơ một giấc mơ lấm, sau khi tỉnh lại liền có chút sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt lộ ra thất vọng, lắp bắp nói: "Tôi không sống được rồi!" Chẳng qua sự khác biệt là muộn mấy ngày bị bắn chết nhưng toàn thân và bây giờ tự phát nổ tan xương nát thịt.

Anh làm như vậy, chỉ sợ là phải lên toàn án quân sự, chuyện này ai cũng không có cách bảo đảm, mọi người yên lặng trong chốc lát, đúng lúc Lý Mân bắt đầu run sợ, mọi người lo lắng, Hách Tịnh chợt kêu một câu: "Anh ấy tinh thần, khả năng hành động bất thường, thật ra thì cơ bản là không thích hợp ở trong quân đội, mọi người ai thuê anh ấy vậy?"

Lý Mân ngừng run rẩy, có chút tức giận nhìn Hách Tịnh: "Tôi không có bị tâm thần, cô ...."

Từ lúc chính trị viên nói xong tới giờ vẫn trầm mặc, Hạm trưởng chợt mở miệng: "Cứ làm như thế, Lý Mân ở trên biển lâu ngày, tinh thần có vấn đề, sau khi trở về liền chuyển ngành về địa phương trị liệu đi!"

Sau lại nhỏ giọng nói: "Sau khi xuống thuyền, tốt nhất nên chuyển gì cũng chưa từng xảy ra, các nhân viên diễn tập hoàn thành nhiệm vụ, mọi người nghe rõ chưa?"

Không ai mở miệng, sự kinh hoàng vừa xảy ra và sự lo lắng lúc này cũng vẫn chưa giảm, Hạm trưởng bỗng nhiên quát to một tiếng: "Đều con mẹ nó nghe rõ chưa! Điếc à?"

"Nghe rõ!" Lần này mọi người đã tỉnh hồn lại, thanh âm mặc dù không chính tề nhưng vẫn vang.

Lạch cạch một tiếng, điều khiển ti vi và thiết bị định vị trong tay Lý Mân rơi xuống đất, anh lập tức quỳ gối xuống khoang thuyền ôm đầu khóc rống, lập tức có mấy quan binh xông lên đem anh kéo ra xa khoang đạn dược, bằng tốc độ nhanh nhất cõng bỏ đạn dược trên người anh.

Lý Mân khóc rống lên cũng không quên hỏi hạm trưởng: "Nhưng mà chúng ta gần tới eo biển Đài Loan rồi, lãnh đạo bên trên nhất định sẽ truy cứu nguyên nhân?"

Về mặt Hạm trưởng dữ tợn, nhắc chân muốn đạp, suy nghĩ một chút lại nhịn xuống, không tiếng động xốc anh lên sau đó kéo cổ anh lên boong thuyền: "Mở to mắt chó của cậu ra xem đi, đây là đâu? Anh thật sự cho đám đàn ông này là lũ sợ chết à? Còn eo biển Đài Loan! Bỏ đây bị nổ chết cũng không bỏ qua cho cậu, đến âm phủ tất cả các anh em hợp sức ném cậu vào chảo dầu cho cậu nổ nẩy trăm lần!" Đôi mắt đầm lệ của Lý Mân ngược lên nhìn, phát hiện không xa đã là cửa cảng căn cứ hạm đội.

Thì ra là sau sự sửa đổi tín hiệu của Đan Nhĩ Tín, không chỉ có hệ thống hướng dẫn trong tay Lý Mân không hoạt động, ngay cả hộp điều khiển từ xa trong tay anh cũng không thể phát huy tác dụng, mọi người lo lắng nhất, là thuốc nổ buộc trên người anh và hỏa lực trong kho đạn dược.

Hạm đội chiến hạm giống như diễn tập từ từ vào cửa khẩu, Hách Tịnh dường như là người lên cuối cùng, bởi vì đã khóc, mắt cô vẫn còn sưng đỏ, trong lòng mờ mịt như chết.

Lần này giống như là lần đầu tiên trong đời cô đối mặt với sự uy hiếp tính mạng, sau khi tìm được đường sống trong cái chết lại sợ, lại thấy may mắn, tâm tình cũng không nhẹ nhõm, cô không biết lời nhắc nhở chính mình kia, còn có sự bảo đảm của Hạm trưởng có thể quyết định không, dù sao cũng là hơn một trăm mạng người và chiến hạm tiên tiến nhất Trung Quốc bị uy hiếp, trả giá quá lớn, hậu quả cũng rất khó dự đoán.

Vì Lý Mân là một người đáng thương, đây là điều không sai, giờ phút này Hách Tịnh cảm thấy rất khó chịu, trong lòng sụp đổ, ngay cả khi chính trị viên gọi cô cũng chỉ gật đầu đáp lại.

Đi tới boong thuyền, thấy Đan Nhĩ Tín đi theo nhân viên phá bom, phá bỏ hết, thu dụng cụ, Hách Tịnh chợt bước nhanh mấy bước vọt tới cạnh anh, ôm cổ anh, vùi đầu trong ngực anh.

Đan Nhĩ Tín ngăn ra, những dụng cụ vừa được thu dọn cẩn thận rơi xuống bên chân, trở tay ôm chặt Hách Tịnh, anh không dám thở mạnh, giống như trời đất chỉ còn lại hai người bọn họ, nhưng anh vẫn khản trương.

"Anh vì sao không lo lắng cho em? Chẳng may em ở bên dưới bị nổ chết thì làm sao bây giờ?" Hách Tịnh hồ hạp không thông, ồm ồm hỏi anh.

"Đó là khoang đạn dược đó! 70 năm mới có một chiến hạm bị thủy thủ đoàn làm nổ tung khoang đạn dược, trước tiên là nổ tung trên mặt biển, sau đó là chìm xuống và tiếp tục nổ, cuối cùng dạt vào bờ chỉ còn lại những mảnh nhỏ của boong thuyền, em bị nổ chết, anh cũng không sống được, có gì lo lắng chứ?" Đan Nhĩ Tín không nghĩ ngợi gì mà nói ra.

"Đan Nhĩ Tín, sau khi trở về, nói chuyện của chúng mình cho cả nhà đi!" Khi lau sạch nước mắt nước mũi lên người anh, Hách Tịnh ngẩng đầu mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Diễn tập kéo dài ba ngày, mọi việc hoàn thành và chưa hoàn thành, tự có người đi tổng kết và nghiên cứu, vậy mà nhiều người bận rộn lâu như thế, tổng kết diễn tập nhận xét là thành công, còn có một số thời khắc lịch sử vì vậy lễ chúc mừng là bắt buộc.

Quân lính đại đội A và đại đội B trải qua một đợt diễn tập, cùng những anh chị hạm đội N cùng sống, cùng lăn lộn quen mặt nha, thậm chí còn phát triển nên tình nghĩa cách mạng và nghĩa khí anh em, ví dụ như trưởng phòng Trình Vĩ và Đan Nhĩ Tín, từ sớm Trình Vĩ đã mang theo người tới bên này mời rượu, đang náo nhiệt, một thượng úy hạm đội N vội vã chạy tới, trước chào một cái, sau đó nói: "Tham mưu trưởng của chúng tôi mời đội trưởng Đan và phiên dịch Hách qua một chút." Anh mắt dò xét một vòng qua các nữ quân nhân, cuối cùng dừng lại trên người Hách Tịnh.

Là người lãnh đạo cao nhất đại đội A, Chu Hải Phong làm chủ bàn đại biểu, mà Lý Bạch với tài ăn nói và tư lượng cao phụ trách đi phát triển quan hệ "ngoại giao", nghe nói lần diễn tập trung này biểu hiện của Lý Bạch vượt qua thử thách kỹ năng quân sự và năng lực lãnh đạo, anh và chi đội hành động của anh dẫn đầu canh gác.

Còn thừa lại Đan Nhĩ Tín cấp bậc trung bình và người chức vụ cao nhất, phụ trách ở lại trấn giữ căn cứ, nhận được lời mời không chỉ hai người có chút ngoài ý muốn, mà những người còn lại cũng kinh ngạc, nhất là Lưu Miêu Miêu, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh, đáng vẻ như có điều gì suy nghĩ - từ sau khi diễn tập xong trở về không khí giữa bọn họ có gì không đúng.

Thượng úy trẻ tuổi mặc dù da có hơi đen, ngũ quan cũng sáng sủa, hàm răng trắng, dẫn đường cho hai người, lại cẩn thận đi bên cạnh, cũng không vượt qua Đan Nhĩ Tín, nếu nói anh ta giữ lễ tiết thì cũng không đúng, đó chính là anh thường xuyên nhìn về phía Hách Tịnh.

Hách Tịnh còn chưa cảm thấy có gì, Đan Nhĩ Tín lại thấy khó chịu, anh hơi dừng bước, nghiêng đầu giống như muốn nói gì đó, lại bị Hách Tịnh giành lấy nói trước: "Xin hỏi, anh có biết tham mưu trưởng tại sao lại gọi chúng tôi tới không?" Mục đích là ngắt lời, cũng không trông cậy anh ta có thể đưa cho mình đáp án chính xác.

Thượng úy khẽ mỉm cười: "Liên quan tới biểu hiện xuất sắc trên chiến hạm của hai người, đúng rồi, phiên dịch Hách, nghe nói cô thông thạo mười mấy ngôn ngữ?"

Hách Tịnh nghe thế cũng không vui sướng chút nào, ngược lại trong lòng còn lộp bộp một tiếng, không tiếng động trao đổi ánh mắt với Đan Nhĩ Tín, phát hiện vẻ ảo não vừa rồi của anh không thấy đâu, thay vào đó là sự lo lắng.

Chẳng lẽ sự kiên kia lộ ra? Lý Mân, rốt cuộc sẽ phải chịu sự trừng phạt gì?

Hách Tịnh không yên lòng mà ứng phó với câu hỏi của thượng úy, đoàn người đã đi tới bàn chủ trong phòng bao.

Trừ lúc đầu khai tiệc có nói chuyện với mấy vị lãnh đạo, toàn bộ người trên bàn này đều rất xa lạ, đa số bọn họ trên bả vai cũng có ít nhất một viên sao vàng, trong đó Chu Hải Phong là cấp bậc thấp nhất, nhỏ tuổi nhất.

Dĩ nhiên, kỷ lục ba người trẻ tuổi tới làm thay đổi cục diện này, có điều thượng úy sau khi dẫn bọn họ tới liền rời đi, Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh là hai người ngoại tộc duy nhất. Nhất là Hách Tịnh, cô còn là phái nữ duy nhất.

Vốn cứ tưởng rằng hai người đứng mời rượu xong, nghe phát biểu xong là có thể xong chuyện, nhưng tham mưu trưởng Lưu Sa chỉ huy toàn bộ diễn tập lại vùng tay lên, ý bảo lính cần vụ lấy ghế cho hai người.

Lần này, ngay cả Đan Nhĩ Tín cũng không bình tĩnh được, người ngoài có thể không nhận ra, Hách Tịnh cũng từ gương mặt nhẹ nhàng cong lên mà nhìn ra anh đang lặng lẽ gồng mình lên.

Lưu Sa hơn năm mươi tuổi, gương mặt nhả nhặn, rất có phong thái vị tướng nho nhã, chẳng qua là ánh mắt vô cùng xuyên thấu, cho dù lúc mỉm cười cũng khiến bạn có cảm giác bị ông nhìn thấu, lúc tiếp xúc với ánh mắt của ông, Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh theo bản năng điều chỉnh lại tư thế ngồi.

"Thật là anh hùng thiếu niên a, vì số "SZ" vì bảo đảm an toàn hơn một trăm binh lính hạm đội N, tôi mời hai người một chén." Lưu Sa vừa nói, vừa đứng

len giờ cao ly rượu.

Sự kinh hãi này cũng không phải chuyện đùa, nếu như vừa rồi chỉ là suy đoán trong lòng, lần này có thể là so với bị búa tạ đập, nhất là Hách Tĩnh, nghĩ đến Lý Mân gây đen sếp phải đối mặt với tòa án quân sự, nghĩ đến gia đình với con nhỏ vợ ốm của anh, không nhìn được, suýt chút theo bản năng phủ nhận.

Mượn khăn trải bàn che cách, Đan Nhĩ Tín lập tức nắm lấy tay cô, nắm chặt một cái rồi mới buông ra, sau đó hai người nhanh chóng đứng lên nhận rượu mời của lãnh đạo. Nhưng không có nói gì, hoặc là, hai người bọn họ cũng không biết nên nói gì, đang im lặng để quan sát tình hình trước.

Sự vui vẻ của Lâm Sa lại tăng thêm một chút, ông nhìn Hách Tĩnh: "Lâm nguy mà không sợ, nghi ngờ mà không kiêu ngạo, không muốn người biết cũng không cảm hờn, có thể nói là Cẩm Tâm can đảm, rất có khí phách quân tử thời xưa, phiên dịch Hách, cô là người ở đâu?"

Trong lòng Hách Tĩnh rối rắm, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, cũng mỉm cười nói: "Nguyên quá ở thành C Giang Nam."

"A? Hách gia thành C? Cô biết Hách lão tiên sinh Hách Minh Đường sao?" Câu hỏi của Luru Sa mang theo chút kinh ngạc.

Hách Tĩnh không đổi sắc mặt, cúi đầu nói: " Là ông nội ạ."

Luru Sa càng kinh ngạc hơn, thậm chí còn có chút vui mừng. Tư lệnh quân khu từ sau khi mở màn bởi vì có việc nên phải rời đi, hiện giờ ở đây Luru Sa có chức vụ cao nhất, vì vậy nói chuyện khá tùy ý, ông chào hỏi tất cả mọi người: "Các vị những người thô thiển cao to, hôm nay có thể may mắn gặp được thiên kim một nhà thư hương chân chính, chính tông nhà họ Hách Giang Nam a, đến bây giờ đã hai mươi mấy đời?"

Chịu đựng gần như tất cả ánh mắt của mọi người, còn có nhiều vị lão tướng quân như vậy, Hách Tĩnh vẫn như cũ bình tĩnh mà trả lời: " Trưởng họ hiện nay là bác cả của cháu, đời hai mươi bốn." Điều cô quan tâm là sao lại được gọi tới, không phải Hạm trưởng đã ra lệnh cấm nói sao?

Luru Sa không kìm được sputter: "Chính là lúc đi học từng được gặp mặt giáo sư, khí phách vang dội, anh tuấn kiệt xuất vang danh, đến nay khó quên. Nói tới các danh sĩ bảo thủ, hiện nay phần lớn đều có thể tìm thấy ở nước ngoài, Hách lão tiên sinh là người tài trong nước."

Người ta khen ông nội cô, cô dĩ nhiên muốn bình tĩnh mà nghe, lâu như thế không gặp, quả thật rất nhớ ông. Có điều trong mắt cô, ông nội không phải là danh sĩ gì cả, râu của ông thường bị cô nhổ, không được 100 thì cũng được 80, mọi việc ông nội đều xuất sắc, duy chỉ có chơi cờ dờ, không chỉ có bà nội và cha Hách Kính, mà ngay cả Hách Tĩnh sau khi được 13 tuổi cũng có thể thắng ông, ông không chỉ tài chơi cờ kém, nhân phẩm chơi cờ cũng kém thường bị Hách Tĩnh nhanh tay lẹ mắt bắt được ăn gian, sau đó "Trùng phạt".

Nghĩ tới ông bà nội, thần kinh Hách Tĩnh cuối cùng cũng buông lỏng, trên mặt mang theo ý cười nhìn ra ngoài.

Tiêu điểm chú ý của Luru Sa và mọi người đều tập trung trên Hách Tĩnh, Đan Nhĩ Tín giống như người được cử đi cùng, có điều anh thân nhiên không chút ngần ngại, vẫn ngồi nghiêm chỉnh, thần sắc bình thản.

Hồi lâu sau Luru Sa mới chiếu cố tới anh, giọng nói tùy tiện: "Đây là con trai thứ hai nhà họ Đan, cháu ngoại Quý tướng quân, nhưng mà tiền đồ có đủ. Nghe nói năm đó còn là vô địch bơi lội thanh thiếu niên toàn thành B, hồi còn học ở trường quân đội đại đội hạm đội N còn đặc biệt cử người tới xin cậu ta về đội, cậu ta không tới, còn nghĩ rằng cậu ta sợ chịu khổ, kết quả là vào đại đội A, các vị nói xem đây không phải là gây rối sao!"

Đang ngồi ở đây đều là những người mắt nhìn 6 hướng tai nghe 8 phương, tin tức Luru Sa tiết lộ đủ nhiều, ánh mắt nhìn lại Đan Nhĩ Tín có chút thay đổi.

Một bữa cơm, cũng sắp kết thúc, Hách Tĩnh vẫn là chưa hỏi rõ việc của Lý Mân cuối cùng sẽ ra nào, trong lòng có chút vội vàng, nhưng tùy tiện hỏi thăm thì lại có chút "ngây ngô" thiếu can đảm, lúc đang do dự, Đan Nhĩ Tín chợt lên tiếng: " Lần này đi theo số SZ tham gia diễn tập, thu hoạch khá nhiều, học được rất nhiều thứ, không biết sau đó còn có cơ hội đi theo học hỏi bọn họ."

Luru Sa mỉm cười, lời nói ra lại khiến mọi người không cười nổi: " Toàn thể quan binh trong số SZ, lần ra khơi này cũng không ra khơi, đang ở căn cứ học tập khép kín, các cậu đi trước thì không gặp được, có điều cậu nhóc họ Đan, cậu có suy nghĩ tới việc điều chuyển tới hạm đội N của chúng tôi?"

Quả nhiên là đã xảy ra chuyện! Hơn nữa không nghĩ tới động tĩnh lại lớn như vậy, khó trách bữa tiệc này không gặp người quen trong số "SZ" đây, thì ra là bị cấm túc giáo dục lại! Hách Tĩnh cũng không duy trì được vẻ bình tĩnh trên mặt, trong đôi mắt hiện lên vẻ luống cuống, chẳng lẽ do mình nhiều chuyện làm hại bọn họ? Hạm trưởng tính tình nóng nảy, chính trị viên ôn hòa lễ độ còn có quan quân trên thuyền.

Luru Sa tiếp tục thử gan lòng người: "Số SZ là quan trọng nhất, trên thuyền trang bị nhiều camera."

Đan Nhĩ Tín nghe thế gân xanh nổi lên, thanh âm của anh khàn khàn trải qua sự kìm nén càng thêm trầm thấp: "Đã như thế, nhiều bom điều khiển từ xa và thuốc nổ như thế làm cách nào có thể mang lên thuyền?"

Luru Sa cũng chỉ mỉm cười mà không nói gì, ánh mắt hồ ly hơi nheo lại, giống như đang hỏi: cậu thử nói xem?

Lần này sắc mặt của Hách Tĩnh cũng thay đổi, giả, là giả! Thì ra tất cả việc này là trong diễn tập, Hách Tĩnh như mắc nghẹn trong cổ họng không nói không vui, không chút nghĩ ngợi liền hỏi: "Vậy thì hạm trưởng và chỉ đạo viên, bọn họ có biết không? Còn có Lý Mân, anh ta..." Sự tuyệt vọng và điên cuồng của Lý Mân lúc đó, cùng với sự mờ mịt và bi ai sau khi rời đi, nếu như đều là diễn trò, đương nhiên Hách Tĩnh kiên quyết ủng hộ anh ta dự thi vào điện ảnh.

Chân mày Luru Sa cau lại, dường như vì sự nhảy bèn của cô mà cảm thấy kinh ngạc, lần này ông không cười, nhẹ nhàng lắc đầu: "Cũng không biết, bao

gồm cả Lý Mân, tình huống của Lý Mân trong đội đã sớm phát hiện, thông qua tâm sự trong lòng mà dần dần anh ta theo đúng kịch bản đã thiết kế hành động, dĩ nhiên, những quả bom và thuốc nổ cột trên người anh ta đều không hoạt động, đánh tiếc chính là." Luru Sa nói tới chỗ này trên mặt hiện ra một chút nghiêm trọng và khổ sở: "Nếu như lần này không có hai cô cậu lên thuyền, lần diễn tập này chắc chắn thất bại hoàn toàn."

Lần này không phải là ghen ở cổ, mà trong lòng Hách Tịnh như sóng cuộn biển gầm, giống như có vạn con thần thú chạy ở bên trong, cô cũng không còn cách nào duy trì sự bình tĩnh nữa, cô chợt đứng dậy, dường như là căn răng nghiêng lợi cắn tức nhìn Luru Sa: "Cái kịch bản thất đức như thế là do đứa cháu rùa biển nào nghĩ ra được?"

Mới vừa rồi còn được gọi là "tiểu thư khuê các chân chính", chợt vỗ bàn đứng lên mắng tục, thật đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt, Đan Nhĩ Tín mặc dù nghe việc cũ khuôn mặt có chút vân vẹo, nhưng cũng không quên ngăn cản Hách Tịnh mất không chê, anh cố gắng nở nụ cười gượng với Luru Sa: "Luru, chú Luru, lúc đó cô ấy bị dọa sợ, nên có chút thất lễ, chú chớ so đo..."

Luru Sa lắc đầu cắt lời giải thích của Đan Nhĩ Tín, trên mặt không có vẻ gì là tức giận, còn mỉm cười: "Vô tình chưa chắc là anh hùng thật sự, cô ấy như thế rất tốt, không có gì là không đúng. Nghĩ tới việc dùng tình cảm mà tác động đối thủ, bản thân nhất định là người tình cảm, tiểu tư Đan, cậu thật có phúc, phải thật quý trọng!" Nói xong liền vỗ bả vai Đan Nhĩ Tín.

Mà Hách Tịnh sau khi phát hỏa liền bình tĩnh lại, mới ý thức cô vừa làm cái gì, cũng không để ý tới nhận xét của Luru Sa, cô vừa tức lại vừa vội, dường như không có chỗ trốn, đúng lúc này thì thượng úy dẫn bọn họ tới lúc trước đi vào, nói có nhiều người bị say đã cho về nơi đóng quân, xin phép Luru Sa cho kết thúc bữa tiệc.

Luru Sa phát tay ra hiệu sau đó giới thiệu với Hách Tịnh: "Chính là anh ta, tay chủ lực của hạm đội N chúng tôi, tham mưu và phiên dịch nơi trọng yếu Tôn Vân, cũng là đạo diễn kiêm biên kịch cho sự cố số "SZ" lần này."

Thì ra là cháu trai này! Hách Tịnh và Đan Nhĩ Tín khó được lúc ấn ý, không hẹn mà cùng trợn mắt nhìn anh ta còn căn răng nghiêng lợi.

Mà Tôn Vân lại mờ mịt, không hiểu người đẹp hòa ái vừa đi cùng thế nào lại đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Tuy nói Tôn Vân có năng lực, vừa làm cố vấn vừa là chuyên gia kỹ thuật, nhưng công việc chính thức của anh là phiên dịch, vì vậy khi nhìn thấy có một cô gái xinh đẹp cùng đi với anh ta đến đây nên chưa hình dung sẽ có chuyện gì mà khi người con gái này dùng ánh mắt như kẻ thù nhìn về phía anh thì trong lòng anh có cảm giác khó chịu xuất hiện.

Anh là người rất đa nghi, tạm thời chưa hiểu gì nhưng sau cùng Tôn Vân suy nghĩ cũng hiểu nguyên nhân Hách Tịnh nổi giận, buồn khổ thì buồn khổ, chuyện này không thể trách anh, lãnh đạo đã ra lệnh không dám nghe sao? Coi như anh là người nham hiểm đi, nhưng về phương diện đạo đức anh không có gan để quyết định nha, anh chỉ là một thượng úy nhỏ nhoi, không có năng lực lớn như vậy lừa dối được mọi người!

Vì vậy Tôn Vân cảm giác mình vô tội, càng quán lấy Hách Tịnh muốn đem hiểu lầm làm sáng tỏ, đổi lại cô chỉ lạnh lùng thoáng nhìn trả lời qua loa cho xong, mà lúc này đây người nào đó cũng chứng tỏ rằng mình cũng không có "Giận chó đánh mèo". Đan Nhĩ Tín nhìn thấy mặt anh ta không tốt nên xua đuổi anh ta ra ngoài cấm xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đoạn thời gian sau khi diễn tập chấm dứt tâm tình Hách Tịnh sa sút, trước mặt nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có Đan Nhĩ Tín chán ghét, khi đó tồn vong trước mắt cùng sinh cùng tử không kim lòng được, bây giờ nhìn lại càng giống một câu chuyện cười, cô rất lo.

Nhận thấy được tâm tình của cô, Đan Nhĩ Tín cũng không bình tĩnh, anh bám lấy cô chất vấn: "Em nghĩ muốn đổi ý chứ gì? Diễn tập là giả, ở trong quân đội nhiều năm như vậy anh đã sớm quen rồi, nhưng tình cảm của chúng ta là thật, em phải nghe anh, ờ, không phải, nếu chuyện này em thỉnh cầu anh, nhất định sẽ xử lý!"

Hách Tịnh nhìn anh, cũng không có sức trả lời, trong mắt chỉ có một mối cùng bất lực, làm trong lòng Đan Nhĩ Tín mềm yếu lại giật mình, chừng nhìn không thấy có ai chú ý, tay liền đưa tới trước ở trên đầu cô thờ nhẹ, sau đó trượt xuống gương mặt mềm mại của cô dừng lại ở khóe miệng ngón cái vuốt vuốt nói: "Dùng như đưa đám vậy, thời gian em ở đây còn dài loại bộ đội BT này từ từ cũng thành quen."

Ban ngày ban mặt, Hách Tịnh nghiêng đầu né tránh anh quấy rầy, tâm tình vẫn giảm sút, cô nhìn hướng từng dãy chiến hạm màu xám trắng thả neo trong bến cảng, ánh mắt không có tiêu cự, giọng khàn khàn trầm thấp nói: "Lý Mân sẽ bị xử lý như thế nào?"

Đan Nhĩ Tín thu tay lại để vào túi rộng thùng thình, cũng nhìn theo ánh mắt của cô, thành thật trả lời: "Chuyên nghề là tốt nhất, nhưng mà nhà hắn ở làng chài Phúc Kiến, cho nên rất khó tìm được công việc tốt." Khó khăn như vậy mà vẫn dùng cách thức này để rời quân đội, Hách Tịnh cảm giác ghen ở chỗ họ của càng thêm mãnh liệt, cô ngừng đầu nhìn Đan Nhĩ Tín: "Anh nói xem, em muốn mua đồ ở trạm kia, có được không?"

Đan Nhĩ Tín sừng sột một chút mới nói: "Ồ cũng được, hiện tại em có thể đến đó mua, chỉ là chỗ này chim cũng còn không thấy, em nghĩ có thể mua

được cái gì nào?"

"Mua lương tâm!" Hách Tịnh đứng lên đi về phía doanh trại, cũng không quay đầu lại.

Mấy ngày kế tiếp theo Tôn Vân giống như không có chuyện gì xảy ra liền hướng doanh trại đại đội A bên này chạy đến, đáng tiếc Hách Tịnh trốn tránh không muốn gặp, thỉnh thoảng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, nhiều lần làm cho hỏa khí Đan Nhĩ Tín bốc khói, bởi vì mọi người ở đây rất nhiều chuyện ám chỉ Tôn Vân đang theo đuổi Hách Tịnh.

Đan Nhĩ Tín nổi đóa, sẵn là đối tượng đang có xi căng đan, không, ở chỗ này đã có một đối tượng thật sự bày ra rồi, các người mắt mù hết rồi hay sao? Hách Tịnh vừa nhìn thấy dáng vẻ của Tôn Vân liền muốn cắn hắn ta một cái, chỗ nào nhìn cũng giống như có gian | tình ? Không đúng, cái từ "Cẩn" này bản thân đã tràn đầy gian | tình, phải nói là đập mồm đúng !

Một mặt giống như đưa đám, một mặt âm thầm theo dõi cầu may, vì vậy một ngày kia hai người cùng nhau đi đến phòng làm việc của Chu Hải Phong.

Sếp Chu đóng vai là thần mặt đen, lần này quắc mắt nhìn trừng trừng Hách Tịnh có chút không giải thích được, Đan Nhĩ Tín dường như chột dạ cúi đầu, chẳng lẽ người này lại gây ra chuyện thị phi gì rồi hả ? Hách Tịnh lặng lẽ nghĩ.

"Tôi hỏi, các người xong chưa! Tình cảm còn phải tìm hiểu mất bao lâu?" Sếp Chu đi về phía Hách Tịnh công kích, rõ ràng làm cô không giải thích được, sừng sốt một lát sau mới ý thức tới lời nói kia.

Hách Tịnh mặt nhìn xuống: "Chuyện kia là bọn họ làm mà đâu phải cô."

"Bây giờ cô tính làm sao? Cái phản đồ kia đã trở thành quân nhân tàn phế còn phải chuyển nghề, bao giờ các người mới đưa thiệp hồng? Chơi với cái phản tử ở trong hạm đội này sẽ rất nguy hiểm, thỉnh thoảng làm cô thành pháo hoa, một cái nổ tung?" Chu Hải Phong đem tay đánh một phát trên bàn, khí thế hung hăng.

Hách Tịnh biết việc Lý Mân sẽ xử lý, tự nhiên hiểu rõ những chuyện này, biết hiện tại anh ta đang bị chăm sóc đặc biệt, nhưng vẫn cứng cổ nói: "Tóm lại phía trên lợi dụng nhược điểm về mặt tình cảm của binh lính, không tiếc tổn thương binh sĩ của mình chỉ muốn đạt mục đích mà không thông báo trước. Hơn nữa anh vốn không muốn đi nổ Thuyền Hạm, là có người cố ý hướng dẫn anh!"

Chu Hải Phong mắt hồ trừng, khí thế hoàn toàn hiện ra, tiến lên một bước nhìn gần Hách Tịnh, trừng mắt làm lông Hách Tịnh dựng đứng lên, giống như động tác kẻ tiếp chính là anh ta sẽ đánh cô, may là khí thế hùng dũng cũng không có phát ra.

"Tín niệm? Tôn nghiêm? Những kiến thức này bọn họ là phản tử chính TMD phải hiểu rõ thì sẽ không bị người khác gài bẫy, cho nổ ngay cả sợi tóc cũng không còn nói chỉ bọn họ đi đâu tìm tôn nghiêm? ! Có ý hướng dẫn? Ai hướng dẫn anh đi nổ đồn công an hả? Anh cầm súng chia vào người của mình, hoặc là tên tiểu tử này, hay là chúng ta có thể đem anh cho nổ tung!" Chu Hải Phong rõ ràng xong, nhìn lại biểu hiện tư thái của Đan Nhĩ Tín không để lại dấu vết nhưng mà đối với Hách Tịnh thì bảo vệ che chở, càng thêm giận đối với anh nên không khách khí, đầu tiên là một cước trên mông anh đập một cái, đập xong Chu Hải Phong lại bắt đầu mắng: "Tôi không đánh được bạn gái cậu phải đánh cậu thôi? Tiểu tử thú! Vốn cho các anh chị nhiều ngày như vậy, tình huống cũng tạo cho như thế nào sao không nói cho rõ ràng, ai ngờ còn thêm dầu vào lửa! Cô ta không biết nói lý lẽ? Máy ngày nay cậu làm sao rồi hả ? Tiểu tử ngốc !"

Hách Tịnh nhìn trên quần huấn luyện màu xanh của Đan Nhĩ Tín có dấu bị đá một cái, có chút đau lòng, bản thân cô liền bao che, trước sau như một không sợ thế lực, nhiều ngày buồn bực nay bị Chu Hải Phong rõ ràng làm cho nỗi buồn tan thành mây khói, biến thành lửa giận cô cũng rõ: "Tự nhiên sếp lại đánh người ta? Vừa đánh vừa mắng, không trách được mọi người đều nói làm lính giống như giặc cỏ, không nghiêm sẽ loạn, những cấp trên như người mới có nhiều binh lính cần quấy như vậy!" Mắt nhìn nghiêng, rõ ràng khi dễ anh ta, anh ta nói giới tri thức làm trò, cô còn dạy bảo, cũng không tin anh có can đảm đánh cô, cùng lắm thì trở về cục công an Cục tiếp tục làm phiên dịch!

Chu Hải Phong bị tức đến thở hổn hển, liền nói một tiếng "Nam nữ gây nhau" anh ta dùng tay chỉ Đan Nhĩ Tín can đảm: "Người yêu của anh, tự mình giải quyết, hiện tại giải thích rõ với cô ấy!" Nói xong chống nạnh hướng về phía cửa sổ nhìn.

Nhìn Đan Nhĩ Tín bị đánh vẫn không có ủy khuất gì, Hách Tịnh ý thức được Chu Hải Phong vẫn gọi cô là người yêu của Đan Nhĩ Tín, mọi việc rắc rối rồi đây, cô cố nén bạo lực hỏi Đan Nhĩ Tín: "Anh đã nói cái gì?"

Đan Nhĩ Tín hít sâu một hơi mới nói: "Thật ra thì, chuyện Lý Mân em mà quan tâm sẽ bị rắc rối, chuyện không như em tưởng đâu rất phức tạp, đối với anh ta mà nói có lẽ đây là kết cục tốt nhất."

Thấy Hách Tịnh tròn mắt anh vội vàng giải thích: "Quân nhân phải tuyệt đối phải trung thành cùng phục tùng mệnh lệnh, nếu đã là cơ quan quốc gia, lúc thi hành nhiệm vụ đừng nói có cấp trên chỉ huy, nếu như có nghiêm hình bức cung cộng thêm thuốc khống chế, chúng ta cũng không thể làm ra chuyện phản bội quốc gia phản bội tổ chức, em bình thường cũng rất hiểu, làm sao lại không biết chuyện mà đi đến đây?"

Đan Nhĩ Tín thở dài, nhìn trong mắt của Hách Tịnh mang theo tia bất đắc dĩ: "Em chưa qua huấn luyện quân sự, nên không thể hiểu cũng là chuyện bình thường. Nhưng bọn anh bao gồm cả Lý Mân ở chỗ đội viên hạm đội, đều trải qua khảo nghiệm cùng huấn luyện đặc biệt, nếu bị bắt sẽ làm như thế nào khi bị phát hiện nói dối, mặc dù trong lòng có áp lực, đau đớn cũng phải nhẫn nại chịu đựng, điều đơn giản nhất nhưng trong lòng anh ta không chịu đựng được, sớm mất đi tư cách phục vụ ở hạm đội. Sự kiện lần này, vốn dĩ cấp trên muốn cho anh ta một cơ hội thể hiện mình nhưng không ngờ trở nên như vậy."

Cuối cùng Đan Nhĩ Tín lại bổ sung một câu: "Mặc dù diễn tập quân sự là giả chiến tranh, nhưng chúng ta tập huấn tất cả đều là vì thắng lợi trong tương lai, vì vấn đề này hy sinh lớn hơn cũng là có thể. Mỗi lần diễn tập đều có thương vong, cũng có những chiến sĩ hi sinh so với Lý Mân, chuyện này thật

không là cái gì."

Hách Tịnh vốn tinh táo tự kiềm chế mình, chỉ là tình huống của Lý Mân quá đặc biệt, cô cảm thông cho vấn đề của anh ta vì người thân mà không sợ chết uy hiếp cấp trên, bị nổi tuyệt vọng thống khổ của anh ta lây sang, không tự chủ được liền đem tình cảm của mình để vào. Thật ra thì chuyện đã qua, trong tiềm thức của cô sớm hiểu rõ mọi chuyện, chỉ là tình cảm vẫn còn đọng lại, cô cũng không có tìm Tôn Văn tranh luận, chỉ do tình thần bị tổn thương mà thôi, hiện tại bị Đan Nhĩ Tín vạch trần cô giống như bong bóng xì hơi, lập tức yên lặng.

"Đúng là phụ nữ, suy nghĩ nông cạn, bây giờ nhìn giống như xe bị tuột xích!" Chu Hải Phong lạnh lùng khinh thường nói, Hách Tịnh không thể phản bác, lẳng lặng chào một cái muốn đi về.

Chu Hải Phong dường như còn có lời muốn nói, Hách Tịnh cũng không chú ý đến tôn ti trật tự, nghiêng đầu nhanh chóng rời đi, làm mặt Chu Hải Phong biến sắc sau đó bèn giải thích một câu: "Em đi giải quyết chuyện phụ nữ đây!"

Có lẽ do gần đây không thích ứng kịp với khí hậu nơi này, cũng có thể do tâm lý không ổn định nên ảnh hưởng đến chu kỳ sinh lý, từ 15 tuổi đến nay Hách Tịnh chưa bao giờ rối loạn kinh nguyệt, ừ, giờ rối loạn rồi.

Cảm thấy phía dưới một luồng nhiệt chảy ra ngoài, trong lòng Hách Tịnh liền lo lắng, chỗ này cách ký túc xá nữ còn một đoạn, Hách Tịnh vội vàng cáo từ sau tăng nhanh bước chân, phía sau còn có âm hồn bất tán cố tình đi theo.

Đan Nhĩ Tín mấy bước vượt qua cô, trong mắt tràn đầy lo lắng: "Em bị làm sao vậy?"

Hách Tịnh giận đến đỏ mặt, lớn giọng: "Anh còn ngăn cản nữa thì sẽ có chuyện!" Gấp gấp không chút nghỉ ngơi quay lưng đi, ra lệnh cho Đan Nhĩ Tín: "Xem phía sau quần của em có dơ không?" Lúc trở về ngang doanh trại khó tránh sẽ gặp phải không ít người, trong quân đội thứ không thiếu nhất chính là nam nhân, nếu bị nhìn thấy cô rất mất mặt.

Đan Nhĩ Tín cũng không có ngu, những lời này kết hợp với câu nói kia với Chu Hải Phong, lập tức hiểu rõ, mặt cuối xuống còn hồng hơn mặt Hách Tịnh, gương mặt nhìn sang, giọng rất nhỏ nói: "Không có."

Hách Tịnh quay đầu lại nhìn tâm trạng của anh, bực bội tự nhiên biến mất, trong lòng liếc mắt khinh thường nói: "Lúc này còn biết xấu hổ, lúc trước giờ trò lưu manh sao không xấu hổ?" Phải nói nam nhân là loại sinh vật kỳ lạ, hai người làm chuyện thân mật nhất cũng đã làm, mỗi lần anh tức giận cũng chỉ nói "Lên giường" không nói thì là "Àn ái", mười phần là lưu manh, vậy mà tình huống sinh lý bình thường ngược lại xấu hổ?

Vậy đây chính là làm ra vẻ đạo mạo nhưng là mặt người dạ thú, Hách Tịnh rất hiểu, tránh cho Đan Nhĩ Tín hóa đá, vội vàng trở về ký túc xá, mà nam nhân ở phía sau không kịp phản ứng rồng lên một câu: "Hôm nay cho em nghỉ phép, không cần quay lại làm việc!"

Lãnh đạo cũng đã lên tiếng, Hách Tịnh mừng rỡ hưởng thụ "Quy tắc ngầm" này, đang đắp chăn nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, cho đến lúc chợt vọng Trương Anh Từ ôm hai bình giữ nhiệt vội vã vào cửa.

Một bình giữ nhiệt là họ tự có, dùng cho những ai không có đồ đựng cơm đem về phòng, một cái khác còn lại thì mới tinh, Hách Tịnh để sách xuống nhúm mày hỏi thăm Trương Anh Từ.

Không nghĩ tới biểu tình Trương Anh Từ so với cô còn khác lạ hơn, mắt tỏa sáng lấp lánh, cả khuôn mặt tràn đầy nghi ngờ không thể tin, xem ra vẻ mặt rất kỳ lạ, chị ta để hộp cơm xuống cũng không có giải thích, từ trên giường núp Hách Tịnh lên liền hỏi: "Em với tiểu tử Đan Nhĩ Tín đang yêu nhau hả?"

Hách Tịnh hết ý kiến, cả đại đội A đều biết vậy mà Trương Anh Từ với cô có quan hệ thân thiết, nhưng chị lại là người sau cùng biết tin, đây là như thế nào nha, muốn điên lên được! Bởi vì dạo gần đây Đan Nhĩ Tín giống như động kinh, đang tìm cơ hội thông báo cho mọi người biết anh và cô quen nhau.

Biết được đáp án, Trương Anh Từ vừa mừng vừa giận, có chút buồn bã, thở dài một hơi nói: "Tâm tình của chị thật là phức tạp, chị là người nhìn Đan Nhĩ Tín lớn lên, bây giờ có em dâu tốt xem như cũng yên tâm, mặt khác em là em gái tốt của chị, bộ dạng xinh đẹp, lại bị nó cướp đi chị không cam tâm, em nói xem tại sao chị sinh ra không phải là con trai vậy? Hay em là nam nhân cũng được, chị sẽ gả cho em!"

Chị này thật là rắc rối! Hách Tịnh cả ngày chưa ăn cơm, đã rất đói bụng, đưa tay lấy hộp giữ ấm mở ra, hộp cũ đựng cơm, Hách Tịnh suy nghĩ một chút lại mở hộp mới ra, nắp vừa mở, một mùi hương cay nồng nóng hổi xông vào mũi, là canh gừng, Hách Tịnh ngây ngẩn cả người, đây không phải là phong cách của Trương Anh Từ.

Quả nhiên, một giây sau Trương Anh Từ có chút không vui liền nói: "Biết tiểu tử kia mười năm rồi, cũng không được nó chăm sóc như vậy. Ta là chị mà khi cần hán còn ra giá trao đổi, ai ngờ đến nó thế nhưng ba chân bốn cẳng chạy vào nhà ăn nhờ đầu bếp nấu canh gừng, ừ, thật là cưới em dâu liền quên chị!" Trương Anh Từ vẫn gắt gù đặc ý, trong nháy mắt đem mọi việc của Hách Tịnh thu vào.

Hách Tịnh đem canh gừng rót một chén ra ngoài, một chút một chút mím môi, ngẩng đầu nhìn Trương Anh Từ một cái: "Lần sau nếu chị có việc, em sẽ thông báo cho đội trưởng Chu."

Trương Anh Từ giống như dây cót đến cuối trong nháy mắt ngừng lại tất cả lời nói, đầu tiên là há hốc mồm cứng lưỡi, mặt đỏ tai hồng, đợi đến khi cực kỳ tức giận, Hách Tịnh đã uống xong một chén canh gừng xuống bụng, bắt đầu từ từ ăn cơm.

Nửa ngày sau Trương Anh Từ có chút chột dạ thanh âm tức giận mới truyền tới: "Em đừng nói lung tung, chị với anh ta không có gì, Chu Hải Phong người nọ không tốt, lừa gạt chị đi tìm anh ta, chọc chị nổi giận, sau đó anh ta còn nói, ai ya, gần đây chúng ta gặp mặt tương đối nhiều, không được nha . . . . ."

Hách Tịnh ăn thức ăn say sưa ngon lành, vừa nghe Trương Anh Từ giải thích, thăm nghĩ: Chị Trương à, em có nói hai người có cái gì sao?

Một câu nói rất hay như mùa đông ấm áp, nhưng lời nói có chút lạnh, mà hành động đem so với ngôn ngữ càng thể hiện rõ vấn đề, hợp với uống một tuần lễ canh gừng, vào lúc tối khi hoàng hôn xuống, Hách Tịnh lại đến phía đông rừng dừa, cô tự nói với chính mình, cô phải đi ngăn cản Đan Nhĩ Tín lại đừng lãng phí gừng với đường.

Ánh trăng sáng tỏ trên bờ cát, màu lam đậm của nước hòa vào cát trắng cộng thêm trên bờ có đôi nam nữ xinh đẹp làm cảnh tối nay như tranh vẽ.

"Đừng nấu canh gừng nữa." Hách Tịnh lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng trước mặt, xem như đã nói ra mục đích của chuyến đi này.

Biểu tình Đan Nhĩ Tín trong nháy mắt nhìn rất khó coi, anh do dự một chút mới mở miệng: "Ừ, việc đó, em có phải không khỏe không?" sợ cô hiểu lầm, vội vàng bổ sung: "Là anh nói vấn đề kia, vấn đề của con gái đó."

Hách Tịnh không trả lời, xem như là chấp nhận.

Đan Nhĩ Tín liền có chút gấp gáp: "Xem ra lần trước Hoàng Đình không có nói láo, bệnh viện đông y ở thành phố G rất nổi tiếng, hai ngày nữa nghỉ phép anh dẫn em đến đó khám bệnh."

Hách Tịnh có chút bất đắc dĩ nhìn hân: "Khi nào anh trở nên nói nhiều như vậy rồi hả? Vấn đề này của con gái rất bình thường mà."

Mặt Đan Nhĩ Tín vốn ngượng ngập cùng tức giận: "Không bình thường, một chút cũng không bình thường! Năm đó mẹ của anh . . . . ." Anh rùng mình một cái im miệng, nhớ tới mẹ mình mất sớm, đây không phải chuyện tốt để nhắc lại, tâm tình của anh lập tức trầm thấp xuống.

Hách Tịnh cho là anh nhớ tới mẹ nên thương tâm, vội vàng đáp ứng theo lời của anh: "Được rồi, em đi là được, anh không sợ phiền thì dẫn em đến đó."

Thấy cô chấp nhận, Đan Nhĩ Tín mới thả lỏng ngồi ở trên bờ cát, tiện tay cởi áo khoác để trên đất kêu Hách Tịnh ngồi lên: "Trên đất rất lạnh, em ngồi trên này đi."

Hách Tịnh thuận theo ngồi ở bên cạnh anh, thấy Đan Nhĩ Tín trầm mặc không nói, suy nghĩ một chút liền chủ động hỏi: "Mẹ anh là người như thế nào?"

"Mạnh mẽ, sĩ diện, thà chết cũng không khuất phục, tánh khí nóng nảy, thậm chí đến tuổi già còn có chứng cuồng loạn, hàng năm đều được thầy thuốc đến nhà khám bệnh, trong người lại có bệnh hậu sản." Đan Nhĩ Tín dường như không chút nghĩ ngợi liền nói ra.

Nghĩ đến Quý Lan "bị bệnh cuồng loạn" ít nhiều gì cũng có liên quan đến Lương Thanh, Hách Tịnh im lặng không nói, cô nghĩ không biết bọn họ có được người nhà chúc phúc hay không? Lương Thanh là một mặt, còn có Quý gia thì sao?

"Ông bà ngoại anh sẽ rất đau lòng." Hách Tịnh lại hỏi.

Đan Nhĩ Tín gật đầu một cái: "Còn có các cậu của anh, cậu hai của anh lúc trẻ tham gia quân đội bị thương nên không có vợ, con cậu cả thì một trai một gái, nhưng anh họ của anh lúc mười mấy tuổi đã qua đời, lúc đó anh ta được mười lăm tuổi, mới vừa thi đậu cấp hai, cùng bạn học đi ra ngoài ăn mừng có xảy ra xung đột với đám người lưu manh, bị người ta đánh thương nặng mà chết. Khi đó cả nhà đều ở đây bởi vì mẹ anh phát bệnh, nên lúc mọi người chạy đến bệnh viện cũng không kịp nhìn anh họ lần cuối. Cậu vì đau lòng nên xảy ra tai nạn xe suýt bỏ mạng, vì vậy mọi người rất ghét mẹ anh, nói bà là khắc tinh nên làm cả nhà bị tai họa liên tục. Nhưng sau này cậu cũng rất thương anh, xem anh như là con của ông, còn có chị họ, cũng đúng lúc này đây anh sống rất tốt vì vậy mọi người càng thêm ghép mẹ con anh."

Đan Nhĩ Tín giống như rất bình tĩnh nói những lời này, Hách Tịnh hồi tưởng lại tai tiếng trước kia của Đan Nhĩ Tín nói anh sống rất bừa bãi là "Có người có ý vu khống sao", có thể là do người mẹ này làm.

"Anh không có trách bà ấy, anh họ là người rất thông minh, từ nhỏ nổi tiếng khắp nơi, văn võ song toàn, anh Nhĩ Nhã còn không bằng, làm trưởng nam nhà họ Quý anh ta được nhiều người kỳ vọng, mà anh, kém anh ta quá nhiều. Cho nên khi mẹ nói muốn anh sửa thành họ Quý, bọn họ không cho, mọi người tranh cãi âm ỉ một trận với mẹ anh, nói chúng ta lòng dạ đen tối. Thật ra thì không phải vậy, lúc đó, trong lòng anh rất buồn nghĩ sao năm đó người chết không phải là anh, mà là anh họ." Giọng Đan Nhĩ Tín giống như đang kể chuyện xưa, Hách Tịnh nghe ra trong giọng nói của anh rất bi ai, nóng giận vì bệnh của mẹ, cha thì lạnh lùng xa cách, còn người thân trách móc không thương, không có niềm vui, có thể tuổi thơ Đan Nhĩ Tín thương tâm cỡ nào, mà anh rất muốn được thương yêu.

Anh so với cô kém mấy lần hơn, bởi vì trong quá trình anh trưởng thành không có người nào quan tâm yêu mến giống như Hách Kính đối với cô, như vậy có phải hay không anh sẽ yêu thương cô, đồng thời cũng không làm tổn thương đến cô? Trong phúc chốc, Hách Tịnh trở nên yếu lòng, cô quyết định không so đo, không nói những lời khó nghe với anh nữa.

Nắm bờ vai của anh, đem đầu anh từ từ kéo vào trong ngực nhẹ nhàng xoa, Hách Tịnh nhẹ giọng hỏi: "Nick name của anh là 'quý thị nhất nặc' là anh và bọn họ có cam kết gì hả?"

Rõ ràng cảm thấy bắp thịt trên người Đan Nhĩ Tín cứng lại, một lúc sau anh mới từ từ nói: "Trước khi mẹ qua đời có nói muốn sửa lại họ cho anh, khi đó mọi người không có phản đối nữa, nhưng anh không muốn. Sau này anh vào quân đội, ông ngoại cam kết với anh, khi nào muốn trở về nhà họ Quý thì hoàn toàn không trở ngại."

Thì ra là như vậy, Hách Tịnh không hỏi anh tại sao lúc đó không bằng lòng, nhưng không nhịn được lại hỏi: "Vậy trong tương lai anh chuẩn bị sửa họ

sao?"

"Anh không biết, tùy tình huống thôi." Đan Nhĩ Tín chợt lật người, cái đầu ở trong ngực của cô lại chôn sâu một chút, lẩm bẩm nói: "Bất kể đối họ hay không, anh đã tính toán con cháu sau này phải có trách nhiệm hiếu kính bọn họ, chỉ là, nếu như chúng ta sinh được nhiều con, sẽ có một người mang họ Quý."

Hách Tịnh dùng sức vỗ đầu anh một cái: "Ai sinh con cho anh!" Còn có chính sách của nhà nước nữa!

Lúc kết thúc diễn tập cùng tổng kết xong, đoàn đại biểu phỏng vấn trao đổi quân sự của Mỹ cũng đem chương trình làm trong ngày, Tôn Văn danh nghĩa trao đổi thiết tha thăm hỏi Hách Tịnh, nhưng bị cô ôn hoà từ chối nên đành quay về. Hách Tịnh nói lý do là: tôi biết đao phủ giết người là phụng mệnh làm việc, giết người cũng là trừng phạt đúng tội, nhưng tôi vẫn có thể lựa chọn không thích đao phủ đó, chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Đối với chuyện này, khi việc thành công trong lòng Đan Nhĩ Tín rất vui, ngoài mặt không có biểu hiện gì, vở vai Tôn Văn một cái bộ dạng giống như "Anh em ta cùng một nhà", còn lôi kéo anh ta và đám người Trình Vĩ cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm, nói gần nói xa không quên biểu đạt bản thân mình đối với bóc lột của "bạn gái" có một chút bất đắc dĩ, cũng cường điệu là nam tử hán đại trượng phu không thể so đo với con gái, cho dù cô có thái độ không tốt, Tôn Văn ngàn vạn đừng để trong lòng.

Trình Vĩ uống nhiều quá lớn miệng nói: "Tôi cảm thấy Hách phiên dịch rất tốt, một cô gái thông minh như vậy còn xinh đẹp nữa, tâm lại lương thiện, cô ấy mấy ngày trước còn nhờ tôi tìm người đưa tiền cho Lý Mân, mượn có là tiền từ, lần thứ nhất chính là hai mươi vạn, công tác mấy năm của Hách phiên dịch đưa ra số tiền này khẳng định không dễ dàng."

Nghe lời của anh ta, Tôn Văn tròn to hai mắt mặt không thể tin, trán Đan Nhĩ Tín khẽ co rúm, anh xem như đã hiểu, cái gì gọi là của người phúc ta.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Triển khai kế hoạch đón tiếp phái đoàn quân sự của Mỹ từ khu vực Thái Bình Dương do Trung tướng chỉ huy viếng thăm là vị phó tư lệnh quân khu G kiêm nhân viên phụ trách hạm đội N, những việc còn lại giao cho Tham Mưu Trưởng Lưu Sa đảm trách.

Mà Tôn Văn là cấp dưới thân cận với Lưu Sa, bản thân là một Thượng úy nho nhỏ, nguyên nhân toàn bộ hành trình cùng theo dĩ nhiên là do anh ta làm phiên dịch, lại còn là phiên dịch của Lưu Sa.

Những buổi giao lưu như vậy vào giai đoạn trước ở đại đội A không nhiều lắm, Chu Hải Phong, Lý Bạch, Đan Nhĩ Tín mong chờ những buổi đại tiệc như thế cũng không có, nên bây giờ tạm thời ở phòng chỉ huy làm nghiên cứu cùng trao đổi chiến lược với nhau, thực ra lười biếng ở trong phòng ngồi chơi xơi nước. Chỉ có những cô gái như Hách Tịnh cùng Trương Anh Từ không là quân binh nên rất nhàn hạ làm quần chúng cầm cờ tung bay chào đón phái đoàn tham quan, người rất đông nên ngay cả bóng dáng Trung tướng Da Hainaut ra sao cũng không nhìn thấy được.

Lần này Trương Anh Từ rất tức giận, cảm giác mình hơn ba mươi tuổi còn giống như học sinh trung học cầm cờ vẫy vẫy chào đón phái đoàn thật sự có chút xấu hổ, ngược lại Hách Tịnh cảm thấy may mắn vì mình không cùng xuất hiện bên cạnh lão hồ ly Lưu Sa kia, cô thà rằng bị vui ở nơi này làm cộc gỗ chứ không muốn bị đem so sánh với Tôn Văn.

Theo Tôn Văn nói đây là lần đầu tiên anh ta được tiếp lãnh đạo người nước ngoài, vì vậy phần khởi lạ thường, mấy ngày trước còn cố gắng lôi kéo Hách Tịnh xin chỉ dạy kinh nghiệm, đáng tiếc bị cô từ chối. Nhìn điệu bộ hần ta hưng phấn, nói không chừng ngày hôm qua cũng không ngủ được —— đây chính là chưa có kinh nghiệm, bản thân Hách Tịnh là người trải qua nhiều lần phiên dịch, còn Tôn Văn vừa tốt nghiệp ở trường quân sự, sau đó trực tiếp đi làm ở bộ đội, ít có kinh nghiệm làm việc trong môi trường chuyên nghiệp, nên trong lòng rất lo lắng khẩn trương!

Nhưng chuyện này không như mong muốn, mọi việc không theo ý mình, Hách Tịnh không thể tiếp tục thanh nhàn nhìn xem cuộc vui.

Trong chuyến tham quan lần này điều Trung tướng Da Hainaut quan tâm nhất là chuyện đi thăm hai chiến hạm do nước ta thiết kế theo kiểu mới, ngay cả những vị trí quan trọng như phòng tác chiến chỉ huy, buồng lái cùng vũ khí của chiến hạm đều dẫn ông ta đến xem qua một chút, cho thấy tính "mở cửa" và "hội nhập" của quân đội Trung Quốc .

Theo thông lệ, trong quá trình đi tham quan sẽ có một nữ đi cùng đoàn để giới thiệu hướng dẫn, còn phải là người trẻ tuổi xinh đẹp, chuyện này đã quy định rất lâu rồi vốn kế hoạch đã sắp xếp xong nhưng do người giới thiệu bệnh đột xuất không tham gia được.

Tính điều tới người hướng dẫn từ tổng bộ quân khu đến, đây cũng không phải là công việc khó khăn gì, ngay ở hạm đội N cũng không thiếu nữ sĩ quan có những tiêu chuẩn trên, nhưng không biết ngọn gió nào khiến tham mưu trưởng Lưu Sa nghĩ tới Hách Tịnh, xem ra rất bức mình nhưng vẫn bị ông ta nhận xét là một "tiểu thư khuê tú", mặc dù sau đó Lưu Sa và Hách Tịnh cũng không may mắn quyết định việc này, ngay lúc bắt đầu Hách Tịnh cảm thấy ông ta bệnh thần kinh chiếm đa số.

Nhận lấy nhiệm vụ sau, Hách Tịnh phát huy khả năng làm việc của mình, chạy qua chạy lại trên chiến hạm tập làm quen với các thiết bị, xem qua tư liệu

một cách tỉ mỉ chi tiết nắm rõ nội dung, sau khi chuẩn bị xong Lưu Sa thuận tiện kiểm tra, kết quả tương đối hài lòng. Hách Tịnh cảm thấy mình số khổ, thể nào lại bị người ta lôi kéo đến đây làm công không nha! Chẳng lẽ cô cô có phong cách tốt đến nỗi dễ bị xã hội phong kiến bắt phục vụ cộng đồng?

Trung tướng Da Hainaut mặc quân phục màu đậm, xem ra hơn sáu mươi tuổi, tóc ông đã điểm bạc, vóc người cao lớn dũng mãnh, không bị thay đổi theo tuổi tác —— ừ, tìm quân nhân làm chồng, cũng được đấy—— Hách Tịnh khẽ nheo mắt lại, ở trong đầu đang YY, không hề để ý có một nữ phiên dịch người phương Đông, dáng vẻ yêu kiều đi bên cạnh Da Hainaut mắt đang trợn to nhìn cô.

Có lẽ lần trước gặp mặt lúc đó Hách Tịnh còn nhỏ, sau khi trưởng thành thân hình thay đổi nhiều, Lương Vũ Băng phải mất nhiều thời gian mới nhận ra Hách Tịnh, cô mỉm cười gật đầu ý bảo, lâu ngày gặp lại, trong nháy mắt Hách Tịnh cảm giác lần này mình không có uổng phí làm công việc này! Cô khẽ cong khóe miệng cười.

Quá trình đi tham quan rất thuận lợi. Những năm gần đây hạm đội N đang chuẩn bị mở rộng triển khai rất nhiều kế hoạch, đây cũng là tài sản tinh hoa của quốc gia, Trung tướng Da Hainaut cũng nhận thức được, vận dụng từ ngữ ngoại giao của mình khích lệ tán dương chúng ta biết "Mở cửa và hội nhập" cùng "Hiện Đại Hóa", mục đích là khen chúng ta biết học hỏi, phản ứng của chúng tôi cũng theo thói quen "Khiêm tốn cẩn thận, rất khiêm tốn", đồng thời dùng những từ ngữ hoa mỹ đáp trả, các vị tốt, chúng tôi cũng tốt đôi bên chúng ta cùng nhau phát triển, còn những mâu thuẫn cùng xung đột khác, tất cả không quan trọng, cũng sẽ không xem trọng.

Vậy mà mọi việc đều có ngoại lệ, trải qua tập luyện cùng chuẩn bị nghiêm ngặt, không có vấn đề phát sinh, nhưng vẫn không tránh khỏi có những việc nhỏ nhặt xen vào.

Khi hai bên gặp gỡ xong, không khí trở nên nhẹ nhàng sau đó là thời gian tự do thăm hỏi, có một vị Thượng tá tiếng rất to, giọng nói áp đảo mọi người, mà ngôn ngữ ông ta nói không phải tiếng Anh, càng làm cho người ở đây trong nháy mắt trở nên yên lặng.

Ông ta hướng Lưu Sa hỏi, Lưu Sa ở bên cạnh Tôn Văn không hiểu gì hết, còn Lương Vũ Băng hình như đi theo làm phiên dịch cho trung tướng Da Hainaut, nhưng dù sao cũng là người bên mình hỏi đối phương, lẽ ra cô giúp phiên dịch cũng là hợp tình hợp lý, nhưng khi Hách Tịnh nhìn biểu tình có chút sững sờ của chị ấy, cũng biết không trông cậy được rồi.

Trong lòng thờ dài, cuộc nói chuyện có xu hướng yên lặng lúc đó Hách Tịnh nhẹ nhàng tiến tới bên cạnh Lưu Sa.

Trước tiên Hách Tịnh miệng lạnh lợi giảng giải ý nghĩ rõ ràng, cộng thêm nụ cười thân thiện, cô ở chỗ này cũng bình thường thêm thái độ của cô hết sức bình tĩnh tự nhiên, vì vậy tất cả mọi người không có cảm thấy cô có cái gì không ổn.

Mà Hách Tịnh tự nhiên nhận lấy nhiệm vụ phiên dịch, giọng thanh thúy truyền đến: "Thánh Ala! cuối người xuống theo tục lệ của nước ông, để mọi người đều nhìn thấy. . . . ." Phiên dịch hết đoạn văn này, cô hướng Lưu Sa nói: "Người sĩ quan này là người A Rập cho nên trước khi nói chuyện phải đọc kinh kinh Coran."

Bởi vì nội dung trong lời nói của cô là lời phiên dịch lại, ở đây chỉ có phiên dịch tiếng Hoa nên người hạm đội N nghe được giải thích của cô.

Thật đúng là cứu nguy như cứu hỏa, Hách Tịnh thuận theo thay Tôn Văn làm phiên dịch, làm phiên dịch vốn chính là tác phong của cô. Tôn Văn bị cô thay thế vị trí cũng không tức giận, tự động lui vào trong góc, còn dùng ánh mắt như nhìn thần tượng của mình nhìn về phía Hách Tịnh, con mắt lóe sáng, nếu như không phải là trường hợp đặc biệt, chỉ sợ chạy lại ôm cô thể hiện sự phấn khích.

Đồng thời vị tướng người ARập mắt cũng tỏa sáng, ông ta vốn muốn dùng tiếng Anh để học thuộc lòng 《kinh Coran》để nói bằng tiếng Anh cho mọi người dễ hiểu, lúc này thấy Hách Tịnh không chỉ có phiên dịch cho mọi người ở đây nghe, mở miệng trả lời ông ta bằng ngôn ngữ ARập, tên nhãi ranh kia lập tức bùng nổ, hướng về phía Hách Tịnh bội phục, không chỉ nói bằng tiếng Anh, mà còn trực tiếp nói tiếng A Rập.

Lúc bấy giờ người bên phía đối phương cũng choáng váng, rõ ràng Lương Vũ Băng không biết tiếng A Rập, vì vậy Hách Tịnh kiêm luôn hai chức, một người phụ trách ba loại ngôn ngữ trao đổi với nhau.

Trung tướng Da Hainaut cũng biết chuyện, cảm giác mình là quân nhân nên đối với phiên dịch có chút mất mặt, mỉm cười giải thích: "Moustafa là người lính ở gần biên giới, quốc gia chúng ta đa sắc tộc, tiếp thu hết tất cả văn hóa đến từ các nơi trên thế giới." Vừa nói vừa nhìn chỗ xa xa 'Moustafa' đứng cạnh Lương Vũ Băng, mặc đồng phục hải quân da vàng mắt đen, không cao, một chút lúng túng cũng biến mất, có chút tự hào không lời nào có thể miêu tả được.

Hách Tịnh khẽ nhú mày, tinh thần nhạy bén nhìn phía Lưu Sa biểu đạt ý tứ của trung tướng da Hainaut, vì nguyên tắc của người phiên dịch không cho phép cô nói nhiều hơn, cô chỉ có tận lực sử dụng ánh mắt biểu đạt.

Sự thật chứng minh Hách Tịnh quá lo lắng, lão hồ ly Lưu Sa từ nãy đến giờ đứng yên một chỗ nhưng không phải ông ta không hiểu, ông từng chữ một trả lời: "Quý quốc từ lúc sơ khai dựng nước đã hội tụ nền văn hóa đa quốc gia từ chiến tranh nam bắc giải phóng nô lệ da đen, sau này càng cho thấy đây là một xã hội hiện đại văn minh, dân chủ, điều này nước tôi cũng không sánh bằng, mặc dù nước chúng tôi có 56 dân tộc anh em, nhưng đều không phải là người di dân từ nơi khác đến, mà là dân bản xứ, mấy ngàn năm nay tất cả dân tộc đều tồn tại, cùng nhau lãnh đạo, đến bây giờ cùng chung tay xây dựng đất nước, vậy mà trình độ phát triển còn không bằng quý quốc, nhưng mọi người đều biết, dân tộc Trung Hoa là một dân tộc xa xưa lâu đời, chúng tôi sẽ cố gắng học tập ưu điểm của các bạn."

Trong đoạn phát biểu này Lưu Sa nói từng chữ trong cương có nhu, khi đó người Châu Phi không thể trở thành Tổng Thống, từ ngày nước Mỹ dựng nước tới nay đều là người da trắng đảm nhiệm chức vụ tối cao, bọn họ dùng luật lệ để loại những người da màu, ý là: nếu các người có bản lĩnh hãy khiến người da đỏ ở Bắc Mỹ cảm quyền đi! Mà trong lịch sử của ta trải qua các giai đoạn đều là dân tộc thiểu số nắm quyền, mặc dù nói không lưu loát, nhưng Lưu Sa dùng quan điểm của mình miêu tả, Da Hainaut đoán chừng không nói nên lời.

Nhất là phiên dịch của bọn họ là Lương Vũ Băng, cô đại khái hiểu hàm ý câu nói của Luru Sa, nhưng không thể đem ý tứ biểu đạt chính xác cho Da Hainaut, vì hai người đều là quân nhân giống nhau, vì vậy dưới tình huống tin tức không rõ ràng, tất cả hai bên đều vui vẻ, bản thân đặc chí vừa lòng, nhiệm vụ đi tham quan thuận lợi hoàn thành.

Mọi việc được giải quyết ổn thỏa, Tôn Văn liền chạy tới trước mặt Hách Tịnh cúi người chào lại cảm ơn: "Chị thật giỏi nha, cảm ơn chị, em trai đây kính phục, kính phục, không gì báo đáp, chỉ có. . . . ."

Ai ngờ lời còn chưa nói xong, liền bị Hách Tịnh quắc mắt nhìn trừng trừng cất ngang: "Người bao nhiêu tuổi?"

"Em mười sáu tuổi."

"16?"

"20 cộng tám."

Thôi đi, so với lão lưu manh Đan Nhĩ Tín còn lớn hơn hai tuổi! Hách Tịnh giận quá: "Tôi mới 22 tuổi, người tên gì, nhưng mà ai là chị hả?"

Tôn Văn lại thờ dãi: "Chị hôm nay rất xuất sắc, chị đã cứu em trai này một mạng, em đây bái chị làm thầy là thỏa đáng, để cho tôi bái sư đi! Thuận tiện thỉnh giáo kinh nghiệm."

Tôn Văn toàn thân mặc thường phục hải quân màu trắng, xem ra anh ta rất khôi ngô tuấn tú, hơi có chút vượt trội, vừa mở miệng một tiếng em trai, dường như khiến Hách Tịnh cho là mình xuyên không về cổ đại, đáng tiếc cô không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ không biết xấu hổ, mặc dù vẫn là mặt lạnh như băng, giọng nói trở nên bất đắc dĩ: "Thỉnh giáo không dám nhận, chuyện so tài sau này hãy nói, tôi hôm nay còn có việc, còn nữa anh cũng phải nhanh đi về thông báo một chút chứ?" Sợ nhất là nói yêu cô, cô e rằng Luru Sa sẽ mắng hấn ta, rõ ràng năng lực nghề nghiệp không đủ! Người A Rập lại lên tiếng, nói đặc biệt rất thích một đoạn « kinh Coran » này, đây cùng chỉ là phương pháp truyền đạo thông thường. Xem như anh ta không thể phiên dịch theo nguyên thoại tiếng A rập kia đi, cũng có thể giống như cô đem đoạn « kinh Coran » nói một ít nguyên văn tiếng của họ, có thể lừa gạt đôi câu cũng được, không thể đứng yên mà nhìn được.

Tôn văn cũng suy tính đến vấn đề này, về mặt đau khổ liên tục cảm ơn sau vội vã đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Bởi vì Lương Vũ Băng là phiên dịch của Trung tướng Da Hainaut, cho nên chỉ khi tiệc chiêu đãi kết thúc, lúc trung tướng nghỉ ngơi cô mới rảnh chạy đến gặp mặt Hách Tịnh.

Nhiều năm không gặp, Lương Vũ Băng không giống như trước kia cổ tồ ra già dặn mà hiện tại trước mặt là một cô gái trẻ trung vui vẻ, nói chuyện lại thẳng thắn, trên người cô toát lên vẻ tự tin cứng chắc chắn, còn tràn trề khí thế, nhìn thấy Hách Tịnh cô rất vui mừng, về mặt kiểm chế, cười nhẹ, mang chút cảm khái mà nói: "Thật không nghĩ tới em sẽ đi lính."

Đã lâu không có gặp người thân, Hách Tịnh cười híp mắt nhìn người chị họ duy nhất của mình, nếu không phải hai người đều đang mặc quân phục, cô thậm chí còn muốn chạy đến ôm chầm Lương Vũ Băng, miệng cũng nói: "Em cũng vậy, không nghĩ chị cũng gia nhập quân đội." Trong trí nhớ, chị họ cô cũng có người theo đuổi, chị cô lại là cô gái mạnh mẽ, cũng không phải cô gái có nhiệt huyết dâng trào gì, chị ấy còn khuyên cô nên ra nước ngoài du học nữa.

Lương Vũ Băng nhún mày: "Chị đây chính là tốt nghiệp loại ưu ở trường quân đội đó."

Hách Tịnh cảm thấy Lương Vũ Băng so với hình tượng trong trí nhớ còn tự tin hơn. Sau đó cô thăm hỏi tình hình của mọi người, biết được tất cả mọi người đều mạnh khỏe thì thật vui, cô còn hỏi thăm anh họ Lương Vũ Hoán.

"Nếu như mà biết em vẫn còn nhớ anh ấy chắc anh ấy sẽ vui lắm đó. Sau khi anh ấy tốt nghiệp ngành luật, thì xin vào làm cho bộ ngoại giao Hoa Kỳ, rất có thể sẽ làm việc tại đại sứ quán Trung Quốc, anh ấy tuyên bố sẽ thường xuyên đi nước ngoài để ‘ tìm kiếm cô em họ xinh đẹp.' " Lương Vũ Băng nhún vai làm bộ dạng khinh thường nhìn tới cô.

Lần này đến phiên Hách Tịnh ngượng ngùng, lần đó nhà họ Lương cùng trở về nước thăm người thân, sau này hai bên vẫn giữ liên lạc với nhau nhưng khi Hách Kính chết, đầu tiên là Hách Tịnh nằm viện, sau lại dọn nhà, dường như cũng không có liên lạc với ai ngay cả người nhà họ Lương cũng vậy, nghĩ đến ông bà ngoại tuổi đã già, còn cô bây giờ với thân phận này thì không thể xuất ngoại được, cũng không biết cuộc đời này có cơ hội gặp mặt không, không nhìn được cũng có chút đau lòng.

Thời gian có hạn, hai người vội vã nói ngắn gọn tình hình gần đây, cùng nhau trao đổi số điện thoại, Lương Vũ Băng tính tạm biệt trở về chuẩn bị công việc tiếp theo, mà lúc này Đan Nhĩ Tín đang đi tìm Hách Tịnh khắp nơi, vừa đúng lúc đi tới, Lương Vũ Băng nhìn thấy anh lại không đi.

"Xin chào, thật không nghĩ cũng gặp anh ở đây!" Lương Vũ Băng nói xong đưa tay vỗ bả vai anh, theo bản năng Đan Nhĩ Tín né tránh, trên mặt nghi ngờ nhìn cô: "Cô là ai? Tôi quên cô sao?" Đan Nhĩ Tín tự nhận mình rất trẻ trung khỏe mạnh, trí nhớ chưa tới mức giảm sút, anh khẳng định chưa từng gặp cô gái này.

Lương Vũ Băng tức giận: "Đan Nhĩ Nhã, tại sao anh lại quên hết mọi chuyện vậy? Tôi ngay cả tên và gương mặt anh đều nhớ rõ, anh đúng là không có tình người mà!"

Hách Tịnh vội vàng ngăn cản hành động bạo lực của Lương Vũ Băng lại: "Anh ta không phải Đan Nhĩ Nhã người lần trước dẫn chúng ta chơi, anh ta là Đan Nhĩ Tín em trai sinh đôi của Đan Nhĩ Nhã, chị hiểu chưa."

Lương Vũ Băng chợt nghi ngờ, nhìn Đan Nhĩ Tín lên xuống đánh giá một phen, bĩu môi kết luận: "Nhĩ Nhã so ra đẹp trai hơn, cũng có phong độ nữa!" Đối mặt với một nữ quân nhân này, tại sao lại có thể mở miệng liền hỏi "Anh là ai?" , loại diễn xuất này quá không quen rồi!

Mặt Đan Nhĩ Tín không đổi sắc, đối với Lương Vũ Băng gật đầu một cái coi như là nói xin lỗi, nhìn cô đánh giá một chút, đây đúng là một cô gái dù có bị chết cũng không sợ. Hách Tịnh thở dài vì hai người mà giới thiệu.

"Chị họ của em Lương Vũ Băng." Hách Tịnh đưa tay trái ra.

"Ừ, còn đây là Đan Nhĩ Tín, chị cũng biết, đây cũng có thể xem như là anh rể, nghiêm chỉnh mà nói chúng em cũng xem như là anh em rồi." Hách Tịnh lại duỗi tay phải ra, thấy Đan Nhĩ Tín quay đầu lại nhìn chăm chăm cô, bộ dạng hung tợn giống như muốn ăn thịt người, Hách Tịnh nuốt ngụm nước miếng, lại thâm sâu hít một hơi tiếp tục bổ sung thêm một câu: "Chuyện đó, còn có nha, hiện tại chúng em đang yêu nhau."

"Cái gì? Cái gì?" Lương Vũ Băng có vẻ hứng thú, mắt trừng giống như chuông đồng, mặc dù được giáo dục tốt nhưng cũng không bị mất đi tính nhiều chuyện của con gái, vừa muốn nghiêm khắc ép hỏi chi tiết nhưng có một người mặc quân phục hải quân nước Mỹ vội vã đi tới, sau khi hướng Lương Vũ Băng chào liền nói: "Trung tướng Da Hainaut đang tìm cô đấy."

Lương Vũ Băng vô cùng ảo não, đối với mệnh lệnh của cấp trên một giây cũng không dám chậm trễ, chỉ kịp quay đầu lại nói một câu "Nhất định phải giữ liên lạc". Hách Tịnh hoài nghi những lời này, mặc dù lời nói vang vang, nhưng nguyên nhân bọn họ cũng không phải chị em có tình cảm thân thích gì nhiều.

Lương Vũ Băng vội vã rời đi, Hách Tịnh có chút phiền muộn, quay đầu lại phát hiện lòng Đan Nhĩ Tín cũng rất tốt, đi tới gương mặt tràn đầy nụ cười, con mắt lóe sáng nhìn tới trước Hách Tịnh, răng trắng như tuyết hỏi cô: "Em khi nào lại có chị họ vậy?"

"Đó là con gái của cậu, anh của mẹ em, bảy tám năm trước ở thành phố C có gặp qua một lần." Hách Tịnh trả lời ít mà ý nhiều, "Chỉ là họ đã định cư ở nước Mỹ lâu rồi." Mấy năm nay Lương Thanh có cơ hội thường xuyên ra nước ngoài, không chừng bọn họ cũng gặp nhau.

Đan Nhĩ Tín lắc đầu một cái: "Ra nước ngoài thăm người thân có chút khó khăn, chờ bọn họ khi nào về nước nhất định sẽ đến chào hỏi, em còn có người thân nào nữa? Chúng ta có rảnh cũng sẽ đi thăm, đúng rồi em nói muốn cầu hôn nhất định phải đến gặp ông nội của em phải không, nghe Lulu Sa nói ông em là một học giả, danh sĩ, có thể hay không rất khó nói chuyện. . ."

Anh trai, anh nghĩ cũng hơi nhiều, có chút sớm đi! bộ mặt Hách Tịnh có chút tối lại, suy nghĩ trước tiên làm sao phải qua được cửa ải của Lương Thanh đã, nếu như bà mà biết được từ người khác, dường như sẽ tức giận hơn. Sống ở bên ngoài cũng hơn nửa năm, Hách Tịnh có chút nghĩ muốn trở về thành phố B rồi.

Hoạt động trao đổi phía chính phủ diễn ra tốt đẹp hài hòa, hy vọng mối quan hệ này tuyệt đối không giống như tình hình lúc Lý Tiểu Long đánh lời đãi, hai bên có ưu khuyết điểm riêng, có cả thắng và bại, cuối cùng khách và chủ đều thoải mái, truyền thông vui mừng, hai nước cũng rất hài lòng.

Đón thêm nhiều lính dự thi đã dọn dẹp xong hành lý, đây là lính đặc biệt quốc tế đi tham gia cuộc so tài nay phải quay trở về, bên này đại đội A được đưa đến để giúp đỡ hoàn thành xong nhiệm vụ, tự nhiên cũng muốn trở về doanh trại của mình

Nhất là đồng chí Chu Hải Phong, thân là một trợ lý hành chánh, trong thời gian dài như vậy rồi đi đại đội, đoán chừng Đại Đội Trưởng đã sớm có oán giận ngất trời, may mắn đại đội A cử ra những người này, ở bên ngoài tương đối làm cho ông ta nở mày nở mặt, bao nhiêu tức giận cũng sẽ tiêu tan.

Khi mọi người vừa xuống máy bay, vì đang thấp thỏm không yên tâm lại nhìn thấy Diêm Xung mặt đen mang theo nụ cười chào đón thì khẳng định không có việc gì mà buồn lòng ra, lúc đi ra ngoài nhìn thấy đồng đội mình càng vui mừng hơn, biểu hiện nhiệt tình liêu mang rượu ra chào mừng bạn trở về doanh trại.

Từng binh sĩ tranh tài chào hỏi khen ngợi đồng chí Lý Bạch người được toàn quân khu khen ngợi nhất nên bị uống rượu nhiều, rất nhanh liền chịu không nổi được mọi người khiêng đi rồi, kế tiếp là Đan Nhĩ Tín có khuynh hướng cũng đứng không vững, đem ly rượu tới ngăn cản mọi người đừng tiếp tục ồn ào, Đan Nhĩ Tín cũng hoàn thành tốt nên bị giữ lại.

Diêm Xung vừa tiến lên phía trước cũng không mất đi vẻ mặt chỉ huy: "Rất tốt nhanh hay chậm gì cũng phải hối thúc các người trở về, nếu không thì không kịp nữa. Đại đội C nào đó, còn có hạm đội N cũng nhanh tay nha, liền gọi điện thoại cho quân khu muốn xin người về đơn vị họ, đúng rồi chịu sào chính là hai người." Vừa nói chỉ chỉ vào Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh.

Đan Nhĩ Tín trước sau như một sắc mặt không thay đổi, Hách Tịnh lại không có nhận được có chút chột dạ. Lúc ở hạm đội N, đội trưởng hải quân bộ binh là Hà Kiến Bình có đến tìm cô tâm sự, thiết tha rất là thiết tha, nhưng thật ra là khuyên cô, vì vậy Hách Tịnh được lợi không ít, sau đó còn khen cô bản lãnh cũng không tệ, Hà Kiến Bình còn lặp đi lặp lại nhiều lần muốn Lâm Lệ tới đây xin lỗi cô, mặc dù khi đi Lâm Lệ có chút không tự nhiên, Hà Kiến Bình dường như với Hách Tịnh trở thành bạn bè tốt với nhau.

Cuối cùng Hà Kiến Bình cũng nói thẳng ý của mình nhưng cũng không ép buộc cô, nếu như sau này cô muốn vào quân đội thì ý nghĩ đầu tiên hãy chọn đội nữ của họ, vì Hà Kiến Bình cảm thấy năng lực của Hách Tịnh rất giỏi mà chỉ làm việc phiên dịch ở văn phòng thì thấy đáng tiếc.

Lời nói của Hà Kiến Bình là: "Em hãy tỉnh táo, suy nghĩ cho thấu đáo đi, mà em lại can đảm hơn người, hơn nữa em có kỹ thuật tốt, nói thật chị cảm thấy em làm ở đây chưa chắc tốt nhất nhưng nơi này là một cơ sở nền tảng sẽ giúp cho em cơ hội phát huy năng lực." Cả nước duy nhất chỉ có đội nữ bộ binh là đội xuất sắc thường xuyên xuất hiện trước công chúng, cũng thường được những nơi thích hợp mời đi.

Hách Tịnh cảm ơn chị ta muốn giữ lại, nhưng lấy lý do nhà xa nên từ chối, chỉ tiếc là cô hay mềm lòng, nhìn ánh mắt tiếc nuối của Hà Kiến Bình đã cảm thấy thiếu người ta cái gì đó.

Hách Tịnh vượt lên trước uống rượu mời, cung kính cười nói: "đội trưởng Diêm nói đùa, em có phải nhân tài gì đâu, hơn nữa chỉ điều tạm đến đây, sau khi kết thúc phải trở về cục công an rồi." Yêu nhau nơi làm việc là không được, kể từ sau khi quan hệ của hai người ra ánh sáng, đi ở nơi nào đều có người nhìn chăm chú, nhất là các đồng chí nữ, làm cô có cảm giác khó chịu. Hơn nữa cuộc sống trong bộ đội quá khép kín cũng quá nguyên tắc, đối với vấn đề này Hách Tịnh không quen, có chút gò bó rồi. Càng về sau nhiệm vụ phiên dịch cũng không nhiều, chức vị thì không quan trọng nhưng muốn nghiệp vụ thì không có nghiệp vụ, rất ảnh hưởng đến nghề nghiệp của cô, không thể mở rộng học hỏi bên ngoài.

Hách Tịnh vừa nói xong, ba người Diêm Xung, Chu Hải Phong và Đan Nhĩ Tín, cũng im lặng một hồi, giống như trao đổi một cái ánh mắt, còn Diêm Xung thì lên tiếng trước nhất: "Lần trao đổi này, Hách phiên dịch biểu hiện biết cương biết nhu, chỉ là giấy khen của cô còn chưa có đưa xuống, tạm thời không có biện pháp khen thưởng với cô, như vậy đi, nhà cô và Đan Nhĩ Tín đều ở thành phố này, tôi cho hai người nửa tháng nghỉ phép làm phần thưởng."

Nửa tháng nghỉ phép, cái này hấp dẫn nhưng quá nhiều, nếu như ở Cục Công An, những lính mới như cô khen thưởng cao lắm cũng không quá năm ngày.

Mà theo Đan Nhĩ Tín nói, sau khi anh tới đại đội A dường như chưa xin nghỉ phép lần nào để về thăm gia đình, lần này hiển nhiên không có lý do từ chối, anh rất cao hứng, căn bản không tính đi từ chối.

Hai người thu dọn xong hành lý đi ô-tô vào thành phố, không biết có phải ảo giác hay không, Hách Tịnh luôn cảm thấy lúc mình cùng Đan Nhĩ Tín rời khỏi thì ánh mắt Diêm Xung với Chu Hải Phong đều tha thiết chờ đợi, chờ đợi cái gì đây? Xem như quan hệ của hai người được công khai đi, cô cũng không có ý định kết hôn quá sớm, càng không tính toán kết hôn rồi nhập ngũ. Gia đình quân nhân? Làm Quân tấu? Vừa nghe là cảm thấy phụ thuộc rồi, thật không có cảm giác an toàn nhì!

Chỉ là nhìn Đan Nhĩ Tín bên cạnh cười ngây ngô, Hách Tịnh lại không đành lòng nói thẳng.

"Em có muốn gọi anh Nhĩ Nhã cũng trở về nhà không? Thừa dịp tất cả mọi người có mặt chúng mình thông báo luôn." Đan Nhĩ Tín bắt đầu tìm cách sắp xếp buổi tối sẽ gặp mặt gia đình, anh đã gọi điện thoại nên biết được Đan Dũng với Lương Thanh đều có ở nhà. Sau đó cho bọn họ biết sẽ thông báo một chuyện có thể sẽ khiến mọi người giật mình, anh em kể kết hôn nha, cách nhìn cuộc sống của con người ở thành phố B cũng không thoáng lắm, nhưng mà anh có lòng tin sẽ giải quyết tất cả vấn đề. Thật ra nếu không phải nội tâm Hách Tịnh có chút rối rắm, Đan Nhĩ Tín cảm thấy không cần thiết có sự đồng ý của bọn họ.

Hách Tịnh yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nghĩ đến về mặt thống khổ của Lương Thanh, cùng với sự phản đối như đinh chém sắt của bà, bỗng nhiên cảm giác có chút nhức đầu, hơn nữa cảm thấy khiếp sợ, cô từ từ quay đầu: "Nếu không ngày mai hãy nói?" Vào ban ngày tinh thần tương đối sáng suốt, nói đến chuyện tình cảm sẽ không dễ dàng nói giận.

"Được." Đan Nhĩ Tín nghe lời, nguyên nhân cũng không có hỏi.

Lúc này trời mờ tối, Hách Tịnh ở bộ đội hơn nửa năm nên đối với phần hoa đô thị đã có cảm giác xa lạ, vì vậy cho đến khi Đan Nhĩ Tín lái xe vào tiểu khu Hách Tịnh mới phát hiện không đúng, liền kinh hô: "Đây không phải là đường về nhà?" Xem một chút hoàn cảnh tiểu khu nhìn rất quen thuộc, rõ ràng lần trước hai người cùng qua đêm ở biệt thự này mà, Hách Tịnh nín lấy tay áo của anh kêu la: "Tại sao lại tới đây!"

"Tôi nay không làm việc chính, làm sao trở về nói hết mọi chuyện?" Đan Nhĩ Tín dừng xe xong bắt đầu gọi điện thoại, đầu tiên là gọi cho nhà họ Đan nói tôi nay tạm thời có chuyện không về được, lại gọi điện thoại gọi thức ăn, còn cánh tay khác vung văng cố định ngăn cản Hách Tịnh giãy giụa.

Cà phê vào nhà, tiếng đóng cửa vang lên, Đan Nhĩ Tín vứt bỏ điện thoại xuống, một giây sau, Hách Tịnh liền bị anh ôm té nhào vào sofa cao cấp ở trong phòng khách.

Sau đó là gặm, giống như là muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, thất lưng rất nhanh bị tháo ra, trước khi ra khỏi cửa đã thay quần jean rồi, nên da ở bên hông của Hách Tịnh bị chà xát khê thấy đau, cô gấp đến độ mặt: "Anh làm gì vậy? !" Cô bảo ngày mai hãy nói, cũng đâu có nói là không về nhà, tại sao lại bị anh dẫn đến đây không có ai hết! Hơn nữa biến thành dê sói rồi.

Đan Nhĩ Tín hơi thả lỏng một chút, nhìn mặt cô kinh ngạc, giọng khàn đục: "Cái này còn chưa hiểu sao?" ba lần liền cởi xong quần áo của mình, đưa tay chụp tới, đem Hách Tịnh nhét trên ghế salon rộng rãi, ngay sau đó lại nhào tới.

Lần này coi như là dẽ vào miệng cộp rồi ! Hách Tịnh nhận rõ tình cảnh của mình, bắt đắ dĩ, chỉ nghe nam nhân trên người vừa cắn vừa gặm, trong miệng còn hung tợn lăm bằm: "Mới đây cũng đã nửa năm rồi, phải dạy lại em như thế nào đây?"

Hách Tịnh bị động tác tay anh cùng ngoài miệng lớn mật làm cho mặt mũi tràn đầy ửng hồng, phí công giỡn giỡn vừa thở dốc: "Đừng, còn chưa có tắm!" Tiếp xúc thân mật với anh mấy lần, nếu nói tắm trước cũng không còn kịp nữa, đây là quý háo sắc!

"Ra khỏi nhà anh đã tắm rồi!" Đan Nhĩ Tín vừa nói, động tác cũng không dừng lại, quần jean với giầy liền cởi ra, ném sang một bên trên ghế sa lon, đôi chân Hách Tịnh cân xứng trắng như tuyết lộ ra, đột nhiên Đan Nhĩ Tín cảm thấy mình chịu không nổi, dọc theo bắp chân liền hướng phía bên trên cắn, rõ ràng cắn một dấu đỏ.

Cái tên lưu manh này, trước khi ra khỏi nhà đã tắm rửa, tuyệt đối cô không tin anh thích sạch sẽ! hơi ngẩn ra, quần áo cô liền bị cởi sạch, trên mặt ghế sa lon được bọc vải, mà lúc này khí trời cũng trở nên ấm áp, nhưng đột nhiên bị khóa thân nên Hách Tịnh vẫn bị không khí lạnh làm rùng mình một cái.

Dường như trong nháy mắt, Hách Tịnh cảm thấy người nóng lên, bởi vì tay Đan Nhĩ Tín cùng miệng giống như chỗ nào cũng có, Hách Tịnh thờ không ra hơi kêu lên: "Em còn chưa tắm!"

"Anh không quan tâm." Đan Nhĩ Tín vừa nói liền động thân tiến vào.

Hách Tịnh thỉnh thoảng kêu lên một tiếng, còn thấy đau, không có cảm giác xé rách như lần trước, dường như cũng hơi thỏa mãn, nhưng vẫn là khó chịu.

Trên mặt Đan Nhĩ Tín có giọt mồ hôi chảy xuống, anh cũng thống khổ: "Sao vậy. . . Còn chặt như thế! Chuyện này phải thường xuyên luyện tập mới được."

Đồ lưu manh! Hách Tịnh chỉ kịp ở trong lòng mắng một câu như vậy, ngay sau đó liền bị đoạt lấy chú ý, bề ngoài không nhìn ra, nhưng Đan Nhĩ Tín này một khi cởi quần áo, giống như là một người khác, không có kiềm chế! Hách Tịnh thân thể vốn là mềm mại, giờ phút này càng bị anh giỡn vò giống như không có xương, người bên phải uốn éo, trên dưới lắc lư, nhiệt tình nghênh đón anh giống như mưa to gió lớn.

Người này nếu giống như chính anh quảng cáo rằng trong sạch, khẳng định là đã xem qua không ít phim người lớn, còn không thì xác định chính là xem qua tiểu thuyết YY.

Chỉ là không thể phủ nhận, chuyện như vậy về sau vẫn còn có chút vui thú. Rốt cuộc mưa gió trôi qua, Hách Tịnh mơ màng nghĩ.

Nhưng là, tại sao lại ở trên ghế sa lon!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Ngày thứ hai, thời gian không tính là quá sớm, Hách Tịnh còn giằng giằng thức dậy, cảm giác bản thân tỉnh so với việc ba ngày thức đêm chạy bản dịch, sau đó lại luyện tập đã ngoài ba ngày còn mệt hơn, nhìn cặp mắt sưng mù trong gương và cặp mắt thâm quầng, rõ ràng là đáng về ngủ chưa đủ cộng thêm từng đực quá độ.

Đúng vậy, cô đúng là ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, nhưng mà không chịu nổi là từ mờ sáng cô mới ngủ a!

Đều là do cô,nhắc tới ghế salon hay ghế sofa. Kết quả là kết thúc trên ghế salon kia, sau khi vội vã ăn hết cơm gọi bên ngoài, Hách Tịnh vốn cho là có thể tắm xong ăn no rồi ngủ một giấc, lại bị Đan Nhĩ Tín xốc lên, đưa tới phòng tắm a, giường a, mọi nơi có thể nghĩ tới đều được thử một lần! Oán niệm a! Hôm nào phải nhờ Tôn Vân dạy một chút mới được, trong tâm lý học không phải là có cách nói " chứng điên cuồng nóng nảy" sao, hoặc là, cô phải suy nghĩ một chút xem rốt cuộc có nên xác minh quan hệ với Đan Nhĩ Tín hay không, nhìn Đan Nhĩ Tín sau khi kết thúc tập luyện,còn tắm xong nữa, sau khi chuẩn bị xong điểm tâm tinh thần vẫn còn sáng khoái, ý niệm này của Hách Tịnh càng mãnh liệt hơn.

Chẳng lẽ người này luyện tà thuật Thái Âm Bỏ Dương!

Tiếc rằng Đan Nhĩ Tín không hề nhận thấy sự khác thường, hào hứng khuyên Hách Tịnh nên ăn cái gì, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, Hách Tịnh mới thấy tâm tình khá hơn một chút, liếc nhìn Đan Nhĩ Tín một cái, đỡ thất vọng đi tới phòng ăn ngồi xuống - cô vẫn cần bổ sung năng lượng.

Lần này bữa ăn sáng không giống như được mang tới từ nhà họ Hoàng, nhưng cũng rất phong phú. Hai người đang ăn, chợt có tiếng động từ phòng khách truyền tới, giống như là cửa được mở ra từ bên ngoài, Hách Tịnh hoảng sợ, Đan Nhĩ Tín lại khoát tay một cái nói: "Có thể là Quý Nguyệt, chị họ anh". Nói xong còn cắn một chiếc bánh bao rồi ra khỏi phòng ăn.

Lúc Hách Tịnh đang bận lấy tay lau miệng, đã có người vọt tới cửa phòng ăn, là một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, vóc người cao gầy, ngũ quan sáng

rõ, xinh đẹp, điển hình của mỹ nhân miền Bắc.

"Được a tên nhóc,núp ở quân đội còn có thể cua được cô ấy, còn là cô gái xinh đẹp như vậy nữa!" Người phụ nữ nghiêng đầu tung cho Đan Nhĩ Tín một quyền, thêm vào đó là nhướn nhướn đôi mi.

Đan Nhĩ Tín cau mày oán giận cô ấy: "Quý Nguyệt, chị đã lập gia đình rồi còn thô tục như vậy, cẩn thận anh Hải Lượng trả lại hàng a!" Nói xong liền hắng giọng một cái, làm ra vẻ trịnh trọng giới thiệu với Hách Tịnh: "Quý Nguyệt, con gái bác cả của anh." Rồi nói với Quý Nguyệt: "Đây là em dâu tương lai của chị, Hách Tịnh."

Hai cô gái đều không hài lòng với sự giới thiệu của anh, Hách Tịnh cau mày, Quý Nguyệt dứt khoát đưa tay lên: "Tiểu tử thôi này, tên của chị em có thể gọi thẳng sao?"

"Không phải là chị nói rằng sợ bị nói là già rồi sao? Hay gọi là em gái?" Đan Nhĩ Tín vừa nói vừa nhếch miệng quan sát Quý Nguyệt một chút, lắc đầu làm ra vẻ không đành lòng: "Bây giờ em không thể mở miệng được."

Lập tức Quý Nguyệt bị làm tức tới mức kêu oa oa, bên này thì Hách Tịnh vừa giảm bớt được sự khó chịu khi gặp người lạ, mỉm cười chào hỏi Quý Nguyệt.

Quý Nguyệt nhìn cô, ánh mắt mang theo sự tò mò và nghiến cứu, Hách Tịnh thoải mái để cô ấy quan sát, việc bị người khác nhìn chăm chăm như thế, hơn hai mươi năm qua cô đã sớm quen thuộc, cho dù là ánh mắt có chút lộ liễu như của Quý Nguyệt. Nhận thấy cô ấy nhìn chăm chăm bộ phận nào đó, Hách Tịnh chợt nhớ ra cái gì, mặt dần dần đỏ lên, không chút dấu vết sửa sang lại quần áo.

"Thôi được rồi, vợ em mà chị nhìn chăm chăm lâu như thế làm gì? Muốn đùa bỡn, lưu manh thì tìm Quách Hải Lượng đi!" Mặc dù Hách Tịnh không nói gì, nhưng có người không nhịn được nổi.

Quý Nguyệt thu hồi ánh mắt dính trên người Hách Tịnh lại, nhìn Đan Nhĩ Tín một cái:" Lúc nào thì e về thăm nhà?"

Người ngồi ở đây đều hiểu, từ "nhà" trong miệng cô ấy, là muốn nói nhà họ Quý. Đan Nhĩ Tín dừng một chút: "Hôm nay không được, lát nữa chúng em phải tới phố Phủ Hữu . Để ngày mai đi, ngày mai em đưa cô ấy về thăm ông cụ." Phố Phủ Hữu chính là địa chỉ hiện tại của nhà họ Đan.

Nghe lời anh nói, trên mặt Quý Nguyệt hiện ra vẻ rất kỳ lạ, đầu tiên là có chút kinh ngạc nhìn Hách Tịnh, sau đó khi nhìn Đan Nhĩ Tín trên mặt thể hiện chút bất mãn, hừ lạnh nói: "Quả nhiên vẫn là người nhà họ Đan a, không ngờ nhiều năm như thế nhà họ Quý chúng tôi lại thay người ta nuôi nấng con trai."

Lần này tới lượt Hách Tịnh giật mình, cô không nghĩ tới Quý Nguyệt sẽ phản ứng trực tiếp như thế, không kìm được có chút lo lắng nhìn Đan Nhĩ Tín, quả nhiên, trên trán anh đã nổi gân xanh, mắt nhìn chăm chăm Quý Nguyệt, cười lạnh nói: "Uống công nuôi em? Nuôi chị cũng không phải uống công nuôi? Chị vì lấy Quách Hải liền xuất ngoại, bố mẹ ông bà ai cũng không cần, chị thật sự là người họ Quý nhỉ!"

Quý Nguyệt cũng nổi giận: "Chị vốn là muốn học thiết kế thời trang, vì việc làm ăn của cha mà đổi thành quản lý kinh doanh ! chị cũng bận rộn ở công ty tám năm, Quách Hải Lượng cũng đợi chị tám năm, chẳng lẽ chị không được có cuộc sống riêng của mình? Không được kết hôn? !Còn em sao có thể vui trong đại đội trong hốc núi?"

Đan Nhĩ Tín lạnh lùng nhìn cô: "Đã qua rồi Quý Nguyệt a,ông chị, chú của chị cũng xuất thân từ quân nhân, ngay cả cha chị, trước kia cũng là làm lính sau đó là chuyển nghề, sau mới ra biển đó!"

Quý Nguyệt vẫn cứng đầu quát lên: "Ông và chú là tướng quân! Bố chị chuyển ngành rồi xây dựng cơ nghiệp lớn như vậy? Còn em, em thì trừ bộ dạng giả cầm giả điếu lúc huấn luyện thì còn làm được gì? Đã nói những phát minh kia của em, tùy tiện cầm ra ngoài bán, cũng kiếm được khoản tiền lớn! Nhưng em lại tặng miễn phí toàn bộ cho bộ đội, mỗi tháng cầm mấy ngàn đồng như vậy. Tặng thì tặng đi, dù sao trong nhà cũng không thiếu tiền, nhưng em lại còn công hiến cả bản thân mình? Em cho rằng chị không biết làm lính là xảy ra việc gì sao, thời đại hòa bình, cả ngày ngáy ngổ, không phải là huấn luyện thì chính là diễn tập,quay đi quay lại cũng đều là hồng quân thắng lợi, tự mình trêu chọc mình mà! Em cảm thấy có ý nghĩa sao? Lãng phí sinh mạng ở những chỗ này em không thấy nhảm chán sao?"

Bị Quý Nguyệt xối những lời khó nghe tổn thương như vậy, với hiểu biết của Hách Tịnh về anh, anh không phải là muốn bạo phát đánh người thì cũng phải cuồng nộ, nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là Đan Nhĩ Tín thoát nhìn vẫn lạnh nhạt, thần nhiên nói: "Em cảm thấy rất có ý nghĩa, dù sao so với việc phá giải hòm mail của Quách Hải Lượng, nghe lén điện thoại của anh ta còn thú vị hơn nhiều."

Cái gì là lời nói sắc bén vô hình đã thương người, Hách Tịnh coi như đã được thấy, thì ra tên tiểu tử Đan Nhĩ Tín này không phải chỉ là đối với cô độc mồm độc miệng, xem mặt Quý Nguyệt lập tức đỏ bừng sau lại trắng bệch,Hách Tịnh chế trụ được sự bất mãn với những lời nói của cô ấy, mà còn thấy đồng tình.

Mà Đan Nhĩ Tín nhìn sự hung hăng của Quý Nguyệt bị một câu nói của mình phá bỏ,khó đối mặt cũng cảm thấy có chút áy náy, anh nhẹ giọng giải thích: "Chị biết công việc của em, khôn muốn tùy tiện bình luận. Giống như em không tình cảm của chị với Quách Hải Lượng, em biết anh ấy mười năm, cảm thấy người này không đáng tin cậy, nhưng chị biết anh ấy cũng sắp được ba mươi năm rồi, chị lại không phải anh ấy không lấy chồng, em có cách gì? Chị xuất ngoại thì cứ đi, hiện giờ ông nội thân thể cũng khỏe,việc buôn bán của cậu như thế nào em không dám đảm bảo, nhưng em cũng có thể chiếu cố tới người nhà, coi như giúp chị một phần."

Quý Nguyệt lại nổi giận đùng đùng: "Em chiếu cố thế nào? Chỉ bằng mười mấy hai mươi ngày nghỉ thăm gia đình kia sao?"

Đan Nhĩ Tín dùng một chút, lần nữa mở miệng nói còn mang theo chút nặng nề: "Qua một thời gian ngắn nữa em dự định chuyên nghiệp, hoặc là điều tới tổng bộ kỹ thuật."

Lời vừa nói ra, không chỉ Quý Nguyệt, ngay cả Hách Tịnh cũng có chút giật mình, biết Đan Nhĩ Tín lâu như vậy, nhất là mấy ngày nay ở đại đội A, Hách Tịnh cảm nhận được anh đối với đơn vị có một lòng trung thành mãnh liệt, nghe Lý Bạch nói, lúc trước thời gian nghỉ phép thăm người thân anh cũng nhường cho người khác, hơn nữa với Chu Hải Phong mà nói, cho dù hai lỗi tại Đan Nhĩ Tín điếc toàn bộ họ cũng không đuổi người, nhưng lần này Đan Nhĩ Tín lại chủ động yêu cầu rời đi, đã xảy ra chuyện gì?

Đan Nhĩ Tín đột nhiên hỏi Hách Tịnh: "Em không dự định ở lại đó đúng không?" Đây là lời khẳng định.

Hách Tịnh sững sốt nhưng vẫn dứt khoát gật đầu, cô chính xác luôn có suy nghĩ làm thế nào để rời khỏi đây trước.

Đan Nhĩ Tín cười khổ một tiếng: "Ở nơi ở hiện tại, những gì anh có thể phát huy đã sớm phát huy hết, đồ đạc còn dư lại cho dù đến ngành khác, cũng để cho bọn họ làm, thật ra thì anh nên ra đi từ sớm, chẳng qua là cần một lý do."

Bởi vì nét mặt anh có chút khổ sở, sự tức giận của Quý Nguyệt từ từ bình thường lại, cô cũng không rõ ràng công việc cụ thể của Đan Nhĩ Tín, nhưng xuất thân từ gia đình quân nhân cô cũng có thể đoán ra một chút, chính là vì thế cô mới càng không cách nào tiếp nhận, xem như anh không giống những người khác làm xăng làm bậy, cũng không cần thiết tự ngược mình! Với sự thông minh và quả quyết của Đan Nhĩ Tín, nếu như chịu giúp cha mình, sợ gì không có người nối nghiệp? Cô cũng đâu cần phải lớn tuổi mà chưa lấy chồng? Quý Nguyệt luôn thích cuộc sống thoải mái, nhẹ nhàng, đối với lựa chọn của Đan Nhĩ Tín cô không thể hiểu nổi.

Nhưng Đan Nhĩ Tín có thể chuyển nghề đối với cô là một tin tức cực kỳ tốt, cô thậm chí còn vui vẻ, hỏi: "Hiện tại đã có lý do?"

"Ừ, Em nên gánh vác trách nhiệm của em" Đan Nhĩ Tín vừa nói xong, tâm tình Quý Nguyệt liền vui vẻ, chỉ thấy anh nhìn Hách Tịnh một cái, lại nói tiếp: "Cũng nên lập gia đình rồi."

Nghe anh làm ra vẻ ông cụ non nói, Hách Tịnh suýt nữa bị sặc nước miếng, Quý Nguyệt cũng cười ha ha đập một tay vào Đan Nhĩ Tín: "Em cứ già bộ đi! Tiểu tử thôi!"

Chỉ có Đan Nhĩ Tín không thay đổi sắc mặt, anh tiếp tục nói với Quý Nguyệt: "Em đưa Tịnh Tịnh tới nhà họ Đan cũng không phải cảm thấy nhà họ Đan quý hơn nhà họ Quý, mà là vì nhà gái, vì đại cục, em đi ra mắt mẹ cô ấy."

Cho tới lúc ngồi trong xe, Hách Tịnh mới có cơ hội nghiêm túc hỏi Đan Nhĩ Tín: "Anh thật sự muốn chuyển nghề? Chuyển đi đâu?"

Đan Nhĩ Tín thuận thực một tay đánh tay lái, tay kia kéo tay Hách Tịnh, nắm lấy vuốt vuốt, tay chân Hách Tịnh thoát nhìn cũng không lớn lắm, nhưng xương hết sức tinh tế, sờ rất mềm mại, Đan Nhĩ Tín sờ cũng có chút nghiện, ban ngày ban mặt cũng không thể làm quá, liền giữ tay không thả.

Hách Tịnh giãy giụa mấy lần không có hiệu quả đành mặc kệ anh, chỉ khi anh bóp đầu mới áp dụng thủ đoạn bạo lực kháng nghị, giống như đá anh một cước, hoặc dùng tay khác néo tóc anh hoặc lỗi tai, kỳ lạ là anh để yên, có lúc còn cố tình khiêu khích Hách Tịnh đánh anh.

Vì vậy liền hoài nghi anh có "chứng cuồng bị ngược", Hách Tịnh khó tránh khỏi suy nghĩ, người này sẽ không có khuynh hướng "M" đi? Vấn đề là, cô không có khuynh hướng "S" a! Chuyện này cũng thật nhức đầu....

"Nếu không anh chuyển tới cục công an của bọn em đi." Đan Nhĩ Tín trả lời phá vỡ sự suy tư của Hách Tịnh, cô liếc anh một cái: "Anh tới làm cái gì? Do thám trên mạng? Xem trang web □ rất dễ dàng, cũng không phải che giấu, ai u..."

Tay bị nắm thật chặt một cái, con mắt Đan Nhĩ Tín nheo nheo lại, nghiêng răng lại hỏi cô: "Em đã xem qua?"

Hách Tịnh cố gắng rút tay ra, thổi phù phù, sức lực của người này quá lớn, dễ bị ngộ thương. Trong lòng cũng ảo não không kém, làm sao mà ở cũng một chỗ với lưu manh, mình càng ngày càng giống nữ lưu manh rồi?

Bởi vì sự nghiêm túc kì lạ của Đan Nhĩ Tín, ba người nhà họ Đan bình thường có thể gặp mặt đang tè tịu đầy đủ ở nhà chờ hai người đến.

Thoạt nhìn Đan Dũng rất bình tĩnh, Đan Nhĩ Nhã thì vẻ mặt vẫn không có biểu hiện gì như bình thường, chỉ là chân mày hơi nhíu lại, Lương Thanh có vẻ đứng ngồi không yên, có điều tình huống này bị sự xuất hiện của Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh phá vỡ.

May là Đan Dũng làm chính trị nhiều năm, cũng đã rèn luyện thành núi băng thái sơn không có chút thay đổi biểu tình gì, giờ phút này trên mặt cũng khó giấu sự kinh ngạc, Đan Nhĩ Nhã thì chân mày nhíu sâu hơn, đôi môi mím chặt, thật chặt mà nhìn hai người đang khoác tay nhau kia, xác thực mà nói, là tay Đan Nhĩ Tín bao chặt lấy tay Hách Tịnh.

Về phần Lương Thanh, vẫn là đột nhiên đứng dậy, mấy bước liền xông tới phía hai người còn đang đối gậy ở cửa, trên mặt đỏ hồng xanh trắng lần lượt thay đổi, há miệng như muốn kêu lớn, rồi lại có vẻ như không cách nào mở miệng, giống như vừa mở miệng liền xác thực quan hệ hai người.

Bà chăm chú nhìn Hách Tịnh, dùng ánh mắt ép hỏi cô, Hách Tịnh hơi cụp mi xuống, lại lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo và khẳng định, cũng hơi gật đầu một cái.

Đáy lòng Lương Thanh tràn đầy tuyệt vọng, đầu trống rỗng, không chút nghĩ ngợi liền đưa ra một cái tát.

"Ba" một tiếng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc, Đan Nhĩ Tín vốn đang cúi đầu đổi giày, nhanh chóng xoay người lại, lập tức chế trụ cánh tay chưa kịp thu lại của Lương Thanh, Lương Thanh chỉ cảm thấy một trận đau thấu tim truyền tới, mồ hôi lạnh chảy xuống, lại gất gao cắn chặt môi, không phát ra âm thanh, cơ bản bà không để ý tới Đan Nhĩ Tín, chỉ nhìn chằm chằm Hách Tĩnh, hàm chứa một ý cười lạnh, giống như muốn nói: nhìn xem, nhìn xem, đây chính là người đàn ông mà con chọn, nóng nảy, ngay cả mẹ con cũng có thể đánh, con khẳng định tương lai nó sẽ không đánh con?

Đầu tiên Hách Tĩnh che gương mặt đã bị tê dại, lại bị tình huống bây giờ làm cho luống cuống, Lương Thanh sống an nhàn sung sướng, tuổi cũng đã lớn, không thể chịu nổi bất kì hành động gì của Đan Nhĩ Tín!

"Dừng tay!" Âm thanh cực lớn truyền tới, Đan Dũng và Đan Nhĩ Nhã nhanh chóng chạy tới, có điều với tốc độ của bọn họ, cũng không thể ngăn cản bất kỳ động tác gì của Đan Nhĩ Tín.

Ngay lúc Hách Tĩnh suy nghĩ dùng cách gì cứu Lương Thanh, Đan Nhĩ Tín buông lỏng tay mình, mặc dù sắc mặt anh vẫn đen như muốn giết người, anh chỉ nhìn chằm chằm Lương Thanh: "Bà có tư cách gì mà đánh cô ấy?" Mỗi một lời nói giống như từ trong kẽ răng truyền ra, mang theo khí lạnh.

Bị sát khí toàn thân anh tỏa ra, Lương Thanh co rúm một cái, có điều nhanh chóng nở nụ cười lạnh nói: "Cho dù thế nào tôi vẫn là mẹ của nó, sẽ không trở mặt nhìn nó đây dựa không rõ với một người không thích hợp." Mặc dù mấy năm gần đây sống thoải mái, khiến da thịt bà càng trở nên mềm mại, hiện tại cánh tay bị anh nắm chặt vẫn còn đau, nhưng Lương Thanh chưa bao giờ là người dễ thỏa hiệp, bà hơi ngẩng đầu, dùng ánh mắt quật cường nhìn Đan Nhĩ Tín, khóe miệng vẫn giữ nụ cười lạnh, không có dự định lùi bước.

Đan Nhĩ Tín bị thái độ này của bà chọc giận, anh giương mắt liếc nhìn cha của mình, phát hiện trong mắt ông chỉ có hình ảnh Lương Thanh, đang đưa tay ra xem xét thương thế trên tay bà, khí nóng bốc lên, không chút nghĩ ngợi liền gay gắt đối chọi: "Tôi cảm thấy chúng tôi rất hợp, chúng tôi nam chưa lấy vợ, nữ chưa gả, có tình cảm lẫn nhau, sẽ không sinh con ra rồi ly hôn đi tìm tình nhân cũ."

Hách Tĩnh nghe vậy vội trấn rên rỉ một cái: Đại ca, anh thật sự là tôi ra mắt người lớn sao? Anh đây không phải là sán đầu à!

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Lời Đan Nhĩ Tín vừa nói ra, khiến trong nháy mắt cả phòng đều yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi xuống, mà đúng là cũng có đồ rơi xuống nhưng không phải là kim, mà là nước mắt, "lách tách" "lách tách" nện xuống mặt đá cẩm thạch ở cửa.

Lương Thanh không phải là người hay khóc, trong trí nhớ của Hách Tĩnh chỉ có hai lần, một lần là đêm trước ngày bà và cha mình ly hôn, một lần là ngày đó ngã gãy chân, nhưng khóc tới đôi mắt đầm lệ, mờ mịt không kiểm chế được, thì chỉ có bây giờ.

Có điều lần này cũng là không tiếng động mà khóc, tâm tình đau thương, tuyệt vọng trong nháy mắt lan tràn khắp không gian, đừng nói Đan Dũng, ngay cả Hách Tĩnh vừa bị đánh cũng hoài nghi có phải bà thật sự rất ủy khuất.

Anh em nhà họ Đan không dám mở miệng nữa, người nói chính là Đan Dũng, ông không phải hoài nghi, mà nhận định chắc chắn Lương Thanh rất ủy khuất, vô nhệ bá vai của bà, thuận thế kéo bà vào lòng an ủi.

Vì vậy, mấy người nhỏ tuổi trong nháy mắt liền lúng túng, bao gồm cả người vừa nói ra lời kinh hãi Đan Nhĩ Tín, mặt anh căng cứng như dây đàn đứng một bên. Có điều cũng may là Đan Dũng rất nhanh gọi bảo mẫu tới, ý bảo đưa Lương Thanh lên lầu nghỉ ngơi, Lương Thanh vẫn giãy giụa, Đan Dũng điệu dàng mà dứt khoát ngăn cản bà: "Chuyện này giao cho tôi xử lý."

Mặc dù sự sống chung của hai người, người ngoài nhìn vào đều thấy luôn luôn là Đan Dũng nhân nhượng Lương Thanh, nhưng lúc ông kiên trì ý kiến gì đó, Lương Thanh không có chút nào ngoài ý muốn cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo, cố gắng làm tròn trách nhiệm người vợ, Lương Thanh mới vừa rồi còn nổi trận lôi đình, đã cúi đầu ngoan ngoãn lên lầu.

Anh em nhà họ Đan nhìn cảnh này, không hèn mà cùng nhìn nhau một cái, sự ăn ý của cặp sinh đôi khiến cho họ trong nháy mắt liền thấu hiểu hàm ý trong mắt nhau: nếu như Quý Lan, mẹ của bọn họ, có thể cho Đan Dũng một chút tôn nghiêm và mềm mại, bọn họ cũng sẽ không có kết cục thảm kịch như vậy.

Người khác nhau lập trường cũng khác nhau, tình huống này dưới cái nhìn của Hách Tĩnh lại có ý nghĩa khác, cho tới bây giờ cô không cảm thấy Lương Thanh là một người phụ nữ có thể vì chồng, lúc trước ở bên cha Hách Kính cũng không như thế, dĩ nhiên, cũng có thể hiểu, vì cơ bản bà không xem Hách Kính là chồng của mình. Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, thái độ của Lương Thanh với Hách Kính là khách khí, xa cách, sau khi quyết định rời đi thì còn sự áy náy xen lẫn lạnh nhạt, chưa bao giờ thấy giống như với Đan Dũng, vợ chồng hỗ trợ nhau, đây chính là sự khách biệt của yêu và không yêu, Hách Tĩnh bị ai nghĩ.

"Hai người các con, đi theo cha vào phòng sách." Đan Dũng nhìn Đan Nhĩ Tín và Hách Tĩnh một cái, lúc nhìn Hách Tĩnh thì thở dài: "Cho dù như thế nào, con luôn phải gọi cha một tiếng cha."

Đan Dũng không hổ là Đan Dũng, cuối cùng Hách Tịnh cũng hiểu Đan Nhĩ Tín lời ít ý nhiều là từ đâu mà có, một câu đơn giản này của ông có thể sánh với vài câu a, cho dù là từ phía Lương Thanh, hay là phía Đan Nhĩ Tín, cô không phải cũng luôn xem ông là người lớn trong nhà sao? Hơn nữa tiếng "cha" này phát ra, cho dù ông có dạy dỗ mình cái gì, cô còn dám không nghe theo sao?

Đan Nhĩ Nhã chợt mở miệng: "Con cũng vào cùng."

Đan Dũng nhìn anh một cái, ý không hiểu, qua rất lâu mới gật đầu nói một câu: "Cũng được." Thật là tích chữ như vàng a!

Một đoàn người ngồi trong phòng sách rộng rãi của Đan Dũng, trên mặt nhiều biểu hiện khác nhau, Đan Nhĩ Nhã theo lẽ thường gương mặt lạnh lùng, Đan Nhĩ Tín thì trên mặt lộ ra một chút buồn bực (nói thô tục chính là heo chết không sợ nước sôi), còn Hách Tịnh ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt lộ ra thần thái mờ mịt, cho thấy cô đang tịch mịch và giông như đưa đám.

"Thằng thần mà nói, đối với mấy người các con, bố vẫn luôn thấy tự hào và kiêu ngạo, trái ngược với phụ huynh bọn bố dạy dỗ, quan tâm các con mà nói, sự trưởng thành của các con là niềm vui mừng lớn, bởi vì, cha mẹ các con đều không ngoại lệ, đều không làm tròn trách nhiệm." Đan Dũng chậm rãi, nói ra những lời đạo đầu cho buổi nói chuyện tối nay, thẳng thắn một chút, đây tuyệt đối không phải là trừng phạt lũ nhỏ.

Thấy Hách Tịnh nhăn nhó mặt mày, như không đồng ý với ý kiến đó, Đan Dũng giải thích: "Dĩ nhiên, Giáo sư Hách là ngoại lệ, nhưng ông ấy không thể cùng con lớn lên, mặc dù không phải là điều ông ấy muốn, nhưng thiếu niên tang cha, nói chung là người sinh thảm sự."

Một câu nói, suýt chút khiến Hách Tịnh rơi lệ, cô đỏ mắt, cúi đầu xuống, mới vừa rồi bị Lương Thanh tát một cái, cô còn có thể giữ tâm tình mình khá bình thản, giờ phút này chỉ nghe Đan Dũng nhắc tới Hách Kính, cô liền không nén được tức giận, ngẩng đầu oán hận nhìn Đan Dũng một cái: Cái lão hồ ly này!

Về mặt Đan Dũng vẫn hiền hòa: "Con lớn như thế ta vẫn chưa từng nỗ lực làm gì, cũng không dám mặt dày đem con thành con gái ruột, mà nếu như con không ngại, có thể làm con dâu nhà họ Đan, cha cũng vui mừng như thế."

Nếu như vừa rồi Đan Nhĩ Tín còn có chút tâm tình mâu thuẫn với cha mình, trong đầu đều là ông sắp ca tụng rồi chia rẽ uyên ương, mà mình nên phản kháng như thế nào, như vậy hiện tại anh liền giảm bớt lo âu đi một chút, chỉ có điều mơ hồ cảm thấy, ông có chút không đúng, nhưng lại không nói ra được không đúng chỗ nào.

Hách Tịnh kinh ngạc sau đó lại kích động trong tim, ông và Lương Thanh không phải là một thể thống nhất sao? Lương Thanh liều chết phản đối chuyện này, tại sao ông có thể đáp ứng sáng khoái như vậy? Trực giác, cô cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Ngẩng đầu nhìn Đan Dũng trong chốc lát, Hách Tịnh rốt cuộc nói câu nói đầu tiên khi tới nhà họ Đan: "Chú nói là nhà họ Đan?"

Trong đôi mắt Đan Dũng thoáng qua nét tán thưởng, không nhìn được lộ ra nụ cười: "Rất nhiều lần, dưỡng hi vọng con là con gái ruột của dưỡng." Lần này tốc độ phản ứng và lực quan sát, đúng nói bạn cùng lứa, ngay cả kinh nghiệm lẫn lộn trên quan trường nhiều năm, cũng chưa thấy ai có đủ.

"Hừ!" Đan Nhĩ Tín rốt cuộc hiểu rõ không đúng chỗ nào! Thì ra là sự kiện đối họ kia, ông nội Đan vẫn phản đối, Đan Dũng cũng đáp ứng, chẳng lẽ ông muốn đổi ý? Còn dùng việc này uy hiếp anh?

Vốn là Đan Nhĩ Tín với việc đổi họ lần này không có hứng thú gì, nhưng sự xa cách của những người trong nhà họ Đan và thái độ của Đan Dũng, ngược lại kích thích mặt phản nghịch trong anh, anh đang nghĩ thật sự sẽ đi đổi lại, có điều phải chờ sau khi lấy Hách Tịnh!

Đối với phản ứng của con trai, dĩ nhiên Đan Dũng cũng nhìn thấy, ông bỏ qua đứa con thứ hai phản nghịch, mà vẫn tiếp tục nhìn Hách Tịnh, hưng phấn hỏi: "Tịnh Tịnh, nếu như dưỡng nhớ không nhầm, con quen Đan Nhĩ Nhã trước nhỉ?"

Vừa nghe những lời nói thật mà giả này, Hách Tịnh liền cau mày, ông ý là đang sợ thiên hạ không loạn sao?

Quả nhiên, nghe những lời này của ông, Đan Nhĩ Tín dường như lập tức nhảy dựng lên, quắc mắt, nhìn trừng trừng cha mình: "Cha có ý gì?" Theo bản năng nhìn Đan Nhĩ Nhã một cái, trong lòng còi cảnh báo reo vang.

Thật ra thì lúc này hiệu quả tốt nhất chính là Đan Nhĩ Nhã mở miệng nói chuyện, cho dù là cười giỡn như nhạo báng, hay là nghiêm túc giải thích, cũng có thể hóa giải sự lúng túng này, nhưng mà kì lạ là Đan Nhĩ Nhã cũng không mở miệng, anh chỉ thâm tình nhìn Hách Tịnh một cái.

Vì vậy, cục diện phát triển tới tình thế không thay đổi được, Đan Nhĩ Tín mím chặt đôi môi, không nói thêm gì nữa, anh đứng dậy kéo Hách Tịnh: "Chúng ta đi, anh không lạ gì đàn ông nhà họ Đan, em cũng đừng làm con dâu nhà họ nữa."

"Con đứng lại cho cha!" Khi Đan Dũng đối mặt với con trai mình hoàn toàn không có sự hóa ái dễ gần như đối với Hách Tịnh, ông lạnh lùng, uy nghiêm: "Con còn muốn nóng nảy xúc động tới bao giờ? Con luôn miệng nói muốn ở cùng một chỗ với Tịnh Tịnh, vậy con có nghĩ tới lập trường của nó không? Lương Thanh dù không tốt, nhưng cũng là mẹ của con bé, là người thân duy nhất trên đời này của con bé, con cho rằng kết hôn chỉ là việc của hai con sao?"

Đan Nhĩ Tín nghiêng đầu nhìn Hách Tịnh một cái, cười lạnh nói với Đan Dũng: "Cha cũng nói mình không làm tròn trách nhiệm. Từ nhỏ đã không dạy, vậy người khác lớn lên có thể đánh người?" Nửa câu sau chính là chỉ Lương Thanh.

Giọng nói của Đan Dũng có chút hòa hoãn hơn một chút, nói với Hách Tịnh: "Mẹ con đánh con là bà ấy không đúng, có điều bà ấy cũng là xuất phát từ việc muốn tốt cho con, nếu như con tin tưởng dưỡng, liền biết những lời này của dưỡng tuyệt đối không phải là an ủi."

Hách Tịnh trầm mặc một chút, gật đầu một cái, trong ấn tượng của cô về Đan Dũng, không có ghi chép nào về sự không tín nhiệm và bất lương, sự bi ai lo lắng của Lương Thanh cũng không phải là nguy trang.

Đan Dũng lại tiếp tục nghiêm túc nói với Đan Nhĩ Tín: "Nếu như con thật sự yêu Tịnh Tịnh, cũng đừng kéo cô ấy về cùng phía với nhà họ Quý."

Lời nhắc nhở của Đan Dũng vẫn như sấm ở bên tai, Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh dường như cũng không biết mình rời khỏi nhà họ Đan như thế nào, nhất là Đan Nhĩ Tín, dường như anh không thể kiềm chế được muốn giết người anh người cha làm nên chuyện động trời kia, bởi vì khi Đan Dũng đưa bọn họ ra cửa còn cực kì không có hình tượng nói một câu: "Tịnh Tịnh, hoan nghênh con tới bất kì lúc nào, nhà dượng cũng không chỉ có một đứa con trai!"

Thật là đáng chết, khuôn mặt lạnh như núi băng của Đan Nhĩ Tín co quắp. anh nhìn chăm chăm Hách Tịnh, bố đáng muốn nói lại thôi.

Làm như anh là người chết ý!

Phôi của Đan Nhĩ tín cũng như sắp vỡ ra, anh quyết định không bao giờ trở lại nhà họ Đan nữa.

"Dừng xe!" Hách Tịnh chợt kêu dừng, hướng về gương mặt vẫn còn tức giận của Đan Nhĩ Tín nói: "Tự anh về nhà đi, em muốn trở lại sở cảnh sát một chút."

Đan Nhĩ Tín tức giận thành luống cuống: "Em sẽ không thật sự tin những lời nói hươu nói vượn của ông già kia chứ? Trừ tính khí nóng nảy chút, người nhà họ Quý cũng không quá khó chung sống, em đã gặp Quý Nguyệt rồi. Mọi việc đều có anh!"

Hách Tịnh dừng một chút, lắc đầu một cái: "Không phải là việc này, em chỉ là muốn về sở cảnh sát một chút, ra ngoài lâu như vậy, hiện tại rảnh rồi thì trở về bồi dưỡng tình cảm, nếu không trở về có lẽ chỗ ngồi của em cũng không còn." Nói xong liền nở một nụ cười.

Đan Nhĩ Tín cau mày muốn lên tiếng, bị một hồi chuông dồn dập cắt đứt, là Quý Nguyệt, Đan Nhĩ Tín vừa mới nhận điện, giọng nói lớn của cô liền truyền tới: "Đan Nhĩ Tín, ông nội gọi em về nhà gấp, có chuyện cần." Sau đó không đợi Đan Nhĩ Tín mở miệng liền bổ sung thêm: "Một mình em!"

Đan Nhĩ Tín cau mày, với tâm tình trầm trọng nhất từ khi sinh tới nay đi tới đại viện nhà họ Quý!

Trong buồng xe yên tĩnh, âm thanh từ điện thoại di động vọng ra đủ khiến Hách Tịnh nghe rõ toàn bộ lời nói của Quý Nguyệt, cô dùng tư thế vô cùng bướng bỉnh tự mình thuê xe rồi đi, anh muốn ngăn cản, lại thấp thỏm với thái độ không biết thế nào của nhà họ Quý bên này, lo lắng vô tình cô bị tổn thương, chỉ đành để cô rời đi.

Đan Nhĩ Tín dùng sức xoa mặt, cố gắng điều chỉnh khuôn mặt không quá cứng nhắc, gõ cửa phòng sách Quý lão tướng quân.

"Cháu đã về." Quý lão tướng quân đang tự mình nghiên cứu một bộ cờ, tóc bạc, da mồi, vóc người gầy dòn, soi mắt vẫn sắc bén như dao, mang theo khí thế không giận mà nghiêm, có điều lúc này nhìn cháu trai trong ánh mắt không tự chủ lộ ra bảy phần mềm mại, còn ba phần cũng không quá rõ ràng là trách cứ.

"Ông ngoại, nhìn ông lần này có tinh thần hơn rồi! Một mình đánh cờ không thú vị, con tới chơi cùng ông!"

Đan Nhĩ Tín tự động ngồi phía trước ông Quý, dùng tay nghịch nghịch con cờ trắng, một bàn tay người già khô gầy, lóm đóm vỗ anh một cái: "Tên nhóc thôi, đánh cờ với cháu thì có gì thú vị, chấp cháu mười nước cháu cũng không thắng được."

"Đúng vậy!" Đan Nhĩ Tín ha hả cười, không có chút xấu hổ nào: "Ông ngoại, ông chính là quản lý hiệp hội cờ vây, cháu muốn thắng không phải sẽ là danh thủ quốc gia. Có điều như đã nói trước, có người còn lợi hại hơn cháu nhiều lần, lần sau mang về ra mắt ông, không đúng thì ông phạt con ba roi là được."

Ông Quý nhìn anh trầm mặc một chút: "Cháu nói là cô bé Hách gì đó hả, con gái của Lương Thanh?"

Thấy ánh mắt ông Quý, trong lòng Đan Nhĩ Tín khẽ kêu một cái, có điều vẫn đón nhận ánh mắt trịnh trọng của ông nói: "Cũng chính là cháu ngoại dâu tương lai." Tạm thời không có trả lời, một lát sau anh còn dùng giọng nói vui vẻ sáng khoái mà bổ sung: "Ông không biết chứ, cô là con gái của nhà họ Hách ở thành phố C, là tài nữ đó! Cháu theo đuổi cô ấy rất cực khổ, cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa đồng ý gả cho cháu, ông cô ấy nghe nói lúc còn sống là danh sĩ, danh sĩ xứng với anh hùng, nếu không chắc phải nhờ mấy người lớn các ông tới giúp cháu cầu hôn thôi!"

"Nếu mệt mỏi quá, cũng đừng theo đuổi nữa, đổi người khác đi." Ông Quý chợt cắt lời anh, ngẩng mặt, không có chút tươi cười nào nhìn Đan Nhĩ Tín.

Đan Nhĩ Tín nắm chặt tay, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười: "Được rồi, cháu đã nói ông lớn tuổi đi lại bất tiện, cũng không thể lừa dối mà đi, có thể đổi người khác tới cầu hôn."

"Ông nói là cô bé kia, coi như hết." Ông Quý một lần nữa cắt đứt lời anh, rất đáng tin.

Đan Nhĩ Tín sùng sốt trong chốc lát, chợt đám một đám xuống, dĩ nhiên là mà cò gỗ đàn nhảy mất vỡ ra, con cò tán loạn trên mặt đất, anh đưa tay vỗ nhẹ lồng ngực đang phập phồng, cắn răng nuốt lại con tức giận sắp phun trào nhìn ông ngoại mình.

Quý tướng quân chinh chiến cả đời, dĩ nhiên không bị cháu ngoại hù dọa, ông chỉ dùng con mắt tràn đầy vẻ lo âu nhìn anh: "Ông tự có lý do của ông, xem con này! Vì một cô gái mà vỗ bàn trợn mắt với ông?"

Cặp mắt Đan Nhĩ Tín đỏ ngầu, giọng nói căm giận: "Mọi người ai cũng đều có lý do! Chúng cháu nam chưa lập gia đình, gái chưa gả, muốn sống với nhau thì có làm phiền ai? Cháu không chấp nhận bất kỳ lý do gì! Hiện tại nếu như ông nói cô ấy là em gái ruột của cháu, cháu còn có thể suy xét."

----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 70

Lời Đan Nhĩ Tín vừa nói ra, khiến trong nháy mắt cả phòng đều yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi xuống, mà đúng là cũng có đồ rơi xuống nhưng không phải là kim, mà là nước mắt, "lách tách" "lách tách" nện xuống mặt đá cẩm thạch ở cửa.

Lương Thanh không phải là người hay khóc, trong trí nhớ của Hách Tịnh chỉ có hai lần, một lần là đêm trước ngày bà và cha mình ly hôn, một lần là ngày đó ngã gãy chân, nhưng khóc tới đôi mắt đầm lệ, mờ mịt không kiểm chế được, thì chỉ có bây giờ.

Có điều lần này cũng là không tiếng động mà khóc, tâm tình đau thương, tuyệt vọng trong nháy mắt lan tràn khắp không gian, đừng nói Đan Dũng, ngay cả Hách Tịnh vừa bị đánh cũng hoài nghi có phải bà thật sự rất ủy khuất.

Anh em nhà họ Đan không dám mở miệng nữa, người nói chính là Đan Dũng, ông không phải hoài nghi, mà nhận định chắc chắn Lương Thanh rất ủy khuất, vô nhẹ bả vai của bà, thuận thế kéo bà vào lòng an ủi.

Vì vậy, mấy người nhỏ tuổi trong nháy mắt liền lúng túng, bao gồm cả người vừa nói ra lời kinh hãi Đan Nhĩ Tín, mặt anh căng cứng như dây đàn đứng một bên. Có điều cũng may là Đan Dũng rất nhanh gọi bảo mẫu tới, ý bảo đưa Lương Thanh lên lầu nghỉ ngơi, Lương Thanh vẫn giãy giụa, Đan Dũng dịu dàng mà dứt khoát ngăn cản bà: "Chuyện này giao cho tôi xử lý."

Mặc dù sự sống chung của hai người, người ngoài nhìn vào đều thấy luôn luôn là Đan Dũng nhân nhượng Lương Thanh, nhưng lúc ông kiên trì ý kiến gì đó, Lương Thanh không có chút nào ngoài ý muốn cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo, cố gắng làm tròn trách nhiệm người vợ, Lương Thanh mới vừa rồi còn nổi trận lôi đình, đã cúi đầu ngoan ngoãn lên lầu.

Anh em nhà họ Đan nhìn cảnh này, không hèn mà cùng nhìn nhau một cái, sự ăn ý của cặp sinh đôi khiến cho họ trong nháy mắt liền thấu hiểu hàm ý trong mắt nhau: nếu như Quý Lan, mẹ của bọn họ, có thể cho Đan Dũng một chút tôn nghiêm và mềm mại, bọn họ cũng sẽ không có kết cục thảm kịch như vậy.

Người khác nhau lập trường cũng khác nhau, tình huống này dưới cái nhìn của Hách Tịnh lại có ý nghĩa khác, cho tới bây giờ cô không cảm thấy Lương Thanh là một người phụ nữ có thể vì chồng, lúc trước ở bên cha Hách Kính cũng không như thế, dĩ nhiên, cũng có thể hiểu, vì cơ bản bà không xem Hách Kính là chồng của mình. Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, thái độ của Lương Thanh với Hách Kính là khách khí, xa cách, sau khi quyết định rời đi thì chỉ còn sự áy náy xen lẫn lạnh nhạt, chưa bao giờ thấy giống như với Đan Dũng, vợ chồng hỗ trợ nhau, đây chính là sự khách biệt của yêu và không yêu, Hách Tịnh bị ai nghi.

"Hai người các con, đi theo cha vào phòng sách." Đan Dũng nhìn Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh một cái, lúc nhìn Hách Tịnh thì thở dài: "Cho dù như thế nào, con luôn phải gọi cha một tiếng cha."

Đan Dũng không hổ là Đan Dũng, cuối cùng Hách Tịnh cũng hiểu Đan Nhĩ Tín lời ít ý nhiều là từ đâu mà có, một câu đơn giản này của ông có thể sánh với vài câu a, cho dù là từ phía Lương Thanh, hay là phía Đan Nhĩ Tín, cô không phải cũng luôn xem ông là người lớn trong nhà sao? Hơn nữa tiếng "cha" này phát ra, cho dù ông có dạy dỗ mình cái gì, cô còn dám không nghe theo sao?

Đan Nhĩ Nhã chợt mở miệng: "Con cũng vào cùng."

Đan Dũng nhìn anh một cái, ý không hiểu, qua rất lâu mới gật đầu nói một câu: "Cũng được." Thật là tích chữ như vàng a!

Một đoàn người ngồi trong phòng sách rộng rãi của Đan Dũng, trên mặt nhiều biểu hiện khác nhau, Đan Nhĩ Nhã theo lẽ thường gương mặt lạnh lùng, Đan Nhĩ Tín thì trên mặt lộ ra một chút buồn bực (nói thô tục chính là heo chết không sợ nước sôi), còn Hách Tịnh ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt lộ ra thần thái mờ mịt, cho thấy cô đang tịch mịch và giống như đưa đám.

"Thẳng thắn mà nói, đối với mấy người các con, bố vẫn luôn thấy tự hào và kiêu ngạo, trái ngược với phụ huynh bọn bố dạy dỗ, quan tâm các con mà nói, sự trưởng thành của các con là niềm vui mừng lớn, bởi vì, cha mẹ các con đều không ngoại lệ, đều không làm tròn trách nhiệm." Đan Dũng chậm rãi, nói ra những lời đạo đầu cho buổi nói chuyện tối nay, thẳng thắn một chút, đây tuyệt đối không phải là trừng phạt lũ nhỏ.

Thấy Hách Tịnh nhăn nhó mặt mày, như không đồng ý với ý kiến đó, Đan Dũng giải thích: "Dĩ nhiên, Giáo sư Hách là ngoại lệ, nhưng ông ấy không thể cùng con lớn lên, mặc dù không phải là điều ông ấy muốn, nhưng thiếu niên tang cha, nói chung là người sinh thảm sự."

Một câu nói, suýt chút khiến Hách Tịnh rơi lệ, cô đỏ mắt, cúi đầu xuống, mới vừa rồi bị Lương Thanh tát một cái, cô còn có thể giữ tâm tình mình khá bình thản, giờ phút này chỉ nghe Đan Dũng nhắc tới Hách Kính, cô liền không nén được tức giận, ngẩng đầu oán hận nhìn Đan Dũng một cái: Cái lão hồ ly này!

Về mặt Đan Dũng vẫn hiền hòa: "Con lớn như thế ta vẫn chưa từng nỗ lực làm gì, cũng không dám mặt dày đem con thành con gái ruột, mà nếu như con không ngại, có thể làm con dâu nhà họ Đan, cha cũng vui mừng như thế."

Nếu như vừa rồi Đan Nhĩ Tín còn có chút tâm tình mâu thuẫn với cha mình, trong đầu đều là ông sắp ca tụng rồi chia rẽ uyên ương, mà mình nên phản kháng như thế nào, như vậy hiện tại anh liền giảm bớt lo âu đi một chút, chỉ có điều mơ hồ cảm thấy, ông có chút không đúng, nhưng lại không nói ra

được không đúng chỗ nào.

Hách Tịnh kinh ngạc sau đó lại kích động trong tim, ông và Lương Thanh không phải là một thể thống nhất sao? Lương Thanh liều chết phản đối chuyện này, tại sao ông có thể đáp ứng sáng khoái như vậy? Trục giác, cô cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Ngẩng đầu nhìn Đan Dũng trong chốc lát, Hách Tịnh rốt cuộc nói câu nói đầu tiên khi tới nhà họ Đan : "Chú nói là nhà họ Đan?"

Trong đôi mắt Đan Dũng thoáng qua nét tán thưởng, không nhìn được lộ ra nụ cười: "Rất nhiều lần, dưỡng hi vọng con là con gái ruột của dưỡng." Lần này tốc độ phản ứng và lực quan sát, đừng nói bạn cùng lứa, ngay cả kinh nghiệm lẫn lộn trên quan trường nhiều năm, cũng chưa thấy ai có đủ.

"Hừ!" Đan Nhĩ Tín rốt cuộc hiểu rõ không đúng chỗ nào! Thì ra là sự kiện đổi họ kia, ông nội Đan vẫn phản đối, Đan Dũng cũng đáp ứng, chẳng lẽ ông muốn đổi ý? Còn dùng việc này uy hiếp anh?

Vốn là Đan Nhĩ Tín với việc đổi họ lần này không có hứng thú gì, nhưng sự xa cách của những người trong nhà họ Đan và thái độ của Đan Dũng, ngược lại kích thích mặt phản nghịch trong anh, anh đang nghĩ thật sự sẽ đi đổi lại, có điều phải chờ sau khi lấy Hách Tịnh!

Đối với phản ứng của con trai, dĩ nhiên Đan Dũng cũng nhìn thấy, ông bỏ qua đứa con thứ hai phản nghịch, mà vẫn tiếp tục nhìn Hách Tịnh, hưng phấn hỏi: "Tịnh Tịnh, nếu như dưỡng nhớ không nhầm, con quen Đan Nhĩ Nhã trước nhỉ?"

Vừa nghe những lời nói thật mà giả này, Hách Tịnh liền cau mày, ông ý là đang sợ thiên hạ không loạn sao?

Quả nhiên, nghe những lời này của ông, Đan Nhĩ Tín dường như lập tức nhảy dựng lên, quắc mắt, nhìn trừng trừng cha mình: "Cha có ý gì?" Theo bản năng nhìn Đan Nhĩ Nhã một cái, trong lòng còi cảnh báo reo vang.

Thật ra thì lúc này hiệu quả tốt nhất chính là Đan Nhĩ Nhã mở miệng nói chuyện, cho dù là cười giỡn như nhạo báng, hay là nghiêm túc giải thích, cũng có thể hóa giải sự lúng túng này, nhưng mà kì lạ là Đan Nhĩ Nhã cũng không mở miệng, anh chỉ thâm tình nhìn Hách Tịnh một cái.

Vì vậy, cục diện phát triển tới tình thế không thay đổi được, Đan Nhĩ Tín mím chặt đôi môi, không nói thêm gì nữa, anh đứng dậy kéo Hách Tịnh: "Chúng ta đi, anh không lạ gì đàn ông nhà họ Đan, em cũng đừng làm con dâu nhà họ nữa."

"Con đứng lại cho cha!" Khi Đan Dũng đối mặt với con trai mình hoàn toàn không có sự hóa ái dễ gần như đối với Hách Tịnh, ông lạnh lùng, uy nghiêm: "Con còn muốn nóng nảy xúc động tới bao giờ? Con luôn miệng nói muốn ở cùng một chỗ với Tịnh Tịnh, vậy con có nghĩ tới lập trường của nó không? Lương Thanh dù không tốt, nhưng cũng là mẹ của con bé, là người thân duy nhất trên đời này của con bé, con cho rằng kết hôn chỉ là việc của hai con sao?"

Đan Nhĩ Tín nghiêng đầu nhìn Hách Tịnh một cái, cười lạnh nói với Đan Dũng: "Cha cũng nói mình không làm tròn trách nhiệm. Từ nhỏ đã không dạy, vậy người khác lớn lên có thể đánh người?" Nửa câu sau chính là chỉ Lương Thanh.

Giọng nói của Đan Dũng có chút hòa hoãn hơn một chút, nói với Hách Tịnh: "Mẹ con đánh con là bà ấy không đúng, có điều bà ấy cũng là xuất phát từ việc muốn tốt cho con, nếu như con tin tưởng dưỡng, liền biết những lời này của dưỡng tuyệt đối không phải là an ủi."

Hách Tịnh trầm mặc một chút, gật đầu một cái, trong ấn tượng của cô về Đan Dũng, không có ghi chép nào về sự không tín nhiệm và bất lương, sự bi ai lo lắng của Lương Thanh cũng không phải là ngụy trang.

Đan Dũng lại tiếp tục nghiêm túc nói với Đan Nhĩ Tín: "Nếu như con thật sự yêu Tịnh Tịnh, cũng đừng kéo cô ấy về cùng phía với nhà họ Quý."

Lời nhắc nhở của Đan Dũng vẫn như sấm ở bên tai, Đan Nhĩ Tín và Hách Tịnh dường như cũng không biết mình rời khỏi nhà họ Đan như thế nào, nhất là Đan Nhĩ Tín, dường như anh không thể kiềm chế được muốn giết người anh người cha làm nên chuyện động trời kia, bởi vì khi Đan Dũng đưa bọn họ ra cửa còn cực kì không có hình tượng nói một câu: "Tịnh Tịnh, hoan nghênh con tới bất kì lúc nào, nhà dưỡng cũng không chỉ có một đứa con trai!"

Thật là đáng chết, khuôn mặt lạnh như núi băng của Đan Nhĩ Tín co quắp. anh nhìn chằm chằm Hách Tịnh, bổn đáng muốn nói lại thôi.

Làm như anh là người chết ý!

Phôi của Đan Nhĩ Tín cũng như sắp vỡ ra, anh quyết định không bao giờ trở lại nhà họ Đan nữa.

"Dừng xe!" Hách Tịnh chợt kêu dừng, hướng về gương mặt vẫn còn tức giận của Đan Nhĩ Tín nói: "Tự anh về nhà đi, em muốn trở lại sở cảnh sát một chút."

Đan Nhĩ Tín từ tức giận thành luống cuống: "Em sẽ không thật sự tin những lời nói hươu nói vượn của ông già kia chứ? Trừ tính khí nóng nảy chút, người nhà họ Quý cũng không quá khó chung sống, em đã gặp Quý Nguyệt rồi. Mọi việc đều có anh!"

Hách Tịnh dừng một chút, lắc đầu một cái: "Không phải là việc này, em chỉ là muốn về sở cảnh sát một chút, ra ngoài lâu như vậy, hiện tại rảnh rồi thì trở về bồi dưỡng tình cảm, nếu không trở về có lẽ chỗ ngồi của em cũng không còn." Nói xong liền nở một nụ cười.

Đan Nhĩ Tín cau mày muốn lên tiếng, bị một hồi chuông dồn dập cắt đứt, là Quý Nguyệt, Đan Nhĩ Tín vừa mới nhận điện, giọng nói lớn của cô liền truyền tới: "Đan Nhĩ Tín, ông nội gọi em về nhà gấp, có chuyện cần." Sau đó không đợi Đan Nhĩ Tín mở miệng liền bổ sung thêm: "Một mình em!"

Đan Nhĩ Tín cau mày, với tâm tình trầm trọng nhất từ khi sinh tới nay đi tới đại viện nhà họ Quý!

Trong buồng xe yên tĩnh, âm thanh từ điện thoại di động vọng ra đủ khiến Hách Tịnh nghe rõ toàn bộ lời nói của Quý Nguyệt, cô dùng tư thế vô cùng bướng bỉnh tự mình thuê xe rồi đi, anh muốn ngăn cản, lại thấp thỏm với thái độ không biết thế nào của nhà họ Quý bên này, lo lắng vô tình cô bị tổn thương, chỉ đành để cô rời đi.

Đan Nhĩ Tín dùng sức xoa mặt, cố gắng điều chỉnh khuôn mặt không quá cứng nhắc, gõ cửa phòng sách Quý lão tướng quân.

"Cháu đã về." Quý lão tướng quân đang tự mình nghiên cứu một bộ cờ, tóc bạc, da nòi, vóc người gầy dòn, soi mắt vẫn sắc bén như dao, mang theo khí thế không giận mà nghiêm, có điều lúc này nhìn cháu trai trong ánh mắt không tự chủ lộ ra bảy phần mềm mại, còn ba phần cũng không quá rõ ràng là trách cứ.

"Ông ngoại, nhìn ông lần này có tinh thần hơn rồi! Một mình đánh cờ không thú vị, con tới chơi cùng ông!"

Đan Nhĩ Tín tự động ngồi phía trước ông Quý, dùng tay nghịch nghịch con cờ trắng, một bàn tay người già khô gầy, lóm đóm vỗ anh một cái: "Tên nhóc thối, đánh cờ với cháu thì có gì thú vị, chấp cháu mười nước cháu cũng không thắng được."

"Đừng vậy!" Đan Nhĩ Tín ha hả cười, không có chút xấu hổ nào: "ông ngoại, ông chính là quản lý hiệp hội cờ vây, cháu muốn thắng không phải sẽ là danh thủ quốc gia. Có điều như đã nói trước, có người còn lợi hại hơn cháu nhiều lần, lần sau mang về ra mắt ông, không đúng thì ông phạt con ba roi là được."

Ông Quý nhìn anh trầm mặc một chút: "Cháu nói là cô bé Hách gì đó hả, con gái của Lương Thanh?"

Thấy ánh mắt ông Quý, trong lòng Đan Nhĩ Tín khẽ kêu một cái, có điều vẫn đón nhận ánh mắt trịnh trọng của ông nói: "Cũng chính là cháu ngoại dâu tương lai." Tạm thời không có trả lời, một lát sau anh còn dùng giọng nói vui vẻ sáng khoái mà bổ sung: "Ông không biết chứ, cô là con gái của nhà họ Hách ở thành phố C, là tài nữ đó! Cháu theo đuổi cô ấy rất cực khổ, cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa đồng ý gả cho cháu, ông cô ấy nghe nói lúc còn sống là danh sĩ, danh sĩ xứng với anh hùng, nếu không chắc phải nhờ mấy người lớn các ông tới giúp cháu cầu hôn thôi!"

"Nếu mệt mỏi quá, cũng đừng theo đuổi nữa, đổi người khác đi." Ông Quý chột cật lời anh, ngẩng mặt, không có chút tươi cười nào nhìn Đan Nhĩ Tín.

Đan Nhĩ Tín nắm chặt tay, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười: "Được rồi, cháu đã nói ông lớn tuổi đi lại bất tiện, cũng không thể lừa dối mà đi, có thể đổi người khác tới cầu hôn."

"Ông nói là cô bé kia, coi như hết." Ông Quý một lần nữa cắt đứt lời anh, rất đáng tin.

Đan Nhĩ Tín sừng sốt trong chốc lát, chột đâm một đâm xuống, dĩ nhiên là mà cờ gỗ đàn nảy mắt vỡ ra, con cờ tán loạn trên mặt đất, anh đưa tay vỗ nhẹ lồng ngực đang phập phồng, cắn răng nuốt lại con tức giận sắp phun trào nhìn ông ngoại mình.

Quý tướng quân chinh chiến cả đời, dĩ nhiên không bị cháu ngoại hù dọa, ông chỉ dùng con mắt tràn đầy vẻ lo âu nhìn anh: "Ông tự có lý do của ông, xem con này! Vì một cô gái mà vô bần trợn mắt với ông?"

Cặp mắt Đan Nhĩ Tín đỏ ngầu, giọng nói căm giận: "Mọi người ai cũng đều có lý do! Chúng cháu nam chưa lập gia đình, gái chưa gả, muốn sống với nhau thì có làm phiền ai? Cháu không chấp nhận bất kì lý do gì! Hiện tại nếu như ông nói cô ấy là em gái ruột của cháu, cháu còn có thể suy xét."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Trở lại kí túc xá sở cảnh sát, Hách Tịnh phát hiện bạn cùng phòng của mình không có ở đây, ngay cả đồ đạc cũng không thấy, liền gọi điện cho Triệu Lôi, giọng Triệu Lôi cực kì vui mừng nói: "Cậu rốt cuộc đã trở lại nhân gian? Huấn luyện kết thúc rồi?"

"Đầu có, là kết thúc cuộc thi nên có mấy ngày nghỉ, vẫn phải trở lại." Hách Tịnh thuận miệng nói ra một lý do, có điều khi Triệu Lôi chán nản "Nga" một tiếng, cô có chút đau lòng mà giải thích: "Có điều cũng rất nhanh mà, chỉ một năm."

Triệu Lôi lại vui vẻ lên: "Cũng đã qua hơn nửa năm rồi, không còn mấy ngày nữa. Hiện giờ tớ đang đi công tác ở Quảng Châu, hai ngày nữa trở về, đúng rồi, bạn cùng phòng của cậu kết hôn rồi đúng không, nếu không thì lúc quay lại tớ tới ở với cậu nhé?"

"Hoan nghênh cậu tới!" Rốt cuộc Hách Tịnh cũng bật cười. Lúc sở cảnh sát phân phòng kí túc cho người mới là phân phối ngẫu nhiên theo ngành, bạn cùng phòng của cô thì ra cũng là một phiên dịch, một cô gái học tiếng Nhật, yêu nhau từ lúc học đại học, vốn là dự định nói tốt nghiệp liền kết hôn, xem ra hôn lễ cô không thể tới rồi, chờ tới lần sau gặp lại thì bổ sung lì xì thôi.

Hách Tịnh chậm rãi quét dọn vệ sinh, lại từ từ ra siêu thị mua sản phẩm cần thiết, trở về kí túc xá liền nấu cho mình một bát mì thơm ngào ngạt, vừa ăn vừa mở máy tính lên cắm điện, trong lúc đó vẫn liếc điện thoại di động của mình, vẫn chưa có gọi điện tới. Vu Hạo Dương thường ý lại vô lý cũng không

mượn cơ hội này phát huy, hơn nữa còn vào sinh nhật mấy tháng sau của Hách Tĩnh, dùng tiền tiêu vật mua tặng cô một món quà. Mà cứ như thế, sau này sinh nhật của hai anh em. đều có người nhắc Hách Tĩnh đi nấu món mì đó.

Bây giờ là cuối mùa xuân, cách sinh nhật ba người khá xa, hơn nữa chỉ có một mình mình ăn mì, tự nhiên có chút thê lương, thần xui quỷ khiến, Hách Tĩnh lại đăng nhập vào email mà Vu Hạo Dương vẫn gửi thư đó.

Khi đăng nhập được vào email, Hách Tĩnh như ngừng thở, chớp mắt một cái, có thư mới! Hơn nữa không chỉ là một bức.

Không chút do dự mở ra, phát hiện bức thư sớm nhất là khi cô vẫn còn ở hạm đội N, không lâu sau khi cô lần đầu tiên mở hộp thư này ra, nội dung là: "Hai tháng nữa em sẽ đạt được học vị, em sẽ sớm trở về!"

Còn có một bức là: "Chị Tĩnh Tĩnh, em gái làm thị thực trở về nước, trước đó em ấy không nói cho chúng em biết, nhưng em tra ra được em ấy đặt vé máy bay tới thành phố B, không biết có phải hay không em ấy tới tìm chị, nếu như có tin tức của em ấy hãy cho em biết sớm được không? Em rất lo lắng cho em ấy!"

"Nó cũng trở về rồi, không biết là lo lắng cho em gái hay là có nguyên nhân khác, chú nghĩ là cái sau, nhưng chú cảm thấy rất bất an, bọn nó không kịp lấy chứng nhận, biện luận vừa kết thúc liền trở về nước, cho chú số điện thoại của cháu được không?"

Phong thư cuối cùng thời gian là ba ngày trước, nội dung là: "Gần đây không xem email sao? Em bay chuyến bay ngày mai, nhưng sau khi đến không biết đi đâu tìm chị. Em ở lại khách sạn W, sẽ để lại tin nhắn ở quầy, nếu như thấy email, nhanh liên lạc với em được không?"

Ngơ ngác nhìn phong thư này, Hách Tĩnh còn chưa kịp ăn mì, mặc cho chiếc đũa rơi xuống đất.

Mấy bức thư này viết không nhiều lắm, nhưng lại mang tới một lượng tin tức quá lớn.

Đầu tiên là Vu Hạo Dương biết cô có xem email.

Tiếp theo, ba cha con nhà họ Vu đều ở trong nước.

Cuối cùng cũng là quan trọng nhất, có thể Vu Tĩnh Hàm đã gặp phiền toái!

Vấn đề thứ nhất Hách Tĩnh suy nghĩ một chút liền có đáp án, cô xác nhận mình không có thói quen mộng du, sẽ không trong lúc vô ý thức mà nửa đêm còn dậy hồi âm cho Vu Hạo Dương, như vậy chỉ nghi ngờ một người, Lưu Miêu Miêu.

Hách Tĩnh không phải là cao thủ máy tính, nhưng Lưu Miêu Miêu thì phải, dù Hách Tĩnh đã xóa tất cả các dấu vết, nhưng Lưu Miêu Miêu vẫn có thể phục hồi như cũ, nhận thức này Hách Tĩnh đương nhiên biết, ngày đó mượn máy tính là quá xúc động, hai là cảm thấy Lưu Miêu Miêu sẽ không nhiều chuyện, nhưng hiện tại thì thấy, cô đã sai rồi.

Vấn đề thứ hai đã là việc đã rồi, cô không cách nào thay đổi được, cô chỉ lo lắng về tin tức thứ ba. Bảy năm qua Vu Tĩnh Hàm rất ngoan ngoãn tại sao đột nhiên trở về nước? Hơn nữa không phải cô trở về nhà ông ở thành phố C, mà là tới thành phố B, nếu như Hách Tĩnh nhớ không nhầm, lúc ở trong nước, Vu Tĩnh Hàm chưa từng tới thành phố B!

Từ thời gian tính ra, Vu Tĩnh Hàm đã trở về nước hơn một tháng, Vu Hạo Dương biết địa chỉ mail của cô không lí nào Vu Tĩnh Hàm lại không biết, nhưng cô ấy lại không hề liên hệ với mình.

Càng nghĩ, Hách Tĩnh càng thấy bất an, cô dường như lập tức quyết định, đi tới khách sạn W.

Khách sạn W là một trong những khách sạn quốc tế đông đúc, thiết bị đầy đủ, giao thông thuận tiện của thành phố, bởi vì không phải giờ cao điểm, Hách Tĩnh bắt xe, rất nhanh liền tới nơi. Chạy thẳng tới quầy lễ tân, trước nụ cười tiêu chuẩn và ánh nhìn soi mói của lễ tân, cô hỏi tin tức của Vu Hạo Dương.

Vu Hạo Dương đã di dân từ lâu, Hách Tĩnh không biết tên tiếng Anh của anh là gì, cứ nghĩ sẽ phiền phức khá lâu, không ngờ ở trước quầy lễ tân, mới vừa nghe cô nói tên, liền hỏi ngược lại: "phụ nhân, bà họ Hách đúng không?"

Sau khi ngẩn ra, Hách Tĩnh gật đầu một cái, lễ tân liền gọi điện thoại, sau khi nói mấy câu liền nói ngắn gọn mấy câu rồi cười nói với Hách Tĩnh: "Ban ngày ông Vu đều không ở phòng, có điều ông ấy đã báo, nếu có một phụ nhân trẻ tuổi họ Hách tìm ông ấy, dặn tôi lập tức gọi điện cho ông ấy, vừa rồi trong điện thoại, ông ấy đang ở không xa nơi đây, hai mươi phút nữa sẽ trở lại."

Một lần tiền trăm hậu tấu, cơ bản là không cho Hách Tĩnh đường sống, có điều cô cũng hạ quyết tâm gặp lại anh em nhà họ Vu, vì thế liền nói với lễ tân cô sẽ xuống quán cà phê dưới đại sảnh tìm chỗ ngồi.

Thường thức được một nửa cốc nước, điện thoại liền kêu vang, là Đan Nhĩ Tín.

"Em đang ở đâu, anh vừa gõ cửa kìa tức xá, gõ rất lâu mà không ai trả lời." Giọng nói của Đan Nhĩ Tín rất vội vã, có thể thấy là tâm tình không tốt lắm.

Đã bảy năm không gặp Vu Hạo Dương, Hách Tĩnh không nghĩ lần gặp đầu tiên có mặt Đan Nhĩ Tín là một ý kiến hay, vì thế cô do dự một chút rồi nói: "Em ra ngoài gặp bạn, anh về trước đi, ngày mai em sẽ liên lạc với anh."

"Bạn nào? Nam hay nữ? Bây giờ anh sẽ đi tìm em."

Trong điện thoại Hách Tịnh đã nghe được tiếng bước chân gấp gáp của Đan Nhĩ Tín và âm thanh thang máy, không để ý anh có thể bị tổn thương hay không, Hách Tịnh dùng giọng rất nghiêm chỉnh nói với anh: "Đan Nhĩ Tín, cho dù chúng ta là người yêu, cũng phải có không gian riêng của mình, hôm nay em thật sự có việc, chuyện của chúng ta ngày mai hãy nói được không?"

"Cái gì mà bạn trai bạn gái?!" Bên kia Đan Nhĩ Tín không nén được mà hét lên: "Hách Tịnh, em muốn làm gì? Anh nói cho em biết, em không phải là bạn gái của anh, em là vợ anh! Cả đời này cứ đừng nghĩ rời khỏi anh!"

Hách Tịnh không nghĩ tới Đan Nhĩ Tín sẽ kích động như thế, nghĩ tới anh đang ở trong kí túc xá của mình, tòa nhà cách âm không tốt, hơn nữa trong tầng đó toàn là người quen, cô không nhịn được cảm thấy đau đầu. Đưa tay xoa huyệt thái dương, Hách Tịnh cố gắng nói giọng nhẹ nhàng: "Được rồi, anh nói nhỏ chút có được không?"

"Em đang ở đâu?"

"Em thật sự có việc."

"Anh hỏi em đang ở đâu?"

"Ngày mai em sẽ liên lạc với anh." Hách Tịnh bỗng can đảm cúp điện thoại trước, Đan Nhĩ Tín lập tức gọi lại, cô phản xạ có điều kiện tắt máy, tim đập thình thịch.

Thành phố B lớn như vậy, anh tuyệt đối không nghĩ tới cô sẽ tới khách sạn W, đợi tới khi cô và Vu Hạo Dương gặp mặt xong trở về kí túc xá, có thể anh đã đi từ sớm rồi, như vậy, tức giận cái gì cũng để ngày mai an ủi đi, cô không phải là nữ siêu nhân, không có cách nào một lần giải quyết các vấn đề ứ ứ tới, lại nói, việc luôn có nặng nhẹ, giờ phút này cô thật sự không muốn lo nghĩ tới vấn đề nhà họ Lương, Quý nữa.

Rất cuộc, không hề có cuộc điện thoại nào nữa, Hách Tịnh nhẹ thở ra một hơi, ngẩng đầu lên, lại một lần nữa ngăn cản cả người.

Một chàng trai mặc áo gió màu đen, anh tuấn khiến cho ánh sáng vàng ở đại sảnh cũng phải khiếp mình, giờ phút này đường hoàng đứng trước mặt cô, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt như con sói đêm, mơ hồ có ánh sáng lóe lên.

Hách Tịnh đứng lên theo bản năng, hơi nhếch miệng kinh ngạc nhìn anh, hai người không ai mở miệng trước, lại thấy chỉ có hai mắt thật không đủ, vội vàng, tham lam mà thu nhận tin tức từ đối phương, mà còn nhanh chóng so sánh với hình ảnh trong trí nhớ.

"Tịnh Tịnh, cuối cùng chị cũng chịu gặp em." Vu Hạo Dương nói xong một câu, đôi môi xinh đẹp dường như run rẩy, anh vội vàng mím lại, cũng nắm thật chặt hai tay đang bỏ trong túi áo, sợ mình không cẩn thận làm ra hành động không thích hợp gì đó.

Tâm tình Hách Tịnh cũng rất kích động, bỏ qua cách Vu Hạo Dương gọi cô, ánh mắt nhẹ cong thành hình bán nguyệt, nhẹ nhàng mỉm cười: "Tên nhóc, chị có nói là không gặp em sao?" Nhiều nhất cũng chỉ là trong suy nghĩ mà thôi, nhưng lần gặp mặt này, cô thật sự hối hận về chuyện lúc trước, bây giờ là xã hội tình anh, có một em trai như thế, làm chị cũng thật hạnh diện!

Cho dù là hiện tại, Hách Tịnh cũng mơ hồ cảm nhận được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của người xung quanh, nhất là những cô gái đi ngang qua, dường như đều nghiêng đầu nhìn, có chút cổ ý, mà Vu Hạo Dương dường như đã sớm tập thành thói quen, anh chỉ nhìn chằm chằm Hách Tịnh, nụ cười càng sâu hơn, Hách Tịnh mới nhìn thấy gương mặt căng thẳng của anh, có lẽ đó giống như căng thẳng quá mà cười, dĩ nhiên, Vu Hạo Dương cũng không khóc.

Hách Tịnh bước tới gần vỗ vào vai anh: "Đi, chị mời em ăn đồ ăn Trung Quốc, nói đi, em muốn ăn gì!"

"Mì hải sản.: Vu Hạo Dương đứng lại, đáng vẻ nghiêm túc mà trả lời.

"A?: Hách Tịnh không nhịn được mà ngẩn ngơ, nhớ tới chén mì lạnh trong kí túc xá, nghĩ thầm cũng thật trùng hợp đi, miệng lại nói: "Xung quanh đây chị không quen thuộc lắm, thật không biết chỗ nào có mì hải sản ngon."

Vu Hạo Dương lại nhìn cô một cái, chợt cười: "Nói đùa, thời gian dài không gặp như thế, một bát mì cũng không muốn mời em, em nghe nói mấy năm gần đây ở thành phố B có món canh cá nổi tiếng, món đó làm thế nào? Là nấu với nước trắng sao?"

"Hắc, em đúng là Dương nhà quê, đi thôi, chị mời em ăn cánh cá Tứ Xuyên chính gốc." Hách Tịnh nói to một tiếng, chị họ hào phóng lại xuất hiện.

Canh cá nhập khẩu cay thơm dậy mùi, mặc dù Vu Hạo Dương không hiểu sao canh cá lại không thấy nước chỉ thấy dầu, nhưng anh vẫn ăn tới lệ đầu mất.

"Cay quá!" Nhận tờ giấy lau Hách Tịnh đưa, Vu Hạo Dương lau mặt, nhìn gương mặt phỉm hồng giống mình của Hách Tịnh, có chút ngượng ngùng mà cảm thán.

"Là cực kì cay." Hách Tịnh gật đầu đồng ý, cũng không có để ý hình tượng lau nước mũi, nhìn ánh mắt kì quái của người xung quanh, đồ ăn của quán này cay như thế sao? Có điều như đã từng nói, trai đẹp gái xinh ở cũng một chỗ thật sự rất bỏ mắt a, dường như ngay cả việc lau nước mũi cũng rất thanh lệ, không mất thiện cảm.

"Tìm được Tinh Hàm chưa?" Cuối cùng cũng thoát ra khỏi sự kích động khi gặp lại, Hách Tịnh hỏi vấn đề mà cô quan tâm nhất.

Vu Hạo Dương để đũa xuống, trầm mặc trong chốc lát, rồi mới nói: "Tìm thấy rồi."

Hách Tĩnh lặng lẽ không nói, nhìn về mặt không chút vui vẻ nào của Vu Hạo Dương, chờ anh nói tiếp.

"Em ấy sống cùng một người đàn ông, người kia lớn hơn cô ấy mười lăm tuổi." Về mặt của Vu Hạo Dương nói cho người khác biết, với chuyện này anh tuyệt đối không vui, không muốn nói nhiều.

Hách Tĩnh cũng không thể nói gì hơn, dù sao cô cũng không phải là chị ruột của Vu Tĩnh Hàm, không tiện nói nhiều. Cô nhớ câu nói của Vu Tĩnh Hàm nói lúc học lớp 6 tiểu học: Cô ấy không thích con trai nhỏ tuổi, thích người đàn ông thành thực như Bạch Thụy Đức.

Năm nay Vu Tĩnh Hàm mười chín, lớn hơn cô mười lăm tuổi, tức là ba mươi tư, quả nhiên là đủ thành thực!

"Gần đây chị có rảnh không? Em muốn đưa chị tới gặp em ấy một chút, nói không chừng chị có thể khuyên nhủ em ấy." Vu Hạo Dương ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ cầu xin, mà Hách Tĩnh nhận thấy, cô không có cách nào từ chối thỉnh cầu của anh.

Sau đó hai người vừa ăn, vừa nói chuyện cuộc sống hiện giờ của nhau. Hách Tĩnh kể rất đơn giản, mấy lời qua loa tóm tắt cuộc sống mấy năm gần đây của mình, cho dù là trong trường cảnh sát hay ở quân đội, đều là cuộc sống quy luật nhiều năm như một, so sánh thì thấy, cuộc sống của Vu Hạo Dương phong phú hơn nhiều, cũng rất nhiều cực khổ.

Anh nhỏ hơn Hách Tĩnh mấy tháng, lại đã lấy được bằng thạc sĩ, tự mình nghiên cứu bài luận, dĩ nhiên Hách Tĩnh biết anh thông minh, cũng tuyệt đối không phải là thiên tài gì, sự cố gắng những năm này có thể thấy rõ được. Mà sau khi anh học xong thạc sĩ, tự mình cố gắng hoàn thiện đề tham gia và việc kinh doanh của gia đình.

Đối đây, Vu Hạo Dương cau mày im lặng một lát, chợt ngẩng đầu nhìn Hách Tĩnh một cái: "Chị sẽ không tức giận chứ?"

Hách Tĩnh sững sốt một lúc, chợt bật cười: "Thừa kế nghiệp cha, đó chính là điều đương nhiên, tại sao chị phải tức giận?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Nhìn thấy vẻ mặt Vu Hạo Dương có vẻ dễ chịu hơn, nhưng mà anh ta lại lắc đầu một cái: "Em cũng không nghĩ sẽ tiếp nhận tài sản của ông ấy, em chỉ là..." Vừa nói anh ta vừa ngưng lại, giống như đang suy nghĩ tìm từ để nói.

Hách Tĩnh phát tay cắt ngang lời anh ta, không muốn anh ta làm khó bản thân mình. Bất kể năm đó như thế nào nhưng do lúc đó hai anh em họ vẫn chưa trưởng thành, cha ruột lại nuôi lớn bọn họ trưởng thành, hơn nữa cũng không thể bỏ rơi họ.

Huống chi Vu Tự Cường có lỗi cũng chỉ là với mẹ của họ, đối với hai đứa con cũng không tệ lắm, Hách Tĩnh có thể hận Vu Tự Cường, nhưng không có lý do gì yêu cầu hai anh em họ cũng phải giống mình đi hận ông ta. Từ trong sâu thẳm trái tim, cô cảm thấy năm đó Vu Tự Cường cũng không muốn hại chết Lý Băng.

Chân mày Vu Hạo Dương nhíu lại lần nữa, đối với tấm lòng của Hách Tĩnh anh cũng không cảm kích, kiên định nhìn cô mà nói: "Em chỉ muốn trưởng thành sớm, ổn định cuộc sống để quan tâm chăm sóc chị." Vẫn còn mẹ giống như năm đó, em gái giống như bây giờ, còn nữa..., chị ở trước mặt. Chỉ là những lời này anh ta không dám nói ra.

Nhìn ánh mắt của anh chân thành nhưng vô cùng lo lắng, miệng hơi mở ra còn có dưới ánh đèn sáng nhìn thấy gương mặt tuổi trẻ, lòng Hách Tĩnh trở nên mềm yếu, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay sờ đầu anh, tóc ngắn mềm mại được cắt ngay ngắn chỉnh tề, sờ lên cảm giác như lông xù, nhìn giống đang cưng nựng thú cưng vậy, kết hợp với ánh mắt kính sợ của anh ta, lập tức Hách Tĩnh cười "Xùy" một tiếng, tay cũng thuận thế trượt xuống, khi đến gò má của anh bầm một cái, cảm thấy thật không tệ, trẻ tuổi rất tốt, so với gương mặt lưu manh của Đan Nhĩ Tín có vẻ non nớt hơn nhiều!

Bị cô trêu chọc giống như con nít vỗ về chơi đùa, Vu Hạo Dương vô cùng xấu hổ, theo bản năng kháng cự người khác đụng vào đầu và mặt của anh, nhưng bàn tay mảnh khảnh phủ ở trên mặt kia làm anh có cảm giác tốt đẹp lắm sao và lại còn ấm áp nữa, loại ấm áp này đã lâu rồi mới cảm nhận lại, giống như ở trong mơ, trong giấc mơ kia anh còn là một đứa bé.

Mặc dù biết trong lòng cô trong suốt không tỳ vết, cũng biết loại hành động này ở trước mọi người sẽ không thích hợp, nhưng lòng của Vu Hạo Dương tìm đập càng lúc càng nhanh, anh kìm chế không được liền đỏ mặt, mỗi một tác da trên người anh cũng đang kêu gọi đối khát, duy nhất chỉ có bàn tay ấm áp kia có thể an ủi chúng.

Vì vậy trái với lý trí, Vu Hạo Dương chẳng những không có né tránh tay Hách Tĩnh, ngược lại không để lại dấu vết khe cùi đầu, đem gò má hướng bàn tay cô cọ nhiều hơn một chút. Không như trong trí nhớ bàn tay Hách Tĩnh không giống bàn tay của mẹ, mặc dù mảnh khảnh trắng nõn, nhưng cũng không có mềm mại nhẵn nhụi, thậm chí còn có chút hơi chai sần, sờ ở trên mặt hơi tê ngứa, cũng không thoải mái lắm.

Trong lòng suy nghĩ nhiều, tuy đang ở trong thực tế nhưng cũng chỉ là chuyện trong phút chốc, lập tức Hách Tịnh ý thức được mình hơi đường đột, tự nhiên trong lòng cô vẫn như trước xem anh như một đứa trẻ, nhưng không nghĩ đến người ta cũng lớn giống như mình, cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, mà đi ăn đậu hũ của người ta, cũng quá lưu manh rồi! Ngượng ngùng thu tay lại, Hách Tịnh lần nữa lại đi tức giận bản thân đã bị Đan Nhĩ Tín làm cho hù rồi.

Ấm áp ngăn ngừ bị thu lại, gương mặt lần nữa mang theo không khí lạnh lẽo bao vây, đáy lòng Vu Hạo Dương cố nhịn xuống mắt mắ, cười hỏi Hách Tịnh: "Chị học ngoại ngữ mà, không phải đi làm phiên dịch sao? Tại sao trên tay lại có nhiều vết chai sần vậy?"

Hách Tịnh vừa muốn trả lời, bỗng nhiên có cảm giác cả người lạnh lẽo, gần đây thường gặp chuyện phải đánh nhau nhiều nên làm cô luôn có cảnh giác cao, trực giác cho thấy có người đang nhìn mình, hơn nữa còn mang theo tính công kích mãnh liệt. Bản năng ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy người đứng ngoài cửa sổ không nhìn được thờ nhẹ một tiếng.

Vị trí hai người cách cửa sổ không xa, mà bên ngoài đèn nê ông sáng ngời cũng đem người đứng ngoài cửa sổ trưng mắt nhìn theo bọn họ vô cùng rõ ràng, bao gồm vẻ mặt giống như muốn ăn thịt người.

Là Đan Nhĩ Tín, anh làm sao tìm được nơi này?

Không biết anh đứng ở chỗ này nhìn bao lâu rồi, nhưng bản thân Hách Tịnh hiểu, chuyện tối nay như vậy có chút không bình thường, mặt kệ Vu Hạo Dương nghi ngờ nhưng anh ta cũng không nhận ra Đan Nhĩ Tín, Hách Tịnh không chút nghĩ ngợi liền hướng anh ta nói: "Có người bên ngoài tìm chị, chị đi ra nói vài câu, em từ từ ăn đi." Nói xong cũng không nhìn phản ứng của anh ta, vội vàng vàng đi ra ngoài.

Cái gì mà vội vàng, đây chính là bộ dạng của kẻ phạm tội mà, trước đây Hách Tịnh vẫn thường trầm tĩnh, cũng có những lúc rất loạn lộn xộn như vậy, nhưng năng lực cô cũng không tệ, lại có bản lĩnh, việc đi bộ đụng vào người khác là chuyện sẽ không xảy ra.

Nhưng hôm nay tâm tình cô không ổn định, thứ hai có mấy người lão đảo rõ ràng có men say từ trong phòng KTV kể bên đi ra, Hách Tịnh nhanh đi tới nên đụng vào nhau. Người nọ thân thể cường tráng, cao hơn Hách Tịnh nửa đầu, lại có uống rượu, còn có nguyên nhân khác, đụng vào Hách Tịnh làm cô đứng không vững mà ngã chổng vó.

Người nọ liền la àm lên kêu thêm năm sáu người khoảng trung niên đến, hiển nhiên là có chút địa vị, ba chân bốn cẳng bị người ta kéo, phản ứng đầu tiên chính là giơ tay lên đụng vào người của ông ta.

Chuyện này Hách Tịnh tự biết đuối lý, mặc dù bà vai cũng bị đụng đau, nhưng vẫn liên tục nói xin lỗi, nhìn thấy người đưa bàn tay ra nghĩ không ổn muốn giơ tay ngăn cản, người nọ đành dừng lại, vẻ mặt sững sờ, trở tay nắm cầm cô đem mặt của cô vận hướng đèn đường, trong miệng quát đàn nói: "Em gái, nhanh tới đây với anh nè, các anh đây không phải đang nằm mơ chứ! Cô em này có thể so với mới vừa rồi ***** cũng đúng giờ, chắc chắn, thật mềm a!"

Động tác của Hách Tịnh chính là đối địch, không nghĩ đến đối phương lại đi néo cầm cô, không kịp phản ứng, gương mặt còn bị người ta sờ mó, lập tức tức giận suýt nữa ngất đi —— tinh thần mới vừa rồi còn ăn đậu hũ của người khác đâu rồi, ông trời ơi, hiện tại bị bảo ứng nhanh như vậy sao?

Còn chưa kịp hất tay hất ra, lại phát hiện đầu ngón tay mình chưa có đụng vào hân ta nha, người nọ giống như một bao rách bay ra ngoài.

Hách Tịnh sững sờ nhìn tay mình, cô còn chưa có luyện khí công đánh người! Ngẩng đầu nhìn thấy mặt Đan Nhĩ Tín đen như đáy nồi, trong lòng Hách Tịnh kêu một tiếng, còn chưa kịp!

Tên say rượu kia bị đá văng ra ngoài, cũng ý thức được người đến không có ý tốt, nhưng vì hân ta quá say rượu cho dù bị ném ra ngoài làm cho thất điên bát đảo cũng không ý thức được, theo thói quen ngang ngược càn rỡ của mình đang chỉ huy hành động của hân.

"Khôn khiếp, người ở đâu đến phá hư chuyện tốt của ông đây, anh em phé hân cho ta!" Người nọ lần nữa được đỡ dậy việc đầu tiên làm chính là mắng chửi người, sau đó cực kỳ tức giận thúc giục cấp dưới của mình.

Thủ hạ của hân ta còn chưa say hoàn toàn, giờ phút này nhìn thấy cái mặt đầy sát khí khó tránh khỏi có chút khiếp đảm, vừa rồi tất cả mọi người đều nhìn thấy anh ra tay như thế nào, mà lão Đại của họ hơn 90kg liền bay ra ngoài, đây là người bình thường sao?

Lão Đại cũng không để ý, miệng thô tục mắng, đá người đứng gần một đá, hung dữ mà nói: "Đi lên cho ta ! Mẹ nó, đem con nhỏ này mang về cho tao, một lần nữa rống lên, tối nay tao muốn chơi gấp đôi. . ."

Hách Tịnh không biết cái chữ "gấp đôi" phía sau kia còn có nội dung gì, tuy nhiên cũng rất rõ ràng biết tối nay hân ta sẽ không còn có cơ hội đó. Bởi Đan Nhĩ Tín rất nhanh liền xúm lại đi lên đá bay người, trong nháy mắt cảm của lão Đại đã bị tiếp đất, há miệng nhìn chăm chăm, bộ dạng hết sức kinh khủng, hân ta theo bản năng vùng quỵ hướng Đan Nhĩ Tín đánh tới, lại nghe thấy "Rắc rắc", "Rắc rắc" hai tiếng, hai cái cánh tay của hân ta cũng bị bẻ ra sau, trong cổ họng phát ra tiếng "A, a!" giọng nói cũng khỏi bản đến, không ngậm miệng lại được.

Đan Nhĩ Tín vẫn chưa chịu buông hân ra, niu lấy cổ áo hân khi mắt đã trợn trắng, lúc hân ta chưa ngất đi khàn giọng nói một câu: "Nếu để cho tao nhìn thấy mày lần nữa, tao liền làm cho mày nằm luôn một chỗ." Vừa nói mắt liền hướng hân ta đánh xuống ba cái.

Người nọ hồn vía lên mây, vẻ mặt hoảng sợ giống như là thấy quỷ, dường như cầu xin tha cho, khổ nỗi nói không ra lời, gấp đến độ nước miếng cũng chảy xuống.

Bộ dạng Đan Nhĩ Tín cau mày hắc ám, nhanh chóng buông hân ra, cũng đập một đá: "Cút!"

Những người đó nâng đỡ cho nhau rời đi, rên hừ hừ, cũng không dám nói lời nào, chỉ còn Hách Tịnh là có dũng khí, nhìn khí thế hùng hăng của Đan Nhĩ Tín, cô không dám mở miệng, chỉ sợ nói sai một câu, mới vừa rồi "tốc độ nhanh, mạnh mẽ" tên kia liền kêu lên, hừ hừ, còn Vu Hạo Dương—— tên này thật không có mắt, thế nhưng từ bên trong nhanh chóng chạy tới, vừa vận đứng ở phía sau Đan Nhĩ Tín một bước, giờ phút này cũng giống như mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn đám người kia tệ ra quần.

Đan Nhĩ Tín vừa mới nghiêng đầu, Hách Tịnh liền hiểu ý xông lên trước Vu Hạo Dương nói: "Sau này nói tiếp? Không có chuyện gì ngại trở về đi, hôm nào tôi lại mời hai anh em cùng ăn cơm." Những lời này đủ trong sạch chứ? Tìm không ra tật xấu gì chứ? Vốn là muốn giới thiệu hai người với nhau, nói Hạo Dương là "Em trai", có thể tương trợ đến Đan Nhĩ Tín này là "Anh trai" như thế sẽ không trong sạch, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện đi, nếu không có thể phải sạch, như vậy coi như xong thôi.

Vì sinh mệnh an toàn của Vu Hạo Dương, Hách Tịnh nóng lòng đem hai người này tách ra, nhưng cô bị Vu Hạo Dương không những không cảm kích mà còn tiến tới, tiến lên một bước đứng ở bên cạnh Hách Tịnh, cúi đầu dịu dàng hỏi cô: "Tịnh Tịnh, không giới thiệu một chút hả?"

Da đầu Hách Tịnh tê dại giống như kim châm, đầu tiên là trong mắt Đan Nhĩ Tín bắn tán loạn ý lạnh lấy ra một ngụm khí, căn bản không dám nhìn vẻ mặt của anh, trong lòng gấp hơn, đuổi Vu Hạo Dương đi, nhưng mà khóe miệng tên tiểu tử này lại chứa nụ cười hề nên tức giận, Hách Tịnh âm thầm rên rỉ: tiểu tử chết toi! Lúc này còn làm loạn nha, mới vừa rồi người cũng nhìn thấy bộ dạng đánh nhau của anh ta, nếu anh ta động thủ thật, chị đây cũng không thể bảo vệ được người!

Không khí xung quanh vô cùng tê nhạt, càng lạnh lại càng mập mờ, Hách Tịnh lên tinh thần tận lực sử dụng ngữ điệu bình thường giới thiệu thân phận của nhau, nói rõ một chút thân phận.

Mặt Đan Nhĩ Tín vẫn đen không nói lời nào, Vu Hạo Dương mặt ôn nhu như ánh mặt trời cười nói: "Anh Đan."

"Đừng gọi ta là anh Đan." Đan Nhĩ Tín cuối cùng cũng mở miệng, Hách Tịnh thở phào nhẹ nhõm, mặc dù giọng nói lạnh lùng một chút thân thiết cũng không có, nhưng mùi thuốc súng không còn nhiều, đối với Đan Nhĩ Tín mà nói, dùng tài hùng biện so với động thủ sẽ mạnh hơn! Chỉ là không được gọi "Anh Đan" vậy gọi tên gì, gọi "Anh hai Đan"? Phải nha, anh ta đứng thứ hai, không nhìn ra, anh ta vẫn còn yêu thương người anh Đan Nhĩ Nhã này . . .

"Gọi anh rể."

Ba chữ này Đan Nhĩ Tín vừa nói ra, rốt cuộc nhiệt độ lên tới không độ rồi, chỉ là hai người khác còn cứng ngắc, mặc dù không có đông cứng.

Câu "Anh rể" này của Đan Nhĩ Tín vừa nói ra khỏi miệng, hai người khác cũng bị chấn động không nhẹ, tâm tình tốt cũng chỉ có mình anh, thậm chí anh còn lộ ra nụ cười, ánh mắt rất "hòa ái" nhìn Vu Hạo Dương nói: "Nghe nói em mới vừa về nước, trong thời gian này chúng tôi đang nghỉ phép, chị gái em còn có việc phải làm, anh lại không có việc, có chuyện gì cần giúp cứ nói." Tự nhiên thoải mái, thế nhưng lại ra dáng người anh phong độ.

Vu Hạo Dương cũng cười gật đầu một cái: "Tốt, như vậy, vậy em sẽ không khách khí." Nói xong nhìn Hách Tịnh một cái: "Em gái còn ở đó. . . ."

Nghĩ đến Vu Tĩnh Hàm, Hách Tịnh mới buông lỏng tâm tình vừa trầm nặng, gật đầu một cái: "Thời gian thích hợp em hãy điện thoại cho chị, chị sẽ nói chuyện một chút với em ấy." Bất kể như thế nào, cô luôn luôn hiểu rõ tình huống cụ thể.

Đan Nhĩ Tín kiên trì, hai người trước tiên kêu xe đưa Hạo Dương trở về, cẩn thận nhìn mỗi bước đi của anh ta rốt cuộc cũng biến mất trong tầm mắt, Hách Tịnh trực tiếp nhìn Đan Nhĩ Tín, nhưng anh vẫn không có ý lên tiếng, yên lặng nhìn về phía trước không biết đang suy nghĩ gì.

Xe taxi đem hai người đến ký túc xá của Hách Tịnh, Đan Nhĩ Tín cũng theo đi xuống, đưa trả tiền xe, phát tay ý bảo tài xế lái đi.

Hách Tịnh trừng anh: "Mặc dù bạn cùng phòng của em dọn đi rồi, mà ký túc xá ở đây toàn người độc thân, anh tới đây làm gì?"

Đan Nhĩ Tín nhàu mày: "Bạn cùng phòng đã dọn đi? Vậy thì tốt, vốn tính tìm một chỗ để nói chuyện, đi thôi, trở về ký túc xá." Nói xong tiến lên trước, bộ dạng giống như quen thuộc nơi này.

Hách Tịnh suýt nữa cắn đầu lưỡi mình, uống công cô cho rằng mình thông minh, thế nào lại gặp phải kẻ vô lại này! Nhưng tối nay nhìn Đan Nhĩ Tín rất khác lạ, mặc dù cố ý áp chế, Hách Tịnh rất nhạy bén cảm thấy tâm tình của anh không tốt, trước nay chưa có như vậy, vì vậy cũng không dám trêu chọc anh, cần môi đi theo.

Chờ thang máy đi tới mở cửa ra là một đôi đồng nghiệp cùng một tầng lầu với cô, hai người này đã nhận giấy kết hôn rồi, nhưng vì chưa có nhà nên còn ở tạm trong ký túc xá. Chào hỏi lẫn nhau xong bọn họ rõ ràng quan sát Đan Nhĩ Tín, sau đó nhìn Hách Tịnh, mập mờ cười hắc hắc, đồng nghiệp nam chỉ cười còn đồng nghiệp nữ tiếp cận chọc loét hông của Hách Tịnh một chút: "Khi nào thì dọn đi đây, hai bạn có thể nhanh dọn ra khỏi ký túc xá không? Chúng tôi đang khố đi tìm nhà đây."

Vợ chồng dùng phòng nhỏ trong ký túc xá cũng không sao, thật ra phòng ở đây vẫn còn trống, dành cho người độc thân hoặc cho những ai kết hôn rồi mà chưa có nhà cũng có thể tạm thời mượn ở lại, bởi vì tiền mượn rẻ, vì vậy rất được mọi người ưa chuộng, không dễ dàng xin.

Nội tâm Hách Tịnh cười khổ, biết bọn họ nghe được câu kia của Đan Nhĩ Tín "Em là vợ của anh" rồi, nhưng lại không biết nên trả lời như thế nào với bọn họ.

Đang do dự, Đan Nhĩ Tín mở miệng trước: "Nhanh, chúng ta mau mua nhà đi, chờ sửa chữa xong liền dọn ra."

Vợ chồng trẻ liếc mắt nhìn nhau hết sức vui mừng, thang máy tới nơi, mọi người thuận miệng hàn huyên mấy câu mới tách ra, vào nhà đóng cửa lại, Hách Tĩnh không nhìn được liếc anh một cái: "Em không nghĩ tới anh sẽ nói láo." Mặc dù Đan Nhĩ Tín rất ác liệt rất lưu manh, nhưng chưa bao giờ có ý đi gạt người, hiện tại đạo đức này cũng bị mất, Hách Tĩnh là có chút thất vọng.

"Xùy sợ cái gì chứ?" Đan Nhĩ Tín vẫn đề ý thẳng khí nói: "Anh cũng tính mua nhà."

Hách Tĩnh sừng sốt: "Anh mua nhà làm gì?"

"Cưới vợ." Đan Nhĩ Tín đưa ra lý do hợp lý, "Vốn bộ đội sẽ được cấp nhà, nhưng thứ nhất anh tính sẽ chuyển ngành, thứ hai nếu như muốn cấp nhà trước tiên phải lấy giấy kết hôn đã, nhưng em lại không chịu cùng với anh đi đăng ký, anh chỉ có thể tự mình mua."

"Không phải anh cũng có nhà rồi sao? Lại nói anh làm gì có tiền." Thu nhập của Đan Nhĩ Tín ở bộ đội cũng không nhiều, lần trước còn bị cô lấy hai mươi vạn tệ đi ra ngoài, tuy nói sẽ mau trả cho anh, nhưng vẫn cần phải có thời gian, mấy ngày nay cô cũng đã chuẩn bị cùng đồng nghiệp thảo luận. Vốn là nhân viên chính phủ sẽ không được phép làm thêm bên ngoài, nhưng cô thì ngoại lệ, bởi vì cô là một nhân tài biết đến năm ngôn ngữ, ở cục cảnh sát tiền lương quá thấp khó giữ được người, cho nên chỉ cần không làm trễ nãi công việc, trong cục từ trên xuống dưới cũng ngầm cho phép phiên dịch thêm bên ngoài.

Đan Nhĩ Tín cúi đầu mấp máy khóe môi: "Cái đó không phải là nhà của anh" tiếp sau ngược mắt nhìn Hách Tĩnh "tạm thời nhà thì anh sẽ không mua nổi, cho dù là nhà trọ bình thường, tiền để dành cũng không nhiều, muốn mua nội thất trong nhà thì phải vay ngân hàng một chút, em không phải sẽ đề ý chứ?" đến khi cần lại thiếu hụt như thế, từ trước đến nay anh chưa bao giờ vì chuyện kiếm tiền mà buồn, không nghĩ tới đây là lần đầu tiên, cứ như vậy muốn chết, anh phải đến hỏi ý kiến cô.

Theo bản năng Hách Tĩnh chỉ lắc đầu, chỉ là cô bắt được trọng điểm: "Anh với nhà họ Quý cãi nhau phải không?" Nếu không thì sao đến nỗi phải thiếu nhà thiếu tiền.

Đan Nhĩ Tín trầm mặc không nói, Hách Tĩnh liền hỏi nữa, anh trợn mắt: "Thế nào? Không gả được vào nhà giàu em thất vọng sao? Yên tâm đi, anh mặc dù là lính nghèo, cũng có thể nuôi em nổi mà!"

Hách Tĩnh không đề ý tới lời khích tướng của anh, vẫn là cau mày nhìn anh: "Nếu như nguyên nhân là bởi vì em, như vậy không cần thiết." Nhà họ Quý dù sao không giống với nhà họ Đan, không chỉ có cùng huyết thống, hơn nữa đối với anh còn có công nuôi dưỡng. Hơn nữa nghe anh nói, trừ mợ ra, còn những người khác cũng rất quan tâm yêu mến anh, đây là bốn phận một trường nam phải làm phải biết nghe lời người lớn, tình huống Vu Hạo Dương như vậy còn không thể phũ phàng quan hệ với Vu Tự Cường, cô Hách Tĩnh có tài đức gì, chỉ dựa vào cái gọi là "Tình yêu" kia quá hư vô mờ mịt, cùng với gia tộc đi lôi kéo một người đàn ông.

Hách Tĩnh không phải là một cô gái ngây thơ hoang tưởng, đời này cũng chưa từng. Cô ngẩng đầu nhìn Đan Nhĩ Tín: "Nếu quả thật là nguyên nhân này, vậy chúng ta chia tay thôi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Thật ra lời Hách Tĩnh vừa nói ra khỏi miệng, đã chuẩn bị nhận lấy bão táp rồi, hôm nay Đan Nhĩ Tín đã đánh rất nhiều người rồi, không đến nỗi ra tay đánh cô thành tàn phế chứ, cô lo sợ mà suy nghĩ.

Chẳng qua là cô nghĩ đến Đan Nhĩ Tín sẽ nổi trận lôi đình, nghĩ tới anh sẽ tức giận xông vào mắng cô thậm chí có thể đánh cô, nhưng không nghĩ đến Đan Nhĩ Tín một lời cũng không nói, chỉ yên lặng đứng nhìn cô, giờ khắc này hơi thở của anh phát ra không phải lạnh, không phải tàn khốc, cũng không phải là giận, mà là thương tổn, một loại đau khổ bị thương.

Anh vẫn như cũ đứng ở nơi đó cao ngất, nghiêm trang giống như bộ dáng quân nhân, nhưng toàn thân làm cho người ta cảm giác không phải tức giận tràn đầy, ngược lại có một loại không khỏe chán chường, giống như rất thất vọng, thất vọng đến thương tâm.

"Anh suy nghĩ rất nhiều nhưng em ngược lại rất tàn nhẫn với anh" cuối cùng anh cũng mở miệng, giọng khàn khàn như cũ, "Thì ra em không yêu anh." Lúc nói câu nói kia, anh vẫn nhìn chằm chằm vào Hách Tĩnh. Hách Tĩnh cũng không tránh né nhìn lại anh, há miệng tính nói nhưng không có mở miệng.

Đan Nhĩ Tín giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười đầy cảm xúc, sau đó lại đóng miệng lại, anh hướng Hách Tĩnh tùy tiện gạt đầu một cái, quay ra cửa đi khỏi, vào thời điểm xoay người nắm tay cầm vịn cửa, Hách Tĩnh kêu một câu: "Đợi chút."

Anh nhanh chóng quay đầu lại, Hách Tĩnh cúi đầu trốn ánh mắt của anh nói: "Hai mươi vạn kia, em sẽ nhanh trả lại cho anh."

Giờ phút này Hách Tịnh đã không dám nhìn đến biểu tình của Đan Nhĩ Tín rồi, ủy mị ướm ất cho tới bây giờ đây không phải là phong cách của cô, cô nghĩ nên giải quyết dứt khoát, lập tức giải quyết rõ ràng, nói cô vô tình cũng tốt, ác độc cũng không sao, nhưng vướng víu tình cảm mà không có hi vọng, chính là lãng phí sinh mạng, đây là kinh nghiệm quý báu mà cô đã học được.

"Không cần, giống như em nói, không có liên quan đến em anh sẽ không trở mặt với nhà họ Quý, nếu không bắt hòa thì danh lợi quyền thế, còn có phụ nữ cái gì anh cũng sẽ không thiếu, tại sao vì một chút tiền lẻ này?" Đan Nhĩ Tín rút cuộc cười lạnh, xoay người mở cửa, lần này không do dự, sau khi đi khỏi đóng cửa một cái rầm thật mạnh.

Hách Tịnh không khống chế bản thân nên đuổi theo, nhưng cũng chỉ dừng lại ở phía sau cửa, cô vô lực chống đỡ thân thể của mình, uể oải ngồi trên mặt đất, dúi đầu vào cánh tay cùng đầu gối làm thành một vòng, ánh sáng ngoài hành lang chiếu vào trong nhà, trên sàn nhà có cái gì đó trong suốt phản quang, đưa tay chùi một cái, là nước mắt, sờ mặt mình thì đã khô, Hách Tịnh chột đứng lên, đưa tay kéo cửa phòng ra, nhìn hành lang trống rỗng, chỉ có ánh đèn vẫn âm ỉ như cũ.

Đi chưa? Thật sự bị cô đuổi đi sao? Nhưng đây là ý của cô mà? Tại sao giờ phút này một chút cảm giác thỏa mãn cô cũng không có, ngược lại, trái tim trống trải giống bị lũng một lỗ vậy, rất đau.

Trên cái thế giới này nam nhân vì cô mà ủng hộ vì cô cười vui không ít, nhưng vì cô mà khóc lại không nhiều, tối hôm nay thì có hai người đều bị cô đuổi đi rồi.

Dường như là theo bản năng cô đi đến trước thang máy, nhìn con số dừng lại ở lầu một, Hách Tịnh nhấn nút đi lên, thời gian đã rất trễ rồi, thang máy không người nào sử dụng, rất nhanh liền tới chỗ ở tầng bảy của ký túc xá.

Thang máy mở ra, bên trong dĩ nhiên không có một bóng người, Hách Tịnh nhấc chân, rồi lại lùi về, thang máy khép lại, tự nhiên chuyển về, lại đến lầu một.

Thời điểm nhìn đèn của con số Hách Tịnh cũng thấy âm ỉ, thang máy đi lên nữa, cũng không có một bóng người, khép lại lần nữa đi xuống, lặp lại như thế năm lần, thang máy rốt cuộc dừng lại ở lầu bảy, không hề đi xuống nữa, rất nhanh, con số đỏ tươi trở nên tối, số "7" kia nhưng vẫn không có thay đổi.

Tốt, cô giật mình: thế nào, lúc thang máy không có người nào sử dụng cũng sẽ không tự động trở về tầng một, sao tự nhiên dừng lại? Cô tròn to hai mắt, cảm giác mình không hề mất đến một cuộc sống thông thường, nhưng bởi vì cái này giống như cô bỏ rơi đồ vật quan trọng.

Nhìn số 7 âm ỉ, Hách Tịnh rút cuộc cũng rơi lệ.

Có lẽ cái từ "bỏ rơi" này, vẫn luôn là thái độ của cô đối đãi với Đan Nhĩ Tín. Anh yêu cô cùng theo đuổi mãnh liệt nhưng ngược lại đối với cô chỉ vội vàng ngăn cản, không có suy nghĩ sâu xa, tuy không có cố ý cự tuyệt, nhưng cũng không có bao nhiêu đáp lại.

Không nghi ngờ chút nào xem như bọn họ có duyên không phận, vào lúc máy vi tính chưa thông dụng, bọn họ quen biết qua Internet, cười đùa tức giận thì mắng, tuổi trẻ cổ vũ khích lệ nhau, chẳng qua lần quen biết này đối với cô giống như dòng nước chảy, nhưng với anh thì ấn tượng khắc sâu nhớ mãi không quên. Từ khi mới bắt đầu đã thấy không công bằng.

Lúc hai người mới quen, cô chỉ xem anh như một người anh kẻ phản nghịch kiêu ngạo, sau này lại nghe anh nói đã nhìn thấy cô liền yêu.

Kỳ tập huấn quân đội gặp lại, anh là huấn luyện viên, cô là học viên, bắt đầu sống hòa thuận với nhau, kết thúc lại là một cuộc náo loạn, anh không chừa dung thân, cô thì chạy trốn chết.

Sau đó, chính là từ đầu đến đuôi theo đuổi. Nhưng cẩn thận nghĩ đến, cuộc chiến giữa tình yêu nam nữ lần này, đối với anh mà nói là không công bằng, anh thì quyết chí tiến lên đi tới tương lai, giống như tự bản thân cố gắng, tự biến tự diễn, còn cô chỉ có chủ động duy nhất, là nói chia tay.

"Anh suy nghĩ qua rất nhiều khả năng nhưng em ngược lại rất tàn nhẫn với anh". Đối với ý nghĩ cùng thái độ của cô, trong lòng anh cũng có nhiều lo lắng không yên, mặc dù nhìn anh rất cứng rắn mạnh mẽ, da mặt lại dày, cô cũng không có đáp lại tình cảm, mà còn làm tổn thương anh, cái này chẳng lẽ cô không biết? Bị kịch của cha vẫn chưa đủ để cho cô hiểu rõ sao?

Chủ yếu là trong lòng, câu nói kia anh nói đúng nửa câu đầu, lại không nói nửa câu sau, cô không phải là không thương anh, nếu không sao lại đứng ở trước thang máy mà khóc. Nhưng cô không nói cho anh biết, thậm chí không có biểu hiện ra, một khi gặp phải khó khăn cản trở, rất dễ liền nói "Chia tay", thậm chí không cho anh cơ hội để giải thích. Chẳng qua là cô đang bảo vệ chính mình, nhưng lại làm tổn thương đến người khác? Mà người đó rất có ý nghĩa ở trong lòng cô, chuyện này cho tới hôm nay cô mới nghĩ ra.

Lần đầu tiên trong đời đối diện với chuyện tình cảm nam nữ, có được nhưng lại từ bỏ, tình cảnh này, không phải là không thể lường. Chẳng qua cô là loại người quá cứng rắn quá tự đắc, nên không thể oán giận, cũng không xứng đáng hối hận.

Nhưng là, nếu như cô vô tình thật, có thể không cần thống khổ tốt biết bao nhiêu.

"Này! Em lại đứng sững sờ ở đó làm gì, ai lại muốn ra ngoài đi thang máy, không sợ bị hù dọa hả."

Giọng nam khàn khàn từ phía sau truyền đến, Hách Tịnh như bị sét đánh, không thể tin xoay người nhìn sang chỗ khác, lại thấy trong cửa cầu thang Đan Nhĩ Tín đang dựa vào khung cửa màu xám nhạt, vẻ mặt mang theo tia đùa cợt nhìn cô.

Nhìn thấy vẻ mặt Hách Tịnh, Đan Nhĩ Tín thu hồi đùa cợt, ngồi thẳng lên nghiêm mặt nói: "Nam tử hán đại trượng phu nói phải giữ lời, anh không có ý định dây dưa với em, anh chính là nghĩ nên đi lên nhìn xem ai không có đạo đức xã hội như vậy, không ngừng nhân thang máy làm lãng phí điện!"

Hách Tịnh lấy tay lau đi nước mắt đầy mặt, nín khóc mỉm cười sáng giọng: "Chẳng lẽ anh thì có đạo đức xã hội chắc? Người ở dưới này nhấn nút không phải là anh chắc?"

"Đúng vậy nha, anh là rất nhảm chán nên cũng không có lương tâm đó, chỉ là không nghĩ tới cô gái họ Hách lấy lưng cũng giống như vậy." Nếu như lúc bình thường, anh sẽ nói thêm một câu "Hai ta giống trời sinh một đôi nhĩ." Nhưng không khí tối nay quá mức đặc thù, anh còn chưa có nhìn qua bộ dạng Hách Tịnh khóc, nên anh rất khẩn trương.

Lúc này là thời gian mọi người đi ngủ, Hách Tịnh không dám cùng anh đứng trong hành lang nhiều lời, xoay người lại đến trước cửa phòng, mở cửa đi vào, nghiêng đầu nhìn anh một cái, thấy anh còn đứng bất động, liền hỏi: "Anh, sao không vào?"

Lúc này Đan Nhĩ Tín mới chậm bước đi thông thả tới, lại dừng ở trước cửa mà không chịu vào: "Em nói chúng ta nên chia tay, lúc này đã hơn nửa đêm mà nam nữ cùng ở trong một phòng, cũng không phải là vợ chồng, không quá thích hợp chứ?"

Phản ứng của Hách Tịnh là: lăm lăm nhìn trái phải một chút, một tay kéo anh lùi vào, sau đó đóng cửa, khóa cửa.

"Đây chính là em kéo anh lại, một lát nữa không được nói là anh lưu manh. . . . ." Đan Nhĩ Tín rất cao hứng, có thể nói là "Được tiện nghi còn ra vẻ", hơn nữa, hôm nay anh chịu rất nhiều kích động, cần phải được đền bù tâm tình bị tổn thương.

Ai ngờ anh còn chưa nói, Hách Tịnh liền chạy đến ôm anh, dúi đầu vào trong ngực anh. Nếu như, nếu như lỡ tai kia mà khỏe mạnh thì nghĩ không có nghe nhầm, còn đối với cô ở trong ngực cũng chân động, cảm giác không có lăm lăm còn bây giờ cô đang khóc thút thít nói.

"Đan Nhĩ Tín, em hối hận rồi, em không muốn chia tay, hãy mặc kệ nhà họ Đan với nhà họ Quý cùng bị hủy diệt đi!" Cuối cùng Hách Tịnh từ trong ngực Đan Nhĩ Tín ngẩng đầu lên, nhìn anh nói, mặt mũi giống như hoa lê gặp mưa rào, đầm đìa rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Vốn theo bản năng Đan Nhĩ Tín phải ôm lại cô, nhưng khi nghe được câu nói kia thì dừng tay, anh nắm tay rồi lại mở tay ra, đem tay để vào trong túi quần, mặc cho Hách Tịnh ôm anh không buông, cũng hơi khẽ mở mắt, cố gắng coi thường nhìn cô mặt dính đầy nước mắt.

Về mặt anh lạnh băng: "Em vừa mới nói chia tay, chỉ vì cảm thấy nhà họ Đan và nhà họ Quý cùng nhau phản đối, hay chỉ vì nhà họ Quý phản đối?"

Hách Tịnh đưa tay lau đi nước mắt bên quai hàm, ngẩng đầu nhìn anh một cái, không nói gì.

Về mặt Đan Nhĩ Tín lạnh hơn, anh biết trước mặt Hách Tịnh đã chịu nhận sai điều này trước kia chưa từng xảy ra, mặc dù biết đây là ngày tốt nói ra những thứ này thật sự rất thích hợp, nhưng anh không nhìn được muốn đem vấn đề này nói rõ ràng, anh chịu đủ cái loại đó rồi trong lòng tiền thoải lương nan, vừa chống chọi bên ngoài quấy nhiễu, còn phải quan tâm tâm trạng nội bộ không yên, nếu như anh nhất định phải đánh một trận ác liệt, ít nhất phải bảo đảm đội ngũ không được tiêu tan, mặc dù đội ngũ này chỉ có hai người.

"Em thậm chí cũng không có đi theo anh tìm hiểu, liền một mình suy nghĩ anh cãi nhau với nhà họ Quý? Hơn nữa nguyên nhân trở mặt cũng do em." Trong những lời này của Đan Nhĩ Tín lộ ra thất vọng nặng nề, Hách Tịnh theo ý thức siết chặt quần áo của anh, lại ngẩng đầu nhìn anh một cái, ánh mắt cẩn thận, thậm chí mang chút bộ dạng lấy lòng, trong lòng Đan Nhĩ Tín rất chua xót, thiếu chút nữa không kiềm chế được, chỉ là ngoài mặt anh vẫn tỏ ra vẻ thờ ơ không chút động lòng.

Thật ra cũng do trải qua huấn luyện đặc biệt, nên Đan Nhĩ Tín có thể khống chế tốt về mặt cùng giọng nói của mình, thậm chí là tâm tình, chỉ vì trường hợp này có chút đặc thù, anh càng muốn thuận theo ý muốn lúc đầu, mà không phải cố ý áp chế tình cảm của bản thân, lúc đối mặt với Hách Tịnh liền có phản "Đặc biệt" này, nhưng hôm nay là ngoại lệ, có một số việc, anh cần rèn sắt khi còn nóng.

Hách Tịnh thấy Đan Nhĩ Tín không có thỏa hiệp vấn đề, chỉ đành nhắm mắt hỏi: "Chẳng lẽ anh không có trở mặt với nhà họ Đan?"

"Chỉ tạm thời anh không muốn gặp bọn họ." Đan Nhĩ Tín rất bình tĩnh trả lời.

Đó không phải như nhau sao? Hách Tịnh oán thầm, lại không dám mở miệng phản bác, dù sao hôm nay là cô không đúng trước.

Đan Nhĩ Tín dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, liền nói: "Cái này không giống nhau, là anh không muốn gặp bọn họ." Anh ngừng một lát rồi lại nói: "Dĩ nhiên, nếu như em vẫn kiên trì muốn bọn họ cho phép, anh sẽ thỏa hiệp, hơn nữa bảo đảm bọn họ nhất định sẽ chấp nhận em."

Ngay lúc Hách Tịnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, Đan Nhĩ Tín không nháy mắt nhìn cô: "Nhưng là em muốn khẳng định sao? Anh biết Hách Tịnh, chưa bao giờ vì nguyên nhân bên ngoài mà thay đổi chính mình, em nói câu nói ‘ chia tay’ kia thật là có trình tự nha." Nói xong vẫn giữ bình tĩnh, về sau, giọng điệu của anh vẫn không tự chủ được mang một tia bức tức. Vì cô anh trân trọng đến nỗi biến thành nóng ruột nóng gan, thậm chí trả giá rất đắt, còn cô thì dễ dàng vứt bỏ, điều này làm cho anh và những cố gắng của anh không sao chịu nổi?

Hách Tịnh trầm mặc chốc lát, chỉ là tính của cô vốn dễ chịu hơn người khác, rất nhanh liền suy nghĩ kỹ tìm từ để nói, hơi buông ra ôm lấy hai cánh tay của Đan Nhĩ Tín, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh nói: "Đan Nhĩ Tín, em thừa nhận, trước tối nay, em cũng chưa có nhận rõ tâm ý của mình, đối với quan hệ của chúng ta vẫn còn nghi ngờ, mới vừa rồi em nói chia tay, một mặt có chút kích động, nhưng ngay sau đó em nhận biết được tâm tình của mình, bây giờ cho đến về sau này cũng sẽ không như vậy nữa, em bảo đảm không nói chia tay dễ dàng."

Ánh mắt Đan Nhĩ Tín đen nhánh nhìn cô, giọng mang chút ép hỏi: "Nếu như mẹ em phản đối, ba anh cũng phản đối, thậm chí là nhà họ Quý cũng phản đối thì sao đây?"

Hách Tịnh nháy mắt mấy cái: "Không phải anh nói là nhà họ Quý sẽ chấp nhận em sao?"

Đan Nhĩ Tín trợn mắt: "Đó là tình huống anh muốn thỏa hiệp, nếu như không thỏa hiệp được thì sao?" Lão tử vô lại rồi, thái độ đó của anh có thể làm gì được.

Ngây thơ! ở trong lòng Hách Tịnh lăm lăm một câu, trên mặt lại cười: "Đó là người thân của anh, anh không thỏa hiệp được em cũng không cần biết, em quan tâm nhiều như vậy làm gì?" Thấy mắt Đan Nhĩ Tín trừng lớn hơn, nụ cười Hách Tịnh cũng sâu hơn: "Hơn nữa, em lớn như vậy, còn chưa có chính thức sợ qua người nào, cũng chưa bao giờ gặp qua chuyện gì mà không thể giải quyết được."

Lời nói phách lối này, do từ trước đến nay Hách Tịnh đều khiêm tốn, bây giờ có vẻ phách lối, nhưng ý lạnh trên mặt Đan Nhĩ Tín đã từ từ biến mất, anh mang theo vẻ mặt nuông chiều nhìn lúm đồng tiền như hoa của Hách Tịnh, trong ánh mắt có dũng khí không hiểu gì đó chớp lóe rồi biến mất, rồi cuộc mở miệng cười: "Tốt, đây mới chính là vợ của anh nha, có khí thế, anh thích!" Sau đó chuyển hướng lời nói, lập tức nghiêm mặt lại: "Hiện tại chúng ta nên sớm phân tích mọi chuyện để làm cho tốt đi?"

Giống như kinh khí cầu bị đâm lủng, Hách Tịnh mới vừa rồi còn thỏa mãn đắc ý trong nháy mắt không còn thấy nữa, mang chút chột dạ bỏ qua ánh mắt Đan Nhĩ Tín, nói lảng sang chuyện khác: "Đúng rồi, tối nay anh còn chưa ăn cơm? Có đói bụng không?"

Đan Nhĩ Tín cũng không vội vã ép cô, sờ sờ bụng nói: "Thật đúng là đói bụng thật, hiện tại anh muốn đến tìm em cùng ăn cơm tối, ai biết em lại đi cúp điện thoại của anh. . . . ."

"Em nấu mì cho anh ăn nha, mì ba con tôm có được hay không?" Hách Tịnh vội vàng nhảy dựng lên gọi, cũng mở tủ lạnh ra kiểm tra xem còn không.

Bị cô cắt ngang, Đan Nhĩ Tín cũng không tức giận, chỉ vào cái tủ trên bàn để mấy vỉ tính nói: "Cái này là gì hả?"

"Mì ba con tôm, anh chờ một chút, em nấu xong ngay." Mì trong bát cô chỉ ăn vài miếng, hiện tại đã sớm lạnh ngắt, cô cầm lên đang chuẩn bị đổ đi, Đan Nhĩ Tín lại đưa tay nhận lấy: "Đội không kịp, anh dùng lò vi ba hâm nóng là ăn được rồi, em nấu cho mình đi, như vậy chỉ cần hai tô là đủ."

Hách Tịnh vốn định ngăn cản, nhưng nhìn vào tủ lạnh thấy chỉ còn thừa lại một ít mì sợi, quyết định là do anh, ăn thừa còn tốt hơn so với ăn không đủ no —— vị Đại Vương này khó nuôi nha, rồi lệ.

Hâm nóng lại tô mì ăn cũng được, Đan Nhĩ Tín bung lên vừa ăn vừa nhìn Hách Tịnh bận rộn, thỉnh thoảng còn chỉ dẫn cô:

"Nước để ít đi, nước mì phải giống như canh ăn mới ngon."

"Hắc, em đó kỹ thuật nấu ăn tệ nha, măng cắt không được đều."

"Tôm đã chín rồi, trước tiên nhanh vớt ra ngoài, nếu không sẽ không ngon."

. . . . .

Hách Tịnh không thể nhịn được nữa, vút nắp nồi trừng anh: "Em thấy anh là ăn no rồi đó?"

"Cái đó có thể được rồi, anh đây không phải kích động, dễ gì mà có vợ nấu cơm cho, em yên tâm, nếu như em nấu khó ăn hơn nữa anh cũng sẽ ăn hết tất cả!" Đan Nhĩ Tín thu hồi hình tượng nam nhân, hoàn toàn đưa ra sắc mặt vô lại. Vừa nói liền đem mì trong tô đưa vào trong miệng, chuyển tô không cho Hách Tịnh.

Tốt lắm, dạ dày Đan nhĩ gia thật dễ phục vụ, Hách Tịnh cảm giác mệt lại mệt hơn, nhìn trong nhà hai cái giường đơn chật hẹp, một cái trong đó còn không có chăn nệm, cau mày nhìn Đan Nhĩ Tín: "Nếu không, anh trở về nhà đi?" Nhìn sắc mặt khó coi của Đan Nhĩ Tín lập tức bổ sung: "Ồ đây tắm rửa anh đâu có quần áo để thay, ở đây cũng không thuận tiện nữa."

Đan Nhĩ Tín không có trả lời, dùng một loại ánh mắt trên cao nhìn xuống cô, sau đó từ trong góc tường xách va ly ra ngoài, vẻ mặt Hách Tịnh như nhìn thấy quỷ, chỉ thấy bên trong va ly toàn là quần áo của anh.

"Anh để ở đây khi nào?" Cô khẳng định mới vừa rồi kéo anh đi vào, không có thuận tay kéo va ly theo.

Ai ngờ cô không hỏi còn may, vừa hỏi Đan Nhĩ Tín lại thay đổi sắc mặt: "Em còn hỏi, lúc buổi chiều anh tới em không có ở nhà, gọi điện thoại cũng không nhận, về phần mình đánh mở cửa đi vào để hành lý chứ sao? Ngộ nhờ bị người khác nhìn thấy phải giải thích rõ ràng?"

Về mặt Hách Tĩnh méo mó, vừa định hỏi anh mở cửa thế nào, lại lập tức dừng lại mắng mình thiếu não, anh đưa tay vào trong nạy khóa cửa ra, đây cũng không phải lần đầu rồi! Hơn nữa kẻ xấu này đâu cần phải thông báo trước! Cô nhin nửa ngày chỉ hỏi một câu: "Trước đó anh đâu biết bạn cùng phòng của em dọn ra ngoài hả?"

"Dĩ nhiên không biết." Đan Nhĩ Tín rất tự nhiên nói "có khách sạn kế bên, anh đã đặt phòng rồi nhưng còn chưa có đến, bây giờ không thêm đến nữa, dù sao ký túc xá của em cũng không còn ai."

Hách Tĩnh quyết định bỏ rơi vấn đề đạo đức của anh, cũng buông tha giáo dục phòng ở của nhân dân anh không thể tùy tiện xông vào, mà vào vấn đề trọng điểm hỏi: "Anh bây giờ đi khách sạn?" Nhìn tư thế không giống nha.

Đan Nhĩ Tín hướng va ly ngưng động tác mang quần áo ra ngoài: "Em thích ở khách sạn hơn? Sao không nói sớm!"

Hách Tĩnh nghi ngờ hỏi: "Có quan hệ gì với em, không phải anh ở sao?"

Đan Nhĩ Tín nghi ngờ hỏi: "Em không đi, anh đi làm gì?" Nói xong nhàu mày, mặt lại có dấu hiệu đen: "Có mấy ngày nghỉ phép em tính cứ như vậy cùng anh sống riêng ư? Đúng rồi, tiểu tử kia hôm nay tên gì vậy, Vu Hạo Dương đúng không, mặt của hắn ta sờ rất mịn sao? Em . . . . ."

"Ai nha!" Hách Tĩnh cắt ngang lời anh. "Có chỗ ở làm sao lại muốn ở khách sạn, không phải anh muốn mua nhà sao? Ha ha, chú ý tiết kiệm, chú ý tiết kiệm!" Kế tiếp cười khan hỏi anh: "24 giờ ở đây đều có nước nóng, ngâm tắm không?"

Đan Nhĩ Tín bình yên hưởng thụ cô chân chó hầu hạ, chờ Hách Tĩnh rửa mặt xong, Đan Nhĩ Tín trước tiên đã tắm xong nghehng ngang nửa nằm ở trên giường của cô, chân anh rất dài, làm chiếc giường nhỏ xinh nổi bật dị thường.

Nhìn giường mình bị người nào đó khi dễ, làm chủ như cô cũng rất giận mà không dám nói gì cả, chấp nhận đi đến gần kéo tìm chăn nệm của giường mới, đồ chưa kịp lấy ra, cả người cô đã bị ôm lại áp đến trên giường.

"Đại gia tha mạng, em hôm nay thật sự rất mệt!" Không phải mệt mỗi bình thường nha, tối hôm qua bị dày vò cả đêm, thân thể mệt mỏi vô cùng, hôm nay cả ngày lại bị tra tấn, tâm cũng mệt rồi, Hách Tĩnh có thể nói là cả người mệt mỏi, nếu như không phải vì tình thế bắt buộc, ngay cả đầu ngón tay cô cũng không muốn cử động nữa.

"Nghĩ gì thế, anh chính là muốn ôm em nói vài lời." Đan Nhĩ Tín bấu môi, khi dễ tư tưởng cô không trong sáng.

Được rồi, lười chịu thiệt một chút cũng không sao cho dù vất vả mà chết kiên cường cũng được, Hách Tĩnh liền thẹn quá thành giận về mặt đều lười làm rồi, ngoan ngoãn nằm ở trong ngực anh, chờ nói chuyện.

Tuy là cuối xuân, nhưng từ trước đến giờ thành phố B nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, ban đêm vẫn có chút lạnh lẽo, giờ phút này Đan Nhĩ Tín rất ấm áp thoải mái, cái giường chỉ có 1. 2 mét, thế nhưng cũng rất thần kỳ nha anh không cảm thấy chật, bởi vì hai người dán vào nhau quá gần.

Khoảng cách gần như vậy, Hách Tĩnh đối với phương diện nhân phẩm của người nào đó vẫn còn có chút lo lắng, thân thể cùng tâm tình cũng có chút khẩn trương. Chỉ là cánh tay Đan Nhĩ Tín từ dưới cổ vòng qua để cho cô tựa đầu vào, một cái tay khác thì vòng qua eo của cô, sức lực vừa phải, rất là thoải mái, không lâu sau Hách Tĩnh liền buông lỏng hoàn toàn.

Đầu óc hỗn loạn, lý tính của Hách Tĩnh một mặt tạm thời nghỉ ngơi, nhưng cảm tính không giải thích được lại lộ đầu lên, cô vừa động, chợt hỏi Đan Nhĩ Tín: "Đúng rồi, có phải từ nhỏ nhà họ Quý đã đính hôn sẵn cô dâu cho anh rồi không?"

Đan Nhĩ Tín sững sờ, tay đè vào eo cô thuận thế đi xuống vỗ mông cô một cái: "Nói hưu nói vượn gì thế !"

Lực độ thật không nhỏ, Hách Tĩnh cũng hoài nghi cái mông mình bị anh đánh đỏ, vội vàng đưa tay vuốt vuốt, người cũng thanh tỉnh một chút, chẳng qua muốn hỏi một vấn đề: "Em thấy hình như Quý Nguyệt cũng không ghét em, ông bà ngoại anh chưa gặp em chắc cũng không phản đối đâu? Em nhận thấy mình đâu có kém như vậy, chỉ có thể lý giải là trong lòng bọn họ đã có người đề chọn rồi." Hách Tĩnh cũng không tự cao tự đại, cũng không tự xem nhẹ mình, cô từ nhỏ đến lớn cũng rất được lòng người lớn tuổi, hơn nữa con cháu gia đình họ Hách ở thành phố C, xem như tướng mạo bình thường hơi hơi đi, cũng không thiếu người theo đuổi, huống chi Hách Tĩnh cô thuộc hạng thiếu nữ xuất sắc, không ai bằng.

Tuy nói bởi vì nguyên nhân cá nhân, Hách Tĩnh tuy đã trưởng thành nhưng chưa yêu bao giờ, gần như không có cân nhắc qua vấn đề tình cảm nam nữ, nhưng bởi vì bản thân hiểu biết, đối với vấn đề hôn nhân cô vẫn có nhận thức.

Nói đến tình yêu, có xinh đẹp ưu tú hay không cũng không quan trọng, hơn nữa dựa vào việc đang thịnh hành phim thần tượng cùng tiêu chuẩn tiểu thuyết ngôn tình, bản thân cô xuất thân là danh môn, thông minh xinh đẹp, vẫn chưa đủ còn có "Đon thuần thiện lương", thấy thế nào càng giống như là vai nữ phụ mà không phải là nữ chính. Nhưng đó là đối với vai nam chính mà nói, ở vai nam chính trong mắt có các trường bối, mặc dù cha mẹ đã ly dị đều bị tổn thương nặng nề, được nâng đầu như cô, cũng đâu thua kém. Cô là cháu gái chính thống đời thứ 25 của nhà họ Hách, là cháu gái của danh sĩ Hách Minh Đường, nhà họ Hách mấy trăm năm học thức được truyền lại cho con cháu đời sau, con gái được nuôi dạy hòa khí lễ nghĩa sẽ không vì cha mẹ li dị mà giảm giá quá nhiều.

Như giống truyện kiếm hiệp vậy, cô sẽ phải dựa vào các trường bối ủng hộ ngăn chặn khó khăn, trở thành đôi nam nữ gặp trở ngại lớn trên đường theo

đuổi tình yêu, nhưng thế nào nội dung này ứng với cô liền thay đổi rồi sao? Còn chưa thấy mặt liền bị phản đối, đây không phải là bản thân mình không ngừng cố gắng phấn đấu làm cô gái nhỏ bé được đối xử hay sao? Nhưng mà Hách Tịnh cho rằng mình tuyệt đối không đảm đương nổi vai nữ chính, cô không có nguyện vọng cùng nam chính chạy trốn làm đôi uyên ương mệnh khổ, cô vẫn muốn là người đường đường chính chính được hai bên gia đình chấp nhận.

Đan Nhĩ Tín trầm mặc một hồi mới trả lời cô: "Chớ suy nghĩ lung tung, không có chọn người khác đâu, hơn nữa bọn họ đối với em cũng không có thái độ gì khác, anh vẫn là anh, chỉ cùng ông xảy ra chút mâu thuẫn."

"A, vậy cũng tốt." Mặc dù nhận thấy được lời của anh cũng không thật, nhưng Hách Tịnh quá mệt mỏi, dưới bàn tay massage dễ chịu của anh, cô rất nhanh tiến vào giấc mộng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Có lẽ thật sự quá mệt mỏi, nên dù phải chen chúc trên chiếc giường đơn nhỏ, hai người cũng ngủ một giấc tới sáng, ngay cả đồng hồ sinh học của Đan Nhĩ Tín cũng không phát huy tác dụng, sau khi rời giường anh chau mày nhìn cánh tay phải đang tê rần vì bị Hách Tịnh gối lên, liếc cô một cái: "Nên giảm béo đi."

Sau một đêm ngủ ngon Hách Tịnh lại sinh long hoạt hổ, tuổi trẻ thật tốt a! Cô không hề khách khí trừng mắt với người nào đó: "Đề lên tay anh là đầu của em, giảm như thế nào a? Anh ghen tị với sự thông minh của em thì cứ nói thẳng!"

Phản ứng của Đan Nhĩ Tín chính là vuron cánh tay mới hồi phục ra, vì đầu cô thành một cái ổ gà, Hách Tịnh cười khanh khách phản kích lại, trong lúc đó liền giật mình, có cảm giác chỉ có ở những cặp vợ chồng già.

Ngoài cửa sổ là ánh mặt trời rực rỡ, dưới lầu là cảnh phố náo nhiệt, ban ngày lý trí thanh tỉnh, suy nghĩ miên man ban đêm lại có chút ngây thơ đáng cười.

Mặc kệ như thế nào, cuộc sống vẫn tiếp tục, không phải sao?

Sau khi vệ sinh cá nhân xong Hách Tịnh chuẩn bị một bữa sáng đơn giản, Đan Nhĩ Tín có năng lực hành động của một quân nhân, lúc hai người nói tới sắp xếp công việc ngày hôm nay, anh lại nói đi xem nhà, khiến Hách Tịnh rất tò mò về vấn đề thu nhập của anh. Về sau mới biết được anh ngoại trừ tiết kiệm được 20 vạn, còn có con số tiền gửi ngân hàng, cô ㄟ rồi.

Đan Nhĩ Tín là dân thường trong quân đội chính phủ, vì thế chắc chắn không có tính toán mà đã kí.

Việc này khiến Hách Tịnh có rất nhiều suy đoán.

"Nhà họ Quý cho anh tiền tiêu vặt?"

Đan Nhĩ Tín liếc cô một cái, Hách Tịnh sờ sờ mũi, được rồi, đoán sai rồi.

"Anh còn làm thêm việc không chuyên gì nữa?"

Sự xem thường của Đan Nhĩ Tín càng rõ ràng. Cũng đúng, anh ăn ở đều trong quân doanh, làm sao có thời gian ra ngoài làm thêm a, hơn nữa danh tiếng cậu hai nhà họ Đan, nhà ai mời nổi anh tới làm việc vặt a.

"Không phải là anh tham ô chứ?" Lần này Hách Tịnh thật sự không yên, là người nhà tham quan, lại còn là tham quan trong quân đội, nhất định phải có dũng khí.

Lần này Đan Nhĩ Tín trực tiếp động thủ, nhẹ nhàng vỗ vào đầu cô một cái: "Rất dũng cảm đúng không? Anh thấy chỉ số thông minh của em đâu chỉ vượt 150 a, 250 đã có rồi!"

Trò chơi đoán sai không thông qua về sau vẫn là chính là Đan Nhĩ Tín giải thích nghi ngờ, thật ra thì những phát minh độc quyền của anh tuy tặng miễn phí cho quân đội sử dụng, nhưng vẫn có tiền thưởng hơn nữa số tiền cũng không thấp, hơn nữa tiền trợ cấp danh tiếng cao, mà anh quanh năm đều ở trong quân đội không chỉ tiêu gì, liền đem những thứ tiền thưởng tiền trợ cấp này đi đầu tư đơn giản, lâu ngày, ừ thì, liền có món lớn rồi.

Ví dụ của Đan Nhĩ Tín cũng nói cho chúng ta biết, tham gia quân đội cũng có thể làm giàu.

Dĩ nhiên cũng chỉ có thể làm tiểu phú, tại địa phương như thành phố B này cũng đã đủ để mua một căn nhà rồi. Có điều Hách Tịnh đã cực kì thỏa mãn, ít nhất người đàn ông này cũng không phải là một thiếu gia không hiểu sự đời, có thể nuôi sống chính mình.

Trước mắt biết được vị thiếu gia này muốn xem nhà, Hách Tịnh liền đưa ra chỉ phiếu của chính mình, Đan Nhĩ Tín sững sờ một chút, hỏi: "làm gì?"

"Em không thể lập tức trả 20 vạn, đợi em ra khỏi núi mới có thể kiếm tiền, đây là một nửa, anh cầm lấy trước có lúc cần đến." Hách Tịnh bắt đầu tính toán trong lòng xem còn bao lâu nữa mới có thể theo đại đội A ra ngoài, sau đó bắt đầu làm việc, rồi bao lâu nữa có đủ tiền.

Bên này Đan Nhĩ Tín đã đen mặt lại, Hách Tịnh sau khi tỉnh ngộ vội vàng bổ sung chữa cháy: "Em không phải là có ý kia, cũng không phải là muốn trả anh tiền, anh đã nói là muốn mua nhà kết hôn, em cũng phải góp chút gì chứ?"

Sắc mặt Đan Nhĩ Tín hơi dịu đi một chút, nhưng mà xem ra vẫn có chút khó chịu.

Hách Tịnh không phải người ngu dốt, đương nhiên biết lòng tự trọng của đàn ông không thể tổn thương tới, có điều còn nhiều thời gian, có vài lời vẫn nên nói rõ ràng từ trước thì hơn, vì thế liền ngồi nghiêm chỉnh, nhìn anh nói: "Đan Nhĩ Tín, em chưa từng nói qua với anh, em là hội viên hiệp hội lồng tiếng thế giới."

Đan Nhĩ Tín sững sốt một chút, lắc đầu: "Chưa hề, có điều bây giờ thì rõ ràng rồi." Có phải là bắt đầu tự mình giới thiệu không? Anh không phải là cũng đã tự mình khai báo kinh nghiệm sự nghiệp của mình sao, có điều có chút giữ bí mật, nói không được a ....

Mặc kệ anh bên này thất thần thế nào, Hách Tịnh nghĩ nghĩ lại nói: "Có lẽ anh chưa hiểu rõ ngành nghề này của bọn em như thế nào, mặc dù có chút tự khen mình, có điều em muốn nói cho anh, yêu cầu với hội viên hiệp hội này rất cao, thành phố B tổng cộng chỉ có hai mươi mấy người là thành viên chính thức."

Đan Nhĩ Tín có chút kinh ngạc, có điều vẫn xem như trấn tĩnh, anh nhún mày: "Cho nên là ...?"

"Cho nên, ở trong hội lồng tiếng em cũng được hoan nghênh. Mọi người đều biết thù lao tính theo phút, những hội viên chính thức bọn em thù lao so với nhân viên lồng tiếng bình thường cao hơn nhiều, có chút hiểu biết ngoại ngữ ít được chú trọng thì lại càng cao hơn, à ừm, hơn nữa tác phong làm việc của em cũng được, cho nên nói như thế, nếu đồng ý, em có thể cùng góp với anh một tay." Hách Tịnh kiên trì tiếp tục buồn cười.

Đan Nhĩ Tín nhìn cô chằm chằm: "Ý em muốn nói là em có thể kiếm rất nhiều tiền đúng không?"

Cuối cùng Hách Tịnh cũng nhẹ nhàng thờ ra, gật đầu nói: "Ừm, về cơ bản đúng là như thế, nếu như anh đồng ý, thậm chí em có thể trở thành nguồn thu nhập chủ yếu cho gia đình."

Lúc cô nói những câu này, luôn nhìn chằm chằm Đan Nhĩ Tín, sợ chủ nghĩa đàn ông trong anh bộc phát. Nhưng khiến cô ngoài ý muốn, sau khi nghe xong những lời của cô Đan Nhĩ Tín không hề tức giận, ngược lại ánh mắt sáng lên, có chút vui mừng nói: "Em có thể là nguồn thu nhập chính cho gia đình? Ý em là em có thể nuôi anh!"

Đối với sự phấn chấn vui vẻ của anh, Hách Tịnh có cảm giác như bị sét đánh, không ngờ cô cẩn thận chần chừ hồi lâu như thế, đều uống công a! Người ta cơ bản không có cái gọi là "Tự tôn thái quá a."

Có điều Hách Tịnh vẫn lấy lại bình tĩnh nói: "Em không có thói quen xa xỉ, cũng không có nguyện vọng gả vào nhà giàu có, cho dù anh trở mặt với nhà họ Quý, chúng ta có thể dựa vào năng lực của chính bản thân mình duy trì cuộc sống bình thường. Cho nên mặc kệ là chuyển ngành cũng được, tiếp tục ở lại bộ đội cũng được, em hi vọng anh có thể tự mình suy xét cẩn thận, ít nhất không cần quan tâm tới vấn đề kinh tế."

Lần này Đan Nhĩ Tín không hề nhanh chóng trả lời vấn đề của cô, mà anh chỉ yên lặng nhìn Hách Tịnh, nhìn thật lâu sau đó bỗng nhiên đưa tay kéo cô vào trong lòng mình, ôm chặt, qua một lúc lâu sau mới nói lồng vòng tay lồng ngực rung rung tiếng cười: "Thật không nghĩ tới anh có lúc bị phụ nữ bao nuôi, đa tạ a, bà xã đại nhân!"

Lúc Hách Tịnh bị ôm tới suýt chút không thở nổi, Hách Tịnh cũng buông cô ra, cực kỳ vui vẻ ngồi xuống ăn bữa sáng, vừa ăn vừa nhìn cô, luôn vui vẻ giống như một người ngốc, Hách Tịnh thiết nghĩ ánh mắt kia như là đang nhìn một cái kim nguyên bảo.

Dừng! Không phải là vẫn được coi là đời thứ ba lớn lên trong phú quý sao?

Cơm nước xong hai vừa vừa định xuất phát, Hách Tịnh lại nhận được điện thoại của Vu Hạo Dương, nói buổi trưa có hẹn với Vu Tĩnh Hàm, hỏi cô có rảnh không, có muốn tới không.

Mặc dù này hôm qua đã nói rồi, những thật sự Hách Tịnh không nghĩ tới năng lực hành động của Vu Hạo Dương lại mạnh như thế, tốc độ nhanh như vậy, cô có chút chột dạ nhìn Đan Nhĩ Tín: rất tuyệt, trên khuôn mặt tuần tú vẫn còn giữ vẻ vui sướng vừa rồi, có vẻ cực kì hòa ái dễ gần. Vì thế liền nhẹ giọng đồng ý.

Cúp điện thoại không đợi Đan Nhĩ Tín hỏi, Hách Tịnh khẩn trương giải thích: "Em gái nhà họ Vu có chút rắc rối, mà đã lâu như thế tại em chưa gặp nhau nên em phải qua đó, hay là, hôm nay một mình anh đi trước đi?"

Ý cười trên mặt Đan Nhĩ Tín từ từ lui dần, mảy may nói: "Một mình anh đi thì có ý nghĩa gì chứ, Vu Hạo Dương cũng đi cùng sao? Vậy anh cũng không tiện đi cùng à?"

Hách Tịnh theo dõi anh, dùng biểu cảm thật đáng tiếc nhẹ nhàng lắc đầu: "Cực kỳ - không - thuận- tiện." Cùng thảo luận vấn đề tình cảm của con gái, anh đi theo thì nói làm gì a!

Thấy Đan Nhĩ Tín lộ ra vẻ mặt không hồn giận, Hách Tịnh không thể nghiêm túc được, đẩy Đan Nhĩ Tín một cái hi ha cười nói: "Đan Nhĩ Tín sao anh

biến thành như vậy a!Khó khăn mới được nghĩ, anh nhanh đi giải quyết chuyện của mình đi, đừng đi theo náo loạn a."

Về mặt Đan Nhĩ Tín lộ ra một chút xấu hổ, có chút thẹn quá hóa giận nói: "Em đừng có được lợi liền khoe khoang, bao nhiêu người xếp hàng muốn gặp anh còn không được, đây anh đi theo em làm vệ sĩ miễn phí mà em lại còn ghét bỏ!"

Hách Tĩnh vẫn cười nói: "Được được, là em không biết đúng sai. Có điều em cũng nên cho những người xếp hàng kia một cơ hội đúng không? Đại nhân anh thưởng cho bọn họ một lần gặp mặt đi!"

Đan Nhĩ Tín nói muốn đi theo, chỉ là một loại phản ứng theo bản năng, thật ra cũng không kiên trì, nhưng thấy Hách Tĩnh cố gắng đuổi anh ra ngoài, ngược lại anh lại thấy nghi ngờ: "Có thật là tên nhóc Vu Hạo Dương kia muốn gặp em không? Đừng nói là anh không nhắc nhở em, tên nhóc kia thật sự không có ý tốt với em,em phải đề phòng nó."

Hách Tĩnh vừa bực mình vừa buồn cười: "Được, anh yên tâm, nó không đánh lại em,anh cho rằng ai cũng như anh vừa ra tay liền phé họ sao?"

Về lo lắng của Đan Nhĩ Tín không hề giảm đi chút nào, trừng cô: "Như thế càng nguy hiểm, em phi lễ nó, nó lại không thể phản kháng gì!" Nghĩ tới việc ngày hôm qua Hách Tĩnh cười tươi lấy tay xoa xoa khuôn mặt Vu Hạo Dương,càng nghĩ càng tức giận, cầm lấy tay Hách Tĩnh áp lên mặt mình,thúc giục cô: "Nhanh, muốn sờ liền sờ cho chán đi,lát nữa đừng động tay!" Nếu không phải là tin tưởng nhân phẩm của Hách Tĩnh, anh thật nghi ngờ hai người họ có gian tình gì rồi.

Roi vào đường cùng, Hách Tĩnh đành phải nghe lời chà đạp khuôn mặt của anh một hồi, mới có thể ra ngoài.

Vốn Vu Hạo Dương nói muốn tới đón Hách Tĩnh, nhưng xuất phát từ nguyên nhân không rõ nào đó, Đan Nhĩ Tín kiên trì đưa cô tới khách sạn W cùng Vu Hạo Dương gặp mặt. Lúc tới nơi Vu Hạo Dương đã sớm đợi ở đó, lúc này cách ăn mặc của anh có chút khác biệt với ngày hôm qua, nếu nói tới hôm qua anh giống một tên lưu manh thành thị, thì hôm nay là một chàng trai tinh thần phần chân rạng ngời, trên người mặc một bộ đồ thể thao sáng màu, càng khiến anh thêm thánh tú, mặt mày sáng sủa.

Thấy hai người đi tới, anh kêu lên một tiếng: "Chị Tĩnh Tĩnh", sau đó giành trước chào hỏi Đan Nhĩ Tín: "Chào anh Đan."

Đan Nhĩ Tín nhìn anh một lát, ánh mắt lấp lánh nhưng không nói gì, mà Vu Hạo Dương vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt đơn thuần hết sức chân thành, như ánh mặt trời rạng rỡ vô hại nhìn bọn họ.

Hách Tĩnh lên tiếng phá vỡ không khí có chút kì lạ này: "Chúng ta gặp Tĩnh Hàm ở đâu?"

Vu Hạo Dương nói ra địa điểm gặp mặt, là một quán cà phê cách chỗ này không xa. Đan Nhĩ Tín nói: "Anh đưa bọn em đi." Chỗ kia muốn đi bộ cũng mất nửa giờ, đi xe lại chỉ có 5 phút, hai người đều không có lý do từ chối, đang muốn đồng ý, điện thoại Đan Nhĩ Tín đột nhiên vang lên.

"Quý Nguyệt, chị lại có chuyện gì?" Về mặt của anh có thể nói là mất kiên nhẫn.

Bởi vì chỗ phố xá sầm uất, mọi thứ xung quanh âm ỉ, Hách Tĩnh và Vu Hạo Dương chỉ có thể nghe được bên kia điện thoại là giọng con gái kích động gào thét, lại không thể nghe rõ là đang nói cái gì,Đan Nhĩ Tín từ lúc nhận điện thoại sau đó chưa hề nói gì, chỉ yên lặng nghe, sau đó chỉ nói một câu: "Em tới đó ngay đây." Sau đó cúp điện thoại.

Hách Tĩnh đợi anh đi về phía mình mới vội mở miệng: "Tụi em tự đi qua đó cũng được, anh nhanh tới xem việc của chị Quý Nguyệt đi."

Biểu tình của Đan Nhĩ Tín có chút nghiêm trọng, nghe Hách Tĩnh nói xong cũng không kiên trì, gạt đầu với hai người rồi lái xe rời đi.

"Chị Tĩnh Tĩnh, thời gian vẫn còn sớm, chúng ta đi bộ qua đó đi." Vu Hạo Dương nhìn theo hướng Đan Nhĩ Tín lái xe rời đi, quay đầu nhìn Hách Tĩnh đề nghị.

Hách Tĩnh gật đầu đồng ý, vừa đi vừa cùng anh tìm hiểu tình hình gần đây của Vu Tĩnh Hàm

Thành Tích học tập của Vu Tĩnh Hàm không tốt nhưng lại rất có hứng thú với việc thiết kế thời trang,cũng lộ ra một chút tài năng, cô ấy từ khi vào trung học đã bắt đầu trà trộn vào các buổi trình diễn thời trang lớn nhỏ, sử dụng tất cả các biện pháp để tham gia các hoạt động tương tự.

Về sau trong một hoạt động có quen một người trong giới nghệ sĩ, bởi vì bản thân bận rộn, Vu Hạo Dương chỉ biết được người đó là người Hoa, tuổi không còn trẻ. Bởi vì Vu Tĩnh Hàm trước đây cũng đã từng kết giao với bạn trai như thế, Vu Hạo Dương cho rằng "Tình cảm lưu luyến" này sẽ giống như trước đây không bệnh mà khỏi, nên không quá để ý.

Mãi tới khi Vu Tĩnh Hàm tìm anh, về mặt xanh xao nói: "Anh, em có thai rồi."

Vu Hạo Dương u mê, sau đó nổi giận, phản ứng đầu tiên của anh là muốn giết chết gã đàn ông kia.

Câu thứ hai của Vu Tĩnh Hàm đã chặn lại ý định của anh, cô ấy nói: "Anh, em yêu anh ấy, em muốn gả cho anh ấy"

Được rồi, ở đây không phải trong nước, nếu người giám hộ đồng ý, con gái 19 tuổi cũng có thể kết hôn, nếu thật sự không có cách nào, anh cũng không phải rất để ý tới việc làm cậu trước thời gian.

"Nhưng mà không gặp lại anh ta nữa,em chỉ biết anh ta đến từ Trung Quốc Đại Lục, cái khác hoàn toàn không biết gì cả,làm sao bây giờ, anh, em nên

làm cái gì bây giờ?"

Câu thứ ba của Vu Tĩnh Hàm vừa nói ra, Vu Hạo Dương không chỉ muốn giết chết người đàn ông kia, mà còn có ý bóp chết Vu Tĩnh Hàm nữa.

Một đất nước tư bản chủ nghĩa theo đạo Cơ Đốc, phá thai là phạm pháp. Qua thời gian đầu tức giận, sau khi tìm kiếm người đàn ông kia khắp nơi mà không thấy, Vu Hạo Dương đã tính toán tới việc tương lai có để em gái sinh đứa trẻ này ra hay không, nhận làm con riêng của chính mình, dù sao thứ thanh danh này, đối với phụ nữ quan trọng hơn.

Tuy nhiên cách sống của nhóm quý tư bản này phóng khoáng, mà sự bảo thủ của người Hoa ở đâu, còn nặng hơn trong nước.

Nhưng mà ngay khi anh đang cố gắng chuẩn bị tất cả, Vu Tĩnh Hàm lại lặng yên không động tĩnh gì mà bán hết của cải, đồ đạc quý giá lấy tiền rồi sau đó biến mất. Anh chỉ có thể thông qua hệ thống thanh toán của ngân hàng tra ra được cô mua vé bay tới thành phố B.

"Vậy tại sao em có thể tìm được em ấy trong thời gian ngắn về nước như thế?" Hách Tịnh không nhận được hỏi, thành phố B rất rộng, thời gian mới chỉ có 3 ngày, Vu Hạo Dương đã tìm được tung tích của Vu Tĩnh Hàm.

Vu Hạo Dương dừng một chút nói: "Lúc học đại học em có quen một lưu học sinh khoa y, mấy năm gần đây vẫn liên lạc, sau khi về nước cô ấy làm việc ở bộ Vệ Sinh thành phố B, em nhờ cô ấy xem xét tất cả các ghi chép của phòng khám, bệnh viện phụ sản trong thành phố, cuối cùng buổi chiều ngày hôm qua mới tìm được."

Hách Tịnh gật đầu tán thưởng, Vu Hạo Dương đã sớm trưởng thành, mặc kệ là sự quyết đoán hay năng lực hành động, đều đã tiến bộ rất nhanh.

"Thật ra, sau khi về nước em vẫn chưa kịp gặp em ấy, em ấy hôm nay cũng không biết chị sẽ đến, bởi vì ngày hôm qua lúc gọi điện em cảm giác cuộc sống của cô ấy không phải tốt cho lắm" Vu Hạo Dương nhìn Hách Tịnh giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Hách Tịnh thông minh, đương nhiên hiểu rõ ngụ ý của Vu Hạo Dương. Tính cách Vu Tĩnh Hàm cao ngạo, cách xa lâu như thế, dù có nhớ, bọn họ cũng còn có chịu đựng không liên hệ với mình, giờ cô ấy chặt vật như thế, dĩ nhiên càng không đồng ý gặp lại cô, lần này không mời mà tới, có thể không được hoan nghênh.

Nhưng bởi vì đã từng là chị em, lại vì lời nhờ vả của Vu Hạo Dương, nhân vật khiến người ta không yêu thích này, cô vẫn phải sắm vai.

Theo nhân viên phục vụ tới một phòng bao, theo nguyên tắc lady first, Vu Hạo Dương để Hách Tịnh đi vào trước, Hách Tịnh vừa mới bước chân vào phòng, một giọng nữ quen thuộc mà có chút xa lạ vang lên: "Anh, rốt cuộc thì anh có việc gì gấp mà...." Tiếng nói đột nhiên ngừng lại, Vu Tĩnh Hàm sững sờ nhìn Hách Tịnh đứng trước mặt, cũng không chú ý tới anh trai Vu Hạo Dương đi sau cô.

Vu Tĩnh Hàm đã không còn vẻ mập mạp như trẻ con trong trí nhớ của cô, cô ấy bây giờ dáng người cao gầy, ngũ quan rõ nét diêm lệ, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, dù có trang điểm đậm cũng không thể che được ánh mắt tiêu tụy, giờ đây cô ấy mất đi một chút ngây thơ của thiếu nữ, mà cũng so sánh với những người vợ khác, nhất là phụ nữ có thai thiếu một chút ngọt ngào, bình thản, nhìn chung có thể thấy cuộc sống không tốt lắm.

Vu Tĩnh Hàm nhìn Hách Tịnh chằm chằm khoảng một phút, ánh mắt nhìn đăm đăm, ánh mắt Hách Tịnh ôn hòa, cũng cố gắng thể hiện sự thân thiết, còn Vu Hạo Dương lại đứng phía sau, không hề mở miệng nói chuyện.

Cả phòng nhất thời hoàn toàn yên lặng.

Vu Tĩnh Hàm bỗng nhiên "ha" một tiếng, quay đầu nhìn ra cửa sổ, nuốt mạnh một tiếng trong cổ họng, nói: "Chị tới đây làm gì?" Lời lẽ chắc chắn là nói với Hách Tịnh nhưng ánh mắt lại cố chấp không chịu nhìn bất kì ai.

"Thật xin lỗi." Hách Tịnh cuối cùng cũng tìm lại được âm thanh của mình, cũng chỉ có ba chữ kia. Đối diện với hiện thực, cho gì dùng lý do gì để giải thích đều đã vô nghĩa.

Lúc còn bé khuôn mặt Vu Tĩnh Hàm tròn giống như một trái táo, vẫn còn hiện rõ ràng trong đầu Hách Tịnh, mà vẻ mặt sắc nhọn trước mặt này, cô gái nhỏ với khuôn mặt xương, đôi má gầy, gò má nhô cao, nhưng cô thấy không quen thuộc lắm. Lòng tự trọng của Vu Tĩnh Hàm rất cao, tính tình lại quật cường, hơn nữa bề ngoài rất xuất sắc, tràn đầy sức sống, chính là cần một người từ từ chỉ bảo, về phương diện tình cảm lại đặc biệt cần một người phụ nữ lớn hơn quan tâm nhắc nhở đúng lúc, mà mẹ cô ấy mất sớm, Hách Tịnh là chị mà lại đi mà không hỏi, cha thì lạnh lùng, anh trai lại quá bận rộn, cô ấy có cục diện ngày hôm nay, tất cả mọi người đều có một phần trách nhiệm.

Trong đó, Hách Tĩnh cảm thấy trách nhiệm của mình là lớn nhất, nhiều năm qua, lần đầu tiên cô thật sự thấy hối hận với hành động của mình, hối hận cũng không kịp. Năm đó cô trốn tránh sự đau đớn khi mất đi cha mình, so với cô lúc đó Vu Tĩnh Hàm nhỏ hơn vài tuổi không phải là càng thương cảm hơn sao? Cô vì cái gì mà chỉ vì tâm tình của mình mà không quan tâm tới anh em bọn họ?

Đối với việc này, cô chỉ có thể giải thích, không thể, cũng không thể lấy bất kì lí do gì để bào biện.

Vu Tĩnh Hàm lại bỗng nhiên tức giận, trừng mắt nhìn Hách Tĩnh: "Thật xin lỗi? Chị có gì mà phải nói xin lỗi! Chúng ta một người mất mẹ một kẻ mất cha, không phải rất công bằng sao? Không phải chị không muốn gặp chúng tôi sao? Hiện giờ chị lại tới đây làm cái gì?"

Bề ngoài Hách Tĩnh vẫn luôn xuất sắc, điều này Vu Tĩnh Hàm biết, trước giờ cô chưa hề ghen tị điều này. Bởi vì hai người là hai kiểu người khác nhau,, làn da Hách Tĩnh sáng trắng như ngọc, mặt mày như tranh, mà cô thì lại là có ngũ quan đậm nét, điểm lệ, sau khi lớn lên đáng người yêu điệu đàng, hơn nữa tính cách hoạt bát nhiệt tình, đối với sức hấp dẫn của bản thân rất tự tin.

Nhưng hôm nay đối mặt với ánh mắt tràn đầy ôn nhu thân thiết nhìn mình của Hách Tĩnh, Vu Tĩnh Hàm lại thấy ghen tị sâu sắc, cô tự biết đó là sự xấu hổ dẫn tới thẹn rồi thẹn quá thành giận.

Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà gia đình bất hạnh như nhau, Hách Tĩnh có thể duy trì vẻ rạng ngời ánh mắt bình thản, tuy là vẻ đẹp giản dị nhưng sáng chói, còn chính mình mới mười chín tuổi, cả người lại lộ vẻ tang thương mệt mỏi?

"Tĩnh Hàm, chị sai lầm rồi. Chị không biết hiện giờ em có muốn gọi chị một tiếng chị hay không, chị biết chị không xứng, nhưng chị vẫn xem hai em là em trai em gái của chị. Nhất là em, chúng ta từng ngủ chung giường, cùng ăn một bát cơm, quần áo còn dùng chung, mộ cái kẹp tóc cũng chia nhau cài. Những việc ngày xưa chị chưa hề quên, nếu có thể, chị xin em tha thứ cho chị, tha thứ cho sự tùy hứng nhiều năm của chị, sự trốn tránh và yếu đuối của chị, nhưng chị biết em đừng cảm, rộng lượng, em có thể nhận lời giải thích của chị không? Hách Tĩnh tiến lên một bước, đứng trước mặt Vu Tĩnh Hàm, lời nói khẩn thiết, không có chút nào mượn cớ che đậy và khách khí, chỉ là thành khẩn xin được tha thứ.

Qua rất lâu, cuối cùng Vu Tĩnh Hàm cũng quay đầu lại, nhìn Hách Tĩnh, khoe môi cô nhếch lên nụ cười lạnh, mang đầy ý châm chọc: "Hách Tĩnh, chị hà tất phải hạ thấp mình như thế? Chị có lí do gì mà phải cầu xin tôi tha thứ? Không phải hiện giờ chị đang sống rất tốt hay sao?" Nói xong cô nhìn thoáng qua Vu Hạo Dương ở sau Hách Tĩnh, ý tứ châm chọc trên mặt càng sâu: "Cũng đúng, chị vẫn luôn là người khiến người khác yêu thích, tôi đối với chị như thế, chị không quen đúng không? Chị muốn chứng minh điều gì, chứng minh chị người gặp người thích, hoa gặp hoa nở sao? Trước kia mẹ tôi đối xử với chị còn tốt hơn tôi, hiện giờ anh trai tôi cũng thế, nhiều năm như vậy vẫn ngày nhớ đêm mong, nhớ mãi không quên..."

"Em gái!" Vu Hạo Dương lớn tiếng hô một tiếng, trong giọng nói mang theo sự nóng lòng và hỗn loạn, Vu Tĩnh Hàm liếc anh một cái lại nói tiếp: "Đáng tiếc a, cả nhà chúng tôi đều là kẻ ngốc, hồ đồ mà yêu thương người ta từ trong tim trong phổi, nhưng người ta cơ bản là không xem ra gì!"

Đối mặt với sự châm chọc khiêu khích của cô, trên mặt Hách Tĩnh không có một chút tức giận nào, cô chỉ lặng lặng nghe Vu Tĩnh Hàm nói, đợi sau khi cô ấy nói xong mới từ từ ngẩng đầu lên nói: "Chị không muốn chứng minh điều gì cả, chị chỉ xin em tha thứ, chỉ là muốn em cho chị được gọi em một tiếng 'em gái'." Nói xong Hách Tĩnh lấy giọng điệu có chút lấy lòng thăm dò cô: "Em gái, có thể chứ?"

Vu Tĩnh Hàm lại hung dữ trừng mắt nhìn Hách Tĩnh, ánh mắt đỏ ngầu, môi run rẩy, trong lòng Hách Tĩnh lạnh lẽo, thất vọng nói không nên lời, vì cô sợ cảm xúc của Vu Tĩnh Hàm quá kích động không tốt cho thân thể, vừa muốn nói gì đó để cứu chữa, lại thấy Vu Tĩnh Hàm bỏ nhào về phía cô.

Phản ứng đầu tiên của Hách Tĩnh là dơ tay ngăn cản, sau đó một giây lại cô gắng khống chế hai tay của mình, duy trì trạng thái cúi xuống, đứng tại chỗ bất động - hiện giờ Vu Tĩnh Hàm là phụ nữ có thái, từng giây từng phút cô luôn nhắc nhở mình điều này!

Khác với Lý Băng thân hình mảnh mai nhỏ nhắn, Vu Tĩnh Hàm được thừa hưởng nhiều đặc điểm từ bố, sau khi trưởng thành, dáng người rất cao, cao hơn Hách Tĩnh một chút, bởi vậy khi cô nhanh nhẹn nhào qua, khí thế mạnh mẽ khiến cho Vu Hạo Dương đứng ở sau Hách Tĩnh cũng sợ hãi hô lên một tiếng.

Nhưng Hách Tĩnh lại không cảm nhận được lực đánh vào mình như dự đoán, cô cảm giác chính mình được ôm trong một vòng ôm ấm áp, sau đó ôm chặt lấy, đôi má của đối phương chôn ở bên cổ cô, rất nhanh liền cảm nhận được cảm giác ẩm ướt nóng ấm.

"Hách Tĩnh, chị một chút cũng không tốt, không trang điểm, chị tên hỗn đản này! Chị làm sao mà nhiều năm như vậy cũng không để ý tới em! Huhu, chị đừng mong em sẽ gọi chị một tiếng chị! huhu..." Vu Tĩnh Hàm lúc đầu khóc nức nở, sau đó thì ôm Hách Tĩnh gào khóc.

Đôi mắt Hách Tĩnh phấp phồng, mũi cay cay, đưa tay ôm Vu Tĩnh Hàm, nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng cô, tâm tình cô rất kích động nhưng giọng nói lại cực kì ôn nhu: "Được, chị không tốt, cũng không trang điểm, chị là người xấu, em đừng gọi chị là chị, chị gọi em là em gái là được rồi."

Vu Tĩnh Hàm đưa tay nắm cô nẩy cái, Hách Tĩnh lập tức nghe lời sửa lại: "Nếu không, chị gọi em là chị nhé?"

Lần này Vu Tĩnh Hàm dứt khoát đẩy vai cô ra, vênh môi sảng giọng: "Không biết xấu hổ! Em có già như thế à." Nói xong liền nín khóc mà cười.

Hách Tĩnh cũng cười, cô rất vui vẻ, Vu Tĩnh Hàm có lẽ có chút thay đổi, cho dù là nội tâm hay ngoại hình, nhưng tính cách lạnh lẽo thì không hề thay đổi, một cô bé, chỉ cần còn có thể cười, còn có dũng khí tha thứ cho người khác và tha thứ cho chính mình, vậy thì không xem là hết cách.

Vu Hạo Dương còn cao hứng hơn nữa, ánh mắt anh lấp lánh, nhìn Vu Tĩnh Hàm rồi lại nhìn Hách Tĩnh, khóe miệng hơi cong lên, tâm tình mười phần vui vẻ.

Lúc ba người ngồi xuống, Vu Hạo Dương và Hách Tĩnh đều ăn ý không hỏi tới chuyện mang thai, mà Vu Tĩnh Hàm cũng đã bình phục lại sau tâm trạng

kích động lúc đầu,sau đó là một khoảng im lặng, sau đó cô mím môi, giống như hạ quyết tâm nói: "Cha của đứa nhỏ nói anh ta không lấy em, đúng là em không cam lòng, em muốn sinh đứa nhỏ."

Vu Hạo Dương mạnh mẽ đứng dậy, vừa muốn nổi cáu, bị Hách Tĩnh mạnh mẽ lôi kéo xuống, cũng ngăn anh mở miệng nói chuyện, quan tâm sẽ bị loạn, có đôi khi, người thân nhận ngược lại có thể làm ra quyết định không sáng suốt.

Hách Tĩnh mạnh mẽ áp chế mong muốn nhú mảy của chính mình, cố gắng nhẹ nhàng hỏi Vu Tĩnh Hàm "Đứa nhỏ được mấy tháng rồi?"

Vu Tĩnh Hàm kinh ngạc ngẩng đầu, đây là lần đầu tiên có người nghe tới chuyện này không hỏi về cha đứa bé mà hỏi về chính đứa bé, về căng thẳng lúc đầu của cô dịu đi một chút, trả lời: "Sắp được ba tháng rồi."

Hách Tĩnh gật đầu: "Rất tốt, nếu em đơn giản chỉ là vì yêu mến đứa bé này, mà không muốn lợi dụng nó làm việc gì đó thì chị ủng hộ em"

Về mặt vừa mới dịu đi một chút của Vu Tĩnh Hàm liền trở nên cứng ngắc, cô hơi nghiêng nghiêng đầu tránh đi, bỏ qua ánh mắt dường như nhìn thấu toàn bộ của Hách Tĩnh.

Hách Tĩnh tiếp tục nhìn cô ấy nói: "Đều nói mẹ là người vĩ đại nhất, sinh con giống như đi qua Quỷ Môn Quan. Đúng là với kinh nghiệm của chúng ta, em nên rõ ràng hơn, sinh con cũng không phải là khó khăn nhất, khó hơn chính là quá trình sau này. Sau khi sinh con, em liền trở thành mẹ, đáng người sẽ biến đổi, dung mạo sẽ bị hao tổn một chút, thời gian của em sẽ bị phân tán, không gian cũng bị xâm chiếm, em còn phải vì nó mà tính toán,em muốn nó được ấm no, bảo vệ nó bình an, nó buồn em phải làm bạn, nó đau lòng em phải an ủi,nó bị bệnh em phải trông giữ, nó vui em vui, nó đau lòng em cũng đau lòng, em phải dạy nó đạo lý làm người, vì nó mà xóa bỏ những trở ngại trong cuộc sống của nó,cái gọi là con đi nghìn dặm mẹ lo lắng, lời nói này rất rõ ràng rồi, từ lúc đứa nhỏ cất tiếng khóc chào đời,cả cuộc đời em cho tới khi kết thúc, đều phải giành một phần tâm tư cho nó - toàn bộ những điều này, em có làm được không?"

Nhìn sắc mặt Vu Tĩnh Hàm càng ngày càng trắng, Hách Tĩnh thờ dãi nói tiếp: "Em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý đúng không? Thật ra em cũng biết, những chuyện này chị nói không phải là đe dọa, toàn bộ những điều này, đều chỉ là trách nhiệm cơ bản của một người mẹ."

Lúc này đây sự tức giận của Vu Hạo Dương đã từ từ bình ổn lại, ánh mắt đen nháy của anh nhìn Hách Tĩnh không chớp mắt, Hách Tĩnh nhìn anh một cái, nở một nụ cười an ủi, tiếp tục nói với Hách Tĩnh cảm xúc đang có chút bất ổn: "Những đứa trẻ bất hạnh như chúng ta,với chị thì có một người ba tốt,các em lại có một người mẹ tốt, mặc dù bọn họ rời xa chúng ta sớm, mặc dù thời gian làm bạn với chúng ta ngắn,nhưng lúc chúng ta thoát khỏi trạng thái bi thương cực đoan, khi chúng ta hiểu được cách cảm ơn, xem như chúng ta đã may mắn rồi, dù sao chúng ta không phải lo cơm áo cứ thế mà lớn lên. Em gái, chị biết trong lòng em có hận, khát vọng được yêu, em cũng cực kỳ dũng cảm, cực kỳ cố gắng cho tình yêu, nếu em yêu đứa bé này, như thế chị rất vui vẻ, cho dù đứa bé không có cha quan tâm, nhưng nó có một người mẹ vô cùng yêu thương nó, như thế nó vẫn là may mắn, chị tin tưởng hẳn cũng có thể khỏe mạnh vui vẻ mà lớn lên."

Vu Tĩnh Hàm đưa hai bàn tay nhỏ nhắn lên che mặt, vừa khóc vừa lắc đầu nói: "Chị Tĩnh Tĩnh, chị đừng nói nữa! Em sai rồi, em không làm được, thật sự em không làm được! Em nói với anh ta là em có thai,phản ứng đầu tiên của anh ta là đưa cho em một tấm chỉ phiếu,nói là đưa em phí tới bệnh viện phẫu thuật, em tức muốn chết, em hận anh ta, đúng là em không có cách nào! Em thật sự yêu anh ấy! Anh ta đã muốn chia tay với em, anh ấy chưa nói, trong khoảng thời gian này đối xử với em rất tốt, nhưng mà em biết, một khi em phá thai, anh ta khẳng định sẽ không giữ lại một chút quan hệ nào với em. Em không nở, em rất sợ hãi, em sợ anh ấy rời xa em, em cũng sợ rằng sau khi sinh đứa nhỏ, em không có cách nào đối mặt, em khẳng định em không phải là một người mẹ tốt, em rất tùy hứng, ích kỷ, em ngay cả đại học còn chưa học xong, cũng không có khả năng nuôi nấng nó, em sợ sau này nó sẽ oán trách em, những điều chị nói em đều không làm được, em sợ nó oán trách em sao lại sinh nó ra để nó thành một đứa con riêng, chị không thấy như thế rất kì quái sao? Không kì lạ, một chút cũng không kì lạ! Bởi vì rất nhiều lúc em cũng oán trách mẹ em, oán bà ấy vì sao không biết nhìn người mà lại tìm cho em một người cha không tốt, lại oán bà ấy vì cái gì mà sinh em ra..."

Hai tay Vu Hạo Dương chống lên đầu gối,ôm đầu gối trên ghế, không có ngừng đây, nhưng nhìn bóng lưng run run của anh Hách Tĩnh biết anh đang khóc, nhưng Hách Tĩnh lại ngồi xuống ôm Vu Tĩnh Hàm vào lòng, vỗ lưng của cô ấy từ từ an ủi, cũng không nói thêm gì nữa.

Ông trời đối với bọn họ thật tàn nhẫn, phá tan gia đình bọn họ,sau đó hàn gắn, rồi lại đập nát ra. Thời thơ ấu vốn không phải lo âu suy nghĩ, Vu Tĩnh Hàm lại phải một mình gánh vác áp lực cực lớn của sự rung động của thiếu nữ mới trưởng thành ngay thơ, mà lại dựa vào không đúng người, hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu không được bao lâu, lại phải chịu quả đắng tới mức đau buồn hại người.

Vu Tĩnh Hàm nên làm cái gì bây giờ, thật sự Hách Tĩnh cũng không thể đưa ra ý kiến nào,mặc dù cô trưởng thành sớm, cũng chỉ là một cô gái chưa lập gia đình, không có kinh nghiệm làm mẹ. Suy bụng ta ra bụng người, Hách Tĩnh không muốn sinh ra tại gia đình cha mẹ không mẹ không yêu thương nhau, trên lí trí cũng hiểu rõ không muốn có con, Vu Tĩnh Hàm càng dễ dàng có cuộc sống mới, nếu phôi thai kia tồn tại, bạn nghĩ người ngoài làm sao không biết được?Dù sao cũng là một sinh mệnh sống,nói cướp đi mạng sống của nó, Hách Tĩnh không nói nên lời.

Khả năng Hách Tĩnh có thể làm được, chỉ là giảng giải đạo lý, cùng với những sự thật mà Hách Tĩnh phải đối mặt, từng việc từng việc vạch ra trước mặt cô ấy, giúp cô rõ ràng từng việc. Đó là con của cô ấy, cuộc sống sau này là cuộc sống của cô ấy, là anh chị, Hách Tĩnh và Vu Hạo Dương chỉ có thể trợ giúp vô điều kiện, cũng không thể thay thế cô, dĩ nhiên cô phải vì chính cuộc sống của mình mà lựa chọn.

Hồi lâu sau, Vu Tĩnh Hàm ngừng khóc, cô từ từ ngẩng đầu lên từ ngực Hách Tĩnh: "Chị Tĩnh Tĩnh, chị theo em đi gặp anh ta một lần, để cho em triệt để hết hi vọng có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Mọi người đi theo Vu Tĩnh Hàm tới một khu nhà nghỉ quốc tế ở phía Đông thành phố, lúc đi thang máy Vu Tĩnh Hàm nói với bọn họ: "Một tháng qua em đều ở nơi này, ngày hôm qua trong điện thoại em đã hẹn hôm nay gặp mặt, cho nên anh ấy sẽ tới đây." Hai mắt cô sụp xuống, không dám nhìn mặt hai người, giọng nói rất nhẹ, giống như giải thích cũng giống như lẩm nhẩm một mình: "Bình thường anh ấy bề bộn nhiều việc, số lần tới đây cũng không nhiều lắm, có điều ngày hôm qua nói tới việc làm phẫu thuật, việc này, anh ấy có vẻ tích cực." Trước đây đồng ý gặp mặt anh trai Vu Hạo Dương, đều là vì muốn lấy thêm dũng khí từ người nhà, gặp Hách Tĩnh, đúng là một chuyện vui ngoài ý muốn.

Âm cuối cùng Vu Tĩnh Hàm nói đã có chút nghẹn ngào, nói xong liền nghiêng đầu sang một bên, không quay lại nhìn hai người bên cạnh. Hai mắt Vu Hạo Dương vẫn tia máu, nhìn như là muốn tìm ai đó đánh nhau một trận, Hách Tĩnh liền nhìn anh cảnh cáo, quay đầu ôm Vu Tĩnh Hàm tiếp tục trấn an: "Chuyện này cũng không thể kéo dài mãi, kéo dài nữa, người đau khổ chỉ có em." Đã từng phiên dịch về mặt chữa bệnh, Hách Tĩnh rất rõ ràng sự khác biệt giữa phá thai và sinh non.

Đây là một căn gác xép, vừa mở cửa phòng lọt vào tầm mắt chính là phòng khách, trên chiếc sofa cạnh bàn trà lúc này đây có hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, nghe thấy tiếng mở cửa hai người theo bản năng ngoái đầu nhìn ra cửa.

"Bốp" một tiếng, tiếng túi xách rơi xuống, trong giọng Vu Tĩnh Hàm tràn đầy vẻ không thể tin: "Ba? Sao ba lại tới đây!"

Hiện giờ Vu Tự Cường già hơn rất nhiều so với trí nhớ của Hách Tĩnh, vóc người cũng không mập lên như những người trung niên khác, mà còn gầy đi không ít, thân hình cao lớn được khoác lên bộ đồ quý giá, có chút trống rỗng, mái tóc hoa râm, xương gò má nổi lên, khóe mắt nổi nếp nhăn khiến cả người ông có chút tiêu tụy, nhưng ánh mắt vẫn sắc nhọn và quyết đoán, cho dù thế nào, ông vẫn là một nam nhân cực kì có lực công kích.

Trong tâm Hách Tĩnh hoàn toàn không có sự chuẩn bị gặp lại ông, nhất thời muôn vàn cảm xúc trào dâng trong lòng, theo bản năng cô buông bàn tay đang ôm Vu Tĩnh Hàm ra, hơi lùi ra một bước.

Vu Tĩnh Hàm lập tức bước qua như hình với bóng, gắt gao ôm lấy cánh tay Hách Tĩnh không rời, móng tay bấm mạnh vào cánh tay khiến cô thấy đau, Hách Tĩnh rút cuộc hồi tỉnh lại, cô mím chặt môi, nhận thấy anh em nhà họ Vu không hẹn mà cùng quay đầu nhìn chằm chằm cô, trong ánh mắt tràn đầy sự lo lắng, còn có một chút ý sợ hãi.

Hách Tĩnh nhắm mắt trong giây lát, khi mở mắt ra đã khôi phục lại lý trí và sự bình tĩnh, vỗ nhẹ lên cánh tay Vu Tĩnh Hàm, cô nhìn thẳng Vu Tự Cường gật đầu: "Ông Vu, đã lâu không gặp."

Vu Tự Cường đưa ánh mắt từ trên người Hách Tĩnh sang chỗ khác, cũng không hề đáp lại lời của cô, Hách Tĩnh không để ý chút nào, nhìn về người đàn ông khác ở trong phòng.

Người đàn ông này cũng có một vóc dáng cao lớn như Vu Tự Cường, anh không quá đẹp trai, nhưng có vẻ mặt tiêu sái, ánh mắt ngổ ngược, giống như nắm giữ mọi thứ, cả người lộ vẻ không để ý, anh ta mang lại cho người khác một sức hấp dẫn chết người.

Toàn thân anh ta là quần áo tinh xảo, giờ tay nhắc chân đều thể hiện sự tự tin của người lớn, xem ra có thể hơn ba mươi tuổi, dù sự thành thực, cũng không hề giả, đứng vào trạng thái tốt nhất trong cuộc đời người đàn ông. Anh ta không lộ vẻ gì mà đánh giá vị khách không mời mà đến Hách Tĩnh và Vu Hạo Dương, mỉm cười, mặt mày rực rỡ: "Không đón tiếp từ xoa, mời ngồi tự nhiên."

Hách Tĩnh cảm thấy ánh mắt anh ta dừng lại trên người mình, trong mắt có chút gọn sóng, có một chút kinh ngạc, một chút vui sướng, còn có một chút nghiêm túc và cứng nhắc, nhìn kỹ trong ánh mắt anh, dường như mọi thứ hỗn loạn xung quanh không hề tồn tại, thiên sơn vạn thủy, chỉ vì thành toàn cho bạn và anh ấy gặp nhau.

Hách Tĩnh liền rung mình, biết được gặp được cao thủ rồi. Người đàn ông này so với anh em nhà họ Đan và Vu Hạo Dương, diện mạo kém xa, nhưng mà xét về thủ đoạn đối phó với phụ nữ, ba người kia hợp lại có lẽ cũng không bằng. Việc này cũng giải thích nghi ngờ của Hách Tĩnh, Vu Tĩnh Hàm dù lúc nhỏ háo sắc, nhưng không phải là thiếu nữ si tình tới mức cam nguyện dâng hiến, lần này sa lưới, dĩ nhiên là do đối thủ quá cường đại.

Hơi nghiêng mắt nhìn Vu Tĩnh Hàm, quả nhiên, chỉ thấy cô ấy vừa rồi nhìn thấy ánh mắt của mình đặt trên người đàn ông kia, cảm xúc trong mắt hết sức phức tạp, toàn bộ nói lên sự vui mừng hay là đau khổ, móng tay lại bấm chặt vào cánh tay Hách Tĩnh, Hách Tĩnh nhủ thầm, nhẹ hô "đau" một tiếng, Vu Tĩnh Hàm mới vội vàng buông tay, nhẹ giọng giải thích với Hách Tĩnh, ánh mắt vẫn không tự chủ liếc nhìn người đàn ông kia.

Hách Tĩnh cười khổ trong lòng, thì ra cô bé gốc này không nhận thấy được người đàn ông đó vừa quyến rũ cô, đúng vậy, quyến rũ! Hách Tĩnh xác định không phải tự mình đa tình, mà người đàn ông kia trước mặt người phụ nữ mình làm mang thai và cha của tình nhân, đối mặt với người phụ nữ khác, hành vi vô liêm sỉ như thế, đúng là quá kiêu ngạo!

Trong lòng phần nộ cực kì, trên mặt Hách Tĩnh vẫn là nụ cười ôn nhu khéo léo: "Quý ông này nên xưng hô như thế nào?" Nhưng mà lại là câu hỏi giành cho Vu Tĩnh Hàm.

Ánh mắt Vu Tĩnh Hàm lại nhìn người đàn ông kia, sau đó mới nhỏ giọng nói với mọi người: "Anh ấy là Tát Khâu, Tát Khâu, đây là chị gái, anh trai em, còn có...bố em." Lời sau chính là giới thiệu với người đàn ông kia những người bên cạnh mình, ngữ điệu nhẹ nhàng, có chút lầy lòng, đầu có giống bộ dáng là tới gặp lần cuối trước khi chia tay.

Lông mày Hách Tịnh nhíu lại, vẻ mặt mang theo chút chất vấn nhìn Vu Tĩnh Hàm, dù sao cũng sống chung từ nhỏ, cũng hiểu được ý ngầm trong đó, Vu Tĩnh Hàm hiểu được ý cô muốn hỏi, cụp hai mắt xuống: "Anh ấy nói anh ấy là Tát Khâu."

Trong lòng Hách Tịnh nảy sinh cảm giác vô lực, lần này ngay cả tức giận cũng không biết nên tức giận thế nào, ở chung lâu như vậy, đứa nhỏ cũng mang thai rồi, ở cùng với một người tới từ Trung Quốc Đại Lục, cô bé ngốc này ngay cả tên tiếng Trung của người ta cũng không hỏi!

Sắc mặt Vu Hạo Dương cực kì khó coi, anh hung dữ nhìn Tát Khâu, nếu Hách Tịnh không cảnh cáo trước, nói không chừng anh xông lên đánh rồi, ngay cả Vu Tự Cường cũng lộ ra vẻ mặt âm trầm, khôe miệng mím lại, trên mặt lộ vẻ âm trầm, ánh mắt nhìn chằm chằm Tát Khâu: "Ngài Quách, xem ra con gái tôi đã mang tới cho ngày không ít phiền phức."

Dưới ánh mắt của mọi người, người đàn ông này vẫn bình thản, vẻ mặt cười như không cười: "Hôm nay tôi cũng mới biết được, Wendy là con gái ngài."

Thì ra ở đây đều không có sự chân thành thẳng thắn đối xử với nhau, nghe qua dường như là một đoạn nhân duyên tội tình người nguyện, nhưng nhìn vẻ mặt của Vu Tĩnh Hàm thì dường như mọi việc không phải như thế, trong lòng cô phần nộ, nghĩ thầm, nhiều cơ hội như vậy, anh lại thông minh như thế, nếu thật sự muốn biết thân phận của cô làm sao có thể không làm được? Nếu như anh không muốn phí sức tìm hiểu, chẳng lẽ anh hỏi tôi, tôi sẽ không nói?

Tất cả mọi việc đều chỉ có một lời giải thích, đó là không quan tâm mà thôi.

Tới đây cuối cùng Vu Tĩnh Hàm cũng khôi phục một chút lí trí, nhớ tới dự tính ban đầu khi tới nơi này, cô cố gắng giữ giọng kiên định nói với người đàn ông này: "Chuyện làm phẫu thuật..." Cô cắn cắn môi, hít thật sâu một hơi: "Không thể kéo dài nữa rồi." Lông mày cụp xuống, cô đã không còn dũng khí đối mặt.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh vô cùng, ông Quách kia cũng không có ý phủ nhận, Vu Tự Cường chau mày, không thể không chủ động mở miệng hỏi: "Không biết Ngài Quách đối với đề nghị vừa rồi của tôi có cảm thấy hứng thú."

Người đàn ông kia thành thật cười nói: "Tập đoàn nhà họ Vu kinh doanh nhiều năm tại nước A, nền móng vững chắc, tài lực hùng hậu, dĩ nhiên là bạn hợp tác hiếm có, nếu Vu tổng nể mặt, hôm nào tôi sẽ tới gặp mặt nói chuyện công việc."

Sắc mặt Vu Tự Cường vẫn khó coi như cũ, dường như ông đoán một lát, có chút khó khăn mở miệng: "Tĩnh Hàm là con gái của tôi, tôi rất hi vọng nó được hạnh phúc."

"Vậy thì bác trai có thể nhìn ra được, cháu cũng không phải là người thích hợp để phó thác." Người đàn ông này lập tức thay đổi cách xưng hô, thể hiện rõ, công ra công, tư là tư.

Nhìn vẻ mặt đen như đáy nồi của cha con họ Vu, bộ dạng lả chã chực khóc của Vu Tĩnh Hàm, Hách Tịnh không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung vị "Tát Khâu" hoặc là "Ngài Quách" này rồi.

Cô cực kì bội phục độ dày da mặt của người này, nhìn thấy cô và Vu Tĩnh Hàm hai người con gái xem ra không có lực công kích gì, anh ta cũng sẽ không sợ cha con họ Vu liên hợp đánh anh ta toi bời một trận sao? Mặc kệ về sau như thế nào, trước mắt cứ để da thịt chịu khổ đi!

Hách Tịnh nắm chặt quả đấm, trong lòng rất muốn thừa, Vu Hạo Dương đã sớm không nhẫn nhịn được nữa, chỉ thấy anh một bước tiến lên, vung tay hướng về mặt vị Tát Khâu kia, đã thấy Tát Khâu vẫn là ôm tay đứng thẳng, trên mặt không có vẻ lo lắng chút nào, lại còn như có như không liếc Hách Tịnh một cái, Hách Tịnh vẫn bình tĩnh cũng không nhìn được hơi biến sắc, trong lòng bắt đầu thấy lạnh lẽo, có chút dự cảm không tốt.

Quả nhiên, sự ung dung của anh ta không phải là không có cơ sở, Vu Hạo Dương bị cản lại, người cản anh lại chính là người cũng đang tái mặt như anh Vu Tự Cường, chỉ thấy sắc mặt ông hơi biến đổi, sau đó dùng giọng khàn khàn nói: "Nếu hôm nay Ngài Quách không tiện, vậy việc kia để hôm khác chúng ta bàn bạc lại đi." Thực ra là cố gắng muốn áp chế chuyện này xuống, nhịn xuống. Khóe mắt Vu Hạo Dương như muốn nứt ra, nhưng anh không có cách nào thoát khỏi sự kiểm chế của cha mình.

Biểu hiện của Vu Tự Cường không thể nói là vui vẻ, có điều ông cố gắng duy trì vẻ mặt ôn hòa: "Con gái không hiểu chuyện, mang phiền toái tới cho ngài, có điều hiện tại thân thể Tĩnh Hàm bất tiện, chúng tôi muốn đưa nó về chăm sóc, ngài Quách chắc không phản đối chứ?"

Tát Khâu nhìn Vu Tĩnh Hàm, cười cười, ra vẻ tùy ý.

Vu Tự Cường cũng cố gắng nặn ra một nụ cười rất khó coi, sau đó lôi kéo con trai con gái của mình muốn tạm biệt.

Một Vu Tự Cường nín nhịn trước mắt so với người trong trí nhớ của Hách Tịnh thật không thích hợp, nếu việc gì đó không liên quan, nhìn Vu Tự Cường bị người khác bắt nạt thành điệu bộ này, Hách Tịnh sẽ thật sự rất vui, nhưng mà chuyện liên quan tới Vu Tĩnh Hàm, cô cũng chỉ có sự âu sầu lo lắng vô hạn.

Cái vị Tát Khâu này, cũng là Ngài Quách, tới cùng có lai lịch gì đây? Khiến cho Vu Tự Cường bá đạo hung hãn cũng phải kiêng nể như thế này!

Có điều hôm nay không phải là cơ hội tốt để thăm dò tin tức, Hách Tịnh giữ chặt Vu Tĩnh Hàm, ý bảo cô ấy đi trước, Vu Tĩnh Hàm há miệng thở dốc, nói: "Em còn có chút đồ cần thu dọn." Có điều nhìn ánh mắt của cô ấy, ai cũng biết thứ cô không thể bỏ lại không phải những vật vô tri này.

Rốt cuộc Vu Hạo Dương cũng không thể chịu được, nắm lấy cánh tay em gái, nhất định giữ chặt cô ở bên cạnh mình, nói với Hách Tịnh: "Chị Tịnh Tịnh,

chị tùy ý giúp em ấy thu dọn mấy bộ đồ."

Hách Tịnh liếc mắt nhìn hai anh em này một cái, quay đầu đi vào phòng ngủ, Vu Tĩnh Hàm nói sau khi về nước một mình cô ấy sống ở đây, Tát Khâu chỉ ngẫu nhiên tới thăm cô ấy chưa từng ngủ lại, cho nên không có gì bất tiện.

Khiến Hách Tịnh giật mình, chính là Tát Khâu tự nhiên lại đi theo cô, hơn nữa còn giành trước mở cửa phòng cho cô, mười phần nhe nhả ý nói cô vào trước, hơn nữa vào phòng còn cực kì ân cần tìm giúp cô cái túi đựng quần áo.

Hách Tịnh cuối cùng không thể kiềm chế được, nghiêm mặt hỏi: "Cuối cùng anh muốn thế nào?"

Tát Khâu nhú mày, động tác phóng khoáng lại vô tội: "Tôi chỉ muốn vì cái đẹp.."

Hách Tịnh cố gắng ngăn cản cơn giận trong lòng, tình huống quân đỉnh còn chưa được rõ ràng, không nên đánh loạn. Cô mở tủ quần áo, nhanh nhẹn lấy mấy bộ quần áo, quay đầu, cố gắng nở nụ cười ôn hòa: "Cảm ơn, Ngài Quách tự chăm sóc mình, tạm biệt."

Tát Khâu cũng cười, mặt mày ẩn ý: "Gặp lại sau, chúng ta còn có thể gặp lại, cô gái xinh đẹp." Khi Hách Tịnh cố gắng xoay người rời đi, anh ta lại hỏi một câu: "Em không phải là chị ruột của Wendy nhỉ?"

Nghe anh ta hỏi câu như vậy, không hiểu sao tâm tình của Hách Tịnh thả lỏng không ít, cô quay đầu lại cười nói: "Anh nói thử xem?"

Hai người ở trong phòng không vượt quá 3 phút, lúc bước ra ngoài người nhà họ Vu mang vẻ mặt khác nhau, dường như Vu Tự Cường còn bình tĩnh một chút, mặt Vu Hạo Dương đỏ bừng, tức giận gấp mấy lần, chỉ có biểu tình của Vu Tĩnh Hàm là đặc biệt, dường như cô ấy rất thương tâm, có chút tức giận, ánh mắt nhìn Hách Tịnh có chút ghen tị, nhưng lại có thể ẩn giấu sự điên cuồng và cảm giác hỗn loạn bên trong, thông minh như Hách Tịnh, ngay lập tức cũng chưa thể lý giải cô ấy sao lại có những cảm xúc này.

Có điều Hách Tịnh cũng có thể đoán được hành động vừa rồi của Tát Khâu có thể khiến mọi người hiểu lầm thế nào, liện nhẹ nhàng không tiếng động nói với Vu Hạo Dương đang đứng cạnh cửa: "Chúng ta đi thôi."

Nhìn thấy vẻ mặt của Hách Tịnh, Vu Hạo Dương thầm thở phào một hơi, nhanh nhẹn mở cửa, lại bị người đột nhiên xuất hiện ngoài cửa làm cho sợ hãi lùi về sau một bước.

Một người phụ nữ hùng hổ lọt vào trong vòng ban đầu nhìn thấy người quen Hách Tịnh, nhưng cũng chỉ sững sốt một chút, chẳng quan tâm hỏi han, quay đầu nhìn về cô gái trẻ Vu Tĩnh Hàm, ánh mắt hung dữ hỏi: "Wendy?"

"A?" Bị người gọi tên, theo bản năng tự nhiên Vu Tĩnh Hàm liền trả lời một tiếng, vì thế một trận bạt tai tới tấp ập tới.

Sự việc diễn ra quá nhanh, cha con nhà họ Vu còn có cả Tát Khâu chưa phản ứng kịp, Hách Tịnh lại trong nháy mắt nhìn thấy Quý Nguyệt liền nhớ lại chồng chưa cưới của cô ấy là Quách Hải Lượng, Ngài Quách! Thời trung học có kinh nghiệm bị hai nữ sinh ban thể dục vây đánh, cô không giống như ba người đàn ông kia đều tập trung sự chú ý lên người mới tới, mà trước hết là vọt tới chắn trước mặt Vu Tĩnh Hàm.

Cũng bởi vậy, ngay tại lúc Quý Nguyệt giơ tay, Hách Tịnh lập tức che trước mặt Vu Tĩnh Hàm, cái gậy thay thế cho đôi má của Vu Tĩnh Hàm nhận lấy cái tát của Quý Nguyệt, cô bị đánh tới lao đảo, thế nhưng Quý Nguyệt lại ôm cái tay đánh phải xương cẳng kêu rên.

Quả nhiên, cho dù là thiếu nữ mười mấy tuổi, hay là thực nữ ba mươi tuổi, khi phát hiện tình địch, điều đầu tiên không phải là tìm người đàn ông bắt cả hai tay kia tính sổ mà là đi công kích người con gái "cướp đoạt người đàn ông của cô ấy."

Đầu có chút choáng váng mơ hồ, Hách Tịnh kinh ngạc phát hiện mình còn có năng lực bình tĩnh suy nghĩ rõ ràng.

"Con mẹ nó Quý Nguyệt! Quách Hải Lượng ngoại tình cũng không phải là lần đầu, chị muốn nổi điên thì cũng về nhà mà bộc phát, sao lại đánh vợ của em?" Một giây sau, Hách Tịnh liền được mạnh mẽ kéo vào một vòng ôm ấm áp cứng rắn, sợi tóc được nhẹ nhàng hất ra, kiểm tra miệng vết thương bị móng tay Quý Nguyệt lướt qua dưới tóc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Cho dù trên đầu vẫn lẩm nhẩm đau, nhưng Hách Tịnh lại hận không thể đánh lại Quý Nguyệt một cái, đánh cho cô ấy ngất đi thôi. Đây là những quan hệ hỗn loạn gì đây, cô thật sự không muốn đối mặt.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cô muốn làm đà điều, có người lại không cho, thanh âm sang sảng của Quý Nguyệt vang vọng khắp tám tầng lầu nhà trọ: "Đan Nhĩ Tín, chị là chị của em, em lại không giúp chị? Chị gọi em tới đây làm gì hả? Em lại chỉ biết che chở cho con tiểu****kia!"

Đan Nhĩ Tín hơi buông Hách Tĩnh ra, những vẫn ôm cô vào trong ngực, nhếch môi, lạnh lùng nhìn Quý Nguyệt: "Em biết tâm tình chị không tốt, nhưng điều này không thể là lí do để chị mắng chửi người lung tung, lần đầu em tha thứ cho chị, đừng để lần sau em còn nghe được chị nói những lời như thế nữa."

Quý Nguyệt cứng họng, hung hăng trừng mắt liếc Hách Tĩnh một cái, sau đó không để ý tới bọn họ nữa mà nhìn về phía Vu Tĩnh Hàm, thấy cô được cha con nhà họ Vu kéo ra phía sau che chở, một khuôn mặt trắng bệch bị thương nhưng cũng không che dấu được vẻ kiêu diễm của tuổi trẻ, nghĩ đến chính mình với Quách Hải Lượng là thanh mai trúc mã, đã yêu nhau được nhiều năm, tuổi thanh xuân đã bắt tri bắt giác trôi qua từ sớm, nhin không được đau buồn.

"Chị Quý Nguyệt, thật ra..." Thật ra Vu Tĩnh Hàm cũng không phải thật sự muốn làm người thứ ba, cô ngay cả tên thật của người đàn ông kia còn không biết, thì sao có thể biết anh ta đã có vợ chưa cưới được? Có điều nói cho cùng Quý Nguyệt cũng là người tôn thương nhất, Hách Tĩnh bị về bị thương và phần nộ trên mặt cô làm rung động, vừa muốn mở miệng an ủi, lại bị Quý Nguyệt hung dữ trừng mắt một cái: "Cô câm miệng!" Giọng nói đầy lạnh lùng phần nộ, lại có một chút khinh bỉ và chán ghét không nói thành lời.

Hách Tĩnh là một người cực kì nhạy cảm, cô mơ hồ cảm thấy được thái độ của Quý Nguyệt có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất, nguyên nhân trực tiếp chắc chắn không phải là vì vừa rồi cô giúp đỡ Vu Tĩnh Hàm, vì thế lập tức dừng nói, lặng lẽ quan sát mọi người trong phòng.

Quý Nguyệt cuối cùng cũng bắt đầu đối mặt với người khôi xương toàn bộ, giọng tràn ngập căm hận: "Quách Hải Lượng, hôn lễ của chúng ta đã chuẩn bị tốt rồi, đây là việc kết thúc mà anh nói?"

Đối mặt với cảnh tượng lộn xộn này, thế nhưng Quách Hải Lượng chẳng hề có chút bối rối nào, chỉ có ý cười trên môi anh từ từ hạ xuống, vẫn nhàn nhạ tự nhiên như cũ: "Anh đang giải quyết, nếu không phải em đột nhiên xuất hiện, không chừng đã kết thúc rồi."

Quý Nguyệt bị thái độ không có việc gì của anh chọc giận, giậm chân: "Kết thúc? Trong bụng cô ấy đứa nhỏ cũng có rồi? Đứa bé vẫn còn giữ nữa? Em nhớ rõ sự việc lần trước cũng không phiền toái thế này, trực tiếp đánh thuốc mê rồi phẫu thuật rồi mà!"

Lời vừa nói ra, ba người nhà họ Vu, còn có Hách Tĩnh, cũng không nhin được rung mình một cái, bọn họ không nghĩ tới cũng đã từng xảy ra trường hợp tương tự, càng không nghĩ tới thái độ của Quý Nguyệt lại tự nhiên như thế. Nhất là Vu Tĩnh Hàm, mặt cô trắng bệch, xanh tái, tay không tự chủ xoa bụng.

Quý Nguyệt vẫn luôn quan sát cô dĩ nhiên cũng chú ý tới hành động này, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Lại thêm một con quạ đen muốn làm phượng hoàng!"

Cuối cùng Quách Hải Lượng cũng nhú mày: "Quý Nguyệt, em quá đáng rồi đấy!"

Quý Nguyệt lại bắt đầu kích động gầm rú lên: "Em quá đáng? Nếu như anh có thể kiểm soát được nửa người dưới của mình em có cần quá đáng như thế không? Quách Hải Lượng, anh nói rõ cho em, hôn nhân này rốt cuộc anh có kết hay không? Nếu như kết hôn, thì anh hãy giải quyết rõ ràng những quan hệ linh tinh bát nháo này đi!"

Quách Hải Lượng vẫn nhú mày, lạnh nhạt nhìn Quý Nguyệt liếc mắt một cái, chỉ một ánh mắt này, Quý Nguyệt liền ngừng gào thét, một lát sau, cô liền có cảm giác hít thở không thông, chờ cô nhớ lại những lời mình vừa nói, liền có chút lắp bắp nói: "Hải, Hải Lượng, em, em không có ý đó, em là nói..."

Quách Hải Lượng không đợi cô nói xong, lạnh nhạt mở miệng: "Em đã không muốn, vậy hôn lễ kia hoãn lại một chút đi."

Trong nháy mắt, Quý Nguyệt sụp xuống như quả cầu bị vỡ, tất cả sự dũng mãnh vừa rồi đều bay mất, cô có chút khản trương, thanh âm lại vô cùng mềm mại nói: "Hải Lượng, đừng nói giỡn! Chú Quách lần trước tới thăm ông em, đã nói thiệp mời đều in xong rồi, còn nữa, bố mẹ anh không phải vẫn luôn muốn sớm có cháu sao?" Nói tới cháu, mí mắt Quý Nguyệt run run, không dấu vết liếc nhìn Vu Tĩnh Hàm một cái, người phía sau run lên, theo bản năng trốn sau lưng anh mình.

"Hôn lễ này là việc trọng đại giữa nhà họ Quý và nhà họ Quách chúng ta, giao tình của hai nhà đã hơn nửa thế kỉ, tuy nói hiện giờ nhà họ Quách có rất nhiều người đã xuất ngoại, nhưng cơ bản vẫn còn đang ở trong nước. Lại nói tình cảm của chúng ta bắt đầu từ khi còn đi nhà trẻ, vì có gì vì mấy lời nói của mèo của chó mà bị phá hoại?" Quý Nguyệt nói chuyện với Quách Hải Lượng, ngữ điệu ôn nhu, nhưng lại như gần như xa thể hiện sự uy hiếp cùng khinh thường, vẫn là khiến cho người khác tức sùi bọt mồm.

Gừng càng già càng cay, Vu Tự Cường kết hợp những tin tức thu được trong khoảng thời gian này, nghe hai người nói chuyện, rất nhanh nghĩ ra cái gọi là "nhà họ Quách" và "nhà họ Quý" đều có thân phận gì, nếu như còn ở nước ngoài, hay là ở quê thành phố C ông đều không sợ, nhưng mà bị đưa con gái bất hiếu kéo tới thành phố B, đang đứng trên địa bàn của người ta, ông là người hắc bạch pha trộn hai phái, tự nhiên hiểu rõ đạo lí rồng lớn không bắt nạt rồng đất, huống chi hai nhà "Quách" "Quý" này, rồng đất sao có thể sánh bằng.

Kết quả gương mặt già nua của Vu Tự Cường giống như một trái ca, tím lại xanh xanh lại tím, thủy chung không có bất kì lời nói hành động nào, ngay cả Vu Hạo Dương cũng bị ông giữ thật chặt, lúc này Vu Hạo Dương chỉ muốn đánh người, sớm mất đi khả năng ngôn ngữ, bao nhiêu năm chỉ đọc sách buồn bán, sức lực sao có thể sánh được với Vu Tự Cường tay không tắc sắt tung hoành thiên hạ.

Đến cả Vu Tĩnh Hàm, cũng bị lời nói của Quý Nguyệt làm cho tức tới muốn té xỉu.

Người duy nhất có khả năng có động cơ phản bác dường như chỉ có Hách Tĩnh, cô không quên sự cảnh cáo vừa rồi của Quý Nguyệt, nhưng cũng không nhin được khẽ nhếch khóe môi, mang theo chút châm chọc nói: "Hai "vợ chồng" các vị muốn thương lượng" hôn sự", vậy thì những người ngoài như chúng tôi, xin ra về trước rồi!" Đặt mình ở vị trí của Quý Nguyệt, dù thế nào cũng là nhân vật khiến người khác thấy có chút day dứt và đồng tình, nhưng mấy lời cô vừa nói ra, lại khiến ấn tượng của Hách Tĩnh về cô thay đổi đột ngột.

Có lẽ Quý Nguyệt vốn không sai, chỉ là vì cô giấu kín tình cảm của mình quá sâu, vì cô được nuông chiều trong quyền thế và tiền bạc, đã làm biến đổi giá trị đạo đức cơ bản, khiến cô tự cho mình là cao quý, là khí chất, thật ra trong mắt người xem, cũng chỉ là một con tôm tép nhãi nhép.

Hách Tịnh không hề cố gắng che giấu đi vẻ khinh thường trên mặt, sự việc phát triển tới mức này, cô không biết chuyện này của Vu Tĩnh Hàm còn có biện pháp giải quyết trong hòa bình gì nữa, tiếp tục dây dưa không hề có lợi. Nhưng mặc kệ như thế nào, cuối cùng Vu Tĩnh Hàm cũng là người chen chân vào, kịp thời dứt ra mới là tốt, miễn cho càng lún càng sâu.

Nghe Hách Tịnh nói xong Quý Nguyệt sùng sốt một lúc cũng không phản ứng kịp, Quách Hải Lượng chăm chú nhìn Hách Tịnh một lát, lại nhìn thoáng qua Đan Nhĩ Tín, sau đó mỉm cười nói: "Cũng không thể nói là người ngoài được."

Những lời anh ta nói trong nháy mắt khiến sắc mặt Quý Nguyệt biến đổi, sau đó cô nhìn thấy vẻ khinh thường trên mặt Hách Tịnh, hơn nữa cô với Quách Hải Lượng quen biết tới không thể thân thuộc hơn, còn có tâm ý tương thông, dĩ nhiên có thể nhận thấy được thái độ kì lạ của Quách Hải Lượng đối với Hách Tịnh, mặc dù không được phép, nhưng trực giác phụ nữ khiến cho cô bắt đầu phản kích theo bản năng.

Là một cô gái được nuông chiều từ nhỏ, Quý Nguyệt bắt chấp hậu quả thế nào công kích không chút lưu tình.

"Quý Nguyệt, không nên ăn nói bậy bạ!" Thật ra từ lúc ánh mắt cô ấy đỏ bừng, miệng há to muốn kêu lên, Đan Nhĩ Tín đã phát hiện có gì không đúng liền ngăn cản, nhưng mà không kịp rồi, Quý Nguyệt giống như bị điên, anh hận không thể trực tiếp lấy khăn bịt miệng cô lại, Đan Nhĩ Tín vội vàng kéo tay Hách Tịnh muốn ra ngoài: "Đi, chúng ta đừng để ý tới đám người điên này!"

Thế nhưng Hách Tịnh không theo lực kéo của anh mà rời đi, chuyện đêm nay tuy hỗn loạn, nhưng cô đã bắt được điểm kì lạ mấu chốt, cô cố gắng tránh khỏi tay Đan Nhĩ Tín, chờ nghe lời Quý Nguyệt muốn nói, tuy nhiên cô nhìn thấy biểu hiện kia, tuyệt đối không phải việc tốt gì nói ra khiến người ta vui vẻ.

Mà biểu hiện của Đan Nhĩ Tín cũng rất kì quái, anh dường như rất vội vàng, gần như sốt ruột tới vô đầu bút tai, Hách Tịnh rất dễ dàng nhìn ra anh có việc dối mình, là chuyện gì khiến anh cực kì cực kì không muốn mình biết.

Hách Tịnh chưa bao giờ có tính lừa mình dối người, bất kể buồn vui, mặc kệ yêu ghét, cô luôn luôn muốn rõ ràng mọi việc, gọn gàng linh hoạt. Giống như sau khi cha qua đời, cô không biết là trên đời này còn việc gì mà mình không cách nào chấp nhận được.

Nhưng mà cô sai lầm rồi, một giây sau cô nhận thấy mình cực kì sai lầm.

Chuyện này đúng là việc mà cô không cách nào chấp nhận được.

"Anh nói cái tiêu *** này không phải là người ngoài? Cô ta được xem là cái thứ gì! Một đứa con hoang ngay cả cha đẻ mình là ai cũng không biết, vậy mà cũng đòi bước vào cửa nhà họ Quý chúng ta? Em khinh! Năm đó mẹ cô ta..." Năng lực phản kháng của những người khác không cao, vì thế Quý Nguyệt thay đổi hòng pháo, nhắm ngay vào đối thủ cường đại nhất nổ súng.

"Quý Nguyệt! Mẹ nó cứ nói hươu nói vượn, có tin hay không tôi đánh chị!" Không nghĩ tới sự bạo phát của Quý Nguyệt lại mạnh như vậy, sắc mặt Đan Nhĩ Tín đen như đáy nồi, vài bước liền tiến lên chế trụ Quý Nguyệt, một tay đem hai tay cô ấy bắt chéo ra sau lưng, cánh tay kia bịt miệng cô lại, bởi vậy những từ phía sau cô ấy không thể nói ra miệng, nhưng dù như thế, cũng đã đủ hiểu.

Quý Nguyệt vẫn còn vùng vẫy lung tung, nhưng không thể nào thoát ra được, thấy cô ấy không thể mở miệng được nữa, Đan Nhĩ Tín mới ngừng đầu lên nói với Hách Tịnh: "Người phụ nữ này điên rồi, em đưa bọn họ về trước đi, chờ lát nữa anh gọi cho em!"

Sắc mặt Hách Tịnh có chút mê mẩn, bóng lưng thẳng tắp, đôi mắt to đen nhánh lúc này càng thêm sâu thẳm không thấy đáy, làm nổi bật lên làn da trắng như tờ giấy của cô, hồi lâu sau cô mới hồi phục lại thần trí, nhìn ánh mắt vẫn thắc mắc của hai anh em kia, còn có Quách Hải Lượng đứng một bên vẻ mặt đăm chiêu, lúc Hách Tịnh mở miệng vẻ mặt như bình thường: "Vậy thì, mấy người chúng tôi xin phép về trước."

Lần này không còn ai ngăn cản, cuối cùng mấy người cũng ra khỏi cửa.

Cả nhóm người đều trầm mặc không nói, cuối cùng sau khi Hách Tịnh thoát khỏi trạng thái trầm tư, mới phát hiện đã xuống dưới lầu, ba cha con nhà họ Vu đều im lặng nhìn cô.

Trong nháy mắt đó Hách Tịnh có chút hoảng hốt, vốn là hôm nay muốn giúp Vu Tĩnh Hàm xử lý việc này, lý ra cô ấy mới là đối tượng mà mọi người nên quan tâm lo lắng, như thế nào mà sau cùng tình huống đột ngột thay đổi, chính mình lại biến thành người để mọi người nhìn với ánh mắt lo lắng đầy.

Hách Tịnh cố gắng nở nụ cười: "Mọi người nghỉ lại ở đâu, khách sạn à? Có muốn tôi đưa mọi người qua đó."

Vẫn là một trận trầm mặc, Vu Hạo Dương là người phá bỏ sự trầm mặc này trước tiên: "Chị Tịnh Tịnh, em và em gái muốn quay về khách sạn, chị cùng đi với bọn em đi." Lời kéo Vu Tĩnh Hàm tiến lên một bước, tự động bỏ qua sự tồn tại của Vu Tự Cường, Vu Tĩnh Hàm cũng vội vàng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cùng ở một chỗ, tiện chăm sóc nhau."

Hách Tịnh nhìn anh em bọn họ, trong lòng âm ập. mãi có chút cay cay, vừa muốn nói chuyện, Vu Tự Cường vẫn luôn bị bỏ sang một bên lại đột nhiên mở miệng, ông cau mày, lộ ra vẻ mặt càng lúc càng lạnh lùng, sau khi ông mở miệng, giọng nói càng lạnh lùng hơn: "Cho tới bây giờ ta chưa từng nghĩ tới muốn hại chết Hách Kính, cho dù ông ấy không phải cha cô, cô cũng không phải là người phụ nữ kích động cha con tôi bất hòa."

Bị câu nói "cho dù ông ấy không phải cha cô" kích thích khiến toàn thân run lên, Hách Tịnh cảm giác được trong lòng có một trận đau đớn thấu tim,

không chút nghĩ ngợi, những lời tùy tiện từ miệng bật ra: "Ông ấy dĩ nhiên là cha tôi! Điều này không cần bất kì kẻ nào nghi ngờ. Còn về việc cha con chú bất hòa, tôi là người đã không gặp 8 năm, có khả năng xúi giục à? Người đang làm thì có trời đang nhìn, Vu Tự Cường, làm việc trái với lương tâm để không sợ gặp báo ứng!"

Thấy trên mặt Vu Tự Cường hiện lên vẻ tức giận, Hách Tĩnh lại càng cười lạnh: "Cái chết của bọn họ không có quan hệ với chú, tôi cũng tin tưởng chú thật sự không muốn hại chết di Lý, nhưng mà chú có dám nói chuyện của ba tôi và Giang Tú không có quan hệ gì với chú?" Chú đã dùng thủ đoạn gì! Trước hết là khiến ba tôi thân bại danh liệt, lại dùng việc mà bản thân di Lý chắc chắn không chịu nổi để kích bà ấy, lại còn để Giang Tú bám lấy làm phiền, còn tính toán cả di Lý có cơ hội tha thứ cho ba tôi hay không, muốn buộc bọn họ ly hôn, sau đó chú thừa dịp mà xen vào, tôi nói có đúng hay không?"

Một khi Hách Tĩnh đã nói thì không thể dừng lại được, tiến lên một bước ép hỏi Vu Tự Cường: "Thủ đoạn đùa giỡn nhiều như thế có vừa lòng chú không? Mặc kệ chú có thừa nhận hay không, nguyên nhân bọn họ chết đều là vì chú, tôi hận chú cả đời hay không không quan trọng, con cái chú cũng sẽ không tha thứ cho chú đã hại chết mẹ của họ! Tôi còn muốn nói cho chú một chuyện, Di Lý Băng và cha tôi thật lòng yêu nhau, di ấy tới lúc chết cũng chưa từng hoài nghi ba tôi, bọn họ lúc sống ngủ cùng giường, lúc chết chung một huyết, di ấy còn mang thai đứa con của ba tôi, đáng tiếc cho đứa bé trai kia đã thành hình, lại vì chú mà chết, chú hại chết bọn họ, cũng hại chết em trai của chúng tôi, đó là em trai của cả ba người chúng tôi, chú cảm thấy chúng tôi sẽ tha thứ cho chú sao? Chú mặc dù vẫn sống, tôi lại cảm thấy chú cực kì đáng thương, so với bọn họ còn đáng thương hơn, cả đời này chú liền ôm tiền của chú cùng sống với hai vị bố mẹ cực phẩm của chú cả đời đi!"

Từng chữ từng chữ lên án, Hách Tĩnh đã sớm rơi lệ đầy mặt, giọng nói của cô vốn rất êm tai, giờ phút này nghe lại có chút âm trầm thê lương, kèm theo một sự oán trách nặng nề, khiến cho vẻ mặt anh em nhà họ Vu đứng bên cạnh chần kín, ngược lại không biết làm sao.

Năm đó dưới can thiệp mạnh mẽ của Hách Tĩnh và nhà họ Đan, đám tang của Hách Kính và Lý Băng người nhà họ Vu không thể chen chân vào, vì thế khi Lý Băng bị hại đang có mang, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe nói tới, ngay cả Vu Tự Cường cũng vậy.

Bị Hách Tĩnh tức giận mắng gần như nguyên rủa, ánh mắt Vu Tự Cường lại mờ mờ, đứng im như khúc gỗ ở chỗ đó, không có chút phản ứng nào, chỉ có đôi môi không ngừng chế được mà run rẩy, thể hiện đây vẫn là một người sống.

"Không phải, không phải, đời này Băng Băng chỉ yêu duy nhất một mình tôi, cô ấy không thể sinh con cho con một sách kia được!" Hồi lâu sau, rốt cuộc Vu Tự Cường cũng có phản ứng, ông lắc đầu thì thào tự nói, ánh mắt sắc bén trừng trừng nhìn Hách Tĩnh: "Đồ con hoang như cô đừng có nói bậy!"

Ánh mắt Hách Tĩnh đỏ bừng, câu nói "Đứa con hoang" kia vừa nói ra, cô dường như là mất đi lý trí quát lên với Vu Tự Cường: "Đi thực hiện giấc mộng xuân thu của ông đi! Ông và Quách Hải Lượng đều là cận bà, các ông cho rằng chính mình ở bên ngoài tầm hoan trác táng, phụ nữ ở nhà đều phải không bỏ đi mà ở đó đợi các người sao? Di Lý ôn nhu thiện lương như thế, thông minh cơ trí, ông cho là di ấy cũng giống người phụ nữ hạ tiện ngu xuẩn Quý Nguyệt kia sao? Thật ra nhiều năm như vậy trong lòng ông chắc cũng không chịu nổi đi? Cảm giác bị mọi người xa lánh không tốt lắm đúng không? Tôi nói cho ông biết! Đây đều xứng đáng với ông, xứng đáng cả đời không thể nào sống yên ổn, tốt nhất là mỗi ngày ông đều gặp ác mộng, ông còn sống thật là lãng phí, còn không bằng chết sớm siêu sinh sớm!"

Hách Tĩnh từng bước một tới gần Vu Tự Cường, ánh mắt Vu Tự Cường đỏ lên như muốn phun lửa, không chút suy nghĩ liền giơ nắm đấm to như một cái bát com vung về phía đầu Hách Tĩnh, nhưng mà thật kỳ lạ lại thấy cô đang mỉm cười hơn nữa còn nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Lửa giận của Vu Tự Cường bỗng nhiên tiêu tán, ông từ từ hạ nắm đấm xuống, vẻ mặt có chút thê lương, ánh mắt lại thương hại, từ từ mở miệng nói: "Thôi, tôi không so đo với cháu, trên thế giới này người thương như ta không nhiều lắm, cháu là một trong số họ rồi." Nói xong liền xoay người, không quay đầu lại mà rời đi.

Mặc dù tình cảm bất hòa, nhưng dù sao cũng là che đậy của mình, bị Hách Tĩnh từng bước ép sát nhục mạ nguyên rủa, anh em nhà họ Vu cũng có chút không chịu nổi, nhưng mà những điều Hách Tĩnh nói đều là sự thật, bọn họ không thể cũng không muốn nói giúp ông, chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy, chỉ riêng lúc phát hiện Vu Tự Cường có ý động thủ liền tiến lên ngăn cản, lại không nghĩ tới trong nháy mắt tình huống thay đổi, cha mình lại ngênh ngang rời đi, một sợi tóc cũng không bị thương tổn nhưng cái miệng đang chiếm thể thượng phong của Hách Tĩnh lại đột nhiên bị hạ thấp xuống, mặt xám như tro, dường như bị lấy đi hết tất cả sức lực.

"Chị Tĩnh Tĩnh, chị không sao chứ?" Giờ phút này Vu Tĩnh Hàm đã hoàn toàn quên việc của chính mình, trong đầu nàng bị những tin tức hôm nay nghe được lấp đầy, khó có thể tự mình suy nghĩ.

"Chị không sao, các em đi trước đi, chị muốn yên tĩnh một mình một chút." Hách Tĩnh ngồi ở bên đường, cũng không quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng mà nhạt nhẽo, lại lộ ra sự mệt mỏi vô hạn.

Anh em nhà họ Vu liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng đứng tại chỗ không bước đi, từ trước đến nay Hách Tĩnh luôn mang cho bọn họ cảm giác bình tĩnh, mạnh mẽ, là người tin cậy giữa bọn họ, dường như khiến người khác không thể cảm nhận được cảm xúc thật sự của cô ấy, giờ phút này nhìn bóng lưng cô đơn của cô, anh em họ mới ý thức được cô ấy mới chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi, lớn hơn Vu Tĩnh Hàm chưa tới ba tuổi.

"Các em đi về đi, anh ở cùng cô ấy là được rồi." Anh em nhà họ Vu quay đầu, nhìn Đan Nhĩ Tín đang vội vàng từ trong nhà trọ chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Nghe được lời nói của Đan Nhĩ Tín, Vu Hạo Dương đứng yên tại chỗ không di chuyển, Vu Tĩnh Hàm cố gắng kéo anh ta đi: "Thôi, hình như chị Tĩnh rất đau lòng, hai chúng ta đừng ở đây làm loạn thêm. Đi, anh đi với em đến bệnh viện thôi."

Vu Hạo Dương có chút hoảng hốt quay đầu lại: "Đi bệnh viện?"

Vu Tĩnh Hàm cắn môi gật đầu, giống như hạ quyết tâm, mắt trong suốt nhìn anh: "Chị Tĩnh nói đúng, tên Quách Hải Lượng kia chính là đồ cận bã, em không nên ôm lấy ảo tưởng nữa, em không muốn tương lai giống như mẹ. Anh, anh hẹn lịch giải phẫu giúp em đi?"

Trước đây không lâu Vu Tĩnh Hàm vẫn tồn tại một tia ảo tưởng, tỏ ra thích thú đối với Hách Tĩnh khi xác định quan hệ cùng Quách Hải Lượng.

Mặc dù ngoài mặt đối với Hách Tĩnh không phục, nhưng Vu Tĩnh Hàm không thể không thừa nhận chị ấy là người mạnh mẽ, thông minh xinh đẹp, tràn đầy sức quyến rũ, tinh thần luôn luôn vững chắc, gần như không có gì không làm được!

Ngay từ lúc gặp lại Quách Hải Lượng, Vu Tĩnh Hàm suy nghĩ mơ hồ hình như có cái gì đó rất kỳ lạ: nếu như nói trên thế giới này người con gái có tác phong so với Quách Hải Lượng còn mạnh mẽ hơn, thời điểm cùng hân tã không thể nhìn nhưng vì thể bản thân mà lui, như vậy người này không phải là Hách Tĩnh không ai có thể hơn.

Quan trọng là, Hách Tĩnh có phẩm hạnh rất tốt cảm thấy cũng rất chính nghĩa, sẽ không vì bản thân mà làm ra chuyện phản bội, đây là một người có giáo dục.

Lý trí chị ấy giống như mãi mãi, vĩnh viễn biết mình nghĩ cái gì, luôn luôn lựa chọn thời điểm sáng suốt nhất để quyết định, đứng ở sau lưng chị ấy, có chị ấy bảo vệ, bản thân mình vĩnh viễn an toàn, vĩnh viễn không lo lắng.

Sau biến cố xảy ra năm đó, Hách Tĩnh không chào mà đi, trong nháy mắt Vu Tĩnh Hàm có cảm giác giống như mất đi người thân một lần nữa vậy cái loại bàng hoàng đó, thống khổ thất vọng bất lực đó, không thua gì mất đi mẹ ruột của mình. Đây cũng chính là nguyên nhân nhiều năm rồi mà cô không chủ động liên lạc với Hách Tĩnh, cô sợ rằng bản thân không chế không được, sẽ đau khổ cầu xin chị ấy tiếp tục sống cùng với bọn họ.

Tám năm sau gặp lại, Vu Tĩnh Hàm rất nhanh lần nữa tìm lại được cảm giác ban đầu... Cảm giác ấm áp cùng an toàn, hơn nữa Hách Tĩnh đã trưởng thành, trở nên xinh đẹp, càng ung dung càng thêm mạnh mẽ, tuy rằng ngoài mặt Vu Tĩnh Hàm tức giận, thật ra thì trong lòng cô rất cao hứng muốn khóc, chị của cô, mọi việc không làm là không được, cuối cùng chị cô đã trở lại rồi sao?

Nhìn thấy Quách Hải Lượng đối với Hách Tĩnh có hứng thú, nhưng thật ra đó là phản kích quá nhiều hơn so với ghen tỵ, Hách Tĩnh tốt, cô tự nhiên sẽ hiểu, người đàn ông này nhìn thấy thì sao? Hách Tĩnh với Quách Hải Lượng cùng nhau đối mặt, cô thậm chí có một loại cảm giác kiêu ngạo, giống như bảo bối cất giữ đã lâu, chỉ đợi thời cơ thích hợp lấy ra làm cho thiên hạ bất ngờ, cô bỗng nhiên lo lắng: không sai, tôi yêu anh, lâm vào lưới tình không thể tự kềm chế, bị anh chà đạp, là không có tiền đồ, nhưng chị tôi cũng sẽ không như vậy! Xem đi xem đi, chị tôi có phải rất tuyệt hay không? Anh sẽ yêu chị ấy sao? Anh sẽ vì chị ấy mà từ bỏ vợ chưa cưới của anh sao?

Trước đây không lâu lúc biết được Quách Hải Lượng có vợ chưa cưới, Vu Tĩnh Hàm dường như tan nát cõi lòng, bất kể cô gái đó là người như thế nào đi nữa, cô đều ganh ghét, ghen tỵ. Nhưng vào lúc này, Vu Tĩnh Hàm lại cảm thấy mình được giải thoát, nếu như hôm nay Quách Hải Lượng vì Hách Tĩnh mà vứt bỏ vợ chưa cưới của mình, như vậy vị hôn thê kia là người thật đáng thương, nếu như Quách Hải Lượng đối với Hách Tĩnh có hứng thú, mà vẫn còn không vứt bỏ vợ chưa cưới của mình, cô gái kia càng không có mất mát gì —— đây chính là Hách Tĩnh cũng không thể cướp đi người đàn ông này, cô chịu thua rồi!

Thiếu nữ mười chín tuổi, tình yêu đầu đời của mình đã chết non, bản thân tìm được lối thoát.

Sau đó, Vu Tĩnh Hàm lần đầu tiên nhìn thấy Hách Tĩnh mặt không chế, lần đầu tiên nhìn thấy chị ấy mắng chửi người, người này ở mọi phương diện cũng có thể xem là người chị gương mẫu, thế nhưng lúc này ngồi ở trên đường đi ngăn người ra.

Trên cái thế giới này, thì ra là cũng có chuyện làm Hách Tĩnh không thể giải quyết được! Vu Tĩnh Hàm rất muốn đến ôm chị ấy, giống như trước kia chị ấy ôm cô an ủi, cho cô ấm áp, cho cô sinh lực, nhưng khi nhìn đến bóng người đi tới chính là cái dáng cao ngất kia, thì cô đã hiểu mình không phải người thích hợp nhất.

Trong trí nhớ người đàn ông này rất quen giống như đã từng gặp mặt, nhưng giờ phút này xem ra hết sức xa lạ. Anh ta không thèm để ý đến con người Quách Hải Lượng kia... Tiêu sái tùy ý, động tác di chuyển tay chân hết sức hấp dẫn. Thậm chí lúc đang đối mặt với con người này, anh cũng sẽ tự giác bỏ rơi hân tã vốn bề ngoài rất xuất sắc.

Bởi vì xem ra vẻ mặt anh ta vô cùng lạnh, ánh mắt quá ác nghiệt. Nếu nói là người đàn ông khốc liệt, chỉ có thể thương thức ở trong các tác phẩm văn nghệ, trong cuộc sống hiện thực không có mấy cô gái đi thích tình yêu cuồng nhiệt này, cho nên người như vậy rất hiếm có trên đời.

Cộng thêm anh ta đi theo Quý Nguyệt tiến vào, gọi Quý Nguyệt là chị họ, Vu Tĩnh Hàm đối với anh ta thật sự không còn cảm tình.

Chỉ là xem ra một người đàn ông lãnh khốc dữ dằn như vậy, đang đối mặt với Hách Tĩnh, thế nhưng giống như thay đổi thành một người khác hoàn toàn.

Tức giận, thương tiếc, khản trương, sợ hãi, hối hận, đau lòng, vẻ mặt nhiều như vậy thay phiên nhau xuất hiện ở trên mặt vốn cứng như thép.

Loại cảm giác này mặc dù có nghìn vạn người ở bên cạnh nhưng trong mắt anh ta chỉ có một người, loại này phát ra từ nội tâm, không chút nào vứt bỏ tín nhiệm cùng ủng hộ, cái loại đó chân thật đáng tin, không chút do dự bảo vệ cùng quan tâm, bất kỳ cô gái nào có được, cuộc đời này cũng rất may mắn.

Chị Tịnh thật là xui xẻo, hôm nay lại bị Quý Nguyệt phá hỏng nói ra thân thế không tốt của mình, nhưng chị Tịnh cũng rất may mắn, có một người đàn ông bất luận như thế nào cũng sẽ đứng ở phía sau làm hậu thuẫn che chở cho chị ấy.

Một thiếu nữ mười chín tuổi, một mình ở trong đầu vì tình yêu tốt đẹp của người khác, cũng tìm được đường ra.

Hai anh em nhà họ Vu rời khỏi cũng không có quấy nhiễu đến Hách Tịnh, Đan Nhĩ Tín đi đến, cô dường như cũng không có cảm giác, ánh mặt trời cuối thu mặc dù sáng ngời, giống như thiếu nhiệt độ, vẩy vào trên người cũng không thể mang đến cảm giác ấm áp, Đan Nhĩ Tín bất kể cô có xứng hay không, vẫn đưa tay cường ngạnh đem Hách Tịnh từ trên đường kéo lên: "Đứng lên đi, không đi nữa anh liền ôm em đó!"

Dựa vào sức của anh, mặt Hách Tịnh không thay đổi quay đầu lại liếc mắt một cái, rồi cuộc theo tay của anh đứng thẳng dậy, bước chân có chút không ổn đi về phía trước.

Không dám để cô ở một mình, Đan Nhĩ Tín kéo cô đi đến chỗ đậu xe, Hách Tịnh không chịu lên xe: "Em muốn một mình yên tĩnh một chút."

"Yên tĩnh cái gì! Chỉ bằng mấy câu nói kia của Quý Nguyệt, em sẽ tĩnh tâm được hay sao? Một mình em ở đây đoán mò cái gì? Đi! Trở về ký túc xá của em, em muốn biết cái gì anh sẽ nói cho em biết!" Đan Nhĩ Tín tâm phiền ý loạn la hét, cũng mạnh mẽ đem Hách Tịnh nhét vào trong xe.

Trên đường không nói lời nào cho đến khi về tới ký túc xá, Đan Nhĩ Tín mở cửa vào nhà để cho cô ngồi ở trên giường đem cho cô ly nước nóng, bản thân thì lấy cái ghế ngồi vào trước mặt cô: "Nói đi, em muốn biết cái gì?"

Ly nước nóng cầm trong tay hơi có chút nóng lên, kích thích ngón tay vốn đang lạnh như băng, Hách Tịnh thở dài, rồi cuộc mở miệng: "Người nhà họ Quý phản đối chúng mình sống với nhau, là nguyên nhân này phải không?"

"Không hoàn toàn là lý do này, hơn nữa là do bọn họ ích kỷ cùng nhỏ mọn, tóm lại bất luận chuyện gì em cũng không có sai." Đan Nhĩ Tín suy nghĩ đơn giản, hết sức chắc chắn mà nói, hơi có chút nghi ngờ hỏi: "Đối với chuyện này em không có nghi ngờ chứ?" Nếu không phải là ông ngoại tướng quân nhà họ Quý có lý do chính đáng, cũng không cần thiết phải nói dối, để anh ở đây là không được tin tưởng dễ dàng.

Hách Tịnh yên lặng nhìn Đan Nhĩ Tín, chợt lộ ra nụ cười có chút kỳ lạ, Đan Nhĩ Tín bị cô cười đến không nhận được, trong lòng căng lên, bỗng nhiên nói: "Em nhất định muốn nói thì hãy nói đi!" Quen biết nhiều năm như vậy, Đan Nhĩ Tín cũng hiểu rõ ở trong lòng cô vị trí của Hách Kính là như thế nào, lúc Hách Kính mới vừa qua đời tâm trạng của cô lúc đó mặc dù anh chưa chính mắt nhìn thấy được, nhưng hiểu biết cũng khá nhiều.

Nếu như nói một người ở lòng Hách Tịnh có một vị trí nhất định, Đan Nhĩ Tín không có lòng tin vượt qua, người đó chắc chắn là Hách Kính. Người nuôi dưỡng cô lớn lên, hơn nữa vẫn vì cô yêu thương và lại cô cũng rất kính trọng hiểu rõ con người này nhưng lại không phải ba ruột của mình, sự thật này thật tàn khốc biết bao!

Hiện tại sự thật này bị vạch trần, hơn nữa là do người nhà họ Quý nói ra, Đan Nhĩ Tín trừ đau lòng thống khổ cùng cảm động, thật sâu trong tim còn có áy náy, dường như không đất dung thân.

Hách Tịnh nhìn thấy anh áy náy, nhàn nhạt cười cười nói: "Nếu như mà em nói thật ra thì em đã sớm biết mình với nhà họ Hách không có liên hệ máu mủ gì, anh có thể hay không sẽ dễ chịu hơn một chút?"

Đan Nhĩ Tín đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm Hách Tịnh.

Hách Tịnh vẫn là mỉm cười, nụ cười rất đẹp, giống như ánh trăng sáng không nhiệt độ: "Em đã biết rồi, để chứng minh ba mình trong sạch, năm đó em thông qua hệ thống tư nhân lưu giữ lại mẫu ADN."

Dĩ nhiên Đan Nhĩ Tín biết, chính là sự kiện năm đó, trên Internet Hách Tịnh với nickname "Thiên lương hảo cá thu" cùng anh đối lập thù địch, nên anh lựa chọn làm một người khác cung cấp người trợ giúp khám nghiệm tử thi, đều do anh trần trọc suy nghĩ âm thầm giúp một tay.

Đan Nhĩ Tín vẫn không ngừng được kinh ngạc: "Nhưng mà làm sao em lại nghĩ tới đi xét nghiệm ADN của mình?" Cát giữ mẫu kia vốn không phải để xét nghiệm kiểm tra đứa bé trong bụng của Giang Tú có phải của Hách Kính hay không mà?

Hách Tịnh không trả lời thẳng vấn đề của anh, mà là lắc đầu một cái, vẫn là cười: "Người lớn trong nhà đã bỏ qua khả năng nhạy cảm của trẻ con, thật ra thì sơ hở rất nhiều nha, di luôn nói ba là một Bò Tát, loại người tốt, ông nội từ chối làm người giám hộ cho em, bởi vì ông cảm thấy Lương Thanh là mẹ của em, là người thân nhất, bà nội thì nhấn mạnh với em rằng ‘con vĩnh viễn vẫn là người nhà họ Hách’——thật ra thì nếu quả thật là như thế, cần gì phải nhấn mạnh chứ? Huống chi, khi đó em cũng không còn nhớ nữa a." Chữ "A" cuối cùng khẽ run, ngữ điệu không nói ra được sự thể lương tri miên, cho thấy người nói chuyện này dường như có nhiều thần thờ cùng tiếc nuối vô tận.

Đan Nhĩ Tín nghe vậy trái tim như gặp phải đòn nghiêm trọng, không nhận được hô lên: "Cái gì người nhà họ Hách với người họ Quý! Đều là những người nhầm chán tự cho mình khả năng hơn người, em chính là em, anh chính là anh, chúng ta yêu thương lẫn nhau tình đầu ý hợp. Anh vốn chỉ sợ ngộ nhờ chúng ta có liên hệ máu mủ, vậy thì cả đời không sinh đứa bé, nhưng là chúng ta không có nha! Chúng ta có thể sống chung với nhau cùng sinh con cái, khẳng định nó rất thông minh, rất xinh đẹp! Đứa bé sinh ra em nói mang họ Hách liền họ Hách, em nói họ Đan liền họ Đan, nếu em ghét người họ Quý, anh liền kiên quyết không để cho con mình lấy họ Quý của bọn họ!"

Đan Nhĩ Tín bắt đầu là oán giận, nói xong mạnh mẽ đến gần: "Người nhà họ Quý không phải bò sao? Em xem hình dáng tên khốn Quách Hải Lượng kia kìa! Quý Nguyệt cố chấp gấp gáp cũng không phải sẽ già sao, bọn họ có thể sinh ra đứa bé hay không còn là một việc khác, nếu như sinh cũng không thể họ Quý, chúng ta liền mang theo con chúng ta ngày ngày đi qua trước mắt bọn họ, khẳng định bọn họ sẽ giận đến chóng mặt, bò cũng không bò dậy nổi, em nói xem phương thức trả thù này có được hay không?"

Chương 79

Nghe được lời nói của Đan Nhĩ Tín, Vu Hạo Dương đứng yên tại chỗ không di chuyển, Vu Tĩnh Hàm cố gắng kéo anh ta đi: "Thôi, hình như chị Tĩnh rất đau lòng, hai chúng ta đừng ở đây làm loạn thêm. Đi, anh đi với em đến bệnh viện thôi."

Vu Hạo Dương có chút hoảng hốt quay đầu lại: "Đi bệnh viện?"

Vu Tĩnh Hàm cắn môi gật đầu, giống như hạ quyết tâm, mắt trong suốt nhìn anh: "Chị Tĩnh nói đúng, tên Quách Hải Lượng kia chính là đồ cặn bã, em không nên ôm lấy ảo tưởng nữa, em không muốn tương lai giống như mẹ. Anh, anh hẹn lịch giải phẫu giúp em đi?"

Trước đây không lâu Vu Tĩnh Hàm vẫn tồn tại một tia ảo tưởng, tỏ ra thích thú đối với Hách Tĩnh khi xác định quan hệ cùng Quách Hải Lượng.

Mặc dù ngoài mặt đối với Hách Tĩnh không phục, nhưng Vu Tĩnh Hàm không thể không thừa nhận chị ấy là người mạnh mẽ, thông minh xinh đẹp, tràn đầy sức quyến rũ, tinh thần luôn luôn vững chắc, gần như không có gì không làm được!

Ngay từ lúc gặp lại Quách Hải Lượng, Vu Tĩnh Hàm suy nghĩ mơ hồ hình như có cái gì đó rất kỳ lạ: nếu như nói trên thế giới này có người con gái tác phong so với Quách Hải Lượng còn mạnh hơn, thời điểm cùng hán ta không thể nhận nhưng vì thể bản thân mà lui, như vậy người này không phải là Hách Tĩnh không ai có thể hơn.

Quan trọng là, Hách Tĩnh có phẩm hạnh rất tốt cảm thấy cũng rất chính nghĩa, sẽ không vì bản thân mà làm ra chuyện phản bội, đây là một người có giáo dục.

Lý trí chị ấy giống như mãi mãi, vĩnh viễn biết mình nghĩ cái gì, luôn luôn lựa chọn thời điểm sáng suốt nhất để quyết định, đứng ở sau lưng chị ấy, có chị ấy bảo vệ, bản thân mình vĩnh viễn an toàn, vĩnh viễn không lo lắng.

Sau biến cố xảy ra năm đó, Hách Tĩnh không chào mà đi, trong nháy mắt Vu Tĩnh Hàm có cảm giác giống như mất đi người thân một lần nữa vậy cái loại bàng hoàng đó, thống khổ thất vọng bất lực đó, không thua gì mất đi mẹ ruột của mình. Đây cũng chính là nguyên nhân nhiều năm rồi mà cô không chủ động liên lạc với Hách Tĩnh, cô sợ rằng bản thân không chế không được, sẽ đau khổ cầu xin chị ấy tiếp tục sống cùng với bọn họ.

Tám năm sau gặp lại, Vu Tĩnh Hàm rất nhanh lần nữa tìm lại được cảm giác ban đầu... Cảm giác ấm áp cùng an toàn, hơn nữa Hách Tĩnh đã trưởng thành, trở nên xinh đẹp, càng ung dung càng thêm mạnh mẽ, tuy rằng ngoài mặt Vu Tĩnh Hàm tức giận, thật ra thì trong lòng cô rất cao hứng muốn khóc, chị của cô, mọi việc không làm là không được, cuối cùng chị cô đã trở lại rồi sao?

Nhìn thấy Quách Hải Lượng đối với Hách Tĩnh có hứng thú, nhưng thật ra đó là phản kích quá nhiều hơn so với ghen tỵ, Hách Tĩnh tốt, cô tự nhiên sẽ hiểu, người đàn ông này nhìn thấy thì sao? Hách Tĩnh với Quách Hải Lượng cùng nhau đối mặt, cô thậm chí có một loại cảm giác kiêu ngạo, giống như bảo bối cất giữ đã lâu, chỉ đợi thời cơ thích hợp lấy ra làm cho thiên hạ bất ngờ, cô bỗng nhiên lo lắng: không sai, tôi yêu anh, lâm vào lưới tình không thể tự kềm chế, bị anh chà đạp, là không có tiền đồ, nhưng chị tôi cũng sẽ không như vậy! Xem đi xem đi, chị tôi có phải rất tuyệt hay không? Anh sẽ yêu chị ấy sao? Anh sẽ vì chị ấy mà từ bỏ vợ chưa cưới của anh sao?

Trước đây không lâu lúc biết được Quách Hải Lượng có vợ chưa cưới, Vu Tĩnh Hàm dường như tan nát cõi lòng, bất kể cô gái đó là người như thế nào đi nữa, cô đều ganh ghét, ghen tỵ. Nhưng vào lúc này, Vu Tĩnh Hàm lại cảm thấy mình được giải thoát, nếu như hôm nay Quách Hải Lượng vì Hách Tĩnh mà vứt bỏ vợ chưa cưới của mình, như vậy vị hôn thê kia là người thật đáng thương, nếu như Quách Hải Lượng đối với Hách Tĩnh có hứng thú, mà vẫn còn không vứt bỏ vợ chưa cưới của mình, cô gái kia càng không có mặt mũi gì —— đây chính là Hách Tĩnh cũng không thể cướp đi người đàn ông này, cô chịu thua rồi!

Thiếu nữ mười chín tuổi, tình yêu đầu đời của mình đã chết non, bản thân tìm được lối thoát.

Sau đó, Vu Tĩnh Hàm lần đầu tiên nhìn thấy Hách Tĩnh mặt không chế, lần đầu tiên nhìn thấy chị ấy mắng chửi người, người này ở mọi phương diện cũng có thể xem là người chị gương mẫu, thế nhưng lúc này ngồi ở trên đường đi ngăn người ra.

Trên cái thế giới này, thì ra là cũng có chuyện làm Hách Tĩnh không thể giải quyết được! Vu Tĩnh Hàm rất muốn đến ôm chị ấy, giống như trước kia chị ấy ôm cô an ủi, cho cô ấm áp, cho cô sinh lực, nhưng khi nhìn đến bóng người đi tới chính là cái dáng cao ngất kia, thì cô đã hiểu mình không phải người thích hợp nhất.

Trong trí nhớ người đàn ông này rất quen giống như đã từng gặp mặt, nhưng giờ phút này xem ra hết sức xa lạ. Anh ta không thêm để ý đến con người Quách Hải Lượng kia... Tiêu sái tùy ý, động tác di chuyển tay chân hết sức hấp dẫn. Thậm chí lúc đang đối mặt với con người này, anh cũng sẽ tự giác bỏ rơi hán ta vốn bề ngoài rất xuất sắc.

Bởi vì xem ra vẻ mặt anh ta vô cùng lạnh, ánh mắt quá ác nghiệt. Nếu nói là người đàn ông khốc liệt, chỉ có thể thương thức ở trong các tác phẩm văn nghệ, trong cuộc sống hiện thực không có mấy cô gái thích tình yêu cuồng nhiệt này, cho nên người như vậy rất hiếm có trên đời.

Cộng thêm anh ta đi theo Quý Nguyệt tiến vào, gọi Quý Nguyệt là chị họ, Vu Tĩnh Hàm đối với anh ta thật sự không còn cảm tình.

Chỉ là xem ra một người đàn ông lãnh khốc dữ dằn như vậy, đang đối mặt với Hách Tịnh, thế nhưng giống như thay đổi thành một người khác hoàn toàn.

Tức giận, thương tiếc, khản trương, sợ hãi, hối hận, đau lòng, vẻ mặt nhiều như vậy thay phiên nhau xuất hiện ở trên mặt vốn cứng như thép.

Loại cảm giác này mặc dù có nghìn vạn người ở bên cạnh nhưng trong mắt anh ta chỉ có một người, loại này phát ra từ nội tâm, không chút nào vứt bỏ tín nhiệm cùng ủng hộ, cái loại đó chân thật đáng tin, không chút do dự bảo vệ cùng quan tâm, bất kỳ cô gái nào có được, cuộc đời này cũng rất may mắn.

Chị Tịnh thật là xui xẻo, hôm nay lại bị Quý Nguyệt phá hỏng nói ra thân thể không tốt của mình, nhưng chị Tịnh cũng rất may mắn, có một người đàn ông bất luận như thế nào cũng sẽ đứng ở phía sau làm hậu thuẫn che chở cho chị ấy.

Một thiếu nữ mười chín tuổi, một mình ở trong đầu vì tình yêu tốt đẹp của người khác, cũng tìm được đường ra.

Hai anh em nhà họ Vu rời khỏi cũng không có quấy nhiễu đến Hách Tịnh, Đan Nhĩ Tín đi đến, cô dường như cũng không có cảm giác, ánh mặt trời cuối thu mặc dù sáng ngời, giống như thiếu nhiệt độ, vẩy vào trên người cũng không thể mang đến cảm giác ấm áp, Đan Nhĩ Tín bất kể cô có xứng hay không, vẫn đưa tay cường ngạnh đem Hách Tịnh từ trên đường kéo lên: "Đứng lên đi, không đi nữa anh liền ôm em đó!"

Dựa vào sức của anh, mặt Hách Tịnh không thay đổi quay đầu lại liếc mắt một cái, rồi cuộc theo tay của anh đứng thẳng dậy, bước chân có chút không ổn đi về phía trước.

Không dám để cô ở một mình, Đan Nhĩ Tín kéo cô đi đến chỗ đậu xe, Hách Tịnh không chịu lên xe: "Em muốn một mình yên tĩnh một chút."

"Yên tĩnh cái gì! Chỉ bằng mấy câu nói kia của Quý Nguyệt, em sẽ tĩnh tâm được hay sao? Một mình em ở đây đoán mò cái gì? Đi! Trở về ký túc xá của em, em muốn biết cái gì anh sẽ nói cho em biết!" Đan Nhĩ Tín tâm phiền ý loạn la hét, cũng mạnh mẽ đem Hách Tịnh nhét vào trong xe.

Trên đường không nói lời nào cho đến khi về tới ký túc xá, Đan Nhĩ Tín mở cửa vào nhà để cho cô ngồi ở trên giường đem cho cô ly nước nóng, bản thân thì lấy cái ghế ngồi vào trước mặt cô: "Nói đi, em muốn biết cái gì?"

Ly nước nóng cầm trong tay hơi có chút nóng lên, kích thích ngón tay vốn đang lạnh như băng, Hách Tịnh thở dài, rồi cuộc mở miệng: "Người nhà họ Quý phản đối chúng mình sống với nhau, là nguyên nhân này phải không?"

"Không hoàn toàn là lý do này, hơn nữa là do bọn họ ích kỷ cùng nhỏ mọn, tóm lại bất luận chuyện gì em cũng không có sai." Đan Nhĩ Tín suy nghĩ đơn giản, hết sức chắc chắn mà nói, hơi có chút nghi ngờ hỏi: "Đối với chuyện này em không có nghi ngờ chứ?" Nếu không phải là ông ngoại tướng quân nhà họ Quý có lý do chính đáng, cũng không cần thiết phải nói dối, để anh ở đây là không được tin tưởng dễ dàng.

Hách Tịnh yên lặng nhìn Đan Nhĩ Tín, chợt lộ ra nụ cười có chút kỳ lạ, Đan Nhĩ Tín bị cô cười đến không nhận được, trong lòng căng lên, bỗng nhiên nói: "Em nhất định muốn nói thì hãy nói đi!" Quen biết nhiều năm như vậy, Đan Nhĩ Tín cũng hiểu rõ ở trong lòng cô vị trí của Hách Kính là như thế nào, lúc Hách Kính mới vừa qua đời tâm trạng của cô lúc đó mặc dù anh chưa chính mắt nhìn thấy được, nhưng hiểu biết cũng khá nhiều.

Nếu như nói một người ở lòng Hách Tịnh có một vị trí nhất định, Đan Nhĩ Tín không có lòng tin vượt qua, người đó chắc chắn là Hách Kính. Người nuôi dưỡng cô lớn lên, hơn nữa vẫn vì cô yêu thương và lại cô cũng rất kính trọng hiểu rõ con người này nhưng lại không phải ba ruột của mình, sự thật này thật tàn khốc biết bao!

Hiện tại sự thật này bị vạch trần, hơn nữa là do người nhà họ Quý nói ra, Đan Nhĩ Tín trừ đau lòng thống khổ cùng cảm động, thật sâu trong tim còn có áy náy, dường như không đất dung thân.

Hách Tịnh nhìn thấy anh áy náy, nhàn nhạt cười cười nói: "Nếu như mà em nói thật ra thì em đã sớm biết mình với nhà họ Hách không có liên hệ máu mủ gì, anh có thể hay không sẽ dễ chịu hơn một chút?"

Đan Nhĩ Tín đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm Hách Tịnh.

Hách Tịnh vẫn là mỉm cười, nụ cười rất đẹp, giống như ánh trăng sáng không nhiệt độ: "Em đã biết rồi, để chứng minh ba mình trong sạch, năm đó em thông qua hệ thống tư nhân lưu giữ lại mẫu ADN."

Dĩ nhiên Đan Nhĩ Tín biết, chính là sự kiện năm đó, trên Internet Hách Tịnh với nickname "Thiên lương hảo cá thu" cùng anh đối lập thù địch, nên anh lựa chọn làm một người khác cung cấp người trợ giúp khám nghiệm tử thi, đều do anh trần trọc suy nghĩ âm thầm giúp một tay.

Đan Nhĩ Tín vẫn không ngừng được kinh ngạc: "Nhưng mà làm sao em lại nghĩ tới đi xét nghiệm AND của mình?" Cát giữ mẫu kia vốn không phải để xét nghiệm kiểm tra đứa bé trong bụng của Giang Tú có phải của Hách Kính hay không mà?

Hách Tịnh không trả lời thẳng vấn đề của anh, mà là lắc đầu một cái, vẫn là cười: "Người lớn trong nhà đã bỏ qua khả năng nhạy cảm của trẻ con, thật ra thì sơ hở rất nhiều nha, di luôn nói ba là một Bò Tát, loại người tốt, ông nội từ chối làm người giám hộ cho em, bởi vì ông cảm thấy Lương Thanh là mẹ của em, là người thân nhất, bà nội thì nhấn mạnh với em rằng ‘con vĩnh viễn vẫn là người nhà họ Hách’——thật ra thì nếu quá thật là như thế, cần gì phải nhấn mạnh chứ? Huống chi, khi đó em cũng không còn nhớ nữa a." Chữ "A" cuối cùng khẽ run, ngữ điệu không nói ra được sự thê lương triền miên, cho thấy người nói chuyện này dường như có nhiều thần thờ cùng tiếc nuối vô tận.

Đan Nhĩ Tín nghe vậy trái tim như gặp phải đòn nghiêm trọng, không nhận được hô lên: "Cái gì người nhà họ Hách với người họ Quý! Đều là những người nhảm chán tự cho mình khả năng hơn người, em chính là em, anh chính là anh, chúng ta yêu thương lẫn nhau tình đầu ý hợp. Anh vốn chỉ sợ ngộ ngộ"

chúng ta có liên hệ máu mủ, vậy thì cả đời không sinh đứa bé, nhưng là chúng ta không có nha! Chúng ta có thể sống chung với nhau cùng sinh con cái, khẳng định nó rất thông minh, rất xinh đẹp! Đứa bé sinh ra em nói mang họ Hách liền họ Hách, em nói họ Đan liền họ Đan, nếu em ghét người họ Quý, anh liền quyết không để cho con mình lấy họ Quý của bọn họ!"

Đan Nhĩ Tín bắt đầu là oán giận, nói xong mạnh mẽ đến gần: "Người nhà họ Quý không phải bò sao? Em xem hình dáng tên khốn Quách Hải Lượng kia! Quý Nguyệt cổ chấp gấp gấp cũng không phải sẽ gà sao, bọn họ có thể sinh ra đứa bé hay không còn là một việc khác, nếu như sinh cũng không thể họ Quý, chúng ta liền mang theo con chúng ta ngày ngày đi qua trước mắt bọn họ, khẳng định bọn họ sẽ giận đến chổng vó, bò cũng không bò dậy nổi, em nói xem phương thức trả thù này có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Thấy Hách Tịnh vẫn không cử động, Đan Nhĩ Tín càng gấp gấp hơn, cái trán lấm tấm mồ hôi, miệng lại tiếp tục nói triển miên, hơn nữa còn động tay động chân, anh kéo Hách Tịnh ôm vào ngực, môi liền ghé vào bên tai cô nói đầu đầu: "Anh biết rất rõ em thương nhất là ba của em, nhưng em có phải con ruột của ông hay không, chẳng lẽ ông ấy lại không biết? Ông ấy đến cùng vẫn xem em là con gái, còn thương em như vậy, chẳng lẽ cái này còn chưa đủ sao? Về phần những người nhà họ Hách, bọn họ nói cũng không sai? Anh biết gia đình họ Hách là gia đình danh giá, em rất giống với bọn họ, nói thật, không phải anh muốn lấy lòng của em nha, anh thật sự cảm thấy ở thành phố B này nhà bọn họ so với nhà họ Quý hay nhà họ Đan có những thứ nếu đem so sánh với ‘nhà cao cửa rộng’ còn mạnh hơn nhiều, khí phách không giống như những gia đình khác, nếu không thì sao nuôi dưỡng được cô vợ của anh thành ra thế này đây? Lần đầu tiên anh gặp em ngay lập tức đã cảm thấy cô bé này rất tốt, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy đặc biệt, đặc biệt chạy thẳng vào trong đầu, đời này nếu có thể cùng em ở chung một chỗ, cũng coi như sống không uổng phí cuộc đời!"

Bị hơi thở của anh khi đang nói chuyện phun ra nuốt vào làm cho sau tai ngứa một chút, cái đầu Hách Tịnh không nhịn được hướng bên hông nghiêng cách xa anh, Đan Nhĩ Tín lại không chịu, tiến lên trước dứt khoát ôm cô cùng nhau ngồi ở trên giường, tiếp tục tỏ tình: "Khi đó anh mới bảy lớn còn em mới bảy nhiều thôi, đều là mười mấy tuổi. Cần thận suy nghĩ một chút anh cũng rất lưu manh, mặc dù anh vẫn cảm thấy diện mạo của em rất đẹp, nhưng kỳ thật cũng rất bình thường, rất từ bi, giống như Quan Âm Bồ Tát được chiếu trên TV vậy, nhưng cũng rất kỳ lạ, mỗi lần anh nằm mơ, mơ thấy đều là em, trong mộng em cười đến thân nhiên, rất đoan trang, sau đó cười đến thân thiết rồi liền cởi quần áo, ngày thứ hai hôm sau anh liền phải giặt quần ngủ phải giặt ga giường. . . . . Ai u. . . . . Vợ tha mạng, anh không dám, cũng không dám nằm mơ làm như vậy nữa ! Về sau có em ở bên cạnh, làm trực tiếp không cần nằm mơ lãng phí chứ sao. . . . . Ai u, em bám thật nha! Đầu ngón tay có bị đau không?"

Hung hăng bị bấm mấy cái, Đan Nhĩ Tín hô to gọi nhỏ, nhứ chặt chân mày chung quy lại xem như được buông ra, con mắt lóe sáng lộ ra nụ cười, gương mặt bình thường tuần tú luôn là lãnh khốc, cười đùa không nghiêm chỉnh, nơi này đầu giống là quân nhân, diễn vai hề bị ồ, không cần hóa trang .

Tâm tình Hách Tịnh xuống thấp, còn có chút chuyện nghĩ chưa thông, vốn đang đắm chìm trong thế giới suy nghĩ, lại bị anh vô cớ gây rối không thể thanh tịnh, giờ phút này nghe anh càng nói càng kỳ cục, nỗi giận không nhịn được hung ác bấm anh một cái, lại chọc cho anh một phen càn quấy, chờ an tĩnh lại, phát hiện cảm xúc vốn đau thương sớm bị làm hồng rồi, ý nghĩ cũng bị ngưng lại, giờ phút này khóc cũng không, cười cũng không được, liền tiếp tục giữ vững trầm mặc ngăn người, dường như không thích hợp với hoàn cảnh cho lắm.

Hách Tịnh khẽ thở dài một cái, nhìn Đan Nhĩ Tín có chút bất đắc dĩ hỏi: "Rốt cuộc anh yêu em ở điểm nào đây?"

"Thông minh nha!" Đan Nhĩ Tín khoa trương kêu to "Vì tỏ tình anh ngay cả hình tượng cũng không cần, không ngờ những lời vừa rồi đều là vô ích sao? Em thật nhẫn tâm!"

Hách Tịnh đầu đầy vạch đen, có chút đỏ mặt nói: "Anh đó ngay cả thời kỳ trưởng thành cũng này sinh X nữa!"

Đan Nhĩ Tín hắc hắc cười lạnh: "Anh đây cũng gần tuổi băm rồi, vẫn còn thời kỳ trưởng thành, hơn nữa anh đây này sinh liền nhanh đến mười năm, một chút cũng không mệt, đại ***** anh thật đúng là để mắt đến em, thanh xuân của em cũng được lưu lại lâu dài nha!"

Hách Tịnh chưa bao giờ nghĩ đến Đan Nhĩ Tín có thể lắm mò như vậy, nhất thời không tìm được lời nói phản bác, anh lại bắt đầu: "Anh biết rõ em đang tránh né cái gì, chính là cảm giác mình không phải con của Hách Kính, không phải hậu nhân của gia đình danh giá, tiểu thư khuê tú gì gì đó, em liền không chấp nhận anh sao? Em tự ti mặc cảm rồi, không có lòng tin, sợ không xứng với cậu ấm cao quý đây hả, không sao, cậu ấm như anh không quan tâm, chỉ cần sau khi kết hôn em có thể giúp anh giặt quần áo nấu cơm làm ấm giường bụng nước rửa chân, em chính là rom cùi anh cũng nhận!"

"Cút đi!" Hách Tịnh nghe anh càng nói càng vô lý, một cước đá anh văng ra, nhưng mà thân thủ của Đan Nhĩ Tín thuộc hạng nào chứ, nghiêng người tránh ra sau lập tức lại quần vào: "Nếu không anh sẽ giặt quần áo nấu cơm làm ấm giường bụng nước rửa chân cho em? Như vậy được chưa!" Càng dấn càng gần, càng dấn càng gần, mắt thấy hai người lại dính làm một.

Hách Tịnh chỉ đành phải đem anh đẩy ra, mới có thể bình thường nói chuyện: "Đan Nhĩ Tín, trước kia em chỉ biết anh là người không biết sĩ diện, làm sao lại không phát hiện ra anh quá không biết xấu hổ !"

Mặt Đan Nhĩ Tín không đổi: "Si diện sẽ không lấy được vợ! giống như anh chàng đại ngốc Đan Nhĩ Nhã kia, giờ cao chò cô độc đi!" Vừa nói sắc mặt trầm xuống, nâng mặt Hách Tịnh hỏi: "Em nói, anh là ai?"

Hách Tịnh liếc mắt nói: "Anh là nhị ngốc Đan Nhĩ Tín!"

"Vợ thật thông minh!, hôn một cái! Em nói xem bọn họ năm đó làm sao mà lười đến nỗi phạm sai lầm đem hai người tạo thành bào thai song sinh, còn giống nhau như vậy, mặc dù anh tương đối đẹp trai, dáng cao chuẩn như trong sách đang lay động ngay trước mắt, nhìn cũng không phải kỳ quái. . . . ."

Đan Nhĩ Tín ra sức diễn xuất, tâm tình Hách Tịnh toàn bộ biến mất, nhìn lên gương mặt tuấn tú, thần sắc Hách Tịnh trở nên âm áp, rốt cuộc cũng có tâm tình mở miệng nói chuyện: "Thật ra thì anh không phải lo lắng cho em, năm đó khi xét nghiệm ra ông không phải ba ruột của em, mà ông đã qua đời nhiều năm rồi, khó khăn của em cũng trôi qua, chỉ là bản thân phải tự điều chỉnh, cố gắng từ bỏ nhớ thương về ông, lấy làm tiếc nuôi tại sao ông với dì Lý lại mất sớm như vậy, nhưng ngược lại có một loại cảm giác nhẹ nhõm trút được gánh nặng. Bởi vì tác phong của ba không chỉ không có vấn đề, mà còn là một người nhân hậu, em cảm thấy rất hạnh phúc cùng tự hào về ông. Năm đó cha mẹ ly hôn, em kiên trì muốn sống cùng ba, đến bây giờ cũng không có hối hận, từ chỗ của ông em học được rất nhiều, nhưng lại không có cách nào báo đáp. Ông bà nội nói vậy cũng là đã biết nhưng bọn họ vẫn lựa chọn gạt em, nếu như có thể, em cũng muốn đem chuyện này để ở trong lòng, làm con gái của ông cả đời."

Hách Tịnh vừa nói có chút đau thương, cô cố nén lệ tình nói tiếp: "Mới vừa phát hiện chân tướng em rất hận mẹ, hận bà tại sao không chân chính đem em thành con gái của ba, nhưng sau này suy nghĩ của em lại có thay đổi, lấy tính cách của ba nếu như ông cùng mẹ chân chính kết hợp, có con cái ràng buộc, như vậy e sợ rằng khi ông chết cũng sẽ không an tâm, hiện tại em rất may mắn, mặc dù thời gian sau này ông cùng dì Lý có tình cảm với nhau rất gần, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn kia, một nhà bọn họ sẽ rất hạnh phúc, do đó người em hận nhất chuyển thành Vu Tự Cường, cũng chính vì vậy nên không muốn nhìn thấy hai anh em nhà họ Vu".

Đan Nhĩ Tín gật đầu một cái, anh nhìn Hách Tịnh một chút, muốn nói lại thôi, Hách Tịnh cười nhạt nói: "Anh muốn hỏi cái gì?"

Đan Nhĩ Tín có chút không tự nhiên hắng giọng, có chút chần chừ hỏi: "Chuyện đó, anh hỏi như vậy khả năng không thích hợp cho lắm nhưng anh cũng hỏi một chút, là em có hoài nghi tới hay không. . ." đến lúc này, anh lại có phản ứng hỏi ra một câu kinh người, thế nhưng vẫn ngược ngung mở miệng.

Hách Tịnh nụ cười sâu hơn: "Nghĩ ngờ em là con gái của Đan Dũng có phải hay không, có quan hệ anh em với anh phải không?"

Đan Nhĩ Tín có chút xấu hổ, sờ sờ lỗ mũi, rốt cuộc không có phủ nhận.

Hách Tịnh không nhịn được bật cười: "Em nói này Đan tiểu nhị, không nghĩ tới anh thật là có tố chất viết truyện xưa, có phải anh thường xem phim truyền hình nên đã gặp nhiều à?"

Bàn tay rơi nhẹ vỗ xuống đầu của cô, Đan Nhĩ Tín nghiêm mặt nói: "Nói cái gì đó, anh chưa bao giờ xem những cái thiếu giá trị gì đó! Còn nữa..., cái gì Đan tiểu nhị? Anh giống như bồi bàn sao? Gọi anh hai, nếu không gọi chồng cũng được, nếu không anh đánh em nha!"

Gây uy hiếp với anh không chút phật lòng, Hách Tịnh tiếp tục chửi anh: "Anh là một người thông minh sao lại không có nghĩ ngờ sự việc này có chỗ rất đáng nghi sao, thật mất mặt cho anh làm thế nào lại lẫn lộn năm năm ở diễn đàn trinh thám vậy! Nghe nha, chị đây giải thích cho anh nghe, nguyên nhân có ba vấn đề: thứ nhất, nhà họ Đan các anh tuy nói vào thời kỳ mới xây ra có làm một chút tác động, sau đó rất nhanh liền sửa lại thành án xử sai, hơn nữa ba anh lúc bấy giờ là nhân vật quan trọng, mẹ anh cũng đã qua đời rồi, ông mới cưới Lương Thanh, có nguyên nhân gì ông lại không lên tiếng mà để con gái ruột của mình ở nhà của người khác? Ba anh nhìn rất tao nhã nhưng kì thực rất cứng cỏi, nếu không ông ấy sẽ không cùng với mẹ anh có cục diện bế tắc như vậy."

Nghĩ đến bị kịch cha mẹ, Đan Nhĩ Tín yên lặng lại im lặng, câu hài hước kia của Hách Tịnh dường như không có chú ý tới.

Hách Tịnh cũng phát hiện anh rất khác thường, do dự có nên nói tiếp hay không, Đan Nhĩ Tín bỗng nhiên lại hỏi: "Còn gì nữa không?" lời nói hết sức khiêm tốn.

Hách Tịnh không thể làm gì khác hơn là nói tiếp: "Thứ hai, Lương Thanh chỉ phản đối em và anh quen nhau, còn đối với anh Nhĩ Nhã thì không có can thiệp, nói rõ hơn thì chúng ta sẽ không phải là anh em gì gì ***** , mà nguyên nhân là do nhà họ Quý. Anh Nhĩ Nhã từ nhỏ đã không có lui tới nhà họ Quý, quan hệ với Lương Thanh cũng luôn tốt đẹp, em nghi ngờ anh ta cũng biết chút ít." Không có ngừng lại, Hách Tịnh tiếp tục nói: "Còn có một nguyên nhân nữa đó chính là do bản thân Lương Thanh. Nhìn thấy ánh mắt của bà năm đó nhìn em rất lạnh lùng, ngược lại sau khi tái hôn thì trở nên thân thiện một chút, thời điểm không chú ý, còn có tâm tình phức tạp, tình cảm bà ấy đối với ba của anh rất sâu nặng, còn ánh mắt nhìn em tuyệt đối không giống như đang nhìn 'kết tinh của tình yêu', vì vậy hết sức khẳng định em và ba anh không có một chút quan hệ máu mủ nào hết."

Giọng nói của Hách Tịnh hết sức bình thản, nghe vào trong tai Đan Nhĩ Tín giống như có kim châm, anh không nhịn được ôm cô rất chặt, dường như chỉ sợ buông tay cô sẽ bay đi mất, Hách Tịnh há miệng, muốn hỏi nhưng rốt cuộc không có phát ra tiếng. Cảm nhận được động tác của Đan Nhĩ Tín phản ứng ra là từ trong nội tâm không yên ổn vô cùng thương xót, trong lòng cô cảm thấy âm áp, không hề để tâm đến vấn đề đó nữa, đấu tranh buông lỏng cơ thể, ngón tay mảnh khảnh theo thân thể quanh co của anh hướng về trước, bắt đầu tự cô, nhẹ nhàng vỗ về vuốt ve chơi đùa, vào lúc Đan Nhĩ Tín từ từ buông lỏng cơ thể, khe khẽ đẩy anh một chút, đôi tay vuốt tới hai bên mặt của anh, nâng mặt không chạm trễ chút nào hôn lên.

Hách Tịnh nhiệt tình tới kiên định mà mạnh mẽ, đem Đan Nhĩ Tín đốt đến nỗi khó tự chủ được, hơi thở của anh hồng hộc nhưng vẫn tìm lại tiếng nói của mình: "Gi kìa, hàng tích trữ dùng hết rồi, uống thuốc thì nghe nói rất ảnh hưởng đến sức khỏe, anh không muốn ăn em." Trán Đan Nhĩ Tín có vài giọt mồ hôi lăn xuống, vì ngày hôm qua cho nên thành thật như vậy, thứ nhất thấy Hách Tịnh thật sự là mệt mỏi, thứ hai cũng là nguyên nhân này, vốn đang tính toán đi ra ngoài mua đồ, lại không nghĩ rằng chuyện ngày hôm nay xảy ra nhiều phức tạp nên không kịp chuẩn bị, lần thứ hai vừa gặp sự tình này, Đan Nhĩ Tín không nhịn được nội thương, anh đã bắt đầu tính toán xem từ đây đi tới khách sạn gần nhất, phải mất bao nhiêu thời gian.

Không nghĩ tới Hách Tịnh nghe được lời của anh chỉ hơi hơi dừng lại, sau đó liền bắt đầu quán tiếp, Đan Nhĩ Tín vẫn làm ra vẻ kiêu ngạo nhưng cuối cùng không tự chủ được cũng sụp đổ, trong lúc anh còn hoảng hốt dường như nhìn thấy được một phòng nhỏ, nữ có nam có, không giống như Hách Tịnh, chính là giống như anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Không có bất kì thứ gì có thể so sánh với việc an ủi tâm hồn bằng cái ôm ấp áp an ủi đầy yêu thương của người yêu, không có hình thức nào có thể so với sự vui vẻ yêu thương nhẹ nhàng quyến luyến giữa những nam nữ thanh niên trẻ tuổi đang chìm đắm trong tình yêu.

Cuộc hoan ái này là do Hách Tịnh chủ động khởi xướng, bởi vì hai người cùng nhập tâm, nên đạt tới mức hoàn mỹ trước nay chưa từng có, thoải mái tột cùng cũng vô cùng mệt mỏi.

Mà hậu quả trực tiếp chính là, thiếu tá xuất thân từ lính trinh sát Đan Nhĩ Tín, vừa tỉnh giấc liền phát hiện người đẹp đã không còn ở bên cạnh mình, mà biến mất cùng với người đẹp, còn có hành lí của cô ấy.

Lắc lắc cái đầu, Đan Nhĩ Tín thật sự không thể tin vào mắt mình, anh thật sự ngủ mê một tới mức này rồi hả? Việc này mà bị Đại đội trưởng biết được, anh có thể trực tiếp xuất ngũ a! Có điều rất nhanh anh lại mắng mình sao còn có thể nghĩ tới những thứ này, hiện tại vấn đề chủ yếu chính là - Không thấy Hách Tịnh đâu nữa!

Cô ấy lại làm ra trò đùa gì đây! Từng cảnh tối ngày hôm qua còn hiện ngay trước mắt, tứ chi quấn lấy nhau, ánh mắt mê ly, lời ní non động tình bên tai, tất cả sự hoàn mỹ như thế, khoái hoạt như thế, hạnh phúc giống như trong mơ, hoặc là, quả thật tất cả chỉ là giấc mơ?

Ánh mắt theo bản năng nhìn khắp bốn phía, tay nhẹ nhàng cầm lấy tờ giấy để trên tủ bên cạnh, sắc mặt Đan Nhĩ Tín càng thêm đen - xem ra không phải giấc mơ, lại chơi trò đùa rồi chạy trốn! Thật là buồn bực chết mất, người ta còn có thời gian và sức lực viết thư để lại, mà anh lại ngủ như con heo chết, thật sự là một điều sỉ nhục với đàn ông!

"Đan tiểu nhị, lúc nhìn thấy bức thư này, đừng vội tức giận.

Đầu tiên, sở dĩ anh có thể ngủ sâu như thế, là vì sau khi anh ngủ, em có cho thêm hương an thần khiến ngủ sâu, cũng không phải vì nguyên nhân gì khác. (cười).

Tiếp theo, em thật sự không phải muốn đi mà không chào gì gì đó, chỉ là có chút việc cần kiểm chứng lại, còn có chút khúc mắc tự bản thân em phải tháo gỡ, có lẽ anh có thể giúp em, nhưng mà em đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy như thế rất tàn nhẫn với chúng ta, quan hệ của chúng ta không nên vì những chuyện năm xưa mà đi vào ngõ cụt. Em chắc chắn sẽ không rời đi quá lâu, không phải chúng ta được nghỉ nửa tháng sao? Nửa tháng sau quay lại đơn vị chúng ta sẽ gặp mặt, đến lúc đó mặc kệ sự tình biến chuyển thế nào, em đều sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng.

Mặt khác, em biết gần đây anh có gắn một thiết bị định vị rồi, lần trước ở quán com tìm được em, còn có lần này dễ dàng tìm được Quách Hải Lượng, đều là thành quả của hệ thống kia. Sở dĩ lần này em lặng lẽ đi, là không muốn cho anh cũng tới nữa, nếu anh không thức thời thì, hừ hừ, xem lúc trở lại em thu thập anh như thế nào!

Cuối cùng, nếu như anh nguyện ý, người ở bên cạnh anh cũng không có ai phản đối mãnh liệt, khi chúng ta trở về liền đánh báo cáo kết hôn đi. Tới lúc đó nếu có ai bắt nạt vũ nhục em, như cái người Quý Nguyệt kia chẳng hạn, vậy thì phải nể mặt anh rồi.

Haha, em có phải hay không có chút được cưng chiều mà kiêu căng rồi nhỉ? Có điều mặc kệ như thế nào, có anh thật tốt, Đan tiểu nhị, em đã từng nói với anh chưa, thật ra em ngay từ đã không ghét anh, bây giờ hình như càng ngày càng yêu anh rồi ý?

Chúc anh: kì nghỉ vui vẻ, không cần nhớ em quá nha...

Hách Tịnh."

Xem xong thư Đan Nhĩ Tín dờ khóc dờ cười, có chút không thể tin được, giọng điệu hoạt bát như thế thật không giống là được phát ra từ Hách Tịnh, nhưng nét chữ bằng bút máy thanh tú rõ ràng kia, mơ hồ có thể thấy được phong cách thể chữ Liễu, rõ ràng là bút tích của Hách Tịnh.

Có điều Đan Nhĩ Tín vẫn rất nhanh liền nắm được trọng điểm: Kết hôn! Hách Tịnh cầu hôn anh rồi!

Sau đó anh lại càng xoắn xuýt bồi hồi giữa hai lựa chọn là nghe lời bà xã ngoan ngoãn chờ đợi hay là không nghe lời bà xã nghĩ cách đuổi theo đây.

Hách Tịnh ngồi tàu hỏa xuôi xuống phía Nam, tới thành phố C lại đổi xe buýt đi tới làng trước kia đi cả ở, ngồi cạnh cửa sổ, bên ngoài đã hiện ra màu sắc

mùa thu Giang Nam.

Mùa thu Giang Nam, không có vẻ trời cao rộng rãi như ở thành phố B, cũng không có cảm giác tiêu điều gió thổi lá rơi, mà là vẻ đẹp nhẹ nhàng, thanh thục, an tĩnh.

Gần với núi, là phong ứng đỏ, không biết là cây hồng hay cây cam, như đèn lồng đỏ đỏ treo đầy trên cành, hai bên đường là cỏ dại tuy hơi ố vàng nhưng vẫn biểu hiện sức sống mãnh liệt. Vùng đất bằng phẳng dưới chân núi, là những ruộng lúa vàng cam thẳng tắp không thấy bờ, tan mát trong không khí là mùi vị hương thóc, ngẫu nhiên một trận gió thổi qua, một làn sóng lúa vàng kim theo từng cơn gió giao động, trái phải cuộn cuộn về trước, rồi tiêu thất tại nơi chân trời xa xôi. Giữa khu ruộng màu vàng, rải rác nằm ba ngôi làng nhỏ, hồ nước bên cạnh thôn là nơi mà mấy nghìn năm nay các thi nhân họa sĩ đều vì cảnh âm đạm sen tàn này mà ngâm vịnh, thậm chí còn có những chiếc lá theo gió bay tới, chỉ còn lại những cây sen trụi lủi yên lặng đối mặt với trời xanh. Mà dưới những khóm sen khô héo, trên mặt nước lè loi vài cây sen bập bênh, không biết là nở sớm hay là ra quá muộn. Sự đối lập nổi bật, những cũng có những tư vị khác nhau. Một thôn bên khác, con sông nhỏ chậm rãi chảy từ hướng đông tới, hai bờ sông là hàng trúc xanh xanh cùng bụi liễu rậm rạp. Trên những bãi cỏ cạnh bờ sông, những con trâu đang nhàn nhạ chậm rãi ăn cỏ, mà chủ nhân của những con trâu này, những cậu bé chăn trâu đang vui vẻ huyên náo truy đuổi nhau ở nếp nước, tiếng cười thanh thúy, thỉnh thoảng hú dọa đám chim đang ở bên hồ sen...

Từ khi bố qua đời, Hách Tịnh không nghĩ tới chính mình còn có thể gặp được cảnh tượng yên bình như thế này, thậm chí còn có tâm tình bình thản mà nán lại nhìn ngắm toàn bộ quê hương như thế này, giờ khắc này, chính cô cũng thấy xúc động, vờ chỉnh lại tóc, nhẹ xoa đi giọt nước mắt tràn khóe mi, cảm lấy món quà mùa cho đi cả, xuống xe.

Sau khi điều kiện trong nhà khá hơn, con cái của di cả đều vào thành phố, di cả giúp chăm sóc cháu, cũng ở trong thành phố một thời gian, sau khi cháu đi học, cặp vợ chồng già gần 70 tuổi như thế nào cũng không chịu ở lại thành phố, vẫn về nhà ông bà ở quê, coi giữ ao đầm và vài mẫu đất. Con cái di cả cũng rất hiếu thuận, ngày lễ ngày tết đều trở về thăm, mang về cho cặp vợ chồng già đồ dùng cho mấy ngày, hơn nữa Lương Thanh cũng thường xuyên gửi bưu điện tiền bạc và đồ dùng, cho nên sinh hoạt của di cả cũng rất được.

Vào cổng thôn, bước chân Hách Tịnh chợt chậm lại, "Gần quê lòng lo lắng, không dám hỏi người tới." Mặc dù nhân phẩm Tống Chi Vấn không tốt, thơ lại viết cực kì rõ ràng, có thể thể hiện được tâm tình của Hách Tịnh lúc này. Những đứa trẻ ở bên bờ sông gần cổng làng ngừng âm ỉ vui đùa, mở to hai mắt tò mò đánh giá Hách Tịnh, Hách Tịnh nở nụ cười thân thiện với cô bé gái tết tóc bím sừng dê, cô bé đỏ đỏ mặt, cúi đầu.

Cậu nhóc bên cạnh gần lớn hơn, cô gắng đề cao giọng nói nghịch ngợm nói: "Người đẹp, em tìm ai à?"

Một tiếng "Người đẹp" này của cậu bé, trực tiếp phá vỡ bức tranh nông thôn yên bình thuần phác trong mắt Hách Tịnh, quay trở lại với thế kỉ 21, Hách Tịnh cũng cười, nói ra tên tuổi gia đình gì cả mình.

Lấy gói chocolate trong túi xách ra chia cho bọn chúng, mấy đứa trẻ hào hứng vui vẻ bám sát cô tới cổng nhà di cả.

Nhà cửa hiển nhiên đã được tu sửa lại, mở ra cánh cổng gỗ lớn sơn màu sáng, cánh cửa khuyết cũng được sửa sang lại, chỉ có ghế đã trước cửa vẫn bóng loáng như thế, nước sơn được cọ sáng, đó là vì bị mỏng của mấy đứa nhỏ mài mà thành, nhìn liền có cảm giác cực kỳ thân thiết.

Mọi người quen biết trong thôn, ban ngày đều không đóng cổng, Hách Tịnh nhẹ nhàng gõ vài tiếng, nghe thấy giọng nói già nua mà vẫn rõ ràng của di cả vang lên: "Thím hai nhà nó hả? Tự mình mở cửa vào đi!" Hách Tịnh do dự một chút, cuối cùng không có lên tiếng, đẩy cửa đi vào, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, thấy di cả đang ở trong sân cầm cây phơi đồ đập chần, miệng vẫn than thở: "Mưa liên miên tới mười ngày liền, chần đều mốc hết cả, hôm nay trời đẹp, lấy ra phơi nắng."

Di cả quanh năm quen làm việc nhà nông, tóc dường như bạc hết toàn bộ, cơ thể dường như rất khỏe mạnh, chỉ là dáng người so với trong trí nhớ của cô thấp nhỏ đi nhiều, lưng cũng có chút khom xuống, hốc mắt Hách Tịnh ươn ướt, nhẹ nhàng hô: "Di cả."

Trong nháy mắt di cả dừng hành động trên tay lại, qua khá lâu mới từ từ quay đầu, "bốp" một tiếng, cây phơi đồ rơi xuống đất, di cả run run, đưa tay mò mẫm trong túi, rất lâu mới lấy được kính lão đeo vào, giọng nói lộ vẻ không thể tin nổi: "Cháu là ... Tịnh Tịnh?"

Hách Tịnh rốt cuộc không nhịn được, tiến lên vài bước khom lưng ôm lấy bà vai đơn bạc hơn trước khá nhiều của di, nhẹ giọng khóc nức nở: "Di cả, thật xin lỗi, là con quá tùy hứng, nhiều năm như vậy cũng không trở về thăm di, con sai rồi, di mắng con đi!"

"Đứa ngốc, nói cái gì thế! Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, mấy con gà di cả nuôi năm nay đã bắt đầu đẻ trứng rồi, cho con trần nước sôi ăn." Các ngón tay di cả thô to, xúc cảm thô ráp lại ấm áp, nhẹ nhàng đẩy đầu Hách Tịnh ra, vuốt ve khuôn mặt cô: "Nhìn xem, lại gầy như thế này, di lại giết con gà trống, còn có cua tự tay di nuôi trong hồ, lát nữa kêu dựng con bắt ra, di làm cho con ăn..." Nói xong, nước mắt cũng chảy ra.

Rượu vàng tự ủ, cua béo, còn có canh gà nóng, trứng chần nước sôi béo ngậy, khiến trí nhớ lúc nhỏ Hách Tịnh trở về, trong lòng cảm thấy ấm áp, thỉnh thoảng Hách Tịnh lại kể chuyện cười khiến hai vợ chồng già vui vẻ, cũng liên tiếp mời rượu, dựng bạn rộn hồi lâu, rất nhanh không thắng được sức rượu, Hách Tịnh tự mình đỡ ông đi nghỉ.

Di cả lại hưng phấn lạ thường, lời kéo Hách Tịnh hỏi chuyện nhưng năm qua, uống nhiều rượu, càng thêm vui vẻ, trí nhớ của cô đã có chút hỗn loạn, nhiều khi đem chuyện Hách Tịnh và Lương Thanh nói lẫn với nhau, Hách Tịnh đều mỉm cười nghe bà nói, không hề sửa lại, chỉ là tùy lúc hoặc làm nũng hoặc là già vờ tức giận, cổ vũ bà nói tiếp.

Nhìn di cả mặc kệ xem cô thành ai cũng đều lộ ra vẻ yêu thương, nội tâm Hách Tịnh cực kỳ áy náy, chuốc rượu người say, giống như có ý lợi dụng, nhưng mà không làm như thế, ai sẽ nói cho cô rõ sự thật đây? Chỉ hi vọng ngày mai di cả tỉnh lại, nói những gì mình nói đều có thể quên mất.

Lỗi suy nghĩ của di cả có chút hỗn loạn, lời nói cũng bừa bãi, nhưng Hách Tịnh là kiểu người nào, đều ghi nhớ những lời này trong đầu, trong lòng tự sắp

xếp lại, chấp vả ra sự thật năm đó.

Vậy mà giống như suy đoán của cô tới tám chín phần, cũng vì thế mà khiến cho tâm tình Hách Tịnh càng lúc càng phức tạp.

Tâm tình kích động khiến cả đêm trằn trọc, rượu tự ủ tuy vị nhẹ nhưng tác dụng chậm cũng không ít, cả đêm không ngủ, đầu Hách Tịnh ần ần đau. Hơn nữa đã sống khá lâu ở miền Bắc, không thích ứng kịp với thời tiết âm lãnh Giang Nam, mặc dù đã phơi nắng rồi, đệm chăn dường như cũng không ấm áp như thế, như có như không có chút hơi ấm bao trùm, khiến trên người Hách Tịnh có chút ngứa ngáy.

Gà gáy canh ba, mặt trời hơi nhô lên, Hách Tịnh quyết định rời giường, thay giày thể thao, chạy bộ vòng quanh thôn, đợi khi mặt trời lên lúc khói bếp nổi lên khắp bốn phía, toàn thân Hách Tịnh đã đầy mồ hôi. Hôm nay trên đường gặp lại đứa nhỏ hôm qua gọi cô là người đẹp, xách theo một túi đường hi hi cười chào hỏi cô: "Chị gái xinh đẹp, chocolate hôm qua chị cho em ăn rất ngon, đường hôm nay đi xinh đẹp cho em cũng ăn rất ngon a." Đứa trẻ cùng lắm mới năm sáu tuổi, còn chưa tới tuổi tới trường, mở miệng ra có thấy thiếu một cái răng, hiển nhiên là răng bị nhổ do ăn nhiều đường bị sâu. Hách Tịnh nhìn không được muốn bật cười, nhưng nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng lại trên mặt.

Đi xinh đẹp? Nhìn túi đường cao cấp trên tay cậu nhóc, thật sự Hách Tịnh không cười nổi.

Quả nhiên, lúc trở về còn chưa bước vào cửa, liền nghe giọng nói vô cùng quen thuộc của dì cả: "Ai ôi, A Thanh, nhiều năm như vậy chưa gặp, sao em không có chút thay đổi gì vậy, đứng cùng Tịnh Tịnh giống như là chị em vậy a, chị không thể phân biệt được là ai với ai rồi."

Giọng nói tao nhã trong veo mà lạnh lùng của Lương Thanh lộ ra chút lo lắng: "Chị cả, chị đừng châm chọc em a, em cũng đã hơn năm mươi rồi, tóc đã nhuốm, chứ không thì bạc hơn một nửa rồi."

Nghe xong những lời này, trong lòng Hách Tịnh có chút kì lạ, bước chân thoáng chậm lại, tao nhã hào hoa như Lương Thanh, khiến Đan Dũng nhớ mãi không quên, Lương Thanh khiến Hách Kính cam tâm tình nguyện trả giá, vậy mà, cũng già đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Cho không phát ra bất kỳ tiếng động nào, Lương Thanh lại giống như có một dạng tâm linh tương thông, ngay khi Hách Tịnh bước vào nhà, nghiêng đầu sang chỗ khác, ước chừng hai mẹ con nhìn nhau khoảng một phút, dĩ cả mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc, mà hai mẹ con có cùng ý nghĩ làm ra vẻ như không có việc gì, người một nhà hòa thuận vui vẻ.

Mãi tới khi lên xe buýt rời xa thôn làng trở về thành phố, hai người mới bỏ xuống lớp nguy trang, thu hồi lại dáng vẻ mẹ hiền con thảo lúc trước, mặt Lương Thanh không chút thay đổi, mà khóe miệng Hách Tịnh khẽ nhếch lên.

Cùng ngủ lại với Lương Thanh ở khách sạn thành phố C, Hách Tịnh mở điều hòa ấm, giống như thói quen pha cho Lương Thanh một ly hồng trà, sau đó cầm cho bà một tấm chăn che chân, còn chính mình thì cầm một chén nước ấm, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, trước tiên phá bỏ cục diện bế tắc: "Có điều gì cần nói thì bây giờ có thể nói rồi."

Thế nhưng Lương Thanh lại sững sờ nhìn ly hồng trà trước mặt không nói gì.

"Cha nói dạ dày mẹ không tốt, muốn uống trà chỉ có thể uống hồng trà, không thể uống cà phê hoặc trà xanh." Hách Tịnh chậm rãi mở miệng giải thích.

Lương Thanh có chút xúc động, ngẩng đầu nhìn Hách Tịnh: "Mẹ nghĩ là con đã biết được sự thật."

"Sự thật là chuyện của mẹ, còn cha là chuyện của con, trong cảm nhận của con, cả đời này chỉ có một người cha, đó chính là Hách Kính. Ông nội đã đặt tên, con người ông ấy tốt, lại đáng được mọi người kính trọng, chỉ tiếc con không đủ may mắn, không thể giữ được lâu." Lời nói của Hách Tịnh, từng chữ từng từ âm vang mà mạnh mẽ.

Lương Thanh có chút sợ run, thì thào câu nói kia của Hách Tịnh: "Sự thật là chuyện của mẹ, nhưng ba là chuyện của con." Sau một hồi khẽ nhếch khóe miệng: "Cũng được, đời này vốn là mẹ mắc nợ ông ấy rồi."

Hách Tịnh không hề rằng nhưng về không cho là đúng trên mặt đã nói lên tất cả: mẹ thực sự xin lỗi ông ấy, mẹ thực sự xin lỗi ông ấy rồi! Vậy còn nói những lời này sao?

Lương Thanh hiểu rõ suy nghĩ của cô, liền nở nụ cười khổ nói: "Chắc là dì cả đã đem toàn bộ sự việc nói cho con rồi, thế nên con cũng hiểu rõ, lúc trước mẹ và ba con ly hôn, không hoàn toàn là vì bản thân mẹ, mẹ cũng muốn ông ấy có một cuộc sống bình thường, tìm một người thật sự yêu thương ông ấy, sinh một đứa con là của ông ấy, ông ấy tốt như vậy, người như thế cũng không khó tìm." Mà thật sự cũng đã tìm được, chỉ là lại là Lý Băng, lại xảy ra sự việc ngoài ý muốn như thế, cái gọi là nhân sinh vô thường, bất quá cũng chỉ như vậy.

Hách Tịnh nhíu mày: "Dì cả nói với mẹ con biết rõ rồi?"

"Chẳng thế thì con cho là thế nào? Di cả của con lúc còn trẻ đã theo người ta uống rượu,một mình có thể đấu với năm chàng trai trẻ." Lương Thanh cũng nhún mày.

Hách Tịnh có chút xấu hổ,cái cô nhóc thông minh tự cho là đúng của cô, trước mặt di cả đã thành tình, khẳng định là bị chê cười.

Dường như Lương Thanh nhìn ra được suy nghĩ của cô, lắc đầu: "Di cả của con là người lương thiện nhất trên đời này, cũng là người yêu mến chúng ta vô điều kiện,di ấy sẽ không cười nhạo con, di ấy chỉ là, không biết nên nói cho con biết sự thật như thế nào." Sau đó liền chuyển chủ đề, hỏi Hách Tịnh: "Con và Đan Nhĩ Tín, đã quyết tâm rồi hả?"

Hách Tịnh thu lại biểu tình vốn có trên mặt, nghiêm túc gật đầu, Lương Thanh than nhẹ: "Nó có điểm gì tốt? Tai có tật, lại còn là bộ đội, ăn bữa hôm lo bữa mai."

"Năm đó Đan Dũng so với ba, có chỗ nào tốt? Chẳng qua chỉ là một thanh niên trí thức xuống nông thôn, trừ bỏ lời nói ngon ngọt ra cái gì cũng không có,cha đóng chuồng bò, còn có thanh mai trúc mã quân quýt làm phiền,làm sao có thể so sánh với người khiêm tốn như ba chứ?" Hách Tịnh lập tức trả lời lại một cách mỉa mai.

Lương Thanh ngẹn lời, hồi lâu mới nói: "Mặc kệ như thế nào, suy cho cùng con cũng là con gái duy nhất của mẹ, mẹ làm chuyện gì cũng đều chỉ là hi vọng con có thể hạnh phúc."

"Nhóm máu O, RH âm tính, dù có mắc chứng máu khó đông nguy hiểm, với kỹ thuật hiện giờ cũng không phải là vấn đề nan giải gì,thật sự không được thì có thể ra nước ngoài sinh con,tiêm một mũi là không có vấn đề gì, mẹ và Đan Dũng có thể thử xem sao, nói không chừng còn có thêm một đời sau nữa." Hách Tịnh tiếp tục lạnh nhạt nói.

Hốc mắt Lương Thanh đỏ lên: "Tịnh Tịnh, con có cần phải tổn thương mẹ như vậy sao?Mẹ thừa nhận năm đó mẹ bị.... Sau đó, phát hiện mang thai, mẹ đã từng nghĩ tới bỏ nó,nhưng mà khi đó ngay cả bản thân mẹ cũng muốn chết, làm sao có thể để ý việc gì? Không sai, bác sĩ sản khoa cũng nói cho mẹ biết, nếu mẹ lựa chọn phá thai, điều kiện cơ thể cực kém, hơn nữa còn có bệnh máu khó đông nguy hiểm,khả năng đời này sẽ không có con cực cao,đối với việc sau khi sinh con ra, liền không muốn sinh thêm đứa nữa, mẹ chỉ là, mẹ chỉ là ...."

"Chỉ là nhìn tới con liền nhớ tới cảnh tượng mình bị người ta vũ nhục,nhớ tới người cung cấp cho con sinh mệnh này là một kẻ lưu manh, lại còn là lưu manh nào cũng không biết, đúng không?" Lời nói sắc bén, nhưng trên mặt Hách Tịnh lại lộ vẻ bi thương, cô tiếp tục chất vấn Lương Thanh: "Một khi đã vậy, vì cớ gì mẹ còn muốn sinh con ra? Không phải là cả đời không thể có con nữa thôi sao? Dù sao mẹ cũng sẽ vì tình yêu mà liều lĩnh hi sinh, sinh một đứa con gái mà nhìn thấy liền đau khổ liền chán ghét, so với việc không có con còn tốt hơn?"

Sắc mặt Lương Thanh trắng bệch, nhưng Hách Tịnh vẫn không buông tha cho bà: "Ai có thể tự lựa chọn huyết thống cho mình chứ,ai có thể tự quyết định mình có nên sinh ra hay không? Mẹ chắc chắn hiểu rõ,biết được cái sự thật này, nỗi đau của mẹ là một lát, nhưng của con là cả đời, tới chết không hết!"

Rốt cuộc thì Lương Thanh cũng không chịu nổi, "Oa" một tiếng khóc rống lên, nước mắt giàn giụa, chân tay luống cuống, không còn dáng vẻ tao nhã. Cũng không hiểu vì sao, nhìn dáng vẻ Lương Thanh như vậy, Hách Tịnh ngược lại từ bình tĩnh lại, qua một lúc sau cô mới đi tới bên cạnh Lương Thanh, lần đầu tiên trong đời chủ động tiếp xúc với thân thể của bà, mới đầu khẽ vuốt lưng, khiến cho bà đang thờ hồn hể ổn định lại, về sau thấy toàn thân bà xụi lơ như vô lực chống đỡ, liền thử thăm dò ôm lấy bà vai bà.

Mà Lương Thanh cũng thuận thế ngã vào lòng cô, thanh âm nhỏ đi,ấm ức khóc như một đứa trẻ, hồi lâu sau, bà mới ngừng khóc, nhẹ giọng nói ra nỗi uỷ khuất của mình.

"Con biết không, năm đó mẹ và Đan Dũng mặc dù có yêu mến lẫn nhau, nhưng mà thời kì đó mọi người cực kỳ rụt rè, chúng ta đều là người cao ngạo,hai bên thủy chung không thể tiến tới. Lúc đó nhà họ Đan sụp đổ,cũng chưa có nhà họ Quý,ông ấy là người có mục tiêu sống rất cao,vì không muốn ở lại cái chuồng bò như bậc cha chú, vì tuổi thanh xuân đầy hứa hẹn, ông ấy liền trở về thành phố tòng quân, về sau lại cùng Quý Lan kết hôn,cũng gửi cho mẹ một bức thư giải thích từ đầu tới cuối, đó cũng là phong thư đầu tiên của chúng ta, nội dung không hề ái muội, có thể nói, chúng ta quang minh lỗi lạc. Ông ấy rời đi mẹ cũng không trách ông ấy, mỗi người đều có quyền lựa chọn con đường sống của chính mình."

"Tuổi tác của Hách Kính lớn hơn bọn mẹ là mấy, nhưng ông ấy là thần đồng nổi danh,hồi nhỏ học nhảy lớp,trước khi cách mạng văn hóa bắt đầu thì đã lên đại học, tránh được việc phải xuống nông thôn." Nói tới đây, Lương Thanh nhớ lại thời điểm khốn khổ nhất trước đây, Hách Kính đã từng nói một câu mà theo bà là cực kỳ kích thích: "Anh tránh thoát được việc xuống nông thôn, nhưng lại không tránh thoát được em." Cùng với câu nói kia của Hách Tịnh: "Sự thật là chuyện của mẹ, còn cha là chuyện của con." Giống nhau tới cực điểm, thật không hổ là con gái Hách Kính dạy dỗ, hai cha con họ thông minh như thế, tài hoa hơn người, trong mắt người ngoài, dù là ai cũng sẽ không hoài nghi bọn họ không phải cha con ruột!

Dùng một chút, Lương Thanh lại tiếp tục hồi ức: "Hách Kính tốt nghiệp đại học liền được cử đi học nghiên cứu sinh, kì nghỉ thực tập thì tới ban quản lý nhóm thanh niên trí thức của trường, mẹ muốn học hỏi thêm, liền đi theo họ một khóa, lâu ngày liền quen biết. Mẹ biết Hách Kính thích mẹ, đương nhiên với nhân phẩm của ông ấy, ông ấy cũng cực kỳ kín đáo. Mẹ muốn học đại học, ông ấy liền tìm cho mẹ các loại tư liệu học tập,tận dụng thời gian nghỉ ngơi phụ đạo cho mẹ, mỗi môn đều giúp, ngành học chính của ông ấy là Trung văn và lịch sử, nhưng mà ngay cả Lý, Hóa lại cũng rất tốt, khi đó mẹ cực kỳ sùng bái ông ấy, vẫn xem ông ấy là thầy giáo, với mẹ mà nói ông ấy như ngọn núi cao,cho tới bây giờ mẹ cũng chưa từng có ý nghĩ không an phận nào."

"Mẹ liều mạng học tập,nhưng mà hết lần này tới lần khác,trong đại đội công xã đề cử đều là sinh viên công nông binh thậm chí là người thất học, người nửa mù chữ, lại thủy chung không cho mẹ cơ hội, mẹ biết là bởi vì quan hệ thân thích của mẹ, bạn bè ở nước ngoài. Khi đó mẹ đặc biệt hận bà ngoại của con, từ lúc sinh mẹ ra liền để mẹ lại nơi này không quan tâm,mà còn sau khi mẹ trưởng thành còn làm ảnh hưởng tới tiền đồ của mẹ. Nhưng mà không có

cách nào, mẹ cũng chỉ có thể tới sở vệ sinh hỗ trợ, một bên học cách điều phối thuốc, một bên mơ ước mình thật sự có thể tới trường y học tập."

"Qua hai năm, Hách Kính tốt nghiệp nghiên cứu sinh, lại tới đại học y làm giảng viên, lúc ấy mẹ thật sự không rõ ông ấy có thể ở lại đại học C danh tiếng lẫy lừng, vì sao lại muốn tới đại học y, tới khi ta đang lo lắng thì nhận được thư mời của đại học y gửi tới, mẹ mới hiểu được nỗi khổ tâm của ông ấy. Khi đó mẹ cực kỳ cảm động, nghĩ thầm, trên cái thế giới này rốt cuộc có thể tìm được một người con trai khác đối xử tốt với mẹ như ông ấy nữa không, lúc ấy mẹ nghĩ, nếu sau khi tốt nghiệp ông ấy không thay đổi ý nghĩ, mẹ sẽ gả cho ông ấy."

"Sau khi tới trường, bọn mẹ tiếp xúc nhiều hơn một chút, nhưng mà lúc đó tình cảm thầy trò vẫn là đôi bên, cảm ỳ, ông ấy lại thi tiến sĩ đại học C, về sau sẽ ở lại trường giảng dạy. Mẹ học xong đại học tuổi cũng không nhỏ, tới lúc tốt nghiệp thì cũng đã là gái lỡ thì, ba con cầu hôn, mẹ đồng ý với ông ấy, thỏa thuận đợi tới khi ổn định công việc liền kể hôn. Đối với người vừa mới tham gia công tác mà lại cưới thì có chút phiền toái, lúc đó viện trường bệnh viện trực thuộc đại học y, là tên cầm thú mặt người dạ thú, bản thân rậm chó không kêu, dựa vào tổ giác mặt báo mà lập nghiệp, ông ta chú ý tới việc mẹ và Hách Kính lui tới, thậm chí điều tra ra việc năm đó Hách Kính giúp mẹ đi cửa sau, ông ta uy hiếp mẹ, nói nếu mẹ không thuận theo ông ta, liền tổ giác Hách Kính thiên vị việc riêng, muốn phá hoại ông ấy, khiến bố mẹ không còn mặt mũi nào mà sống tiếp nữa. Lúc đó mẹ vừa mới bước chân vào xã hội vẫn cực kỳ đơn thuần, mà khi đó có rất nhiều cảnh tượng giáo sư học giả đều bị đánh ngã, mẹ cực kỳ sợ hãi, cũng không dám nói việc này với Hách Kính. Bởi vì mẹ biết ông ấy là con một sách, khẳng định ông ấy sẽ nói mẹ không cần sợ, toàn bộ đều do ông ấy chịu trách nhiệm, nhưng mẹ không muốn mọi chuyện đều dựa vào ông ấy, mang thêm phiền toái cho ông ấy, lại không muốn khuyếch phát tên cầm thú kia. Trùng hợp lúc này Đan Dũng có viết cho mẹ một bức thư, hỏi thăm tình hình gần đây của mẹ, nói có người bạn chuyển nghề tới chính quyền thành phố C đảm nhiệm chức vụ quan trọng, nói mẹ nếu có phiền toái gì có thể tìm ông ấy giúp đỡ."

"Vì thế nhân đó mẹ liền trả lời thư của Đan Dũng, xin ông ấy giúp giải quyết việc này. Khi đó mẹ còn chưa biết được lực ảnh hưởng của nhà họ Hách ở thành phố C, cũng không biết tên cầm thú kia cơ bản không thể động vào Hách Kính được, sự tự cho mình là thông minh kì thực là ngu xuẩn khiến mình chọc vào đại họa."

"Đến bây giờ mẹ cũng không biết thư hồi âm bị nhìn lén, có lẽ là vấn đề ở người bạn của Đan Nhĩ Tín, tóm lại Quý Lan biết rõ chuyện này, người đàn bà đó là một kẻ điên! Mẹ nghe nói chuyện cháu gái Quý Nguyệt của Quý Lan, phụ nữ nhà họ Quý bọn họ đều là kẻ điên! Yêu một người đàn ông liền hận không thể giết sạch những người phụ nữ nói chuyện với ông ta. Lúc ấy không biết vì sao Quý Lan lại phát điên lại cho rằng mẹ và Đan Dũng có cái gì đó mập mờ, cơ bản không để cho mẹ giải thích, viết thư nhục mạ mẹ, về sau lại nghìn dặm xa xôi tìm tới cửa đánh mẹ một trận. Lúc ấy mẹ cực kì nóng giận, bởi vì lớn như thế lần đầu tiên bị đánh, mà lại còn là bị oan, mẹ phẫn nộ cực kỳ liền nguyên rủa bà ấy chết không được tử tế, còn nói sau khi bà ấy chết mẹ nhất định sẽ gả cho Đan Dũng."

"Hậu quả của việc nói cho sướng miệng vô cùng thảm thiết, Quý Lan đã từng đi lính, sức lực rất lớn, bà ấy đánh mẹ, mẹ không cách nào đáp trả, bà ấy nắm chặt cổ mẹ không buông, rất nhanh mẹ liền hôn mê bất tỉnh. Khi đó mẹ cho rằng mình đã chết, thế nhưng khi mẹ tỉnh lại, mẹ lại hận rằng sao mình chưa chết!"

Khuôn mặt xinh xắn của Lương Thanh co dúm lại, đôi mắt nhắm chặt, nước mắt như vòi rồng đã mờ không ngừng chảy xuống, nhưng vẫn tiếp tục kể đứt quãng: "Sau khi tỉnh lại, mẹ thấy bản thân mình trần truồng nằm giữa kí túc xá nhân viên, lúc Hách Kính gọi cửa không thấy liền phá cửa xông vào, toàn thân mẹ xanh tím, hạ thân bị xé rách nghiêm trọng, theo tình hình lúc đó, bác sĩ phụ khoa phỏng đoán, cực kỳ có khả năng, lúc đó không chỉ có một người ...."

Hách Tịnh bỗng nhiên ôm chặt bà: "Mẹ, mẹ, mẹ đừng nói nữa! Con sai rồi, con không nên hỏi mẹ những điều này, chuyện đã qua thì để nó qua đi!"

Lương Thanh lắc đầu, kiên trì nói tiếp: "Mẹ nói những chuyện này, không phải là muốn giành được sự đồng tình của con, đời này của mẹ, trừ việc có lỗi với cha con con, mẹ chưa từng phụ ai! Mẹ cũng không phải là "Người thứ ba" như trong miệng mọi người nói, mặc dù phát sinh chuyện như vậy, nhưng trước khi Quý Lan chết, mẹ và Đan Dũng một chút ái muội cũng không có, Đan Dũng bằng cách nào đó biết được sự thật liền trở mặt với Quý Lan, đó là chuyện của hai người bọn họ, mẹ chưa từng liên quan tới, ông ấy tới làm thị trường Thành phố C, đó là lần đầu tiên bọn mẹ gặp lại nhau từ khi chia tay ở quê."

Lúc này Lương Thanh đã ngừng khóc, bà tiếp tục kể lại việc trước kia: "Sau sự kiện kia vài lần mẹ muốn tìm tới cái chết, đều bị ngăn lại, Hách Kính ngày đêm ở bên cạnh mẹ, cũng nhờ quan hệ của nhà họ Hách dìm ếm sự kiện kia xuống, bởi vậy người biết chuyện lúc đó cũng không nhiều. Hai tháng sau cuối cùng mẹ cũng không muốn tìm chết nữa, lại phát hiện mang thai con, chuyện phía sau chắc đi cả đã nói với con rồi, mẹ có nhóm máu đặc biệt, thân thể yếu, nếu phá thai khả năng cả đời không có con là rất cao. Lúc đó mẹ không quan tâm, bởi vì cơ bản mẹ không muốn tái giá nữa, nhưng Hách Kính để ý, ông ấy nói, trừ mẹ ra đời này ông ấy không lấy ai nữa, ông ấy tình nguyện nuôi đứa nhỏ trong bụng mẹ, trở thành con đẻ của mình."

Lương Thanh ngừng lại một chút, nhìn Hách Tịnh: "Cho nên, mặc dù con là do mẹ sinh ra, nhưng mà là do Hách Kính cho con cơ hội được sinh ra, vì thế sau khi li hôn con chọn ở với ông ấy, mẹ không phản đối là vì việc này. Một việc khác nữa là con cực kì thông minh, hiểu chuyện, đi theo ông ấy sẽ không mang lại gánh nặng cho ông ấy, ngược lại có thể chiếu cố sinh hoạt của ông ấy, giúp ông ấy sớm thoát khỏi bóng ma, trên thực tế, con cũng thật sự làm được rồi."

Hách Tịnh lần thứ hai rơi lệ đầy mặt, trải qua nhiều năm, hình ảnh cha trong trí nhớ của cô không chút nào phai mờ, ngược lại càng thêm rõ ràng, đúng là càng rõ lại càng đau, cha của người khác cung cấp cho con họ một nửa sinh mệnh, nhưng Hách Kính với cô, lại mang tới cho cô một cơ hội sống đầy đủ.

Hồi lâu sau, Hách Tịnh mới nghẹn ngào mở miệng: "Lúc đó mẹ cũng chưa cùng Đan Dũng yêu tới sống đi chết lại, không thể không có ông ấy, vì sao lại cứ phải li hôn với bà?"

Nói tới đây, Lương Thanh bỗng trầm mặc, Hách Tịnh kinh ngạc nhìn bà, bà lại có chút xấu hổ, sau một lúc lâu mới hỏi: "Con nhất định phải biết sao?"

Hách Tịnh gật đầu, tỏ vẻ kiên trì, đây là khúc mắc đã quấy nhiễu cô hơn mười năm rồi, nếu chuyện năm đó có ẩn tình, như thế chuyện này cô cũng cần

một lý do hợp lý.

Lương Thanh lại bỗng nhiên đổi đề tài: "Con và Đan Nhĩ Tín đã đi tới bước kia rồi hả?"

Hách Tịnh có chút ngạc nhiên, trong đầu hiện lên cảnh kịch tình đêm chia tay đó, đôi má ửng hồng, Lương Thanh liền hiểu rõ: "Cái gì nên làm đều đã làm?"

Về mặt Hách Tịnh hơi xám lại, vốn là đề tài thảo luận của hai mẹ con không có gì kỳ quái, nhưng quan hệ giữa hai người nói những việc này có cảm giác như nói với người mới quen, có điều Hách Tịnh vẫn không nói gì chỉ gật đầu, bày tỏ ý nguyện tiếp tục, dù sao, hôm nay là ngày thử mở rộng lòng mình, không phải sao?

Lương Thanh thở dài: "Con gái lớn không thể giữ trong nhà a, có điều nếu như vậy, ngược lại mẹ có thể nói với con vấn đề này rồi. Mẹ cùng Hách Kính, uhm, phương diện kia không hòa hợp."

Hách Tịnh trừng to mắt, đôi mắt , 囧囧 nhìn Lương Thanh.

Lương Thanh lại hơi nghiêng đầu không nhìn cô, miệng vẫn nói: "Mẹ không biết con có hiểu hay không. Nhưng mà khi ông ấy đối mặt với mẹ, khụ khụ, lại luôn bất lực. Lúc đầu mẹ tưởng rằng thân thể ông ấy có vấn đề, trong lòng cực kì đồng tình với ông ấy, nhớ tới việc ông ấy cực khổ cứu thoát mẹ, mà mẹ ở phương diện này chịu nhiều thương tổn, cơ bản cũng không có hứng thú gì, vậy thì cứ tương kính như tân cả đời cũng không sao."

Hách Tịnh vẫn chưa khôi phục lại sau cơn chấn động vừa rồi, nghe được những lời sau cùng của Lương Thanh bỗng nhiên nói chen vào: "Không đúng a, lúc đi Lý qua đời thì đã có thai rồi mà!"

Lương Thanh cười khổ một tiếng, mới nói tiếp: "Vài năm sau khi kết hôn, công việc của mẹ rất bận, phải làm đêm, sợ ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của ông ấy, liền đề nghị nghỉ riêng, Hách Kính thế nào cũng không đồng ý, ông ấy vẫn rất tốt với mẹ, hai người trừ bỏ chuyện kia còn việc khác cũng không khác các cặp vợ chồng khác, mà mẹ còn có thể cảm giác được ông ấy cực kỳ yêu mẹ, cũng cực kỳ quyến luyến mẹ, cho nên chưa từng có ý nghĩ khác."

"Mãi cho tới một ngày, mẹ và đồng nghiệp cũ đổi ca nửa đêm về nhà, phát hiện một chuyện khiến mẹ cực kỳ khiếp sợ, ông ấy lại" nói tới đây Lương Thanh có chút thẹn thùng, lại vẫn mang chút xấu hổ, hơi khó khăn nói ra hai chữ: "Tự độc". Nói xong lại có chút áy náy nhìn Hách Tịnh một cái, giống như giải thích vì phá vỡ hình tượng Hách Kính trong cảm nhận của cô.

Cho dù kinh hãi, cho dù cảm thấy khó tin, nhưng căn cứ vào việc quan hệ cùng mẹ không tốt lắm, Hách Tịnh cũng hiểu là bà không nói dối, nhất là chuyện này.

Từ từ tiêu hóa và tiếp thụ sự thật này, Hách Tịnh cũng hồi phục ý nghĩ rõ ràng: "Vấn đề của ông ấy là ở tâm lý?"

Lương Thanh gật đầu: "Về sau mẹ có gửi văn kiện nặc danh xin cố vấn cho một nhà tâm lý học, kết quả phân tích của ông ấy là: bố con chứng kiến thảm trạng của ta sau khi bị cưỡng bạo, tâm lý bị ám ảnh, hơn nữa tình cảm đối với mẹ quá sâu đậm, trong tiềm thức cho rằng cùng mẹ phát sinh quan hệ là sẽ làm tổn thương mẹ, vì thế cơ thể phản ứng lại. Về sau mẹ cùng Hách Tịnh nói chuyện nghiêm túc với nhau một lần, cũng cố vũ ông ấy tích cực điều trị, nhưng hiệu quả cũng không tốt lắm, về sau ông ấy lại không chịu phối hợp, chỉ là đối với mẹ tốt hơn gấp bội, hơn nữa còn đem chuyện này nhận lỗi về mình, bởi vậy ở trước mặt mẹ càng thêm tự ti, mẹ thấy rất khó chịu, cũng hiểu được thật sự rất đáng buồn. Gia giáo nhà họ Hách quá tốt, trước mẹ ông ấy chưa từng thân thiết với người phụ nữ nào, sau khi yêu mẹ lại mới đến hơn bốn mươi tuổi cũng chưa hề thân cận một người phụ nữ nào, mà rõ ràng cơ thể ông ấy rất tráng kiện. Có lúc mẹ muốn phá vỡ về ngoài cô vũ ông ấy... Thôi đi, dù sao đời này là mẹ nợ ông ấy, nhưng con nên hiểu rõ, ba của con ông ấy là một chính nhân quân tử, ôn nhuận, đứng đắn, nếu mẹ không rời xa ông ấy, vĩnh viễn ông ấy cũng sẽ không đi tìm người phụ nữ khác."

Đến chỗ này, Hách Tịnh đã không biết nên nói cái gì, lòng của cô vừa tê dại lại đau, vì cha mình, cũng vì cái số phận đáng chết này.

Lương Thanh lại vẫn chìm trong hồi ức: "Khi đó mẹ cam chịu, cảm thấy được cuộc đời mình xem như hủy rồi, cơ bản không có ý kiến gì về phương diện kia, Hách Kính có thể cho mẹ một bên đỡ ám áp nhất, với mẹ mà nói như thế là đủ rồi. Trên tình cảm mẹ rất muốn níu lấy ông ấy không rời, cứ như vậy mà sống, nhưng mà trên lý trí mẹ biết làm như vậy là rất không phúc hậu, ông ấy yêu mẹ, cũng là người rất tốt, nhưng mẹ không thể lợi dụng tình cảm của ông ấy mà liên lụy ông ấy, nhất là dưới tình huống tình cảm hai bên không ngang nhau như thế. Cho tới nay, mẹ vẫn luôn coi ông ấy là thầy giáo, một người trí thức mà kính trọng, nhưng mà không có vấn đề gì, nếu không có vấn đề này, mẹ sẽ cố gắng làm người vợ tốt của ông ấy, cố gắng lấy cách của người phụ nữ yêu thương ông ấy, nhưng mà về sau phát hiện việc báo đáp như thế này, những việc này đối với vợ chồng mà nói là việc trọng yếu nhất, không có nó, vị trí của chúng ta đều bất chính."

"Ý thức được điều này mẹ liền muốn để ông ấy đi, vì thế mẹ cố gắng lạnh nhạt ông ấy, thậm chí cố tình gây sự, muốn ông ấy này sinh cảm giác phiền chán với mẹ, lại tìm lý do rời xa ông ấy, như vậy thì ông ấy sẽ không đau lòng. Cho tới bây giờ mẹ đều không hi vọng ông ấy sẽ chủ động đề nghị ly hôn, ông ấy không phải là người như vậy, về mặt này mẹ cực kỳ hiểu ông ấy. Nhưng mà mọi cách mẹ làm ông ấy đều nhìn, điều này khiến mẹ càng thêm cảm động, nhưng cũng càng thêm thương tâm, mẹ biết, mất đi ông ấy cả đời này mẹ sẽ không tìm được người nào yêu thương mẹ như vậy, nhưng mẹ vẫn muốn chủ động rời đi, tin tưởng mẹ, cuộc sống mỗi ngày đều phải vùng vẫy cũng không tốt lắm."

"Mãi tới khi Đan Dũng xuất hiện, hơn nữa Quý Lan đã qua đời, mẹ cảm thấy ông trời cho mẹ một lý do, cũng là một cơ hội, để cho mẹ làm người phụ nữ ác độc chịu bêu danh. Kỳ thật khi đó mẹ đối với Đan Dũng ít nhiều có tình cảm, sự ngây thơ thời thiếu nam thiếu nữ nhiều năm trước đã sớm trôi qua, mẹ chỉ muốn đến bởi vì ông ấy và vợ của ông ấy đã mang đến cho mẹ thương tổn lớn như vậy, còn xúc phạm tới Hách Kính, cảm thấy được ông ấy có lý do phải bồi thường cho chúng ta."

"Vì thế mẹ chủ động tiếp xúc Đan Dũng, cũng không nói cho ông ấy biết nội tình, nhưng ông ấy lại cực kỳ phối hợp, vì thế, rất nhanh chúng ta được người dân thành phố C gọi là gian phu dâm phụ, và ba con cuối cùng cũng buông tay đi tìm hạnh phúc của riêng mình." Lương Thanh cứ rù rì nói, giống

như là đang kể lại chuyện của người khác, về sau giọng điệu bỗng nhiên biến đổi, tràn ngập đau thương: "Về những chuyện sau này, mẹ cũng không ngờ tới, nếu biết trước, mẹ chắc chắn sẽ không làm như vậy!"

Hách Tịnh cũng trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng đứng dậy rót thêm cho Lương Thanh một cốc hồng trà, có chút do dự hỏi: "Vậy mẹ và chú Đan..."

Lương Thanh ung dung cười: "Đều là người có tình cảm với nhau, hơn nữa lại quen biết đã lâu, ở cùng thời gian dài, tự nhiên càng thêm ăn nhịp." Nói xong lại còn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: "Khi đó cũng không nghĩ tới còn có chỗ tốt như thế, có thể làm mẹ chồng của con gái mình."

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Hách Tịnh có chút mơ hồ nhìn nụ cười yếu ớt của Lương Thanh, cảm thấy được có chuyện gì đó không thích hợp. Mà Lương Thanh thấy cô không phối hợp với lời nói đùa ngàn năm có một của mình, trên mặt cũng có chút ngưng ngưng, còn có chút không biết phải làm sao.

Hách Tịnh ổn định tinh thần, cuối cùng mở miệng nói: "Mẹ hình như có chút chấp nhận anh ấy rồi à?"

Lương Thanh cup mắt xuống, qua một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Hách Tịnh: "Kỳ thật lần này xuống phía Nam, Đan Nhĩ Tín cũng xuống cùng."

Hách Tịnh không biến sắc, cơ bản cô cũng không trông cậy vào việc Đan Nhĩ Tín sẽ ở một mình chờ đợi, anh không một mình lên tới trước mặt mình đã khiến cô thấy ngoài ý muốn rồi.

"Cùng đi, còn có ông nội Quý."

Hách Tịnh mạnh mẽ ngẩng đầu, nếu nói lúc đầu nhà họ Quý mang tới cho cô ấn tượng chỉ là có chút cá vú lấp miệng em, đó vốn là căn bệnh chung của nhà họ Quý, dân thường nhỏ bé như cô dĩ nhiên nhìn không quen, cũng không, cũng không đáng đi hận. Nhưng biết chuyện cũ của Lương Thanh, lại sự điên cuồng của Quý Nguyệt, hiện tại người nhà họ Quý, trong mắt cô tuyệt đối nằm trong danh sách cả đời không qua lại.

Ngay cả quan hệ của Đan Nhĩ Tín và nhà họ Quý, đó chính là việc của anh ấy, nếu anh ấy không thể dàn xếp tốt, thì tương lai của bọn họ nên thương lượng lại chút.

Hách Tịnh lấy lại sự nghiêm túc: "Ông ấy tới làm gì."

Ánh mắt Lương Thanh nhìn Hách Tịnh có chút ẩn ý, từ từ nói: "Bọn họ mời mẹ cùng đi, mẹ không đồng ý, nhanh tới trước bọn họ. Có điều trái lại họ còn nói cho mẹ mục đích tới đây, nói là muốn gặp ông nội con cầu hôn."

Trong lòng bùng tình, kí ức gần đây của Hách Tịnh thấy Đan Nhĩ Tín có chút khác thường, liền hiểu ra anh chắc chắn là sớm biết rõ toàn bộ từ ông Quý, vì nguyên nhân gì đó mà gạt cô, mà nguyên nhân "nào đó" thật ra cũng không khó đoán. Sau khi thân thể của cô bị Quý Nguyệt nói toạc ra, anh ngay lập tức ngăn cản Quý Nguyệt tiếp tục nói, mặt khác ngoại trừ an ủi chính mình, cũng không chấp nhận nói ra thêm bất kì thông tin gì khác, dĩ nhiên cũng là do sợ cô biết được sự thật quá mức chịu đựng.

Mắc kệ người lớn rắc rối thế nào trong quá khứ, mắc kệ thái độ nhà họ Quý là gì, cố gắng và tình cảm của Đan Nhĩ Tín Hách Tịnh đều cảm nhận được, hơn nữa không thể không cảm kích.

Về phương diện khác, tuy con gái có sai, cháu gái có sai, nhưng bản thân ông nội Quý không có gì sai lầm cả, để một người trước giờ kính già yêu trẻ như Hách Tịnh lạnh lùng đối mặt với ông, thật là có chút khó xử.

Bởi vậy, khi Đan Nhĩ Tín cùng ông nội Quý tới Giang Nam, Hách Tịnh buồn phiền không biết nên dùng thái độ gì tới gặp bọn họ.

Nhưng bọn họ muốn tới thăm nhà họ Hách, lại mang theo khẩu hiệu "Cầu hôn", khiến Hách Tịnh không thể trốn tránh.

Ngẩng đầu cũng một dao, rụt đầu cũng một dao, Hách Tịnh rất nhanh có quyết định: "Bây giờ con tới nhà họ Hách." Nhìn Lương Thanh có chút do dự hỏi: "Mẹ đợi ở đây hay là ..."

Về mặt Lương Thanh có chút phức tạp, qua một lúc lâu, mới từ từ giãn ra, cả người vui vẻ lên, tươi cười hiện rõ, ánh mắt ấm áp, nhẹ giọng nhìn Hách Tịnh nói: "Nhiều năm trôi qua, năm đó mọi người đều không có mặt, huống hồ, có con gái tốt như con, mẹ còn có điều gì phải để ý ả? Mẹ cùng đi với con."

Đại trạch nhà họ Hách, dù đã trải qua mấy trăm năm, nhiều lần tu sửa kiến trúc, nhưng vẫn tràn ngập cảm giác ý nghĩa lịch sử, từ từ lộ ra. Phong cách của nó như cổ xưa mà cũng không cổ xưa lắm, trang trọng nhưng không áp lực, trải qua tang thương mà sức sống lại bùng bùng.

Được cháu ngoại đỡ xuống xe, vội vàng đi theo bên cạnh chính là thị trưởng đương nhiệm thành phố C và lãnh đạo cao cấp quân khu trong vùng, Quý lão tướng quân chống gậy拄杖, đi theo băng chỉ tới trước cửa, dọc theo mái hiên tới vách tường, tinh tế đánh giá tòa đại trạch nổi danh đã lâu này, gật đầu cảm thán: "Phong thái danh môn a!"

Thị trưởng thành phố C cười ôn hòa mà lại cung kính: "Vợ chồng Hách lão tiên sinh đều đã gần 90 tuổi, mấy năm nay rất ít ra ngoài, nghe nói người nhà họ Hách trong nhà tổ sinh sống không nhiều, tuy nhiên ngày hôm qua liên hệ qua điện thoại, khó tránh khỏi có chút lơ là, ngài xem có nên cho người gọi điện lại hỏi lần nữa không?"

Ông Quý khoát tay: "Không cần, khách không mời mà đến, người ta cũng không có nghĩa vụ phải mở rộng cửa đón tiếp chúng ta, trực tiếp gõ cửa đi, thái độ phải cung kính."

Gõ cửa rất lâu, mới có một người phụ nữ trung tuổi giống như là bảo mẫu tới cửa chính, vừa thấy ngoài cửa một mảnh đen kịt liền hoảng sợ, nhất thời một giọng nói địa phương yếu đuối vọng tới, đối với người phương Bắc mà nói, mặc dù không biết là chửi tai thế nào, lại bất hạnh là một chữ cũng không hiểu, không khỏi có chút đưa mắt nhìn nhau.

Thị trưởng thành phố C cũng không phải người nơi này, tiếng địa phương vùng sông nước này cũng chỉ có thể nghe câu được câu chăng, vẫn là bí thư thị trưởng tiến lên giải vây: "Chị ơi, chúng tôi không phải tới quấy rầy Hách lão tiên sinh, là có khách quý từ thành phố B tới muốn bài kiến ông ấy."

Lại một tràng dài tiếng địa phương với tốc độ cực nhanh tuôn ra, ngay cả mặt mũi vị bí thư cũng đã nhũn lại, sắc mặt ông ấy có chút khó sở nói: "Dì ạ, dì có thể nói chậm một chút, dì có phải là người huyện Diêu không? Bà nội tôi cũng ở huyện Diêu." Sau khi thiết lập quan hệ lại tiếp tục yêu cầu: "Chị nói Hách lão tiên sinh hiện giờ có việc? Nhưng ngày hôm qua trong điện thoại bọn tôi đã liên hệ trước rồi, chị xem nếu không phải chuyện gấp, có thể cho chúng tôi đi vào trước được không?"

Vẫn là tiếng địa phương, tốc độ cũng không có ý giảm bớt, có điều sau khi thiết lập quan hệ giọng điệu cũng có chút nhẹ nhàng không sắc nhọn nữa rồi.

Bí thư cố gắng dựng lỗ tai lên nghe sau đó quay đầu xin chỉ thị của thủ trưởng: "Chị này nói sáng sớm hôm nay có con cháu tới thăm Hách lão tiên sinh, hiện tại người trong nhà đang vội vàng nói chuyện trong nhà, nói chúng ta hôm khác quay lại. Mà cũng không được đến quá đông, phòng khách một lần không thể tiếp quá ba người."

Ông nội Quý xuất thân từ nghề lính, vẫn kiên trì rèn luyện, cho nên tới bây giờ trừ lúc tuổi còn trẻ bị thương hiện giờ đi lại không tiện, chứ tai vẫn thính mắt tinh, bởi vậy cũng không cần thị trưởng thuật lại, trực tiếp ra lệnh: "Nếu như vậy, chúng ta trở về trước đi. Ngày mai kêu lái xe cùng Nhĩ Tín tới đưa tôi đi, các anh bận việc gì thì trở về làm đi." Ngữ khí không nóng không lạnh, sau đó xoay người rời đi.

Ông nội Quý cực kỳ bình tĩnh, người đi theo ông lại không thể bình tĩnh nổi. Đừng nói là người đi theo ông Quý từ thành phố B qua đây, cho dù là quan viên ở thành phố C, mặc dù biết rõ địa vị nhà họ Hách và danh tiếng của Hách lão tiên sinh, nhưng khiến cho Quý lão tướng quân một người cấp bậc tuổi tác như thế bị sập cửa vào mặt, mọi người đều cảm thấy hành vi này rất thái quá.

Nhưng đều là những người lăn lộn chốn quan trường nhiều năm, mặc dù trong lòng thấy không đúng, trên mặt vẫn không biến sắc, chỉ là lén lút quan sát nhân vật chính từ thành phố B tới, nhìn xem có nhận được chút thông tin gì không.

Đan Nhĩ Tín đang muốn đỡ ông nội Quý lên xe, góc áo bị người ta kéo, Đan Nhĩ Tín quay đầu lại mặt dày mày dạn nhìn người kéo góc áo, mày nhăn lại, tức giận hỏi: "Chuyện gì?"

Cái tên Quách Hải Lượng này, gây ra một đồng rắc rối ở thành phố B, lại chơi trò ve sầu lột xác đi theo bọn họ tới thành phố C, để cho Quý Nguyệt biết chắc chắn lại hồ nháo một phen. Huống hồ Đan Nhĩ Tín và Quách Hải Lượng mặc dù quen biết từ nhỏ, nhưng vì tuổi tác chênh lệch, tính cách cũng khác biệt, nên chắc chắn không phải là anh em tốt, hiện tại Quách Hải Lượng bỏ mặc vợ sắp cưới và tình nhân đang mang thai, theo mình đi tìm vợ, ông trời mới biết anh ta có ý gì!

Bên này Đan Nhĩ Tín còn chưa thăm oán xong, Quách Hải Lượng đã nhảy mất mấy cái với anh: "Con cháu? Con cháu nào mà khiến Hách lão tiên sinh phải đóng cửa không tiếp khách, khẳng định là người từ xa xôi tới a..." Anh ta cố gắng nhấn mạnh hai chữ "xa xôi"

Đan Nhĩ Tín trợn mắt nhìn anh ta không nói gì: ngay cả anh cũng nhận ra! Tôi đương nhiên biết bên trong có thể là vợ của tôi, nhưng bọn họ thể hiện rõ muốn làm khó dễ bên này, tôi có biện pháp gì?

Sau khi Quách Hải Lượng thấy vẻ mặt của Đan Nhĩ Tín liền sùng sốt một phe, anh không nghĩ rằng tên gốc này không ngu ngốc như trong tưởng tượng của anh, anh ta vậy mà có thể đoán được Hách Tịnh có thể đang ở bên trong, mà anh có còn có thể hiểu rõ ràng nhà họ Hách chỉ đang cố tình làm khó dễ bọn họ.

Di kia nhìn sạch sẽ thanh thoát, ánh mắt trong sáng cũng không phải bảy tám chục tuổi, không có khả năng là thất học. Huống hồ tại nhà họ Hách dòng dõi thư hương như vậy, chỉ sợ ngay cả con chó cũng biết chữ, bà ấy là người làm ở nhà họ Hách, làm sao có thể chỉ biết nói tiếng địa phương?

Dạo này, ngay cả người chỉ ở nhà xem ti vi cả ngày, cũng biết nói mấy câu tiếng phổ thông.

Mà anh và Đan Nhĩ Tín có thể nhìn ra chuyện này, ông nội Quý không thể không nhận ra, Quách Hải Lượng không khỏi buông tay, trong mắt hiện lên chút mê man, giống như có một số việc, anh ta đã sống hơn ba mươi năm đều chưa từng nghĩ tới.

Khó khăn vừa qua đi, đoàn người đang muốn dời đi, "Két.." một tiếng thanh âm của gỗ lớn mở ra hấp dẫn mọi người xoay người lại.

Chỉ thấy phía sau cửa vừa mở ra lộ ra khuôn mặt đẹp hơn cả ánh mặt trời buổi trưa mùa thu, sau đó là dáng người con gái yếu đuối, cô mặc một thân áo lông dê màu hồng phấn, quần bó màu đen, cả người tươi mát mà tỏa sáng lấn áp người, thấy đáng yêu mọi người đồng loạt quay đầu, không nhìn được mỉm cười, khiến mọi người ở đây lập tức cảm giác như trăm hoa đua nở, thậm chí chớp mắt hình như còn như có như không ngửi được mùi hoa.

Dường như trong đầu mọi người đều hiện ra một từ : "Người đẹp Giang Nam."

Người đẹp nhẹ nhàng bước sen, chậm rãi đi xuống bậc thang, môi anh đào khẽ mở, thanh âm nhẹ nhàng: "Các vị từ xa tới, không nên đón từ xa mong thứ tội, nhưng mà ông bà nội tuổi tác đã cao, mời mọi người cùng đi vào sợ chiêu đãi không chu toàn, nếu không có chuyện gì, người nhỏ tuổi như chúng tôi xin hẹn hôm nào tới của thăm hỏi." Ngữ điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, thái độ lại cung kính khách khí.

Ngay khi mọi người dùng ánh mắt đánh giá cô, Đan Nhĩ Tín lại vọt lên trước: "Anh nói em cuối cùng cũng đồng ý ra cửa rồi." Kéo lấy tay cô, có chút ngại ngùng cúi đầu: "Cảm ơn các vị đã theo tôi tới đây, giới thiệu với mọi người một chút, đây là Hách Tĩnh vợ chưa cưới của tôi."

Trong nháy mắt mọi người liền bùng tỉnh, cơ bản chỉ biết ông nội Quý chỉ muốn gặp mặt Hách lão tiên sinh, cũng không biết nguyên nhân, mà vừa rồi thái độ hai nhà có chút kỳ quái, bây giờ nhận thấy, thì ra người ta muốn kết thân gia rồi! Con gái Giang Nam đều quý giá, huống chi là người nhà họ Hách, huống chi con gái nhà họ Hách nhân phẩm như vậy, con dâu đưa tới của này, trước đã ra oai phủ đầu mặc dù có chút không phúc hậu, nhưng cũng không phải là quá mức. Đương nhiên, đây là người tầm thường, mà với quyền thế địa vị nhà quyền quý, có khách tới cửa như vậy, con dâu tuổi trẻ đây hứa hẹn vừa xinh đẹp như vậy, đổi lại là người khác tuyệt đối không chỉ làm khó dễ như vậy.

Suy cho cùng là người nhà họ Hách, dù tư cách kiêu ngạo!

Vì thế mọi người dưới lệnh của ông nội Quý, mang theo tâm tư khác nhau, nhao nhao tạm biệt hẹn hôm khác trở lại chúc mừng.

Sau cùng, ngoài cửa chỉ còn lại có ông Quý, Đan Nhĩ Tín, Quách Hải Lượng và lái xe.

Lòng bàn tay Đan Nhĩ Tín hơi toát mồ hôi, lại càng khẩn trương nắm chặt tay Hách Tĩnh, đưa nàng tới trước mặt ông Quý, trịnh trọng nói: "Ông ngoại, đây là Hách Tĩnh." Lại quay sang nói với Hách Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh, đây là ông ngoại anh." Sau khi nói xong lại không mở miệng nữa, tay nắm càng chặt.

Tay có chút đau, Hách Tĩnh không nhìn được khẽ nhủ mày, Ông Quý lại mở miệng trước: "Cháu là đứa bé ngoan, mẹ cháu ở bên trong sao? Ông muốn trước tiên nói lời xin lỗi với bà ấy." Các loại sự tình, có trước có sau, mâu thuẫn dịu đi, chuyện kể tiếp mới dễ dàng mở miệng.

Tay Đan Nhĩ Tín nắm càng chặt hơn, rốt cuộc Hách Tĩnh không chịu được, giẫm lên chân anh một cái, thừa dịp anh bị đau mà hất tay anh ra, chẳng quan tâm tới sắc mặt hoảng sợ của anh, quay đầu nghiêm mặt nhìn ông Quý nói: "Mẹ cháu ở bên trong, có điều sự kiện kia bà ấy đã không muốn nhớ lại nữa rồi. Mà nếu như có để ý, thì cũng chỉ oán hận con gái ông chứ không phải ông, người đã chết rồi, nếu ông thật sự có lỗi cũng là dạy dỗ chưa cẩn thận, cũng không cần giải thích gì với mẹ cháu." Hại người sẽ hại mình, cái chết của Quý Lan và tính cách cực đoan của bà ấy có quan hệ rất lớn, nhưng lúc bà ấy làm ra chuyện kia cũng đã lớn, dường như cũng không còn là hành động mà người làm cha làm mẹ phải phụ trách rồi.

Ông Quý gật đầu: "Cháu thật là một đứa nhỏ tinh tường. Nếu như thế, ông muốn được vào diện kiến ông nội cháu."

Lúc này người đi đi mở cửa lúc trước lại tới, mở miệng rõ ràng nói tiếng phổ thông lưu loát: "Lão tiên sinh nhà chúng tôi mời Quý lão tướng quân vào dùng trà, Tĩnh Tĩnh, sao cháu không đưa Đan tiên sinh đi dạo thành phố C đi, thể hiện phong thái chủ nơi này." Ngụ ý, rõ ràng là nói chuyện không muốn hai người trẻ tuổi nghe được.

Di ấy và lái xe cùng nhau đỡ ông Quý vào cửa, Quách Hải Lượng có chút xấu hổ do dự một chút, cuối cùng đứng lại, thân thiết nhìn Hách Tĩnh: "Em Tĩnh Tĩnh, thành phố C có cảnh đẹp gì, trước tiên chúng ta đi đâu à?"

Đan Nhĩ Tín trừng Quách Hải Lượng, dùng sức trừng anh, lúc sau ngửa mặt nhìn trời, làm như không thấy.

Bởi vì chuyện của Vu Tĩnh Hàm, ấn tượng của Hách Tĩnh với Quách Hải Lượng cực kỳ không tốt, nhưng hiện giờ đang ở trước cửa nhà mình, hơn nữa giáo dưỡng không cho phép, cô thật sự không cách nào mở miệng được với người ác độc đang nịnh nọt cô.

Hách Tĩnh chỉ có thể cố gắng bỏ qua anh ta, hơn nữa lần đầu tiên không bài xích cái ôm và việc động tay động chân của Đan Nhĩ Tín.

Không cự tuyệt chính là tiếp nhận, Đan Nhĩ Tín nhận được sự cổ vũ càng thêm hăng say, tiểu biệt, hơn nữa còn có sự bất an trong lòng, khiến Đan Nhĩ Tín nóng lòng muốn chứng minh điều gì đó, hai người dính lấy nhau tới phát ngấy, dường như là có chút làm tổn thương tình hình phong tục giáo hóa.

Nhìn lướt qua, quay mặt đi chỗ khác, nhìn không được liếc mắt một cái, lại liếc mắt một cái, nhưng không được lại không quay mặt đi chỗ khác. Quách Hải Lượng thở dài một hơi, anh ta thấy năng lực tâm lý chấp nhận của chính mình quá cao, đoán chừng da mặt hai người này quá mỏng.

"Thôi, hai người nói chuyện, tôi đi dạo xung quanh." Quách Hải Lượng không tình nguyện nói, người đi cũng không quá tình nguyện.

Chờ hán đi xa, Hách Tĩnh vận dụng sức lực thở hỗn hển đẩy Đan Nhĩ Tín ra: "Chúng ta có chút thái quá rồi."

Đan Nhĩ Tín ổn định lại hô hấp, lại cười lạnh một tiếng: "Chỗ nào quá phận hả? Anh ta, tự cho là thông minh, luôn có lòng tham, đã ăn trong bát, còn xem trong nồi, lại còn nhớ tới nồi của người khác, sớm hay muộn cũng phải được dạy dỗ!"

Hách Tĩnh vỗ vỗ lên khuôn mặt đỏ hồng của mình, liếc mắt nhìn Đan Nhĩ Tín: "Nghĩ muốn cái gì à? Như thế nào đối với người kia lại không quá phận."

Tiếp theo lại ảo não mà nói: "Em nói này, chúng ta cứ như thể trước cửa nhà có phải hơi quá đáng không!" Tiếp theo đánh giá xung quanh một phen, tiếp tục kêu lên: "Chú Ba của em lắp đặt hệ thống an ninh, em nhớ rõ xung quanh nhà tổ đều lắp đặt camera, chỉ sợ, không, là nhất định chúng ta đều bị quay lại rồi!"

Đan Nhĩ Tín cũng tròn tròn mắt, lần này trước khi tới, đã hạ quyết tâm thể hiện phong thái thành thực, ôn trọng, mà lại là hình tượng đàn ông đáng tin cậy, xuất hiện trước cửa nhà họ Hách a.

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Thành phố C được xem như là một thành phố cổ, những năm gần đây theo đường lối mở cửa nên cũng phát triển, tiếp cận rất nhiều yếu tố hiện đại. Hách Tĩnh lớn lên ở đây, hôm nay trở về một lần nữa đi qua từng con phố từng hẻm nhỏ này, cảm thấy quen thuộc nhiều hơn xa lạ.

Vì vậy Hách Tĩnh liền dẫn Đan Nhĩ Tín đi tìm kiếm những kỷ niệm đã trải qua: công viên kia khi còn bé mỗi sáng sớm cô đều đứng trên đất cầm bút luyện chữ, còn có cửa hàng bách hóa, gần nhà cô, cho nên tất cả đồ chơi quần áo mới thời kỳ tuổi thơ của cô cũng đều xuất phát từ nơi này, còn có con sông đen kia nữa, trước kia nước của nó thì trong vắt, có nhiều cá tôm và cả con trai, mỗi lần cô luôn cố gắng từ bên dưới tìm kiếm trên châu nhưng một lần cũng không kiếm được. . . . .

Đan Nhĩ Tín lặng lẽ cùng cô đi dạo khắp nơi, nghe cô giải thích cái này cái nọ, đợi đến khi đi mệt rồi, hai người liền vào một quán ăn ở góc đường, cửa tiệm này chuyên bán phở, trong quán còn có một cặp khác đang ngồi ăn thức ăn còn nóng hổi.

Quán ăn này có từ lâu đời rồi, nhiều năm không đến, hiện tại mùi vị của nó chỉ còn đọng lại trong trí nhớ, Hách Tĩnh hồi tưởng tất cả loại mùi vị liên quan, dường như rơi lệ. Đan Nhĩ Tín chợt vỗ nhẹ xuống tay cô, đợi lúc cô ngẩng đầu lên, dùng mắt ý bảo: người đằng kia em có quen không?

Hách Tĩnh cố gắng nhớ lại, phát hiện người phụ nữ trung niên ăn mặc vô cùng chỉnh tề sao nhìn có chút quen mặt, nhất thời nhớ không ra đã từng gặp ở đâu, trí nhớ của cô từ trước tới giờ đều không tệ, nhất định đã nhiều năm không gặp người này, nếu là năm đó, cũng có thể không tính là quá quen.

Không để ý mà nhìn cô chăm chăm, vậy hiển nhiên người kia là biết cô, vì vậy hành động của Hách Tĩnh là cố nhớ lại, về mặt mơ hồ, quả nhiên người phụ nữ kia xúc động tiến thẳng về phía cô.

"Con là Hách Tĩnh đúng không? Không nhớ di sao? Di là đồng nghiệp của Lý Băng nè, năm ấy lúc thi thuyết trình, di còn khuyên con hãy chuyển đến học trường trung học Thực Nghiệm đó!" Lời chào hỏi của bà ta thật nhanh nhẹn, còn có cảm giác tự hào.

Hách Tĩnh lập tức đứng lên cung kính cười nói: "Thì ra là cô giáo Vương, nhiều năm không gặp, dường như cô trẻ ra, nhất thời vừa rồi không nhận ra cô."

"Ai u, cô bé miệng ngọt quá. . ." Cô giáo Vương cười đến híp mắt, hai người hỏi thăm lẫn nhau.

Tạm biệt cô giáo Vương, lần nữa đi trên đường, Hách Tĩnh cảm thấy mệt mỏi, một chữ cũng không muốn nói.

Cô trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc Đan Nhĩ Tín đành mở miệng: "Em có từng lo lắng qua anh sẽ vì chuyện của mẹ anh mà đi hận mẹ em hay không, thậm chí còn giận sang em?"

Hách Tĩnh đang chìm trong cảm xúc của chính mình, nghe được anh nói không nhận được kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Thật sự mà nói, em từng có loại suy nghĩ này." Đan Nhĩ Tín cũng không tránh né, đón nhận ánh mắt của cô mà nói: "Có thể em đã nghe nói, tính khí mẹ anh rất tệ, không chỉ là đối với người ngoài, mà ngay cả đối với người trong nhà càng tệ hơn. Quan hệ càng gần gũi thương tổn càng nhiều, dĩ nhiên người bị tổn thương nhiều nhất chính là bà, sau cùng ngay cả tính mệnh của mình cũng từ bỏ."

Thấy môi Hách Tĩnh mím chặt, Đan Nhĩ Tín tiếp tục nói: "Em đừng hiểu lầm, anh không phải vì bà ấy mà giải thích, bà đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, thậm chí còn không có cách nào bù đắp lại. Do năm đó anh chưa biết gì, cho nên vẫn cảm thấy bà rất đáng thương, nhưng vào lúc thấy bà lên con nổi giận, anh lại cảm thấy ghét bà."

"Lần đầu gặp mẹ em, nhìn bà rất trẻ, lại xinh đẹp, mặc dù thoát nhìn cũng hơi lạnh lùng, nhưng so ra bà còn ôn hòa hơn nhiều. Anh liền cảm thấy ba anh là người đứng núi này trông núi nọ, nên đối với họ vẫn mang chút căm ghét. Nhưng sau này khi nhìn thấy em, không biết tại sao, tâm tình của anh giảm đi rất nhiều, biết chuyện của em, anh càng cảm thấy em với anh rất giống nhau, chính là bị vứt bỏ đáng thương như nhau."

Lúc này Hách Tĩnh bỗng nhiên tiếp lời: "Sau đó thì sao, anh đã cảm thấy cuối cùng em so với anh còn đáng thương hơn, nên sau đó liền nảy sinh tình cảm, mà không thể kiềm chế lòng mình?"

Nhìn ánh mắt của Hách Tĩnh hơi đùa cợt, Đan Nhĩ Tín không khỏi đỏ mặt, thẹn quá hóa giận đem đầu cô vò rồi, sau đó ấn vào trong ngực mình: "Tùy

em nói thế nào cũng được! Năng lực tổ tình của anh không lãng mạn, nhưng tóm lại bây giờ em là vợ của anh, đời này cũng đừng nghĩ sẽ chạy trốn!"

Hách Tịnh bị lời nói úp úp mở mở của anh không thoát nên lời, vừa muốn giãy giụa thoát ra nhưng chỉ nghe anh nhẹ giọng nói tiếp: "Thời điểm nhìn thấy em, trông em gọn gàng, xinh đẹp còn rất bình thần, tự nhiên anh cảm thấy tất cả mặt trái của cảm xúc đều đen tối, cũng rất vô nghĩa. Anh có một cảm giác mãnh liệt nếu sống cùng với em nhất định sẽ rất vui vẻ, em sẽ giải quyết hết tất cả những rắc rối, cho mỗi người một giải thích hợp lý." Vừa nói chợt bật cười ha ha "Thật không nghĩ tới anh lại nói ra điều này, bất quá lời này em nghe xong sẽ không ghi lại nha, ngàn vạn đừng nhớ, qua hôm nay anh cũng không thừa nhận đâu. Thật ra điều anh muốn nói chính là: mọi chuyện đã qua thì hãy bỏ qua, bất kể ai đúng ai sai, với chúng ta đều không liên quan. Mà đời người đã trải qua bất kể đối với em quan trọng cỡ nào, bất kể có bao nhiêu tiếc nuối, đều không có cách nào cứu vãn lại, đã là như vậy, thì hãy nhìn về phía trước đi, về sau hãy sống cho thật tốt. Em nói xem, sau khi cưới chúng ta lập tức sinh con hay là đợi thêm một hai năm nữa, để trải qua thế giới riêng của hai người. . . . ."

Đêm nay đối với Hách Tịnh, không có ai nhắc tới Hách Kính cha của cô, nhưng những hồi ức này đều nhắc về ông, Đan Nhĩ Tín cảm nhận được loại thương nhớ này được đề nên đã lâu, anh yêu thương cô, nên cảm thấy đau lòng cho cô, cô là vợ anh, nên không được nhớ về một người đàn ông khác, mặc dù là ba cô cũng không được —— huống chi còn không phải là cha ruột.

Dĩ nhiên, điểm bí ối nhỏ mọn này của Đan Nhĩ Tín sẽ không nói ra, nhưng anh cố gắng, từ từ, từng chút từng chút một, đem vị trí trong lòng cô chiếm hết.

Trở lại nhà họ Hách, thấy xe hơi màu đen ở trước cửa cũng biết ông ngoại Quý còn chưa đi, như vậy cũng còn lạc quan, hai người không phải vừa thấy mặt đã âm ỉ sao?

Đi vào thư phòng, Hách Tịnh phát hiện thật ra thì mình cũng có thể lạc quan hơn một chút, bởi vì hai ông cụ tuổi đã hơn 80 đang chơi cờ với nhau. Nhìn về mặt, khỏe miệng ông nội Hách mang nụ cười hờ hững còn ông cụ Quý thì cau mày suy nghĩ trông rất vất vả, như vậy, không cần nhìn bàn cờ cũng biết kết quả như thế nào rồi.

Hai người đi vào thư phòng, trước tiên Đan Nhĩ Tín cung kính hướng hai ông chào hỏi, sau đó cùng Hách Tịnh đứng nhìn hai người chơi cờ, chỉ chốc lát sau ông cụ Hách chợt ngoắc ngoắc tay: "Hai người các người tới đây, thay chúng ta đánh cho xong ván cờ này thôi."

Trên bàn cờ, quân trắng của ông cụ Hách đã chiếm hơn phân nửa thế trận, mà quân đen của ông cụ Quý chỉ nằm ở một góc, mắt đi năng lực phản kháng, trước mắt thấy sẽ phải thua.

Đan Nhĩ Tín nhìn Hách Tịnh một cái, đi tới trước mặt ông cụ Quý, lại bị ông cụ Hách phát tay ngăn cản: "Con đến bên này." Sau đó ở chính giữa mọi người vuốt râu mỉm cười nói: "Ông cụ Quý là lão tướng quân chinh chiến hơn nửa đời người, cùng tôi cả ngày ôm bàn cờ, mọt sách như tôi lấy bàn cờ này làm tiền đặt cược, có hơi quá mức khiêm nhường, hôm nay hãy để cho hai đứa nhỏ này thay chúng ta đem ván này kết thúc cho xong, tiền đánh cuộc không thay đổi, Tịnh Tịnh thắng thì tôi thắng, tiểu tử này thắng, coi như ông thắng, như thế nào?"

Ông cụ Quý nhìn Hách Tịnh một cái không biến sắc, hơi chần chừ, ngoài mặt nhìn tình hình xem như bọn họ rất thuận lợi, đầu tiên tài nghệ của con bé này như thế nào ông cũng không rõ ràng lắm, thứ hai cháu ngoại của ông bất kể tâm lý hay kỹ thuật, đều rất tốt, nếu như tình hình do Hách Tịnh thay đổi, thua sẽ không phải mất mặt rồi.

Chỉ là ngay sau đó cụ Quý nhìn lại bàn cờ, nội tâm được giấu đã lâu, một cỗ tính khí lại mơ hồ xuất hiện: ông cũng không tin, cũng chỉ là một cô gái hai mươi mấy tuổi, thì có bao nhiêu lợi hại, làm thay đổi thế cờ ư! Tài nghệ đánh cờ của Đan Nhĩ Tín ông rất rõ, không thể coi là cao thủ bậc nhất, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không tệ, nó đi nước cờ nào là chắc nước cờ đó, tuyệt đối không thua.

Rất nhanh ông cụ Quý liền nhường vị trí cho Hách Tịnh, nhận lấy ly trà từ người giúp việc đưa tới đứng ở một bên uống trà quan sát.

Mà Đan Nhĩ Tín quả nhiên cũng không hi vọng cô giúp ông cụ Quý, dưới tình huống chiếm hết ưu thế nhưng vẫn ổn định, chẳng hề ra chiêu. Thế nhưng Hách Tịnh cũng không gấp gáp, cười tủm tỉm buông cờ, có lúc suy nghĩ hạ xuống, nhưng phần lớn tình huống đều rất dứt khoát.

Về mặt nhân nhả nhất chính là ông cụ Hách, cầm trong tay quả tặng của ông cụ Quý đi tới cửa, lấy toàn bộ tấm bia thời Ngụy nghiên cứu tỉ mỉ, dường như không quan tâm chút nào đến kết quả cuối cùng của ván cờ là như thế nào.

Ông cụ Hách bị âm thanh ly trà trong tay ông cụ Quý nặng nề rơi trên bàn làm giật mình, ông tùy ý liếc nhìn vào cái bàn cờ đã kết thúc kia, nhàn nhạt nói ra: "Hoà sao?" Một lát sau lại nói hai chữ "Cũng tốt."

Đan Nhĩ Tín đưa tay lau lấy mồ hôi rịn trên trán, Hách Tịnh chỉ cười hi hi đưa khăn giấy cho anh.

Về mặt ông cụ Quý không phân rõ, nghiêng đầu hỏi ông cụ Hách: "Đây là đánh cuộc sao?"

Ông cụ Hách thờ dãi một hơi: "Dù sao cũng là chủ nhà, coi như tôi thua, con gái gả đi xem như không dùng được nữa."

Quý lão một hơi không cao không thấp, liếc nhìn Đan Nhĩ Tín, lại nhìn Hách Tịnh, cũng thờ dãi: "Vậy sao được, lúc này tôi chưa chiếm được thế thượng phong từ ông, coi như hai người cùng thua đi."

Ông cụ Hách chỉ cười không nói, râu tóc bạc trắng có chút rung rung, hiện lên tâm tình tốt của người chủ nhà.

Hơn mấy tháng sau Hách Tịnh mới được biết nội dung đánh cuộc kia: nếu như cụ Hách thua, tự mình đến thành phố B tham gia hôn lễ của hai người, nếu như cụ Quý thua, thì phải đáp ứng yêu cầu của cụ Hách.

Về phần yêu cầu đó, cụ Hách nói: "Thời xưa con trai bị bắt làm nô lệ, sẽ không được cưới con gái tài giỏi làm vua. Người cháu này của ông có tài đức gì mà muốn kết hôn với cháu gái của tôi?"

Cụ Quý trầm tư một hồi lâu, đáp lại ông một câu: "Toàn bộ tùy theo ý con bé."

Cụ Hách: "Được, tôi liền đánh cuộc tất cả theo mong muốn của nó."

Ván cờ kia là hoà, dường như đã nói rõ tất cả.

Giống như tất cả đều vui vẻ, nhưng Quách Hải Lượng vẫn không liên lạc được.

Đan Nhĩ Tín có chút khinh thường, không chừng người này lại có mục tiêu mới rồi, Hách Tịnh cũng có ý nghĩ tương tự, nhưng mà giữa trưa ngày thứ hai vẫn không gọi được điện thoại cho Quách Hải Lượng thì bọn họ cũng có chút sốt ruột.

Hai người không dám đem chuyện này nói cho ông cụ Quý nghe, Đan Nhĩ Tín đã quyết định: "Anh có bạn làm công an ở đây, để anh nhờ anh ta giúp một tay tìm người thôi." Còn phải tiến hành lên lút, ngộ nhờ suy nghĩ của bọn họ là thật, bị ông cụ Quý biết, cuối cùng người khổ sở cũng chỉ là Quý Nguyệt.

Ban ngày trôi qua, trời đã tối, mà tin tức về Quách Hải Lượng còn chưa có, ngày mai ông cụ Quý phải trở về thành phố B, nếu như Quách Hải Lượng không xuất hiện, thì không thể nói dối được.

Hách Tịnh hạ quyết tâm: "Đề em đi tìm người nhà giúp một tay thôi." Dựa vào tính cách của Quách Hải Lượng, Hách Tịnh khinh thường bất cứ chuyện gì làm cho hấn, chớ nói chi vì hấn mà kinh động đến người thân của mình, nhưng bây giờ tình hình lại rõ ràng không ổn.

Ở thành phố này, thật đúng là không có người nhà họ Hách ra tay là không được chuyện, cũng trong đêm đó, tại một khách sạn nhỏ ở vùng ven ngoại thành đã tìm được Quách Hải Lượng đang hôn mê bất tỉnh.

Đưa đến bệnh viện cấp cứu, kết quả kiểm tra cho thấy Quách Hải Lượng bị đánh, nhưng bị thương không nặng, hôn mê bất tỉnh là do bị đánh ***** cộng thêm mất máu quá nhiều.

Phiền toái gây ra chính là, trong lúc kiểm tra toàn thân bác sĩ phát hiện hấn ta bị làm giải phẫu triệt sản, người ra tay không có kinh nghiệm, vì vậy đã tạo thành vết thương sâu, dẫn đến mất máu nhiều.

Nhưng mấu chốt chính là, cái giải phẫu "Triệt sản" này không phải là người bình thường làm để "Hạn chế sinh đẻ" mà là vĩnh viễn, không thể thay đổi.

Mọi người ở đây đưa mắt nhìn nhau, bao gồm Hách Tịnh cùng Đan Nhĩ Tín, ý nghĩ đầu tiên của họ chính là: không phải là không báo mà là thời điểm chưa tới!

Trong đầu Hách Tịnh hiện lên một chuyện: năm xưa Vu Tự Cường đã từng qua lại với giới hắc đạo, hiện tại ông ta đang ở thành phố C lập nghiệp. . . . . Chỉ là suy nghĩ một chút, cô còn chưa đem tin tức này để lộ ra.

Hai người đang định liên lạc với người thân của Quách Hải Lượng ở thành phố B, thì đèn phòng phẫu thuật chợt sáng lên, một y tá vội vàng chạy ra, kêu lên: "Bệnh nhân mất quá nhiều máu, hiện tại máu AB, RH âm tính trong kho máu dự trữ không còn đủ, các vị ai là người thân của bệnh nhân? Hiến máu giúp một tay."

Hách Tịnh có chút sững sờ gờ tay: "Tôi không phải người thân của bệnh nhân, nhưng tôi thuộc nhóm máu AB, RH âm tính." Do dự một chút, mới nói: "Tôi có thể giúp cho máu."

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ngoại truyện

Nhận được tin nhắn của Tô Hi Hoàng, Đan Nhĩ Nhã có chút kinh ngạc, chúc mừng ngày lễ vui vẻ, hôm nay là ngày lễ gì à? Quốc Khánh, Trung thu đã qua, Giáng sinh, tết Dương thì vẫn còn sớm, không hề nghe nói có ngày lễ đặc biệt gì cả mà? Chẳng lẽ là ngày lễ của nước Mỹ, những người ngoại quốc rảnh rỗi làm chuyện điên rồ, vô nghĩa.

Công việc phải đón tết, không phải không có khả năng này.

"Không phải nói gì cả, ra ngoài uống một chén đi, chỉ hai người độc thân chúng ta, đúng rồi, cậu chắc chắn là không biết hôm nay là ngày lễ gì đúng"

không, nói cho cậu biết, 11 tháng 11, ngày lễ độc thân! Ha ha ha ha." Điện thoại gọi tới, nụ cười hung hãn lại xen chút phiền muộn của Tô Hi Hoàng, soái ca và mỹ nữ kết hôn, cô dâu không phải mình, dĩ nhiên chú rể cũng không phải anh, trong khoảng thời gian này điều tốt chính là cực khổ học quốc ngữ, từ những điều xung quanh người đó mà hiểu được các ngày lễ.

Đan Nhĩ Nhã cũng rảnh, mà trùng hợp hôm nay là chủ nhật, nghỉ lại chính mình về nhà có chút nhàm chán, liền nhận lời Tô Hi Hoàng.

Tô Hi Hoàng lựa chọn quán bar gần khu Sứ quán, nhân viên phục vụ bên trong chỉ dùng tiếng Anh, khắp mọi góc người tới lui cũng không chỉ là tóc đen, đỏ vàng xanh trắng, màu gì cũng có, những mặc kệ là người nào, tất cả mọi người đều tham gia vui vẻ.

Đương nhiên, còn có một điểm quan trọng đó là nơi này tuổi tác, thể hệ nào cũng có, nếu như bên trong chỉ toàn các thiếu nam thiếu nữ mười bảy mười tám, khuyên tai khuyên mũi, thì chắc chắn Đan Nhĩ Nhã sẽ ngay lập tức quay đầu rời đi. Hách Tĩnh mang thai, nghĩ đến mới mấy tháng mình đã vinh quang thăng chức làm "Bác", hơn nữa nghĩ tới hai tiểu nha đầu có khả năng giống mình, Đan Nhĩ Nhã cũng có chút phát điên.

Đúng rồi, quên nói, trong phim siêu âm đã hiển thị rõ là thai đôi, dĩ nhiên, là có gen Đan Nhĩ Tín, việc này không hề kì quái.

Hỗn hợp rượu đá trôi xuống cổ họng, sự kích thích của mát mẻ và cay nóng khiến ý thức Đan Nhĩ Nhã có chút mơ hồ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hách Tĩnh, Đan Nhĩ Nhã đã cảm thấy cô bé này giống mình, như một ông cụ non, cùng là kiểu người đem toàn bộ suy nghĩ chôn chặt vào lòng, chẳng qua là anh lựa chọn khuôn mặt lạnh lùng, còn cô lựa chọn khuôn mặt tươi cười, kỳ thật đều là một loại mặt nạ, bản chất không khác gì nhau.

Đan Nhĩ Nhã không hề bài xích Lương Thanh làm mẹ kế của mình, sau khi anh hiểu chuyện thì chưa từng thấy cảnh cha mẹ mình ân ái vui vẻ, cũng tách ra với Đan Nhĩ Tín, anh quanh năm đều đi theo cha Đan Dũng, dĩ nhiên rất rõ ràng trong mười năm qua, cha mình đều sống một cuộc sống của người đàn ông độc thân, bên người không hề có phụ nữ, đương nhiên, không có Lương Thanh.

Sau khi mẹ qua đời, cha mình lấy bất kì người phụ nữ nào đều là tự do của ông, hơn nữa sau khi Lương Thanh gả cho ông, quan hệ của bọn họ giống như là bạn cũ gặp lại, cảm xúc nhàn nhạt, ngay cả cảm giác quen thuộc đều là từ từ bồi dưỡng. Có khi anh rất thương cảm cho Lương Thanh, cha bề bộn nhiều việc, có khi mười ngày nửa tháng không về nhà cũng là chuyện bình thường, người nhà họ Đan cũng không chịu tiếp nhận bà, sau khi nhìn thấy Hách Tĩnh, lại nhận thấy sau khi bà ly hôn thì không được con gái tha thứ, người phụ nữ này dường như là bị cô lập hoàn toàn, nhiều lần Đan Nhĩ Nhã phát hiện bà thường một mình ngẩn người, có khi lại yên lặng rơi lệ.

Dựa vào sự nhạy cảm trời sinh và sự trưởng thành sớm, Đan Nhĩ Nhã không thừa nhận trong thế giới người lớn có chuyện gì khó giải thích được, nhưng chuyện tình cảm thì anh chưa từng tiếp xúc, bởi vậy cũng không có quyền lên tiếng, anh cảm giác được Lương Thanh không phải người xấu, hơn nữa rất quý trọng con gái Hách Tĩnh, bởi vậy mới mở miệng khuyên bảo, khuyên bảo Hách Tĩnh quan tâm nhiều hơn tới mẹ của mình.

Khi đó, Đan Nhĩ Nhã còn không biết chính mình một lần phá lệ vì bà mẹ kế, lại tạo ra cơ hội gặp mặt cho Đan Nhĩ Tín và Hách Tĩnh, sớm biết rằng, nếu có thể sớm biết như thế, anh thật không biết chính mình có hối hận hay không.

Bề ngoài Hách Tĩnh thanh tú, là một người rất con gái, một chút về đàn ông cũng không có, nhưng Đan Nhĩ Nhã lại có thể thường xuyên tìm được cảm giác bần thần trên người cô, giống như Nguyễn Tịch ở Kê Khang, như Lý Bạch với Uông Luân, thậm chí từ trên người cô anh còn có thể nhận thấy được một loại khải khí, một loại khí khái văn hóa Trung Hoa ngàn năm lắng đọng của nhân văn sĩ tử.

Bởi vì điểm này, Đan Nhĩ Nhã không muốn đối xử với cô như một cô gái nhỏ, anh ở bên cạnh cô, giúp cô đi qua đoạn thời gian u ám tang cha, rồi sau khi hồi phục lại ủng hộ cô đi theo mong tưởng của mình.

Từ trong miệng Đan Nhĩ Tín biết được tình cảm méo luyến mà cậu giành cho Hách Tĩnh, đại não Đan Nhĩ Nhã trống rỗng, mà sau khi Đan Nhĩ Tín tức giận, thương tâm mà nói người mà Hách Tĩnh thầm mến thật ra là mình, nội tâm Đan Nhĩ Nhã hưng phấn, nhưng giọng điệu lại cực kì bình tĩnh mà đưa ra hàng ngàn hàng vạn lí do chứng minh với Đan Nhĩ Tín điều này không thể là sự thật.

Sau khi cúp điện thoại, lần đầu tiên Đan Nhĩ Nhã nín thở. Chuyện xưa hiện rõ trước mặt, vừa bước sang tuổi hai mươi vẫn luôn cự tuyệt tiếp xúc với con gái, tình cảm lúc đó của anh đối với Hách Tĩnh thực chất là bạn bè bình thường hay là tình cảm anh em kế?

Lần đầu tiên Đan Nhĩ Nhã gặp phải vấn đề này, cũng không dám suy nghĩ quá nhiều, so sánh với chính mình, Đan Nhĩ Tín lớn lên cùng mẹ Quý Lan tính cách cố chấp vô cùng, mà là anh em ruột thịt, Đan Nhĩ Tín hi vọng anh có thể hạnh phúc.

Lí trí như vậy, nhưng sau khi gặp lại Hách Tĩnh, Đan Nhĩ Nhã lại không thể bình tĩnh, một người từ trước đến nay giỏi nhất là kiềm chế cảm xúc như anh lại bắt đầu hi vọng vô thường. Nhân cách phân liệt thành hai hướng, một luôn nói với mình, đây là người mà em trai mình thích, không nên cướp đoạt, một người lại tự nói mình có phải là đàn ông không? Là đàn ông, tình trường không có tình cảm cha con, huynh đệ gì cả, một người tìm được người mình thích bầu bạn cả đời không dễ dàng, vẫn nên tranh thủ.

Kết quả của tính cách phân liệt chính là hành động kì lạ, vì tránh cho mình càng có thêm nhiều hành động kì lạ, Đan Nhĩ Nhã bắt buộc chính mình tránh mặt Hách Tĩnh.

Nhận ủy thác của người khác tiếp đón Tô Hi Hoàng, mặt ngoài thực sự cực kì nghiêm túc nhưng thật ra trong đầu không để ý những con người chốn thương trường này, lại ngay lúc này hình ảnh Hách Tĩnh lại đập vào mắt.

Cô vẫn đẹp như thế! Đan Nhĩ Nhã biết Hách Tĩnh xinh đẹp, nhưng thật không ngờ cô ấy lại đẹp như thế. Đan Nhĩ Nhã gần như tham lam nhìn chăm chăm vào cô, ngay cả một sợi tóc cũng không bỏ qua, sau đó dĩ nhiên anh nhìn thấy cô nhú mày, tính toán đôi bộ quần áo đó.

Nhiệt huyết dâng lên, trái tim Đan Nhĩ Nhã đập bình bịch, anh phát hiện chính mình không quản nổi đôi chân của mình, rõ ràng trong đầu còn đang tính cách tránh đi, người cũng không tự chủ mà bước tới trước mặt Hách Tịnh, cũng cực kì bá đạo mà mua bộ quần áo đó đưa cho cô.

Sau đó, lại tự tìm phiền toái, mặc dù Hách Tịnh tận lực che giấu, nhưng dựa vào sự ngăm hiểu giữa anh em sinh đôi với Đan Nhĩ Tín, Đan Nhĩ Nhã ý thức được quan hệ của bọn họ đã có sự phát triển mạnh, anh của mình dĩ nhiên hiểu rõ, Đan Nhĩ Nhã là người chưa đạt được thì chưa từ bỏ. Mà Hách Tịnh mặc dù thông minh, nhưng không cực đoan, nói cách khác, cô chắc chắn không quyết liệt cự tuyệt.

Mặc dù thái độ như vậy, nhưng đối với Đan Nhĩ Tín mà nói như thế cũng đủ rồi.

Quan hệ của hai người này anh thấy được mở đầu thì sẽ đoán ra được kết quả, nhưng không có tự giác của người ngoài cuộc, vì thế mà bất tri bất giác anh cũng tham gia vào cuộc.

Đối mặt với sự phản đối kịch liệt của Lương Thanh, tâm tình Đan Nhĩ Nhã hết sức phức tạp, nhất là sau khi nghe Lương Thanh bật thốt ra câu nói "Nếu là Nhã thì tốt rồi."

Nhưng thế gian này làm gì có nhiều nếu như vậy, nếu như hai người kia không gặp lại, nếu anh có thể ý thức được suy nghĩ chân thật của mình sớm một chút... Nếu, nếu anh có thể giúp bọn họ đạt được tâm nguyện, anh muốn, anh sẽ làm.

Từ nhỏ ở tại nhà họ Đan, việc lui tới với nhà họ Quý giống như là thân thích chứ không phải là người thân, bởi vậy Đan Nhĩ Nhã cũng không thân lắm với ông ngoại Quý lão tướng quân, người mà anh thân thiết và có ảnh hưởng tới anh đó chính là ông nội mình, ông Đan.

Anh tìm tới ông Đan trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình: Hiện giờ Hách Tịnh và Đan Nhĩ Tín đang ở bên nhau, nhưng anh cũng thích cô ấy, cực kì thích, anh sẽ cạnh tranh, không tới giây cuối cùng anh quyết không bỏ cuộc!

Ông Đan bị anh chọc tức tới trừng mắt, suốt chút nữa bị sặc, sau khi bình tĩnh lại thì hung hăng nhìn chằm chằm Đan Nhĩ Nhã rất lâu, Đan Nhĩ Nhã không hề né tránh mà nhìn lại, ông Đan cuối cùng cũng bỏ qua.

Người quen cũ hai nhà sau hai mươi năm phân biệt nhau lại họp lại, nói chuyện với nhau cả ngày trong phòng sách, sau khi ra ngoài thì một bên thôn thốc, một bên phiền muộn, nhìn tới ngoài cửa anh em nhà họ Đan cùng một dáng vẻ từ ảo não tới tươi sáng cùng bước vào. Cuối cùng vẫn là ông Quý mở miệng: "Thôi thôi, sở dĩ ông phản đối cũng không phải là không thích cô gái kia, ông đã nghe được nhiều chuyện về cô ấy, tham mưu tiêu Dương, hạm đội Lưu Sa, đều rất cao hơn đầu, mà còn khen ngợi cô ấy không dứt. Nếu như Quý Nguyệt được một nửa của cô ấy, ông có nằm mơ cũng cười mà tỉnh."

Thờ dãi một hồi, ông Quý mới nói tiếp: "Năm đó mặc dù Quý Lan làm chuyện ngu xuẩn, vận dụng quyền lực của người nhà họ Quý, ông chỉ lo đưa nhỏ này sau khi biết chuyện năm đó sẽ hận chúng ta, gia hòa vạn sự hưng, nhớ lại có tiền căn như thế, tốt nhất là vẫn không nên trở thành người một nhà."

Ông Đan chỉ hừ lạnh một tiếng, dường như khinh thường mở miệng.

Anh em nhà họ Đan chau mày, Đan Nhĩ Tín đang muốn nói chuyện, lại bị Đan Nhĩ Nhã ngăn lại, ý bảo anh nghe tiếp.

Quả nhiên, ông Quý lại đổi sang chuyện khác, về mặt mặt mũi nói: "Nhưng thật sự không nghĩ tới các cháu sẽ hiểu lầm, đứa nhỏ Quý Lan kia cũng thật ngang ngược, chuyện năm đó nếu có thể giải thích rõ ràng với Đan Dũng, bọn họ cũng sẽ không đi tới hoàn cảnh đó."

Ông Đan lại không đồng ý: "Giải thích cái gì? Con gái nhà ông quen việc làm con trời rồi, nếu không kích thích, không có đầu óc, có thể bị người ta châm ngòi lợi dụng sao? Bị người ta đùa giỡn vờn quanh, lại còn có thể thay người ta chịu tiếng xấu! Nếu là tôi, tôi cũng không thể không biết xấu hổ mà nhận đó là người nhà mình! Nhìn lại cô cháu gái kia, hừ hừ, cũng tốt cực kì rồi!"

Ông Quý bị chỉ trích tới đỏ mặt, nhìn hai đứa cháu ho nhẹ một cái, mới nói: "Đứa con nhà họ Quách kia cũng không được chết già, mấy bay rơi xuống biển ngay cả thi thể cũng chưa tìm thấy, con dâu cũng tái giá, chuyện này cứ cho qua như thế đi. Còn con gái nhà họ Hách kia rất tốt, mấy chục năm trước đã nghĩ tới gặp Hách Minh Đường một lần, đánh tiếu vận khí không tốt, vẫn chưa có cơ hội, Nhĩ Tín, thu xếp một chút, chúng ta chuẩn bị tới Giang Nam cầu hôn, người ta khổ cực nuôi dạy con gái lớn, nếu chúng ta muốn cưới về, dĩ nhiên phải thể hiện chút thành ý."

"Này! Đang nghĩ cái gì thế, giờ thì tôi đã hiểu, ngay cả lúc cậu ngăn người cũng thể hiện một bộ dạng bi hiểm, đây không phải là "phúc hắc" trong tiếng Hán hả?" cả khuôn mặt Tô Ti Hoàng ghé sát vào, chăm chú quan sát biểu tình của Đan Nhĩ Nhã.

Hồi ức bị cắt ngang, Đan Nhĩ Nhã không dấu vết hơi lui tránh về phía sau, đồng thời uống cạn ly rượu, không có đá, vị rượu có chút chua xót, Đan Nhĩ Nhã đã muốn rời đi.

"Ai ai ai, tớ nói chúng ta hai người độc thân đón lễ độc thân thì không sao, nhưng mà em dâu cậu tới làm cái gì?" Tô Ti Hoàng lại đột nhiên nhìn qua, vỗ vai Đan Nhĩ Nhã kêu to.

Đột nhiên Đan Nhĩ Nhã quay đầu, lại thấy Hách Tịnh trong bộ áo bà bầu rộng thùng thình, mà người đàn ông bên cạnh cô cũng không phải là Đan Nhĩ Tín, Đan Nhĩ Nhã hơi nheo mắt, anh từng nghe Đan Nhĩ Tín nói, trong khoảng thời gian này anh phải huấn luyện tân binh, anh phải ở lại đơn vị không ra ngoài được, mà lệnh điều tạm của Hách Tịnh đã sớm kết thúc, đã quay lại làm việc ở sở cảnh sát, hơn nữa sau khi mang thai liền chuyển sang chế độ làm bán thời gian.

Nhìn chàng trai trẻ tuổi anh tuấn bên cạnh cô hơn nữa lại còn thân mật nói chuyện với Hách Tịnh, Đan Nhĩ Nhã nặng nề đặt ly rượu xuống.

Không biết là do tiếng ly rượu hay là do ánh mắt có sức công kích của Đan Nhĩ Nhã làm kinh động người đàn ông kia, anh ta nhìn về phía Đan Nhĩ Nhã, mà lúc này tay Tô Hi Hoàng còn đặt trên vai Đan Nhĩ Nhã, bởi vì vừa rồi hóng chuyện, miệng vẫn còn ghé sát bên tai anh, tự nhiên để ý, động tác của hai người cực kỳ thân mật.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấy cảnh này đầu tiên thì sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn về mặt ngu ngơ của Hách Tịnh, bỗng nhiên nghiêm mặt, đi nhanh về phía Đan Nhĩ Nhã và Tô Ti Hoàng.

Một giây sau, mặt trái của Đan Nhĩ Nhã bị ấn một quyền, mặc dù thân thủ Đan Nhĩ Nhã không bằng Đan Nhĩ Tín, nhưng cũng là một đứa nhỏ lớn lên trong đại viện quân đội, một cái nghiêng người tránh đi được chọn một nửa sức mạnh, mím chặt môi, quay đầu đánh trả lại một quyền.

"A!" Là tiếng hét của Tô Hi Hoàng.

"Lương Vũ Hoán, dừng tay lại cho tôi!" Là thanh âm rống to của Hách Tịnh.

Động vật giống đực đã vào cuộc chiến, sao có thể nói dừng là dừng được, một người cho rằng nhìn thấy đối tượng bên ngoài của "người chồng", một người cho là đối tượng "gian phu" của người vợ, chuyện liên quan tới người thân, là việc hết sức bùng nổ.

Sau mấy hiệp đấu nhau hai người vẫn chưa dừng, vẫn muốn tiếp tục PK, nhưng hai người lại đồng thời phát hiện cổ tay mình bị một bàn tay mềm mại chế trụ, dùng phần nhiều sức lực mà tách ra.

Tập trung nhìn lại, thì ra là Hách Tịnh đã chen vào giữa chiến trường.

"Tịnh Tịnh!"

"Hách Tịnh!"

Sự hoảng sợ này không phải là nhỏ, hai người đồng thời hô to mà dừng tay, rồi lại vì xưng hô của đối phương mà tròn mắt nhìn nhau một cái, một cách quá thân mật, một cách thì lại mang đầy sự bất hòa, hai lý do khác nhau, nhưng mà cùng bất mãn như nhau.

"Hai người mới mấy tuổi thôi à? Đánh nhau trước mặt mọi người thú vị lắm đúng không? Dừng bạo lực làm ảnh hưởng tình hình trật tự trị an, đi theo tôi một chuyến!" Hách Tịnh một tay đỡ eo, tay kia đưa ra thẻ cảnh sát, uy phong凛冽.

Lương Vũ Hoán phản ứng trước kịp thời oa oa kêu to: "Tịnh Tịnh, không cần đi! Di với ông đã xuất ngoại, không lẽ lại tìm họ trở về nộp tiền bảo lãnh. Đúng không."

Hách Tịnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn anh họ mình: "Anh không phải là nhân viên đại sứ quán sa? Kêu đại sứ quán tới can thiệp đi." Không để tới Lương Vũ Hoán đang kêu la thăm thiết lại nhìn về phía Đan Nhĩ Nhã: "Anh cả, thân thủ khá tốt nhỉ, hôm nào cùng luyện tập một chút đi?"

Đan Nhĩ Nhã liếc mắt nhìn Hách Tịnh với cái bụng năm tháng, đem lời chỉ trích nuốt xuống- nháo Ô Long, vốn là có lý nay cũng thành vô lý rồi.

Bắt gặp ánh mắt quyến rũ bắt đầu hữu ý vô tình mà liếc Lương Vũ Hoán, Hách Tịnh cảm thấy chính mình có thể rút lui rồi.

"Được rồi, nề tình hôm nay là ngày lễ độc thân, cảnh sát nhân dân cũng đối với hai người rộng rãi một chút, ba người các anh kết bạn mà đi chơi đi, tôi còn có việc." Nói xong liền lấy di động ra nâng vấy bước rang ngoài, sau đó giọng điệu ôn hòa hỏi: "Hạo Dương, đang ở khách sạn nào? Qua đây đi!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.